

*Cơn Mưa
Định Mệnh*

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 1

Bà tránh ra!

Tránh ra... Nhanh lên....

Tiếng ông Ưng hét lên trong đêm tối.

Tôi xin ông đấy, ông có còn tính người nữa không ông Ưng ơi?

Bà Ưng đau đớn thể xác, bây giờ lại đau đớn cả tinh thần khi mà ông Ưng bỗng nhiên nổi lên cái tính "thú vật". Gọi là thú vật quả không sai, đòi thua nào bố để đòi ngủ với con gái bao giờ??? Bà đứng không nổi quỳ không xong bởi da bị bỏng, căng rát, chỉ cần cử động là toàn thân bà cảm giác như có ngàn mũi kim đâm vào da thịt, đau đớn vô cùng.

Ông Ưng không quan tâm đến sự đau đớn của vợ mình mà hung hăng gạt tay bà ra, trợn mắt giận dữ:

Mày có tránh ra không con kia?

Tao đang khó chịu đấy nhé, không cút ra tao đập cho một đập bây giờ?

Từ bao giờ cái loại mày đòi lên tiếng cãi lại lời tao vậy hả??

Bà Ưng nước mắt lưng tròng, mấy ngày nay rồi bà chưa chớp mắt được tí nào cũng là bởi buổi sáng hôm trước bà đi tội vôi thuê cho người ta. Nhà nghèo, bữa sáng ông Ưng không cho nấu cơm, bà nhịn ăn sáng rồi đi làm, đến nửa buổi, đói quá hoa mắt nên trượt chân ngã xuống hố vôi đang tội. Phúc lớn mạng lớn là hố vôi đó còn chưa nóng định điểm, xung quanh có

người cùng làm nên kịp thời cứu được bà lên ngay. Nhưng từ gối chân trở xuống bóng nặng, theo lý thì phải nằm viện để điều trị nhưng ông Ứng không đồng ý. Nói là tốn kém viện phí, mấy đồng lương hưu của ông không đủ để trang trải... Sơ cứu qua loa bà Ứng đòi con gái đưa về nhà...

Sống chung với người chồng vũ phu này mấy chục năm trời nên bà hiểu rõ, từ ngày bà bị bóng, không giúp ông Ứng giải tỏa được cái máu "dê" trong người nên ông ấy mới hằm hè như vậy. Nhưng hồi ôi, bà tưởng ông chỉ gia trưởng, vũ phu, keo kiệt thôi, nào ngờ ông ấy còn không bằng cả loài cầm thú nữa. Ông Ứng không làm gì được bà Ứng nên lăm le đòi ngủ với cô con gái út mới 15 tuổi là Thúy Hạnh. Bà nói nhẹ không được, nặng không xong, ông ấy nổi cơn thú tính lên lao vào căn buồng rách nát và đòi ngủ với cô con gái.

Trong căn buồng tối, Thúy Hạnh nghe thấy tiếng cãi nhau, tiếng đồ đạc đập loảng xoảng nên sợ hãi, cô bé định chạy ra ngoài bênh vực cho mẹ vì mẹ đang bóng nặng. Nhưng... khi nghe được ông Ứng muốn làm trò đồi bại với mình, Hạnh sợ hãi chón vào trong góc tường, ngồi thu lu một chỗ, tay cầm cái chổi để phòng thân...

Con Hạnh đâu rồi?

Con Hạnh đâu?

Ông Ứng đi vào trong buồng, tối quá nên ông không nhìn thấy gì, khi này còn đang hăng "máu", chưa được giải tỏa nên căng thẳng quá, cãi nhau với bà vợ một trận ông còn thấy khó chịu hơn. Quờ quạng tay trên giường không thấy con gái đâu, ông Ứng điên đú:

Cái con đĩ con này nó đi đâu mất rồi?

Con cái mất dạy, ba tuổi đầu đã xí xón đi đêm không về?

Cái thứ này không để cho bố mày đ!t thì để làm gì...

Cái con mẹ nó chứ? Con mẹ nó đã đeo"" phục vụ được tao thì con đi con phải phục vụ bố mày...

Mẹ con chúng mày biết chưa...

Mẹ cha nhà chúng mày chứ...

Ông mày đang nưng"""" kak quá... hừ hừ...

Ông Ưng gầm gừ tìm kiếm trong chiếc chăn bông cũ rách, trời rét, chăn gối vứt ngổn ngang trên giường, tìm mãi không thấy con gái đâu ông ta phát điên lên rồi chợt nhớ ra: mình chưa bật đèn sáng lên! Ông Ưng hung hăng bật công tắc đèn lên và rồi ông ấy cười rú lên như một con sói:

Hahahaha... Con Hạnh, mày đây rồi!

Mày trốn ở đây làm gì? Đến đây bố bảo.

Ông Ưng chìa tay ra phía trước, ở dưới đũng quần, của nợ khốn nạn của ông đang chĩa ra phía trước, hai con mắt ông nhìn rất đáng sợ. Hạnh sợ hãi tới mức tim đập thật nhanh, cả người run rẩy co rúm lại, cô bé hoang mang không biết nên làm gì khi bố đang tiến lại gần. Bờ môi mấp má không nói thành câu.. Bà Ưng ở ngoài nhà đau khổ gào khóc:

Thằng khốn nạn... mày là chó chứ không phải người nữa... Ưng ơi, mày giết tao đi, mày giết tao đi còn hơn chứ mày làm thế này thì trời đất nào tha thứ cho mày được?

Nó là con gái mày đấy... thằng khốn nạn kia...

Mày thèm thì mày mang tiền đi mà kiếm gái, tại sao mày lại đối xử với con gái tao như vậy... Ưng ơi...

Ông Ưng nghe thế thì điên lên, ông giậm chân xuống nền nhà thật mạnh, chỉ tay ra ngoài nhà rồi nói:

Con đi kia mà im mồm.

Con gái mà đã chết đâu mà mà phải khóc? Không im tao ra tao và cho giờ?

Thúy Hạnh mở to mắt, trời mùa đông mà mồ hôi trán vẫn ướt đầm đìa, cô bé còn quá nhỏ để hiểu được những việc sắp tới sẽ kinh khủng như thế nào nếu như người bố- người đàn ông khốn nạn kia tiến đến. Hạnh vẫn cầm cái chổi, hai cánh tay run run...

Đến đây bố bảo... đừng sợ, có cái đéo gì mà phải sợ?

Rồi thế nào chả phải làm người lớn??

Đến đây... Nhanh lên...

Khi ông Ứng đi đến gần Hạnh, ông ta đưa cánh tay lên phía trước định giật cái chổi từ tay HẠNH thì bất ngờ con bé phản đòn. Hạnh vung chổi lên vọt vào tay ông Ứng một cái, bị đánh bất ngờ ông ta rụt tay lại mồm tru tréo lên:

Á.... con đi con này mà dám đánh bố mà à?? Hả!

Hạnh ghê tởm ông ấy đến mức buồn nôn, cô bé chứng kiến hết những nỗi đau mà mẹ phải chịu đựng suốt thời gian qua. Cộng thêm hành động vô liêm sỉ ông ta đang định làm với mình càng làm cho Hạnh thấy hận bố, ghét bố, ghét đến mức muốn ông ấy chết ngay tức khắc.

Ông Ứng vung tay tát đốp vào mặt Hạnh, cô bé thấy tai mình ù đi, má đỏ ửng lên, Hạnh nhìn bố bằng ánh mắt căm thù:

Ông cú đi... huhu...

Nói rồi Hạnh đứng vùng dậy, cô vung chổi liên tiếp đánh trả vào người bố, vừa đánh con bé vừa gào lên:

Chết đi! Chết đi! Chết mẹ ông đi....

Ông Ứng không ngờ con gái lại phản ứng như vậy vì ngày thường Hạnh khá hiền và ít nói, nhất thời ngây ra vì hành động của con gái, ông ta không đánh nữa mà lặng thinh suy nghĩ. Phải chi ông đã thức tỉnh rồi? Ông đã biết việc mình làm là trái luân thường đạo lý nên vậy? Nhưng không, không hề có chuyện đó, chỉ là ông ngạc nhiên trước thái độ của Hạnh mà thôi, ông ta định đánh tiếp thì Hạnh nhanh như con sóc vọt cái chổi vào mặt ông ấy thật mạnh rồi chạy ù ra khỏi gian buồng. Hạnh sợ hãi, sợ bố đuổi theo nên cô bé không quay lại nhìn mẹ lấy một cái, cắm đầu cắm cổ chạy trong đêm tối.

Bị vọt vào mặt một cái đau điếng người, ông Ứng sa xẩm mặt mày choáng váng ngã phịch xuống đất, hai tay ôm lấy mặt rên rì:

Cha tiên nhân con đĩ này nó dám đánh ông!

Tiên sư chúng mày... con đĩ mẹ lại đẻ ra con đĩ con, ông nuôi chúng mày để chúng mày đối xử với ông thế này đây!

Để ông tóm được mày ông giết, con ranh con ạ... á á... đau quá...

Ông Ứng ngồi ở dưới nền nhà kêu than, bà Ứng ở bên ngoài thấy mừng thay cho con gái, không biết con bé bỏ chạy đi đâu ngoài trời đêm kia... nhưng thà vậy còn hơn ở nhà để thằng già kia nó giở trò đồi bại. Bà Ứng chấp tay lại khê khăn vái mong trời phù hộ cho con gái bà không nghĩ quẩn. Chỉ sợ tâm hồn ngây thơ của nó nghĩ không thông mà làn điều đại đột thì bà không sống nổi nữa. Hạnh ơi, con đừng bỏ mẹ mà đi nhé!

Gió bên ngoài trời thổi rất mạnh, lúc đi khỏi nhà Hạnh chạy như bay nên không hề thấy lạnh, thậm chí trong người vừa sợ vừa hận thù nên cô bé quên đi cả cái giá lạnh. Hạnh không biết bản thân mình nên đi đâu, chỉ sợ bố đuổi theo nên cứ cắm đầu chạy. Nếu là bình thường, có lẽ Hạnh không bao giờ có gan đi một mình giữa đêm khuya thế này. Vì cô bé sợ ma, sợ bóng đêm. Nhưng hôm nay, trong lúc chạy được một quãng dài rồi Hạnh

mới nhận ra, thì ra bóng tối chẳng có gì đáng sợ cả... Chỉ có lòng dạ con người mới thực sự ghê tởm, Hạnh không ngờ bố mình lại trở nên đê tiện đến như vậy.

Ngay từ phút giây nghe thấy bố mình - ông Ứng nói rằng "Mẹ cô không phục vụ được ông ấy chuyện giường chiếu thì Hạnh sẽ phải là người thay thế..." Hạnh đã rất ghét bố, ghê tởm bố và sợ hãi đến mức không muốn nhìn thấy mặt ông ta nữa. Tiếng gió vẫn rít từng cơn, hai má Hạnh lạnh cóng, hai bàn tay nắm tròn thành nắm đấm, Hạnh vẫn cắm đầu cắm cổ chạy. Đến khi mệt quá dừng lại nghỉ chân cô bé mới phát hiện không có ai đuổi theo mình cả, nhìn lên phía trước là một ngôi chùa, nơi đây Hạnh có biết vì thỉnh thoảng dịp lễ đầu năm hoặc có việc gì đó cô bé vẫn theo mẹ lên chùa cầu may.

Cây đa trước cổng chùa hứng trận gió đông mạnh nên lá rơi lả tả, cánh cổng chùa đóng im lìm, nhìn qua khe cửa, Hạnh thấy có bóng đèn thấp ở giữa đình để canh kẻ trộm, ngoài ra không thấy bóng dáng một ai. Hạnh không sợ đêm tối nữa, cô bé cũng chẳng sợ ma, chỉ cần nghĩ đến câu chuyện vừa diễn ra khi này cũng đủ khiến cô bé rùng mình rồi.

Nghỉ ngơi một lát thần trí ổn định Hạnh bắt đầu thấy lạnh, nhiệt độ ban đêm quả nhiên xuống thấp. Hạnh đưa hai bàn tay lên trước mặt, hà hơi mấy cái để kiểm tìm hơi ấm nhưng không ăn thua. Trên người mặc có chiếc áo thu đông bên trong và chiếc áo len bên ngoài, hai manh áo mỏng không đủ để chống chọi với cái khí hậu khắc nghiệt thế này. Cô bé co ro ngồi xuống cạnh cổng chùa, thân hình bé nhỏ lạc lõng giữa đêm tối, thật đáng thương khi có nhà mà lại không dám trở về....

Sáu giờ sáng. Trời mùa đông nên vẫn còn tối, chú tiểu dậy tụng kinh và quét sân chùa, khi mở cánh cổng ra thì chú giật mình chạy biến vào trong nói với sư thầy:

Thầy ơi! Thầy ơi!

Giọng chú tiểu gấp gáp.

Gì mà nghiêm trọng thế?

Sư thầy vừa tụng kinh xong đang từ trong đình bước ra, trời rét, thầy mặc chiếc áo khoác rất dài và to, nhìn dáng đi chậm chạp đến sốt ruột.

Có người chết ở ngoài cổng thầy ạ!

Sao cơ?

Sư thầy ngạc nhiên.

Con vừa ra mở cổng thấy có một người chết cứng vừa ngã vật xuống đất xong...

Mặt chú tiểu cắt không còn giọt máu, sự tình thế nào không ai biết nhưng trời còn tối, hơn nữa rét buốt thế này tự nhiên có người ngã vật xuống đất bất động thì chắc hẳn ai chứng kiến cũng đều sợ hãi như vậy.

Đi theo ta!

Sư thầy nói xong liền cầm tràng hạt lên trước ngực, vừa đi vừa niệm chú a di đà phật..

Điện sáng được bật lên, đúng là ở giữa cổng có người. Là một cô gái còn rất trẻ. Khoảng lứa tuổi học sinh, thân hình co rúm vì lạnh, môi và mặt tái nhợt, mắt nhắm nghiền nằm co quắp trên nền đất. Sư thầy ngồi xuống đưa tay lên mũi cô bé xem còn thở không, kiểm tra xong thầy nói:

Vẫn còn sống! Mau bế con bé vào trong, đốt một chậu than hồng để ở phòng bên trái... khả năng là bị nhiễm lạnh rồi, mặt nóng ran...

Chú tiểu hấp tấp đỡ cô bé dậy và bế vào trong nhà, sư thầy chuẩn bị một chậu nước ấm và khăn sạch để lau mặt cho cô. Vào phòng kín có than hồng

sưởi ấm, cộng thêm sư thầy lau mặt và chườm khăn ấm nên lát sau cô bé tỉnh dậy. Tuy nhiên, cô không tỉnh táo cho lắm, hai mắt nhìn lên trần nhà như vô hồn, mồm lẩm bẩm giống như mê sảng...

Con bé sốt cao lắm, mau lấy thuốc hạ sốt đến đây!

Dạ.!

Không biết con cái nhà ai đêm đông giá buốt mà không biết đường về nhà là sao?

Như này mà không phát hiện sớm là chết đấy..

Sư thầy nghiền nát viên thuốc hạ sốt hòa tan cùng nước và bón cho cô bé từng thìa một. Cơ thể ấm dần lên, thuốc ngấm, chú tiểu nấu một bát cháo loãng và đem lên. Ngủ một giấc đến trưa thì cô tỉnh dậy, đầu óc quay cuồng, nhất thời cô bé ngơ ngác không biết vì sao lại ở đây. Chú tiểu thấy cô tỉnh dậy thì mừng quá, vội chạy đi báo cho sư thầy biết.

Con thấy trong người thế nào?

Sư thầy nhìn cô bé nói nhẹ nhàng, thoáng nhìn đã thấy có thiện cảm. Thúy Hạnh nhìn thấy vị sư thầy trước mắt lúc này mới nhớ ra chuyện đêm qua ngủ quên trước cổng chùa. Bây giờ nằm ở đây, có lẽ được mọi người đưa vào trong chùa. Hạnh e ngại toan ngồi dậy thì sư thầy vội ngăn lại:

Đừng vội... con còn mệt. Cứ nằm nghỉ thêm đi, dậy ngay sẽ chóng mặt đó..

Con cảm ơn thầy!

Hạnh nói lí nhí, cô bé thấy đầu mình đau nhức khủng khiếp, cổ họng khô rát khàn cả tiếng, có lẽ cô đã bị nhiễm lạnh bởi cơ thể đã chịu rét cả đêm qua.

Nhà con ở đâu?

Sư thầy bắt đầu hỏi chuyện, bởi lẽ sư biết được một cô bé bỏ nhà đi đêm không về chắc chắn có nguyên nhân, mà lý do là gì thì người không suy luận ra nổi. Nhìn mặt cô bé cũng sáng sủa, dễ nhìn.. lý nào... Sư thầy trầm ngâm suy nghĩ... Hạnh không nói gì cả, nghe thầy hỏi nhà cô bé òa lên khóc, có phải họ muốn đuổi cô về nhà không nhỉ? Hạnh sợ cái cảnh phải quay về căn nhà đó, nơi đó có một người không bằng cầm thú. Cô không muốn về... Hạnh lắc đầu, cô ấp úng không nói được thành câu, liên tục xoa tay...

Đừng sợ... đừng sợ...

Ta không làm hại con...

Bình tĩnh nào, có chuyện gì cứ cứ bình tĩnh rồi hãy nói...

Thầy ơi.. con không về nhà đâu, con mà về là ông ấy sẽ hại con đấy...

Hạnh khóc tu tu, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Sư thầy kiên nhẫn lắng nghe.

Ông ấy là ai?

Bố con! Bố con... Ông ấy... ông ấy đòi hại con... hu hu... huhu... bố con là người xấu... hu... hu...

Hạnh khóc nấc lên, dù chưa biết đầu đuôi thế nào nhưng sư thầy cũng đoán được rằng con bé bị bố bạo hành. Bàn tay người lại lần tràng hạt, mồm niệm chú a di đà phật, thật không ngờ lại có người cha nhẫn tâm đến như thế.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 2

Sau khi Hạnh chạy biến ra khỏi nhà, ông Ứng đau đớn vì cú đánh của con gái nên ngồi chết trên một chỗ và chửi bới. Mặt ông đỏ gay, bà Ứng ngồi ở ngoài nhà không ngừng cầu xin trời phật phù hộ để con gái không xảy ra chuyện gì. Bà lẩm rẩm khẩn vái suýt xoa, ngồi trong căn buồng ông Ứng nghe thấy rõ từng câu một, bà nói nhiều quá càng làm cho ông ta khó chịu và giở thói đay nghiến:

Con đã già mồm kia.. mà có thôi đi không, tiên sư nhà mày nữa, mày làm hỏng hết chuyện của ông rồi con đã ạ, ở đây mà già mồm....

Bà Ứng phớt lờ câu nói của chồng, nếu chân bà không đau, chắc chắn khi này đã cùng Thúy Hạnh bỏ cái nhà này mà đi mất rồi... không còn cách nào khác, bà đành ngồi ở đây và hứng chịu những nỗi sỉ nhục mà người đàn ông kia ban tặng. Đầu áp tay gối bao nhiêu năm trời, có với nhau năm mặt con để bây giờ già rồi, đau ốm không nhờ vả được chồng mà còn bị sỉ nhục khổ sở thế này.... Thật tức chết chứ không thể sống nổi nữa.

Không thấy bà vợ phản ứng gì, ông Ứng lật đật đứng dậy rồi đi ra, trải qua cuộc đời co cỏi lận nên tạm thời cái máu dê trong người ông ấy đã hãm lại được đôi chút. Bần thần bước ra nhà ngoài, ông Ứng không mấy may quan tâm đến biểu cảm của vợ. Ông ấy lôi chai rượu ngâm chuối mật ra uống, bình thường ngày nào ông cũng uống nhưng không uống ban đêm. Đêm nay bí bách trong người nên phá lệ, ông ta uống liên tiếp hết cả nửa chai sáu năm, trời lạnh lạnh. Rượu vào làm hai má ông Ứng đỏ bừng, máu nóng lại sục sôi, ông ta cảm thấy thân dưới bứt rứt lạ kỳ. Thật khốn nạn cho

cái kiếp đàn ông, đã sống hơn nửa cuộc đời rồi mà nhiều lúc dục vọng vẫn dâng cao đến như thế...

Hơi men tàng tàng, ông Ưng lão đảo đi đến bên giường vợ như thói quen, ông muốn được thỏa mãn. Rượu vào làm ông nửa tỉnh nửa say, ông quên đi việc bà vợ bị bỏng ở hai cẳng chân đau đớn. Thấy ông ta đến gần, bà Ưng vội chống tay và lết người vào sát bên trong bức tường. Nhường chỗ cho lão chồng biến thái ấy nằm vì bà nghĩ ông ấy đã say.

Nhưng không đúng, ông ta không hề có ý nằm ngủ, vừa đặt lưng xuống giường lão đã lao vào ôm bà Ưng tới tấp khiến bà giật mình.

Cút ra kia đồ thần kinh này!

Á aaaa....

Bà Ưng hét lên vì ông ta đè chân lên hai cẳng chân bỏng rát của bà, mặt bà nhăn nhó đến đáng thương. Ông ta đã say nên không hề chú ý biểu hiện ấy của vợ, hung hăng lật cái chăn bông nặng cộp ra khỏi và nằm đè lên, bà Ưng đau đớn gào khóc...

ƯNG ơi, đ!t mẹ mày!

Mày giết tao đi...

Tao như thế này mà mày cũng không để tao được yên à thằng khốn nạn này?

Mày dê cụ thì cũng một vừa hai phải thôi chứ?

Mày già rồi chứ còn trẻ trung gì nữa đâu...

Câm mồm!

Bốp!!!

Ông Ưng bị sỉ nhục thì tức quá quát vợ ầm lên, thẳng tay đánh vào mặt bà một cái như trời giáng. Bà Ưng nổ đom đóm mắt vì cái bạt tai của chồng, bà ngơ người ra vì sức chịu đựng gần như là cạn kiệt. Vùng da ở hai cẳng chân đỏ tấy và bỏng rát vô cùng, không có thuốc giảm đau, cả cơ thể bà phải gồng lên để chịu đựng nỗi đau ấy... giờ lại bị ông chồng khốn nạn giày vò.

Bà không chịu nổi nữa, bà dùng hết sức cấu vào cổ ông ta, bị cấu mạnh ông ấy bực tức hất văng bà vào bức tường, hăm hè đe dọa:

Ơ... con chó cái này... mày làm sao lại đánh tao?

Mày đ!t thẳng nào chán rồi mà giờ không cho bố mày động vào? Há... nói xem?

Đi tôi vôi rồi phải lòng thẳng chó nào? Khôn hồn thì khai ra không tao giết! Tao giết cả họ nhà mày...

Bà Ưng chẳng còn sức nào để đôi co nữa, bà thất thần hai con mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà, ông ta thấy vậy lại tưởng bà vợ ngoại tình thật nên không cãi trả nên càng điên, lao tới túm cổ và bóp chặt:

Á à..

Á à...

Con điếm này... con đĩ này!

Đ!t mẹ mày... ông đối xử với mày thế nào mà mày khốn nạn với ông như thế?

Đ!t mẹ này...

Vừa nói ông ta vừa siết chặt cổ vợ mình hơn. Bà Ưng bị bóp cổ bất ngờ nên ú ớ giãy giụa. Hai con mắt bà trợn ngược lên trắng nhũ, từ từ bà không

phản ứng gì nữa rồi lịm dần lịm dần... Thấy vợ buông thông cánh tay, ông ta sợ hãi quá buông tay ra rồi đứng dậy, nhìn vào hai con người trắng nhả trong hốc mắt, lại thấy bà ấy cứng đờ, ông ta sợ hãi. Chân tay run lẩy bẩy rồi bỏ xuống đất, đi lại xung quanh nhà... hồng rồi... xảy ra án mạng thật rồi!!

Đi đi lại lại trong căn nhà lạnh lẽo, bà Ưng thật sự đã chết, hai con mắt bà vẫn trợn ngược như thế nhìn rất đáng sợ. Bà chết tức tưởi quá, chết trong lúc nhục nhã và khổ sở nhất, không một lời trần trối, không được gặp các con... Thân hình gầy guộc nằm chỏng trơ trên giường... Gió đêm mỗi lúc thổi mạnh hơn, ngoài bờ chuối, tiếng chó sủa gâu gâu vọng vào, tất cả mọi thứ làm cho ông Ưng sợ hãi đến hoảng loạn.

Cái dục vọng trong người đã dập tắt từ khi nào chẳng hay, khi này ông ta còn hung hăng, côn đồ là thế. Vậy mà... giờ đây toàn thân run rẩy như cây sậy, đối diện với xác chết của vợ mà tim ông như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thì ra người đàn ông này cũng biết sợ cơ đấy!

Quá sợ hãi không biết phải làm sao, ông Ưng lại lấy chai rượu ra uống tiếp. Nhưng mà, ngồi bàn ghế mà nhìn thấy xác vợ nằm chỏng trơ thế kia thì rượu nào nuốt nổi? Ông Ưng xách cái chai sáu nhăm xuống bếp, đốt một gốc củi to lấy ánh sáng, nằm đè lên mấy thân củi khô thỉnh thoảng ngửa cổ lên trời tu một hơi. Rượu ngà ngà say, ông không thấy sợ hãi như lúc này nữa, lửa ấm, hơi men nồng nàn, ông Ưng dần chìm vào giấc ngủ...

Không biết đã ngủ được bao lâu, chỉ nhớ là đang ngủ rất ngon thì ông Ưng bị đánh thức bởi tiếng ồn ào. Lạ nhỉ, sao sáng sớm mà ở đâu lại ồn ào thế nhỉ? Lại còn có tiếng khóc nữa? Ông Ưng dụi dụi mắt rồi ngồi dậy, ơ kìa, tại sao mình lại ngủ ở dưới bếp thế này? Sao mẹ vợ lại không cho mình ngủ chung chứ? Nghĩ vậy ông Ưng bực dọc bám vào tường rồi chao đảo đứng dậy, uống rượu nhiều quá nên đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lắm, hơn nữa ông ta còn quên mất chuyện đêm qua... cái chết tức tưởi mà bản thân đã gây ra cho bà vợ.

Chưa kịp đứng thẳng người để đi lên nhà thì từ đâu chạy đến hai người tóm lấy cổ áo ông lôi lên nhà, ông Ưng điên quá hét lên:

Cha tiên nhân chúng mày, đang yên đang lành lại tóm cổ tóm áo ông làm cái gì?

Tiếng khóc ở nhà trên vọng ra:

Ôi chị ơi... ôi chị ơi... sao chị lại ra nông nỗi này hả chị ơi...

Tỉnh lại đi chị ơi...

Ông Ưng há hốc mồm rồi nhớ ra chuyện đêm qua, chợt dạ ông lắp bắp:

Có chuyện gì vậy?

Một người đàn ông trạc 50 tuổi lao ra đám liên tiếp vào mặt ông Ưng, ngữ khí vô cùng tức giận:

Tao đâm chết mày thằng khốn này? Mày đã làm gì chị gái tao?

Thì ra đó là em trai ruột của bà Ưng, nghe tin chị gái mất đã kịp thời có mặt. Hàng xóm kéo đến đông đúc để xem nguyên nhân cái chết của bà Ưng, mọi người tốt bụng ai nấy đều vun vén một tay để chuẩn bị làm hậu sự cho bà. Bà Ưng nằm trên giường, hai mắt vẫn chưa nhắm được, có lẽ bà còn muốn gặp các con nên chưa chịu nhắm. Chân tay duỗi thẳng, mọi người giúp bà thay bộ quần áo khác sạch sẽ hơn, nhà trên nhà dưới tập nập người ra vào để lo tang lễ. Mọi người không ai hiểu chuyện diễn ra từ đêm qua, trong lúc hỗn loạn không ai chú ý đến sự vắng mặt của cô con gái út - Thúy Hạnh.

Bốn người con ở xa đều được báo để về lo hậu sự cho mẹ, còn Hạnh là gái út thì ở nhà, nhưng mọi người đều bàng hoàng về cái chết của bà, cộng thêm đông người quá nên nhất thời họ không nghĩ đến Thúy Hạnh. Trên cổ

bà Ưng vẫn còn in vết bầm tím do ông Ưng trong lúc tức giận đã gây án, bởi vậy, mọi người đã báo cáo sự việc lên công an xã. Ngay trong đám tang của vợ, ông Ưng bị giải lên xã để lấy lời khai.

Ban đầu ông ta còn chối đây đẩy, nhất quyết không nhận là mình làm, sau công an họ dùng hình phạt, trói tay ông lại và đánh, kết quả vừa đánh một gậy ông ta đã la oai oái và khai nhận toàn bộ hành vi và động cơ giết vợ. Tội trạng đã được chỉ ra nhưng cũng đồng thời khiến dư luận dậy sóng bởi ông Ưng đã khai ra rằng: đêm qua vì bà vợ không giúp ông thỏa mãn thú tính nên ông đã đòi làm chuyện đó với con gái là Thúy Hạnh. Con bé không chịu và chạy trốn, vì tức giận nên ông đã đánh vợ... không may xảy ra án mạng...

Lúc này mọi người mới nháo nhác đi tìm Thúy Hạnh. Không ngờ ông ta lại khốn nạn vô liêm sỉ đến như thế! Tin lành đồn gần tin dữ đồn xa, Ông Ưng đòi hiếp dâm con gái 15 tuổi và giết vợ bay đi khắp làng. Ai nghe tin cũng đều bàng hoàng và kinh sợ, đó không còn là con người nữa mà là ác thú...

Công an bắt giam khẩn cấp ông Ưng, ông ta cầu xin được dự tang lễ của vợ, tiễn vợ lần cuối để hối lỗi nhưng cả thầy 4 đứa con đều không đồng ý, dân làng cũng không đồng ý, thậm chí họ còn xua đuổi tên thú tính ấy nữa. Nếu có Thúy Hạnh ở nhà, chắc chắn cô bé cũng không đồng ý cho ông ta dự tang lễ của mẹ. Bởi, người làm mẹ cô ra nông nổi này chính là con người súc sinh đó, lão ta không có tư cách để đưa tiễn mẹ cô lần cuối.. ngàn vạn lần đều không xứng đáng!

Mọi người biết chuyện Thúy Hạnh là bởi vì bố đòi hãm hiếp nên con bé sợ hãi quá mới bỏ trốn, ai cũng thấy thương cảm và lo lắng cho Hạnh, chỉ sợ cô bé nghĩ quẩn nên chia nhau đi các ngả tìm kiếm. Thậm chí còn đăng tin tìm kiếm lên cả đài phát thanh huyện. Có vị sư ở chùa đi chợ nghe được tin dữ liền về báo nhau làm xôn xao cả chốn thanh tịnh, ai nghe được cũng phải rùng mình vì tội ác đó. Sư thầy biết chuyện liền đoán ngay, Hạnh

chính là nạn nhân của kẻ giết người đó, may mắn là cô bé đã bỏ trốn, nếu không- người nằm trong quan tài ngày hôm nay có lẽ là cô bé rồi.

Sư thầy niệm chú a di đà phật rồi đi đến phòng Hạnh đang nghỉ. Cô bé đã giảm được cơn sốt nhưng thần trí vẫn còn hoảng loạn, thỉnh thoảng nhìn ra phía trước mà ánh mắt như không có hồn khí gì, khi bị hỏi đến thì luôn giật mình kinh sợ. Có lẽ chuyện đêm qua mà cô bé chứng kiến rất đáng sợ nên Hạnh mới ám ảnh đến thế.

Hạnh này!

Sư thầy đến bên Hạnh rồi thủ thỉ.

Dạ. Thầy!

Con đã biết chuyện gì chưa?

Chuyện gì vậy thầy?

Nhà con ở cuối làng đúng không?

Hạnh giật mình, sao sư thầy lại biết rõ nhà cô ở đâu thế nhỉ? Nhưng Hạnh vội hiểu ngay, người cùng làng cùng xã, ai mà không biết được chứ, chỉ là sớm hay muộn thôi.

Dạ.

Con không về thăm mẹ à?

Mẹ sẽ nhớ con lắm đấy!

Sư thầy đã biết tất cả mọi chuyện, người không muốn nói hết ra lúc này bởi sợ cô bé bị sốc không chấp nhận được sự thật. Người nghe được câu chuyện bà Ưng chết không nhắm mắt vì nghĩ thương con nên sư thầy muốn khuyên bảo Hạnh quay về đưa tiễn và gặp mặt mẹ lần cuối, tránh hối hận

về sau và cũng là giúp cho nhóm người đang lặn lội tìm kiếm tung tích của cô bé.

Con không về đâu... Thầy cho con ở lại đây được không ạ?

Hạnh vẫn còn e dè...

Tại sao con lại không muốn về?

Con sợ bố con lắm...

Đừng sợ... ông ấy đi vắng rồi, không có ở nhà đâu!

Sao thầy biết ạ?

Chuyện gì ta chẳng biết. Nghe lời ta về thăm mẹ đi, mẹ bị bỏng chắc đau lắm!

Hạnh nghĩ tới mẹ, mấy ngày nay chân bà đau đớn không đi lại được, trời rét còn không xỏ được tất vì vùng da bong tróc đỏ rát... Đúng vậy, các anh chị đi vắng hết rồi, chỉ còn Hạnh ở nhà, cô không về ai sẽ nấu cơm cho mẹ ăn đây? Nghĩ vậy Hạnh hỏi sư thầy:

Thầy ơi, thầy có chắc là bố con đi vắng không ạ?

Chắc! Sáng nay ta gặp ông ấy xách hành lí.... có lẽ là đi xa dài ngày đấy!

Con về mà ông ấy đánh thì thầy cho con ở lại đây được chứ?

Được. Ta hứa, nếu ông ấy còn đánh thì cứ đến đây tìm ta...

Nhìn dáng vẻ trù mến của sư thầy Hạnh thấy ấm lòng hơn, nỗi sợ hãi cũng bớt đi được phần nào. Hạnh không biết trong lời nói của thầy có chỗ nào đáng tin không, nhưng người ở chốn cửa phật luôn đem lại cho người khác cảm giác an toàn và tin tưởng. Hạnh đắn đo mãi rồi nói:

Con cảm ơn thầy! Con về xem mẹ con thế nào kéo mẹ con lo...

Ừ về đi con...

Lòng sư thầy trùng xuống, người thấy buồn thật sự vì thương cho cô bé sắp tới về nhà chứng kiến những việc đau thương... sợ là tâm hồn ngây dại ấy sẽ không chịu đựng nổi... adidaphat!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 3

Thấy Hạnh ăn mặc phong phanh, sư thầy khoác cho cô bé thêm chiếc áo rét, gió ngoài trời vẫn thổi mạnh, những tán lá cây nghiêng ngả héo úa vì giá rét. Hạnh đi chậm rãi từng bước một, trong lòng dấy lên nhiều suy nghĩ cực đoan bởi cô rất sợ phải đối mặt với bố mình. Hy vọng lời sư thầy nói là đúng, hy vọng bố đã đi khỏi nhà rồi, người lớn chắc không nói dối đâu! Hạnh tự an ủi mình thế rồi rảo bước đi nhanh hơn, không biết giờ này mẹ đã ăn cái gì chưa nhỉ?

Ở làng ở xóm, sống ở đây đã hơn chục năm trời còn ngõ ngách nào Hạnh chưa từng đi qua, những ngày hè theo đám bạn đi chơi rồi những hôm đi học được về sớm, bởi vậy đi từ chùa về đến nhà, Hạnh đi tắt lối cánh đồng, qua một con kênh là về được nhà. Đoạn đường ngắn chỉ khoảng 1km. Bởi vậy mọi người tìm kiếm không phát hiện ra Hạnh đang ở đâu.

Khi đi đến gần nhà mình, Hạnh nghe thấy tiếng kèn đám ma, tiếng đàn nhị kéo lên mỗi khúc nghe ai oán mà nẫu ruột làm sao. Hạnh thắc mắc, ở làng lại có ai chết vậy nhỉ? Đi thêm quãng nữa Hạnh mới hoảng hồn vì phía trước nhà, có rất nhiều người đang tấp nập đi lại, sân trước và sân sau căng phông rạp đám ma... hơn nữa, âm thanh đó chính xác là phát ra từ nhà cô bé.

Là ai? Ai đã chết? Nhà chỉ có ba người, 4 anh chị lập gia đình và làm ăn xa, chỉ còn Hạnh ở với bố mẹ. Cô bé bỏ đi đêm qua, còn hai bố mẹ... vậy rạp mắc lên thế kia rốt cục là ai đã chết? Chân tay Hạnh run run, cô bé sợ hãi khi đoán già đoán non sự việc. Trong thâm tâm, Hạnh luôn hy vọng người chết chính là bố mình, nghe thì có vẻ bất hiếu và tàn nhẫn nhưng

phải đặt mình vào tâm trạng và hoàn cảnh của cô bé thì mới hiểu được tại sao Hạnh lại có suy nghĩ tiêu cực như vậy...

Lại nữa, khi nãy ở chùa sư thầy có nói bố Hạnh đi xa, không có ở nhà. Lẽ nào... sư thầy đã biết chuyện bố Hạnh chết, tức là ông ấy đi xa? Nghĩ vậy Hạnh chạy nhanh hơn, đến trước ngõ vào nhà mọi người nhìn thấy Hạnh thì mừng rỡ:

Con bé này, cháu đi đâu mà mọi người tìm không thấy?

Hạnh không trả lời câu hỏi ấy mà nóng lòng muốn biết tại sao nhà lại bày trí phong rạp thế này:

Chuyện gì đang diễn ra vậy ạ?

Không một ai đáp lại lời Hạnh, cô bé không hỏi nữa từ từ đi vào trong nhà, giữa nhà đặt một ban thờ hương khói nghi ngút, Hạnh rụng rời chân tay khi nhìn lên di ảnh, người đó chính là bà Ưng- mẹ của cô. Không đúng, tại sao lại thế này chứ? Vừa mới đêm qua mẹ còn cãi nhau với bố, không thể như thế được... Hạnh không nói thành lời, cô hướng ánh mắt sang bên cạnh, mẹ cô đang nằm trên chiếc giường, thân hình bất động, vẻ mặt đau đớn vẫn còn đó. Dưới nền nhà các anh các chị đã có mặt đông đủ, ai nấy đều khóc lóc kêu gọi mẹ ơi...

Các anh chị đã vuốt mắt cho mẹ mấy lần nhưng mắt bà Ưng mãi không nhắm khít được, vẻ mặt bà vẫn hiện rõ vẻ đau đớn đến đáng thương. Hạnh đau lòng đi đến bên giường của mẹ, lúc này cô mới òa lên khóc. Tiếng khóc thê lương vô cùng, ai cũng chứng kiến cũng phải rơi lệ vì tình cảm Hạnh dành cho mẹ mình.

Hạnh là con gái Út của ông bà Ưng, do bà vỡ kế hoạch mà thai to nên không thể bỏ được nữa, bất chấp bị chồng chửi mắng bà Ưng vẫn quyết tâm sinh con bé ra. Khi các anh chị trưởng thành và lập gia đình, chỉ có Hạnh ở bên mẹ những lúc bà đau yếu và kiệt sức. Vì không muốn vợ sinh

con do tuổi đã cao nên khi Hạnh chào đời, ông Ứng không yêu quý và đối xử tốt với cô bé bằng 4 anh chị của mình. Thường ngày, nếu phạm lỗi Hạnh sẽ bị bố đánh rất đau, nếu mẹ bênh vực, ông đánh cả hai mẹ con... Tuổi thơ của Hạnh là những trận đòn roi và mắng chửi của bố. Hạnh chưa bao giờ thấy thân thiết và gần gũi với bố mình. Cho đến ngày hôm qua, ông ấy đòi làm chuyện đồi bại với bản thân, Giây phút ấy HẠNH đã khẳng định, đời này cô thà không có bố chứ không thể nào chấp nhận người đàn ông ấy làm bố của cô được nữa.

Hạnh hết khóc rồi lại ôm chầm lấy mẹ, cô bé sờ nắn những ngón tay gân guốc của mẹ mà rằng:

Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ... tại con chưa tốt, con sợ hãi ông ấy đánh con nên đã bỏ mặc mẹ một mình...

Mẹ dậy đi, con sẽ không bỏ chạy nữa đâu... huhu...

Con đi kiểm cây nha đam về con đắp chân cho mẹ.

Chân mẹ còn đau không, còn bỏng rát không,.. hôm qua mẹ bảo cơm gạo khô khó nuốt, hôm nay con sẽ cho gạo vào nồi nấu cháo cho mẹ ăn nhé...

Hạnh nhìn khuôn mặt mẹ thật lâu, biết mẹ chờ đợi cô về nên cô bé lặng lẽ đưa tay lên vuốt mắt cho mẹ. Nghe được những lời ấy từ con gái chắc chắn bà Ứng đã cảm động nên từ từ mắt nhắm khít lại, khuôn mặt cũng đỡ cau có hơn trước. Và rồi, khi nhìn xuống dưới cằm mẹ, ở cổ hai vết bầm tím vẫn còn đó, là tay người... Bây giờ HẠNH mới nhớ ra là chưa biết vì sao mẹ lại chết đột ngột như vậy... Và, từ lúc đặt chân vào nhà, Hạnh chưa thấy bố cô xuất hiện. Lẽ nào? Hung thủ gây ra cái chết của mẹ cô là lão khốn nạn ấy?

Ồ súc sinh!!!! Aaaaaaaa!

Hạnh bất ngờ gào lớn, cô thương mẹ quá, không ngờ người đàn ông vô nhân tính ấy đã ra tay với mẹ của cô.

Tôi sẽ giết chết ôngggggg!!!!

Hai mắt Hạnh đỏ rực, gương mặt găm gù giận dữ đến kinh sợ. Anh cả thấy vậy chạy đến giữ chặt lấy Hạnh rồi nói:

Hạnh! Bình tĩnh nào, không được kích động... nếu không mẹ sẽ không yên lòng mà nhắm mắt được đâu!

Đúng đấy... bình tĩnh đi em...

Còn có anh chị ở đây mà...

Các anh chị khác cũng đồng loạt an ủi cô bé...

Hu.. hu...hu.. Anh chị ơi, là ông ấy đã hại chết mẹ...

Là tên súc sinh đó... hu..hu...hu..

Anh chị biết cả rồi, em đừng khóc, nghe anh... đừng khóc, anh hiểu mà...

Các anh chị làm sao mà hiểu được ông ấy khổ nạn như thế nào?

Hạnh gào lên thanh minh.

Chị biết mà Hạnh. Chị biết chứ...

Mấy chục năm qua bố là người thế nào, đối xử với mẹ ra sao... tại sao anh chị lại không biết?

Nhưng chuyện đó tính sau, bây giờ chúng ta phải lo liệu đám tang cho mẹ chu toàn đã, người như ông ấy sẽ bị pháp luật trừng trị...

Không đâu... không đâu!

Ông ta có chết cũng không hết tội được.. trả lại mẹ cho em... hư hư... hư hư...

Mẹ của em làm sao có thể sống lại được nữa... huhuhu...

Mẹ ơi... mẹ cho con đi với mẹ cơ...

Huhu....

Không ai nói thêm được câu gì nữa, cả thầy lại chìm vào yên lặng nhường chỗ cho những giọt nước mắt... không khí tang thương nào nê, ai nấy đều thương xót cho bà Ưng- người phụ nữ bạc mệnh. Cảm thương cho bà bao nhiêu thì nỗi căm phẫn dành cho ông Ưng cũng dâng cao bấy nhiêu, gia đình, con cái, làng xóm không một ai chấp nhận được sự hung bạo và tàn ác của người đàn ông ấy.

Đám tang của bà Ưng lấy đi rất nhiều nước mắt của mọi người, vì thương cảm cho bà và cũng là thương cho gái Út Thúy Hạnh, cô bé còn nhỏ tuổi đã mồ côi mẹ, không những thế bố lại ngồi tù. Rồi đây cô bé sẽ phải sống tiếp như thế nào trong căn nhà chứa bao nhiêu ký ức không mấy êm đẹp đó? Cứ nghĩ đến cảnh ông Ưng nổi cơn biến thái là Hạnh lại rùng mình, bất giác quay bên trái bên phải xem ông ấy có ở đâu đó quanh đây không...

Hạnh vẫn chưa quen với sự thiếu vắng của mẹ, từ lúc tiễn mẹ trở về với đất trời, với tổ tiên, cô bé cứ im lặng, không khóc lóc cũng không có bất kỳ động thái nào. Nếu như Hạnh gào khóc thì mọi người có thể hiểu được cô đang đau đớn vì nhớ thương mẹ... Nhưng tận cùng của nỗi đau không phải cứ rơi nước mắt mới là đau đớn... mà cảm xúc nó quá chai lỳ, không thể khóc được nữa, nước mắt cũng không thể biểu đạt được nỗi đau, nỗi mất mát và tình cảm của cô bé dành cho mẹ. Hạnh thương mẹ rất nhiều...

Các anh chị của Hạnh lo liệu cho đám tang bà Ưng xong xuôi thì ở lại thêm chục ngày để làm việc với bên công an về tội danh giết người của ông

Ứng. Cả gia đình, anh em và làng xóm đều thống nhất không xin giảm miễn tội cho người đàn ông máu lạnh đó, hơn nữa vì quá căm phẫn nên từ lúc ông Ứng vào tù, không có ai vào thăm hay động viên điều gì. Sự biến thái và tàn nhẫn của người đàn ông này là không thể dung thứ, nếu để nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, chắc chắn sau này sẽ xuất hiện thêm nhiều nạn nhân vô tội khác của kẻ biến thái này.

Các cụ vẫn có câu "Anh cả như cha, chị dâu như mẹ", giờ đây dù Hạnh không muốn ở chung với anh chị nhưng mẹ mất, bố đi tù, cô bé không thể ở lại một mình trong căn nhà đó được. Hơn nữa, các chị gái của Hạnh đều đã đi lấy chồng và phải chịu cảnh làm dâu, chẳng có nhà chồng nào muốn con dâu đem về một đứa em gái cả... dù các chị có thương em gái nhưng cũng hết cách.

Hạnh năm ấy đã 15 tuổi, đang theo học lớp 10 ở trường cấp 3 trong huyện, nay theo về nhà anh cả ở nên phải chuyển đến trường học ở gần nhà anh. Nói là gần nhà nhưng quãng đường đến trường cũng dài hơn chục cây số, ngày nào cô bé cũng phải đạp xe đi về rất vất vả. Anh cả thì nghèo, hai vợ chồng không có công ăn việc làm ổn định, cuộc sống chỉ bám vào mấy sào ruộng trồng lúa và hoa màu, chăn thả lợn bò, thỉnh thoảng anh đi phu hồ phu vữa kiếm thêm thu nhập. Bởi vậy, nuôi 5 miệng ăn giờ thêm cả Hạnh nữa nên chi tiêu rất tần tiện nếu không nói là tiết kiệm quá mức.

Mâm cơm hàng ngày dọn ra không có gì đặc biệt, bởi ngày nào cũng như ngày nào, không cần đoán Hạnh cũng biết đó chính là một nồi cơm be bé, mỗi lần mở hé vung ra là mùi khói bay khắp nhà. Lớp cơm trên cùng bao giờ cũng dính ít trấu và tro bếp. Một bát nước mắm đen đặc và mặn chát, mấy cọng rau và nồi nước luộc rau đầy ắp để chan rồi húp cho qua bữa. Hạnh lớn rồi, cô nghĩ vậy. Trước đây ở với bố mẹ cũng không phải giàu có gì, nhưng thỉnh thoảng mẹ bắt được con tôm con tép ở kênh mương, thỉnh thoảng cũng mua quả trứng thay đổi bữa... chứ như thế này, người lớn còn ăn được chứ ba đứa nhỏ con anh chị làm sao có thể nuốt trôi được.

Bữa ăn nào cũng thế, cứ ngồi xuống ăn là y rằng chị dâu sẽ để bên cạnh cái que nhỏ. Chan đều ba bát cơm canh và gõ que xuống đất, hằm hè quát:

Đứa nào không ăn tao vọt ngay vào cái mồm!

Nói thật, chị dâu làm vậy đến Hạnh còn thấy sợ nữa là ba đứa nhỏ. Bởi vậy, đứa nào đứa nấy im tằm tắp ngồi ngay ngắn xúc cơm đưa lên miệng không dám hé răng nửa lời. Có lẽ bị đòn quen rồi nên chúng rất sợ mẹ, chỉ cần mẹ nhìn liếc mắt là chúng đã sợ rồi. Hạnh thấy thương cháu lắm! Ở nhà với bố mẹ, ông Ứng trước đây luôn khó tính và không ưa Hạnh nhưng bù lại mẹ lại thấy thương cô, ít khi mẹ cáu gắt với cô như chị dâu làm với bọn trẻ.

Có thể là Hạnh còn nhỏ tuổi chưa hiểu hết được nỗi lo toan trong cuộc sống, cuộc chiến tranh cơm áo gạo tiền chưa bao giờ dừng lại đối với những người làm cha làm mẹ. Bởi vậy mới nói, cha mẹ giàu có thì cho con ăn ngon mặc đẹp, cha mẹ nghèo túng thì có rau ăn rau, có cháo ăn cháo... Hạnh sống chung với anh chị dần dần cũng bị cuốn vào vòng xoáy ấy, những câu quát tháo, chửi bới của chị dâu mỗi khi nhà hết tiền, cháu ốm đau quấy khóc... làm cho Hạnh dần quên đi những chuyện trước đây, cô bé không còn nhớ mẹ nhiều nữa, nghĩ đến bố cũng vui đi được nỗi căng thẳng. Chỉ là, nỗi đau này chưa qua được thì nỗi đau khác lại dần xuất hiện. Có vẻ như cuộc sống chưa bao giờ ưu ái đối với cô bé này vậy.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 4

Thấm thoát cũng 3 năm trôi qua, kể từ ngày mẹ mất, bố ngồi tù, dù các anh chị đã khuyên bảo nhiều lần nhưng Hạnh vẫn không thể nào tha thứ được cho bố mình, với Hạnh, cả đời này cô hứa sẽ không bao giờ nhìn mặt ông ấy thêm lần nữa. Bởi vậy, thỉnh thoảng gia đình có tổ chức anh em họp bàn để đi thăm bố nhưng Hạnh kiên quyết từ chối và không tham gia. Mỗi lần nhắc đến là Hạnh lảng tránh, trong kí ức của Hạnh, bố là một ký ức vô cùng tồi tệ và xấu xa, cô ước có thể gạt bỏ những vết nhớ ấy đi nhưng không tài nào xóa bỏ được.

Ngần ấy thời gian ở chung với anh cả, chị dâu, Hạnh đã quen hẳn, không những thế bây giờ cô cũng trở thành người lao động chính giống như anh chị, làm việc nhà, đồng áng và chăm các cháu không thua gì chị dâu. Chỉ có điều... trước đây khi mới đến, mỗi lần thấy chị dâu quát chồng, mắng con Hạnh còn thông cảm được vì ít nhiều đổ lỗi cho hoàn cảnh, cho cuộc sống nên chị dâu mới cáu gắt như vậy. Nhưng không đúng, đó chính là bản tính của chị dâu, hề không vừa ý điều gì, không vui vẻ gì chị ấy đều quăng chày ném chó, chửi bới chồng con rất thậm tệ, dùng những từ ngữ thô tục để lăng mạ anh cả và các con. Nhiều lần thấy chối tai và thương các cháu quá vì bọn chúng hãy còn nhỏ, nghịch ngợm là điều không tránh khỏi, Hạnh đứng ra nói mấy lời bênh vực:

Chị à, trẻ con nó hiếu động, có nghịch đất cát một tí chứ không có gì đáng phải chịu đòn...chị đi làm về mệt thì nghỉ ngơi, cháu cứ để em rửa ráy thay tháo quần áo cho....

Không ngần ngại chị dâu bèn trút giận lên Hạnh:

Cô thì biết cái gì? Cái gì mà hiếu động với hiếu tĩnh? Nó thì cũng đến giống thằng bố nó là hết cửa chứ làm được cái gì cho cuộc đời đâu?

Cô cứ làm tốt việc cô đi, lộn từ sáng đến giờ mới ăn tí rau thôi, cảm bã còn chưa đến đâu, ở đây mà hầu hạ chúng nó thì hết ngày, lấy gì mà đổ vào mồm...

Mặt chị dâu sưng sía lên, chị ấy ngồi trước cái quạt điện thổi tốc hết cả tóc ra sau và lớn giọng quát. Nói nhẹ chả được, cái nhà này ai cũng nhịn thành ra chị ấy được đà lấn tới, nghĩ không ai dám làm gì mình nên chị ta càng hung hăng, ăn nói ngỗ ngược với chồng, và có phần coi thường anh cả, không coi anh ấy ra gì hết. Thấy Hạnh bỏ đi xuống bếp rồi, chị ta làu bà khe khẽ nhưng Hạnh vẫn nghe rõ từng câu:

Chồng với con? Ngu hết chỗ nói

Ốc còn không mang nổi mình ốc còn mang cọc cho rêu... đã nghèo còn sĩ, đéo nuôi nấng được vợ con tử tế lại còn rước thêm của nợ về... đúng là ngu hơn con chó!

Hạnh lắc đầu, cô không ngờ chị dâu ngày càng quá quắt như vậy, nghĩ thương anh trai, Hạnh lại nghĩ đến thân mình, vì mình nên đã làm cho anh chị có thêm gánh nặng... Hay là,... Trong đầu Hạnh xuất hiện ý nghĩ... Hay là cô về nhà, không ở đây nữa cho anh chị được thoải mái? Cứ như này, không những anh chị không vui mà Hạnh thực sự cũng thấy không dễ chịu gì. Dù là ở nhà anh chị nhưng chưa bao giờ Hạnh có được phút giây nào rảnh rỗi cả, làm luôn chân luôn tay... Trước đây còn nhỏ tuổi thì còn sợ ở một mình, giờ đây cô đã trưởng thành, tốt nghiệp cấp 3 rồi, không còn bé bỏng gì nữa... hoàn toàn có thể sống được một mình và tự lập được.

Một hôm tranh thủ chị dâu vắng nhà, anh cả đi làm về sớm, Hạnh đem chuyện mình toan tính trong đầu ra nói với anh trai:

Anh à... em đang tính khi nào giỗ mẹ em về nhà ở hẳn, anh xem có được không?

Anh cả nghe vậy thì ngạc nhiên, anh không trả lời ngay mà suy tư một lúc rồi nói:

Em bất mãn với chị dâu à?

Sao anh lại hỏi thế?

Em thấy mình bây giờ cũng đủ trưởng thành, có thể tự lập được rồi anh ạ... hơn nữa, cứ ở nhà anh chị mãi em thấy cũng hơi ngại...

Ngại cái gì mà ngại? Nhà anh chứ có phải người ngoài đâu mà ngại?

Chị dâu em lại nói cái gì đúng không?

Không anh ạ. Chị không nói gì cả, anh đừng nghĩ nhiều... em biết trước đây là do anh chị thương em còn nhỏ nên đón em về ở cùng, sợ em nghĩ quẩn..

Em bây giờ đã nghĩ thông rồi, không còn là cô bé như ngày nào nữa, em có thể tự lo được cho bản thân... huống chi, ở nhà cũng có các bác các chú nữa, có việc gì em sẽ nhờ mọi người giúp đỡ...

Không phải giải thích dài dòng, nói anh nghe thì anh biết vậy đã, anh chưa đồng ý đâu, em nghĩ sống một mình đơn giản lắm à... chuyện này đến đây thôi nhé!

Anh...

Anh không đồng ý!

Em không biết đâu. Em lớn rồi, em có quyền tự quyết định bản thân sẽ đi đâu, ở đâu và làm gì..

Hạnh cương quyết. Anh cả cũng thấy vậy, con bé này hôm nay lạ thế nhỉ?

Thế em không tính thi đại học à? Mới học xong lớp 12, năm nào thành tích học cũng tốt như vậy bỏ dở không thấy tiếc sao?

Em có chứ!

Có mà về nhà ở một mình thì lấy tiền đâu mà ăn học?

Em tự làm thêm kiếm tiền em học.

Em lo học đi, làm lụng cái gì được... cứ ở đây với anh chị, đăng ký thi thố ôn luyện đàng hoàng, anh nuôi!

Em không cần đâu... anh chị nuôi các cháu đã không dễ dàng rồi. Em ăn học tốn kém... sợ anh sẽ vất vả...

Mày lại coi anh như người ngoài đấy à? Đừng có nói nhiều nữa, chuyện này chấm dứt ở đây, đừng để chị dâu mày nghe thấy. Tính nó nóng nảy, lại nghĩ anh chị đối xử bạc bẽo để em bỏ về, nó lại cấu xé anh... mệt lắm...

Vâng....

Hạnh nghe lời anh, cô biết chị dâu tính tình thế nào, nghe anh cả nói vậy tức là anh cũng hiểu được tính cách của vợ mình, có thể là anh nhịn để cho gia đình êm ấm? Nhưng Hạnh thấy, anh làm như vậy càng làm cho chị ấy quá quắt hơn mà thôi... Hạnh quyết rồi, dù anh chị không đồng ý thì đông tới, giỗ mẹ cô sẽ về nhà ở hẳn. Nói dối là đăng ký thi đại học chứ Hạnh xác định luôn là cô không thi cử gì nữa.

Đại học với cô mà nói sao mà xa vời quá, cuộc sống ăn no ngày ba bữa đã chật vật lắm rồi... huống chi... càng nghĩ Hạnh càng không dám ước tính số tiền hàng tháng ăn học phải chi tiêu. Hạnh không muốn trở thành gánh

nặng của các anh chị mình, dẫu sao họ cũng đã có cuộc sống riêng, ai cũng phải lo gánh nặng của bản thân mình,... Hạnh không muốn vì cô mà gia đình của các anh chị trở nên xung đột.

Kể từ lần tâm sự với anh trai chuyện Hạnh muốn về nhà ở hẳn, không biết anh chị có trao đổi gì với nhau không nhưng Hạnh thấy thái độ của chị dâu rất khác. Hơn nữa, dạo gần đây anh cả đi làm nhiều hơn, thỉnh thoảng theo công trình đi làm xa nhà, chỉ còn chị dâu, Hạnh và 3 đứa cháu nhỏ. Chị dâu biết thế nên bày tỏ thái độ ghét Hạnh ra mặt, lúc nào cũng sừng sĩa và nạt nộ mấy đứa con, nghĩ thôi Hạnh cũng thấy đau lòng.

Anh cả đi làm xa, nghe đâu theo đội thợ xây lên tỉnh làm, xây công trình lớn nên tiền công cũng kha khá, mỗi bận anh về là chị ấy là tươi hơn hớn, gọi anh ngọt lịm... và khi có mặt chồng, chị cũng nhẹ nhàng với Hạnh hơn, chị em em nghe mà thấy giả tạo kinh khủng. Biết phận mình nên cô cứ tỏ ra như không có chuyện gì, tránh làm anh khó xử.

Dần già, chị dâu học ở đâu thói đua đòi ăn diện. Con nhỏ quần áo rách vá chẳng chịt, thế mà chị cứ dăm ba bữa lại may quần áo mới, toàn những loại vải hoa mát lịm và kiểu cách. Không những vậy còn tô son đánh phấn... Những thứ này thì không có gì xấu, nhưng xét về hoàn cảnh, quanh năm chân lấm tay bùn, chồng con lam lũ rách từng xô vữa xô hồ dưới trời nắng gắt như đổ lửa, chị dâu lại dùng số tiền đó để ăn diện thái quá...

Và cũng từ ngày ăn diện hơn thì ít khi thấy chị dâu làm việc đồng áng, dần dần là bỏ hẳn, mọi việc đều vào tay Hạnh từ chăn thả bò, nấu cám lợn, cơm nước tắm giặt cho các cháu,... Và tiếp đó là những đêm chị dâu bỏ đi thâu đêm không về nhà, anh cả không biết chuyện này, bởi anh vắng nhà làm sao hiểu được. Thỉnh thoảng anh có về nhưng chỉ về mấy bữa là lại đi luôn, những ngày anh cả ở nhà chị dâu không đi đêm, cũng không tô son đánh phấn nên anh không nghi ngờ gì cả.

Hạnh nghĩ tới nghĩ lui xem có nên nói chuyện này cho anh cả biết không, nhưng rốt cục Hạnh lại không nói ra. Vì cô cảm thấy anh cả là người hiểu chuyện, biết phép tắc và lễ nghĩa, yêu vợ và thương con hết mực... nhưng đồng thời vì quá yêu vợ nên anh trở thành người sợ vợ. Không phải ngẫu nhiên mà Hạnh kết luận điều này, ở chung với anh chị 3 năm trời rồi chứ không ít, tính cách chị dâu ra sao, chị ấy đối xử với chồng con thế nào Hạnh không lạ gì nữa...

Có thể là trước đây mẹ còn sống, bố chưa đi tù, thỉnh thoảng anh chị cho cháu về chơi, nhưng khi ấy đối mặt với bậc cha chú nên chị dâu lịch sự... bây giờ, không còn kiêng nể ai nên chị ấy mới bộc lộ hết tính xấu của mình. Hạnh giữ kín những điều mình biết, những suy đoán của bản thân ở trong lòng không nói cho ai biết, muốn nhìn đi để cuộc sống của anh chị yên ấm hơn, mỗi lần anh về thăm nhà chị dâu đều không đi đêm, không tô điểm son phấn... tức là chị vẫn còn sợ anh? Hạnh hy vọng chị dâu còn tình còn nghĩa mà sớm ngày thay đổi tính nết.

Một ngày nọ trời mưa rất to, những ngày trời mưa thì không thể chăn thả trâu bò được bởi vậy phải nhốt chúng ở nhà và cắt cỏ cho ăn. Hôm ấy mưa to nhưng chị dâu đã đi khỏi nhà từ sáng sớm, bọn trẻ ba đứa bảo nhau chơi đùa trong nhà. Dọn dẹp xong xuôi, Hạnh mặc cái áo mưa, đi đôi ủng và cầm theo cái liềm đi vào trong núi cắt cỏ cho bò. Trước khi ra khỏi nhà cô dặn bọn trẻ:

Mấy đứa ở trong nhà chơi ngoan, không được để em ra ngoài trời mưa nhé. Ướt quần áo bẩn về mẹ đánh đấy, cô không bệnh được đâu...

Vâng!

Cô đi đâu vậy cô Hạnh? Trời đang mưa mà? Cô Hạnh ở nhà kể chuyện cho bọn cháu nghe đi...

Cô đi vào núi cắt cỏ cho bò, hôm nay mưa quá không thả được, nhốt ở nhà nó đói nó cứ đứng không yên. Nhớ nghe lời nhé.

Dạ!!!

Cả ba đứa đáp đồng thanh.

Hạnh khóa cổng rồi bỏ đi, nước mưa xuống đường kêu lộp độp, nhà anh cả ở gần núi. Xung quanh là những dãy núi trùng trùng điệp điệp, dưới chân núi là một ngôi chùa tọa lạc từ thời xa xưa. Nhìn qua khung cảnh núi non hữu tình lại được điểm tô một chút màu sắc của tâm linh nên nơi đây hay có du khách đến thăm quan. Dù chưa được định hình thành khu du lịch nhưng cảnh đẹp quả thực không chê vào đâu được.

Ngày nắng đã đẹp, ngày mưa thế này càng làm cho quang cảnh nơi đây đẹp huyền bí, nhìn giống như mấy cảnh trong phim Trung Quốc thời xưa. Ở trong núi có rất nhiều cây cối, cỏ và hoa dại. Những loại cỏ ở đây mọc cao và rất dài, chỉ cần cắt mấy liềm là đủ một gánh đem về cho bò ăn no cả ngày. Những dãy núi mọc san sát nhau, quây thành vòng tròn, ở giữa là một dòng sông nước trong vắt. Có nhà ở chân núi thả một đàn dê, chúng leo lên những vách đá kiếm ăn và xuống sông uống nước.

Vì cảnh đẹp quá nên Hạnh cắt cỏ xong vẫn chưa muốn về, cô lán lại chút để thư giãn tâm hồn. Nhưng trời mưa to quá, đứng mãi ở dưới trời mưa ngắm cảnh thì mất đi sự lãng mạn vốn có này. A! Kia rồi, ở phía trước có một căn chòi lá có lẽ là của bác tiều chăn dê, thỉnh thoảng lên núi lừa dê nên bác đặc biệt làm căn chòi này để trú mưa trú nắng. Hạnh để gánh cỏ vào một bên ngay ngắn rồi tiến đến gần căn chòi.

Âm thanh mưa hòa cùng tiếng gió thổi những tán lá cây xôn xao, khi chỉ còn độ 10 bước chân nữa là đến căn chòi, Hạnh nghe có tiếng người nói chuyện. Lạ nhỉ? Chốn núi non sông hồ mưa gió thế này mà ai lại vào đây nhỉ? Hôm nay bác tiều phu cũng không thả dê lên núi? Đúng thật là dở hơi,

lọ mọ vào đây thế này... Nếu không phải vì cắt cỏ cho bò, Hạnh cũng không rảnh mà vào, đường đi lấm bẩn mà còn sợ trượt nữa. Hạnh toan quay đầu lại đi về thì dường như nghe tiếng ai đó rất quen:

Anhhhh... đừng làm thế... em đau lắm!!

Tim Hạnh giật thót, cái giọng này không ai khác chính là của chị dâu!! Trời ơi, sao có thể chứ? Ngày thường chị ấy chua ngoa, giọng lạnh lạnh.. hôm nay lại nói ngọt như mía lùi, điệu chảy nước ra. Nhưng mà, chị ấy ở đây với ai? Anh nào chứ?... Anh cả còn đang đi làm xa cơ mà??

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 5

Hạnh tò mò, cô cả gan bước đến gần xem người đàn ông ở trong căn chòi kia là ai, chị dâu đang làm gì ở trong đó. Lâu nay Hạnh nhìn nhục chị ấy là vì anh cả, thương các cháu, biết chị ấy ăn diện đua đòi đi chơi nhưng cố làm như không thấy, không phải Hạnh không dám nói ra mà vì Hạnh không có chứng cứ. Hôm nay thì hay rồi, để xem chị dâu sẽ biện bạch ra sao?

Tấm niếp đan bằng những lá cọ khô thỉnh thoảng có chỗ mục nát, chắc là do phơi sương phơi nắng lâu ngày, mà đây cũng chỉ là chỗ để trú mưa trú nắng của bác tiều chần dê nên không quá cầu kỳ. Nhìn qua những lỗ hổng, Hạnh ngại ngần lấy tay che mặt lại vì cảnh tượng hết sức lố lồ.

Chị dâu trong trạng thái không mặc quần áo nằm sấp lên người đàn ông kia. Trời ơi... thật không ngờ chị ấy lại to gan thế này, tại sao chị dâu lại làm chuyện xấu hổ này sau lưng anh cả được chứ? Ánh mắt chị ấy liếc liếc đưa tình, người đàn ông kia cũng không mặc gì, anh ta nằm ngửa trên đồng quần áo của cả hai, bộ phận nhạy cảm của anh ta được chị dâu dùng bàn tay khẽ vuốt ve, thỉnh thoảng chị lại cúi xuống và ngậm lấy nó, bú ngon lành... Không thể nào... không thể nào... Hạnh ngồi xuống bịt hai tai lại để không phải chứng kiến cảnh tượng dâm loạn kia, chân tay cô run rẩy sợ hãi và có chút giận dữ.

Cô đứng dậy, lén lén đi nhặt một cái que và đẩy tấm niếp ra, phen này phải cho chị dâu và tên khốn nạn kia một trận mới được. Hạnh mở tấm niếp che cửa, hai người bên trong hoảng hốt giật mình vì nghĩ nơi này vắng người, trời lại mưa to nên chắc hẳn không có ai vào đây. Nào ngờ... Chị

dâu chột dạ, ngồi dậy và vợ cái áo che lên người, ánh mắt chị ấy cố quan sát xem người bên ngoài là ai. Gã đàn ông kia cũng lấy quần mặc lại nhưng không kịp, Hạnh đã nhìn thấy tất cả.

Chị dâu của Hạnh thì Hạnh không cần nhìn, nghe giọng cũng biết là chị ấy. Thế nhưng người đàn ông kia nhất định phải nhìn cho rõ, Hạnh vờ hỏi vu vơ nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm xem đó là ai:

Hôm nay Mưa mà bác cũng thả dê lên núi à bác Nam ời?

Tên kia lấp bắp:

Không... không phải bác Nam đâu...

Chị dâu mặt biến sắc khi nghe ra giọng của Hạnh, chị ta ngồi im, không nói được câu nào, Hạnh nghe tên kia nói xong thì biết ngay tên này làm bên xã, vợ đẻ được ba đứa con gái, không có con trai, giờ lén lút đi cặp bồ. Chuyện này cả làng biết nên họ kháo nhau, cô vợ cũng biết chồng gái gú nhưng đành nhẫn nhịn vì hăn ta làm ra nhiều tiền.

Nghe hăn nói xong Hạnh nhếch mép:

Ờ, anh Thìn à?

Mưa gió anh không ở ngoài xã làm việc mà vào đây làm gì?

Hạnh hướng mắt nhìn sang chị dâu:

Em tưởng chị đi đâu có việc gì, ai ngờ lại vào đây gặp anh Thìn tâm sự.

Vậy em về trước đây, em mang cỏ về cho bò ăn, chuẩn bị còn nấu cơm trưa cho mấy đứa nhỏ nữa.

Chị liệu mà về sớm nhé!

Hạnh lúc trước tức giận bao nhiêu nhưng không hiểu sao lúc ấy lại nói chuyện lịch sự như vậy. Bị bắt gặp tại trận thế này đã là một đòn chí mạng rồi. Nếu có sĩ diện thì có lẽ sẽ nhục nhã suốt cuộc đời chứ đừng nghĩ đến chuyện khác, bởi vậy sự im lặng và thờ ơ của Hạnh có lẽ còn đáng sợ hơn là cô nổi giận.

Hạnh đi khỏi, chị dâu liền mặc quần áo vào người, tay chân rưng rờ vì lo sợ chuyện này sớm muộn chồng cũng biết. Chị ta quay sang nói với gã Thìn:

Anh ơi, con bé là em gái chồng em đấy!

Hôm nay nó bắt được thế này... thằng chồng em mà về nó giết em đi!

Gã Thìn dường như không mấy sợ hãi, bởi hắn nổi tiếng là tay săn gái ở cái xã này, nghe cô ấy nói vậy hắn liền bảo:

Mưa gió này mà nó dám mò vào tận đây để cắt cỏ... con này cũng gớm thật đấy!

Bình thường nó vẫn vào đây suốt!

Nhưng em nghĩ hôm nay mưa thì nó không vào, ai ngờ...

Đừng sợ... em bỏ quách thằng chồng em đi, chỉ cần để cho anh thằng con trai là được, tiền bạc anh không thiếu!

Làm vậy sao được... em còn ba đứa con...

Chuyện này bây giờ tính sao được anh? Em sợ mọi người biết...

Bây giờ thế này, em cứ về nhà đi, anh phải về xã đã, đi lâu mọi người lại ý kiến.

Mẹ nó chứ... Đang yên đang lành, hỏng hết cả chuyện của người ta...

Nói đoạn gã Thìn đưa tay xuống phía dưới vuốt vuốt mấy cái ròi bảo:

Xem này, còn đang cứng ngắt thế này mà không được ăn... diên thế không biết...

Gã này không sợ chuyện gì bao giờ, hẳn có gan làm nên ít kiêng nể ai. Còn người đàn bà này thì khác, chị ta dù thế nào cũng là đàn bà, vẫn mang nhiều tiếng xấu. Giây phút bị em chồng bắt quả tang tại trận là hồn vía chị ta đã bay đi tứ phía, nhìn thấy cái thứ nhạy cảm kia chị cũng không còn hào hứng gì nữa rồi. Lặng lẽ che ô và theo hẳn đi xuống núi....

Thìn trở về xã làm việc còn chị dâu của Hạnh, chị ta không về nhà ngay mà lén đi đâu đó. Có thể là chị ấy còn ngượng ngùng, không dám đối diện với Hạnh vì vừa bị cô bắt quả tang. Tâm trạng Hạnh rối rắm, đầu óc cứ lẩn quẩn hình ảnh dâm đăng khi nãy của chị dâu. Anh cả khổ quá, nhà nghèo, ba đứa con nheo nhóc, anh ấy vất vả là thế, bây giờ biết chuyện liệu có tha thứ cho chị dâu không? Ba đứa nhỏ mà thiếu vắng tình thương của mẹ thì thực sự không nỡ... Nhưng một người phụ nữ đã làm chuyện đó với người đàn ông khác ngoài chồng thì có thể chấp nhận được sao? Người ta vẫn có câu "Ngựa quen đường cũ", hơn nữa, ngày thường chị ấy vẫn luôn coi thường chồng, bây giờ lại được thêm cả cái vết xấu xa này nữa. E là có tiếp tục cũng không được như xưa...

Nhưng đó là chuyện của anh cả, chuyện của người lớn Hạnh không có quyền can thiệp, việc của cô là mắt thấy tai nghe, cô có trách nhiệm nói lại chuyện này với anh cả để có hướng giải quyết, cũng như là "dạy lại vợ mình", nếu như chị ấy biết lỗi mà sửa đổi thì coi như là người biết tiếp thu. Hoặc không, đường ai nấy bước thì cũng là do duyên số đứt đoạn.

Hạnh không muốn người ngoài biết chuyện này, bởi cô biết tính anh cả, anh ấy rất yêu và nhường nhịn vợ mình. Nếu anh ấy tha thứ và chấp nhận cho vợ có cơ hội sửa sai thì chị dâu vẫn còn thể diện với xóm làng, không ai biết chuyện mà chê cười được cả, cuộc sống vẫn như trước đây. Và Hạnh

cũng hy vọng qua chuyện này chị ấy cũng thay đổi được tính nết, bớt cáu kỉnh với chồng con và bỏ thói ăn diện quá chớn ấy đi.

Hạnh nấu cơm trưa và dọn ra cho ba đứa cháu ăn, mấy đứa nhỏ rất quý cô vì cô nhẹ nhàng, quan tâm và bênh vực chúng. Ngồi bữa ăn thấy mẹ chưa về thẳng Kiên liền hỏi:

Cô Hạnh ơi, mẹ cháu dạo này hay đi đâu vậy cô?

Nghe cháu hỏi, Hạnh ngập ngừng:

À... mẹ bận công việc gì đó... cô cũng không biết.

Kệ mẹ, mẹ đi có việc, mấy đứa ở nhà cứ ăn no rồi đi ngủ.

Đứa út lại nói:

Cô Hạnh... trưa nay cho cháu ngủ với cô nhé!

Hôm nay Hoa không thích ngủ với chị Dâu à?

Mưa to, cháu sợ sấm lăm, cô cho cháu ngủ với cô nhé.

Ừ. Vậy ăn hết bát cơm đi rồi tí cô cho ngủ với cô.

Hạnh khẽ vuốt tóc đứa út rồi mỉm cười với nó.

Cái Dâu nghe vậy liền nói:

Cho cháu ngủ cùng nữa... cháu không ngủ với anh Kiên đâu!

Được rồi... ăn cơm đi, lát nữa ba cô cháu mình ngủ với nhau, anh Kiên lớn hơn thì ngủ ở nhà ngoài cũng được.

Vâng.

Ba cô cháu ăn cơm, không có mẹ ở nhà dường như bọn trẻ rất thích, chúng còn ngây thơ chưa hiểu chuyện gì, chỉ cần mẹ vắng nhà, bữa ăn không phải nghe tiếng roi vọt, mắng chửi của mẹ là chúng thích lắm. Hạnh nuốt không trôi bát cơm, cứ nghĩ đến chuyện của chị dâu, sợ anh cả không tha thứ thì tương lai mấy đứa cháu sẽ bơ vơ không có người chăm sóc. Hạnh thương cháu thật nhưng cô cũng là con gái, đến tuổi thì phải lấy chồng, sao có thể ở bên mà bênh vực mà chăm sóc mãi cho các cháu được?

Cơn mưa dai dẳng suốt cả ngày, chị dâu đi đến tối mới mò mặt về, quần áo lấm lem bẩn thỉu. Gương mặt son phấn cũng phai nhòa đi nhiều, nếu như mọi ngày, về đến nhà chị ấy sẽ quát tháo inh ỏi nếu thấy con nghịch ngợm linh tinh. Nhưng hôm nay thì khác, chị dâu không nói câu gì cả, mắng chửi cũng không, mặt lằm lỳ đi vào thay quần áo. Mấy đứa thấy mẹ hiền lạ thường thì lại ngạc nhiên:

Mẹ ơi, mẹ mệt à mẹ?

Đứa út quan tâm.

Ừ. Mẹ không sao, đi ra bảo anh Kiên dọn cơm ăn đi, mưa này ăn sớm kéo người ta cắt điện không nhìn thấy gì đâu.

Vâng.

Không khí bữa cơm yên lặng đến đáng sợ. Hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau nhưng không trò chuyện với nhau, Hạnh lặng lẽ ăn xong rồi đứng dậy trước, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng lúc này của chị dâu. Trái lại, chị ta lại đang thầm tính toán kế hoạch gì đó, không một chút xấu hổ, ngang nhiên ngồi ăn cơm và suy nghĩ. Chị ta không mắng chửi con là bởi vì chị đang nghĩ đến kế hoạch mà lúc chiều đã bàn tính cùng gã Thìn. Đêm nay sẽ thực hiện!

Trời mưa từ sáng đến đêm vẫn không ngớt, nghe đài báo là có bão thì phải, mưa hay không thì cũng chẳng sao, đêm đến thì tắt đèn đi ngủ. Thậm

chí mưa ngủ càng ngon nữa ấy chứ, Hạnh nghĩ vậy rồi kéo cái chăn đắp lên người, thoáng chốc đã ngủ thật ngon. Khi đang say giấc, Hạnh thấy có người lẩn mò ở dưới cuối giường, trời tối, nhà lại không có đèn ngủ nên Hạnh ti hí mở mắt ra xem. Không có gì cả, đêm đen vẫn yên tĩnh, ngoài trời tiếng mưa vẫn rả rích rơi trên mái nhà. Một lát Hạnh lại yên chí và quay trở lại giấc ngủ. Và rồi, khi cô vào giấc thật say thì lại giật mình, lần này không phải ảo tưởng nữa mà chính xác là có người. Không đúng, là hai người!

Hạnh thấy có người đang cố giữ lấy hai chân cô, dùng dây thừng siết chặt lại, ở trên đầu, một người dùng gối đè lên mặt, Hạnh ngạt thở, cô không vùng vẫy được. Người này dùng lực rất mạnh, Hạnh ư ử ử ử ở dưới gối một lúc thì yên lặng, không kháng cự nữa. Hai người lạ mặt trong đêm tối ra ký hiệu cho nhau, trói tay Hạnh lại, nhét vào bao tải lớn và khiêng ra khỏi nhà.

Khi này bị gối đè nên Hạnh nhất thời thiếu oxy nên ngất đi, lát sau tiếng người nói ồn ào cộng thêm âm thanh của động cơ xe máy làm cô tỉnh giấc. Toàn thân bị trói chặt bởi dây thừng, hơn nữa miệng cũng bị gắn băng keo. Cô không có cách nào để giãy giụa hay trốn thoát được cả, bản thân lại bị nhốt trong cái bao tải đen sì. Toàn thân bất lực, Hạnh tỉnh rồi nhưng cô không phát ra động tĩnh gì, cô biết bản thân đã bị hãm hại. Nhưng người nào hãm hại thì Hạnh chưa xác định được, Hạnh sợ hãi, không hiểu vì sao tự nhiên lại bị bắt đi, tình thế hiện tại khả năng là cô lãnh ít dữ nhiều rồi!

Tiếng gió thổi ù ù, tiếng động cơ xe máy kêu to, có vẻ như xe đang đi lên dốc cao, tiếng trò chuyện lại bắt đầu:

Chỉ có thế này mới bịt mồm được nó thôi, như này thì em yên tâm rồi nhé!

Tiếng người hòa lẫn tiếng mưa và tiếng gió, nghe ồm ồm.

Biết những điều không nên biết, từ nay tránh chị mày ra nghe chưa?

Hạnh đã hiểu ra vấn đề, nguyên nhân cô bị bắt đi trong đêm thế này chắc hẳn là để bịt miệng cô. Còn có thể là ai được nữa? Người đàn bà này càng lúc càng không kiêng dè điều gì nữa rồi, chị ta không muốn chuyện xấu xa kia bại lộ nên nhẫn tâm ra tay với cả em gái của chồng sao? Hai người này tâm địa cũng độc địa quá rồi! Hạnh rùng mình, nhưng mà họ định làm gì với cô đây??

Đi nhanh lên anh ơi, con em ở nhà nó giật mình dậy khóc tìm mẹ là nguy đấy!!

Nó khóc một tí thì chết ai? Đang lên cầu rồi, ném từ trên cao xuống thì nó mới dễ chết!

Có chắc là chỗ này vắng người không?

Yên tâm đi, mưa bão thế này có đũa nào thần kinh mà đến đây làm gì?

Vậy nhanh lên!!

Chiếc xe máy được tăng tốc nhưng không ăn thua vì xe chở quá trọng tải, gã Thìn này cao to, chị dâu cũng không phải là nhỏ bé. Chở thêm cả Hạnh nữa, đường lên dốc cầu nên vận tốc không thể nhanh hơn được, gió vẫn thổi ù ù. Nằm trong bao tải, Hạnh lo sợ, với tình thế hiện tại, họ định bán cô? Hay giết cô? Người ướt đầm đìa nước mưa nhưng nghĩ đến chuyện bị giết chết và vứt xác phi tang, Mồ hôi lạnh vã ra làm cô run rẩy.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại, gã Thìn hấp tấp nói:

Chỗ này ok rồi đấy! Nhanh nhanh đặt nó xuống đây kéo nó tỉnh thì hỏng hết.

Tỉnh thì lo gì? Nó bị trói thế này, có tỉnh dậy thì cũng không giải quyết được chuyện gì...

Nói nhiều... nhanh giúp anh một tay nào!

Nghe gã Thìn cáu, chị dâu Hạnh có chút tức bực, rõ ràng là vì chuyện của hai người mà hấn lại cứ như là đang giúp cho chị ta vậy. Nhưng tình thế gấp gáp, không phải lúc đôi co, chị ta dùng sức cùng gã đặt Hạnh xuống đất.

Cầu này là to nhất huyện rồi đấy, chiều cao ở chỗ này so với mực nước sông lên đến 50 mét. Nó mà rơi xuống thì chỉ có chết chứ không thể nào sống được.

Gã Thìn quyết đoán.

Thật không?

Sao lại không thật được, cây cầu này xây cách đây hai năm, nằm trong dự án mở đường của huyện, anh còn lạ gì!

Thìn đắc ý vì sự hiểu biết của mình.

Vậy mình ném nó xuống sông luôn đi!

Ok. Nào 1... 2... 3!!

Dùng sức khiêng nó lên...

Mẹ khi, con này nặng thế...

Hạnh bị bịt mồm không nói được, nhưng lúc này cô có giấy giụa thì cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, vì tình thế hiện tại hoàn toàn bất lợi đối với cô. Hạnh biết mình chắc chắn sẽ phải chết, nhưng chết như thế này thật không cam tâm chút nào. Cô nhắm mắt và thầm cầu nguyện mẹ ở trên trời phù hộ cho. Khi gã Thìn và chị dâu khiêng được Hạnh lên gần thành cầu, trời bất ngờ nổ sấm đùng đùng, giữa bầu trời xuất hiện một tia sét sáng rực đánh ngang trời.

Mưa giông sấm chớp, có lẽ ông trời thấu được tội ác của đôi gian phu dâm phụ nên đã hiển linh, gã Thìn thấy sét đánh thì sợ quá vội buông bao tải đặt xuống đất và nằm rạp xuống cầu. Chị dâu cũng sợ hãi không kém, đêm vắng mà sấm sét thế này, bản lĩnh đến đâu thì cũng vẫn sợ chết. Hơn nữa, bản thân họ đang làm chuyện trái với đạo đức nên thấy sấm sét liền nghĩ tới quả báo, không ai bảo ai, gã Thìn lồm cồm bò dậy trèo lên xe máy, cả hai rồ ga và phóng đi mất. Mưa vẫn mưa, trong đêm tối, Hạnh nằm im trong bao tải, ông trời đã cứu mạng cô rồi.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 6

Hạnh thầm cảm tạ trời đất, mồm không ngừng niệm chú adidaphat, cô tin rằng ông trời có mắt, ở hiền gặp lành, tính ra thì đến hiện tại, Hạnh đã thoát chết hai lần. Chiếc xe máy đã đi xa không có ý định quay đầu lại, Hạnh vẫn nắm đó, cô bị nhốt trong bao tải, trời lại tối nên không xác định được mình đang ở đâu, cô hoàn toàn mất phương hướng. Khi này cô nghe lén gã Thìn và chị dâu nói chuyện với nhau, đây là cây cầu cao và dài nhất huyện. Lẽ nào??? Hạnh nhớ ra rồi, dự án của cây cầu này cô có biết, nhưng chưa từng đến đây, ngày thường chỉ đi học rồi về lam lũ việc nhà cửa, đồng áng giúp anh chị. Có mấy khi Hạnh đi đâu khỏi nhà, nhưng cô đoán nơi này có lẽ cách nhà anh cả phải hơn chục km.

Hai con người này cũng độc ác quá rồi, đến mức giết người phi tang họ cũng làm ra được thì thật sự không thể coi thường được nữa. Hạnh cố cử động người, toàn thân bị trói chặt chỉ có thể lăn chứ không co duỗi được. Cầu cao nên độ dốc cũng không nhỏ, Hạnh lăn qua lăn lại một lát, theo đà dốc cả người lăn xuống dốc cầu không sao kìm hãm lại được. Nghe đâu chiều dài cây cầu là 500 mét, lăn mãi vẫn chưa thấy dừng lại, Hạnh nằm trong bao tải đầu óc quay cuồng, người ngợp đầu nhức nhối.

Không biết đã lăn bao nhiêu vòng, đến khi cả người bị va đập mạnh vào một vật gì đó thì dừng lại. Đầu cô đụng đúng cột mốc ở dưới chân cầu, cú va đập khiến Hạnh đau điếng và ngất đi tức thì, toàn thân rơi vào trạng thái mê man bất tỉnh... Cơn bão đã qua đi nhưng hoàn lưu của nó vẫn còn đọng lại, trời vẫn mưa không ngớt từ đêm đến sáng. Hạnh nằm đó, cơ thể cô ngấm kha khá nước mưa, áo quần, đầu tóc... không một chỗ nào khô ráo.

5h sáng, trời mùa hè nhưng do mưa bão nên vẫn còn khá tối, nếu không có việc gấp phải giải quyết có lẽ giờ này Dương vẫn còn say sưa giấc nồng, sao có thể rong ruổi sớm trên con đường mưa bão này được chứ. Đường vắng, Dương đạp chân ga, tay ôm vô lăng cho xe đi với tốc độ rất nhanh vì anh nôn nóng giải quyết công việc sắp tới. Khi phía trước là một cây cầu khá dài và cao, Dương rờ ga để xe lên dốc, lạ thay là tự nhiên xe chết máy. Hay nhỉ? Dương khẽ lẩm bẩm, trong lòng có chút bức tức vì sự cố không mong muốn.

Xe đang đi ngon lành như thế mà tự nhiên lại chết máy là thế nào? Grừ...

Dương cau có, tay cố gắng điều khiển nhưng xe vẫn không tài nào di chuyển được. Hết cách, anh mở cửa xe và bước ra ngoài, trời còn tối và hãh còn mưa nhưng Dương mặc kệ, anh không đội mũ nón gì, cầm đèn pin và loay hoay tìm hiểu nguyên nhân xe hỏng. Mái tóc vuốt keo tạo kiểu từ lúc ra khỏi nhà bây giờ dính nước mưa ướt nhẹp rủ xuống trán và mặt, chiếc áo sơ mi kẻ sọc hiệu Gu Chì cũng ướt như chuột lột... Rốt cục, anh vẫn không tìm được nguyên nhân, quay trở lại cửa xe Dương chợt đứng hình mất mấy giây bởi dường như ở phía bên đường có một vật thể gì đó...

Một mình một con đường, ngay sát chân cầu, anh phát hiện ra một bao tải khá to và dài, nếu như khô ráo có lẽ cái bao tải sẽ thùng thình hơn, nhìn không đoán được cái gì bên trong. Nhưng trời đang mưa, nước mưa làm cho nó ướt và bám chặt lấy vật thể bên trong... không đúng, là người. Dương mạnh dạn khẳng định, là bởi những bộ phận trên cơ thể người in hằn rõ nét, chỉ là không biết người trong bao tải còn sống hay đã chết.

Bình tĩnh nào Dương ơi!

Dương tự nói với chính mình, anh phán đoán sự việc ở tình huống xấu nhất, người mà bị nhốt trong bao tải, trong đêm mưa tại con đường vắng thế này... khả năng cao là đã chết rồi! Người bình thường thì không thể nào

tự nhốt mình vào bao tải được, trừ những trường hợp có vấn đề thần kinh? Vậy giết người giấu xác thì sao nhỉ? Dương lạnh gáy thật sự.

Xe hỏng đúng đoạn đường có xác người thế này... lẽ nào là do người ta cố tình trêu ghẹo anh sao? Dương run rẩy và toát mồ hôi lạnh, anh ngồi vào xe, cả người run lên bần bật... đây là lần đầu tiên anh đi đường vắng mà gặp cảnh tượng thế này. Thật khiến cho người ta sợ quá đi mất.

Cô gái ơi, tôi xin cô, tôi không phải người xấu đâu, cô đừng dọa tôi nhé! Tôi còn có việc gấp cần giải quyết... giờ xe hỏng thế này tôi biết phải làm sao đây?

Dương chấp tay khẩn vái, đây không phải là nghĩa địa nhưng sao lúc này anh có cảm giác giống như đang đứng trước những ngôi mộ cỏ mọc um tùm, phía xa xa thỉnh thoảng lại có tiếng con gà kêu nghe rất ghê tai. Đèn xe ô tô vẫn chiếu rọi về phía trước, chiếc bao tải đen bó chặt lấy thân hình một người phụ nữ. Dương đoán là con gái bởi vì nhìn mỏng và ngực cô ấy nhô cao thế kia, chắc chắn không thể là đàn ông được rồi!

Nhưng nhìn kìa, hình như cô ấy đang động đậy, Dương sợ hãi ngồi thu mình lại trên ghế lái, chăm chú quan sát cái bao tải đang khẽ cử động. Đúng thế, hai chân cô gái đang cố xoay người nhưng không xoay được, còn nữa, cô ấy đang muốn nói gì đó, cổ họng ư ư không nói thành lời. Cô ấy là còn sống, không phải người chết??? Dương mừng rỡ vì ít ra điều này làm anh đỡ sợ hơn là đối diện với một cái xác đã chết.

Tuy vậy anh vẫn không có can đảm xuống xe, vẫn lặng lẽ chờ đợi.. và rồi anh chợt hiểu ra:

Cái đồ ngốc này nữa, cô gái ấy bị trói chặt thế kia có chờ đến ngày mai cũng chẳng thể nào cử động hơn được nữa? Tính mạng con người là quan trọng....

Nói rồi Dương mạnh dạn bước xuống đi đến gần cái bao tải, ngồi xuống bên cạnh cô gái anh khẽ hỏi:

Cô gì ơi!

Cô gì ơi!

Không có tiếng đáp lại. Dương sợ hãi nhưng vẫn chưa bỏ cuộc.

Tôi không hại cô đâu... cô đừng sợ, để tôi cởi trói cho cô nhé!

Chiếc bao tải vẫn không nhúc nhích, Dương lần lượt cởi dây thừng ra, miệng bao tải hé mở, khuôn mặt cô gái tái nhợt, tóc tai rũ rượi che gần hết nửa khuôn mặt. Nhìn cảnh tượng ấy Dương giật mình hét lên:

Aaaaaa....

Run rẩy một hồi anh lấy can đảm và lay lay vào người cô ấy. Sờ lên mũi thấy vẫn còn thở, may quá, cô ấy chưa chết, Dương nhanh tay gỡ bỏ chiếc bao tải ra khỏi người cô gái, cơ thể ngấm nước mưa nên khá nặng, cả người cô gái nằm sóng soài, không hề biết bản thân đang được giúp đỡ. Khó khăn lắm Dương mới ôm được cô gái lên xe của mình. Dù bây giờ xe đang gặp sự cố nhưng vẫn hơn là để cô ấy nằm dưới đường mà trời lại đang mưa như thế.

Dương lấy tạm cái áo khoác trong xe lau qua gương mặt lấm lem nước mưa của cô gái, mái tóc được hất gọn ra sau, lúc này anh mới có dịp quan sát kỹ hơn:

Khuôn mặt cũng ư nhìn đấy chứ!

Ăn ở thế nào mà bị người ta nhét vào bao tải thế này?

Vừa lau mặt lau tóc cho cô gái Dương vừa tự nói chuyện một mình. Lau đến phần tóc, lúc này anh mới phát hiện ra phía bên trên đỉnh đầu xuất hiện

một cái u sưng to, Dương lấy đèn pin soi thì chỗ đó có dính vẩy máu. Lẽ nào cô ấy bị ai đánh đập?

Mình bị gì thế này?

Dương ngưng hành động lau khô tóc cho cô gái lạ mặt và ngăn người ra suy nghĩ.

Dẫu sao cô ta cũng chỉ là người qua đường, không hề có liên quan gì đến mình. Tự nhiên lôi cô ấy vào xe, lỡ đâu người khác biết được lại nói anh là kẻ xấu hãm hại cô thành ra như này thì sao? Biết cô ấy là người thế nào, có khi cũng là người không ra gì nên mới bị người khác chơi xấu. Hay là đặt cô ấy về chỗ cũ, coi như bản thân không biết gì đi? Nhưng mà không được, tình ngay lý gian, ở đoạn đường này chỉ có mình và cô gái ấy, xe đang hỏng, bản thân không thể chứng minh mình vô tội.

Haizzz... ngày gì thế không biết...

Dương rầu rĩ với những suy nghĩ của mình.

Nước.... nước....

Cô gái khẽ cử động và nói lí nhí trong cổ họng, tuy nhiên hai mắt vẫn nhắm nghiền. Dương mừng rỡ vì thấy cô ta tỉnh.

Nước đây... nước đây...

Cô gì ơi... nước đây. Cô có ngồi được không hay để tôi đỡ cô dậy?

Dương lúng túng. Cô gái lại im lặng không cử động cũng không nói gì thêm. Anh không làm phiền nữa, ôm vô lăng và chờ đợi trời sáng hơn, hy vọng sẽ có xe chạy qua đây để nhờ vả. Cung đường này mới, xung quanh không có nhà dân, hai bên là sông ngòi và những cánh đồng lúa bát ngát... ban đêm thì có phần hẻo lánh nên ít người qua lại. Ma xui quỷ khiến thế

nào hôm nay anh lại lái xe đi vào đây, bởi lẽ vắng người thì đi nhanh hơn, rút ngắn được khoảng cách và thời gian.. nào ngờ lại tự mua phiền phức cho chính mình...

Trời dần sáng rõ cũng là lúc mưa dứt cơn, Dương uể oải vươn vai và chờ đợi... lạ nhỉ, đường to và rộng thế này tại sao lại ít người qua lại đến thế? Nếu cứ chờ đợi e là không biết bao giờ mới di chuyển khỏi nơi này, anh đâm tay vào vô lăng trút giận, thử khởi động xe một cách tùy ý nào ngờ xe lại nổ máy. Quá phấn khích vì xe không sửa mà lại đi được về mặt Dương tươi tỉnh lên rất nhiều, sự cau có và sợ hãi khi nãy cũng biến mất. Xe chạy được, trời thì sáng rồi, chẳng còn gì để sợ nữa. Chỉ là....

Dương nhìn sang cô gái phía bên cạnh... tự nhiên xuất hiện thêm cô ấy, anh thấy phiền phức quá. Hay là đặt cô ấy xuống đường như lúc trước nhỉ? Dương lại xuất hiện dòng suy nghĩ như ban nãy. Nhưng rồi anh lại gạt đi ngay lập tức, xa xa có mấy chiếc xe máy đang đi đến gần rồi, nếu bây giờ mình thả cô ấy xuống chẳng phải người ta sẽ định tội anh là kẻ xấu, hiếp dâm hay đại loại thế thì sao?? Không được. Không được... nghĩ thế nào cũng không được.

Cuối cùng Dương quyết định lái xe rời đi, chưa biết phải xử trí với cô gái lạ mặt này ra sao, là họa hay là phúc còn chưa biết nhưng cứ rời khỏi nơi này đã. Công việc chưa giải quyết được tâm trạng của anh rối loạn vô cùng, nóng lòng muốn đi ngay.

Xe chạy được quãng khá dài, nhìn đồng hồ đã thấy trễ giờ, Dương khẽ lắc đầu nói:

Đúng là cái số đen như cờ hó... hể quyết định làm cái gì ra hồn thì y rằng gặp chuyện!!!

Vừa dứt lời điện thoại anh đổ chuông, anh bấm nghe máy, đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông nghiêm nghị, ngữ khí vô cùng tức giận:

Mày còn định làm cho bố mất mặt đến bao giờ nữa hả con?

Hẹn đến như thế rồi mà vẫn không chịu nghe lời là sao? Há? Cuộc họp ngày hôm nay quan trọng thế nào hả?

Dương đoán chắc sẽ nhận được sự chỉ trích này bởi trước nay anh luôn chống đối không chịu nghe lời bố. Mẹ khuyên bảo mãi anh mới xuống nước làm con ngoan, nghe lời bố một lần thì mọi chuyện lại thành ra như này. Thật sự anh cũng không biết giải thích thế nào cho bố hiểu, chuyện đã rồi, nói gì thì nói chắc chắn bố sẽ không tin anh.

Con đang về rồi!

Mày đi luôn đi, đừng có vác mặt về nữa, uống công tao nuôi dạy mày!!

Nói rồi đầu dây bên kia tắt phụt đi, ngữ khí vô cùng tức giận, Dương vừa lái xe vừa dấm tay vào vô lăng, hai mắt anh đỏ ngầu, rõ là bị hiểu lầm nhưng anh ngang bướng, quyết không mở lời để giải thích. Cuộc họp đã xong xuôi, vậy anh đến cũng coi như là dư thừa. Thôi bỏ đi, trước mắt phải xem xem nên làm gì với cô gái này đã, Dương quay sang nhìn thấy cô ấy vẫn nhắm mắt. Bờ môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, Dương thẳng xe lại hỏi:

Cô tỉnh chưa?

Cô gái rơi vào trạng thái hôn mê, không biết Dương nói gì, anh khẽ sờ lên má... chuyện gì thế này? Sao cô ấy lại sốt cao như thế? Nhanh chóng đảo tay lái, Dương phi như bay đưa cô đến bệnh viện, vừa lái xe vừa cầu nguyện điều tốt lành cho cô ấy

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 7

Thay bộ quần áo này ra cho cô ấy!

Cô y tá nói như ra lệnh, Dương nhìn lại chị ta định cãi nhưng lời chưa kịp phát ra thì chị ấy lại nói:

Nhìn cái gì mà nhìn? Hai vợ chồng đi đâu mà cả vợ cả chồng đều ướt cả hôi như chuột thế? Nhìn lại tóc của cậu xem!!

Ai là vợ chồng với cô ta?

Dương hỏi lại.

Thế cậu là gì? Không phải vợ chồng thì cậu đưa cô ấy vào đây làm gì?

Tôi làm người tốt cứu người không được sao?

Dương lúng túng cãi lý.

Thế cô ấy bị làm sao mà cả cậu cả cô ấy đều ướt thế?

Chị hỏi buồn cười thật đấy, tôi có thích ướt đâu...

Thôi, không đôi co với cậu nữa, tí nữa ra kia kê khai thông tin người bệnh cho tôi, cô ấy không sao cả, sốt cao quá nên mê sảng chút xíu thôi, vết thương trên đầu cũng không nghiêm trọng.

Dầm mưa lâu quá... haizzz... các cô các cậu bây giờ còn trẻ mà đại dột quá, mới yêu đương có tí mà đã thích cái trò tự tử rồi dầm mưa thế này...

chật...! Bố mẹ sinh ra mà không biết quý trọng thân thể, vì một đứa không ra gì mà hành hạ bản thân....

Dường như chị y tá đã hiểu vấn đề sang hướng khác, có vẻ như chị ta hơi nhiều lời, Dương thấy bực bội, rõ là anh không quen không biết cô gái này, vô tình gặp rồi giúp đỡ... ấy thế mà bây giờ lại trở thành đề tài cho người ta bàn tán... Thật chẳng ra làm sao. À, chị y tá nói đi kê khai thông tin bệnh nhân, anh có biết cô ấy là ai, tên gì và ở đâu đâu? Nhưng cũng không thể không nghe lời bác sỹ được, đã vào đây là phải tuân thủ nội quy thăm khám và chữa bệnh của bệnh viện.

Họ tên cô ấy là gì?

Bác sỹ hỏi Dương.

Dạ...

Dương gãi tai.

Em không biết ạ!

Sao lại không biết?

Bác sỹ thắc mắc.

Em vô tình gặp cô ấy ở trên đường, thấy cô ấy không khỏe nên em đưa đến đây!

Dường thành thực.

Có thật như cậu nói không?

Em đùa với bác sỹ làm gì? Nhưng mà thôi, cô ấy là ai không quan trọng, bác sỹ cứ chữa chạy cho cô ấy, chi phí em sẽ chịu tất ạ!

Thế mà dám bảo không biết cô ấy là ai, với người lạ cậu hào phóng vậy sao?

Không lẽ để ai chịu được ạ? Em đưa cô ấy vào đây thì em giúp, không ít thì nhiều, còn bác sỹ nghĩ sang chuyện gì em cũng chịu thôi!

Với thái độ của Dương, bác sỹ không nói nhiều nữa, nhanh chóng thiết lập hồ sơ bệnh nhân, Dương mệt mỏi đi đóng viện phí và quay trở lại phòng bệnh. Nhìn cô gái lạ mặt đang nằm trên giường, tay cầm ống truyền nước, vẻ mặt đã có sức sống hơn chút. Nhưng mà, khi này Dương quên chưa thay đồ cho cô ấy, chị y tá nói anh làm việc này vì nghĩ hai người là vợ chồng.

Phải làm sao đây?

Dương đóng cửa phòng lại, ngồi trên ghế anh vò đầu bứt tai xem nên làm sao, chị y tá thì gắt như thế, không thể nhờ chị ấy được, nhất là khi này chị ta còn nghĩ xấu về anh. Nhưng cô gái này không thể mặc mãi một bộ đồ ướt được, vừa hôi vừa nhớp nháp...

Tại sao mình phải làm những việc này chứ?

Dương tự hỏi chính mình rồi tự trả lời luôn.

Đúng thế. Mặc kệ cô ấy đi, mình không có nghĩa vụ phải chăm sóc cho cô ấy. Đưa cô ấy vào đây đã là một việc tốt rồi, không lẽ mình còn hầu hạ cô ấy đến mức nào nữa..

Quyết đoán với suy nghĩ của mình, Dương đứng dậy bỏ đi ra ngoài, để cô gái lạ mặt ấy nằm một mình không ai chăm nom. Đi ra đến cổng bệnh viện, Dương lưỡng lự không đi thêm được bước nào nữa bởi anh thấy áy náy. Cô ấy là anh đưa vào đây, nếu anh bỏ đi thì ai sẽ chăm sóc, rồi bác sỹ hỏi đến thì phải làm sao? Lương tâm cắn rứt không nổi rồi đi, Dương hậm hực quay trở lại, bước vào phòng cô ấy vẫn nằm yên như thế, anh càu nhàu:

Cô là ai mà tôi phải áy náy với cô chứ?

Sao cô không buông tha cho tôi... cứ đu bám lấy suy nghĩ của tôi là thế nào? Trước nay chưa có ai làm tôi đắn đo điều gì, vậy mà bây giờ cô không nói một lời tôi vẫn phải ở đây để hầu hạ cô.

Không biết kiếp trước tôi nợ cô cái gì nữa??

Đặt bộ quần áo trên giường bệnh, Dương đâm chiêu xem nên cởi áo hay cởi quần cho cô gái đó trước.

Không được, cô ấy dầm mưa lâu như vậy nên hơi lạnh, cởi ra phải lau người đi mới được!

Dương không vội cởi đồ cô gái ra ngay mà chạy đi kiếm chậu nhựa, khăn và nước nóng. Thân làm công tử từ nhỏ, vốn chưa phải động tay chuyện gì vậy mà bây giờ anh lại bận rộn giúp đỡ một người hoàn toàn xa lạ. Mình điên thật rồi! Dương thầm nghĩ thế.

Khuôn mặt cô gái trẻ được anh lau chùi cẩn thận, hai bàn tay và cánh tay cũng thế, anh đỡ người cô ấy cao lên và bắt đầu cởi giúp áo. Thân thể đàn bà anh không lạ gì cả, nhưng ít ra đó là khi anh gần gũi với người mình có tình cảm. Còn bây giờ... haizzz... có chút không tự nhiên song anh vẫn mạnh dạn cởi chiếc áo cô gái đang mặc ra. Trong giây lát, cô ấy chỉ còn mặc chiếc áo ngực trên người, hô hấp thở đều, Dương run rẩy dừng tay lại.

Dương ơi mày điên thật rồi... mày đang làm cái gì vậy?

Dương tự chửi rửa chính mình, cô ấy là nạn nhân, là người đáng thương cần được mày giúp, không phải là nhân tình cuốn lấy mày hằng đêm đâu. Người ta đang bị hôn mê như thế mà mày cũng động tình được à? Cái thứ háo sắc này nữa...

Anh không làm tiếp được nữa, nhất thời bị da thịt đàn bà khiến cho u mê, Dương không muốn bản thân nảy sinh cảm giác này.. nhưng chính anh lại không kiểm soát được não bộ của mình khiến nó suy nghĩ linh tinh...

Tát cho mày tỉnh ra... tỉnh chưa? Tỉnh chưa?

Dương tự đánh vào mặt mình bôm bốp, má đau rất sẽ khiến cho dục vọng trong người lắng xuống. Có lẽ, thân là đàn ông nên không tránh khỏi sự ham muốn thể xác này, hơn nữa cô gái trước mặt có vẻ ngoài không tệ, thậm chí gần như nude toàn bộ trước mặt anh...

Chiếc khăn ẩm khẽ di chuyển lên cổ rồi vai gáy. DƯƠNG tỉ mỉ lau thật sạch nước mưa thấm trên người cô ấy, khi lau gần đến ngực anh phải hít hơi mấy cái lấy can đảm gỡ khuy áo ngực rồi mới dám đặt khăn lên. Nào ngờ, khuy áo vừa bật ra thì cô gái mở mắt nhìn, thấy trước mặt là một người đàn ông cô nhất thời ngơ ngác. Dương cũng giật mình, anh lặng yên quan sát xem cô ấy có biểu hiện ra sao.

Cô... cô tỉnh rồi à?

Sao tôi lại ở đây?

Hạnh cũng ngạc nhiên, cô không biết vì sao mình lại ở đây.

Cô còn hỏi nữa à? Thấy cô gặp nạn nên tôi cứu giúp cô về đây đây, nếu không chắc cô chết rồi!

Dương nói không hề giữ ý tứ.

Tôi... tôi...

Hạnh ấp úng, cô cố nhớ lại sự việc vì đầu vẫn còn quay cuồng và chóng mặt. Khẽ giơ cánh tay lên nhưng cả người không còn chút sức lực nào,

Hạnh giật mình vì phát hiện ra bản thân đang ở trần trước mặt người đàn ông lạ mặt. Anh ta tay cầm khăn, còn cô thì nằm yên ở đó...

Aaaaa!

Hạnh hét lên.

Anh định làm gì tôi?

Dương giật cả mình, anh buông cái khăn ra vứt tùy ý xuống người Hạnh rồi đứng dậy, vẻ mặt lúng túng:

Ai mà thèm làm gì cô? Bác sỹ bảo tôi lau chùi thay quần áo cho cô vì người cô thấm nước mưa hôi rình...

Tôi có mượn anh đâu.... đồ xấu xa!

Tôi có lòng tốt giúp cô mà cô lại nói tôi thế à? Vì cô mà tôi hỏng hết cả việc đây này...

Dương quay ra đổ lỗi cho Hạnh, thực ra anh cũng thấy áy náy vì khi này quả thực anh cũng nảy sinh chút ý đồ...

Đưa cái áo kia cho tôi!

Hạnh ra lệnh.

Đây!

Dương ngoan ngoãn làm theo không do dự.

Hạnh mặc chiếc áo bệnh nhân vào, sợ Dương nhìn thấy hết nên cô rồi trí cổ mặc cho nhanh, tay run rẩy mãi không cài được cúc áo, cooc-xê cũng quên không mặc vào, thả rộng bộ ngực con gái ở bên trong.

Bình tĩnh mà mặc, tôi nhìn thấy hết rồi!

Có gì mà ngại!

Dương châm biếm.

Anhhhh...

Hạnh tức gần như phát điên.

Anh dám nhìn lên tôi à?

Ai mà nhìn lên! Tôi nhìn trực diện luôn chứ sao phải lên...

Cô chưa có chồng à?

Anh bị ối!

... Mà tôi có chồng hay không thì liên quan gì đến anh?

Thì vẫn còn hồng hào và săn chắc thế kia...

Dương thật thà.

Anh im ngay cho tôi!

Hạnh khùng lên, không ngờ anh ta lại dám nhận xét cô như vậy.

Thì tôi không nói nữa. Cô nằm im kéo lệch ven truyền đau lắm đấy!

Hạnh vẫn chưa hết giận, cô thấy ngại lắm nhưng cố tỏ ra khùng lên để che giấu đi cảm giác ngại ngùng, dẫu sao cô cũng là gái 18, hãy còn trinh trắng và e thẹn.

Cô đói không? Tôi mua cho cô cái gì ăn nhé!

Cảm ơn anh... nhưng tôi không có tiền...

Giờ này cô còn nói tiền à?

Để cô nằm ở đây tôi đã phải đóng một số tiền rồi đó... đừng có tỏ vẻ thanh cao, sĩ diện nữa, ngoan ngoãn nằm đấy tôi đi một lát rồi về ngay!

Dương nói rồi dứt khoát bỏ ra ngoài, thú thực tim anh vẫn còn đập nhanh vì giây phút ấy chiêm ngưỡng toàn bộ vẻ đẹp cơ thể của cô gái lạ mặt. Hơn nữa, tính cách cô ta cũng thú vị thật...

Anh chàng lạ mặt kia vừa đi khỏi Hạnh liền thở phào nhẹ nhõm, may quá không cần phải gồng mình lên nữa.. Cô nằm và nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, thì ra cô đã thoát chết một cách hy hữu.

Các cụ vẫn bảo "gặp nạn mà không chết sau này ắt sẽ có phúc"... Không biết phúc ở đâu, trước mắt Hạnh chỉ thấy tương lai mù mịt, hiện tại đang ở chỗ nào cô cũng không rõ, tại sao người đàn ông kia lại gặp và đưa cô đến đây.... mọi chuyện còn mơ hồ quá. Cả người đau mỏi ê nhức vì bị trói chặt suốt đêm, hơn nữa cú va đầu vào cột mốc suýt nữa lấy đi tính mạng làm Hạnh choáng váng. Hạnh hận chị dâu, nếu không nói là ghét cay ghét đắng, chị ta có ơn cứu mang Hạnh những tháng ngày qua cô quả thực cũng biết ơn và cảm kích. Bù lại Hạnh cũng đâu phải đứa chỉ biết ăn không ngồi rồi và ỷ lại vào anh chị, mọi việc lớn bé trong nhà đều đến tay cô làm...

Nhưng, cái sai của Hạnh chính là cô đã tận mắt chứng kiến cảnh chị dâu gần gũi với người đàn ông khác. Bởi vậy, cô cay đắng nhận được kết cục ngày hôm nay, lẽ ra cô đã mất mạng rồi, đêm qua vào thời khắc quan trọng, giây phút mà họ định ném cô xuống sông lớn... e là xác đã bị cá lớn rủa thịt rồi. Đúng là ông trời thương xót, không nỡ lấy đi mạng sống của cô.

Hạnh luôn muốn rời khỏi nhà anh cả để về sống một mình cho thoải mái nhưng chưa được anh chấp nhận. Giờ thì hay rồi, cô có lý do để về nhà một cách chính đáng, hơn nữa, cũng có lý do để khuyên nhủ anh trai nên cắt đứt duyên nợ với người đàn bà kia đi. Nếu như chị ta phạm sai lầm và biết sửa

lỗi thì vẫn còn có thể giơ cao đánh khề... Nhưng, một người đàn bà vừa dâm dăng và tính tình lại tàn độc như vậy thì thật không thể dung túng thêm được.

Miên man với những suy nghĩ của mình, Dương ra ngoài rồi vào phòng lúc nào Hạnh cũng không biết. Thấy cô ngẩn người, Dương khề khua tay:

Này! Cô sao thế?

Anh không nhìn thấy à? Tôi có làm sao đâu?

Thì tại cô im lặng quá nên tôi tưởng cô bị sao..

Nói rồi Dương đặt một tô cháo nóng hổi trước mặt Hạnh, anh nói tiếp:

Cháo chim câu đấy, cô ăn đi cho nóng, ăn vào sẽ thấy người khỏe hơn.

Cảm ơn... anh ăn gì chưa?

Tôi ăn rồi mới đem về đây cho cô, quán ăn ở đây làm dở quá, tôi không nuốt trôi.

Hạnh định hỏi tại sao anh ấy lại gặp và đưa cô đến đây, anh ấy là ai... nhiều điều muốn hỏi nên cô ngập ngừng, Dương nhanh mồm:

Cứ ăn trước đi rồi muốn hỏi cái gì tôi sẽ nói cho cô nghe...

Mà tôi cũng muốn biết nhiều điều về cô lắm, ăn đi lấy sức mà nói chuyện.

Xem mặt cô kìa, chả có tí sức sống nào...

Tôi...

Ăn đi. Tôi gọt trái cây cho cô!

Dương quay người ra phía cửa sổ, vụng về cầm con dao và gọt quả táo, Hạnh không khách sáo nữa, quả thực cô đói bụng lắm rồi, bưng tô cháo để trước mặt lên cô ăn ngon lành. Vừa gọt táo, Dương thầm nghĩ bản thân thật nực cười, để bố tức điên trước cuộc họp, còn anh ở đây phục dịch một cô gái lạ hoặc lạ hơ, đã thế còn làm những việc không phận sự đến mình nữa. Đúng là không hiểu nổi đầu óc có vấn đề gì mà?

Anh tên gì thế?

Dương!

Nghe tên đã thấy anh dê rồi!

Cô?

Dương tức điên khi nghe Hạnh nhận xét tên mình.

Có ai mà lại nói chuyện với ân nhân kiểu đấy không hả cô kia?

Tôi có bảo anh cứu tôi đâu? Sao anh không để tôi chết đi!

Đúng vậy. Tôi hận vì đã cứu cô về đây đấy, đúng là không biết điều...

Dương hậm hực.

Mà tại sao cô lại bảo tôi dê? Tôi đã làm gì cô đâu mà nói thế?

Anh tên Dương... mà Dương trong tiếng Hán chẳng là Dê thì là gì?

À... vậy thì cô phải nói là tôi giống con dê... à không đúng... cô ghê thật, nói thế nào thì cũng là ý không tốt đẹp...

Hạnh mỉm cười trước sự ngây ngô phân tích của Dương.

Cô cười cái gì?

Thế còn tên của cô?

Tôi tên Hạnh.

Hạnh à?

Nhìn cô cũng còn khá trẻ, chắc thua tôi nhiều... xem ra này giờ cô nói trống không với bề trên hơi nhiều đó.

Nói xem năm nay bao nhiêu tuổi... mà đắ tội với ai lại bị người ta trói chân trói tay ghê thế?

Em 18!

Hạnh thật thà, quả thực anh chàng này lớn tuổi hơn cô, tuy lạ mặt nhưng xem ra cũng là người tốt, chỉ là... không biết có nên nói thật cho anh ta biết chuyện của bản thân mình không...

18 à? Thế nào hồng hào thế?

Anh lại thế nữa à?

Hạnh bực tức.

À... anh xin lỗi..

Dương rồi rít nói câu xin lỗi rồi tự nghĩ trong đầu, đúng là cái thứ chuyên nghĩ chuyện không đâu, nhưng mà... khi ấy lau người cho Hạnh, anh trót nhìn rồi và cũng phán đoán không ít. Ai ngờ Hạnh lại 18 tuổi vừa xinh.!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 8

Hạnh bối rối cúi mặt xuống khi nhắc đến mấy chuyện tế nhị, Dương thầm nghĩ trong đầu, bây giờ anh sẽ chú ý hơn, cố gắng không nói ra mấy câu vô duyên đại ý như thế nữa.

Anh năm nay 27 rồi, em thua anh 9 tuổi!

Dương nói thêm.

Vâng. Anh Dương.

Hạnh đáp.

Ừ, anh hỏi thật, tại sao em lại bị trói khắp người như thế?

Đêm qua mưa gió như vậy, dầm mình lâu dưới mưa em còn khỏe được như này là khá lắm đấy!

Em con nhà nông, chắc lao lực quen rồi nên chịu được anh ạ.

Thế chuyện như nào?

Dương tò mò muốn biết.

Em không muốn nhắc lại nữa... may mắn được sống sót đã là quý rồi, nghĩ đến chỉ thêm nặng đầu óc thôi.!

Em không muốn nói thì thôi anh không hỏi nữa, nhưng từ giờ phải chú ý, sinh mạng quý trọng biết bao, tuyệt đối đừng bao giờ nghĩ đến chuyện tự tử

hay đại loại thế. Hơn nữa, càng không nên để người khác ức hiếp hay đe dọa sinh mạng của mình... em hiểu không?

Cảm ơn anh!

Không cần cảm ơn... anh chỉ nói đúng sự thật thôi..

Anh tốt bụng quá!

Em nhầm rồi, anh không tốt như em nghĩ đâu!

Anh cứu em là tốt bụng rồi!

Hạnh nhìn Dương bằng ánh mắt biết ơn.

Sao khi này còn nói cứu em làm gì cơ mà... giờ lại bảo anh tốt bụng?

Hihi..

Hạnh cười cười, dù đang buồn nhưng có người trò chuyện làm cô thấy lạc quan hơn.

Đây là do em may mắn thôi, dù anh có ý muốn giúp nhưng nếu em gặp phải chuyện tồi tệ hơn thì sau đó anh không dám chắc... bởi vậy đừng nói anh tốt bụng.

Dù sao cũng cảm ơn anh!

Được rồi... nghỉ ngơi đi em vẫn chưa khỏe hẳn đâu...

Vângg..

Dương bỏ đi ra ngoài, anh không nói là đi đâu, Hạnh cũng không có ý muốn hỏi, dù là lạ mặt nhưng khi tiếp xúc cô thấy anh ấy dễ gần và rất nhiệt tình. Ngay cả khi cô chẳng có gì trong người, không biết lai lịch gốc gác ra sao nhưng Dương vẫn đứng ra giúp đỡ. Ân tình này nhất định cô sẽ

đền đáp trong tương lai, chỉ là chưa biết bao giờ mà thôi... Hạnh ngậm ngùi suy nghĩ, mai đây sức khỏe khá hơn cô sẽ chủ động đi kiếm việc làm, số phận đã đưa đẩy cô đến đây thì thôi cũng tìm cách an phận tại nơi này, tạm thời quên đi những chuyện không vui đã qua.

Nhưng mà, nếu cô không về thì các cháu sẽ bị mẹ đối xử thế nào? Chị dâu còn lừa dối anh cả đến bao giờ nữa? Không có Hạnh, chị ấy sẽ làm ra những chuyện xấu xa gì nữa đây? Hạnh muốn quên đi những chuyện trước đây nhưng bản thân lại không làm được... càng nghĩ đến thì nỗi căm hận lại càng dâng cao. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại quyết định không về nữa, người xưa vẫn nói "Hổ dữ không ăn thịt con", chị dâu có độc ác nhưng chắc chắn sẽ không làm hại con mình, các cháu không được yêu thương, chăm sóc tử tế...

Còn với anh cả, cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra, chuyện chị dâu vụng trộm sau lưng anh sẽ có ngày tự bản thân anh phát giác ra được, bởi là vợ chồng, đầu ấp tay gối, tình cảm của đôi phương thay đổi thì chắc chắn sẽ không che giấu được mãi. Không có duyên với người này thì sẽ đến bên người khác, trái đất này rộng lớn lắm. Đau khổ một chút nhưng rồi tương lai sẽ khá hơn...

Với mấy đứa cháu nhỏ, cô thương chúng lắm nhưng Hạnh không thể ở vậy cả đời mà chăm sóc chúng được. Mỗi người đều có phận riêng của mình, phải chấp nhận để mà sống và lớn lên.. giống như cô ngày nào... Biết đâu Hạnh về, chị dâu chợt dạ lại diệt cỏ tận gốc thì hỏng, chị ta đã có gan làm một lần thì chắc chắn không ngại ra tay lần thứ hai đâu. Hạnh nghĩ đến mà lại rùng mình... chuyện vừa mới xảy ra đêm qua thôi chứ có xa xôi gì? Và cô quyết định ở lại!

Hạnh không phải người nhụt chí, bản thân bị hãm hại là ngoài ý muốn, bởi vậy dù nằm nghỉ tại phòng bệnh nhưng đầu óc vẫn luôn suy tính xem bước đầu sẽ kiếm việc ở nơi nào? Bằng cấp không có, tốt nghiệp phổ thông

như cô thì có thể làm gì? Có lẽ những công việc như chạy bàn, rửa bát, bưng bê cũng không phải là khó làm, ngày mai cô sẽ xin ra viện luôn...

Cả buổi chiều không thấy Dương quay lại, Hạnh còn tưởng anh ấy đã đi rồi vì dấu sao hai người hoàn toàn xa lạ với nhau, anh ấy không có trách nhiệm phải ở bên và chăm sóc cô nên Hạnh ko dám hy vọng gì cả. Tiền không có, một bộ quần áo cũng không, trên bàn còn mấy quả táo và chùm nho Dương mua vào từ lúc trưa, xem ra tối nay Hạnh ăn tạm cho đỡ đói vậy.

Trưa nay ăn được bát cháo nên người cũng khỏe lên nhiều, đến đêm mà không thấy đầu óc choáng váng nữa cô sẽ tìm cách bỏ trốn khỏi đây vì Hạnh không có tiền, sợ ở lâu viện phí tăng cao cô không chi trả được, hơn nữa tiền không có... ở lại sẽ chết đói mất. Hạnh lên kế hoạch như thế, cô xuống giường ngồi ăn trái cây, chờ đêm xuống để bỏ trốn.

Thời tiết sau cơn bão luôn là những cơn mưa rả rích, trời rất nhanh tối, Hạnh ngồi thu lu trên giường bệnh nhìn ngắm những hạt mưa mà lòng nặng trĩu. Những tháng ngày sau này cô biết phải đối diện ra sao? Ngoài kia lại đang mưa như thế, đêm nay mà bỏ trốn thì lại ướt hết...

Em ăn gì chưa?

Tiếng Dương làm Hạnh giật mình quay lại, cô tưởng anh sẽ không đến đây nữa, ai ngờ.... Trên tay xách mấy túi đồ to nhỏ lủng củng, không đoán cũng biết anh ấy đem đồ ăn đến cho cô, mùi thơm tỏa ra làm Hạnh đói meo.

Em... em ăn rồi!

Hạnh ngậm ngừng nói dối!

Anh còn đến đây làm gì nữa?

Thì mang cơm đến cho em đây, mất công làm người tốt thì phải làm cho đến nơi đến chốn chứ?

Cũng muộn rồi, anh có tí việc nên giờ mới qua được. Em ăn cái này đi, cháo sườn số 1 thành phố này đấy!

Hạnh ngửi mùi thơm đã thấy hấp dẫn, nghe Dương miêu tả càng làm cô thấy thèm, chắc chắn là không tệ rồi. Nhưng, khi này cô trót nói dối là đã ăn, bây giờ mặt mũi nào mà ăn cháo nữa?

Em ăn no rồi... anh đem về đi!

Nói dối cũng phải có kỹ thuật một tí chứ? Anh còn đang nghe thấy bụng em reo ầm ĩ lên kia kìa...

Không phải ngại đâu, cứ ăn đi, sau anh ghi sổ trả nợ dần, chạy đi đâu mà thiệt!

Anhhh...

Hạnh định cãi lại nhưng quả thực mùi sườn non thơm quá, cô không cưỡng lại được..

Thôi, anh mất công đem đến thì em ăn vậy, bỏ đi thì phí lắm!

Bỏ thế nào được... em không ăn thì để đấy anh ăn cho!

Dương dọa dẫm và quan sát biểu hiện của Hạnh.

Ấy... cháo cho bệnh nhân anh ăn làm gì... để em ăn!

Hạnh ăn ngon lành, Dương đắc ý cười mỉm.

Ngoài anh ra, anh dám khẳng định là em không quen biết ai ở cái đất này luôn, người em thì có cái gì quý giá đâu, có bộ quần áo ướt nhẹp anh cũng

vứt đi rồi... tiền đâu mà mua cơm... Nói dối cũng không biết lượng sức!

Dương lại phân tích.

Hạnh phì cười, không ngờ lại bị Dương nắm được điểm yếu.

Sao anh tốt với em vậy? Biết đâu em là người xấu thì sao?

Một đứa con gái 18 tuổi như em thì làm được cái gì mà xấu? Cùng lắm thì...

Dương ngập ngừng không nói hết câu.

Cùng lắm thì sao?

Thôi... bỏ đi, anh không nói đâu.

Nhưng em muốn biết! Anh tốn tiền với em như thế, lỡ như em ăn quyt thì thế nào?

Hoặc... em hại anh chẳng hạn...

Tiền bạc với anh không thành vấn đề, nhưng em thì hại anh được chuyện gì chứ? Cùng lắm là mê hoặc anh... may ra anh còn bị dụ dỗ...

Nhưng mà anh đoán em không phải kiểu người đó đâu!

Sao anh lại dám khẳng định chắc chắn thế?

Thì còn phải nói nữa à?

Lúc anh giúp em thay đồ đó, nếu như em có ý muốn chài anh thì em đã để anh nhìn lâu hơn rồi... hoặc đại loại thế.... việc gì phải giã nảy lên, hơn nữa... của em cũng còn hồng hào lắm!

Dương lại thật thà phân tích.

Trời ơi... anh đang nói cái gì vậy?

Hạnh suýt nữa phì miếng cháo ra khỏi miệng.

Thì em cứ muốn hỏi nên anh phải trả lời chứ? Đấy. Nên là anh biết em không phải người xấu, anh cũng tò mò vì sao em bị người ta hại, nhưng em không muốn nói thì anh tôn trọng em.

Còn anh, anh không phải người tốt gì đâu...

Kể cả anh không xấu đi nữa, nhưng nếu ở gần một cô gái trẻ đẹp như em thì anh không chắc là mình có thể tốt được mãi không....

Vậy là anh vừa tốt vừa xấu à?

Ừ. Cứ cho là vậy đi, con người mà, có ai hoàn hảo đâu? Vừa có cái tốt mà vừa có cái xấu...

Nói rồi Dương quăng vào lòng Hạnh mấy túi đồ.

Em mặc thử xem có vừa không?

Cái gì vậy ạ?

Quần áo chứ gì? Em có cái gì để mặc đâu? Không lẽ cứ mặc mãi cái bộ đồ bệnh viện đó?

Đây đúng là vấn đề Hạnh lo lắng, bởi thực sự cô chả có gì để mặc cả... chà chà, anh chàng này cũng tâm lý ghê. Hạnh mở ra xem, có mấy bộ liền, toàn đồ đẹp mà trước giờ Hạnh chưa nghĩ bản thân có cơ hội được mặc chúng. Còn nữa, Dương còn mua cả đồ lót cho cô?

Dương nhìn Hạnh gãi đầu:

Anh không biết size em mặc là bao nhiêu, nhưng nhìn sơ qua thì chắc cỡ ấy là vừa!

Hạnh đỏ mặt không nói được câu gì, Dương lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác, đầu thầm nghĩ bản thân chưa từng mua sắm những thứ này của phụ nữ. Cảm giác giống như mua đồ cho người yêu vậy? Không đúng, tính anh đào hoa. Ít khi đến bên ai và ở lâu với họ bằng tình cảm, chỉ là những nhu cầu bản năng mà thôi, bởi vậy việc mua đồ thế này là chưa từng làm.

Mà sao mặt anh lại thâm tím thế kia?

Hạnh đang ngại ngùng nhưng vô tình cô nhìn lên thấy mặt anh có chỗ sưng sưng.

À... không sao..

Thấy Hạnh hỏi, Dương đưa tay lên che chỗ mặt bị sưng đỏ.

Lúc chiều về nhà anh có lời qua tiếng lại với ông già, nói hơi trái ý nên bị ông ấy nện cho một cú vào mặt.

Dương nói với vẻ không vui. Đúng thế, nghĩ đến lại thấy tức, chuyện ngày hôm nay hoàn toàn không phải anh cố ý, xe hỏng ngoài ý muốn... haizz... Đã không kịp xuất hiện rồi thì thôi, nhưng khổ nỗi anh được cái tính hiếu thắng giống hệt bố, không ai chịu nhường ai. Kết quả bị ông ấy tung cước cho một cú đau điếng... Tuy nhiều tuổi rồi nhưng không phủ nhận bố Dương vẫn rất bản lĩnh, nếu không thì sao có thể điều hành được nhà máy tốt như vậy?

Lớn vậy mà còn bị bố đánh?

Em lạ lắm à?

Bố đánh con thì có gì lạ? Chỉ là... nhìn anh cũng không đến mức không hiểu chuyện, thế mà cũng bị bố đánh!

Em hiểu làm sao được... anh là con ông ấy anh còn không hiểu được nữa là em...

Ông ấy hơi nóng tính. Động tí là đòi đánh anh...

Anh có sai thì bố mới đánh chứ?

Anh không sai... chỉ là không thích nghe lời ông ấy thôi...

Đáng đời...

Em còn chế giễu cả ân nhân của mình à?

Việc nào ra việc đó chứ, anh cứu em thì em sẽ phải phục tùng anh sao?

Đúng thế!

Lý sự chẳng giống ai...

Thôi đừng nhắc nữa... chuyện cũng qua rồi. Em ăn rồi nghỉ sớm đi, cứ yên tâm ở đây cho khỏe hẳn rồi tính tiếp.

Dương đứng dậy nói mấy câu và có ý muốn đi về.

Vâng.. anh đi cẩn thận.

Ừ..

Dương đi khỏi căn phòng lại yên tĩnh như trước, Hạnh lục lại mấy túi đồ, anh chàng này cũng hào phóng thật, mua một lượt mấy bộ đồ kèm theo cả đồ lót nữa. Đợi lát nữa vắng người cô sẽ thay đồ và đi khỏi đây, còn với Dương, cô biết anh tốt bụng muốn giúp đỡ nhưng nếu cứ ở lại, e rằng cô sẽ

còn ý lại vào anh rất nhiều. Ôn cứu mạng ngày hôm nay cô chắc chắn sẽ đền đáp lại anh ấy!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 9

Nơi thị thành xa hoa này thật khiến cho người ta cảm thấy lạc lõng, đêm đã khuya, phố phường yên tĩnh thỉnh thoảng có quán bar, nhà hàng vẫn còn nhộn nhịp, đèn đường sáng lấp lánh. Hạnh cúi thủ đi dưới mưa, đầu vẫn còn hơi đau nhức nhưng cô gan lì không chịu ở lại phòng bệnh, sợ rằng nhận ân huệ của người ta quá nhiều cô sẽ không đền đáp lại được. Cầm túi quần áo thật chặt, Hạnh ôm khư khư vào lòng vì sợ mưa làm ướt hết chúng... thật ngốc mà, cả người đang dầm mưa mà đi tiếc mấy bộ quần áo?

Rời khỏi bệnh viện, không biết Hạnh đã đi được bao xa, các cung đường, các ngõ phố cứ loằng ngoằng giống như một ma trận, cô cứ đi mãi chẳng biết đã đi qua những nơi nào. Mưa rong bão thật kinh khủng, mưa mấy ngày liền không dứt, Hạnh đang đi thì trời lại mưa to hơn, cô tìm chỗ để trú mưa. Loay hoay thế nào Hạnh đứng ngay ở vỉa hè một quán ăn đêm, người thấm nước mưa nên mỗi lúc cô càng thấy lạnh, đã thế ở trong quán người ta xào nấu thơm quá, ngửi mùi Hạnh lại thấy đói, hai mắt mờ đi.

Đứng mãi thì mỏi chân, mà đi nhiều cũng không được, người cô hãy còn yếu, Hạnh ngồi xuống co ro trông thật tội nghiệp, trong túi vải có mấy bộ quần áo Dương mua cho chứ ngoài ra không có tiền bạc gì quý giá... vậy mà Hạnh ôm như báu vật. Mệt quá, đói quá Hạnh là đi rồi nằm vật xuống vỉa hè lúc nào chẳng hay.

Này! Cô em! Đi chơi với bọn anh không?

Này... ơ kìa, sao lại ngủ say thế?

Một đám người ở trong quán ăn đêm đi ra, thấy trên vỉa hè có cô gái nằm co quắp nên nổi hứng trêu đùa, trong người bọn họ đã uống không ít rượu bia.

Nhìn xinh xắn thế này mà ngủ vật vờ ở đây à?

Anh thương quá cơ!

Cô em? Dậy đi, vào phòng lạnh với anh mà nằm cho nó sướng, nằm đây cho nó phí cái thân xác ấy đi à?

Một người khác phụ họa. Hạnh vẫn nằm im không động đậy, có vẻ như cô mệt quá nên ngủ rất say. Một tên ngồi xuống bên cạnh lay lay Hạnh dậy:

Này! Dậy đê!

Gớm, các anh mà hỏi mà cứ càn cao mãi?

Đêm hôm ế ảm chứ gì? Như nào?

Giá bao nhiêu thì được?

Mưa gió này mà phải nằm đây thì biết rồi đấy? Hết tiền đúng không?

Chắc thế chứ cái mẹ gì nữa?

Một tên khác say mềm nói giọng lè nhè.

Xem có chiều được mấy người bọn anh không? 1 củ đêm nay thì chơi!

Cái gì? 1 củ á? Mà điên à?

Mà vứt tiền đi à?

Chơi có tí mà 1 củ?

5 thằng mình mà không cho nó được 1 củ à?

Bình thường mà chẳng mất 4 5 lít là ít...

Nhưng đây là ôm ấp đê mê một người.. đây 5 thằng chơi có một mình nó... mà...??

Hạnh vẫn không có động tĩnh gì, đám người kia tưởng cô kiêu ngạo chê ít nên đổi ý:

Mẹ kiếp! Mà tưởng mà ngon lắm à mà bày đặt kiêu căng?

Cũng chỉ là một con đĩ thôi chứ làm cái đeo"x gì cho đời? Vui thì đến với nhau mà dở thì biến... không đi được thì cũng nói với bọn đây một câu!!

Nói đoạn tên kia ngồi xuống sờ sờ má Hạnh xem cô ngủ thật hay giả vờ, đúng là da thịt đàn bà, sờ vào thấy mát lịm cả tay, không thấy Hạnh phản ứng, hần tiện tay cấu cấu vào ngực cô một cái đầy thích thú:

Bỏ mẹ thật, ngực con này ngon vãi chúng mà ạ!

Mẹ sư nhà nó con gái con lừa cứ ngủ khì khì ra thế này, nằm phơi ra có chết không có chứ?

Đâu đâu... tao thử tí!

Thì đây, tao vừa nắn nắn mà thấy phê lắm... xem bộ vẫn còn trẻ, hàng còn ngon...

Hay là... tao có ý này?

Ý gì đây?

Cả đám tùm lại thì thềm to nhỏ.

Mẹ nó, nó ngủ say đeo" x biết cái gì đâu, hay là gọi xe đưa đến nhà nghỉ nào đấy rồi anh em mình tranh thủ... lúc ấy xong rồi mình trả bao nhiêu thì trả, không trả thì nó làm gì được mình???

Ờ... vui nhỉ? Mẹ..vừa được chơi lại không mất tiền...

Quyết không?

Chơi luôn....

Đám người hí hửng gọi taxi, đêm mưa nên hơi ít xe, chờ mãi mới thấy một xe chạy đến. Nhóm người hì hục bế Hạnh ngồi lên taxi mà cô vẫn không hay biết gì, anh lái xe lạng lẽ chờ đợi, quan sát sơ sơ anh ấy đoán được rằng đám người này chuẩn bị đưa gái đi nhà nghỉ. Và chắc chắn sắp có màn quan hệ tập thể diễn ra, bởi anh chạy xe ở khu vực này nhiều năm rồi. Những chuyện như vậy chứng kiến không ít, việc của anh là kiếm tiền nên không quan tâm họ đang làm gì.

Cả bọn gọi một căn phòng rồi bế Hạnh lên, vào phòng kín chúng nhanh chóng cởi áo ra vì uống rượu bia vào người nóng phừng phừng. Thêm nữa là cảm giác sắp được đắm đuối trong dự vọng nên chúng càng hứng chí. Xem bộ quần áo Hạnh đang mặc, cộng thêm túi đồ cô xách theo, một tên nói:

Con này làm đĩ mà đầu tư phết chúng mày ạ! Chơi toàn hàng hiệu thế này...

Đâu?

Ờ nhỉ. Đây chắc toàn đi khách ngon, nhiều tiền đấy...

Thì cũng chỉ là cái lon... thôi.. hôm nay thử xem hàng miễn phí thì cảm giác sẽ như nào...

Cởi quần áo nó ra đi...

À,, có cần tắm cho nó không nhỉ? Nó nằm dưới đất người ướt lắm!

Đúng đấy, vậy tắm qua cho nó tí, thơm tho thì đề nó mới đã.... xem cái mồm nó kìa, chúm chím ra phết, nhét k.u. vào chắc sướng lắm...

Mẹ... mà chỉ có vậy là nhanh...

Bọn chúng nhanh chóng cởi quần áo trên người Hạnh ra, mà lạ thay cô vẫn chẳng hay biết gì, chúng đặt cô vào bồn tắm xả nước rồi thoa sữa tắm. Cả bọn nâng niu như nâng trứng, không đứa nào nói ra nhưng ai cũng thầm thừa nhận con bé này nhìn ngon, ngực mông đầy đặn... mà có vẻ hàng này còn chơi ít nên trông chắc chắn, không sồ sề như những đứa khác. Xem ra đêm nay cả bọn quá hời rồi!!

Tắm tấp xong chúng đặt Hạnh xuống giường, lấy khăn tắm lau người cho cô, cả bọn tranh thủ nắn bóp mông ngực Hạnh, rồi bất ngờ có thằng nói:

Chúng mà không thấy lạ à?

Lạ cái gì?

Nó để yên cho mà tắm, thích làm gì thì làm thế này... liệu có phải nó bị phê thuốc không?

Điên à... phê cái gì mà phê?

Xem này, người nó nóng lắm.. như kiểu bị sốt ý... đéo ai lại để cho người khác giày vò thế mà ko biết gì? Hay nó chết mẹ rồi đấy?

Thằng ngu.. gỡ mồm! Chết mà người còn ấm như này à?

Đúng thế... à,... ừ hay nó bị sao ý, làm gì có ai ngủ say thế? Hay nó bị làm sao rồi, người nóng bừng ra...

Thôi... thôi!

Tao sợ lắm, chả chịch choạc gì nữa đâu, chẳng may...

Một tên nhát gan bàn lùi.

Chẳng may làm sao hả thằng kia?

Chẳng may con này nó bị làm sao, dính phải thì có mà hốc c**t cả đời... thôi, đeo""x chơi đâu.

Không nên vì một phút bốc đồng mà cả đời ăn c*c...

Mẹ... thằng này nhát vãi...

Vào nhà nghỉ còn sợ gái thì tao cũng chịu thua mà đấy!

Kệ tao...

Tụt quần mà ra tao xem nào?

Mày điên à? Ngáo à tự nhiên bắt tao tụt quần?

Thì cứ tụt ra, chịch gái mà mặc quần thì khác nào thủ dâm...

Tao rút lui, kệ chúng mày!

Chắc chim to bằng ngón tay cái!!!

Tên kia khiêu khích bạn.

Bằng cái gì cũng được nhưng thôi, vụ này tao đeo""x chơi đâu... tự nhiên cứ thấy thế nào ấy...

Nếu như nó tỉnh táo, nó sợ hãi van xin này nọ có khi tao còn hứng...
đăng này, cứ như khúc gỗ. Người thì nóng như hòn than, chẳng biết là bị cái
gì, sợ chết bỏ mẹ...

Đi với mày chán vãi ra... đéo""x chơi thì cút về đi...

Ok tao về đây!

5 người, 1 người bỏ cuộc ra về trước, còn 4 tên ở lại, bọn chúng ai nấy
đều trần truồng vây quanh cô gái trẻ đem về từ vỉa hè, nhìn cơ thể mỹ miều
ấy cả thấy bốn thằng đều đưa tay sờ nắn con ciu của chính mình, thỉnh
thoảng khẽ vuốt vuốt để kích thích cảm giác. Một tên cúi xuống định hôn
lên ngực Hạnh thì bất ngờ cô nói mê:

Chết!! Chết!!

Không chết!

Giết chết!

Có lẽ do ám ảnh với chuyện bị chị dâu và gã Thìn hãm hại vào đêm mưa
hôm trước nên thần trí của Hạnh vẫn chưa hết sợ hãi, ngay cả trong lúc hôn
mê cảnh tượng ấy vẫn gợi về. 4 người nghe thấy Hạnh nói vậy thì sợ hãi,
con ciu đang cương cứng bỗng chốc thu nhỏ lại vì tò mò quan sát xem cô
gái này nói cái gì. Nghĩ lại lời của người bạn bỏ cuộc khi nãy, cùng với câu
nói mê lúc này của Hạnh bọn chúng bắt đầu chùn bước.

Này! Có khi con này nó ngáo hoặc bị gì ấy... ghê bỏ mẹ, đang định hiệp
nó một cái mà cứ chết chóc thế này... nghĩ kinh vãi...

Ông lại sợ đấy à?

Không sợ không được ý... xem này, người nó nóng lắm...

Hay là thôi đi, đeo ""x vào nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì thì chúng mình đeo ""x gánh được đâu...

Vậy bây giờ như nào?

Mặc quần áo vào cho nó, coi như chưa có chuyện gì xảy ra rồi anh em mình lượn thôi...

Vậy nó thì sao?

Kệ mẹ nó! Mình đã làm gì nó đâu?

Ờ vậy nhanh đi.

4 người nhanh chóng mặc quần áo lại, lần lượt từng người bỏ đi xuống dưới, cố gắng không gây ồn ào nhất có thể. Cả thầy đều thấy bất an, không ngờ được hôm đi chơi gái tưởng đâu là ngon... ai dè... sợ quá chạy mất dép thế này?

Hạnh năm đó. Cô lên cơn sốt mê man. Có lẽ là cơ thể chưa được phục hồi sau trận dầm mưa đêm hôm trước, lại bị nhiễm lạnh, điều trị chưa dứt điểm. Đêm nay lại tiếp tục dầm mưa. Thân thể nữ nhi yếu đuối sao có thể gồng lên mạnh mẽ mãi được? Gần sáng, lễ tân dẫn khách lên phòng nghỉ, khi đi qua phòng Hạnh thấy cô nằm ở giường. Cửa phòng không đóng nên đi vào nhắc nhở:

Em ơi, ngủ thì nên đóng cửa lại đề phòng mất cắp cái gì nhà chị không chịu trách nhiệm đâu!

Hạnh không đáp, Cô vẫn nhắm mắt như đang ngủ say.

Cô lễ tân thấy vậy liền giở thói tắt mắt, trên giường có túi đồ đựng quần áo, thoáng nhìn đã biết đồ hiệu nên cô ta tranh thủ "ẵm" luôn cái túi rồi nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại như chưa hề xảy ra chuyện gì. Trời

mưa nên khách vào nghỉ khá đông. lát sau lại có người vào nhưng phòng đã kín hết. Chủ nhà nghỉ kiểm kê lại danh sách xem ai vào thuê theo giờ, ai thuê qua đêm để giục khách nhanh chóng rời đi, lấy phòng cho người mới vào.

Điểm qua một lượt thì có phòng Hạnh đang nằm thuê theo giờ. Theo lý mà nói, đám người đưa Hạnh vào thuê 3 giờ đồng hồ, bây giờ cũng vừa lúc hết thời gian, họ lên phòng và đề nghị khách chuẩn bị rời đi. Gõ cửa một hai lần, ba lần rồi bốn lần khách bên trong vẫn không mở cửa. Khó chịu vì thái độ không hợp tác này, anh chủ nhà nghỉ vịn cửa và đi vào, bên trong không có ai khác ngoài Hạnh.

Em ơi, hết giờ rồi! Em dậy đi để nhường phòng cho người khác!

Hạnh không đáp, sợ cô ngủ say, anh chủ còn cẩn thận đến bên cạnh tát nhẹ mấy cái vào chân nói tiếp:

Dậy đi em ơi.. hết giờ rồi.

Hạnh vẫn không có biểu hiện gì, lúc này anh chủ mới bực lên:

Này! Đừng có như thế! Đây không phải nhà cô đâu, thích ngủ thì về nhà mà ngủ!

Nói rồi anh ta quay lại phía sau ra lệnh:

Dìu cho nó dậy!

Tống xuống dưới nhà, nhanh lên!

Vâng.

Úi anh ơi, cô em này người mềm oặt ra như bún anh ạ.

Thế à? Chắc chơi đồ rồi, không biết giờ đâu đất đâu thế này, kinh thật đấy..

Mang nó xuống dưới, dọn dẹp nhanh lên cho khách người ta vào,... à, thay cái ga trải giường đi!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 10

Đám nhân viên đặt Hạnh nằm sòng soài dưới nền nhà, cô vẫn mê man bất động, ai nấy nhìn thấy cũng thì thầm bàn tán to nhỏ, phần đông thì bảo do Hạnh phê thuốc, chơi quá liều nên kiệt sức. Cho đến khi...

Nước... nước...

Khát quá... nước... nước...

Hạnh nói trong cơn mê, anh chủ nhà liền bảo:

Rót cho nó cốc nước xem nào!

Một đứa con trai rót nước và đem đến, có chút sợ hãi, sợ Hạnh phê đồ làm càn nên đứa đó không dám đứng gần.

Nó mê mệt như vậy không giống kiểu đập phá đâu, mà lấy nước đem đến mà không nói thì làm sao nó biết mà uống?

Anh chủ cúi lên.

Em ơi... dậy uống nước này!

Đứa con trai kia gọi Hạnh dậy, nó lấy tay sờ sờ vào tay Hạnh lay cô dậy nhưng rồi nó giật mình:

Anh ơi, con này nó sốt cao lắm!

Sốt à?

Vâng. Anh sờ thử xem..

Anh chủ bước đến sờ thử vào tay chân Hạnh, rồi sờ trán, quả nhiên sốt cao thật. Nghĩ ngợi một lát anh ta nói:

Con này nó bị ốm đấy. Sốt cao quá nên nó mê man luôn rồi. Kiểu này để lâu có mà não luôn í... không được, nó mà làm sao thì nhà mình mang tiếng ra. Làm ăn mà gặp chuyện xúi quẩy là đen lắm!

Vậy bây giờ làm sao được ạ?

Đưa nó đi bệnh viện đi, xem họ nói sao chứ để đây mà chết à? Đây là nơi làm ăn chứ có phải chỗ để chứa người bệnh đâu...

Dở hơi! Ốm đau bỏ mẹ ra còn kéo nhau vào đây làm cái gì? Ham hố quá thế lắm!

Anh chủ nhà nghỉ càu nhàu, lệnh cho mấy nhân viên cho Hạnh lên xe ô tô của nhà rồi chở vào viện. Và thật tịn cờ, một lần nữa Hạnh lại vào bệnh viện mà cô vừa mới bỏ trốn lúc đêm! Bác sỹ tiếp nhận bệnh nhân và thăm khám liền phát hiện ra Hạnh quen quen, nói cô đang điều trị ở đây, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên.

Mở lại hồ sơ bệnh án, bác sỹ kết luận Hạnh có vấn đề về tâm lý, có thể là do vết thương trên đầu chưa bình phục nên mới rời khỏi phòng bệnh đi lang thang. Còn vì sao xuất hiện ở nhà nghỉ kia thì không ai lý giải được, nhưng đó là suy đoán của bác sỹ, thực hư thế nào chỉ có Hạnh là rõ nhất. Bản thân cô quá nóng vội, nghĩ sức khỏe đã tiến triển tốt, không muốn dựa dẫm vào ai nên mới bỏ đi. Ai ngờ lại thành ra thế này...

Nghe được câu chuyện, mấy nhân viên nhà nghỉ bỏ về vì họ không có liên quan gì đến Hạnh, còn cô vẫn hôn mê, bác sỹ cho cô uống hạ sốt, tiêm thuốc ổn định thần kinh và não bộ rồi lại chuyển cô về phòng bệnh cũ. Thuốc ngấm, người hạ nhiệt hơn, Hạnh tỉnh dậy và cô lại được phen giật

mình khi phát hiện mình đang nằm trong phòng bệnh ngày hôm qua. Thế là thế nào nhỉ? Chuyện gì đang diễn ra vậy? Rõ ràng cô đã rời khỏi đây mà? Là ai đã đưa cô quay lại chứ?

Chuyện Hạnh rời khỏi bệnh viện cô nhớ như in, nhưng tính từ lúc bị ngất trên vỉa hè thì cô hoàn toàn không biết gì nữa, bao nhiêu chuyện xảy ra trong một đêm... Nhưng có một điều phải công nhận, số cô rất may mắn! Qua tay bao nhiêu người nhưng cuối cùng vẫn bình an, vẫn giữ được thân trong sạch. Phải chăng, ở một chốn thiên đường nào đó, người mẹ xấu số của Hạnh vẫn luôn âm thầm dõi theo và che chở cho cô con gái bé nhỏ...

Vì mệt nên Hạnh chỉ có thể nằm trên giường, lúc mỏi mắt quá thì lại ngủ thiếp đi. Không có người thân thích nên cô chẳng có gì để ăn cả, cứ nằm đó mệt mỏi và tuyệt vọng! Đến trưa, khi đang mơ màng, cô thấy có tiếng mở cửa phòng và tiếng bước chân đi vào. Hạnh lười biếng mở mắt, cô không muốn phán đoán xem đó là ai, cũng không sợ hãi, dè chừng điều gì, bởi, chết hụt cũng đã từng chết rồi, có điều gì còn đáng sợ hơn thế đâu? Huống chi, bản thân cô bây giờ hai bàn tay trắng thả trôi theo dòng đời...

Tôi vừa mới đi khỏi không lâu mà cô đã làm ra cái trò gì vậy?

Là Dương. Anh ấy đang nói với thái độ không mấy thoải mái. Hạnh mở mắt ra nhìn, chậm rãi đáp:

Anh đến làm gì nữa?

Tôi không đến thì hai ngày nữa chắc người ta báo tin cô chết đấy!

Dương giận dữ.

Tôi biết cô rất tinh táo, không hề có vấn đề về thần kinh như bác sỹ đã chẩn đoán, nhưng mà tại sao chứ?

Ý anh là gì?

Tại sao cô vội vàng rời khỏi bệnh viện trong đêm? Rồi sao? Lại nhập viện trở lại vào lúc gần sáng?

Tôi nói với em thế nào? Cơ thể chưa bình phục thì cứ ở đây cho khỏe đã!

Chết còn không sợ mà sao sĩ diện của em nó cao thế?

Em nói sĩ diện khi nào?

Tôi là người qua đường thì sao? Gặp nạn thì tôi cứu, tôi có đòi hỏi điều gì ở em đâu? Đã giúp người thì giúp đến nơi đến chốn, tôi biết em không có người thân thích nên mới nhiệt tình giúp đỡ như vậy...

Em nghĩ là... tôi có ý định tán tỉnh hay đòi hỏi gì em sao?

Không có đâu.. em đừng nghĩ nhiều!

Anhhhhh...

Hạnh ngạc nhiên khi nghe Dương phân tích, anh ấy nói có ý đúng, nhưng mà cũng chưa đúng. Đúng là cô sợ phải mắc nợ ân tình của Dương quá nhiều, còn chuyện tán tỉnh hay yêu đương thì cô chưa từng nghĩ như vậy... Thật là, biết phải nói thế nào đây?

Thôi.. em không cần nói gì, gặp phụ nữ yếu đuối anh ra tay cứu giúp.

Nếu em cảm thấy mắc nợ anh thì viết cho anh tờ giấy, yên tâm điều dưỡng cho khỏe lại. Sau này làm ra tiền nhớ trả cả gốc lẫn lãi cho anh..

Còn nếu em không nghe lời, sau này có xảy ra chuyện gì cũng đừng trách anh.

Anh không nói là anh tốt, nhưng ít ra không bao giờ dồn ép ai ở bước đường cùng,, hơn nữa, bắt nạt phụ nữ không phải là thói quen của anh.

Vậy nên, em cứ yên tâm ở đây đi!

Hạnh lặng thinh không nói câu gì, dù không muốn nhưng cũng đành vậy, bản thân bây giờ bất lực, muốn bước tiếp thì trước tiên phải bình phục đã...

Anh còn công việc nên không thường xuyên đến đây được, nếu rảnh anh sẽ ghé qua. Cần gì cứ nói để anh mua nhé.

Em cảm ơn...

Không có gì... đói bụng chưa?

Dậy ăn cơm đi này.

...

Hạnh nằm dưỡng sức thêm một tuần thì được ra viện, cơ thể gần như là bình phục hoàn toàn, những ngày qua nhờ có Dương chạy qua chạy lại, quan tâm chu đáo nên tinh thần của cô khá lên không ít. Hơn nữa, trong tâm tư, Hạnh thấy bản thân có chút tình cảm cá nhân đang le lói... chỉ là, cô biết bản thân mình là ai, không dám trèo cao nên luôn cố gắng giữ khoảng cách và kìm nén cảm xúc ấy lại. Đối với một người xa lạ, thêm nữa anh ấy lại là người khác giới, trong những ngày tuyệt vọng nhất luôn bên cạnh động viên và giúp đỡ cô nên sự cảm kích là không nhỏ.

Cảm ơn anh vì những ngày qua đã giúp đỡ em rất nhiều...

Thực sự, nếu không có anh chắc em không có ngày hôm nay...

Hạnh nhìn Dương và cố nói ra mấy lời từ tận đáy lòng.

Bởi vậy, mạng sống của em là do anh cứu vớt được từ tay tử thần, từ nay em phải biết trân trọng bản thân mình, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải cân nhắc kỹ chứ đừng hành xử tùy ý nữa nhé!

Vâng. Em biết rồi, em sẽ không như vậy nữa đâu.

Hạnh cúi mặt xuống nói lí nhí.

Vậy giờ em tính đi đâu?

Em thì còn nơi nào để đi được chứ? Chỉ có thể về nhà thôi anh.

Lúc trước Hạnh nghĩ cô sẽ bám lấy thành phố này để sinh sống nhưng sự thật thì quá phũ phàng, ngay lần đầu tiên trốn viện đi lang thang đã cho Hạnh thấy, cuộc sống ở ngoài xã hội thật không đơn giản như cô đã nghĩ. Bây giờ chỉ còn cách về nhà thôi, sau này tính tiếp, Hạnh buồn buồn suy tính.

Em về nhà thì sau này ai sẽ trả nợ cho anh đây?

Dương cắt ngang tâm trạng của Hạnh. Đúng thế, bao ngày qua từ ăn đến mặc đều một tay anh ấy lo liệu, cô quên mất là chưa nói gì đến chuyện này..

Em xin lỗi, tạm thời em không có cách nào để bù đắp lại số tiền đó cho anh, nhưng em hứa em sẽ trả đủ cho anh.

Anh cho em nợ được không ạ?

Không được!

Dương lạnh lùng rồi đưa ra trước mặt Hạnh một tập hóa đơn thanh toán. Cô ngỡ ngác không hiểu gì nhưng vẫn nhận lấy và đọc không sót từ nào. Tiền viện phí, hóa đơn chụp Cắt lớp, siêu âm não, tiền thuốc, tiền thăm khám... trời ơi năm chục ngày trời mà tổng tiền đã lên đến ba mươi triệu đồng. Một số tiền quá lớn so với Hạnh lúc này, mà nói thật, cả đời cô chưa bao giờ được cầm hay sở hữu số tiền lớn như vậy cả. Nhìn dáng vẻ hoang mang của Hạnh, Dương thầm nghĩ không biết cô ấy sẽ xử trí ra sao.

Sao nhiều thế hả anh?

Hạnh thốt lên vì số tiền vượt quá khả năng chi trả của bản thân.

Cái này còn chưa tính tiền ăn uống, đồ dùng hằng ngày của em đâu!

Dương nói thêm.

Vậy biết khi nào em mới trả được ạ? Sao viện phí cao thế nhờ...

Thì em thuộc diện khám chữa bệnh không có bảo hiểm y tế nên đặt tiền là đương nhiên rồi. Hơn nữa, em bị chấn thương ở đầu cần làm các thủ tục xét nghiệm chụp chiếu đặt tiền....

Em hiểu rồi!

Ý anh là sợ em ăn quyt đúng không?

Anh yên tâm đi, em hứa sẽ trả đủ cho anh...

Anh lấy cái gì để tin em?

Nếu anh không tin thì anh theo em về nhà, em sẽ nói với các anh chị em, mọi người sẽ giải quyết!

Phiền phức lắm. Anh không đi!

Vậy chứ bây giờ em phải làm gì thì anh mới tin?

Ở lại đi làm và trả nợ dần cho anh!

Dương thẳng thắn.

Nhưng anh cũng biết đấy, em mới chỉ học hết lớp 12, bằng cấp ngành nghề đều không có... bây giờ kiếm việc gì đó để mưu sinh còn khó... anh nói em có thể làm gì để trả nợ cho anh đây?

Anh nói có thể là có thể! Không có bằng cấp thì làm nhân viên dọn vệ sinh.

Em có làm được không?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 11

Anh gì ơi..

Anh đánh rơi ví này!

Hạnh lau dọn WC Nữ ở khu kế bên xong cô sang khu vực WC Nam, một người đàn ông từ bên trong đi ra vô tình đánh rơi cái ví. Nghe tiếng gọi, anh ta lập tức quay lại nhìn theo phản xạ tự nhiên:

Chị gọi tôi à?

Nhìn Hạnh trong bộ trang phục làm vệ sinh, thêm cái mũ vải, đeo khẩu trang và bao tay bảo vệ nên nhất thời anh ấy không biết tuổi tác của cô thế nào, lịch sự đáp lại.

Dạ. Vâng! Anh vừa ở bên trong ra đánh rơi cái ví... trong này không có người nên em đoán là của anh!

Cảm ơn chị, nó đúng là của tôi rồi!

Vậy anh kiểm tra xem bên trong có thiếu cái gì không?

Chắc không thiếu gì đâu... có tôi và chị, chị không lấy mà trả lại cho tôi thì mất cái gì được chứ?

Anh tin người quá đấy!

Hạnh thán phục.

Cảm ơn chị nha! Xin phép tôi đi về trước đây, cũng muộn rồi.

Dạ. Chào anh ạ!

Người đàn ông mặc comple xách cái cặp đen lịch lãm cúi đầu lịch sự đáp lại Hạnh rồi xoay người rời đi, nhưng bước được hai bước anh ấy dừng lại nói tiếp:

Sao chị còn chưa về? Theo lệ thì hết giờ làm việc rồi, tất cả nhân viên, công nhân đều được nghỉ?

À... Tôi làm cố thêm chút nữa, sáng sớm ngày mai sẽ đỡ vất vả hơn anh ạ..

Hơn 7h tối rồi, vẫn nên chú ý sức khỏe là hơn chị ạ, công việc ngày mai thì để ngày mai hãy làm.

Cảm ơn anh!

Vậy tôi đi trước đây.

Chào anh.

Người đàn ông bỏ đi trước, Hạnh nhanh tay lau dọn khu WC Nam giới một lượt rồi cũng thu vén chuẩn bị đi về. Lần đầu tiên kể từ lúc làm việc ở đây Hạnh được trò chuyện với một người lịch sự và sang trọng như thế, trong lòng cảm thấy vui vui. Hạnh nghĩ, chắc những người như vậy họ tài giỏi lắm, cái cách nói chuyện lạnh lùng và khó gần thế nào ấy... Nhưng mà nghĩ lại, cũng chỉ là cuộc trò chuyện bình thường thôi có ảnh hưởng gì đến cô đâu.

Từ nhà máy về đến phòng trọ của Hạnh chưa đầy 1 km. Ngày ngày cô vẫn chăm chỉ đi bộ đến làm, hết giờ lại về đi chợ và nấu nướng ăn uống. Nói là nấu nướng thực chất cũng có cái gì đâu, vì không có tiền, thuê được

cái phòng đã quý rồi. Sắm cái nồi cơm điện, Hạnh nấu cơm trước rồi hấp thêm quả trứng, cơm chín thì múc ra ngoài, luộc rau luôn vào cái nồi ấy. Hôm nào đổi món rau xào hoặc kho thịt thì cũng cái nồi cơm điện ấy mà triển khai. Vì tiết kiệm mà! Số tiền hơn 30 triệu đồng biết khi nào mới trả đủ cho anh Dương?

Lương nhân viên dọn dẹp vệ sinh lo chi trả phòng trọ rồi ăn ở cũng tốn không ít rồi... haizz nan giải thật sự, nhưng cô đâu còn cách nào khác, ở thành phố này Hạnh không quen biết ai, hơn nữa nơi đây là do Dương giới thiệu, cô phải chăm chỉ làm để anh ấy tin tưởng rằng cô không có ý định quỵ nợ. Tính ra từ ngày được anh Dương cứu vớt được dưới chân cầu vượt, rồi đến ngày anh ấy xin cho làm nhân viên dọn vệ sinh, cũng hơn 2 tháng rồi chưa gặp lại anh ấy. Hạnh tò mò, không biết anh ấy là người thế nào, công việc ra sao mà lại hào phóng như thế...

Một hôm, đang dọn dẹp nhà vệ sinh tại khu xưởng chế tác Hạnh nghe được cuộc trò chuyện của một cô gái. Biết nói thế nào nhỉ? Nghe lén thì không hợp lý lắm bởi cô gái kia nói to, không hề giữ ý, đứng ở bên ngoài cũng nghe được. Thôi thì vì công việc, họ nói chuyện với ai thì kệ họ, Hạnh cứ lau dọn thôi, nhưng tai vẫn nghe không bỏ sót từ nào vì cô cũng hơi tò mò.

Cái gì? Mà điên à?

Ông Dương này á? Mới về nhà máy chưa lâu thôi... ừ, giờ làm sếp của tao mới đau.

Nghiêm khắc lắm... ừ, đòi báo cáo cả kế hoạch liên tục, bọn tao chóng mặt luôn, nhiều lúc không thở được ý...

Ừ... kiểu khó gần nữa cơ, không phải cái kiểu háo sắc lộ liễu đâu...

Người khác thì không nói, chứ ông này mới vào tao không nắm bắt được tính tình như nào, vợ quàng có ngày mất việc như chơi!

Chứ sao? Phải cẩn thận chứ! Mà số tao nó đen thế đeo ""x nào ấy, đang ở bộ phận kinh doanh ngon lành, từ lúc ông con trai của chủ tịch về tiếp quản cái là thay đổi gần hết nhân lực.

Vãi cả mồ... toát mồ hôi hột luôn...

Áp lực quá chắc tao nghỉ việc...

Cái gì? Mỹ nhân kế á? Điên à, tao nói rồi, tùy người mới áp dụng được, tùy tiện là chết đấy!

Ừ... vậy thôi nhá, tao dậm tí phần rồi đi làm việc đây, buôn hơi lâu, chuẩn bị đem báo cáo nộp cho lão Dương. Đẹp đẹp tí xem lão có chú ý không...

Ờ... phải dần dần chứ...

Thế nhá. Bye.

Cuộc gọi kết thúc, Hạnh lặng lẽ làm công việc của mình giống như cô không quan tâm đến cô gái kia, cô ta trang điểm kỹ lưỡng, mặc đồ công sở nhưng vẫn sexy, chiếc áo sơ mi bó chên lấy người, đứng trước gương cô ấy ra sức dậm phần thật nhiều cho mặt trắng bệch ra. Nhìn rõ sợ, Hạnh khẽ suýt xoa. Thì ra cô gái này muốn lấy lòng sếp, mà qua nội dung câu chuyện Hạnh đoán, cô ấy là mẫu người lừa làm, muốn dựa vào sắc đẹp để quyến rũ sếp...

Kể từ hôm vô tình nghe được cuộc trò chuyện qua điện thoại của cô gái kia trong khu vệ sinh Hạnh không bắt gặp cô ấy thêm lần nào nữa. Nhưng rồi một ngày... Hạnh ở lại tranh thủ dọn trước cho ngày mai, khi ấy cũng khoảng hơn 7h tối rồi, một mình cầm cùi lau dọn cầu thang, lan can và lối đi lại, xong xuôi cô lại vào khu vệ sinh thì vô tình lại nghe được câu chuyện thú vị hơn. Nhưng mà... dường như cái giọng này cô đã nghe được ở chỗ nào rồi thì phải, rất quen. Hạnh cố nhớ lại nhưng chưa định thần được đó là

ai, bởi hằng ngày công nhân và cán bộ đi ra vào nhiều, để nhớ chính xác một người không phải chuyện dễ, hơn nữa cô ít tiếp xúc với người khác. Tiếng nói chuyện phát ra từ bên khu vệ sinh nam, Hạnh chăm chú đóng tai lên nghe.

Ờ kìa, ở khu vệ sinh nam tại sao lại có tiếng phụ nữ? Lạ nhỉ, hay trời tối nhà máy vắng người nên có ai đó đi vào tùy tiện nhỉ? Hạnh thắc mắc. Tiếng sột soạt bắt đầu phát ra nhiều hơn, kèm theo đó là tiếng nói chuyện rì rầm...

Em đã bảo anh đừng qua bên đây rồi mà cứ cố tình, ai mà bắt được là chết em đấy!

Tiếng phụ nữ càu nhàu.

Aaaa...

Chị ta suýt xoa.

Em cứ cấm cản anh mãi, từ hôm cậu con trai của chủ tịch về công ty, công việc cũng bận rộn, anh có lúc nào rảnh mà gần em được đâu? Em không tạo điều kiện cho anh một tí, để chừng anh chết mất!

Người đàn ông nói tiếp.

Em sang bộ phận mới rồi... định bỏ buông anh đấy à? Đừng có hòng nhé!

Lời nói cùng với ngữ khí của người đàn ông chứa đựng sự đe dọa.

Ai nói với anh thế? Anh có bỏ buông em thì có, từ hôm người ta bị điều động sang bên này công việc bù đầu, lúc nào cũng căng thẳng,... khổ muốn chết luôn í...

Cô kia nũng nịu.

Ừh.. ừh...

Thì đây... nay anh làm cho em sướng đây...

Tiếng bàn tay miết vào cánh cửa nhà vệ sinh nghe sột soạt. Hạnh đỏ bừng hai tai khi nhận ra rằng bên trong có người đang cùng nhau làm cái chuyện... tế nhị đó. Cô nên bỏ về hay tiếp tục làm công việc của mình đây? Hạnh lưỡng lự, tay cầm cái chổi lau nhà do dự...

Cùng lúc đó có một người đàn ông mặc vest trắng, dáng vẻ lãng tử đang tiến đến khu vệ sinh. Mới về đây chưa lâu, hơn nữa do bố quản thúc nên thời gian này anh khá bận rộn khi bắt đầu tiếp quản công việc quản lý tại nhà máy. Chính xác là anh định đi ra xe về nhà rồi nhưng khi đi qua hành lang khu WC thấy đèn sáng hắt ra, hiếu kỳ nên ghé qua một chút xem ai chăm chỉ giờ này còn ở lại. Hạnh ở bên trong WC nữ vừa do dự xem có nên ra về hay ở lại nghe lén tiếp thì ở bên ngoài, người đàn ông mặc vest trắng cũng vừa đến nơi.

Không cần nghĩ nhiều, cũng không cần đoán già đoán non, bởi bây giờ là trời tối, sự yên tĩnh gần như là tuyệt đối nên âm thanh đục vọng phát ra từ căn phòng của WC nam làm người đàn ông thấy khó chịu. Anh không ngờ những chuyện như thế này lại xuất hiện ở đây, tại sao lại thế nhỉ? Nếu thích nhau thì đem nhau đi nhà nghỉ khách sạn nào đó, cứ phải chọn cái nơi như WC để mà thỏa mãn...

Và, anh tò mò xem là ai, người nào lại cả gan dám chim chuột tại nhà máy, người đàn ông kiên nhẫn đứng đó và lắng nghe. Thứ âm thanh kia vẫn không ngừng phát ra, vang vọng... thật khiến cho người ta có chút không thoải mái. Nếu muốn chặn chính lại hành vi của nhân viên thì trước tiên phải có chứng cứ, bằng không nói suông thì người khác chắc chắn sẽ không phục. Nghĩ là làm, người đàn ông mặc vest trắng lấy điện thoại ra và quay lại qua ô cửa kính nhà vệ sinh, bóng dáng nhòe mờ một nam một nữ không ngừng rung lắc... Nhân viên tại nhà máy thì nhiều, anh không biết đây là ai, nhưng kiên nhẫn chờ đợi thì chắc chắn họ cũng phải ra ngoài.

Người đàn ông hứng thú chờ đợi xem kịch hay tay, Hạnh ở bên trong không hề biết sự xuất hiện của người thứ 4 ở bên ngoài. Suy nghĩ mãi, Hạnh quyết định mở cửa và ra về, những chuyện như thế này chẳng hay ho gì, cô có biết chuyện thì đã sao? Một nhân viên dọn vệ sinh thì được quyền nhiều chuyện à? Vốn dĩ không liên quan đến cô mà, kệ họ đi! Nghĩ thế, Hạnh lặng lẽ bước ra, thật bất ngờ, trước cửa khu vệ sinh dành cho nam giới có một người đàn ông đang chăm chú quay phim bằng điện thoại. Dù mới chỉ nhìn ở góc nghiêng nhưng Hạnh đã mơ hồ đoán được người ấy là ai.

Chân cô chợt khựng lại không tiến lên thêm bước nào nữa, ánh mắt lộ rõ sự bối rối vì trong hoàn cảnh thế này... cô thấy mình có chút vô duyên, ngọn lửa tình dục vẫn bùng cháy dữ dội ở bên trong cánh cửa nhà vệ sinh. Tiếng rên xiết, tiếng thở và sự cọ sát...

Người đàn ông đang chăm chú quay phim cũng giật mình quay lại khi cảm giác có ai đó đang nhìn mình. Anh quay người lại thì ngay lập tức ánh mắt bỗng sáng lên như phát hiện ra điều gì đó, quên cả việc bản thân đang thu thập tư liệu nhân viên dâm ô trong nhà máy, anh nói:

Là cô à?

Câu nói ấy vừa phát ra cũng là lúc hai người trong nhà vệ sinh dừng hẳn hành động dâm dăng ấy lại, sự sợ hãi đan xen, cả hai đều yên lặng thăm dò xem bên ngoài có những ai. Cứ ngỡ không còn ai, nào ngờ... đôi nam nữ tái mét mặt mày, không ai nói với ai câu nào. Biết bản thân vừa lỡ lời nên người đàn ông tắt điện thoại rồi đến gần chỗ Hạnh, vẻ mặt anh ấy không thay đổi nhiều, chỉ là... cách ăn mặc sang trọng quá, khác hẳn với hình ảnh gần gũi cách đây hai tháng mà cô đã gặp.

Anh... sao lại ở đây?

Hạnh đáp lời. Đôi trai gái trong nhà vệ sinh nhanh chóng mặc quần áo và lắng nghe câu chuyện của người bên ngoài.

Tôi vẫn ở đây mà, em đang nghĩ gì vậy?

Hạnh im lặng không nói, cô khẽ mỉm cười vì gặp lại ân nhân. Anh ấy là Dương, người đàn ông mặc vest trắng ấy là anh Dương, mấy tháng nay cô vẫn luôn suy nghĩ về anh ấy, hy vọng có ngày gặp lại, nhưng không ngờ lại tái ngộ trong tình huống dở khóc dở cười thế này. Anh thì quay lén người ta vụng trộm, còn cô... cũng lén lắng nghe, thật chẳng giống ai. Nhưng tại sao anh Dương lại ở đây nhỉ? Lẽ nào anh ấy cũng làm việc tại nhà máy này ư? Không thể nào, nếu vậy thì hai tháng qua chỉ ít cô cũng gặp một vài lần chứ nhỉ?

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạnh, Dương lại tiếp tục:

Đang xem kịch hay thì em xuất hiện, muộn rồi em về đi, ngày mai tôi sẽ nói chuyện với em!

Anhhh...

Hạnh ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Nghe lời về đi, còn hai người nữa ở trong ấy làm gì, đừng tưởng qua mắt được tôi. Chuyện này tôi sẽ giải quyết triệt để!

Sợ làm ảnh hưởng đến Hạnh, Dương kéo tay cô đi ra khỏi cổng nhà máy, Vừa đi anh vừa nói:

Thế nào, sắp trả nợ cho tôi được chưa?

Chắc sang năm anh ạ!

Hạnh thật thà.

Dương phì cười khi nghe cô nói đồng thời nhìn về mặt đau khổ của cô làm anh thấy tò mò.

Sao lâu vậy?

Cô định chạy làng sao?

Thì lương nhân viên vệ sinh có được bao nhiêu đâu, anh định để tôi chết đói à?

Em làm ở đây có quen không?

Không quen cũng phải quen thôi...

Đúng lúc ấy Dương có điện thoại.

A lô, được được, tôi sẽ đến ngay! Ok.

Nói chuyện xong anh ấy quay qua nói với Hạnh:

Tôi bận, em về nghỉ sớm đi, ngày mai tôi sẽ tìm em! Thế nhé.

Nói rồi Dương rời đi, dù có chút hụt hẫng song HẠNH vẫn cố mỉm cười và nói lời tạm biệt, từ lúc gặp lại anh ấy, cô thấy lòng mình bồi hồi, nao nao khó tả. Cô liên kết sự việc lại với nhau rồi thầm khẳng định, chắc chắn Dương đang làm việc tại đây, nếu không tại sao lại có thể dễ dàng ra vào trong nhà máy, lại ngang nhiên quay lại hành vi "yêu đương" của nhân viên. Không chỉ có thế, nhìn vào trang phục anh ấy mặc, rất có thể vị trí của Dương tại nhà máy này không hề nhỏ! Xem ra... Hạnh không dám nghĩ thêm nữa, nếu đúng như vậy thì công việc này là anh ấy cố tình sắp xếp cho cô sao?

Một đứa như cô còn tính toán được với số lương ít ỏi của nhân viên vệ sinh vừa phải lo ăn ở, tiền nhà thì cũng chẳng dư được bao nhiêu, bao giờ mới gom được số tiền đó mà trả nợ? Anh ấy là người làm ăn kinh doanh thì

thừa hiểu điều này, nếu muốn lấy lại số nợ thì với công việc hiện tại e là sẽ rất lâu, có thể lấy lại được nhưng thời gian hơi dài... Vậy mục đích của Dương khi đưa cô vào đây để làm gì nhỉ? Đòi nợ? Hay là đang muốn giúp đỡ cô có công ăn việc làm?

Chuyện yêu đương thì chắc chắn không phải, Hạnh khẳng định thế là bởi cô và anh ấy hoàn toàn không hợp nhau. Cô có chút thích anh ấy nhưng không vì thế mà Dương cũng thích lại cô, nếu yêu thì chí ít anh ấy sẽ sẵn đón hoặc nâng đỡ cô làm việc nhẹ nhàng... Không ai nhẫn tâm để người mình yêu lao động vất vả thế này được, sự xuất hiện của Dương sau 2 tháng trời vắng bóng một lần nữa lại khiến tâm hồn cô dậy sóng.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 12

Có biết vì sao tôi gọi hai người vào đây không?

Dương đặt chiếc smartphone lên bàn, mở âm thanh ở mức to nhất phát clip anh quay được ở nhà vệ sinh nam tối qua. Đứng đối diện anh là trưởng phòng sản xuất và cô kế toán bên nhà xưởng đang cúi gằm mặt, ai nấy đều mím chặt môi không nói được câu gì khi những lời nói và âm thanh trong clip phát ra. Dâm dăng, cuồng ngôn và một chút hỗn láo khi bàn bạc về chuyện của công ty. Thái độ của Dương lạnh băng, dù mới về tiếp quản song những việc thế này anh cảm thấy rất khó chịu. Trước đây chưa về đây làm anh cũng thuộc tuýp người phóng khoáng, nhưng đó là lối sống cá nhân, không liên quan đến công việc.

Sao nào?

Các người định để cái nhà máy này nghỉ việc rồi lôi nhau ra đùa giỡn hết à?

Dương đập tay lên bàn rồi hét lên, đôi trai gái giật thót người rồi rít van xin:

Em xin anh... chúng em phạm lỗi lần đầu, mong anh bỏ qua ạ!

Lần đầu sao?

Lời lẽ của các người như thế mà dám nói lần đầu? Ai tin đây?

Em xin lỗi anh!

Gã đàn ông tự tay vả vào mặt mình bôm bốp.

Xin à?

Tôi là trò đùa để cho các người thích nói gì thì nói, thích coi thường là coi thường sao?

Tôi mới về thì sao? Gắt à?

Tôi đã ăn thịt các người chưa? Tôi không trả lương cho các người à...?

Dạ không ạ!

Cô gái trẻ lí nhí.

Thế tại sao?

Còn nữa... trai gái hẹn hò tôi không can thiệp nhưng đừng biến cái nhà máy này thành cái khách sạn!

Chướng mắt lắm.

Lần đầu và cũng là không bao giờ có lần sau, thu dọn đồ đạc và nghỉ việc luôn đi.

Ôi anh ơi. Anh tha cho em, từ nay em hứa sẽ không tái phạm nữa đâu ạ.

Cả hai người quỳ rạp xuống xin xỏ.

Tôi thông báo cho bên nhân sự rồi, hai người đã bị đuổi việc, vốn dĩ không muốn gọi cả hai đến đây... nhưng mà, tôi phải nhắc nhở thêm một câu: Sau này dù có làm ở đâu cũng nên chú ý, cái gì cũng nên có giới hạn của nó!!!

Đi ra ngoài!

Dương lạnh lùng nhưng lời anh nói ra đủ khiến cho đôi nam nữ kinh hãi, không ai bảo ai cả hai cúi đầu cắm đầu cắm cổ đi ra ngoài. Ngồi trên ghế salon, anh nới lỏng cà vạt, trong phòng có bật máy lạnh nhưng tâm trạng ức chế khiến anh thấy ngọt ngào. Bấm vào điện thoại cô thư ký ở bên ngoài, Dương khẽ ra lệnh:

Nói cô gái tên Hạnh, tổ vệ sinh lên đây gặp tôi!

Dạ, thưa sếp, có chuyện gì anh cứ nói em sẽ đi giải quyết, tại sao lại gọi cô ấy lên đây ạ?

Cô thư ký thắc mắc vì ngày thường những người làm công việc vệ sinh vốn không liên quan gì đến hiệu suất làm việc của nhà máy cả.

Bảo làm thì cứ làm theo đi!

Nhiều chuyện.

Dương cúp máy với thái độ không vui.

15 phút sau Hạnh có mặt, đi theo chị quản lý từ phân xưởng vào thang máy, tâm trạng cô có chút lo sợ. Hạnh lo lắng là bởi không biết bản thân đã làm sai chuyện gì mà lãnh đạo công ty lại gọi cô lên tận đây? Trong khi cô chỉ là một nhân viên vệ sinh vô cùng... vô cùng nhỏ bé, nếu như đã ảnh hưởng đến ban lãnh đạo, chắc hẳn việc này rất nghiêm trọng rồi. Nghĩ vậy Hạnh thầm run sợ, xem ra chuyện này lành ít dữ nhiều, có khi cô bị đuổi việc mất. Tối qua vừa mới gặp lại Dương, ân nhân đã cứu mạng cô, tâm trạng còn đang phấn khởi lên không ít... vậy mà, lần này mà bị đuổi việc hoặc xảy ra chuyện gì thì cô biết phải làm sao đây? Còn số nợ nữa, cô biết ăn nói thế nào cho anh ấy tin được?

Hạnh đi như người mất hồn, bước vào căn phòng của tổng giám đốc mà cô cứ trờ ra, ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh. Nó quá đẹp, thực sự là quá

đẹp! Hạnh cảm thán trong đầu, nhìn những bức tranh trừu tượng gắn trên tường cô mãi mê quan sát.

Cô có biết phép tắc tối thiểu khi vào phòng lãnh đạo hay bất cứ phòng của một ai đó là gì không?

Dương nhìn sự ngờ nghệch đó của Hạnh không nhịn được bèn cất lời. Lúc này Hạnh mới trở về thực tại, hết bàng hoàng về sự sang trọng của căn phòng, một lần nữa cô lại ngỡ ngàng về người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc. Hạnh dụi mắt đến ba lần cô mới dám tin người đó, trên cương vị là tổng giám đốc của công ty, là Dương.

Anhhhh... tại sao... anhhh...

Hạnh ấp úng không diễn đạt được lời bản thân đang suy nghĩ.

Cô đúng là to gan, gặp sếp mà vẫn hồn nhiên như thường!!!

Với người khác thì không nói, nhưng với Dương, dù biết anh ấy hiện tại là sếp, địa vị cao ngất ngưỡng, đáng được tôn trọng và lễ phép ở công ty... nhưng Hạnh quen biết Dương vào lúc anh ấy rất bình thường, dân dã, cái cảm giác quen thuộc ấy khiến cho Hạnh không khép nép, sợ sệt khi đứng trước anh giống như những người nhân viên khác.

Tại sao anh làm ở đây mà không nói với tôi?

Từ khi nào em lại xưng hô với tôi kiểu như thế?

Dương nghiêm nghị.

Tôi đang hỏi anh mà?

Tôi làm gì, ở đâu thì có liên quan gì đến em?

Ý tôi là...

Hạnh đuối lý.

Là sao?

Tại sao anh làm ở đây mà không nói với tôi ngay từ đầu, tôi tưởng...

Thế nào?

Tưởng anh quen biết ai nên giới thiệu tôi vào đây!

Nực cười!

Dương khẽ liếc nhìn Hạnh một cái.

Mà anh gọi tôi lên đây có chuyện gì không?

Đề nghị em thay đổi cách xưng hô!

Dương nhắc nhở.

Tôi... tôi...

Dương nhìn Hạnh ánh mắt dò xét.

Anh gọi em có việc gì không?

Khóe môi Dương khẽ nhích lên ẩn hiện ý cười đắc ý.

Tối qua tôi nói hôm nay sẽ gặp em thì hôm nay tôi chắc chắn gặp!

Bây giờ, Dương dường dường là một vị tổng giám đốc địa vị cao ngất, cái cách nói chuyện và thái độ cũng khác lần đầu Hạnh gặp anh ấy. Bao nhiêu tình cảm cá nhân trước đây cô nghĩ về anh lúc này bỗng nhiên bay đâu mất. Cô thấy mình lạc lõng vô cùng, trong bộ trang phục xanh ngắt của nhân viên dọn vệ sinh, Hạnh gượng gạo cúi đầu. Bây giờ cô mới thực sự thức tỉnh!!

Ở bên ngoài, cô thư ký của Dương nhấp nhồm không yên, thỉnh thoảng cô ta lén nhìn vào trong xem hôm nay anh gọi cô nhân viên dọn vệ sinh lên phòng để làm gì? Đáng tiếc, cửa kính trong suốt nhưng độ cách âm thì gần như tuyệt đối, chỉ nhìn vào được bên trong nhưng cô ta lại không hề nghe được chuyện gì, chỉ thấy Hạnh vẫn đứng đó, Tổng giám đốc thỉnh thoảng nhìn cô ấy và chất vấn vài điều. Cô thư ký suy đoán, có lẽ cô gái này mắc tội gì đó nên bị gọi lên, ngoài ra không thể có chuyện tình cảm cá nhân gì được. Nghĩ sao mà một tổng giám đốc lại đi si mê con bé dọn vệ sinh chứ? Quyết đoán với suy nghĩ ấy của mình, cô thư ký thôi không nhấp nhồm nghe trộm nữa, yên lặng tập trung làm việc của bản thân. Tuy nhiên, ngồi bên trong nhìn ra, Dương cũng rõ toàn bộ hành động của cô thư ký.

Đi theo tôi!

Dương đứng dậy cầm tay Hạnh kéo đi dứt khoát.

Anh dẫn tôi đi đâu?

Cô thư ký ở bên ngoài vô cùng ngạc nhiên khi thấy sếp tổng vẻ mặt lạnh băng cầm tay con bé dọn vệ sinh kéo đi ra khỏi phòng, nhưng không phận sự nên cô ta không được phép tò mò, nhất thời ngồi đờ ra mấy giây để suy nghĩ xem hành động của sếp có mục đích gì.

Ồn ào ở đây sẽ không tốt cho em đâu!

Dương bình thản đáp.

Anh buông tôi ra, bao nhiêu ánh mắt đang đổ dồn vào tôi kia kìa?

Lại tôi sao?

Dương quay người lại nhìn thẳng vào mắt Hạnh, ánh mắt hiền hòa khác hẳn thái độ lạnh lùng khi nãy, giây phút ấy cô thấy lồng ngực mình phập phồng vì hồi hộp.

Xem ra.... tôi dạy dỗ nhân viên chưa tốt rồi!

Hạnh bị Dương kéo đi, cô vừa ngạc nhiên vừa tò mò và có một chút gì đó khó diễn tả nên lúc đi theo anh, cô cứ mãi ngắm bóng lưng cao lớn từ phía sau, không quan tâm mình đang đi đâu. Lạ thật, một chút đề phòng hay sợ hãi đối với người đàn ông này cũng không hề có! Là vì sao chứ? Cô đang nghĩ điều gì vậy? Đây có phải là người mà cô vẫn cảm mến và chờ đợi bấy lâu không? Không đúng, anh ấy bây giờ đã khác rồi, không giống con người lúc trước nữa....

Dương đi đến tầng thượng cao nhất của công ty thì buông tay Hạnh ra, nhìn quang cảnh bao la rộng lớn từ trên cao quả thật rất tuyệt. Gió hiu hiu thổi, không khí trong lành, từ phía xa những ngôi nhà cao tầng chen chúc nhau tạo nên một khối đô thị xa hoa lộng lẫy. Dương không quay đầu lại, anh không quan tâm cảm nhận lúc này của Hạnh là gì, khẽ nhún vai, anh cất lời:

Tại sao tối qua em lại ở đó?

Ở đó là ở đâu cơ?

Em định giả giấc với tôi à?

Anh giấc thì có, tự nhiên nói người ta giấc!

Thế tối qua tôi gặp em ở đâu?

Dương nhấn mạnh.

Ở nhà máy sản xuất.

Hạnh đồng dạc.

Chính xác là khu WC bên phân xưởng sản xuất!

Dương nhắc lại.

Thì đã sao?

Em có vẻ thích nghe lén người khác hú hí với nhau nhỉ?

À không đúng, em thấy ở đây nhân viên họ có thường xuyên làm việc đó trong WC không?

Một câu hỏi khiến Hạnh đỏ mặt, chuyện tế nhị như vậy mà sao anh ấy lại có thể dễ dàng nói ra như thế...

Tôi... tôi...

À em... em...

Hạnh ngập ngừng.

Em không nghe lén!

Thế tại sao lúc tôi ở đó bắt gặp em từ phía trong đi ra?

Chẳng phải anh lúc đó cũng đang nghe lén người khác sao?

Ai nói với em là tôi nghe lén?

Tôi đi vệ sinh và bắt gặp cảnh đó, hơn nữa, với tư cách là người đứng đầu công ty, tôi có trách nhiệm lấy tư liệu để răn đe nhân viên.

Em nghĩ có đúng không?

Lấy tư liệu? Hạnh nghe câu ấy mà suýt bật cười, cơ mặt cô thoải mái hơn hẳn.

Sao... tôi nói sai à đâu mà cười?

Em cũng là vô tình bắt gặp thôi...

Hạnh thật thà.

Tại sao em không ra khỏi nơi đó luôn mà cố lán lại làm gì?

Ánh mắt Dương chứa đựng sự tò mò, chờ đợi câu trả lời của Hạnh.

Em... em... khi ấy em cũng định ra về nhưng... nhưng...

Nhưng sao...

Kệ em! Đã trót chứng kiến rồi thì thôi, cũng có gì đâu mà anh tra khảo chứ?

Hạnh ngượng quá nên nói cùn.

Mà em chưa trả lời tôi, em có hay bắt gặp cảnh đó trong WC không?

Trước đây thì em không biết, nhưng từ ngày làm việc ở đây thì tối qua là lần đầu tiên!

Vốn dĩ giờ đó mọi người đều tan làm rồi, tại sao em lại ở đó chứ?

Nói xem, hay ở lại hẹn hò với ai trong công ty đúng không?

Thái độ Dương khác hẳn khi nãy, ánh mắt anh xuất hiện tia giận dữ, như vậy là sao chứ? Kể cả có chuyện ấy thật thì cũng đâu liên quan gì đến anh...

Em hẹn hò với ai được?

Nhiều việc quá, em tranh thủ dọn dẹp trước để sáng hôm sau đỡ bận rộn hơn... anh đang nghĩ cái gì vậy?

Theo lý thì Hạnh không cần phải giải thích điều này cho Dương nhưng cô vẫn nói, mục đích là không muốn anh hiểu lầm... và nghĩ sai về cô.

Có thật như thế không?

Dương vẫn chưa tin lắm.

Anh tin hay không thì tùy!!

Mà anh có bị sao không đó? Cho người gọi em lên tận đây chỉ để nói mấy chuyện vớ vẩn này thôi à?

Thế theo em thì chúng ta nên nói chuyện gì?

Ok. Em nói chủ đề đi, tôi sẽ cùng em nói chuyện.

Em không rảnh, anh thì nhàn hạ rồi đâu có đâu tắt mắt tối giống như em...

Em nghĩ là anh nhàn hạ, sung sướng lắm à?

Dương chậm rãi nói và nhìn thẳng vào mắt Hạnh khiến cô bối rối.

Đường đường là tổng giám đốc công ty, chức vụ cao ngất ngưỡng, có kẻ đưa người đón, ở đây ai gặp cũng phải cúi chào anh! Ngồi trong phòng làm việc sang trọng như thế... không sướng thì là gì?

Hạnh suy luận.

Em nhầm to rồi, tôi không hề nhàn hạ, sung sướng như em nghĩ hay bất kỳ một ai khác nghĩ cả.

Ngồi vào căn phòng đó, ngồi lên chiếc ghế đó trong người lúc nào cũng thấy căng thẳng và mệt mỏi. Sự lo lắng và áp lực luôn đan xen... chỉ cần tính toán sai một bước sẽ khiến cho công ty thiệt hại hàng tỷ đồng...

Em nói xem... Tôi có sướng không?

Mệt mỏi vậy anh làm làm gì?

Em nghĩ mục tiêu của người trưởng thành là thế nào?

Dương hỏi ngược lại.

Tiền bạc, địa vị, tình yêu,, vân vân và vân vân....

Dương tiếp tục liệt kê ra.

Chắc em cũng nghĩ ra được điều đó đúng không? Con người ta, khi đã trưởng thành thì trách nhiệm gán trên vai không hề nhỏ. Trách nhiệm với bản thân mình, với người thân... nếu sống mà không có mục tiêu, không có trách nhiệm thì sao phải gồng mình lên để cố gắng? Nhất là đối với người đàn ông... em hiểu không...

Em... em...

Có biết vì sao tôi lại sắp xếp cho em vào làm ở tổ vệ sinh không? Trong khi tôi hoàn toàn có khả năng nâng đỡ em vào vị trí khác nhàn hạ và sạch sẽ hơn gấp nhiều lần?

Hạnh lắc đầu, suy nghĩ của anh ấy thì có trời mới biết được.

Là vì... em mới chân ướt chân ráo bước vào xã hội đầy cạm bẫy này, kinh nghiệm sống còn chưa có... Để em làm quen với công việc vất vả nhất chính là muốn biết được sức chịu đựng và sự kiên nhẫn của em thế nào...

Nếu như ngay từ đầu đã để em vào ngồi văn phòng máy lạnh, một bước đã lên tiên thì em không biết trân trọng những gì gọi là nỗ lực và cố gắng. Mọi thành công đều xuất phát từ sự gian khổ, nỗ lực và cố gắng mới lâu bền...

Em còn nhớ đôi trai gái tối qua ở WC không?

Tôi đuổi việc họ rồi... đó chính là kết quả của việc không nghiêm túc trong công việc....

Thoạt nhìn vào, ai cũng nghĩ tôi là người thừa kế vị trí cao nhất của công ty, song có ai hiểu được tôi đã trải qua quá trình học tập và rèn giũa gian khổ thế nào... Những gì tôi cố gắng có nói ra chưa chắc em đã hiểu...

Hạnh lặng im hướng ánh mắt nhìn ra xa, nghe Dương nói ra những tâm tư nặng trĩu... còn cô thì tranh thủ ngắm toàn cảnh thành phố. Đúng là cô chẳng hiểu gì về người đàn ông này cả, những suy nghĩ trước đây về anh đến bây giờ đều không khớp... Xem ra, Dương là một người có tầm nhìn và chí hướng không tồi, không cần biết đời tư anh phóng khoáng thế nào, chỉ biết khi làm việc, anh là một người có thái độ làm việc nguyên tắc, cẩn trọng,... Có chút nghiêm khắc song lúc này Hạnh lại thấy thích tính cách đó của anh

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 13

Cuộc gặp gỡ giữa Hạnh và sếp tổng đã làm cho mọi người bàn tán xôn xao, họ đưa ra nhiều giả thiết về hai người... nhưng có nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp lý. Bởi lẽ, xét về trình độ, cấp bậc thì Dương và Hạnh hoàn toàn không khớp nhau, anh ở vị trí cao ngất trời... còn Hạnh, cô chẳng có gì, thậm chí chỉ là một cô bé dọn vệ sinh. Nếu nói giữa họ có tình cảm cá nhân thì thật không thể tin nổi, trong công ty có biết bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp lọt lầy, Dương không để mắt đến ai mà chú ý đến con bé dọn vệ sinh thì chỉ còn nước trời sập. Nhưng tất cả chỉ là suy đoán, bởi ai có gan mà chất vấn chuyện này với sếp tổng được chứ?

Còn Hạnh, cô lui thủi làm việc một mình, hầu như không giao lưu kết bạn với ai, bởi vậy, chuyện cô lên gặp sếp tổng dù có người tò mò nhưng không ai dám hỏi chuyện. Tuy vậy, mọi người vẫn không ngừng dùng ánh mắt dò xét đối với cô, thậm chí một vài thành phần quá khích còn buông những lời lẽ thiếu tôn trọng... mỗi lúc như vậy Hạnh thầm an ủi chính mình, cứ bình thản, bởi bản thân trong sạch, không trèo kéo thì họ có đòn đại thế nào cũng không lung lay được cô.

Nghĩ thì hay nhưng để làm được thì thật khó, những ánh mắt, những lời đàm tiếu khiến cô áp lực và mệt mỏi vô cùng. Dọn dẹp vệ sinh không hề nhàn hạ, phải dùng sức cả ngày, đã vậy tâm trạng lúc nào cũng nghĩ đến mấy chuyện không vui nên Hạnh thấy mình gần như kiệt sức.

Chuyện gì cũng vậy, mới đầu xảy ra thì ai cũng tò mò háo hức cố tìm hiểu vấn đề, nhưng dần dà, thấy khoảng cách giữa sếp tổng Dương và Hạnh - con bé dọn vệ sinh không hề có dấu hiệu gặp gỡ riêng hay tình cảm cá

nhân gì thì những tin đồn lúc trước cũng lắng xuống. Ai có công việc của người nấy, chẳng ai bận tâm đến Hạnh và những chuyện không tên trước đó nữa.

Dương không tìm gặp Hạnh, thời gian đầu cô thấy hơi buồn, nhưng sau Hạnh lại tự an ủi chính mình, anh ấy quên mình, không gặp mình có khi lại là chuyện tốt. Những gì mà có dính líu đến Dương thì cả công ty này đều sẽ biết... thà làm người đứng còn dễ sống hơn. Anh ấy không tìm gặp cũng không đòi hỏi gì đến số tiền đã giúp đỡ Hạnh khi gặp nạn, nhưng Hạnh vẫn luôn ghi nhớ, hàng tháng cô cố gắng tích góp một ít. Hy vọng sẽ làm được đến ngày trả đủ số tiền đó cho Dương... và, cô sẽ rời khỏi nơi này, Hạnh muốn rời đi từ lâu rồi, nhớ nhà và người thân, nhưng cảm giác mắc nợ và mang ơn anh ấy khiến cô không nỡ rời đi.

Cái giá lạnh của mùa đông tràn về, ngày giỗ mẹ cũng sắp đến, nỗi nhớ mẹ, nỗi hận bố năm nào lại canh cánh trong lòng. Từ ngày thoát khỏi số tử thần, Hạnh chưa một lần về nhà cũng như không thông tin gì về cho các anh chị. Nghĩ tới nghĩ lui, làm ở đây cũng hơn 4 tháng rồi, cô quyết định về nhà một chuyến, thứ nhất là ngày giỗ tự tay thắp cho mẹ nén nhang, sau nữa là muốn cho các anh chị yên tâm, đi biệt như thế quả thực Hạnh thấy mình có lỗi với mọi người lắm. Anh em như thể tay chân, lúc bản thân hoạn nạn thế này cô không nương nhờ anh chị mà tự mình bươn chải ngoài xã hội, chắc chắn mọi người sẽ thất vọng về cô...

Hạnh xin phép tổ trưởng cho nghỉ 3 ngày để về làm giỗ mẹ, ban đầu chị ấy không đồng ý, không còn cách nào khác, cô nói dối là có quen với sếp tổng, mong chị ấy nể mặt mà châm trước cho. Quả nhiên, nghe câu người quen của sếp tổng, cộng thêm lời đồn đại trước đây giữa Hạnh và anh ấy nên chị tổ trưởng đồng ý luôn còn hẹn lên làm đúng ngày kéo bị trách phạt.

...

"Hạnh... Con Hạnh đâu?"

Dạ, con đây mẹ!

Lấy cho mẹ cốc nước, nắng nóng khát khô cả cổ.

Nước đây, mẹ uống đi, ở ngoài ấy họ không có nước cho mọi người uống à mẹ?

Có, nước đá mát lắm, nhưng họ tranh nhau uống hết mẹ chả được ngụm nào".

...

"Hạnh ơi, mẹ lạnh lắm... chân mẹ đau, hôm nay con quên không bôi thuốc cho mẹ à?

Mẹ, con đang giã lá thuốc đây, mẹ chịu khó một tí nữa nhé...

Làm nhanh tay lên, da mẹ căng rất đau lắm.

Vâng, thầy thuốc bảo phải giã nát đắp vào mới nhanh đỡ mẹ ạ."...

"Hạnh,... Hạnh ơi... "...

- -----

Này, cô em ơi!

Dậy... dậy đi... cho anh xin tiền vé xe nào, ngủ say thế?

Nghe tiếng người nói Hạnh mở mắt ra nhìn. Hóa ra này giờ chỉ là mơ thôi, cô vừa mơ gặp mẹ, nhưng tại sao mơ lại giống thật đến thế, giọng mẹ còn ấm áp bên tai... Hạnh thần người ra vì còn lưu luyến hình ảnh của mẹ, đã bao lâu rồi nhỉ? Nước mắt chảy dài trên gò má, tay cho vào túi đồ lấy tiền trả vé xe, Hạnh sục sục nói:

Sắp đến nơi chưa anh ơi?

Sắp tới rồi, 10 phút nữa thôi, sao tự nhiên lại khóc thế?

Anh lơ xe tỏ vẻ quan tâm khi thấy Hạnh đang bình thường mà bỗng nhiên lại khóc. Hạnh không trả lời, anh ấy lại tiếp:

Đi xa lâu ngày quá không về hả?

Dạ, tiền vé đây anh ơi.

Anh xin.

Nhà em ở đoạn nào vậy?

Thấy Hạnh mặt mũi cũng trẻ, dễ nhìn nên anh lơ xe có ý tán tỉnh, bắt chuyện làm quen.

Anh có phải người làng này đâu mà biết được?

Nhà em ở xa lắm, tận cuối làng cơ.

Em nhầm rồi, làng này chỗ nào anh chả biết, đúng là nhà anh cách chỗ nhà em hơi xa, nhưng thanh niên mà, ngày trước còn đi học anh cùng đám bạn đi tán gái ở làng em suốt.

Thật á?

Hạnh bị cuốn vào câu chuyện của anh lơ xe nên quên đi cảm xúc khi nãy, cô ngờ nghệch hỏi lại.

Vậy anh bao nhiêu tuổi rồi?

Em đoán xem.

Anh 27 chưa?

Nhìn anh già thế kia à? Anh mới 23 thôi!

À... vâng. Em...

Chắc tại anh đi xe, lam lũ nên hơi già trước tuổi, nhà em ở cuối làng có gần nhà con bé Tuyển không?

Chị Tuyển ạ? Em có.

Mà sao anh biết chị ấy?

Thì anh học cùng nó mà, ngày trước thỉnh thoảng sang chơi... thế nhà em cách đó xa không?

Dạ ngay cạnh anh ạ!

Ô... hihi gần thế à?

Vậy tối anh qua chơi nhé, có đuổi anh không?

Anh rảnh mà ghé qua chị Tuyển thì sang em chơi cũng được, chỉ sợ...

Hạnh ngập ngừng.

Chỉ sợ làm sao hả em?

Dạ... không sao đâu... em định nói cái gì ấy nhưng quên mất rồi.

Anh có việc đi đâu mà qua chỗ làng em, tiện thì ghé qua nhà em chơi nhé!

Hạnh lịch sự mời xã giao vì cô nghĩ cũng chỉ là câu chuyện của người qua đường, chắc gì người ta đã rảnh mà qua...

Ok em. Lúc ấy nhớ đừng thả chó ra đấy!

Anh lơ xe đò ạ.

Hihi... anh yên tâm đi, có con gì em thả hết ra luôn ấy...

Mà em tên gì nhỉ?

Em tên Hạnh ạ.

Hạnh à?

Vâng. Còn anh?

Anh tên Khánh. Em cho anh số điện thoại được không?

Dạ... em không dùng điện thoại anh ạ!

Thật hay đùa đấy, không muốn cho anh số chứ gì?

Em nói thật mà, em không dùng điện thoại nên ko có số...

Ừ... không có thì thôi, mà này, mai mua cái máy mà dùng cho tiện em ạ!
Giờ đi đâu không có điện thoại cũng phức tạp đấy!

Vâng. Vậy em chuẩn bị xuống xe đây!

Ừ. Chào em nhé, mà này, khi nào anh xuống nhớ đừng thả chó đấy...

Hạnh xuống xe rồi anh Khánh còn nói đùa thêm mấy câu khiến cô buồn cười, kể ra có người trò chuyện cũng vui phết, nhưng nụ cười trên môi còn chưa tắt thì tâm trạng cô lại nặng trĩu khi nhìn thấy làng mình ở phía trước. Từng kỉ niệm thời thơ ấu chợt ùa về trong kí ức, những ngày nắng đạp xe đi học cùng lũ bạn, những ngày mưa được nghỉ học rủ nhau ra đồng bắt cá... Những tháng ngày cơ cực có mẹ ở bên, và cả bố nữa! Nghĩ đến bố, nỗi căm hận lại dâng trào trong lồng ngực, cuộc đời xô đẩy như ngày hôm nay chẳng phải là do người bố mất hết nhân tính đó sao?

Khoác cái túi trên vai, Hạnh lững thững đi về nhà mình, trên đường có gặp vài người quen, cô lễ phép chào hỏi, mọi người vẫn nghĩ lâu nay Hạnh sống cùng với anh cả- chị dâu nên bây giờ gặp không ai hỏi han thắc mắc gì. Nhà cửa lâu ngày không ở chắc bụi và bẩn lắm! Hạnh nghĩ thế rồi cô rảo bước đi nhanh hơn, về nhà dọn dẹp để buổi trưa có chỗ mà nghỉ ngơi. Từ ngày mẹ mất, bố ngồi tù, Hạnh lên sống chung với anh chị nên căn nhà của bố mẹ cô bỏ không, thỉnh thoảng ngày rằm mồng một có mấy người họ hàng đến thắp hương và quét dọn cho. Ngày giỗ mẹ thì mọi người mới tụ tập kéo nhau về đông đủ, ngày mai giỗ mẹ rồi chắc chắn chiều nay các anh chị sẽ tới để chuẩn bị.

Khi đi qua nhà chị Tuyến, Hạnh chợt nhớ tới anh lơ xe, anh ấy tên gì nhỉ? À anh Khánh, mới đây mà đã quên ngay được, anh Khánh nói ngày trước học cùng chị Tuyến, thỉnh thoảng có sang chơi... nhưng ngày ấy Hạnh còn nhỏ, hơn nữa, chị Tuyến lớn tuổi hơn, là hàng xóm nhưng chị em cũng ít chơi với nhau. Chị Tuyến đi học cao đẳng sư phạm rồi lấy chồng trên thành phố luôn, Hạnh thì ở bên nhà anh cả, thành ra mấy năm rồi cô chưa gặp chị ấy. Nếu hôm nay không trò chuyện với anh lơ xe có lẽ Hạnh cũng không nhớ đến chị hàng xóm kế bên nhà.

Đầu óc đang e ngại về căn nhà để hoang lâu ngày, bây giờ về ở cũng thấy hơi sợ sợ vì ở một mình, nhưng khi đi vào đến ngõ Hạnh đã thấy trong nhà có tiếng trẻ con khóc và quát tháo nhau ầm ĩ.

Anh Kiên, anh đi nấu cơm đi kéo trưa bố về bố mắng đấy!

Tiếng con Dâu đang nhắc nhở thẳng anh nó.

Anh xem tivi một tí rồi anh nấu, mà không trông em đi à? Nó đang nghịch đất bẩn kia kìa...

Em chơi với nó từ sáng đến giờ chán lắm rồi, anh chơi với nó đi!

Vậy tí mà nấu cơm nhé..

Nấu cơm là việc bố giao cho anh mà?

Anh không biết, anh chơi tí rồi anh đi nấu cơm, mày trông em đi, con Hoa nó bé tí, lại là con gái, nó không thích anh đâu!

Anh lười vừa thôi, tí về em mách bố.

Mày mách bố tao đánh cho giờ... cứ động tí đòi mách bố...

Thằng Kiên năm nay mới học cấp 2, đang vào độ dậy thì nên nhìn cao lớn phết, thấy nó định giơ tay lên đánh con Dâu, Hạnh chạy nhanh vào quát to:

Kiên, sao cháu lại đánh em?

Nghe tiếng quát cả ba đứa chúng nó quay ra nhìn rồi ngạc nhiên:

A, cô Hạnh, cô đi đâu về thế cô Hạnh ơ?

Con bé Hoa chạy ra ngoài đón cô, bố mẹ ít chăm sóc nên nhìn nó bé tí, còi còi nhưng được cái nhanh nhẹn:

Cô Hạnh... cô Hạnh...

Nghe tiếng cháu gọi mà tim Hạnh thắt lại, dù không để ra nó nhưng Hạnh sống chung nhà anh cả mấy năm trời, cô cháu suốt ngày quấn quýt bên nhau, thậm chí Hạnh còn bế bồng chăm bẵm nó còn hơn chị dâu- mẹ để nó nên tình cảm gần bó lắm. Trước đây Hạnh không nở rời đi cũng là vì thương các cháu...

Cô đây! Hoa lại đây cô bế nào!

Con bé ngả vào lòng cô, lâu ngày không gặp nên nó òa khóc, nước mắt giàn giụa làm cho mặt mũi lem luốc. Thằng Kiên, con Dâu thấy thế cũng lặng im không nói gì, khóe mắt chúng đỏ hoe như chực khóc.

Sáng nay đã rửa mặt cho em chưa mà sao mặt nó đen nhem thế này?

Hạnh sục sục ngừng đầu lên hỏi hai đứa lớn.

Dạ chưa!

Cái Dâu nói lí nhí.

Cô Hạnh ơi, cô đi đâu mà mấy tháng qua bố cháu tìm cô không thấy vậy?

Thằng Kiên lại hỏi câu lúc nãy mà Hạnh chưa trả lời.

Cô đi làm!

Mà mấy đứa sao lại ở đây? Bố cho về để giỗ bà nội à?

Không ạ.

Bố con cháu về đây lâu rồi.

Chuyện là thế nào? Nói cho cô nghe xem nào, tại sao lại về đây ở? Thế nhà cháu đâu?

Cả mẹ nữa?

Hạnh lúc này mới nhớ ra chị dâu, đúng thế, bọn trẻ về đây tại sao không thấy chị dâu đâu nhỉ? Nghe Hạnh nói, con Dâu lúc này mới tu lên khóc mếu máo rồi nói:

Cô ơi... cô Hạnh ơi.. hu hu..

Mẹ cháu đi lấy chồng khác rồi... mẹ không ở với ba anh em cháu nữa... huhu...

Thằng Kiên nghe con Dâu nói thế nước mắt cũng chảy dài, nó là con trai nên không bộc lộ cảm xúc dữ dội như con Dâu. Hạnh thần người ra, thật không ngờ cũng có ngày này, chỉ là... chuyện này lại xảy ra sớm như vậy. Hạnh đã hiểu ra vấn đề, còn quá nhiều về mẹ của ba đứa trẻ này còn chưa nói ra nhưng chúng vẫn còn là trẻ con, hơn nữa, người đàn bà đó lại là người sinh thành ra chúng nên tình mẫu tử không thể thay thế được.

Thế bố cháu đâu?

Bố cháu đi xây ở làng bên, đến trưa bố cháu về cô ạ!

Thằng Kiên đáp.

Ừ. Thế ba đứa ở nhà trông nhau à?

Mà sao hôm nay không đi học?

Cô Hạnh ơi, Anh Kiên anh ấy bỏ học rồi..

Còn cháu hôm nay là thứ 7, tiểu học có phải học thứ 7 và chủ nhật đâu cô?

Cái gì?

Kiên?

Tại sao cháu lại bỏ học vậy hả? Mới học cấp 2 đã nghỉ là sao?

Hạnh ngỡ ngàng.

Bố mẹ cháu bỏ nhau, mẹ đi lấy chồng mới để ba anh em cháu ở với bố...

Bố cháu làm không đủ nuôi ba anh em ăn học nên cháu nghỉ ở nhà trông em cho bố cháu đi làm...

Còn cái Dâu... vẫn đi học cô ạ.

Thằng Kiên thật thà kể lể.

Nghe cháu nói Hạnh đau đớn vô cùng, đây cũng chính là điều mà trước đây cô đã lo lắng xem có nên nói chuyện về chị dâu cho anh cả biết hay không. Bởi cô sợ vợ chồng anh chị tan vỡ, tội nhất là mấy đứa trẻ... Không ngờ hiện thực nó lại tàn khốc thế này, Hạnh nuốt nước mắt vào trong, cô thương các cháu quá.

Con Hoa gần 4 tuổi rồi, gửi đi trẻ được mà, cho em nó học hát học múa, cứ để em ở nhà vậy sao được?

Hạnh hỏi tiếp.

Bố cháu bảo... chờ được đồng nào hay đồng ấy!

Cháu nghĩ, sang năm con Hoa lớn hơn, cháu nói với bố gửi em đi trẻ, cháu theo bố đi phụ hồ... giúp bố kiếm tiền nuôi em cô ạ...

Hạnh lúc này không nhịn được nữa, cô ôm cả cái Dâu vào lòng rồi bật khóc, thì ra mấy tháng qua cô không về lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy. Ba đứa trẻ lâu ngày thiếu vắng tình thương, sự quan tâm của bố mẹ nên bây giờ thấy cô về, chúng có điểm tựa.. Căn nhà có thêm người lớn bỗng nhiên ấm áp lạ thường, Hạnh miên man suy nghĩ xem có nên quay lại công ty và tiếp tục làm nhân viên dọn vệ sinh nữa hay không, để các cháu bơ vơ thế này thật tội nghiệp quá?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 14

Thằng Kiên đâu?

Tiếng anh cả vang vọng từ đầu ngõ dội vào.

Dạ! Con đây bố ơi.

Dâu ơi, Hoa ơi bố về rồi kìa, trái chiếu sắp bát bố vào ăn cơm là vừa... nhanh lên!

Thằng Kiên đáp lời bố xong nó quay sang nói với con Dâu, nhắc nhở em dọn cơm.

Vâng. Em dọn đây...

Từ sáng đến giờ chúng mày có cho mấy con gà ăn thóc không hả? Để nó đói nó ra vườn ngô tao mới trồng nó bới tung hết cả lên rồi kìa!

Anh cả cầu nhàu, đi làm cả buổi sáng mệt bỏ hơi tai, chạy lăm lăm từ làng bên về cho kịp bữa ăn với ba đứa con, sẵn tiện cai quản chúng nó kéo vắng nhà mấy đứa nó nghịch dại. Nhìn mồ hôi ướt đầm đĩa trán và cổ anh cả, Hạnh nghẹn lòng, cô bé con Hoa đứng trước hiên nhà rồi chào:

Anh vừa đi làm về à?

Nghe tiếng nói, anh cả ngờ ngàng nhìn cô, mồm lắp bắp:

Con Hạnh... Hạnh!

Mày đi đâu về đấy?

Giọng anh cả lạc đi như chực khóc, từ ngày vợ chồng rạn nứt tình cảm, cô em gái cũng bỏ đi xa không nói với anh chị tiếng nào, buồn bã không hết lại thêm lo lắng cho em gái còn trẻ dại.

Em đi làm mới về anh ạ.

Trời nóng. Anh rửa chân tay rồi vào ăn cơm với mấy đứa.

Ừ!

Anh cả đáp cụt lùn, đi ra lối bên nước cạnh vườn gột rửa chân tay, con bé nó về là mừng rồi. Bấy lâu nay không thấy nó tin tức về anh lo lắng lắm, chỉ sợ nó có mệnh hệ gì thì anh có lỗi với mẹ, có lỗi với các em vì làm anh mà không nuôi dạy và quản thúc em cho tốt.

Có nhiều chuyện anh cả muốn nói với Hạnh, cả Hạnh cũng vậy, cô tò mò muốn biết tại sao anh lại dẫn ba đứa nhỏ về đây ở. Rồi chuyện vợ chồng anh thế nào, nhưng rốt cục, những điều đã qua đều là chuyện không hay. Hạnh giữ lại trong lòng không vội hỏi để anh ấy ăn bữa cơm cho ngon miệng...

Mấy đứa ăn cơm đi rồi đi ngủ!

Anh cả nói với mấy đứa con.

Bố ơi, chiều nay bố cho con ra sông bắt cá với cánh thằng Tiệp, thằng Khoan nhé!

Thằng Kiên xin xỏ.

Ừ. Nay cô Hạnh ở nhà thì đi với chúng nó tí cũng được, nhưng mà cẩn thận đấy. Sông sâu, đi ra giữa dòng là bị đuối nước đấy.

Con biết bơi rồi, lo gì bố!

Tao dặn không thừa đâu.

Vâng.

Ăn cơm xong Thăng Kiên con Hạnh đưa rửa bát, đưa dọn dẹp, Hạnh bế con bé Hoa ngồi uống nước nói chuyện với anh cả. Mới bỏ vợ có mấy tháng mà nhìn anh già thật, trông như gần 50 tuổi ý, tướng khắc khổ đến là tội.

Chuyện là như thế nào vậy anh?

Hả?

Anh Toàn làm một bi thuốc lào khét mù xong quay ra hỏi lại.

Thì bố con anh ý.

Tại sao đang ở bên ấy lại đưa mấy đứa nó về đây? Rồi mẹ nó đâu?

Anh chưa hỏi cô đâu đấy.

Anh đã nói thế nào? Đang tuổi ăn tuổi học cứ yên phận mà học hành đi, làm cái gì cũng nên hỏi ý kiến anh chứ?

Mày không coi anh ra cái gì đúng không?

Em không có ý đó!

Vậy tại sao đang yên lành lại bỏ nhà đi, anh về tìm thì các bác bảo mày không về nhà? Hỏi mấy anh chị mày chúng nó bảo mày không đến đó.

Bây giờ xã hội nó bao la, rộng lớn như thế, anh lo lắng cho mày nhưng biết tìm kiếm ở đâu được?

Em xin lỗi anh...

Về rồi thì ở nhà đi. Mà nhìn thì chắc cũng biết rồi chứ gì?

Vâng. Con Dâu thằng Kiên nó nói sơ sơ cho em nghe rồi, nhưng cụ thể ra sao em muốn nghe anh nói cho rõ, rồi em sẽ kể cho anh nghe vì sao em lại tự ý bỏ đi.

Cái số anh mà nó lặn độn như chó...

Anh Toàn uống hộp nước lá vối rồi chép chép miệng.

Lấy vợ sớm, cứ tưởng vợ chồng bảo ban nhau làm ăn, ai ngờ cái con chị dâu mà nó đã thỏa, lười làm lại thích ăn diện. Anh mà nhịn mãi, cũng chỉ mong nó nghĩ đến anh, nghĩ đến ba đứa con đỏ hỏn nó đứt ruột đẻ ra mà sửa đổi. Nhưng không, nó không còn tình người nữa, nó vì tiền. Nó vì cái thằng đầu b*** ở xã mà nó nở bỏ anh mà, bỏ ba đứa con thơ dại mà đi theo thằng đấy...

Là gã Thìn ạ?

Sao mà biết?

Em nghe phong thanh thế!

Ừ. Cái thằng chó đấy!

Con chó dái ở cái xã này, vợ ai đẹp, vợ ai ngon là nó la liếm hết cả, không khác cái thằng cave đực...

Anh déo ngờ là nó lại thích con chị dâu của mà đầu! Đẻ 3 đứa con rồi mà nó cũng déo tha...

Anh Toàn giận dữ buông ra mấy lời nói thô tục mà không để ý đến sự có mặt của con bé Hoa. Nó ngơ ngác chẳng hiểu bố và cô đang nói chuyện gì,

nhưng thấy bố giận dữ như vậy nó sợ nên nằm im trong lòng cô.

Thế tại sao anh biết được chuyện này?

Hạnh hỏi tiếp.

Anh cũng đã nghi ngờ nó từ lâu rồi nhưng không nói ra, có phải mày cũng thấy thế không?

Vângggg...

Đấy! Người ngoài người ta còn cảm nhận được... huống chi anh mày là người trong cuộc.

Vợ chồng đầu ấp tay gối, nó khác một cái là anh đã cảm nhận được con này không bình thường rồi, nhưng anh cứ kệ nó, không đếm xỉa đã động gì đến xem nó còn làm càn được bao lâu?

....

Rồi cái đợt ấy anh đi làm về không thấy mày ở nhà, con chị dâu mày nó nói mày bỏ về nhà ở rồi không ở đây nữa. Trước đây anh vẫn biết nó và mày không hợp nhau, nhưng mày là em nên mày nhịn, anh tưởng mày không thích ở chung với anh chị nữa nên bỏ về. Ai ngờ, anh về nhà tìm rồi hỏi mọi người cũng không ai biết...

Anh cả nói giọng buồn buồn, Hạnh thấy đau và thương anh ấy quá. Bố mẹ đẻ đông con, nhà nghèo nên ăn học ít, lời lẽ có chút thô kệch nhưng anh ấy tốt bụng và quan tâm đến các em lắm. Ngay cả khi vợ chồng tan vỡ, anh Toàn vẫn đứng ra nhận nuôi ba đứa con thơ...

Rồi dạo ấy mưa nhiều, các công trình cũng nghỉ bớt do mưa bão, anh về nhà nghỉ ít bữa thì bắt tận tay con dĩ đấy đi với thằng chó kia...

Bị bắt tại trận nên nó cũng cùn lên luôn, chửi ngược lại anh không ra thể thống gì. Anh điên quá tát cho hai cái lật mặt, rồi về chia tay luôn.

Nếu như nó chỉ ăn diện lười làm thì còn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua...

Đằng này, đêm nay nó ngủ với anh thế mà ngày hôm sau nó đã trần như nhộng quạp lấy thằng khác... Thật ghê tởm, anh không thể nào chấp nhận được cái thứ đàn bà như vậy...

Thôi. Chuyện cũng qua rồi, em hiểu cả rồi, em hy vọng anh sống tốt để làm chỗ dựa cho các cháu.

Hạnh an ủi anh trai.

Anh Toàn lại bắn thêm một bi thuốc Lào nữa, rít một hơi thấy đã đời anh nói trong tuyệt vọng:

Em bảo anh phải làm sao được? Bây giờ không cố thì các con anh nó sống dựa vào ai?

Lắm lúc nghĩ anh thấy chán nản vô cùng, bố mẹ thì nghèo, chả nhờ vả được gì, không may xảy ra chuyện mẹ bỏ anh em mình mà đi, bố vào tù ngồi bóc lột.

Chữ nghĩa học hành chả đến đâu, suốt ngày lai lưng ra lao động kiếm sống. Hết chuyện này lại chuyện khác kéo đến, nếu chỉ có một mình chắc anh làm liều thuốc chuột chết mẹ đi cho rồi đời...

Anhh.. anh đừng nghĩ quẩn... mọi chuyện còn có thể giải quyết được mà.

Em tưởng anh chết ngay được đấy? Nếu làm được thì bây giờ mờ anh cũng xanh cỏ rồi!

Anh sống là vì thương ba đứa con anh nó bơ vơ, không có mẹ ở bên rồi giờ không có bố nữa thì chúng sống làm sao...

Còn em nữa, mẹ mất sớm, em chưa lấy chồng sinh con gì, anh cả như cha, anh có trách nhiệm lo cho em yên bề gia thất, nếu không mẹ ở chín tuổi sẽ không yên lòng được....

Anh đừng nghĩ nhiều, em còn trẻ, em chưa vội lấy chồng đâu, anh yên tâm, các cháu còn có em nữa mà...

Khóe mi anh cả long lanh, thì ra anh ấy đã khóc, khi người đàn ông đã rơi lệ thì chứng tỏ bao ngày qua anh ấy đã phải gồng mình lên khổ cực đến thế nào.

Ừ. Thế nói cho anh biết xem vì sao lại bỏ nhà đi làm ăn xa?

Khi này anh thắc mắc rằng vì sao em lại biết chuyện của chị dâu và tay Thìn kia đúng không?

Ừ.

Em biết chuyện chị ấy tòm tem với lão kia trước anh cơ, đúng hôm em bắt quả tang thì đêm hôm ấy chị dâu và hẳn lên kế hoạch "phi tang dấu vết". Có lẽ chị ấy sợ em về sẽ nói cho anh biết nên nhân lúc anh không có nhà, hai người họ đã trói và nhét em vào cái bao tải đen xì...

Hạnh rùng mình nghĩ lại cái đêm mưa bão đó.

Cái gì?

Con đi đẩy nó to gan vậy á?

Vâng. Để yên em kể, em thề có mẹ trên trời, em không nói sai câu nào!

Đêm ấy bão về nên mưa giông sấm sét kinh lắm anh ạ, hai người họ cho em lên xe máy rồi chở đi rất xa, em bị bịt mồm nhốt trong bao tối tăm nên không nhìn thấy gì, nhưng nghe chúng nói chuyện với nhau thì chỗ ấy là cây cầu vượt dài nhất của huyện, hơn nửa km, bắc qua con sông lớn nối liền hai huyện...

Cầu này anh biết...

Đấy! Em cũng biết, em nghe nói về cây cầu này rồi nhưng chưa đến bao giờ.

Rồi đến cầu, đúng lúc bọn chúng khiêng em lên cao định ném qua thành cầu thả em xuống sông thì tự nhiên có tia sét đánh ngang trời, nghe rung chuyển trời đất. Bọn chúng sợ quá nên thả em xuống cầu, có lẽ là đang định làm chuyện thất đức nên thấy sét thì sợ hãi nên bỏ chạy...

Thế là em thoát chết một cách hy hữu...

Mày nói thật không đấy? Nghe cứ như trong phim..

Anh Toàn bản khoăn.

Em đã thề có mẹ chứng giám rồi mà, chuyện này liên quan đến tính mạng con người, em làm sao dám nói không cho người khác được?

Ừ... thế rồi sao nữa?

Trời mưa to, hai người họ leo lên xe máy rồi đi mất, mình em nằm trên cầu, cố cựa quậy nhúc nhích nhưng không thoát ra được, nước mưa ướt hết người, lăn qua lăn lại thế nào em bị lăn xuống dốc cầu dài, lăn mấy chục vòng luôn anh ạ.

Đầu óc em quay cuồng, choáng váng, lúc ấy em nghĩ phen này có khi mình chết vì chóng mặt, cầu dài nên lăn mãi không thấy dừng lại... cho đến

khi đầu em va vào cái gì đấy cứng lắm, đau điếng rồi em ngất đi. Chẳng biết gì nữa...

Vậy ai cứu mày?

Anh Toàn sốt ruột.

May mắn là gần sáng có người đi qua đó, thấy em nằm đấy nên họ cứu em đưa em đến bệnh viện...

Phúc lớn mạng lớn, vậy là mày số thoát chết đấy em ạ... nhưng anh không ngờ... anh không thể ngờ con đĩ đấy nó lại độc ác như vậy Hạnh ạ!

Anh xin lỗi vì đã không bảo vệ được cho em...

Anhhh... không phải lỗi của anh mà!

Em đừng nói nữa, anh thấy nhục lắm.

Quên nói, người đó đưa em vào bệnh viện, đứng ra trả viện phí và các khoản, hết mấy chục triệu anh ạ.

Em ngại quá nên đành ở lại đi làm trả nợ dần cho họ!

Nhắc đến Dương, Hạnh lại thấy biết ơn anh, nếu không có anh ấy cứu giúp thì không biết bây giờ cô đang trôi dạt nơi đâu...

Em làm cái gì... mà đã trả được đồng nào chưa? Sao không về nói với anh một câu để anh lo liệu?

Em dọn vệ sinh anh ạ, lúc ấy em cũng định về, nhưng nợ người ta nhiều như thế, em bỏ về họ lại nghĩ em ăn quỵt nên cố ở lại chờ giỗ mẹ em về đây...

Hơn nữa, anh chị cũng khó khăn, lấy đâu ra số tiền lớn như vậy?

Họ tốt thật! Thôi, về thì ở nhà với anh và các cháu, tiền trả nợ anh sẽ lo liệu rồi trả cho người ta, em không phải lo...

Trước mắt cứ lo làm giỗ cho mẹ đã anh ạ, mọi chuyện từ từ rồi tính!

Ừ. Vậy hai cô cháu nghỉ đi, anh qua chỗ làm tí rồi chiều về sớm dọn dẹp qua loa tí mai mọi người tụ họp đông đủ làm cơm cúng mẹ.

Vâng. Anh đi đi.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 15

Ngày giỗ mẹ, từ sáng sớm các chị gái của Hạnh đã cùng chồng con tụ họp về đông đủ để làm cơm cúng mẹ. Nguyên một đêm trằn trọc vì mất ngủ, Hạnh mệt mỏi cố nằm lỳ bên cái Hoa thêm chút nữa vì buổi sáng trời vẫn còn rét lắm. Mọi người ai nấy bảo nhau bày biện rau củ, gà vịt ở dưới bếp vừa làm vừa trò chuyện sôi nổi. Nghe tin Hạnh về, chị Hằng - chị thứ 2 của Hạnh hỏi anh Toàn:

Cái Hạnh nó về bao giờ vậy anh?

Em nó vừa về sáng hôm qua, còn đang ngủ trong nhà với mấy đứa nhỏ

Anh Toàn đáp lời chị Hằng.

Nó biết về giỗ mẹ là tốt rồi... em tưởng nó không biết đường về nữa chứ?

Câu nói của chị Hằng chứa đựng sự tức giận cô em gái, bởi chị ấy không biết chuyện của Hạnh, không nghĩ cô em gái tha phương nơi đất khách là vì có nguyên nhân....

Thôi... Hôm nay giỗ mẹ, đừng nói mấy lời không hay, tí nữa còn có các chú các bác, anh em họ hàng đến chơi, nhớ là đừng có nói cái gì phật ý con bé đấy.

Mày quên mất rằng ngày giỗ của mẹ cũng là cái ngày mà cái Hạnh nó suýt bị....

Anh Toàn ngật ngừng, suýt nữa nói thành câu, ý anh là Hạnh suýt bị làm nhục bởi chính người cha ruột của mình. Chị Hằng nghe anh Toàn trách móc xong liền nhận ra bản thân có chút quá đáng nên vội nói:

Vângg. Em nhớ rồi!

Nói ra câu đó chị mới thấy mình hối hận, chị em gái với nhau nhưng quá thực tình cảm hơi hợt quá, do Hạnh sinh sau đẻ muộn mà chị Hằng lại lập gia đình từ sớm, bởi vậy thời gian chị em ở bên nhau không nhiều... dẫn đến chuyện to chuyện nhỏ Hạnh chưa bao giờ mở lòng mà tâm sự với các anh chị của mình. Nghĩ đến cảnh Hạnh bị bố trêu ghẹo và làm nhục, chị Hằng rơm rớm nước mắt, thương cho cô em gái nhỏ dại, thương cho người mẹ xấu số, đồng thời nổi căm hận dành cho người cha độc ác, mất hết nhân tính ấy vẫn không nguôi ngoai đi...

Hạnh nằm ở gian buồng ngay cạnh bếp, qua một bức vách, từng câu từng chữ anh chị nói chuyện với nhau cô đều nghe thấy cả. Tưởng rằng khóc hết một đêm thì cô sẽ không khóc được nữa, nào ngờ khi nghe những lời bênh vực của anh cả, Hạnh lại thấy mình tổn thương ghê gớm, từng hình ảnh trong cái đêm giá rét ấy lại hiện hữu trong đầu cô. Mẹ đau đớn vì bị bóng, gương mặt bà cau có nhìn đáng thương làm sao, còn bố cô, ông uống rượu nhiều, ánh mắt dại đi vì rượu, kèm theo đó là những cử chỉ và hành vi bẩn thỉu ông dành cho con gái mình. Hạnh mím chặt môi, trong vô thức cô ôm chặt lấy ngực mình, cố ngăn cho tiếng nấc không phát ra cổ họng.

Từ ngày mẹ mất thì đêm qua là đêm đầu tiên Hạnh ngủ tại gian buồng này, bao nhiêu ký ức ủa về, nỗi đau mất mẹ, nỗi đau tâm hồn của một cô gái mới lớn, quá nhiều thứ đau thương khiến cho Hạnh không ngừng suy nghĩ. Cô đau khổ thật sự, biết là mọi chuyện đã qua nhưng khi về đây Hạnh lại không làm chủ được cảm xúc của mình...

Cơm nước xong xuôi, khách khứa ra về hết chỉ còn lại 5 anh em với nhau, anh Toàn đem chuyện của Hạnh ra để nói, đêm qua anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện này, tuy vậy, việc anh đã quyết vẫn nên thông báo và bàn bạc với mọi người.

Các em ạ, chuyện vợ chồng anh ly hôn, cá nhân anh cảm thấy rất hổ thẹn, không những làm cho mấy đứa phải suy nghĩ nhiều mà chuyện này suýt nữa làm ảnh hưởng đến cả mạng người nữa.

Anh cả nói giọng bùi ngùi.

Sao thế anh? Có chuyện gì mà liên quan đến cả mạng người vậy ạ?

Mấy chị nghe vậy nhao nhao hỏi lại.

Anh Toàn thở dài một tiếng rồi nheo nheo mắt, chậm rãi nói:

Theo lý mà nói, chuyện xấu xa như vậy không nên nhắc lại, vì nói đến chỉ làm cho anh và mọi người thêm ghét cái con đĩ kia thôi (chị dâu của Hạnh - vợ anh cả).

Nhưng mà, đến hôm qua anh mới biết nguồn cơn của sự việc, anh không ngờ trong lúc đi làm xa nhà, vợ anh nó đã cặp bồ với trai, cái Hạnh bắt gặp nên chúng đã định giết nó để che giấu sự việc...

Hoang đường...

Cái gì mà giết người để bịt miệng?

Có gan làm mà lại không có gan đối diện sao? Con điên này nữa?

Mọi người bàn tán xôn xao và ngỡ ngàng hơn cả khi biết chuyện Hạnh đã từng bị chị dâu đối xử tệ bạc như vậy.

Anh nói rồi, nhắc đến con đây là y rằng mọi người sôi máu, như thêm dầu vào lửa, nhưng mà không nói thì thiệt thòi cho cái Hạnh quá!

Em không sao đâu anh ạ. Không phải là em vẫn đang sống tốt đây sao?

Hạnh... mà dở à? Tại sao con điên đấy nó ác với mà vậy mà mà dẻ yên? Mà ngu thế?

Chị Mơ trách mắng em gái.

Em...

Anh nói là để mọi người thông cảm cho cái Hạnh, bởi vì nó suýt chết, giữa đường gặp người tốt cứu giúp, chạy chữa nên nó mới còn mạng sống để trở về đây. Thời gian qua nó vắng nhà cũng bởi vì thế, nó sợ anh chị nghèo khó không lo được số nợ nên cặm cụi ở lại làm việc cho người ta....

Bây giờ đã biết rõ sự việc thì đừng có nghi ngờ hay trách em nó nữa!

Kiện chết mẹ con đi đấy đi, cả thằng Thìn nữa, chẳng lẽ để cái bọn giết người ấy nhờn như ngoài pháp luật à?

Thôi các chị ơi, không phải là em vẫn còn sống đây sao?

Hơn nữa, mấy tháng giời rồi, kiện phải có chứng cứ... đăng này...

Hạnh ngăn cản các chị không nên làm lớn chuyện, bởi cô sợ dính dáng đến pháp luật, hơn nữa tiền bạc không có, kiện cáo đầu đầu lại mất thời gian... Và lại, cô nghĩ đến mấy đứa cháu nhỏ, chị dâu có ác nhưng vẫn là mẹ đẻ của chúng nó, Hạnh không muốn tâm hồn thơ dại của các cháu bị vấy bẩn bởi những thứ không đáng. Người tốt sẽ gặp chuyện tốt, kẻ xấu chẳng bao giờ có được kết cục tốt đẹp...

Mà điên à? Mà chính là chứng cứ xác thực nhất còn gì nữa?

Nhưng em không muốn... các chị đừng ép em!

Ơ...

Thôi... thôi, đừng tranh luận nữa.

Anh cả nói to.

Anh họp bàn ở đây không phải là kiện cáo, thôi thì như ý cái Hạnh, anh không muốn làm to chuyện nên, anh cũng muốn giữ lại chút thể diện cho người đã từng đầu ấp tay gối với mình...

Gieo nhân nào thì gặt quả ấy!

Mấy đứa cứ yên tâm, ông trời công bằng lắm...

Nhưng mà..?

Không nhưng nhị gì hết.

Bây giờ thế này, về cái số nợ mà Hạnh đã chịu ân tình đối với người kia, anh nghĩ rồi, ngày mai anh cùng cái Hạnh sẽ đến đó một chuyến, đích thân gặp mặt, trả tiền rồi cảm ơn người ta...

Anh, không cần đâu anh ạ.

Để em tự làm rồi trả dần cũng được...

Hạnh thấy anh Toàn nhắc đến số tiền nên vội ngăn cản.

Em biết cái gì mà cần với không cần?

Mấy tháng trời vừa làm vừa tiết kiệm em dư được bao nhiêu? Em nghĩ anh không tính được à?

Như anh mà đây, dân lao động làm muốn gãy sườn mà ngày được mấy trăm bạc, em ở ngoài còn lo ăn uống, chỗ ngủ nghỉ, tính ra còn phải bớt mồm bớt miệng thì mới đủ trang trải...

Em định làm như thế đến bao giờ?

Em...

Anh Toàn nói đúng đấy, Hạnh! Em ở nhà đi, có gì các anh chị đóng góp chút ít trả nợ cho người ta. Đừng đi nữa...

Không cần đâu, anh có tiền đây rồi, vợ chồng anh ly dị nhau, căn nhà đó anh bán đi, tài sản chung nhưng do anh nuôi 3 đứa con nên mẹ nó chỉ lấy một phần.

Bây giờ bố con anh ở nhà của bố mẹ, nên việc của Hạnh anh sẽ đứng ra lo liệu...

Anh Toàn. Anh là con trưởng, con trai duy nhất của bố mẹ, nếu như anh không ly hôn thì căn nhà này sớm muộn cũng là của anh mà, chúng em không rạch ròi thế đâu anh ạ!

Các em có gia đình riêng, còn chồng và nhà chồng nữa, nuôi con cái cũng vất vả. Anh biết mấy đứa có ý tốt nhưng thôi, anh đã quyết rồi, còn coi anh là anh cả thì nghe lời anh đi.

Vânggg....

Văn phòng của sếp tổng.

A lô, có việc gì mà gọi tôi đấy?

Dương nghe điện thoại trong tâm trạng không mấy vui vẻ.

Dạ, thưa anh, có cô Hạnh ở tổ vệ sinh và một người đàn ông lạ mặt muốn gặp anh ạ?

Có đồng ý cho họ lên đây không ạ?

Cô thư ký đáp lời, tính Dương hơi khó ưa nên cô ấy nhẹ nhàng hết sức có thể.

Nghe nhắc đến Hạnh, lại thêm cả một người đàn ông lạ, Dương chột dạ, lại chuyện gì nữa đây, tự nhiên lại lồi ở đâu ra người đàn ông lạ mặt vào đây?

Không gặp, bảo tôi không rảnh!

Dạ.

Cô thư ký cúp máy và báo xuống dưới, nghe tin Dương không gặp Hạnh có chút thất vọng, sợ anh Toàn nghĩ linh tinh nên Hạnh trấn an:

Anh ấy là tổng giám đốc của công ty nên công việc nhiều lắm anh ạ, có lẽ đang bận họp hay gặp đối tác gì đó nên mình ngồi đây chờ một lát đi!

Ừ, anh hiểu chứ?

Người ta là chủ cái công ty to đùng thế này, công việc đương nhiên là nhiều rồi, thời gian đâu mà tiếp mấy người như anh em mình?

Đúng là số mày tốt đấy, anh thấy mấy người giàu có ít ai mà tốt bụng đi giúp đỡ người khác thế này đâu...

Hạnh im lặng không nói gì, anh Toàn cũng thôi không nói thêm câu gì nữa rồi lạng lẽ quan sát không gian nơi đây, thỉnh thoảng lại buột miệng suýt xoa:

Công ty này to thế nhỉ?

Khiếp thật, sao mà lại có những người giàu có đến thế nữa?

Xây cái nhà lớn như vậy phải mất đến 4, 5 năm chẳng chơi...

Hạnh thì buồn buồn, cô đang nghĩ đến những ngày tháng sau này không còn cơ hội được gặp gỡ Dương nữa, một chút nhớ thương trong lòng đành giấu kín, duyên gặp gỡ đến đây là hết, cảm ơn ông trời vì đã cho Hạnh gặp được anh, ân nhân đã cứu giúp cô qua được những ngày tháng khó khăn ấy...

Hai anh em cứ ngồi dưới sảnh chờ đợi, Hạnh sốt ruột lắm, cứ chốc lát lại nhìn đồng hồ treo tường xem đã bao lâu rồi mà Dương vẫn chưa xong việc. Ngồi trong phòng riêng, Dương thực ra không có cuộc họp nào cũng chẳng gặp gỡ một ai, chỉ là đầu đầu về một vài dự án lớn sắp tới khi công ty có nhu cầu mở rộng chi nhánh con ở một số tỉnh thành lân cận... Bởi vậy, anh suy nghĩ nhiều cũng thấy mệt mỏi.

Ly cà phê trên bàn làm việc đã cạn,, Dương gọi thư ký đổi cho anh ly khác ấm và nóng hơn, trời đang rét nhâm nhi một ly nóng hổi thì còn gì bằng. Anh vươn vai mấy cái, xoay ghế nhìn ra ngoài kia, đường phố vẫn ồn ào và tấp nập như vốn có, đầu óc trống rỗng, Dương chợt nhớ ra lúc sáng cô thư ký nói có Hạnh ở tổ vệ sinh muốn gặp. Chết thật, đầu óc gì mà nhanh quên thế? Nghĩ vậy Dương cho gọi Hạnh lên.

Cho cô Hạnh lên gặp tôi!

Dương nói với thư ký riêng của mình.

Dạ, sếp!

Một lát sau, Hạnh cùng anh Toàn đi từ dưới sảnh lên phòng của sếp tổng. Lần đầu tiên đến nơi hào nhoáng và sang trọng thế này, anh Toàn cứ khép nép, đeo cái túi vào người thật chặt, ánh mắt e dè đi bên cạnh em gái. Cô thư ký thấy thế cũng tò mò nhưng sếp cho gọi thì đó là việc của sếp thôi.

Cánh cửa phòng mở ra, Hạnh bước vào trong, hôm nay cô không mặc đồng phục của tổ vệ sinh mà mặc bộ quần áo giản dị thường ngày, Dương nhìn thấy có chút ngạc nhiên. Ngay sau đó lại nhìn thấy người đàn ông dáng vẻ lam lũ đi bên cạnh, quần áo giản dị giống như Hạnh, anh ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Em chào anh ạ!

Hạnh lễ phép chào sếp.

Dạ, chào anh!

Anh Toàn thấy em gái chào cũng ngại ngừng lên tiếng, nhìn cậu thanh niên ở trước mặt trẻ trung và phong độ quá, ở độ tuổi này mà làm cấp bậc cao vậy chắc hẳn bản lĩnh không tồi. Anh Toàn thầm đánh giá.

Không dám, anh là...

Dương dùng ánh mắt đầy nghi hoặc ấy để đáp lại lời anh Toàn, trong đầu anh xuất hiện những suy đoán khác nhau về mối quan hệ của Hạnh và người đàn ông bên cạnh. Lẽ nào... đây là chồng của Hạnh sao? Không thể nào, cô ấy nhìn còn trẻ như vậy, còn người bên cạnh... khác biệt về tuổi tác rất lớn, sao có thể được chứ? Rốt cục là thế nào đây? Hạnh ở đây hoàn toàn không có người thân, hôm nay lại dẫn đến một người lạ mặt thế này....

Trước sự dò xét của Dương, anh Toàn lặng im quan sát tình hình rồi nói:

Tôi là anh trai của Hạnh!

Không hiểu sao giây phút ấy Dương thấy lồng ngực mình nhẹ bâng, những băn khoăn và giả thiết khi nãy cũng tự nhiên biến mất.

À, chào anh...

Hôm nay anh đến đây là vì?...

Dương nói và hướng ánh mắt về phía Hạnh, anh muốn biết vì sao hôm nay anh trai cô lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào trước nay Hạnh nói dối anh sao? Cô nói không có người thân ở chốn này...

Anh Toàn nhanh miệng nói:

Tôi đến đây là vì chuyện của cái Hạnh!

Hôm qua là ngày giỗ của mẹ tôi, nếu con bé không chịu về nhà... có lẽ tôi không bao giờ biết chuyện anh là ân nhân cứu giúp nó...

Dương hiểu ra vấn đề, thì ra là anh em cô ấy muốn đến để cảm ơn anh.

Thấy người gặp nạn, ra tay cứu giúp là chuyện nên làm thôi anh ạ.

Anh đích thân đến đây thế này làm em thấy việc đó trở nên nhỏ bé quá...

Không! Sao lại nói là nhỏ được?

Tôi rất biết ơn anh, nếu không có anh.. em gái tôi làm sao có thể bình yên như ngày hôm nay được?

À... xin lỗi, mời anh ngồi!

Dương lúng túng đứng dậy mời anh Toàn và Hạnh ngồi xuống salon nói chuyện. Thư ký mang lên hai ly cà phê nóng hổi để trước mặt bàn, cô ta tranh thủ nghe ngóng xem hai người này gặp sếp là có việc gì, xin xỏ hay nhờ vả giúp đỡ để còn đi tám chuyện linh tinh. Nhưng khi có thêm người khác, cả ba người lặng im không nói gì, đến khi thư ký đi khỏi, Anh Toàn mới từ từ lấy từ trong túi đeo trước ngực ra một cái phong bì rất dày rồi đặt trước mặt Dương:

Số tiền này mong anh nhận cho, tôi biết nó không là gì so với lòng tốt của anh... Cảm ơn anh đã cứu giúp em tôi!

Dương ngỡ ngàng, anh không ngờ anh trai của Hạnh đến đây là vì trả tiền cho anh, mà số tiền đó thực lòng mà nói anh không có ý muốn đòi lại, chỉ là... khi tiếp xúc với Hạnh một thời gian, không đơn thuần là anh muốn giúp đỡ cô ấy... mà bởi, ở bên Hạnh, Dương thấy bản thân khá thoải mái, thảnh thơi nghĩ đến cô ấy cũng làm anh bồi hồi. Không biết nên quy chụp thứ cảm xúc ấy là gì, nhưng Dương nghĩ, anh thấy thích cô gái này...

Anh... anhh cất tiền đi, tôi thực sự không cần đến nó!

Như vậy sao được? Tiền anh bỏ ra để chi trả cho con bé Hạnh khi nằm viện...

Anh đã giúp rồi, tiền còn không chịu nhận nữa thì tôi áy náy lắm!

Có đáng là bao đâu anh!

Mong anh nhận cho, nếu không tôi sẽ không thoải mái được, và nhân đây cũng xin phép anh cho cái Hạnh được nghỉ việc. Để con bé sống một mình ở ngoài thời gian qua thực sự là lỗi của tôi, là anh trai mà không lo được cho em gái của mình, tôi thấy buồn lắm...

Anh Toàn nói bằng giọng điệu chân thành....

Em tính nghỉ việc về quê sao?

Dương quay sang nói với Hạnh.

Vânggg... Em tính nghỉ việc rồi theo anh trai về nhà anh ạ!

Em nghĩ kỹ chưa?

Dương nhìn Hạnh, ánh mắt ánh ẩn chứa sự tiếc nuối khi cô nói muốn rời khỏi đây, tiếc là thời gian qua không gặp gỡ và trò chuyện nhiều với cô, một cô gái xa lạ...

Em nghĩ kỹ rồi!

Ok. Tôi đồng ý cho em nghỉ việc,

Nhưng...

Nhưng sao vậy anh?

Hai người đem số tiền này về đi, tôi thực sự không cần đến nó!

Dương lúc trước có nói muốn đòi số tiền đó mục đích là để giữ chân Hạnh, vì khi ấy anh không muốn cô nghỉ quẩn, và... không muốn cô rời đi nên mới nói thế. Dù không muốn Hạnh rời khỏi nơi này vĩnh viễn nhưng nhìn thái độ chân thành của anh trai cô, Dương không miễn cưỡng được. Quan sát cả hai, Dương đoán hai người là những người lao động nghèo khổ, trang phục bình dị thế kia... Dương thực không nỡ cầm những đồng tiền ấy, nó xứng đáng thuộc về anh, nhưng anh muốn dùng số tiền ấy để giúp cho anh em Hạnh có cuộc sống tốt hơn.

Nếu em muốn nghỉ việc và rời khỏi đây thì cất số tiền này đi, coi như tôi đã nhận.

Bằng không, đừng hòng nghỉ việc!

Làm vậy sao được hả anh?

Anh Toàn thắc mắc.

Cái gì mà không được chứ?

Tôi nói giúp là giúp, nhân lúc tính tôi còn dễ chịu thì hai người hãy cất tiền và rời khỏi đây, kéo tôi đổi ý!

Nghe sự đe dọa ấy, Hạnh kéo anh trai đứng dậy và cảm ơn Dương, hai anh em dắt nhau đi khỏi, Dương thấy hụt hẫng giống như mình vừa để tuột

mất một cái gì đó vậy....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 16

Cho em xin tiền vé anh ơi!

Anh về đâu ạ?

Nghe tiếng anh Khánh lơ xe, Hạnh vội cúi mặt vì sợ anh ấy nhận ra cô, ngay từ lúc lên xe cô đã biết thế nào hôm nay cũng gặp lại anh ấy. Lần trước đi xe anh ấy nói có dịp sẽ ghé qua nhà chơi, chẳng biết là đùa hay thật nhưng thôi, hạn chế tiếp xúc nói chuyện thì hơn, dẫu sao cũng chỉ là tình cờ quen biết...

À tôi về xã X. Đây, tiền vé đây, cả hai người nhé!

Anh Toàn lấy tiền đưa cho anh Khánh, Hạnh vẫn cúi đầu cố ý tránh mặt... không hiểu sao anh ấy vẫn chú ý đến cô.

Người này là vợ anh ạ?

Khánh hỏi chuyện anh Toàn. Nghe vậy anh Toàn vội thanh minh:

Ồ, không!

Đây là em gái tôi...

Thực ra Khánh đã nhận ra Hạnh từ lúc hai anh em mới bắt đầu lên xe rồi, nhưng xe đông khách, vả lại có người đi cùng nên Khánh không dám ho he gì, chỉ đợi đến lúc thu vé xe mới nhấn nhá hỏi chuyện cho đỡ quê.:))

Dạ. Hai anh em hôm nay có việc gì mà đi lên đây thế ạ?

Khánh lịch sự hỏi lại.

Ừ, có chút việc em ạ!

Hạnh hôm nay say xe à em?

Khánh không để cho Hạnh có cơ hội tránh mặt.

À... dạ, chào anh!

Sao hôm nay nhìn thấy anh mà cứ lảng đi thế?

Đâu có...

Hai người biết nhau à?

Anh Toàn thắc mắc.

Dạ không ạ!

Hạnh nhanh mồm.

Cùng lúc ấy Khánh cũng nói: "Vâng, chúng em biết nhau".

Anh Toàn ngỡ ngác khi cả hai đồng thanh đáp mà câu trả lời không giống nhau, anh quay sang nhìn Hạnh, ý muốn nghe câu giải thích từ cô.

Em....em...

Thực ra...

Hạnh ấp úng.

Anh ơi, lần trước Hạnh có đi về xe em, hỏi qua mới biết anh em đều là người cùng xã mình cả, em là bạn học với cái Tuyên ngay cạnh nhà anh, ngày trước em sang khu đấy chơi suốt...

Chỗ người quen với nhau, anh cất tiền đi nha, hôm nay vé xe coi như em mời hai người...

Ấy, không được, chuyện gì ra chuyện đó... cậu đi làm cho người ta chứ có phải chủ xe đâu mà làm thế được?

Cứ nhận đi kéo anh ngại lắm!

Anh Toàn từ chối.

Đúng đấy, anh đừng làm thế...

Hạnh hòa theo.

Thôi, anh cứ cất đi ạ!

Lúc nào em sang, anh cho em ăn ké bữa cơm là được...

Khánh gãi tai nói.

TOÀN nghĩ thầm trong đầu, hôm nay là ngày gì mà cả hai chàng trai đều trả lại tiền nhỉ? Lẽ nào... không đúng, cái cậu làm tổng GD kia giàu có như vậy, đời nào lại đi thích con bé Hạnh nhà mình được? Nhìn đã thấy không xứng rồi?? Nhưng mà cái cậu Khánh này thì có vẻ hợp lý, có lẽ cậu ta thích con bé Hạnh mất rồi. Nghĩ vậy, anh Toàn nói:

Ừ. Chú nhiệt tình thế thì anh cảm ơn, hôm nào rảnh qua nhà anh ăn cơm nhé!

Được ăn gói nhệch bao giờ chưa?

Anh này...

Trả tiền cho anh Khánh đi...

Hạnh khẽ cấu vào tay anh trai, vì cô thấy ngại, sợ Khánh đến nhà chơi thật, Hạnh cũng mơ hồ đoán được ý tứ của Khánh muốn tán tỉnh mình.

Em được ăn rồi anh ạ, ngon lắm!

Anh có biết làm món đó không?

Khánh tung hứng luôn, anh không muốn mất cơ hội quý báu này, làm thân với anh trai Hạnh trước cũng tốt, sau này đi lại đỡ ngượng.:v

Anh biết chứ?

Hồi xưa anh chưa đi thợ xây công trình, đêm nào cũng soi đèn đi bắt lươn bắt nhệch. Ngày nào trời mưa thì bắt cũng khá, làm đĩa gỏi nhệch uống rượu thì phê lắm...

Anh Toàn thấy có cạ nên vui vẻ trò chuyện.

Ui. Vậy hôm nào cho phép em qua nhà chơi, anh nhé!

Ừ. Rảnh cứ qua nhà anh chơi, cái Hạnh nó ở nhà suốt ấy mà...

Vâng...

Khánh cười hì hì trong lòng vui sướng, chưa gì đã có người bật đèn xanh cho thế này..

Chú cho anh số điện thoại xem nào, rảnh anh đi ra đồng mà bắt được kha khá anh gọi chú sang, anh em mình tâm sự.

Anh Toàn chủ động xin số của Khánh.

Đây, anh đọc số anh để em nháy máy...

Ok.

Vậy anh và Hạnh ngồi nghỉ đi nhé, sắp đến trạm trả khách rồi, lúc khác em ghé qua nhà chơi ạ!

Ừ. Đi đi.

Khánh đi khỏi, Hạnh nói nhỏ với anh Toàn:

Người lạ mà sao anh dễ dãi thế, có quen biết gì đâu mà mời về nhà ăn cơm?

Người cùng làng mình chứ đâu mà lạ?

Hình như ngày trước anh có qua xây bếp cho nhà nó rồi đấy?

Vậy thì đã sao?

Chả sao. Nó có ý với mày hay sao đấy?

Kệ anh ấy... em ko thích!

Bạn bè qua nhà chơi cũng được chứ gì? Mày cứ làm như...

Anh Toàn càu nhàu.

Kệ anh đấy, anh Khánh mà đến nhà thì anh đi mà tiếp, em không biết đâu.

Ờ.

Qua đợt rét đậm thì tiết trời ấm dần lên, công trình ở làng bên tạm thời đã xong nên anh Toàn được nghỉ ở nhà ít ngày. Rảnh rỗi cuồng chân tay, anh xách giỏ ra đồng, có duyên với ngón nghề bắt cua, cá, lươn, nhệch, nên đi một buổi anh Toàn đã bắt được một giỏ đầy. Mỗi ngon cần có bạn hiền, nghĩ đến lời mời Khánh lúc đi xe khách, anh Toàn bấm số gọi liền:

Ừ, anh Toàn đây, nhận ra anh không?

Dạ. Em nhớ chứ? Em đang đi xe, anh gọi em có việc gì không ạ?

Khánh vui vẻ bắt máy.

Tối rảnh thì qua nhà anh uống chén rượu nhé!

Nay bắt được ít nhệch đồng béo lắm!

Ôi, thế ạ? vậy thì còn gì bằng nữa anh ơi..

Vâng, tối rảnh em qua liền!

Ừ. Vậy đi làm đi, tối qua rồi anh em nói chuyện sau.

Tắt điện thoại, anh Toàn cặm cụi chế biến nhệch làm mỗi nhậ chiều dài Khánh.

Hạnh!

Nấu thêm cơm nhé, nay nhà có khách đấy.

Khách nào vậy anh?

Hạnh không biết chủ ý của anh Toàn mời Khánh nên cô thắc mắc.

Thằng Khánh, nó đang đi xe, bảo tối về sớm là qua liền..

Nấu thêm ít thôi, uống vào có khi lại chẳng ăn được cơm..

Nay anh bắt được ít nhệch đồng béo mà ngon lắm, mà có thử tí không?

Chưa gì mà anh đã thết đãi như là em rể không bằng!

Hạnh phụng phịu.

Ờ kìa, cái con này? Anh đã nói cái gì đâu mà mày đã tự vợ thế?

Thế... chúng mày có ý gì với nhau à?

Hạnh chột dạ, cô không yêu Khánh, nhưng cũng không hẳn là ghét, chỉ là... anh ấy chưa vợ còn cô thì chưa chồng, đến chơi nhà kiểu thế này khiến cô thấy không thoải mái.

Thấy Hạnh không nói gì anh Toàn lại tiếp tục:

Yêu thì anh không ý kiến gì vì nó là người cùng làng cùng xã, tìm hiểu nhau cũng dễ...

Với lại, mày cũng lớn rồi, ngày xưa anh lấy mẹ thằng Kiên, năm đó mẹ nó mới 17 tuổi. Tính ra bằng tuổi mày nó đã đẻ thằng Kiên rồi đấy!

Em khác chị ấy khác...

Rồi... thì thế!

Đến tuổi rồi cũng nên có bạn có bè, va vấp tí kéo sau này yêu đương nó bờ ngõ...

Em với anh ấy không có gì với nhau đâu!

Ờ.. anh có nói gì đâu mà mày cứ phải thanh minh thế?

Biết đâu sau này chúng mày thích nhau thì sao?

Anh thấy nó nhìn mày cái kiểu cũng thích thích rồi đấy, con trai nó phải mạnh dạn vậy mới được...

Trai trường lái, gái trường y!

Em sợ lắm...

Tùy người chứ có phải ai cũng thế đâu...

Mà thôi, đã là cái gì đâu, anh em uống với nhau chén rượu mà mà đã nghĩ mọi chuyện hơi xa rồi đấy...

Vâng... mà anh này!

Gì?

Anh Dương ý?

Ừ.

Anh ấy không nhận số tiền đó nên em cứ thấy thế nào ý anh ạ?

Tốt thì tốt thật, nhưng tự nhiên cho không người khác mấy chục triệu bạc, làm bao giờ mới ra...

Anh cũng băn khoăn, nếu có cơ hội mình nhất định tìm cách trả ơn cho người ta,...

Hay là, nó thích mà nên mới làm vậy nhỉ?

Nghe anh Toàn nói, Hạnh giã nải:

Anh điên à, làm sao có chuyện ấy được?

Sở dĩ cô kích động mạnh như thế là vì Hạnh quả thực có chút thích Dương, từ lúc còn ở trong bệnh viện cơ, nhưng biết khoảng cách không thể kéo gần lại được nên....

Cái con này... cứ nhắc đến trai là mà nháy dựng lên!

Đây là anh đang nói thế, người ta tốt quá nên anh mới suy luận ra xem, lúc ấy cậu ta dọa không cho mà nghĩ, anh sợ là sợ nó quyền cao chức

trọng, xem phim nhiều rồi còn gì... đấy, thế nên là cũng khiếp, nó không lấy tiền mà không trả tự do cho thì khổ... vậy nên mới về nhanh còn kịp.

Chứ không phải vì anh tham số tiền đó đâu!

Vânggg....

Ban ngày nắng ấm nhưng khi trời tối lại xuất hiện những cơn mưa nhỏ, rét lại thêm rét, Anh Toàn đã chế biến xong đâu đấy món gỏi nhệch, nay anh bắt được kha khá... Nhệch làm gỏi, lươn tẩm gia vị chiên lá lốt, toàn đặc sản đồng quê thế này đãi khách đúng là hết ý. Giục mấy đứa nhỏ ăn cơm trước vì sợ chờ lâu chúng nó đói không chịu được, Hạnh ngại Khánh vì nghĩ anh ấy muốn tán tỉnh mình nên cô cũng ăn trước với ba đứa cháu.

Anh Toàn ung dung ngồi xem thời sự và chờ đợi bạn nhậu, chưa đến 40 tuổi mà 3 đứa con thơ, vợ bỏ, nhìn cái dáng vẻ của anh ấy trông mới khổ sở làm sao. Hạnh nhìn anh rồi chột nghĩ, cái tác phong và suy nghĩ của anh ấy giống như những ông già vậy, ngược lại với ông Ứng- bố của Hạnh thì anh Toàn là người chu đáo, có chừng mực... haizzz, ước gì bố và anh trai có thể bù trừ cho nhau một tí..

Tiếng chó sủa, tiếng xe máy chạy lịch kịch từ đầu ngõ đi vào, anh Toàn đoán Khánh sang nên ra cửa đón.

Đây, chú phi xe vào chỗ gốc cây kia kìa, chỗ đấy có bóng cây nên mưa nó không hắt vào được...

Vâng. Anh đợi em lâu chưa ạ?

Khánh dựng xe, cởi áo mưa và xách vào nhà một hộp bánh.

Trời mưa nên nhanh tối vậy chứ hãy còn sớm mà chú?

Mọi khi giờ này nhà anh mới nấu cơm.

Vào nhà nhanh kéo lạnh.

Dạ.

Em mua cho các cháu hộp bánh!

Ôi dào, chú sang chơi lại còn mua bánh nữa... sinh hư cho chúng nó, lần sau đừng làm thế kéo anh ngại đấy!

Bọn trẻ nó thích là được anh ạ!

Chú cứ bày vẽ...

Thôi, ngồi xuống đây anh em mình làm vài chén, xong xuôi hết cả rồi đây...

Vâng..

Ơ, thế chị và các cháu đâu anh?

Gọi mọi người ra ăn cùng cho vui chứ ạ?

Các cháu nó ăn cả rồi, cái món sống thế này sợ chúng nó đau bụng...

Hạnh nay đi đâu à anh?

Sao không thấy ra ăn cơm ạ?

Từ lúc đến không thấy Hạnh đâu, Khánh có chút hụt hẫng, mục đích anh sang đây cũng là muốn gặp gỡ cô.

À, cô cháu nó ăn với nhau xong đang chơi ở trong nhà, chắc đang kèm cho thằng lớn nó học bài.

Dạ.

Nghe vậy Khánh phấn khởi hẳn lên.

Rượu vào lời ra, chén chú chén anh, trời rét, rượu tê tê, cả hai ai nấy đều đỏ bừng mặt, ăn uống trò chuyện vui vẻ. Có người tâm sự, anh Toàn không ngại đem chuyện tình cảm ra kể lể với Khánh.

Không giấu gì chú, vợ chồng anh ly dị cũng được gần nửa năm rồi...

Lúc trước anh ở chỗ khác cơ, gần núi khu chùa ấy, chia tay nhau rồi anh dắt con về đây. Mẹ anh mất mấy năm rồi, còn có mình cái Hạnh chưa yên bề gia thất nên giờ nó ở với anh, phụ chăm mấy đứa cháu!

Vângg...

Em nghe bảo Hạnh mới làm ở đâu về cơ mà anh?

Ừ... nó đi mấy tháng mà anh bắt nghỉ rồi..

Hạnh nghỉ việc rồi ạ?

Ừ. Nghỉ rồi, nó còn trẻ quá để nó đi xa anh không yên tâm, thôi thì ở nhà chăm sóc mấy đứa nhỏ giúp anh anh cũng yên tâm hơn chú ạ!

Mày không biết chứ, để 3 đứa con nheo nhóc không có người cai quản anh cũng nào nề lắm...

Vâng. Em hiểu ạ.

Chú hiểu sao được cái hoàn cảnh của anh?

Nào! Uống đi!

Say say thế này đêm về ngủ ngon lắm đấy!

Say quá sáng mai lại không dậy đi làm được anh ạ!

Khánh lần đầu đến chơi, biết là chủ nhà nhiệt tình nhưng anh không muốn mất điểm. Hơn nữa, mục đích chính là tán tỉnh Hạnh, say rồi thì còn nói chuyện gì nữa?

Anh đợt này được nghỉ ít ngày nên tha hồ mà ăn chơi...

Mưa rét thế này mà anh bắt được nhiều vậy ạ?

Ban ngày nắng anh đi bắt chừ, rét này mà đi đêm thì bố bảo anh cũng không đi...

Anh cứ để đấy em làm được mà, muộn rồi anh về nhà nghỉ đi sáng mai còn đi làm!

Khánh lon ton phụ Hạnh rửa bát nhưng cô gạt đi, không muốn anh ấy phụ giúp mình, vì cô hơi ngại.:)

Buổi tối nước lạnh lắm, anh vừa đun ấm nước đây này, em pha vào chậu nước cho ấm, giá tay đêm lại cảm đấy!

Khánh khéo léo sẵn đón.

Em cảm ơn!

Thôi, anh cứ để đấy tự em làm được mà, anh chưa về thì lên nhà ngồi uống nước với anh Toàn cho vui, việc này ai lại để đàn ông con trai bọn anh làm được?

Em ghét anh à?

Sao anh lại nói thế ạ?

Thế không ghét thì để anh phụ em một tay đi? Anh Toàn nay uống hơi nhiều nên say lắm, đã ngủ rồi kia kìa...

Khiếp! Hai người uống mà cũng say được?

Hạnh ngạc nhiên.

Chắc anh ấy có tâm sự!

Thế còn anh thì sao?

Anh á? Anh có uống được rượu đâu? Nhấp môi mấy cái cho vui vậy, chủ yếu là diệt môi! :)))

Khánh nói xong Hạnh cười tủm tỉm, kể ra anh chàng này cũng tâm lý mà khéo tán gái ra trò, kể mà chưa gặp Dương chắc cô cũng thích anh chàng này rồi. Nghĩ đến Dương, Hạnh đỏ mặt ra.

Em sao thế?

Dạ... em không sao, chỉ là tự nhiên em nghĩ...

Nói anh nghe xem nào?

Tâm lý như anh chắc nhiều bạn gái lắm!

Đâu.. anh còn chưa biết tán gái đây này, đã ô mai sáu lại còn chè đỗ đen, anh sắp ế vợ đến nơi rồi í...

Anh cứ đùa.. em không tin được đâu.

Không tin thì em thử yêu anh đi, xem anh nói có thật không?

Khánh ngồi tráng bát cho Hạnh, thỉnh thoảng anh cố ý cầm lấy tay cô, ánh mắt đầy tình ý!

Hạnh gạt ra:

Anh cứ trêu em! Anh đi xe thì thiếu gì gái mà ế?

Gái thì nhiều, nhưng anh có biết tán đâu... với người qua đường biết đâu mà lần? Anh chỉ thích yêu người gần nhà thôi!

Khánh bắt đầu bóng gió. Quả thực mới gặp hai lần đi xe, hôm nay đến nhà là 3 lần, Khánh thấy mình cũng hơi chóng vánh, nhưng không phủ nhận khi tiếp xúc với Hạnh anh thấy có điều gì đó ở cô rất cuốn hút anh... chính vì vậy khi anh Toàn gọi điện mời sang uống rượu, Khánh không do dự mà đồng ý ngay. Có người bật đèn cho thì đại gì không soi? Cơ hội hiếm có, chứ bình thường tự nhiên mà đến thì chắc anh cũng ngại.

Rửa bát xong Khánh theo Hạnh lên nhà ngồi, hơn 9h tối, trời mưa lất phất, anh Toàn đã ngáy đều đều, Khánh mặt dày chưa chịu về, Hạnh đành ngồi uống nước nói chuyện với anh ấy một lát vậy. Mấy đứa nhỏ chui vào chăn ấm đã say giấc từ lâu...

Em có định đi học thêm gì không?

Em cũng muốn đi học, nhưng hiện tại thì chưa...

Sao thế?

Anh cũng biết đấy, anh Toàn vướng mấy đứa con nhỏ, phải lo kinh tế gia đình, nhìn mấy đứa neho nhóc em thương quá nên không nữa...

Định qua năm mới gửi con bé út đi trẻ rồi em cũng tính đi học thêm..

Em tốt bụng thật đấy!

Khánh cảm động trước sự quan tâm của Hạnh dành cho anh trai và các cháu.

Đâu có... em có gì mà tốt?

Anh em hỗ trợ lẫn nhau thôi mà anh..

Em cứ khiêm tốn!

Nãy anh nghe anh Toàn tâm sự rồi, công nhận anh ấy khổ thật, một mình nhận nuôi 3 đứa con... nếu là phụ nữ thì không nói, nhưng đàn ông thường hay vụng về...

Vâng... em hiểu ý của anh, điểm này em cũng khâm phục anh ấy lắm!

Em chỉ mong sau này mình cũng gặp được 1 người tốt như anh trai của em thôi...

Hạnh nói lời thật lòng cho Khánh nghe.

Tốt gần bằng và đẹp trai gần như thế có được không em?

Hạnh suýt phì cười trước câu nói của Khánh.

Em cười gì?

Ai đẹp trai bằng ai cơ?

Thì anh cứ nói thế, đàn ông ý, có ai tốt gần bằng anh Toàn, cả đẹp trai gần giống vậy có đc không em?

Quan trọng là họ có thích em không... chứ đẹp trai và tốt bụng thì có thiếu đâu ạ?

Có anh thích này!

Khánh nói vợ vào.

Anh cứ trêu em thế nhỉ?

Em ngại đấy...

Hihi.. cũng muộn rồi, anh xin phép về sớm mai đi làm,

Cảm ơn em đã tiếp đón anh nha!

Dạ. Có gì đâu anh, anh không chê là được ạ.

Anh mong còn không hết, chê thế nào được?

Anh hy vọng ngày nào đó được ăn cơm em nấu...

Hy vọng gì nữa, cơm hôm nay là em nấu mà?

Ôi, anh Tưởng anh Toàn làm hết... hihi

Anh về đây!

Em chào anh!

Khánh nổ xe máy đi khỏi, Hạnh chốt cửa cẩn thận rồi đi nằm, con gái lứa tuổi rung động yêu đương nên thú thực cô có chút lung lay trước sự tấn công của Khánh. Chỉ sợ công việc của anh ấy như vậy thì sẽ tán tỉnh nhiều người mà thôi... Rồi Hạnh lại nghĩ đến Dương, có khi nào cô nên buông bỏ chút tình cảm dành cho anh ấy trước nay không.? Có lẽ là nên dừng lại, Hạnh dứt khoát như thế, vì cô biết mình là ai, gia cảnh thế nào...

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 17

Cái Tết năm ấy đến thật nhanh...

Những ngày giáp Tết, Khánh bận bịu vô cùng vì lượng khách đi về nghỉ Tết tăng gấp 5 lần so với ngày thường, bởi vậy anh ít có thời gian ghé qua nhà Hạnh chơi. Trò chuyện cùng nhau đã lâu, đôi bên cũng khá hiểu gia cảnh và con người của nhau, Khánh thích Hạnh, anh luôn chủ động bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy nhưng có thể là Hạnh còn có chí hướng riêng, chưa muốn yêu đương hoặc còn làm cao... nên chưa đồng ý đón nhận tình cảm của anh. Nhưng đời mà, cái gì mà khó có được thì càng đem lòng khao khát chinh phục... Khánh vẫn dày công quan tâm và sẵn đón.

Từ dạo nghỉ việc ở công ty của Dương, nghe hai chữ công ty có vẻ "sang" nhưng thực ra chỉ là một cô gái dọn vệ sinh hết sức tầm thường... Hạnh ngoan ngoãn ở nhà phụ anh cả chăm mấy đứa nhỏ và làm ruộng vườn, thỉnh thoảng Khánh ghé qua chơi, tán tỉnh yêu đương nên thời gian này với Hạnh cũng khá thoải mái. Không có áp lực chuyện công việc, tiền bạc, rồi cuộc sống, hàng ngày lại có Khánh đến bầu bạn, ngoài mặt Hạnh vẫn còn giữ khoảng cách với anh ấy nhưng trong lòng thì.... Con gái là vậy mà, dù yêu đến mấy nhưng vẫn luôn cứng miệng nói không có gì, không muốn tiến xa....

Khánh đương nhiên hiểu rõ, anh đi xe cũng gặp gỡ và tán tỉnh không ít người nên nắm bắt tâm lý con gái rất tốt. Nhưng với Hạnh, Khánh hoàn toàn nghiêm túc, anh muốn chinh phục cô bằng tình cảm chân thành của mình chứ không à ơ như những người con gái khác.

Tối ngày 30 Tết.

Hạnh cùng các cháu ngồi nấu nôi bánh chưng, nghe bão chiều 30 lập xuân nên từ lúc chập choạng tối mưa phùn đã giăng kín cả bầu trời. Không khí ngày Tết thật khiến cho người ta thấy háo hức, ngồi bên bếp lửa, Hạnh mở cái điện thoại đen trắng mà Khánh mua cho để đọc tin nhắn.

Anh vừa mới về đến nhà xong em à, hôm nay chính thức được nghỉ Tết rồi!

Khánh nhắn tin cho Hạnh.

Anh đã ăn uống gì chưa?

Hạnh đáp lại.

Anh về thấy mọi người đang ăn tất niên, ngồi xuống làm mấy chén cho vui!

Vậy anh ăn đi cho đỡ đói!

Ờ, này! Không nói chuyện với anh nữa à?

Anh ăn với mọi người đi, tí mình nói chuyện sau...

Thế... em đang làm gì đấy? Có lạnh không?

Anh đi đường về bị mưa ướt hết, lạnh quá!

Em đang nấu bánh chưng, ngồi bên bếp than nên ấm lắm...

Nay lập xuân có mưa phùn nên lạnh là đúng rồi, anh lớn rồi thấy trời mưa thì phải biết mặc áo mưa vào chứ?

Lát anh qua nhà em chơi nha!

Anh về muộn không nghỉ ngơi tắm giặt lại còn đi chơi nữa à?

Thì anh ăn một tí là xong, lát tranh thủ tắm gội rồi qua bên em chơi, giao thừa mình lên chùa rút quẻ đầu năm nhé!

Đúng là vẽ chuyện, Hạnh đọc tin xong rồi cười thầm, chưa trả lời tin nhắn thì cái Dâu bảo:

Cô Hạnh ơi, chú Khánh nhắn tin à cô?

Ừ, sao cháu biết?

Thấy cô đọc tin nhắn cứ cười suốt còn gì..?

Tí chú có sang đây không cô?

Đoán linh tinh..

Hạnh chột dạ.

Bố cháu bảo tối chú Khánh mà sang thế nào cũng rủ chú ấy ở lại đón giao thừa với nhà mình!

Cái Dâu lại tiếp.

Sao cô không thấy bố cháu nói gì?

Cô biết thừa còn giả bộ...

Cháu nói thật nhá, chú Khánh với cô đẹp đôi cực!

Này... bé tí biết gì mà đẹp đôi..., qua Tết cô ra thêm bài tập cho giờ.. muốn không?

Hạnh vờ mắng cháu xong cô lại mở điện thoại ra nhắn tin lại cho Khánh thì thấy anh nhắn tin đến.

Sao thế, sao em không trả lời anh?

Còn ít phút nữa là qua năm mới rồi, tranh thủ đi chơi cho hết năm đi chứ...

À.. em bận tí việc giờ mới nhắn lại cho anh.

Thế có đồng ý cho anh sang không?

Chân là của anh, đi hay không mà còn phải hỏi ý kiến em à?

Vậy nghĩa là em đồng ý rồi nhé, thôi, anh tranh thủ ăn cơm rồi lát anh sang, giờ này là không chè chén gì nữa!

Sao lại ko chè chén?

Rượu bia vào tí gặp em lại chê thì hỏng bét!!

Công tác chuẩn bị đón Tết đã đâu vào đấy, buổi tối Hạnh nấu bánh chưng dưới bếp và trò chuyện với mấy đứa nhỏ, anh Toàn rảnh tay ngồi uống nước chè, cắn hạt dưa và xem Gặp nhau cuối năm... nếu như mọi năm, có lẽ giờ này anh đang đưa vợ con đi chơi đây đó cho hết năm cũ. Xem hài trên ti vi mà lòng anh nặng trĩu, mới đây thôi mà xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, đã lâu anh không ưu phiền vì chuyện tình cảm, có lẽ hôm nay là ngày cuối năm nên... nào bộ tranh thủ tổng kết lại toàn bộ sự việc. Thôi thì... ưu phiền nốt hôm nay, hy vọng ngày mai bước sang một năm mới sẽ có nhiều niềm vui hơn, cuộc sống sẽ khá hơn trước!

Anh Toàn, bánh chưng được rồi đấy, em dập bếp lửa đi nhé anh!

Hạnh chạy từ dưới bếp lên thông báo.

Đâu, để anh xem nào, ừ, hằm từ trưa đến giờ chắc cũng chín như rồi đấy, vớt bánh ra rửa cho sạch chờ cúng giao thừa là ok.

Hai anh em hì hụi vớt bánh chưng ra cái rổ to đùng, khói bay nghi ngút, mùi gạo nếp hòa quyện với thịt mỡ hành gừng, cả mùi lá dong nữa, mới ngửi thôi đã thấy thèm rồi, cái Dâu chép miệng nói:

Bố ơi, cho con ăn trước cái bánh bé tẹo kia được không ạ?

Lúc sáng anh Toàn ngồi gói bánh chưng, cái Hoa cái Dâu ngồi bên cũng bắt chước gói theo mấy cái bé tẹo, thành phẩm ra lò, chúng háo hức muốn được nếm thử tay nghề của mình.

Ừ, chị em bóc ra ăn, nhưng từ từ đã, hãy còn nóng, ăn ngay là bỏng mồm đấy con ạ!

Vâng!

Đúng lúc ấy thì Khánh sang, tiếng xe máy của anh không lẫn vào đâu được vì nhà Hạnh gần như là cuối làng, lại gần cánh đồng, khá hẻo lánh, ít người lai vãng tới đây, bởi vậy xe cộ đi vào nhà ai chỉ cần nghe tiếng cũng đoán được người. Khánh dựng xe rồi chạy nhanh xuống bếp, thấy mọi người tụ tập vui quá anh nhanh mồm:

Có cái gì mà bỏng mồm đấy cho em ăn với nào!

Có đấy! Chú nhanh nhanh vào đây giúp anh một tay nào.

Thấy Khánh, anh Toàn lập tức nhờ vả.

Vâng, có gì để em làm cho anh ơi.

Ừ, chú phụ anh khiêng cái rổ bánh ra chỗ này, rửa nhanh cho sạch lớp dính dính rồi tí nữa còn bày lên bàn thờ thắp hương.

Dạ.

Hạnh bảo mấy đứa lên nhà đi em, dưới này chật chội lắm.

Nay anh không đi đâu chơi ạ?

Khánh hỏi Toàn.

Chú không thấy đang mưa gió đấy à?

Như các chú, đang trai tân, tán gái hẹn hò thì còn máu đi... chứ anh thì chỉ lên giường đắp chăn là xong!

Nói vậy cho vui chứ trong lòng anh Toàn trào dâng một nỗi tủi thân khó tả, cảm xúc như ứ nghẹn lại trong lồng ngực...

Hihi...

Khánh cười xuề xòa trước câu nói của anh Toàn.

Em bận tối mặt từ hôm rằm đến giờ, nay mới có thời gian rảnh đấy anh ạ!

Gớm.. làm lắm thì nhiều tiền chứ gì?

Thế nào, bên nhà ông bà ăn Tết to không?

Nhà em vẫn như mọi năm thôi anh ạ, chủ yếu là ông bà vẫn mong có con dâu!

Khánh nói bóng gió.

Đi lên nhà làm ấm chè cho ấm bụng đi, chú mày lấy vợ đi cho ông bà ý hài lòng...

Em cũng muốn nhưng có ai đồng ý lấy đâu?

Vậy thì tán gái chưa đủ trình rồi!!!

Anh Toàn trêu chọc.

Anh chỉ em với!

Quan trọng là chú mày thích ai?

Thực ra tâm tư của Khánh anh Toàn cũng hiểu được mấy phần, Khánh thích Hạnh nên mới sẵn đón và hay qua bên nhà chơi thế này, nhưng hai đứa chưa chính thức yêu nhau nên anh Toàn cũng chỉ có thể nói vậy. Vì Hạnh là em gái của anh, anh không cấm đoán khắt khe nhưng vẫn mong em gái sẽ tìm được người đàn ông phù hợp. Đó là suy nghĩ của anh, còn Hạnh, cô yêu ai thích ai lại là chuyện khác, người anh này cũng chỉ có thể góp ý mà thôi...

Em đang muốn làm rõ xóm mình quá mà người ta chưa đồng ý anh ạ!

Hôn nhân là chuyện cả đời, cứ tìm hiểu cho kỹ rồi hãy quyết định chú ạ!

Nói thế chứ như anh mày đây, sống với nhau cả chục năm trời còn chẳng tỏ được lòng nhau...

Nên là, yêu thật lòng, đối với nhau chân thành là được chú ạ, chuyện sau này cũng không ai biết thế nào...

Thấy anh Toàn có vẻ tâm trạng, Khánh không đùa nữa, anh nhanh ý nói:

Vâng, em cũng nghĩ thế...

Lấy vợ sớm cũng ngại cơ, em đang lông bông thế này, thoải mái quen rồi, có vợ con sau ràng buộc... muốn đi chơi cũng khó...

Thôi cứ từ từ anh ạ..

Ừm.

Anh Toàn khẽ nhấp ngụm nước chè đặc, nhìn lên màn hình ti vi anh nheo mắt rồi cố che giấu cảm xúc của bản thân lúc này, có thể là ngày mai sang năm mới... hoặc có thể đây là cái Tết đầu tiên anh đón giao thừa bên các con mà không có vợ ở bên. Giận thì giận nhưng không thể phủ nhận một điều, tình cảm dành cho nhau gần ấy năm, nói quên là quên, nói buông bỏ được ngay là không hề dễ dàng...

Chú chờ con Hạnh đi loanh quanh đâu đó mà chơi, giờ này đường xá chắc đông đúc nhộn nhịp lắm...

Thanh niên thì đi chơi đi chứ, cứ ở nhà với mấy ông già như bọn anh thì chán chết!

Dạ. Vậy anh cho phép em đưa Hạnh đi chơi đón giao thừa ở bên chùa làng mình nhé!

Ừ, đi đi, hai đứa đi rồi về xông nhà luôn cho có không khí...

Anh không kiêng tuổi tác gì à?

Anh không. Anh không phải người mê tín, với sướng khổ nó cũng do số cả rồi, ai xông mà chả được, nhà cửa quanh vắng, năm mới anh thích cái không khí đông vui náo nhiệt một chút...

Dạ.

Hạnh ơi, ra đi chơi với Khánh này!

Vângggg...

Chỉ chờ câu nói của anh Toàn, Hạnh bèn lên đi từ trong nhà ra không quên mang theo cái ô vì trời đang mưa phùn.

Em đi chơi một lát rồi em về anh nhé!

Hạnh xin phép anh cả.

Ừ đi đi, bảo nhau đi mà chơi Tết cho vui, ở nhà suốt ngày chán chết.

Vậy chúng em đi nhé!!

Dù trời mưa phùn nhưng đúng như anh Toàn nói, người người đi lại rất náo nhiệt, ở quê nghèo nên đường đi toàn xe máy, số ít thì tản bộ che ô, tranh thủ dạo chơi nốt quãng thời gian của năm cũ, chờ đợi thời khắc chuyển giao...

Cho tay vào túi áo anh cho ấm này!

Vừa nói Khánh vừa đưa tay ra phía sau tìm kiếm tay Hạnh rồi ấn vào túi áo khoác của mình. Cô ngại ngùng rút tay lại.

Tay lạnh thế mà không chịu nghe lời anh?

Khánh thắc mắc.

Áo em cũng có túi.

Cả buổi tối cứ tránh mặt anh đúng không?

Anh Toàn mà không giục đi chơi là không nhìn thấy mặt em luôn, gặp mãi rồi vẫn còn ngại à?

Em thấy anh nói chuyện với anh Toàn rồi nên thôi, em có tránh đâu?

Còn nói nữa... nhắn tin cứ úp úp mở mở không trả lời anh nữa?

Em úp mở gì đâu?

Anh rủ đi chơi mà không thấy hào hứng gì?

Thì tại trời mưa, với cả...

Sao?

Sợ anh đi làm về mệt...

Không gặp được em anh mới thấy mệt đấy!! Ngốc ạ.

Nghe câu này HẠNH rất thích, cô tủm tủm cười thầm, im lặng không nói.

Giờ mình lên chùa nhé!

Vâng.

Khánh chạy xe vào phía chùa, trên đường đi cũng có rất nhiều cặp đôi chờ nhau đến đó, xem ra không khí đêm giao thừa ở chùa vẫn là náo nhiệt nhất, biết thế rủ anh Toàn đưa mấy đứa nhỏ đi chơi.

Đông vui thế này... khi nãy quên không rủ anh Toàn đưa mấy đứa nhỏ đi cùng anh nhỉ?

Hạnh nói nhỏ.

Hay là.. anh gọi cho anh Toàn nhé!

Thôi... thôi!

Em nghĩ lại rồi, mưa rét, bọn trẻ đi hóng gió về cảm lạnh thì khổ hơn...

Có những người tranh thủ giây phút cuối của năm cũ vẫn đem hàng hóa vào chùa bày bán, những chiếc vòng bằng đá trạm khắc tinh xảo, những bức vẽ thiên nhiên màu sắc tươi tắn, ai nấy đều đổ xô đến xem và mua tặng cho người mình yêu. KHÁNH cũng sà xuống gánh hàng rong và lựa chọn

chiếc vòng tay bằng đá trong suốt tặng cho Hạnh, đeo lên tay cô đẹp vừa xinh.

Chúc em năm mới sớm có người yêu nhé!

Khánh lấp lửng.

Bây giờ đã sang năm mới đâu mà chúc...

Mà anh chưa biết chuyện gì à?

Chuyện gì?

Em có người yêu lâu rồi, anh chúc vậy có hơi thừa không?

Em yêu ai?

Anh chúc em sớm có người yêu... thì tức là có người yêu em đó, còn việc em yêu ai chưa bàn tới!!!

À... hihi... anh hiểu rồi.

Anh biết ai thích em không mà cười?

Bí mật, lát nữa anh sẽ nói!

Tiếng pháo nổ ùng ùng, pháo hoa bay rợp trời, thời khắc giao thừa sư thầy trụ trì nghiêm trang đứng trước tượng phật lớn nhất tụng kinh niệm chú để chào đón năm mới. Ai nấy đều hào hứng rút quẻ thẻ đầu năm, hy vọng mọi điều tốt lành, Khánh và Hạnh cùng gieo quẻ thẻ, lúc mang ra ngoài nhờ người giải thích thì vô tình Hạnh gặp lại sư thầy, người mà hơn ba năm trước đã ân cần khuyên nhủ Hạnh, khi ấy cô mới là một bé gái 15 tuổi.

Con chào thầy!

Hạnh lễ phép.

Con là?

Sư thầy ngờ ngợ khi nhìn thấy Hạnh, có chút quen thuộc song tuổi tác ngày càng cao, hơn nữa Hạnh bây giờ cũng ra dáng thiếu nữ, khác hẳn với hình ảnh bé gái năm nào nên nhất thời người không nhớ cô là ai.

Thầy còn nhớ con không?

Cô bé năm nào bỏ nhà chạy trốn lúc nửa đêm... và được thầy cứu mang đây ạ!!

Hạnh nhắc lại chuyện xưa.

Là con à?

Ánh mắt sư thầy rạng rỡ.

Dạ. Thầy vẫn khỏe chứ ạ?

Ta khỏe. Con thế nào rồi, mọi thứ đều ổn cả chứ?

Sư thầy nghĩ đến chuyện cũ trong lòng có chút tò mò, không biết cô bé đã vượt qua thời gian kinh hoàng đó ra sao,... chắc chắn là không hề dễ dàng rồi. Nhìn Hạnh ở trước mặt nở nụ cười tươi rói, ánh mắt hoan hỉ, cộng thêm chàng trai đi bên cạnh trong thời khắc thiêng liêng thế này, sư thầy đoán có lẽ cô đã lập gia đình. Bởi vậy người nói:

Năm mới chúc hai con gặp nhiều may mắn, mọi điều như ý nhé!!!

Khánh nhanh mồm:

Chúng con cảm ơn thầy, chúc thầy năm mới sức khỏe ạ!

Thế hôm nay có gieo quẻ thế không? Đưa thầy xem cho nào?

Năm mới thì không nên nhắc lại chuyện cũ, dù vẫn còn muốn hỏi han Hạnh đôi điều về chuyện năm xưa nhưng có Khánh ở bên cạnh, Sư Thầy đành chuyển hướng sang chuyện khác. Con người mà, nếu đã là cái số thì không tránh được, chỉ là khi gặp phải thì ắt sẽ đau lòng thôi!

May quá, chúng con vừa gieo quẻ xong, thầy xem rồi giải thích giúp con với nhé!

Đi vào trong đây ngồi cho ấm....

Hạnh và Khánh theo thầy vào căn phòng nhỏ, bên trong đốt hương rất thơm, sự giản dị ấm cúng và có cảm giác gì đó bình yên lạ thường. Cả hai chăm chú nghe thầy đọc và giải thích từng câu, khuyên những điều nên làm và nên tránh trong năm mới, thỉnh thoảng lại gật gù chiêm nghiệm. Được đón giao thừa đầu năm bên cạnh cô gái ấy, Khánh hy vọng, năm mới hai người sẽ thành đôi!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 18

Đêm giao thừa ở một thành phố khác.

Dương chờ đợi đến 23h30 mới đi tắm gội để đón giao thừa, bình thường anh kết giao nhiều bạn bè, thỉnh thoảng lên bar búng đàn đúm nhưng hôm nay thì không. Bố mẹ anh làm ăn kinh doanh nên hơi mê tín, ngày thường thế nào cũng được nhưng thời khắc quan trọng, năm mới kiêng kỵ để cả năm tránh vận sui nên Dương từ chối hết mọi cuộc vui, dù có mấy em chân dài vẫn nài nỉ đi chơi cùng.

Không phải anh ngoan ngoãn nghe lời bố mẹ, mà trước đây khi chưa về công ty, có lần anh đón giao thừa không lành mạnh, kết quả năm ấy công việc làm ăn của bố mẹ kém thuận lợi, bởi vậy họ ra sức đổ tội lên đầu Dương. Bây giờ anh đã là người kế nhiệm, trọng trách lớn lao nên ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng sự mê tín ấy từ bố mẹ, hơn nữa Dương cảm thấy mình trưởng thành hơn hẳn. Điều này anh cũng không hiểu nổi bản thân mình, vẫn ham vui, ham chơi nhưng nó ở một cách nhìn khác.

Ở một vùng quê nghèo bình dị nhưng Khánh và Hạnh cùng nhau đón giao thừa rất vui, ánh mắt hai người nhìn nhau đầy tình ý. Năm mới như vậy có lẽ là rất tốt rồi... Còn Dương, mẹ anh bận bịu soạn cỗ để cúng giao thừa, ngày Tết mà, cô giúp việc về quê nên mọi việc bà tự tay làm nấy, do mê tín nên cỗ bàn cũng được chuẩn bị kỹ lưỡng để bày tỏ lòng thành.

Dương biết mẹ bận nhưng không giúp vì thực ra anh cũng đâu có biết mấy chuyện bếp núc đó, tắm gội xong Dương ngồi bên cửa sổ, qua khung cửa kính, bầu trời đêm đẹp tuyệt với những màn pháo hoa lấp lánh. Năm

mới thực sự đã đến rồi, cùng với đó, năm nay sẽ là một năm triển khai nhiều kế hoạch mới của công ty. Nhấp một ly vang đỏ, Dương liếc nhìn tập hồ sơ của một cô gái. Nực cười thật! Dương tự cười bản thân mình, không hiểu sao anh lại lưu luyện hình ảnh cô bé này, đã lâu chưa gặp lại, không biết cô ấy giờ ra sao?

Xem này, địa chỉ của cô ấy... Ánh mắt Dương sáng rực lên, miệng khẽ lẩm bẩm: "Hạnh, xem ra anh và em có duyên với nhau rồi".

Thì ra, Dương đã triển khai kế hoạch mở thêm chi nhánh công ty con ở một tỉnh thành khác, mà không ngờ rằng, nơi ấy lại chính là quê hương của Hạnh. Một cô gái vô tình được anh cứu giúp, tổng kết lại sự việc bỗng nhiên anh thấy phần chấn lạ thường, không phải vì háo hức mở rộng địa bàn làm ăn... mà là mong đợi được gặp lại Hạnh.

Sau khi giải thích nội dung có trong quẻ thẻ, sư thầy nói chuyện cùng Khánh và Hạnh một lát rồi cả hai chào hỏi và đi về, bởi lẽ bây giờ cũng đã khuya lắm, hôm ấy là giao thừa nên mới có ngoại lệ như vậy. Rồi khỏi chùa, trời đã tạnh nhưng đêm xuống lạnh hơn bởi sương mù, Hạnh chủ động cho tay vào túi áo của Khánh, một biểu hiện nhỏ thôi nhưng cả hai đã ngầm hiểu ý nhau.. Khánh thấy tim mình đập rộn ràng, còn Hạnh, cô chỉ mong quãng đường về nhà xa hơn chút nữa...

Khắp nơi trong xóm, các nhà đều bật đèn sáng tung bừng để chúc Tết đón giao thừa, về đến ngõ, thấy đèn nhà mình sáng, lại nghe í ới tiếng của con bé Hoa đang vòi vĩnh chị nó:

Chị cho em ăn kẹo đi!

Muộn rồi không được ăn kẹo, tí đi ngủ sâu răng đấy!

Cái Dâu nhắc nhở.

Anh Toàn thấy con mè neho khóc lóc ăn vạ thì mềm lòng:

Cho em nó cái kẹo đi con, nay giao thừa phá lệ cho nó một lần...

Mà này, Hoa, tí đi ngủ con nhớ súc miệng đấy nhé!

...

Năm mới chúc anh và các cháu sức khỏe dồi dào, công việc gặp nhiều thuận lợi anh nhé!

Khánh dắt Hạnh đi vào nhà, anh nhanh mồm chúc Tết và lì xì đầu năm cho mấy đứa nhỏ, thấy chú Khánh lì xì chúng nó nhao nhao cảm ơn, mặt mũi còn đang ngái ngủ vì bị bố đánh thức dậy đón giao thừa.

Xin chú rồi thì dắt nhau vào đi ngủ đi các con, muộn rồi!

Kiên, cho em vào ngủ đi!

Anh Toàn ra lệnh.

Vângggg.

Còn lại ba người lớn, anh Toàn nói tiếp:

Năm mới cũng chả có cái gì, gà nhà nuôi được, bánh chưng anh tự gói, bây giờ cũng hơi muộn rồi nhưng mà năm mới, chú ở lại chơi ăn bữa cơm đầu năm với anh, với Hạnh cho vui nhé!

Khánh sao nỡ từ chối, anh đồng ý luôn.

Khuya rồi anh còn bày biện chu đáo thế này ạ?

Tương tất thế này mà bảo không có gì?

Thì lúc chiều anh đã mổ gà rồi, kiêng đầu năm sát sinh nên mổ sớm đi, tối chỉ việc bày ra và chén thôi.

Có mấy quả nem chua và ít thịt hun khói, giờ uống rượu thì quá hợp, cạn đi!

Vâng. Em mời anh!

Khánh hào hứng. Từ lúc tán tỉnh Hạnh thì hôm nay là lần đầu tiên anh được ngồi ăn chung mâm với cô, thỉnh thoảng có lần ghé qua ăn cơm nhưng cô toàn tránh mặt, ăn trước với các cháu.

Anh chưa lì xì cho em đâu đấy!

Hạnh gặp thịt gà cho Khánh rồi nhắc khéo.

Anh xin...

Được rồi, lát anh lì xì cho, em muốn lì xì cái gì?

Chú cứ kệ nó, lớn rồi còn đòi lì xì cái gì? Đi chơi cả buổi chưa chán à...

Anh Toàn trêu đùa.

Cả anh nữa ý, anh cũng phải lì xì cho em, năm mới lấy lộc cho may mắn chứ!

Hạnh phân bua.

Thế đi chơi có gì vui không?

Anh Toàn hỏi tiếp.

Vui anh ạ, đường xá người đi nườm nượp ấy, mưa gió mà các đồng chí cũng máu đi.

Khánh đáp.

À, anh ơi!

Nãy em cả anh Khánh gieo quẻ, thế nào mà quẻ giống nhau cực, nhờ sư thầy giải thích cho thì năm nay bọn em có duyên học hành...

Cái gì mà duyên học hành?

Anh Toàn không hiểu lời Hạnh nói.

À, là thế này anh ạ.

Khánh nhấp môi ly rượu trắng rồi thong thả nói.

Em tính năm nay thi bằng lái ô tô lên hạng cao hơn, ai ngờ rút quẻ thầy nói tốt, thi cử thuận lợi.

Còn Hạnh, cô ấy có dự định đi học kế toán hay kinh doanh gì đó, em ko hiểu lắm... nhưng thầy cũng nói là học hành thuận lợi.

Ừmmm..

Anh cũng tính năm nay cho Hạnh đi học, bỏ dở 1 năm rồi phí quá, ngày trước anh khuyên mãi thì nó không chịu nghe lời anh, giờ quay lại học chả biết còn nhớ gì mà thi không nữa?

Em có thi được không?

Khánh hỏi Hạnh.

Các anh coi thường em thế nhỉ?

Anh Toàn?

Hử?

Anh quên là em 12 năm học đều đạt thành tích xuất sắc à?

Hạnh nói với giọng tự hào.

Vâng. Anh biết cô rồi, nhưng mà bỏ dở một thời gian không chú ý... anh sợ cô quên đấy...

Qua Tết em ôn luyện lại là ok!

Ừ vậy học hành cho tốt, từ rày không phải làm đồng nữa, tập trung mà ôn thi, hiểu không?

Cần tài liệu gì bảo anh để anh mua nhé!

Khánh nhiệt tình.

Vâng, em nhớ rồi.

Nhưng em tính không học chính quy đâu, vì lâu lắm các anh ạ.

Bây giờ em học một khóa rút ngắn, chỉ hơn một năm thôi, em tìm hiểu rồi, có đủ kiến thức và kỹ năng xin vào làm các công ty hoặc doanh nghiệp tư nhân là ổn.

Học chính quy thì lâu quá... em sợ...

Hạnh ngập ngừng.

Cô sợ anh không nuôi được cô chứ gì?

Anh Toàn thẳng thắn.

Thực ra cô đúng là lặn tẩn điều này, vì ngoài chăm lo miệng ăn cho ba đứa con, giờ lại gồng gánh thêm Hạnh ăn học thì đúng là hơi quá sức cho anh ấy, bởi vậy...

Không có. Em không có ý này đâu...

Còn chối.

Cứ đăng ký học chính quy đi, anh sẽ cố gắng lo được.

Không cần đâu anh, em thấy nhiều người không học chính quy nhưng được đào tạo khá ổn, đi làm lương cao phết...

Em quyết rồi.

Hạnh nói đúng đấy anh Toàn, em cũng quen mấy người như vậy, làm tư nhân nhưng ổn định.

Ừ. Nếu ổn thì làm theo, anh cũng chẳng biết thời đại bây giờ học hành thế nào, nhưng cần gì thì nói với anh, tiết kiệm là không được đâu.

Vâng...

9 tháng sau.

Thưa anh, bây giờ mình đến công trình đang xây dựng hay ghé vào nhà hàng trước ạ?

Cậu thư ký ngồi bên ghế lái hỏi ý kiến Dương.

Đến công trường trước đi xem tiến độ thi công thế nào?

Dự tính là vào cuối năm sẽ đi vào hoạt động nên thời gian này cần gấp rút chuẩn bị, bản kế hoạch tôi yêu cầu từ hôm trước đâu?

Dương ngồi bên ghế lái, anh chăm chú nhìn đường nhưng đầu óc vẫn không quên công việc.

Dạ, em chuẩn bị đây rồi, anh có cần em đọc qua cho anh nghe thử không ạ?

Thôi... cứ để đấy, lát nữa đến đó tôi sẽ xem..

Mà nhà hàng đã đặt chỗ chưa? Nơi nào yên tĩnh một chút nhé!

Vâng, sếp!

Cậu thư ký đi cùng xe với sếp tổng khó tính nên dạ vâng rất lễ phép, có lẽ do ở công ty Dương nghiêm khắc trong công việc nên ai nấy đều sợ. Ngồi cùng xe mà ngay cả thờ mạnh cậu ấy cũng không dám.

Cậu sao thế? Trò chuyện đi chứ, đi cả chặng dài mà cứ im phăng phắc thế buồn bỏ mẹ!

Dương ngán ngẫm.

Dạ... em không biết nên nói gì sếp ạ!

Cứ thoải mái đi, ở đây có phải công ty đâu, gò bó làm gì?

Sợ tôi à?

Dạ... không ạ...

Cậu ra trường lâu chưa?

Mà tên họ là gì ấy nhỉ, tôi lại quên mất rồi?

Dạ em tên Nam Phong, em ra trường được 3 năm rồi anh!

Tên hay đấy, nghe chất phết nhưng mà nhìn chú cứ bẽn lễn như đàn bà ấy!

Thế nào? Đã sổ lòng bao giờ chưa?

Dương bắt đầu pha trò.

Nam Phong thì tròn mắt lên nhìn Dương, bởi anh bắt đầu nói đến mấy đề tài tế nhị, khác hẳn vẻ nghiêm khắc lạnh lùng thường ngày.

Ý anh là gì ạ?

Nam Phong hỏi lại.

Cậu ngây ngô thật hay đùa đấy?

Tốt nghiệp 3 năm rồi mà chưa biết cái khoản ấy thì.... chắc chắc... cần xem lại giới tính của cậu...

Tôi tuyển thư ký nam để tránh các cô gái nhòm ngó, nào ngờ, cậu tên Nam Phong mà phong độ cũng ko khác các cô ấy là bao,... đừng nói là cũng thích tôi đấy nhé!

Em trai thẳng hăn hoi, sếp nghĩ gì vậy ạ?

Nam Phong bị cuốn vào đề tài của Dương.

À., tốt đấy, nhìn cậu có vẻ con nhà gia giáo, mắt kính, sơ mi, quần âu, giày đen?

Cứ nghiêm túc thế nào ấy Phong ạ?

Mà trong suy nghĩ của tôi, Nam Phong là cái gì đó rất lãng tử cơ...

Vì mới về làm cho Dương, chưa hiểu tính cách và con người của anh lắm nên Nam Phong thực sự không dám nói chuyện thân mật quá.

Chắc sếp và em mới gặp nên mới cảm thấy vậy, em cũng bình thường thôi, chỉ là cái tên cha mẹ đặt thôi mà anh!

Ừm... nhưng nhìn chú tôi thấy thích đấy!!

Nam Phong lại ngạc nhiên hơn.

Nhìn tôi cái gì mà dữ vậy?

Ý tôi là thích chú làm việc cho tôi ấy, nghĩ sao tưởng tôi thích chú?

Nói xong Dương phá lên cười, sự quỵến rũ chết người từ nụ cười ấy làm cho Nam Phong ngẫm thừa nhận "Quả là hoàn hảo, đã đẹp trai lại còn giỏi giang nữa, cô gái nào yêu được Dương chắc có phúc lắm"...

Cậu nghĩ cái gì đấy?

Thấy Phong suy tư, Dương lại gợi chuyện.

Em đang nghĩ người yêu của sếp chắc xinh lắm!

Tôi làm gì có người yêu?

Qua đường thì đây!!

Yêu đương giờ phức tạp lắm, bí quá thì làm tí thôi, nhưng không được bừa bãi quá, chừa đường lui về sau nữa chứ.

Nam Phong ngạc nhiên từ cái này đến cái khác, con người Dương thực sự quá khó hiểu, rốt cục anh ấy là người thế nào nhỉ? Lạnh lùng? Khó gần? Hay phóng dăng?...

Không biết nên nói gì vì anh ấy là sếp, nói cái gì thì cũng là đúng cả, bởi vậy Phong chuyển hướng sang chuyện khác.

Anh ơi, có cái tập hồ sơ của cô bé này em thấy trong tài liệu anh mang theo, anh cần cái này để làm gì vậy ạ?

Dương nhìn vào tập hồ sơ, là của Hạnh, trên đó có ghi thông tin địa chỉ, ngày tháng năm sinh của cô ấy, vì hôm nay anh đến tỉnh thành nơi mà Hạnh

sinh sống để làm việc nên anh đem theo.

À, có chút việc riêng.

Mà này, khi nào đến nơi, cậu cho người kiểm tra thông tin của cô gái ấy cho tôi, xác định xem hiện tại nhà cô ấy ở khu vực nào...

Dạ.

Cả buổi chiều Dương đi đi lại lại ở công trường, nhìn tổng thể thì gần như là đã ổn, chỉ còn một số chi tiết kỹ thuật và lắp ráp hệ thống điện là chưa xong. Nếu như đẩy nhanh tiến độ có lẽ chưa đầy hai tháng nữa có thể cắt băng khánh thành được rồi, nghĩ đến ngày công ty nhỏ này do đích thân mình lên kế hoạch và giám sát đi vào hoạt động Dương thấy nôn nóng vô cùng.

Chiều xuống, công việc tạm ổn, Nam Phong chạy xe riêng của Dương đến công trường đón anh, hai người đàn ông đi công tác với nhau kể ra cũng hay. Dương thầm nghĩ vậy là bởi trước đây khi chưa tuyển thư ký là đàn ông thì mỗi lần đi công tác đều là mấy cô nhân viên ổng ọ, ở công ty đoan trang là thế, ấy vậy mà khi đi khỏi các cô ấy make up lộng lộn, trang phục thì thiếu vải trầm trọng... Chìm đắm trong da thịt khiến Dương muốn nổ cả mắt, chính vì vậy, muốn thanh thản tốt nhất nên tránh xa chị em phụ nữ!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 19

Đúng như quẻ thẻ gieo đêm giao thừa, năm ấy Khánh đăng ký thi bằng lái xe lên hạng thì trúng luôn, từ ngày đó anh không làm lơ xe nữa. Có đủ kinh nghiệm đường trường, có bằng lái trong tay, Khánh xin vào chạy xe ở một doanh nghiệp vận tải hành khách Bắc Nam chuyên về xe giường nằm. Lần đầu tiên thử sức với những chặng đường dài ngàn dặm anh thích thú lắm, hăng say đi làm, cứ mỗi lần khởi hành từ Bắc vào Nam là mất cả tuần trời mới có mặt ở nhà. Thời gian dành cho Hạnh không còn nhiều như trước, tuy vậy những lúc rảnh hai người vẫn liên lạc với nhau qua phone.

Khánh tất bật chuyện làm ăn, thân trai chí hướng đường dài, còn Hạnh, cô chăm chỉ học hành, tính ra cũng còn chưa đầy một năm nữa là kết thúc khóa học. Sắp tới Hạnh sẽ có một kỳ thực tập ngắn ngày cỡ một tháng để trải nghiệm và thử sức với công việc trong tương lai. Chưa biết nên xin thực tập ở đâu thì cô giáo thông báo có một công ty mới khai trương cách đây không lâu, là một chi nhánh nhỏ trong hệ thống công ty nổi tiếng của tập đoàn X. Chính vì thế, kỳ thực tập ngắn hạn này chắc chắn sẽ là cơ hội tốt cho các học viên cọt sọt ngành nghề.

Từ ngày đi làm xa, tiền lương hàng tháng của Khánh cao hơn nhiều so với trước đây làm phụ xe khách, biết hoàn cảnh của bạn gái khó khăn, Hạnh lại theo học tốn tiền, đôi lần anh chủ động muốn giúp đỡ, san sẻ gánh nặng kinh tế giúp cô học hành nhưng anh Toàn và Hạnh đều từ chối. Bởi lẽ, ý tốt của Khánh cả hai anh em đều trân trọng, nhưng anh chỉ là bạn bè, tình cảm có chút thân thiết trên bình thường một chút, nhưng đó không phải là chồng.

Ái tình phân minh, tiền bạc sòng phẳng!

Khánh rất tốt nhưng Hạnh không muốn lợi dụng lòng tốt của anh, vì cô sợ, chẳng có bữa tiệc nào mà miễn phí được mãi. Tình yêu của hai người vẫn còn trong sáng, chưa bị vẩn đục, Hạnh không muốn vì vật chất mà đem tình yêu ra làm cuộc trao đổi.

Một tháng Khánh được nghỉ giải lao ở nhà hai ngày, vì đường dài, đi nhiều ắt sẽ căng thẳng và mệt mỏi, bởi vậy nghỉ hai ngày nhưng xen kẽ trong tháng, giữa tháng nghỉ một ngày, cuối tháng nghỉ một ngày. Còn lại, trên đường đi, vừa đi vừa nghỉ theo lộ trình sắp xếp của doanh nghiệp.

Lần ấy Khánh được nghỉ lại đúng dịp Hạnh chuẩn bị đi thực tập, trên đường về gần đến nhà anh bấm máy gọi cho cô.

Tối nay anh qua nhà ăn cơm được không em?

Anh về chưa? Em đang ở trên trường chưa về nhà!

Vậy... hay là hôm nay em đừng về nhà nữa, chờ anh ở kí túc, anh sắp về đến nơi rồi, ngày mai anh được nghỉ.

Em chờ anh về rồi chúng mình về quê luôn cũng dc mà anh, mấy khi có dịp anh được nghỉ, về qua nhà xem bố mẹ thế nào chứ?

Em đi cả tuần cũng thấy nhớ nhà lắm.

Bố mẹ ngày nào anh chả gọi điện về, hôm nay anh muốn dành thời gian nghỉ ấy ở bên em lâu một chút!

Nhưng em trót gọi cho anh Toàn nói là chiều nay về rồi, hay là về nhà em ăn cơm đi...

Hạnh nghe ra ý tứ của Khánh, anh muốn ở lại riêng với cô, hai người ở cạnh nhau thì kiểu gì cũng nảy sinh đòi hỏi. Đây không phải lần đầu tiên, vì

hai người yêu nhau cũng lâu rồi, mỗi lần ở bên nhau Khánh luôn muốn bày tỏ những hành động thân mật với cô. Hạnh biết, đó là điều bình thường, bản năng sinh lý của đàn ông.... Nhưng cô không muốn chuyện đó, hãy còn quá sớm để quyết định xem có nên dễ dàng trao đi thứ quý giá, danh tiết của người con gái hay không? Bởi vậy năm lần bảy lượt cô luôn tìm cách né tránh.

Nhưng anh muốn mời em đi ăn, hôm nay vừa nhận lương, chẳng mấy khi mới có dịp nghỉ ngơi, sắp tới em còn đi thực tập dài dài, sợ rằng lúc ấy bận quá mình không có dịp ở bên nhau ấy...

Khánh đưa ra lý do thuyết phục bạn gái.

Thì chúng mình ngày nào cũng nấu cháo điện thoại còn gì, anh làm như em đi nước ngoài không bằng?

Em không hiểu ý anh gì cả, yêu nhau nhưng thời gian chúng mình ở bên nhau rất ít...

Ít đâu mà ít?

Anh chẳng sang nhà em suốt, thỉnh thoảng lại đến kí túc bọn em...anh còn muốn như nào nữa?

Nhưng những lúc ấy thì có mặt nhiều người... ý anh là chỉ có anh và em thôi!

Anh cứ vẽ chuyện...

Em chỉ cần gặp anh là vui rồi, có đông vui mọi người càng vui chứ sao....

Hôm nay em không ở lại với anh là anh giận đấy, em mà về thì chứng tỏ không yêu anh!

Khánh dứt khoát.

Thấy bạn trai nói vậy thì Hạnh lại sợ anh ấy giận thật, cô sợ chuyện kia phát sinh thôi... còn ngoài ra Hạnh yêu Khánh là thật lòng. Khi này muốn từ chối nên cô mới nói khéo là gọi điện cho anh Toàn báo hôm nay sẽ về quê, bây giờ thấy Khánh giận nên Hạnh đành xuống nước.

Thôi được rồi, chưa gì đã dối ngay được, nhưng chỉ hôm nay thôi đấy nhé, nói dối nhiều lần anh Toàn mà biết ảnh mạng em chết!

Ok vợ!

Khánh sung sướng.

Ơ kìa, học đâu cái kiểu vợ vợ chồng chồng đấy, nghe chối quá đi...

Hihi nói cho vui thôi, anh có học ai đâu, vậy em nghỉ ngơi đi, khi nào về đến nơi anh sẽ gọi cho em...

Bây giờ em muốn đi ăn ở đâu?

Ngồi trong taxi Khánh hỏi ý kiến của Hạnh, từ trong Nam ra đến nơi anh tranh thủ tắm gội thật nhanh để đi hẹn hò với Hạnh vì sợ cô chờ lâu.

Ăn ở đâu cũng được nhưng chỗ nào bình dân thôi anh nhé, vào chỗ sang trọng quá em không quen...

Ok.

Anh cho em đến ngã tư gần công viên nhé!

Khánh đáp lời Hạnh rồi quay ra nói với tài xế chạy taxi.

Công viên gần ngay con sông lớn, địa phận giáp ranh với tỉnh khác nên nơi này khá thoáng đãng, nhà hàng Khánh chọn tọa lạc ngay đối diện công

viên, người đi lại ồn ào náo nhiệt.

Nhìn anh gầy mà đen đi đấy!

Trong lúc chờ đợi nhà hàng lên món Hạnh tranh thủ nhìn ngắm người yêu, thấy anh vất vả, cô thương lắm.

Trông vậy nhưng mà khỏe em ạ, da trắng bủng trắng beo anh lại thấy uể oải, mà cái nắng miền Nam nó dễ đen lắm, chắc anh không hợp khí hậu nên đen nhẻm đi nhỉ?

Em chẳng thấy anh khỏe tí nào...

Em đã thử đâu mà biết?

Khánh nghĩ vậy nhưng anh lại không nói ra vì lời nói nhiều ý tứ quá, khẽ hắng giọng mấy cái anh nói:

Vất vả tí mới thấm được em ạ, làm cái gì cũng vậy, không cố gắng thì làm sao mà trụ được?

Hay anh về Bắc mà làm, bây giờ xe cộ cũng nhiều, anh đi xa quá nhiều lúc em buồn lắm...

Không nỡ để anh đi xa à?

Vì em lo anh vất vả, hơn nữa, yêu nhau mà mấy dịp lễ, ngày kỉ niệm chẳng được ở bên nhau...

Vậy nên hôm nay anh mới dành thời gian bên em thật nhiều để bù đắp cho những ngày vắng mặt đây.

Bù này không tính...

....

Ăn bữa tối xong cả hai đi dạo trên con đường ven sông lớn, khi này có uống chút rượu nhẹ nên Khánh thấy trong người có chút "nóng". Mà cũng chẳng biết có phải vì rượu hay do lâu ngày không được ở gần người yêu nên tâm trạng anh mới bất ổn vậy nữa. Đánh bạo, Khánh vòng tay ra phía sau lưng ôm trọn lấy vòng eo của Hạnh ghì sát lại người mình, hơi thở gấp gáp.

Anh này, tự nhiên ôm em chặt thế?

Hạnh thắc mắc.

Vì anh nhớ em!

Anh nhớ em phát điên lên đây này...

Khánh ghé vào tai Hạnh và thì thào, ánh mắt anh lim dim, cảm giác lúc này thật tuyệt, nhưng anh còn mong đợi nhiều hơn thế nữa... nếu như Hạnh cho phép.

Anh làm thế người ta nhìn cho đấy, đang giữa đường giữa chợ...

Em nhìn đi!

Khánh chỉ tay ra phía trước.

Đó, thấy không, hai bên bờ sông thảnh thơi lại có cặp đôi đứng ôm nhau.

Mà đôi nào chả như đôi nào, người đi đường họ cũng chẳng quan tâm lắm đâu, có khi lại gòn GATO ý...

Đúng như Khánh nói, thấp thoáng ở phía xa cứ đôi một đôi một đang đứng dính chặt lấy nhau, Hạnh đỏ mặt.

Em không quen chỗ đông người thế này đâu...

Nói đoạn cô gỡ tay anh ra khỏi người mình rồi đống đánh bước lên phía trước thật nhanh, bỏ cách Khánh ở lại một quãng xa. Khánh thất vọng, yêu nhau lâu thế rồi mà ôm hôn cũng không được thoải mái, anh không hiểu Hạnh đang nghĩ gì. Anh dỗi, không đi tiếp nữa mà ngồi luôn xuống bãi cỏ rồi bấm điện thoại gọi cho Hạnh.

Sao anh lại ngồi ở đây?

Hạnh bắt máy vì khoảng cách của cả hai khá xa, nếu như không gọi điện thì sẽ phải gào lên mới nghe thấy đối phương nói gì.

Anh mệt!!

Khi này còn nói anh khỏe lắm mà? Giờ lại kêu mệt!

Anh mệt với em đấy?

Cứ làm như người đứng với nhau ý, ôm eo mà cũng không được thoải mái nữa...

Nếu mà ở cạnh anh em thấy khó chịu với xấu hổ vậy thì em về đi, anh muốn ở một mình!

Nghe giọng thì có vẻ như Khánh giận thật.

Ờ kìa, tự nhiên anh làm sao thế?

Em không hiểu hay cố tình không hiểu?

Yêu đương thì mấy chuyện đó là bình thường thôi, thể hiện đối phương thực sự yêu nhau nên mới có hành động như vậy. Lẽ nào em không hiểu thật?

Em.... em...

Người ta còn.... nhau nữa kia, anh đây mới chỉ ôm hôn mà em đã giãy nảy rồi!

Hay là em không yêu anh?

Em có yêu anh, nhưng việc đó...

Bây giờ là thời đại nào rồi em còn thế nữa?

Thôi... anh không muốn nói nữa, anh mệt lắm, anh muốn được yên tĩnh một mình.

Giờ anh gọi xe cho em về nhà, lúc nào bình tĩnh lại thì hãy gọi cho anh!

Nói rồi Khánh tắt máy, anh gọi một taxi cho Hạnh, mấy phút sau xe đã lù lù ở phía sau lưng, nghe thái độ giận dữ ấy của Khánh, Hạnh cũng không nài nỉ, níu kéo hay xin xỏ gì, cô ngồi lên xe và trở về ký túc ngay lúc đó. Xe đi khỏi, Khánh gần như phát điên.

Thật không thể ngờ được buổi tối mà anh mong đợi lại thành ra thế này, bao ngày mới được gặp nhau mà tự nhiên lại cãi vã... haizzz, anh cố ý gọi taxi để thử lòng cô xem Hạnh có thật lòng yêu anh không, nếu yêu anh thì sẽ không để anh ở lại một mình, hơn nữa, anh hy vọng nhiều hơn điều đó ở cô... nhưng xem ra, cô vẫn nhất định lên xe và đi khỏi...

Hạnh về ký túc, cuối tuần nhưng còn một cô bạn nữa ở lại, lý do cũng là để hẹn hò với bạn trai. Cô ấy đi chơi chưa về, Hạnh mở cửa vào phòng rồi ngồi lì ở giường, bần thần suy nghĩ lại xem bản thân đã sai ở chỗ nào, tại sao Khánh lại giận dữ cô như thế? Lẽ nào yêu nhau cứ nhất thiết phải đụng chạm gần gũi như thế mới được sao?

Cô yêu anh, anh yêu cô, điều đó Hạnh đương nhiên biết rõ!

Hạnh biết Khánh giận dữ là vì cái gì?

Nhiều lần anh bóng gió chuyện này rồi nhưng Hạnh lờ đi, làm như không quan tâm đến, hy vọng anh sẽ không đề cập đến nữa. Chẳng phải cứ yêu thế này cũng tốt sao? Tại sao anh ấy lại coi trọng chuyện... đến thế? Lẽ nào cô muốn giữ gìn đến ngày cả hai về chung một mái ấm không được sao?

Khánh có suy nghĩ của Khánh, Hạnh có lý lẽ của Hạnh, đôi bên đều bảo thủ với suy nghĩ của chính mình. Hạnh nghĩ yêu trong sáng là tốt, nhưng Khánh thì ngược lại, ở bên cô, đã bao lần anh ao ước được gắn bó thể xác với cô, hương thơm từ cơ thể Hạnh tỏa ra mỗi lần hai đứa đi chung làm Khánh khao khát. Cô lại nhất mực né tránh, điều đó khiến anh có suy nghĩ rằng Hạnh không yêu mình thật lòng.

Tất cả chỉ có vậy, anh không trách cứ cô điều gì khác bởi Hạnh là người ngay thẳng, thật thà, không dựa dẫm vào anh, dù hoàn cảnh khó khăn nhưng chưa một lần nhờ anh hỗ trợ về kinh tế. Chính điều ấy làm cho Khánh si mê cô đến điên dại mà không thể nào quên được, càng khó chinh phục thì Khánh càng cố ra sức để kiểm soát.

Khánh cứ ngồi lì ở đó, gió mát thổi vào mặt, anh thả hồn vào những cơn gió, bỏ buông những ức chế trong người. Tâm trạng đã ổn trở lại, anh đứng dậy và lững thững gọi xe để đi về, mặt đăm chiêu không cảm xúc, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại và chờ đợi hồi âm từ Hạnh.

Đôi lần Hạnh định bấm điện muốn hỏi xem Khánh đã về hay chưa, cô muốn khuyên anh nên tìm chỗ để nghỉ ngơi, ngồi ở đó không an toàn. Nhưng nghĩ đến thái độ giận dữ khi này của anh, Hạnh lại cất điện thoại đi không gọi nữa. Cô tự nhủ, có lẽ cũng như mọi lần, khi nào anh ấy quên đi thì mọi chuyện lại đầu vào đấy thôi, đây đâu phải lần đầu tiên?

Nghĩ vậy cô nhắn cho anh một tin:

Em ngủ đây, anh nghỉ ngơi sớm nhé!

Khánh định làm cao nhưng thấy Hạnh nhẫn tin đến anh không kìm lòng được bèn nhẫn lại ngay:

Em bỏ mặc anh ở đây một mình như thế mà vẫn ung dung đi ngủ được sao?

Hạnh không nhẫn lại, vì cô biết nếu trả lời, cuộc tranh luận có thể sẽ dây dưa đến sáng mai mà không có hồi kết vì đôi bên không có quan điểm chung.

Anh thật hết chịu nổi em luôn, em đừng hòng ngủ nhé!

Xuống gặp anh một lát đi!

Hạnh đọc tin xong cô vội ngồi dậy, chạy ra ngoài nhìn xuống sân trước, tim cô đập thình thịch vì không ngờ Khánh đã đứng ở đấy từ bao giờ. Khánh cũng nhìn lên, thấy Hạnh, anh chạy nhanh như bay lên tầng 4 để gặp cô.

Không chờ Hạnh hết bất ngờ, Khánh tạo thêm một bất ngờ mới làm cô không kịp phản ứng gì. Khánh ôm chầm lấy Hạnh, hai cánh tay cô bị anh khống chế, không cần biết bên trong có người hay không, Khánh đưa cánh tay ra phía sau mơn trớn tấm lưng mịn màng của Hạnh.

Anhhhh....

Lời ấy của Hạnh vừa phát ra, ngay lập tức bị Khánh chặn lại bằng nụ hôn cuồng nhiệt, cô cảm giác anh chưa thể này bao giờ, lẽ nào vì cấm đoán quá lâu nên anh ấy bùng phát như lúc này sao? Đầu óc Hạnh căng thẳng tột độ, Khánh thường ngày nhẹ nhàng, lãng mạn của cô đâu rồi? Hạnh sợ rằng, cứ đà này, có lẽ anh ấy sẽ làm chuyện tà trời đó mất???

Khánh mút môi cô chụt chụt, lưỡi anh tìm kiếm sự phối hợp trong miệng cô, Hạnh cố giãy nhưng toàn thân đã bị anh chi phối, chỉ biết ư ư ở cổ

họng.

Anh rất muốn...

Hạnh, anh muốn... lắm...

Cho anh nhé!

Khánh dừng lại nhưng bờ môi anh vẫn đặt trên khuôn miệng cô, ánh mắt dò xét. Hai mắt Hạnh đờ đẫn, cô bị anh tấn công quá bất ngờ, sự lý trí trong tình yêu và thứ bản năng trong cơ thể đang đấu tranh dữ dội, cô phải làm sao đây? Nếu anh ấy muốn, cô chắc chắn không thể kháng cự...

Em sợ...

Không sợ, anh không làm em đau đâu, được không?

Em đừng né tránh anh nữa, mình yêu nhau thật lòng thì mới như vậy, em hiểu không?

Hạnh đỏ mặt, cô cup mắt xuống né tránh ánh mắt của Khánh đang thăm dò cô, hy vọng cô cho anh câu trả lời anh cần nhất.

Mặc kệ em có đồng ý hay không, đêm nay anh sẽ không rời xa em nửa bước!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 20

Anh định làm gì?

Hạnh vội vàng hỏi lại.

Anh làm em!

Khánh lại chiếm hữu lấy bờ môi Hạnh, sự xúc tác qua nụ hôn khiến não bộ anh phấn khích tột độ, máu nóng sục sôi, bàn tay rần rỏi rờ rẫm trên cơ thể cô, trong phút chốc, Hạnh gần như bị anh cuốn vào cuộc chơi.

Đừng như vậy, anh dừng lại đi!

Hạnh sợ sệt, ánh mắt cô đảo bốn phía xem xung quanh có ai nhìn không.

Anh không dừng được..

Đừng bắt anh phải làm thế!

Khánh thều thào trên môi cô.

Em xin anh đấy, bảo vệ mà bắt được em bị đuổi khỏi đây là chắc luôn...

Hạnh lo lắng mình sẽ bị Khánh làm chuyện đó ngay lúc này, cô rất sợ vì bản thân chưa nếm trải lần nào, hơn nữa, cô cũng cần thể diện, ký túc xá có người quản lý đang hoang. Ngày thường ít khi họ kiểm tra nhưng không phải là không kiểm tra bao giờ, đôi lúc kiểm tra bất ngờ, chẳng may bắt được tại trận thì cô đẹp mặt, hơn nữa còn bị đuổi khỏi ký túc, ra trọ ngoài

thì tổn kém. Đi học bị mọi người soi mói... Nghĩ thôi Hạnh đã thấy sợ rồi, mọi việc quá phức tạp.

Em sợ ra ngoài ở tổn tiền chứ gì?

Khánh hỏi đúng trọng tâm.

Anh biết rồi còn làm thế?

Buông em ra đi!

Anh không nghe lời em nữa đâu, trừ phi em giết anh đi...

Anh thực sự không chịu đựng được thêm nữa, anh rất.. rất muốn gần em!

Hạnh, cho anh nhé!

Khánh ghé vào tai cô, bờ môi ấm nóng nói ra những lời đường mật, hy vọng bạn gái gật đầu chấp thuận.

Hay là anh giết em trước đi...

Khánh ngạc nhiên:

Tại sao?

Để chứng minh là em yêu anh thật lòng, anh cứ cho rằng em né tránh là vì không yêu anh..

Đấy, anh xem, em có thể chết vì anh thì lẽ nào em không yêu anh được chứ?

Ý anh không phải thế....

Vậy thế nào?

Nếu như chúng mình thế này...

Vừa nói Khánh lại đưa tay lên phía trước hòng sờ nắn vòng một của Hạnh, cô có ý giãy giụa nhưng vẫn bị anh khống chế, những ngón tay nghịch ngợm khẽ mân mê bên ngoài lớp áo mỏng.

Thì là yêu nhau đậm sâu,... anh yêu em!

Nhanh như cắt, Khánh lại dính sát lấy Hạnh, anh chuyển động nhanh chóng lôi kéo cô đi vào trong phòng và tắt đèn sáng. Trong bóng tối, tim Hạnh đập thình thịch vì cô chưa sẵn sàng đón nhận chuyện này, Khánh thì sung sướng vô cùng. Anh nghĩ, hóa ra lâu nay anh luôn nhìn cô, chiều cô nên Hạnh mới được đà ngăn cản, kể ra cứ làm tới thế này lại hay, cảm xúc trong người lúc này sao mà hưng phấn quá...

Bàn tay Khánh mò mẫn vào bên trong, chẳng biết da thịt phụ nữ mát thật hay tại anh đang khao khát được chiếm hữu cô nên chạm tới đâu bàn tay như sờ vào nhung lụa tới đấy, mềm mịn, trơn láng... thích vô cùng. Đây chẳng phải lần đầu tiên anh làm thế này đối với phụ nữ, đàn ông mà, bản năng sinh lý luôn đòi hỏi, nhưng Khánh dám chắc, từ ngày quen và yêu Hạnh, anh thực sự không làm chuyện đó với người nào khác.

Nhìn đã lâu, anh khao khát được thỏa mãn, giây phút này, Hạnh càng sợ hãi thì anh càng thích thú, cô run sợ, tâm lý rối loạn khi phải tự đấu tranh với những suy nghĩ rối ren trong đầu... còn anh, vui sướng khi nghĩ rằng, tới đây thôi anh sẽ được nếm mùi trái cấm, và Hạnh, cô chắc chắn còn trinh trắng. Chao ôi, anh khao khát biết bao, những yêu dấu qua đường trước đây phát sinh nhưng anh chưa một lần được thưởng thức sự trinh trắng thuần khiết của người con gái. Lần này, nhất định phải chiếm cho kỳ được...

Khuy áo bật ra, bàn tay Khánh tham lam rờ rẫm, xoa nắn lên phía trước, cả một khuôn đầy đặn nằm gọn trong bàn tay của anh, trời ơi, cảm giác nó tuyệt vời làm sao. Khánh mê mẩn, anh đẩy cô nằm xuống giường, lạ thay

lúc này Hạnh không kháng cự nữa, cô không phản đối nhưng vẫn chưa thực sự đón nhận, cơ thể vẫn gồng lên một cách khó hiểu.

Khánh mặc kệ, chỉ cần cô ấy yên lặng là anh đã thấy mãn nguyện rồi, nhanh chóng trút bỏ quần áo ra khỏi cơ thể, Khánh nằm đè lên người Hạnh, mơn trớn kích thích khắp nơi nhạy cảm, cho đến khi anh chĩa cái đó cứng cứng vào chân Hạnh thì bất ngờ cô giãy nảy lên hoảng sợ:

Đừng.. đừng làm thế!

Đừng!

Hạnh nói như hét lên khiến Khánh giật cả mình, đang sung sức tự nhiên con ciu mềm xẹp xuống, vẻ mặt lộ rõ sự thất vọng.

Em sao thế?

Anh đã làm gì em đâu!

Tránh xa em ra, tránh xa ra!

Mồ hôi Hạnh ướt đầm đìa hai bên thái dương, gương mặt hoảng hốt. Nếu như chỉ ôm hôn bình thường có lẽ cũng không vấn đề gì, nhưng từ khi con ciu của Khánh cương cứng lên và cọ sát vào chân làm Hạnh sợ hãi và nghĩ ngay đến chuyện lúc xưa. Khi ấy cô mới là một đứa trẻ 15 tuổi, hình ảnh người bố dâm dăng biến thái năm nào lại xuất hiện trong tâm trí Hạnh lúc này. Trong căn buồng tối tăm, ông Ứng khốn nạn cùng với của nợ to tổng gông, nhất mực đòi làm trò đồi bại với chính cô con gái ruột của mình. Lời lẽ thô tục bẩn thỉu, hành vi biến thái của ông ấy... tất cả đã khắc sâu vào tiềm thức của Hạnh khiến cô sợ hãi.

Người đàn ông ở trước mắt Hạnh lúc này không phải bố cô, là người cô yêu thương, không phải biến thái nhưng Hạnh không có cách nào gạt bỏ đi chuyện xưa để hòa nhập cuộc vui với anh được. Khánh thất vọng, hết lần

này đến lần khác Hạnh trốn tránh, đến lúc gần như là ok rồi thì cô lại sợ hãi như này, anh thực sự chẳng biết phải làm sao, trong tâm tư xuất hiện những suy nghĩ tiêu cực về Hạnh mà anh không nói ra miệng.

Khánh mặc lại quần áo, anh ra ban công châm điếu thuốc và hút, Hạnh tần ngần ở đó, tâm lý vẫn chưa bình thường trở lại được, hai bàn tay đan vào nhau run run... Dù đang hoang mang song Hạnh vẫn cần sĩ diện, cô nhanh chóng chỉnh đốn lại quần áo vì sợ cô bạn cùng phòng trở về bắt gặp được cảnh này.

Hạnh có nỗi niềm riêng của mình, cái việc xấu hổ đó cô không có cách nào nói ra cho Khánh hiểu được, vì người đàn ông gây ra những tổn thương ấy là bố đẻ của cô. Vạn nhất nói ra cũng là điều xấu hổ, nhục nhã... Còn Khánh, đúng là anh không hiểu được Hạnh có nỗi khổ riêng nên lúc này anh giận lắm, đến nhìn mặt cô ấy anh cũng lười biếng quay lại.

Điếu thuốc này tàn lại châm điếu mới, có khi anh cứ để khói bay tự do chứ không hít lấy một hơi. Nghĩ suy đủ điều, Khánh rời đi mà không nói một lời, thì ra, trong tình yêu ai cũng giữ cho mình một sự ích kỷ, ích kỷ vì bản thân mình mà không quan tâm đến cảm nhận của đối phương... có lẽ giữa hai người chưa thực sự thấu hiểu nhau.

Một bên đặt tình dục ngang hàng với tình yêu, ngược lại, một bên chỉ muốn xếp tình yêu lên trên tình dục.

Đêm đó Khánh lang thang ở ngoài đường phố, giữa chốn thị thành xa hoa này anh cảm thấy mình lạc lõng, cô đơn quá. Phải chi mình đã đòi hỏi quá nhiều ở cô ấy? Khánh bắt đầu suy xét lại sự việc. Chắc chắn là vậy rồi! Có lẽ Hạnh không giống như những cô gái trước đây mà anh đã yêu, làm sao có thể sắp đặt những cô gái đó ngang hàng với Hạnh được, một cô gái trong trắng và thuần khiết như thế... Có lẽ với Hạnh, đây là lần đầu tiên của cô ấy, vì quá căng thẳng nên Hạnh mới có biểu hiện như vậy, xem ra bản thân đã quá vội vàng trách tội người con gái mình yêu rồi...

Sau khi bình tâm suy nghĩ, Khánh thấy hối hận vì mình đã giận dỗi vô cớ và bỏ mặc Hạnh một mình trong lúc cô ấy hoang mang, sợ sệt do chính anh gây ra nên Khánh mở điện thoại gửi cho cô ấy một tin nhắn.

Anh xin lỗi vì đã không thấu hiểu em.

Nếu em chưa sẵn sàng thì từ nay anh sẽ không thô lỗ như vậy nữa, tha lỗi cho anh nhé!

Hạnh chưa ngủ được, cô thực sự không chợp mắt được tí nào vì lo cho Khánh, nhưng vì sĩ diện của người con gái, cô không gọi điện cho anh. Cô bạn cùng phòng hôm nay không về, chỉ có một mình nên Hạnh thấy hơi sợ, bật đèn sáng và ngồi thu lu một góc giường, cô suy nghĩ xem nên nhắn lại cho Khánh ra sao.

Thực chất cô không giận anh, yêu đương thời đại này phát sinh quan hệ là bình thường, cô chỉ không muốn tùy tiện trao nó cho người khác thôi.

Anh đang ở đâu?

Anh đang ngoài đường, em chưa ngủ à?

Anh còn chưa về thì làm sao em yên tâm mà ngủ được?

Em là đang quan tâm anh sao?

Khánh nói giọng hờn dỗi.

Anh đừng như thế nữa,...

Về nghỉ ngơi đi kéo mệt.

Chỉ như vậy thôi à?

Hạnh không biết nói thế nào để vừa ý Khánh, nếu cô xin lỗi chẳng phải là đã thỏa hiệp anh rồi sao? Thấy Hạnh không trả lời, Khánh gọi lại:

Anh nhớ em!

Giọng Khánh hòa lẫn với âm thanh ô tô ngoài đường.

Sao anh chưa về?

Vì... mà thôi...

Khánh ngập ngừng định nói gì đó song lại im lặng.

Muộn rồi đó, anh có phải đưa con nít nữa đâu mà giận hờn mấy chuyện như vậy?

Mấy chuyện gì?

Anh nghĩ là chuyện gì thì là chuyện ấy!

Anh không giận, chỉ là anh thấy bứt rứt khó chịu khi ở bên em thôi...

Vậy từ mai chúng mình chỉ nên gặp nhau qua điện thoại anh ạ, gặp em mà anh bứt rứt không được "khỏe" thì không nên đâu.

Đừng làm thế...

Mà Hạnh này, lúc này anh nhắn tin chắc em cũng đọc rồi...

Anh xin lỗi vì hơi đường đột, nhưng mà chuyện ấy... nó cũng rất quan trọng, nếu hôn nhân mà không hòa hợp chuyện đó thì không tốt chút nào.

Nhưng chúng mình đã cưới nhau đâu?

Thì tương lai chúng mình sẽ là của nhau thôi....

Em chưa nghĩ tới chuyện đó!

Hạnh lúng túng khi bạn trai đề cập đến vấn đề nhạy cảm.

Thôi, anh tìm chỗ nào rồi nghỉ sớm đi, thức khuya không tốt cho sức khỏe!

Anh chạy xe đường dài, cả đêm không ngủ là bình thường, giờ này đã thối vào đâu?

Khánh câu đăm, anh muốn nói chuyện với bạn gái thêm chút nữa.

Em yên tâm, anh tự biết bảo vệ mình.

Vậy em ngủ trước đây...

Hạnh lạnh nhạt cúp máy, có lẽ chuyện vừa rồi khiến cô thấy mình có lỗi nên cảm giác như khoảng trống giữa hai người bị đẩy đi xa hơn.

...

Kể từ lần gặp gỡ đêm đó, Khánh lại trở về với công việc, rong ruổi trên những chuyến xe đường dài, còn Hạnh, cô chính thức bước vào kỳ thực tập đầu tiên. Nơi cô làm là một công ty mới mở cách đây chưa lâu, tất cả đều rất mới mẻ.

Tình yêu giữa Hạnh và Khánh vẫn tiếp diễn, những cuộc trò chuyện ngọt ngào đầy hứa hẹn, những lời xin lỗi từ Khánh khiến cô cảm thấy được yêu thương và trân trọng. Dần dần, khi nghĩ đến chuyện yêu đương và phát sinh quan hệ Hạnh thấy bớt lo sợ hơn rất nhiều, cô cố gắng quên đi quá khứ để sống tốt hơn, vì bản thân và cũng vì người mình yêu nữa, nghĩ đến đáng vè thất vọng của Khánh đêm đó, Hạnh thấy có lỗi với anh...

Công ty mới chính là một chi nhánh nhỏ trong tập đoàn mà Dương quản lý hiện đã đi vào hoạt động, toàn bộ nguồn nhân lực đều mới và năng động,

anh vừa nắm quyền điều hành ở tổng công ty, thỉnh thoảng lại qua chi nhánh nhỏ để giám sát và quản lý. Số lượng công việc nhiều đến mức anh không có thời gian riêng nào để giải trí tụ tập bạn bè. Sự siêng năng này đã khiến cho bố mẹ Dương khá bất ngờ, trước đây mỗi lần gọi anh về công ty, Dương luôn khước từ, thế mà bây giờ lại nhất mực chú ý đến công việc. Sự thay đổi chóng mặt ấy cũng khiến cho những người làm cha, làm mẹ như bố mẹ anh phấn khởi. Xem ra, con trai của họ đã thực sự trưởng thành rồi!

.....

Thưa sếp, đây là bản báo cáo kế hoạch chi tiết ở bên chi nhánh công ty đã gửi mail qua đây, mời sếp kiểm tra ạ!

Nam Phong từ bên ngoài đi vào, đặt bản báo cáo lên bàn làm việc của Dương, thấy anh có vẻ không vui nên cậu ấy lặng lẽ đi ra ngoài.

Từ từ đã!

Dương gọi Nam Phong ở lại.

Dạ, còn việc gì nữa ạ?

Cậu chuẩn bị xe và một số tài liệu cần thiết, chiều nay cùng tôi đến chi nhánh mới, đặt khách sạn luôn đi!

Đi luôn hôm nay ạ?

Ừm. Có vấn đề gì sao?

À... dạ, không ạ.

Nam Phong bỏ đi ra ngoài, nhiều lúc làm việc với sếp thật bức mình không tưởng, theo lịch trình làm việc của tuần này thì không có lịch đi công tác hay đi tỉnh gì đó. Bởi vậy, Phong đã hẹn người yêu, hai người sẽ có

buổi hẹn hò tại một nơi mà cô ấy đã chuẩn bị trước. Giờ dùng cái sếp bảo đi công tác, thật chẳng biết nên khóc hay cười??

Ngồi trên xe, vẫn như mọi lần, Dương cầm lái và Nam Phong bên lên như gái 18, không phải cậu ấy cố tình như vậy mà thực chất là Phong có phần sợ Dương. Dù đi công tác, Dương hòa nhã, chuyện trò thân thiện nhưng với Phong, anh ấy vẫn là sếp, nếu tùy tiện nói ra những lời không hay làm phật ý sếp thì coi như xong. Bởi vậy, Phong luôn chú ý giữ thái độ đúng mực, chính điểm này làm Dương thấy khó chịu, anh biết giữa sếp và nhân viên luôn có một khoảng cách vô hình, anh cố tỏ ra thân thiện hòa đồng thì cậu ấy lại càng nghiêm túc. Haizz, thật khó để vừa ý tất cả, nhưng bù lại, Dương không muốn thay người vì Nam Phong làm việc khá tốt, nhanh nhẹn và thông minh.

Đến chi nhánh mới, do mọi người quen mặt nên ai nấy đều không chú ý đến sự xuất hiện của Dương, không biết rằng anh mới là ông chủ thực sự của công ty này. Dương lên thẳng phòng làm việc của giám đốc, kiểm tra tổng thể một lượt những việc quan trọng rồi ghé tham quan dây chuyền sản xuất, tất cả đều tuân thủ quy định đã đề ra, anh yên tâm lắm.

Khi đi qua phòng nghỉ ngơi trà nước dành cho cán bộ, nhân viên thì Dương cảm thấy có ai đó nhìn quen quen, đã bước qua rồi song anh lại quay lại nhìn vào xem người đó rốt cục là ai? Cậu thư ký Nam Phong cũng hơi ngạc nhiên khi thấy biểu hiện của sếp có phần lạ lùng, Dương đứng sát vào cánh cửa, thỉnh thoảng ghé mặt nhìn vào trong rồi lại quay ra, trông như một kẻ có âm mưu gì đó vậy. Rõ ràng anh là sếp tổng, mọi thứ ở đây đều thuộc về anh ấy, tại sao lại phải khép nép như vậy? Nam Phong thắc mắc, nhưng anh biết ý, im lặng đứng nhìn xem sự việc là thế nào.

Ở bên trong, cô gái đang loay hoay chuẩn bị 10 tách cà phê nóng hồi theo yêu cầu của cấp trên, ngoài ra có người lại đòi uống sinh tố, nước ép trái cây nữa... Rõ là thực tập mà cô cảm thấy bản thân như đang bị sai vặt, cu li thì đúng hơn, hơi bực bội nhưng một thực tập sinh như cô sao có thể

cãi lời được? Một điều nhin là chín điều nhục, thì ra muốn kiếm được đồng tiền ở cái xã hội này thật không dễ dàng. Bỗng nhiên Hạnh nghĩ đến câu nói của Dương lúc trước, khi ấy cô làm nhân viên dọn vệ sinh ở công ty của anh, anh ấy nói có thể nâng đỡ cô vào những vị trí nhàn hạ, sung sướng hơn nhưng lại không làm thế, vì muốn để Hạnh hiểu được sự đi lên từ con số 0 nó trân quý thế nào. Bây giờ thì cô hiểu rồi, không những không phải số 0, mà đến số âm còn chưa đạt được. Nếu thực sự đi làm, không biết áp lực sẽ còn thế nào nữa đây?...

Đúng lúc đó Hạnh quay ra ngoài thì vô tình phát hiện có người đang lén nhìn mình, Cô chột dạ, tim đập loạn lên theo phản xạ có điều kiện vì cô sợ có ai đó định bày trò xấu xa gì để hãm hại cô. Những chuyện như vậy Hạnh đã nghe nhiều rồi, chỉ là cô không biết bản thân mình đã gây thù oán cho ai mà vừa mới đến ít ngày đã bị liệt vào danh sách tầm ngắm...

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 21

Khi bị Hạnh bắt gặp mình đang nhìn lén thì nhanh như cắt, Dương lập tức quay rời đi, vội vã trở về phòng làm việc riêng của mình. Nam Phong hốt hải chạy theo, cậu ta tò mò:

Anh đang làm gì vậy, sếp?

Suyt! Khẽ mồm thôi...

Dương đưa tay lên miệng ra hiệu Phong không nên hỏi gì vào lúc này.

Hạnh bưng khay đồ uống ra khỏi cửa thì không thấy ai nữa, nhưng cũng vì thế mà cô bắt đầu thấy sợ hãi hơn, nơi làm việc thế này mà xuất hiện những kẻ biến thái thì thật đáng sợ. Cô lại nghĩ đến ông Ưng- bố đẻ của mình, ông ấy là bố đẻ còn giữ trò biến thái được với con gái thì ngoài xã hội rộng lớn này sẽ còn tồn tại không ít những kẻ biến thái như thế...

Nam Phong tò mò nhưng không dám hỏi Dương vì anh ấy cố tình giấu giếm, để có câu trả lời, Phong mượn cơ xuống phòng nghỉ lấy nước uống để xem người bên trong là ai mà sếp lại thập thò như vậy. Hạnh đem cafe cho trưởng phòng, khi này anh ta còn nói cho một ly cafe đen, đến khi mang lên anh ta lại bảo không đúng vị và đòi pha một ly cappuccino khác. Dù không vui nhưng Hạnh miễn cưỡng quay trở lại phòng nghỉ một lần nữa, khi bước vào đã thấy một người đàn ông đang ngồi ở quầy.

Anh ta mặc sơ mi màu bạc, quần âu, giày đen đúng gu công sở thanh lịch, ly nước lọc chưa vơi đi tí nào, dáng vẻ như đang chờ đợi ai đó. Nhìn

mặt không quen nhưng Hạnh nghĩ, công ty này nhiều người như thế, cô chưa có cơ hội gặp mặt thì thấy lạ cũng là đương nhiên...

Hạnh nhìn cậu ấy thì lạ, còn Phong, ngay từ lúc nhìn thấy Hạnh đi vào cậu ấy đã hiểu ra vấn đề. Vì sao mà Dương lại thập thò nhìn trộm, và anh mơ hồ đoán rằng "có lẽ sếp mở chi nhánh tại đây 1 phần có thể là vì cô gái này". Sở dĩ Phong suy luận như vậy là bởi có một lần trên đường đi đến đây, anh đọc được tập hồ sơ Dương mang theo, đó là của Hạnh. Một nhân viên cũ ở tổng công ty, chuyên dọn vệ sinh... nhưng mà, hai người này thì có thể có quan hệ gì được chứ? Lẽ nào... sếp thích cô ta sao??? Dương vội gạt đi ngay vì không thể như thế được... nhưng hành động ấy của sếp là có ý gì??

Và rồi anh chợt nhớ ra sếp có giao cho anh nhiệm vụ, đó là khai thác thông tin của cô gái này, từ nơi ở, và các mối quan hệ ngoài luồng... Xem ra, cô gái trước mặt thật sự rất quan trọng đối với sếp, không biết quan trọng là yêu, là hận, hay gì,... nhưng qua cử chỉ và thái độ của anh ấy Phong đã bắt đầu thấy vấn đề không còn đơn thuần nữa.

Phong nhìn cô gái một lượt rồi nói:

Cô làm ở đây lâu chưa?

Anh hỏi em ạ?

Hạnh lễ phép.

Ừm. Phòng này còn ai ngoài tôi và cô đâu?

Dạ, em mới đến được một tuần anh ạ!

Hạnh thật thà.

Nhân viên mới à?

À... dạ, em là thực tập sinh...

Phong gật gù. Thì ra cô ta chỉ đang là sinh viên mà thôi, ờ kìa, nhưng mà sinh viên tại sao lúc trước lại dọn vệ sinh ở tổng công ty cũ là sao nhỉ? Thật khó hiểu quá đi, câu chuyện ngày càng rắc rối, Phong thấy não bộ rối tung lên, anh lại hỏi:

Cô Thúy Hạnh, 19 tuổi?

À.. sang năm mới rồi.... 20 tuổi!

Hạnh tròn mắt nhìn Phong:

Sao anh biết tên em?

Cả tuổi của em?

Phong phì cười, đúng ra thì anh không hề biết tên cô là gì, nhưng vì tập hồ sơ của Hạnh anh đã đọc nên ghi nhớ được một vài thông tin. Anh nói:

Nhân viên trong công ty thì biết được tên tuổi cũng là bình thường thôi, hồ sơ thực tập của cô còn lưu giữ trong kia....

Cô nghĩ tôi đang điều tra cô à?

Nói xong Phong lại thấy mình hơi lờ lờ vì quả đúng anh đang điều tra về cô.

Dạ... đúng thế, nhưng anh làm ở bộ phận nào em chưa gặp bao giờ ạ?

Hạnh lí nhí.

Công ty có cả ngàn người ra vào mỗi ngày, cô nghĩ là cô chỉ ăn rồi đến đây nhìn mặt người ta sao?

Phong châm biếm.

Em... em không có ý đó.

Hạnh thấy cuộc trò chuyện đi hơi xa mà không đâu vào đâu, cô nhớ là mình phải đem nước lên cho trưởng phòng nên vội vã chào:

Xin phép anh, em phải quay lại làm việc!

Ừ, đi đi!

...

Nam Phong bỏ xuống dưới một lúc lâu, đến khi quay lại, cánh cửa phòng vừa hé mở, Dương lập tức cau có:

Cậu đi đâu mà mãi không thấy mặt mũi đâu vậy?

Thấy sếp căng thẳng, Phong đành nói dối:

Em hơi đau bụng nên đi WC một lát, có việc gì à sếp?

Nếu cần có thể gọi phone cho em mà?

Anh không dám nói là mình đi uống nước, nếu không Dương chắc chắn sẽ suy nghĩ đến cô gái kia, à không đúng, chắc chắn là sếp đang nghĩ đến cô ấy nên mới bức bối như vậy, một người cao ngạo như thế bị bắt gặp lén lút nhìn người khác... chắc hẳn là khó chịu lắm.

Cậu nói dối cũng không biết nói sao cho khéo?

Dương dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Nam Phong.

Anh nói gì cơ ạ?

Phong ngượng ngùng chột dạ.

Cậu xuống phòng nghỉ làm gì mà lâu thế?

Sao.. sao.. anh biết ah?

Camera ghi hình ở mọi góc ngách trong cái công ty này, cậu nghĩ tôi là thằng ngốc à?

À... hihi, em hơi thèm đồ ngọt nên xuống đó làm ly trái cây!

Phong gãi đầu cười trừ.

Đừng tưởng tôi không biết cậu đang nghĩ cái gì, cái gì của cậu thì giữ cho kỹ, cái gì của tôi thì tốt nhất không nên nhúng tay vào!!

Dương buông lời nhắc nhở.

Phong ngơ ngác không hiểu ý sếp.

Dạ... nhưng mà...

Nhưng cái gì?

Chuyện tôi giao cho cậu đã giải quyết xong chưa?

Chuyện gì ạ?

Còn hỏi nữa?

Điều tra thông tin của Thúy Hạnh? Tập hồ sơ tôi giao cho cậu rồi...

À, dạ.. em đi làm ngay đây sếp ạ!

Phong nhanh chóng bỏ ra ngoài, đúng như dự đoán của anh, Dương đang nghĩ đến Thúy Hạnh, cô bé thực tập sinh. Đánh giá tổng thể thì Hạnh là một cô gái giản dị, không son phấn, không váy đầm điệu đà, quần Jean, áo sơ mi nghiêm túc, ngược lại được khuôn mặt khả ái, dễ nhìn. Cách cư xử cũng nhẹ nhàng, xem ra, câu chuyện phía sau giữa sếp và cô bé có đến 80% liên quan đến chuyện yêu đương rồi!!

Nhưng mà, sếp còn không biết rõ thông tin của cô bé ấy, tình cảm xuất phát từ một phía sao? Có lẽ vậy, nếu Hạnh thực sự là người yêu của sếp thì chắc chắn đã được sắp xếp vào vị trí ok rồi, sao phải làm mấy chân sai vặt ấy được chứ?

....

Từ cái đêm ở kí túc, Khánh bận bù đầu vì công việc, chuyện bứt rứt đêm đó về sau anh tự xử một mình. Vào Sài Gòn đúng một tuần sau thì anh trở ra, mọi thứ lại êm đềm như chưa có chuyện gì, đôi nam nữ riu rít tâm sự. Hôm ấy đúng dịp cuối tuần, Hạnh được nghỉ, tránh lặp lại chuyện lần trước, cô và Khánh cùng trở về quê, ngồi trên xe máy, Hạnh huyền thuyên kể lể:

Em không nghĩ đi làm lại gặp nhiều áp lực thế anh ạ?

Sao thế? Có chuyện gì à?

Lúc gọi điện em bảo là ổn cơ mà?

Thì cũng không có gì to tát cả nên em không nói ổn thì phải nói sao, em nói áp lực để anh lo lắng không tập trung làm việc thì gay...

Lo xa cho anh thế? Em cố gắng làm tốt việc của mình là được, anh không sao đâu, nếu có chuyện gì thì cứ nói với anh cho bớt khó chịu.

Khánh an ủi bạn gái.

Em biết rồi, nhưng mà ý, những cái lúc ở công ty, từ ông trưởng phòng đến bà phó phòng, cứ hay sai vặt, mà cứ làm xong lại nói không đạt yêu cầu,...

Anh không hiểu đâu, mấy cái đó dễ ợt, em làm còn siêu hơn thế, vậy mà họ nói em làm ko đúng... haizz bực thật sự.

Ma cũ bắt nạt ma mới, em chưa nghe câu này à? Vì em là thực tập sinh nên họ mới có thái độ như vậy, cứ lơ đi, cố gắng thực tập xong thì chuồn, quan trọng là mình lấy cái bằng.

Bây giờ nói lại thì nghe nó bình thường, anh không hiểu được cảm giác của em lúc ấy đâu, tức không thể tả được luôn ấy. Em hì học đi từ tầng 1 lên tầng 4, lấy nước cam lên xong bà phó phòng lại bảo chán nước cam, đổi sang trà xanh, thế có điên không cơ chứ?

Rồi còn nhiều, còn nhiều những chuyện khác nữa, có lúc không vừa ý họ còn quát lớn, nhiều khi em thấy xấu hổ với người khác lắm...

Hay là thôi? Bỏ học xong về nhà anh nuôi?

Khánh thấy Hạnh kêu than quá trời, anh hiểu hết tâm trạng của cô, vì bây giờ Hạnh mới chân ướt chân ráo ra ngoài xã hội, sự chèn ép từ người khác là không tránh khỏi. Công việc gì cũng thế, luôn đòi hỏi sự nhẫn nhịn, anh ngày xưa cũng không khác Hạnh, thời gian lao động ở bên ngoài nhiều đã làm anh thích nghi được những chuyện đó.

Hâm àh, em học mất bao lâu, giờ bỏ dở còn ra thế thống gì nữa?

Vậy phải cố lên!

Vẫnggg... mới được có một tuần. Huhu.

Tối nay anh sang nhà ăn cơm được không?

Khánh gạ gẫm.

Tùy anh!

Tùy anh?

Em có mời anh mới dám sang chứ, bỗng dưng vắc mặt đến em không nấu cho ăn thì đẹp mặt à?

Hi hi...

Anh sang cũng được, nhưng mà...

Nhưng sao?

Chẳng mấy khi anh về nhà, ở nhà ăn cơm với bố mẹ chứ, cứ dính lấy em mãi vậy không tốt đâu.

Ôi giờ, anh có còn là trẻ con nữa đâu, bố mẹ bây giờ chỉ mong anh đi ăn cơm chỗ khác để nhanh chóng rước con dâu về cho ông bà thôi.

Vậy anh rước đi!

Em có lấy anh không thì anh còn rước?

Em không...

Để xem em có lấy không...

Nói đoạn Khánh đưa tay ra phía sau cù cù vào người Hạnh khiến cô nhột rồi cười như nắc nẻ, cả đoạn đường về nhà hai đứa nói cười không ngớt.

....

Anh Toàn ơi, bọn em đi chơi tí nhé!

Buổi tối, cơm nước xong xuôi Hạnh và Khánh nháy mắt rủ nhau đi chơi. Hạnh xin phép anh trai mình, anh Toàn biết hai đứa thích nhau rồi nhưng không ngăn cản, chỉ là, Hạnh đi suốt, ít khi về nhà, thế mà vừa về đã sốt sắng dắt nhau đi chơi. Dù không vui nhưng có mặt Khánh, anh cả chỉ nhẹ giọng nói:

Đi tí rồi về nghỉ sớm nhá!

Chiếc xe máy nhanh chóng đi ra khỏi ngõ, Khánh đưa Hạnh lên sân vận động khu hợp tác xã ngồi chơi. Buổi tối mà đám thanh niên choai choai đá bóng đông vui phết, ngồi tựa vào yên xe máy, Khánh vòng tay ôm Hạnh từ phía sau. Chỗ hai người ngồi khuất ánh sáng nên không ai chú ý hành động lúc này của Khánh.

Anh đừng như thế...

Hạnh gỡ tay Khánh ra khỏi bụng mình, vì trong lúc ôm, những ngón tay tham lam của anh ấy cứ trêu đùa lên vòng một của cô.

Anh có làm gì đâu?

Khánh không nghe lời, hai bàn tay ngoan cố vẫn ôm khư khư lấy người Hạnh, được đà anh đưa tay lên sờ hằn vào một bên ngực, thấy thế Hạnh giãy nảy:

Anh không nghiêm túc là em đi về đây!

Suyt... em muốn cho mọi người nhìn thấy hết à?

Khánh đe dọa.

Hạnh chột dạ, cô sợ thế thật nên im lặng không dám nói to nữa, nhưng thực chất, bên ngoài kia mọi người đang reo hò vì trận bóng, chẳng ai chú ý đến hai người dưới gốc cây cổ thụ khuất xa mãi góc sân bóng cả.

Ngồi yên, anh hứa không làm gì quá đáng... chỉ thế này thôi, một lát thôi.

Lời dụ ngọt này chẳng hề đáng tin nhưng Hạnh vẫn thích nghe, đúng hơn thì cảm giác được anh ấy sờ soạn cô cũng thấy thích thú. Lạ thật!

Thấy Hạnh im lặng, người cũng không nhúc nhích, Khánh biết mình đã dụ dỗ thành công nên anh vui lắm, mân mê qua lớp vải áo, ghé vào tai Hạnh, Khánh thều thào:

Được ở bên em thế này thật dễ chịu!

Nói vậy chứ ở phía dưới, người anh em của Khánh đã biểu tình từ lúc nào, cương cứng nhô hẳn lên trông thấy, Sự hưng phấn mỗi lúc một tăng cao khi bàn tay anh tham lam rờ rẫm, sờ soạng. Khánh ngồi sát lại gần Hạnh, điều đó vô tình khiến cái vật cứng cứng kia cọ cọ vào người cô, trời ơi cái cảm giác chết tiệt này, anh muốn đè HẠNH ra mà ngẫu nhiên ngay lập tức.

Hạnh, quay lại đây, cho anh hôn em một cái!

Để cho người yêu sờ soạng Hạnh đã thấy ngại rồi, bây giờ lại đòi quay mặt lại nữa, cô không chịu, ngúng nguẩy đáp:

Ừ đâu, em ngồi thế này thôi!

Nào, quay lại đây với anh.

Khánh ngọt nhạt, nói đoạn, anh kéo người Hạnh quay lại phía mình, mặt cô cúi cúi xuống ngực anh, thuận tay, anh nâng cằm Hạnh lên và cúi xuống đặt lên đó 1 nụ hôn, trong lúc cô lắc đầu lảng tránh thì hai bờ môi chạm vào nhau. Chỉ chờ có vậy, Khánh mút môi Hạnh say đắm, nụ hôn khiến cảm xúc của cả hai tan chảy, thừa thắng, bàn tay hư hỏng của anh đưa hẳn vào bên trong áo mà mân mê làn da mịn màng của cô, khuy áo bị đánh tuột ra từ khi nào mà chính Hạnh cũng không hay biết.

Cho đến khi, cả hai bầu ngực bị bàn tay anh khống chế thì Hạnh mới cự quậy, môi hôn nhưng cô vẫn ngúng nguẩy:

Ừm... ừh.. ừh..

Anh bỏ em ra đi, buông ra...

Yên lặng nào, để yên anh không làm gì đâu, anh xin em đấy!

Ừm.. ừmm.. buông em ra, anh lại bắt đầu rồi đấy!

Khánh cạ cạ thân dưới vào người Hạnh, lúc này cô cảm nhận rất rõ bản năng đàn ông của anh nó đang trỗi dậy thế nào, vừa tò mò vừa lo sợ, Hạnh ú ớ:

Ai mà tin được anh, toàn làm tới thôi, ghét thế không biết...

Em càng ghét, anh càng yêu em...

Ừmmm... ừhh..

Khánh mạnh dạn luồn tay xuống dưới, sờ soạn nơi nhạy cảm của Hạnh hòng kích thích bản năng sâu thẳm trong người cô. Hạnh giẫy lên:

Buông em raaa!

Hạnh, em đừng như thế, cho anh một lần đi...

Khánh vẫn nài nỉ van xin.

Hôm trước anh mới nói thế nào?

Anh nói gì cơ?

Anh đã xin lỗi em... vậy mà, bây giờ lại như thế?

Anh cũng không hiểu nổi mình nữa, cứ gần em anh lại thế này,... anh chết mất...

Có lẽ, lời xin lỗi lúc trước chỉ có hiệu lực khi chúng mình ở xa nhau thôi. Hạnh, đừng cản anh được không?

Em... em không thể?..

Em là lần đầu nên sợ chứ gì? Không sao, anh hiểu mà, đừng sợ, anh có làm gì quá đâu...

Vừa nói Khánh lại cúi xuống úp mặt vào ngực cô, hít hà suýt xoa:

Ôi.... nếu phải xa em lúc này, chắc anh chết mất...

Hạnh sợ hãi là có thật, nhưng cảm giác thích thú, hưng phấn mà Khánh đem lại càng khiến cho cô khó nghĩ hơn. Mồm nói không muốn nhưng toàn thân lại bất động mặc cho bạn trai khám phá khắp nơi....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 22

Ngoài sân bóng, tiếng nói chuyện cười đùa vẫn rất rôm rả, một đám đông đứng bên ngoài hò reo cổ vũ cho các cầu thủ trên sân bóng. Và, ít ai biết rằng, dưới bóng cây cổ thụ khuất phía xa có một đôi nam nữ đang dính lấy nhau, những nụ hôn dài đưa cả hai cuốn vào cảm xúc mê mê cháy bỏng.

Mình làm thế này có tội vàng quá không anh?

Hạnh thở hỗn hển và vờ như đẩy cánh tay bạn trai ra khỏi người nhưng anh đâu có để ý đến việc làm của cô. Cánh tay rắn chắc vẫn nhịp nhàng di chuyển trên cơ thể mềm mại, nhào nặn hai bầu ngực căng tròn, chiếc áo của Hạnh đang mặc sộc sệch đến tội nghiệp.

Anh nghĩ là quá lâu rồi đấy!

Em xem có đôi nào yêu nhau cả năm rồi mà vẫn còn nghiêm túc như chúng mình không?

Anhhh...

Không đúng à?

Khánh đặc chí.

Anh là cái thằng nghiêm túc nhất rồi đấy, chẳng có ai mà nhịn được đến giờ này đâu.

Thôi anh ạ, lại bốc phét rồi đấy!

Em không tin thì em thử hỏi người khác mà xem, hỏi bạn em chẳng hạn.

Hôm trước hôm sau gặp gỡ là đã cháo lười luôn rồi ý, mà chẳng phải hai ngày đâu, có khi ngay buổi đầu gặp gỡ mà đã từ A đến Z luôn rồi...

Người như anh đáng được trao bằng khen...

Vừa ngậm núm nhỏ xinh xinh, Khánh vừa vỗ ngực tự hào vì mình đã nhìn quá lâu. Hạnh nghe bạn trai nói cô cũng thấy có lý, không nói đâu xa, cô bạn ở cùng ký túc quả thực là mới yêu anh chàng kỹ sư kia được 3 tháng, thế mà cũng đủ tiết mục cả rồi. Xem ra, Khánh nghiêm túc thật, chịu đựng được hơn năm giờ.... không biết bên ngoài có gạ gẫm nơi nào khác không nhưng với cô như thế cũng gọi là chấp nhận được.

Sao thế... anh nói đúng quá chứ gì?

Đúng cái đầu anh ý!

Hihi...

Yên xe máy cứ dập dình dập dình do cử động của cả hai, người "anh em" của Khánh lại biểu tình hết cỡ, anh khó chịu quá vì nó cứ độn quần lên, chật trội vô cùng. Nhân lúc Hạnh không chú ý, Khánh nhanh tay cởi quần ra kéo thấp xuống gối, toàn bộ hạ thân phơi bày đầy khí thế. Hạnh đã xuôi xuôi, cô không nghĩ ngợi chuyện trinh tiết nữa, ra ngoài xã hội lâu nên tư duy có chút phóng khoáng hơn. Lúc này, vì bản thân thấy hưng phấn và cũng vì chiều lòng bạn trai, cô gật đầu chấp thuận sự gấn bó thể xác.

Mọi chuyện tưởng ngon lành, ai ngờ lúc Khánh chuẩn bị tiến vào trong thì cô lại bất ngờ vã mồ hôi sợ sệt y như lần trước. Gương mặt căng thẳng, người lạnh toát mà mồ hôi lại đầm đìa, Hạnh run rẩy ôm lấy đầu mồm kêu than:

Em sợ lắm... em sợ lắm!

Anh dừng lại đi đừng làm thế...

Đừng... đừng...

Vừa nói HẠNH vừa xoa tay liên tục, đang hứng khởi một lần nữa Khánh lại bị tụt cảm xúc, thật chẳng ra làm sao. Anh phát điên lên, hai lần chuẩn bị nhập cung thì Hạnh lại giở trò sợ hãi. Lần đầu còn có thể châm trước rằng cô chưa quen, tâm lý chưa sẵn sàng. Nhưng hôm nay thì khác, rõ ràng anh đã môn trớn rất kỹ, kỹ năng này Khánh có dư vì đây không phải lần đầu anh tiếp xúc với đàn bà, chỉ là gái còn trinh trắng như Hạnh thì lần đầu tiên thôi.

Hạnh không hề phản đối mỗi lúc anh sờ soạn, ôm hôn, và ngay cả nơi bí hiểm nhất anh cũng kích thích cả rồi, nước nôi đâu ra đấy. Thế mà... chặc chặc, cứ chuẩn bị hành sự thì lại tắt hứng, chả hiểu vì sao.

Ước chế từ lần trước đến lần này nên Khánh không còn tâm trạng để cố nữa, anh buông Hạnh ra, để mặc cô ngồi trên xe co ro, Khánh cay cú mặc lại quần áo, ngồi phịch xuống bãi cỏ và châm điếu thuốc, khói trắng hay tà tà, anh lẩm bẩm chửi thề:

Chán đéo thể tả!!!

Hạnh ngỡ ngàng nhìn Khánh, anh ấy vừa nói gì vậy, anh ấy không thông cảm cho cô sao? Cô cố gắng gạt bỏ mọi sợ hãi để hòa nhập cùng với anh, vậy mà, chỉ vì không vừa ý anh đã buông ra câu nói không tốt đẹp đó? Ngay khi bản thân cô đang sợ hãi, hoang mang thế này anh ấy cũng không quan tâm, hỏi han xem như vậy là bị gì, sợ quá thì anh xin lỗi... Nhưng Khánh không làm vậy... Lẽ nào, anh ấy ở bên cô chỉ vì mấy chuyện nam nữ tầm thường đó sao???

Hạnh bật khóc trong vô thức, cô thấy bản thân lúc này thật dơ bẩn, một đứa con gái còn trinh trắng tại sao phải đánh đổi tình yêu bằng thứ cảm xúc thân thể đó? Quan điểm của cô đâu rồi, lẽ nào chính cô cũng vì mấy ham

muốn tầm thường đó mà đánh mất mình? Nghĩ vậy, cô chỉnh đốn lại tóc tai, quần áo, gạt nước mắt đi, Hạnh sụt sịt:

Xin lỗi vì đã làm cho anh mất hứng, nếu anh giận thì em về trước đây!

Nói ra rồi Hạnh lại thấy mình ngu, rõ ràng cô không hề có lỗi, chuyện yêu đương quan hệ là hoàn toàn bình đẳng, nếu cô không muốn, không ai ép được cô, kể cả Khánh. Hơn nữa, người chủ động trước là anh ấy, nếu cần, Khánh mới là người phải xin lỗi cô. Sự trong trắng của người con gái nó quan trọng hơn rất nhiều lần cái vẻ thất vọng kia của người con trai...

Em đi về trước đây!

Hạnh xuống xe và lặng lẽ nói với Khánh. Anh ấy không có vẻ gì như là quan tâm đến bạn gái, dường như sự tức giận và huyệt hững chưa vơi đi bởi cái ham muốn trong người chưa được giải tỏa. Không ngăn cản, không năn nỉ ỉ ôi xin lỗi, Khánh thờ ơ trước câu nói của người yêu. Trước khi đưa Hạnh ra khỏi nhà, anh đã xin phép anh Toàn - anh trai Hạnh đường hoàng, vậy mà bây giờ lại nở để cô ấy đi về một mình trong khi trời đã tối.

Đoạn đường không quá dài, nếu anh ấy không đưa về, Hạnh nghĩ mình có thể đi bộ, cứ coi như là đi thể dục cũng được. Tuy nhiên, tâm trạng cô cũng chẳng vui vẻ gì, vì anh ấy là người mà cô yêu, cái thái độ anh dành cho cô giống như gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt vậy. Thì ra, sự đời nó bề bàng là thế, chẳng có tình yêu nào toàn màu hồng được cả, chỉ là chưa đến lúc nó chuyển màu thôi.

Có vẻ như Khánh giận lắm, Hạnh về đã lâu nhưng anh ấy vẫn ngồi lại sân bóng, mắt nhìn chăm chú bọn trẻ tranh giành quả bóng nhưng đầu óc thì rỗng tuếch. Anh nghĩ, Hạnh là không yêu anh hết lòng nên mới xử xử như vậy, hai lần làm đứt mạch cảm xúc thế này, cứ tiếp tục không biết sẽ ra sao đây? Đàn ông ai cũng có như cầu sinh lý như một bản năng mãnh liệt, anh không thể cứ nhịn mãi được...

Hạnh buồn nhưng cô không khóc, chuyện dở hơi nhất trên đời này mà rơi nước mắt được thì nực cười biết mấy. Đi về nhà, anh Toàn vẫn còn xem tin thể thao, thấy Hạnh buồn buồn mà lại tự vào nhà một mình, anh nói:

Thằng Khánh nó không đưa mày về à?

Hạnh giấu giếm:

Dạ không, anh Khánh thả em ở đầu ngõ em tự đi vào, sáng mai anh ấy phải đi làm sớm anh ạ!

Thật không đấy? Nhìn mặt mày buồn như đưa đám, lại giận nhau à?

Bận cái gì mà không đưa được bạn gái vào tận nhà chứ?

Yên tĩnh thế này, anh có nghe thấy tiếng động cơ xe máy đâu?

Anh tập trung xem tivi thì nghe làm sao được?

Ừ. Cũng đúng, có khi anh mãi xem nên không nghe thấy, mà bao giờ mày lên trường?

Chiều mai em đi!

Vẫn đang thực tập chứ gì?

Vângg.

Ừ. Vậy vào đi ngủ đi, cố mà học việc, sau này ra trường kiếm công việc gì đấy mà làm cho đỡ vất vả.

Xem anh mày đấy!

Hạnh không nói gì, tâm trạng cô lúc này sao có thể nghĩ xa xôi được mấy chuyện đó, nghĩ đến Khánh thôi đã thấy tức điên rồi. Càng nghĩ càng giận

anh, hóa ra, anh yêu cô chỉ vì chuyện đó, ngay cả đưa cô về nhà cũng không. Xem ra, tình cảm này cần phải suy xét lại rồi!

- ---

Tại văn phòng làm việc của Dương.

Cậu đã tìm hiểu được chưa?

Dương hỏi thư ký riêng.

Dạ, em tìm hiểu kỹ rồi, anh muốn biết thông tin gì ạ?

Tất cả những gì liên quan đến cô ấy, tôi đều muốn biết!

Đây, mọi thứ em đã chú thích rõ ràng ở đây, mời anh xem qua ạ.

Để lên bàn và đi ra ngoài đóng cửa lại!

Vâng!

Hoàng Thúy Hạnh, 20 tuổi, hiện là sinh viên tại trường cao đẳng trong tỉnh.

Mẹ mất sớm, sống chung với anh trai cả và ba cháu nhỏ, bố vì tội danh giết người nên đang thụ án trong tù.

Còn 3 chị gái đã lấy chồng sinh sống trong bán kính khoảng 50km đổ lại.

Đang có quan hệ yêu đương với một cậu thanh niên cùng xã tên Khánh, nghề nghiệp lái xe.

Vừa lẩm nhẩm đọc, bàn tay Dương vô thức vo tròn thành nắm đấm từ khi nào chẳng hay, khi đến đoạn Hạnh có bạn trai thì anh cau có, nắm mạnh xuống bàn mấy cái. Không ngờ, cô ấy đã có người yêu rồi!

Theo lý mà nói thì chuyện Hạnh yêu ai, thích ai, cuộc sống của cô thế nào anh hoàn toàn không có quyền can thiệp cũng như phải bực bội vô cớ thế này. Vậy tâm trạng của anh lúc này là gì chứ? Vì ghen sao? Ghen nên cảm giác muốn được nắm trong tay quyền sở hữu cho riêng mình ư?...

Cậu không tìm hiểu xem bây giờ cô ấy sống ở đâu à?

Dương bấm điện thoại gọi cho thư ký riêng, ngay khi Nam Phong bắt máy anh đã hỏi luôn không ngần ngại.

Dạ... dạ, anh chỉ báo địa chỉ quê nhà, rồi mấy cái kia.. nên em quên không hỏi anh ạ.

Thư ký ấp úng.

Tôi đã nói là tất cả những gì liên quan đến cô ấy tôi đều muốn biết!!!

Dương nhấn mạnh từng chữ.

Vâng. Nhưng sếp ơi, cô gái này có gì đặc biệt mà sếp điều tra kỹ lưỡng vậy ạ?

Em không nhầm thì cô ấy đang là thực tập sinh tại công ty chi nhánh, nếu sếp cần, hôm nào đến chi nhánh, sếp hãy gọi cô ấy lên để trap đối riêng ạ.

Nam Phong thoái thác công việc.

Từ bao giờ cậu lại dạy cả tôi thế?

Có muốn ngay ngày mai, cô bé sinh viên năm 3 trường Ngoại thương sẽ trở thành bạn gái của tôi không?

Dạ... dạ... không sếp ơi.

Nhưng sao sếp biết bạn gái em là sinh viên vậy ạ?

Tôi phải kiểm tra xem nhân viên của tôi thẳng hay cong chứ?

Tránh đàn bà lại gặp 3D thì hỏng hết à?

Dương lạnh lùng, ý anh là không muốn một thư ký nữ suốt ngày ăn diện và mời mọc mình nên chú ý tìm thư ký nam. Để tránh trường hợp không mong muốn, Dương cũng cho người thăm dò xem đời tư của Nam Phong ra sao, chỉ cần cùng thích đàn bà con gái thì anh yên tâm rồi.

Nam Phong đơ ra mấy giây nhưng rồi hiểu ngay, cậu ấy nói:

Vậy sếp có muốn em tìm hiểu luôn cả cậu bạn trai của cô gái này không ạ?

Dương suy nghĩ một hồi, lát sau anh nói:

Có, cậu tìm hiểu kỹ cho tôi!

- ----

Biết nhiều thông tin về Hạnh nhưng Dương vẫn âm thầm quan sát cô từ xa, vì anh thấy ngại, chẳng có lý do gì tự nhiên đi tiếp cận cô ấy, mới tiếp xúc ít lần nhưng Dương khẳng định, Hạnh là người có lòng tự ái rất cao, bằng chứng là thời gian trước được anh cứu mang và giúp đỡ làm nhân viên dọn vệ sinh trong công ty. Nếu cô mở lời nhờ vả, anh chắc chắn không nề hà việc gì, nhưng Hạnh không làm thế, biết là công việc vất vả mà vẫn quyết tâm làm.

Hơn nữa, việc anh cứu giúp Hạnh khi cô gặp nạn mà không nhận báo đáp sẽ làm cô thấy áy náy, nếu như để Hạnh biết mình là ông chủ của công ty chi nhánh, cô ấy sẽ ngại mà trốn tránh anh thì sao? Hoặc không, cô ấy sẽ tìm cách trả nợ hay báo đáp ân tình cũ chẳng hạn... Dương sợ Hạnh tránh

xa mình nên không còn cách nào khác, im lặng và dõi theo những bước đi của cô. Ngoài ra, bây giờ cô ấy cũng đã có bạn trai, anh xuất hiện chẳng phải sẽ thành người thừa sao?

Chi nhánh công ty con là tâm huyết mà Dương xây dựng nên anh rất hay qua đó để kiểm tra và giám sát tình hình. Hạn chế tối đa những sơ suất không đáng có để tránh rủi ro và thiệt hại về nguồn tài chính. Một lần khác, Dương cùng thư ký đến chi nhánh, vẫn im lặng như mọi khi. Hai người bình thản đi vào phòng làm việc riêng của mình, anh không muốn đánh động về vị trí của bản thân, chỉ muốn mọi người ai làm tốt công việc của người ấy, nếu cần sẽ triệu tập giám đốc ở đây lên để họp riêng. Hôm ấy thì khác, có lẽ là vì biết Hạnh thực tập ở đây nên anh có nhã hứng đi dạo một vòng. Chẳng hiểu sao lại thế...

Khi đi qua phòng kế hoạch, Dương bỗng khựng lại vì chứng kiến một cảnh tượng rất chướng mắt. Cô trưởng phòng đang bắt nạt một nhân viên cấp dưới, không biết nguyên nhân là gì nhưng cô nhân viên thấp cổ bé họng đang phải quỳ dưới nền nhà, cái áo sơ mi trắng đang mặc loang lổ những màu nâu của cafe, khuôn mặt cô trưởng phòng dữ tợn:

Tao đã nói rồi, cafe thì đừng cho nhiều đường, đã vậy còn nóng quá!

May hôm nay tao mới uống một tí, chứ mà khát quá tao uống cả cốc vào mồm thì rứt mẹ lưỡi rồi...

Làm ăn cho đảng hoàng, vợ vẫn không tốt nghiệp được thì đừng đổ thừa nhé!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 23

Cô nhân viên run sợ cúi gằm mặt xuống đất, nhẩn nhẩn đón nhận những cơn mưa chửi rửa từ cấp trên. Trước khi đi thực tập, các cô đã được giáo huấn trước là phải nhịn, dù mình có đúng cũng phải nhịn, vì cấp trên luôn đúng! Có lẽ vì thế mà bây giờ cô không dám hé răng nửa lời, bởi chị trưởng phòng này tính tình hách dịch, khó ưa, nếu gặp chuyện không vui thì ngay lập tức sẽ tìm kẻ dưới trướng để xả giận. Hôm nay là ngày xui xẻo của cô bé này, mọi người trong phòng đều sợ uy của chị ta, vì chồng chị ấy cũng làm chức vị khá cao trong công ty, chồng xướng - vợ ca, không ai dám bắt bẻ lại chị ta. Tất cả cũng chỉ vì đồng tiền mà nhịn nhục.

Và người đang quỳ dưới đất ấy là Hạnh. Trong khi cô khúm núm quỳ ở đó thì không một ai dám nói đỡ cho cô bé nhân viên câu nào, nhất thời nhìn nhau im lặng. Ở bên ngoài, Dương lặng lẽ quan sát tất cả, chưa đến kịch hay nên anh còn muốn xem tiếp. Do Hạnh quỳ gối, quay lưng ra phía bên ngoài nên Dương chưa nhận ra cô, nhưng Phong thì lại biết điều đó. Cái dáng người và cách ăn mặc giản dị của Hạnh anh đã được gặp qua nên thoáng nhìn đã biết được, chỉ là, Dương mới là sếp tổng, anh ấy mới có quyền can thiệp, còn anh, chân thư ký, dù biết nhưng cũng đành im lặng. Dầu sao cũng không liên quan đến anh.

Sao? Mà y cam à?

Mày thanh minh cho mày đi? Lẽ nào thầy cô giáo không dạy mày cách ứng xử khi làm việc ngoài xã hội?

Tiếng quát tháo lại tiếp tục vang lên, chị trưởng phòng đó thấy mọi người im lặng, nghĩ là không có ai dám bật lại mình càng tỏ vẻ hung hăng, ta đây là số 1. Hạnh vẫn im lặng, vì cô biết bây giờ mà mở mồm ra chắc chắn không nói lại được chị ta, hy vọng chị ấy nói xong thì thôi.

Ngừng cao cái mặt lên!

Chị trưởng phòng lại quát.

Ranh con vắt mũi chưa sạch, làm ăn láo toét!

Đứng dậy dọn dẹp đi, lần sau đừng để tao nhìn thấy cái mặt mày.

Hạnh khúm núm đứng dậy, thú thực cô thấy nhục nhã quá, trước bao nhiêu người chứng kiến như vậy cô chỉ ước có cái rổ nào mà úp lên mặt. Vừa nhặt mảnh cốc bị vỡ, bàn tay cô run run, vừa sợ hãi, vừa nhục nhã, và thực sự thì cảm giác ghét người đàn bà trước mặt vẫn là nhiều nhất. Hạnh nghĩ, nếu bản thân không phải là thực tập sinh, có lẽ cô sẽ lao vào đánh nhau với chị ta một trận rồi thế nào cũng được. Không làm ở đó thì làm chỗ khác, nhưng bây giờ thì không thể, nếu đánh cấp trên, không những ảnh hưởng đến việc học nghề, mà ra trường còn bị đánh giá là không có đạo đức. Haizzz...

Hạnh bưng cái khay chén cốc vỡ vụn đứng lên, đúng lúc quay mặt ra thì Dương giật thót, anh quay mặt đi tránh để cô phát hiện ra mình. Thì ra này giờ người bị bắt nạt là Hạnh, anh cứ ngỡ là người nào khác. Bàn tay vo tròn thành nắm đấm, Dương tức giận hùng hổ đi lên phòng làm việc, Nam Phong cũng hốt hải chạy theo. Cánh cửa vừa đóng lại, Dương nói:

Cậu biết phải làm gì rồi chứ?

Dạ, làm gì ạ?

Phong ngơ ngác.

Cậu ngu thật hay ngu giả vờ đấy?

Dạ.. dạ...

Gọi giám đốc phòng nhân sự lên cho tôi!

Vâng.

Còn cậu, xuống xem cô gái ấy thế nào!

Ý anh là?

Còn ai nữa, xem Hạnh có vấn đề gì không? Còn phải hỏi!

Dương cúi kính.

Theo lệnh của cấp trên, một lát sau, giám đốc phòng nhân sự đi vào, anh ta hồn nhiên nở nụ cười hòa nhã vì không biết sếp gọi lên là có việc gì.

Chào anh! Anh cho gọi tôi đúng không?

Giám đốc nhân sự cất lời chào hỏi lịch sự, nếu xét tuổi tác, Dương còn thua anh ta xa, nhưng luận về cấp bậc thì anh ta không bằng nên nghiêng mình kính cẩn.

Tôi không rảnh mà bỗng nhiên gọi anh lên đây chơi!

À... vâng! Anh cứ nói ạ!

Vợ anh hiện đang làm trưởng phòng kế hoạch đúng không?

Dạ. Đúng thế, có việc gì vậy sếp?

Ngày ngày mai, à không, ngày ngày hôm nay, tôi sa thải vợ cậu!

Ơ... có chuyện gì vậy sếp? Đang yên ổn... sao... sao... lại sa thải ạ?

Không hỏi nhiều, và anh cũng nên nhớ, làm ở trong công ty đừng bao giờ cậy to mà bắt nạt bé!

Về nhà dạy dỗ vợ thêm đi!!

Thế là thế nào ạ?

Tôi thực sự không hiểu.

Tay giám đốc nhân sự vẫn chưa hết bàng hoàng vì quyết định tày trời của Dương, một người kiêu ngạo như vợ anh ta dùng cái bị sa thải chắc chắn sẽ phát rồ lên mất.

Vợ chồng về nhà bảo nhau, tiễn khách!

Nói đoạn Dương xoay ghế quay lưng lại với giám đốc nhân sự, ý anh là không muốn nhiều lời, đuối khéo để anh ta không dài dòng.

Trong phòng nghỉ, Hạnh đang loay hoay phân loại mảnh cốc bị vỡ để cho vào sọt rác. Đầu óc mãi nghĩ đến chuyện không vui khi nãy nên cô không tập trung, vô tình bị mảnh vỡ cửa vào ngón tay, máu nhuộm đỏ cả bàn tay, đến khi thấy nhức nhức cô mới chú ý thì đã mất rất nhiều máu rồi. Đúng lúc ấy Nam Phong đi vào, thấy Hạnh như vậy cậu ấy sốt sắng:

Có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng nên chú ý an toàn chứ?

Hạnh thần mặt ra, tay chảy máu nhưng cô cứ đứng đờ ra nhìn, tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

Đưa tay đây tôi xem nào?

Chảy bao nhiêu máu rồi mà cứ để yên như thế được à?

Hộp dụng cụ y tế để ở chỗ nào cô có biết không?

Hạnh hướng mắt lên cái tủ chỗ góc phòng nghỉ, Phong nhanh chân chạy đến lấy và giúp Hạnh sơ cứu lại vết thương. Hạnh không ngăn cản cũng không nói lời cảm ơn, từ đầu đến cuối cứ để Phong giúp mình làm việc đó.

Lại bị cấp trên bắt nạt à?

Phong nhìn Hạnh rồi hỏi chân thành.

Cô không nói gì, vì không nói Phong cũng hiểu quá rõ...

Cô hay bị bắt nạt nhi?

Phong lại buông ra một câu nói hết sức tổn thương Hạnh.

Anh có ý gì?

Anh là đang an ủi hay chọc tức tôi? Nếu như là an ủi, cảm thông hoặc đại ý như thế thì tôi cảm ơn, tôi không sao cả,... còn nếu anh muốn chọc tức tôi thì có lẽ anh chọn nhầm người rồi!

Phong ngạc nhiên:

Tại sao?

Vì anh cũng thấy cả rồi, chị ta chửi bới như thế tôi còn chịu được, nếu anh có nói thêm mấy câu tôi cũng chẳng điên lên mà tức chết được đâu!

Cô gái này thật thú vị. Phong nghĩ thầm trong đầu như thế, quả đúng vậy, anh đi làm ở nhiều nơi khác nhau rồi, cũng chứng kiến không ít cảnh cấp trên bắt nạt cấp dưới. Và thường thì họ hay khóc lóc, ỉ ôi vì nhục nhã, xấu hổ. Riêng Hạnh, anh chưa thấy cô rơi giọt lệ nào, ngay cả khi tay bị thương chảy máu. Sự cứng cỏi này là vì đâu mà có? Chút bản lĩnh này quả thật không thể coi thường, hèn chi sếp của anh, Dương lại quan tâm đến cô ấy như thế.

Xin lỗi, tôi không có ý trêu đùa cô!

Nhưng sự việc thế nào mà chị ta lại đối xử với cô như vậy chứ?

Cấp trên luôn đúng mà? Anh không hiểu đạo lý này sao?

Tôi không biết chị ta ghét tôi, không ưa tôi ở điểm nào, nhưng có một điều, từ ngày đến đây học việc, chị ta luôn tìm cách làm khó tôi...

Vậy cô có làm gì sai không?

Anh hỏi thừa!

Chỉ cần chị ta không vui, tất cả mọi thứ đều không đúng.

Nghĩa là?

Như anh thấy đấy, chị ấy muốn cafe, nhưng lại sợ đắng, nói tôi cho thêm đường. Khi mang lên phòng, đúng lúc chị ta đang bực dọc chuyện gì đó, cầm ly cafe lên uống luôn. Nào ngờ, cafe còn nóng nên chị ta giật mình, đánh đổ ly nước, cái ly va vào bàn lại hất ngược lên người tôi... anh nhìn đi!

Phong nghe Hạnh nói cũng chú ý nhìn lên áo cô, đúng là loang lổ màu cafe, có chỗ vẫn còn ướt khiến cho lớp vải dính sát vào da thịt, chiếc áo ngực bên trong in hằn lộ liễu có thể nhìn xuyên thấu. Phong hờ hững mất mấy giây...

Anh nhìn gì đấy?

Hạnh bối rối, cô lấy tay che chỗ bị ướt đi và lúng túng hỏi lại.

À, không có gì...

Phong ập úng vì trong đầu vừa nảy sinh cảm giác gì đó khó tả, anh vội bào chữa cho hành vi không đứng đắn vừa rồi:

Tôi nghĩ, áo cô đã bẩn, tốt nhất nên kiếm cái khác và thay ra đi, kẻo mùi cafe ngấm vào sẽ rất khó chịu!

Thực ra ý Phong là mặc áo ướn nhìn rất lộ liễu, nếu không muốn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người thì Hạnh nên thay chiếc áo khác ra.

Anh nói đúng, nhưng nơi đây là công ty, không phải nhà tôi, tôi không có áo để thay, hơn nữa, đang trong giờ làm việc thế này, e là...

Cô vẫn còn tâm trạng mà làm việc nữa sao?

Phong thắc mắc.

Vậy anh nói tôi phải làm gì?

Nơi này đâu phải đến để chơi?

Cô có muốn nghỉ ngơi cho thoải mái không?

Phong hỏi với thái độ nghiêm túc.

Tôi đương nhiên muốn, nhưng không được đâu...

Tôi có thể xin giúp cô, à, tôi có áo sơ mi trắng, nếu cô không chê thì mặc tạm áo của tôi nhé!

Phong chợt nhớ ra là mỗi lần đi công tác đều đem theo quần áo theo người, thấy Hạnh nói cô không có đồ để thay nên anh chủ động cho mượn luôn.

Tôi cảm ơn còn không hết, chê sao được... chỉ sợ anh không muốn cho tôi mượn thôi!

Kìa? Cô nghĩ tôi hẹp hòi vậy sao?

Tôi...

Được rồi, cứ ở yên đây, chờ tôi, tôi quay lại phòng làm việc lấy áo cho cô thay, nhớ, không được rời đi đâu đấy!

Hạnh gật đầu, Phong hồi hả chạy ra khỏi phòng, xem ra anh đã làm được một việc tốt thay sếp rồi, có lẽ Dương không muốn cho Hạnh biết sự có mặt của mình tại đây nên cố ý lánh mặt đi, để Phong lộ diện giúp đỡ.

Trở về phòng, lục lọi valy nhỏ, Phong lấy ra chiếc sơ mi trắng tinh, Dương thấy vậy liền hỏi:

Cậu định làm gì?

Dạ, áo của Hạnh bị cafe của cô trưởng phòng làm bẩn hết rồi sếp ạ.

Cô ấy bảo trong giờ làm việc thì không được rời khỏi công ty, bởi vậy em đề nghị cho cô ấy mặc tạm áo của em...

Phong thật thà kể lại mà không biết thái độ của Dương đã cau có từ khi nào.

Vậy sao cậu không lấy áo của tôi cho cô ấy mặc?

À... dạ, vậy sếp có cái nào sáng màu thì lấy cho em, em mang xuống cho Hạnh thay...

Phong tinh ý hiểu ngay ý đồ của Dương, thì ra sếp ghen.

Trong valy của tôi ấy, lấy cái sáng màu chấm bi trắng, cái đó tôi mới mua, chưa mặc qua lần nào...

Dạ.

Hay là... anh mang xuống cho Hạnh nhé!

Cậu muốn chết đúng không?

Dương giả vờ tức giận, to tiếng nạt nộ Phong để che giấu đi sự quan tâm của mình dành cho Hạnh, nhưng Phong biết hết, anh nhận ra tất cả.

Dạ... dạ.. sao anh quan tâm đến cô ấy mà lại tránh tiếp xúc gặp mặt thế ạ?

Giữa hai người có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không sắp?

Nhiều lời tôi cho cậu nghỉ việc luôn!!

Vâng... vâng, vậy em đi xuống đây!

Hạnh mặc chiếc áo mà Phong cho mượn, cô cảm kích anh lắm, không ngờ trong công ty cũng có người đối xử tốt với cô như vậy, tình cảm này cô rất trân trọng. Vì trong khi gặp khó khăn, có một bàn tay đưa ra nâng đỡ nên cô biết ơn vô cùng. Kể từ lúc Dương gọi giám đốc nhân sự lên để giáo huấn thì cả buổi ngày hôm đó Hạnh không bị ai bắt nạt nữa, đặc biệt hơn là chị trưởng phòng bỗng nhiên vắng mặt. Nhưng vì ngày hôm nay cô mới bị chị ta nhục mạ nên cảm giác nhục nhã, xấu hổ vẫn chưa nguôi đi, biết chị ta vắng mặt nhưng Hạnh ngại với mọi người nên không mở lời hỏi han xem sự tình là thế nào.

Và, Hạnh cũng tò mò về Nam Phong, không biết anh ấy làm ở bộ phận nào, thỉnh thoảng mới thấy xuất hiện một lần. Định dò hỏi, song Hạnh lại thôi, bởi tìm kiếm thông tin của một người đàn ông trong công ty chắc chắn sẽ để lại những lời đồn ác ý, không chỉ vậy, Hạnh bây giờ lại là một thực tập sinh, mọi người sẽ nghĩ ngay cô muốn câu dụ đàn ông để được giúp đỡ. Nghĩ thôi đã thấy phức tạp rồi.

Buổi tối, Nam Phong và sếp Dương nghỉ lại một khách sạn cao cấp do Phong đặt lịch từ trước khi đến đây, vì là nam giới với nhau nên Dương nói chọn phòng đôi, có hai giường, có việc thì tiện trao đổi. Trong lúc làm việc với máy tính kiểm tra số liệu bên tổng công ty, Dương chợt nhớ ra chuyện của Hạnh lúc sáng nên hỏi Phong:

Hạnh hiện tại sống ở khu vực nào nhỉ?

Mọi thông tin em đã ghi đầy đủ và gửi vào mail cho anh rồi, giờ anh hỏi em cũng không nhớ được đâu, hướng chi nơi đây không phải quê của em.

Ừ. Vậy để tôi tự xem. Mà cậu không nhớ thì thôi, dài dòng thế làm gì?

Độc chăm chú một hồi, Dương lẩm bẩm:

Cũng biết tính toán ra phết, chọn nơi ở gần công ty để đi lại cho thuận tiện đây mà!

Nói rồi anh lấy điện thoại ra lưu lại địa chỉ kèm số điện thoại của Hạnh, lấy cái áo khoác mỏng và đi ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của Phong.

Ờ, anh đi đâu vậy?

Vừa mới nói duyệt số liệu bên tổng công ty mà?

Cậu kiểm tra giúp tôi, xem có chỗ nào không hợp lý thì khoanh vùng vào, lát về tôi giải quyết nốt!!

Ờ...

Lời của Phong còn chưa kịp đến tai thì Dương đã bước vào thang máy, anh hí hửng muốn đến khu nhà mà Hạnh đang ở trọ xem cô thế nào.

Tại khu tập thể mà Hạnh ở trọ.

Buổi tối, không khí nơi đây khá ồn ào, vì cô chỉ thực tập ngắn ngày tại đây nên thuê tạm một phòng trọ giá bình dân dành cho người lao động, thực tập xong thì lại đi. Hơi ồn ào nhưng kể ra cũng vui, những lúc buồn ra ban công xem bọn trẻ nô đùa cũng đỡ mệt mỏi. Thời gian này với Hạnh mà nói tương đối buồn chán, công việc chẳng ra sao, tình yêu cũng chẳng đến đâu, từ hôm Khánh giận dỗi chuyện cô làm anh cụt hứng đến nay, Khánh có gọi điện mấy lần xin lỗi nhưng cô chưa đồng ý. Vì hai lần liên tiếp như vậy rồi, Hạnh muốn xem xét lại tình cảm của người đàn ông này xem anh ấy có thực sự quan tâm đến cô không, hay chỉ vì ham muốn dung tục mà dùng dằng níu kéo?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 24

Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại đổ chuông, màn hình báo số của Khánh. Hạnh lưỡng lự không muốn nghe, song nghĩ thế nào cô lại quyết định nghe máy, nếu nói giận thì là giận, mà nói yêu cũng là yêu. Vì tình cảm cô dành cho Khánh thời gian qua là thật lòng, anh trong lòng cô có một vị trí quan trọng, xảy ra một số chuyện như vậy nhưng không thể nói quên là quên được ngay. Tâm trạng cô dẫn vật, khó chịu lắm.

A lô, em nghe đây!

Hạnh nói với giọng buồn bã.

Em đang làm gì, anh vào gặp em một lát nhé!

Hạnh bắt máy là Khánh nói luôn.

Thôi, đừng, nơi đây khu tập thể đông người, anh vào đây mai họ lại đồn em dặt trai về phòng, em ngại lắm.

Thực ra là Hạnh sợ Khánh sẽ lặp lại chuyện đó, nếu ở riêng với nhau, chắc chắn anh ấy sẽ năn nỉ xin lỗi cô, mà con gái thì hay mềm lòng, chỉ cần nghe mấy câu nhẹ nhàng, ngon ngọt là lòng lại mềm nhũn ra tha thứ. Chết tiệt, không hiểu sao lại thế, chính vì vậy chuyện kia rất dễ phát sinh... Nên Hạnh chối khéo.

Ừ. Vậy thôi anh không lên nữa, em xuống dưới đi, anh muốn gặp em...

Chỗ trọ này Hạnh mới chuyển đến, mà Khánh lại hay đi làm xa nên anh chưa vào phòng cô chơi lần nào. Nghe cô nói sợ mọi người đàm tiếu không hay nên Khánh cũng không miễn cưỡng, miễn cô đồng ý xuống gặp anh.

Ngồi trong ô tô, Dương mở điện thoại ra, bấm đúng số của Hạnh nhưng anh lại không dám gọi, vì anh và cô ấy đâu có liên quan gì đến nhau? Người yêu không phải, người thân cũng không phải luôn, lấy tư cách là bạn bè để gọi sao? Đang đắn đo thì Dương thấy có cậu thanh niên phi xe máy đến trước cổng khu tập thể, một lát thì có người ra mở cổng. Nhìn kỹ, cô gái ấy chính là Hạnh, xem ra chàng trai đi xe máy kia là bạn trai của cô ấy rồi.

Một nỗi thất vọng chợt xuất hiện, Dương cất điện thoại đi, ban đầu anh định gọi cho cô nói vài câu, nhưng xem ra không cần thiết nữa... Cô ấy có đôi co cặp thế kia, anh cảm thấy mình như người thừa vậy. Biết thế nhưng Dương không rời đi, anh vẫn lặng yên ngồi trong xe và quan sát cái cách họ nói chuyện với nhau. Xe ô tô đậu ở quãng không xa lắm, nhưng trời tối nên ít ai để ý đến sự hiện diện của anh, hơn nữa, Dương chỉ nhìn thấy họ nói chuyện chứ không nghe thấy nội dung là gì, tò mò muốn chết luôn mà không dám xuống xe, chân tay anh bứt rứt vô cùng.

Anh về từ bao giờ?

Hạnh hỏi Khánh.

Chiều nay, anh về nhà rồi lên thăm em luôn...

Cho anh xin lỗi chuyện hôm trước nhé... tại... tại...

Khánh ập ứng, đây là lần thứ hai anh xin lỗi bạn gái về chuyện này.

Hạnh không nói gì, cô không trả lời câu nói ấy của Khánh, nghĩa là anh vẫn còn 50% cơ hội, cô bỏ đi ra phía trước tản bộ, Khánh lẻo đẻo dắt xe máy đi theo.

Này, Hạnh, em nói gì đi chứ?

Anh xin lỗi, thật sự xin lỗi em, anh không nên hành xử lỗ mãng như vậy!

Khánh tiếp tục xin xỏ, dù biết là sẽ vẫn còn những lần tái phạm nhưng không hiểu sao Hạnh lại thích được nghe câu xin lỗi ấy. Hai người tản bộ ở ven hàng cây, càng lúc càng tiến lại gần chiếc xe Dương đang đậu ở đó. Ngồi trong xe Dương hồi hộp nín thở vì sợ Hạnh đến gần sẽ phát hiện ra anh đang lén lút nhìn trộm.

Ơ kìa? Làm sao mà phải sợ nhỉ?

Mình còn đang ngồi trong xe, có đi đâu có làm gì sai mà phải sợ chứ?

Dương tự nói với chính mình và tiếp tục quan sát đôi bạn trẻ đang tản bộ ở ngoài kia. Đi một lát Hạnh đề nghị Khánh dừng chân và ngồi nghỉ ở ghế đá, bản thân lúc trước đã phạm sai lầm lớn nên bây giờ Khánh đang thành khẩn xin lỗi, mong được tha thứ... chính vì vậy, dù đang ngồi cạnh bạn gái nhưng anh hoàn toàn nghiêm túc, không có bất kỳ động tác tay chân thừa thãi nào, giống như những người bạn ngồi nói chuyện với nhau.

Dương nhìn một hồi rồi rút ra kết luận, có lẽ họ cũng chỉ yêu đương bình thường thôi, chưa đến mức sâu đậm, nếu không đã chẳng ngồi xa nhau thế kia? Có đôi nào yêu nhau mà lại ngồi cách xa thế được? Không nhìn được, Dương lại thấp cửa kính xe xuống một chút để cố nghe xem họ đang nói gì với nhau, vì khoảng cách từ xe ô tô đến ghế đá khá gần.

Em không tha thứ cho anh à?

Em đang nghĩ đã...

Anh hứa đấy!

Khánh thề thốt.

Lần trước anh xin lỗi xong cũng hứa thế... vậy mà đâu lại vào đấy luôn đó thôi, em không tin được lời xin lỗi của anh!

Hạnh đã mềm lòng rồi nhưng cô vẫn vờ làm như không quan tâm.

Vậy anh phải làm thế nào bây giờ?

Đi xe đường dài anh mệt, nghĩ đến em còn giận anh còn mệt hơn...

Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ động vào em nếu em không cho phép nữa!

Anh thề đấy!

Khánh đưa ba ngón tay lên phía trước và thề thốt.

Tự anh nói đấy nhé!

Nếu nuốt lời thì sao?

Mọi hình phạt tùy em xử trí.

Được rồi...để em nghĩ đã.

Anh thề vậy còn không tin à?

Còn nghĩ đến khi nào nữa?

Để lát về em nhắn tin cho anh, bây giờ em không nói đâu.

Nghe sơ sơ cuộc trò chuyện Dương cười thầm đắc chí, thì ra giữa chàng và nàng cũng xảy ra những đụng chạm gần gũi, nàng không đồng ý nên đã giận chàng... xem ra, Hạnh vẫn chưa hoàn toàn thuộc về cậu ta!

Dương không ở đó nữa, có nghe tiếp cũng chỉ làm bản thân khó chịu mà thôi, cho xe khởi động và rời khỏi khu tập thể, anh lái xe lên quán bar gần

khách sạn làm vài ly. Bình thường đến công ty, Dương ăn mặc chỉnh chu, gọn gàng, khi này ra khỏi khách sạn anh diện bộ đồ giản dị, tóc cũng không tạo kiểu gì, để buông tự do, khoác cái áo dài và đi nên khi đi vào có gặp vài người trong chi nhánh công ty mới mà họ không nhận ra anh.

Chọn một góc bàn gần quầy rượu, anh ngồi nhâm nhi và xem mọi người bay lắc, tâm trạng không được thoải mái khi nghĩ đến mối quan hệ của Hạnh và chàng trai kia, bởi vậy Dương uống hơi nhiều. Đầu óc hơi choáng váng, Dương nghe thấy giọng ai đó nghe quen quen, định thần lại thì rất quen, anh quay mặt sang bàn đối diện thì đúng là người trong chi nhánh công ty mới. Người ấy là giám đốc nhân sự, Trần Tùng. Gã này khoảng ngoài 40, do bạn của bố anh đề cử, kỹ năng làm việc tốt, chỉ là... cô vợ của anh ta kênh kiệu và làm lố quá đà, vừa mới sáng nay chứng kiến cảnh chướng mắt nên không do dự, Dương đã sa thải vợ cậu ta.

Nghĩ lại Dương thấy mình đúng là hơi đường đột, không nể mặt Trần Tùng chút nào, nhưng vì cô ta bắt nạt Hạnh, người con gái trong lòng anh, nên dù có là ai đi chăng nữa, nếu làm việc sai nguyên tắc anh đều không nhân nhượng. Nghĩ vậy Anh lại ực thêm một ly đầy ực, bụng cồn cào, tai chăm chú lắng nghe xem Trần Tùng đang trao đổi cái gì với đám bạn đứng đó.

Kể ra, ngoài cơ quan, phong thái của gã này cũng phong lưu đáo để, lời nói và hành vi cũng không được chuẩn mực cho lắm.

Sao thế đại ca? Hôm nay có tâm trạng gì mà gọi tụi em lên đây thế này?

Một gã đàn em trong nhóm hỏi lớn.

Trần Tùng ngửa cổ uống một hơi hết sạch ly vang và nói:

Con vợ tao nó đang căn nhắc ở nhà kia kìa!

Lại cãi nhau à?

Cãi nhau thì cũng không hẳn!

Mà bực cái thằng sếp tổng, hôm nay nó về kiểm tra xong bắt gặp con vợ tao nó đang bắt nạt cấp dưới, không biết con bé nhân viên và thằng sếp có quan hệ gì không mà nó bực, nó sa thải con vợ tao!

Kinh thế cơ à?

Ừ. Gắt lắm.

Bình thường thì cũng không nói làm gì, nhưng hôm nay nó bị đuổi việc vì lý do ấy nên xấu hổ, về nhà kêu gào nhức cả tai.

Nó đòi cho con bé nhân viên kia một trận..

Ý anh là?

Một tên khác hỏi lại.

Còn ý gì nữa, xử đẹp chứ sao?

Con bé này nhìn cũng ổn, kiểu nhà quê lên thành phố, trông chân chất lắm, thực tập sinh công ty tao.

Nghe đại ca kể đã thấy ngon rồi..

Đại ca! Cho bọn em thử tí được không? Hương đồng gió nội vậy nó mới thú!!

Nó có phải của anh mà ẻo đầu mà thử với không thử?

Có điều,... chúng mày giúp anh một việc thì sau đó muốn làm gì nó thì làm!

Thật ạ?

Ừ. Anh nói điêu bao giờ chưa?

Đại ca lên kế hoạch đi, bọn em sẽ đòi lại công bằng cho chị dâu.

Mà nghĩ cũng tội bà chị cơ, đang quyền hành oai phong thế, dùng một cái bị đui việc, phải em chắc tức mà chết rồi!

Thì thế...

Nhưng tao cũng nhắc nhở nó mấy lần rồi, tính con này nó đành hanh, kiêu cậy chồng làm cùng nên nó hách hách tính thế đéo nào ấy, bảo nó vừa vừa thôi thì không nghe.

Giờ thành ra như này anh cũng chịu, dù có chút quan hệ với ông chủ tịch HĐQT nhưng mà việc nhỏ nhặt này mà nhờ vả thì cũng giảm uy của anh mà đi.

Vâng. Bọn em hiểu rồi, đại ca cứ tính toán xem nên làm thế nào, có gì cứ alo, gì chứ... có CHÉN là bọn em đến nhanh lắm...

Phải không chúng mày? Hé hé hé...

Cả đám chúc rượu nhau rồi cười giả lả đắc chí vô cùng.

Sau khi nghe ngóng được cuộc nói chuyện của Trần Tùng - GD nhân sự ở chi nhánh công ty mới, biết được sự hăn học của hăn với anh, hơn cả là hăn muốn lên kế hoạch để cho Hạnh một bài học, bởi vì Hạnh mà vợ hăn phải nghỉ việc... Dương rất phẫn nộ, anh không uống rượu nữa, lặng lẽ rời khỏi quán bar với tâm trạng còn tồi tệ hơn cả lúc mới đi vào.

Xem ra, ghen tuông với bạn trai của Hạnh giờ này cũng chẳng còn quan trọng nữa, sự an toàn của cô ấy mới là điều anh đáng lo. Theo như Trần Tùng và đàn em của hăn thì sớm muộn chúng sẽ lên kế hoạch và xử đẹp

Hạnh. Xử đẹp ở đây nghĩa là gì? Với một cô gái ngây thơ như Hạnh thì không còn gì nhục nhã hơn là chiếm đoạt thân xác!!

Trần Tùng!!

Để xem mày dám làm gì cô ấy!!!

Dương đâm vào vô lăng mấy cái đầu đinh, miệng lẩm bẩm rồi lái xe về khách sạn.

Chị trưởng phòng bị cách chức ngay sau khi bắt nạt nhân viên cấp dưới, đặc biệt hơn là thực tập sinh, bởi vậy từ hôm đó, trong công ty không còn xảy ra chuyện cấp trên bắt nạt cấp dưới nữa. Đặc biệt là Hạnh, vì mắng cô mà trưởng phòng bị cách chức nên ai nấy đều nghi ngờ cô có quan hệ ngầm ở phía sau nên đề phòng hơn, nhất cử nhất động cũng không dám làm khó dễ gì. Vốn quen bị mắng, bị bắt nạt, giờ mọi người sỏi lởi với cô hơn thì Hạnh lại cảm thấy không quen...

Riêng Trần Tùng, hẳn vẫn ngầm theo dõi Hạnh, từng bước lên kế hoạch để xử đẹp cô trong những ngày tới. Chỉ là, chưa chọn được thời cơ thích hợp mà thôi.

Tình yêu của những người còn trẻ thật phức tạp, sớm nắng chiều mưa, giận dỗi rồi lại làm lành, Hạnh và Khánh sau đợt giận nhau ít nói chuyện thì bây giờ lại ríu rít như đôi chim. Anh đi xa nhưng điện thoại vẫn tin nhắn về liên tục, với Hạnh, như vậy là ấm áp lắm. Nhưng, đàn ông mà, họ yêu bằng mắt nhiều hơn, chính vì vậy, trên những chặng đường dọc tuyến Bắc Nam, Khánh đã vô tình phải lòng một người con gái khác. Trước nay anh vẫn luôn yêu và thương một mình Hạnh, nhưng từ ngày cô gái kia xuất hiện, Khánh bắt đầu nói dối nhiều hơn, những cuộc điện thoại thừa dằn. Vị trí của Hạnh trong trái tim Khánh bắt đầu thu hẹp lại để nhường chỗ cho cô gái kia. Cái gì mới bao giờ chẳng thấy thú vị?

Chuyện là đêm đó đến ca của Khánh, sau khi nhà xe dừng nghỉ giữa đường để hành khách ăn đêm và giải quyết nhu cầu vệ sinh, khi xe chạy được một quãng dài thì dọc đường có một cô gái vẫy tay muốn lên xe. Đêm tối, đường vắng, không do dự, Khánh cho xe dừng lại và để cô gái lên xe. Xe giường nằm nhưng đã kín chỗ, không còn giường để nằm nên cô gái ngồi luôn trên đầu xe, cạnh ghế lái của Khánh.

Hành trình dài, ai nấy đều mệt mỏi, khung giờ ban đêm nên ăn xong mọi người ngủ hết, anh lơ xe cũng tranh thủ đi nằm vì xe chạy tuyến dài, không trả khách dọc đường nên đi nằm cho đỡ mệt. Chỉ còn Khánh làm việc của mình, trời tối, cô gái vừa lên đeo khẩu trang, đội mũ kín mít, im lặng ngồi bên nhìn xe bon bon chạy trên đường. Thấy hiếu kỳ nên Khánh hỏi chuyện:

Em đi đâu mà sao nửa đêm bắt xe giữa đường thế này?

Cô gái ban đầu không trả lời, ngồi một lát bỗng nhiên cô bỏ khẩu trang và mũ ra rồi nói:

Anh là người Bắc à?

Em cũng là người Bắc này!

Nghe giọng cô gái mềm mại mà ngọt làm sao, Khánh bất ngờ quá anh quay sang nhìn thì ngạc nhiên hơn là cô ấy quá đẹp, xinh đẹp, phút chốc tim Khánh đập thình thịch, mồm ấp úng không biết đối đáp lại ra sao.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 25

"Dưới làn nước ấm dễ chịu, Hạnh thả hồn dưới vòi sen đầy thích thú, những hạt nước nhỏ li ti thi nhau rơi trên cơ thể cô. Dương nằm ở sofa nhìn vào, qua ô cửa kính mờ mờ thấy dáng người thon thả của Hạnh đang không mặc gì, ưỡn ẹo dưới vòi sen. Khẽ nuốt nước bọt, Dương thầm nghĩ, cô ấy định khiêu khích anh hay sao? Bản thân đang bị đau thế này, lẽ nào cô thật sự muốn làm anh khó xử?"

Dương không rời mắt được khỏi ô cửa kính phòng tắm, nó như có ma lực, chỉ cần Hạnh còn đứng đó anh nhất định không chịu nhắm mắt!

Tắm gội xong Hạnh mới sực nhớ ra, mình không có quần áo để thay? Giờ sao? Bộ quần áo khi nãy đã bẩn và ướt, không lẽ mặc lại? Nhìn lại trên giá treo đồ, may quá, vẫn còn một chiếc áo ngủ treo ở đó. Hạnh nghĩ, có lẽ khách sạn chuẩn bị sẵn cho khách, cô loay hoay khoác cái áo lên người tuy nhiên bên trong không có đồ lót. Cảm giác buông thông ở bên trong không được quen lắm nhưng còn hơn là không mặc gì. Tóc ướt rủ xuống mặt và hai bờ vai, Hạnh khúm núm bước ra ngoài trong bộ áo ngủ ngắn cũn. Hai tay cô giờ chéo giữa hai chân vì ngượng ngùng, sợ Dương đánh giá cô sexy.

Quả đúng là sexy thật, Hạnh chưa bao giờ ăn mặc kiểu thế này, phần da thịt lộ liễu quá mức. Hướng mắt về phía sofa, Dương vẫn nằm đó và chăm chăm nhìn cô. Nhưng rồi, ánh mắt Hạnh rất nhanh chóng đã quét xuống phía dưới, cô phát hiện nơi hạ thể, qua một lớp quần sịp và áo ngủ mà cậu nhỏ của Dương vẫn nhô lên đầy thách thức. Ánh mắt anh thân nhiên như

không, Hạnh bẽn lễn đi về phía giường trốn tránh ánh nhìn ấy, hai má cô nóng bừng.

"Anh ấy đang bị thương... anh ấy bị thương.... là ân nhân, anh ấy là ân nhân"..

Hạnh lẫm rẫm mấy câu vô nghĩa đó, Dương thấy cô thì thào nhưng không hiểu Hạnh đang nói gì. Từ lúc Hạnh từ phòng tắm bước ra, Dương như người bị mất hồn, thần trí lơ đãng, có lẽ mãi nghĩ đến đường cong mềm mại kia nên anh mất tự chủ. Vô thức anh đưa tay xuống dưới, trời ơi nó đã biểu tình từ khi nào chẳng hay... hèn gì Hạnh nhìn anh xấu hổ đỏ mặt né tránh.

Dương vờ cất giọng xóa tan bầu không khí ngượng ngùng ấy, mà thực ra anh có ngại gì đâu.

Em cứ ngủ trên giường đi, đêm nay anh sẽ ngủ ở đây."

Có bao nhiêu trạm dừng chân tại sao em không đứng đón xe ở đó, giữa đường thế này nguy hiểm lắm, biết không?

Khánh ân cần đáp lại câu hỏi của vị khách mới lên xe, nếu như người khác, có lẽ anh không ngọt nhạt như vậy, nhưng vì cô gái quá xinh đẹp nên anh bỗng nhiên muốn quan tâm.

À, thực ra em vừa xuống xe xong, em đi xe từ Thái Bình vào đây ý, giữa đêm có thằng cha biến thái nó trêu ghẹo, em điên quá chửi nhau với nó một trận rồi xuống xe!

Cô gái tức giận, gặp Khánh đang có ý quan tâm nên xả ra một tràng cho bõ tức.

Khiếp, nhìn em hiền hiền vậy mà cũng chửi nhau cơ à?

Em hơi bị đánh đá đấy, anh nhìn em thế này mà bảo em hiền?

Giọng ngọt thế cơ mà, anh có thấy đánh đá đâu?

Nghe Khánh khen, cô gái dịu dàng đi một chút:

Đấy là anh chưa chọc tức em!

Vậy thì cũng không gọi là đánh đá được, đó là bản năng tự vệ thôi mà em, ai động đến mình thì mình phải có biện pháp đối phó chứ?

Nhưng mà, em xuống xe giữa đường vậy cũng là không nên đâu, đường vắng mà gặp người xấu thì làm sao?

Em không sợ, vì đường lúc nào chẳng có xe chạy, không đi xe này thì em đi xe khác!

Cô gái vẫn bảo thủ, có lẽ là quá tức giận tên biến thái định giở trò sàm sỡ ở xe cũ nên mới đường đột xuống xe như vậy. Chứ cô cũng biết, đường nhiều xe, nhưng không phải ai cũng tốt.

Anh phải cảm ơn cái tên biến thái mà em vừa nói đấy!

Khánh gợi chuyện.

Tại sao anh phải làm thế?

Cô gái ngạc nhiên.

Vì nếu không có hấn làm em tức giận thì liệu anh có cơ hội được gặp gỡ em một cách tình cờ thế này không?

Cô gái nghe thấy "mùi" tán tỉnh của Khánh nên khẽ mỉm cười, nhất thời chưa biết đối đáp ra sao, thoáng nhìn cũng thấy bảnh bao, sáng sủa.

Không thấy cô trả lời, Khánh lại tiếp:

Em ngồi như vậy liệu có ổn không?

Đây, anh có cái gối này, ngồi dựa lưng vào đây cho đỡ mỏi!

Em không sao đâu, em đi đường dài mãi rồi nên cũng không say xe..

Mà anh này!

Gì thế em?

Từ giờ đến Đà Nẵng có ai xuống xe không ạ?

Hình như có 2 người xuống đấy, phải rồi, lát nữa họ xuống xe thì em xuống giường mà nằm nghỉ nhé!

Vâng. Em cũng tính vậy chứ không thể ngồi như này cả đêm được, công nhận các anh thức khuya giỏi thật đấy!

Cô gái dành lời khen cho Khánh.

Nghề nghiệp của bọn anh nó thế, không giỏi thì cũng phải luyện cho giỏi.

Mà em tên là gì vậy, lên xe này giờ cứ nói chuyện trống không ngại quá, anh tên Khánh nhé!

Chào anh Khánh!

Em tên Linh Đan.

Người đẹp mà tên cũng đẹp nữa, bữa nào ra Bắc có dịp thì qua nhà anh chơi Đan nhé.

Vâng. Vậy anh cho em số, có dịp thì anh em mình đi uống nước cho vui!

Linh Đan không ngại ngừng cho số điện thoại, hai người lưu số của nhau vào danh bạ, Khánh mừng thầm trong lòng, nay ngày gì mà làm quen được cô bé xinh thế, lại còn dễ tính nữa.

Em vào Sài Gòn đi học hay đi làm đấy?

Nhìn còn trẻ thế này chắc đang đi học đúng không?

Dạ, em bỏ học lâu rồi anh.

Em đi vào nhà chị gái chơi, chị em mới sinh cháu nên vào thăm anh ạ!

Chị em lấy chồng trong đó à?

Dạ, không anh ạ, chồng chị gái em công tác trong đó nên chị ấy theo chồng vào định cư luôn, em đi về như cơm bữa vì bố mẹ em lo cho chị, cứ bắt em vào suốt.

Thế nào đi xe nhiều không bị say!

Khánh tán thưởng.

Vâng, đúng đấy, em đi nhiều nên không say đâu.

Nói chuyện một hồi Khánh cảm thấy Linh Đan rất "thạo đời", một cô gái còn khá trẻ nhưng mồm miệng lanh lẹ, khí chất mạnh mẽ giống như con trai, tuy nhiên giọng nói thì ngọt ngào dễ mến. Vì mới gặp nên còn nhiều điều Khánh không thể hiểu hết được vị khách qua đường này.

Khi vào đến Sài Gòn, Khánh chủ động mời Linh Đan đi ăn cơm, lý do là cùng người Bắc với nhau nên Đan đồng ý luôn. Chẳng biết cô gái vào thăm chị thật hay nói chơi mà đi chung với Khánh cả buổi không thấy ai gọi cho cô cả. Hơn nữa, cô gái này khá mạnh mẽ, không giống những người con gái khác anh đã quen, kể cả Hạnh cũng vậy. Mấy chục giờ đồng hồ trên xe

đường dài, vậy mà khi xuống xe, Linh Đan vẫn tỉnh táo cười đùa như thường, không có vẻ gì mệt mỏi như người đi xe.

Đến Khánh, anh lái xe lâu ngày mà xuống xe vẫn còn thấy mệt... Nhưng điều đó cũng không khiến anh lưu tâm lắm, vì bây giờ Khánh đang bị thu hút bởi sự hồn nhiên, thẳng thắn và sắc đẹp của Linh Đan nên cô ấy không mệt anh càng vui.

Là người Bắc, nhưng khi dạo chơi ở đường phố Sài Gòn Linh Đan rất thông thuộc đường và các địa điểm ăn chơi giải trí. Ngoài lái xe ra thì Khánh ít khi đến những nơi thế này để vui chơi, bởi vậy khi đi cùng với Linh Đan, anh bị cô dắt đi hết chỗ này đến chỗ khác, mệt đứt hơi, nhưng sĩ gái nên mặt lúc nào cũng phải tỏ vẻ tươi cười.

Cả thời gian quen và gặp nhau mới hơn một ngày trời mà Khánh và Linh Đan đã thân thiết lắm, đi chung, nắm tay như những đôi tình nhân. Đàn ông mà, luôn tham lam và khát vọng chiếm hữu, bởi vậy khi anh mon men cầm tay Đan, cô ấy không có vẻ từ chối nên anh làm tới luôn.

Khánh dùng hết quỹ thời gian nghỉ ngơi của mình trong lúc nhà xe chờ xuất bến quay ra Bắc để đi chơi với Linh Đan. Lang thang khắp nơi, tiền túi anh bỏ ra cũng tốn kha khá, nhưng có hề gì chứ, nếu như tán được cô ấy Khánh cũng cam lòng. Không chỉ hứng thú vì cảm xúc nhất thời, mà trong tâm tư, anh còn nảy sinh ý định, muốn được "gần gũi" với người đẹp nữa. Biết là quá vội vàng vì mới gặp lần đầu, nhưng Khánh vẫn mong điều đó thành hiện thực.

Đến tối, Linh Đan vẫn chưa nói là sẽ về nhà chị gái, cả buổi đi bên cô, đầu óc Khánh chỉ nghĩ về chuyện làm thế nào để "thịt" cô, bởi vậy, Linh Đan không đòi về anh càng vui. Khánh vờ hỏi:

Đi chơi cả ngày rồi em có thấy mệt không?

Cũng có hơi mệt anh ạ.

Mà buổi tối anh ngủ ở đâu?

Ra xe ngủ luôn à?

Anh không, anh có phòng nghỉ dành cho lái xe mà công ty đã chuẩn bị sẵn, xe đánh vào bãi đậu, thỉnh thoảng phụ xe ra trông coi, tối mai lại khởi hành ra Bắc!

Khánh thật thà.

Vậy anh về đi nghỉ đi, theo em cả ngày chắc cũng mệt rồi...

Linh Đan vờ nhắc nhở Khánh.

Đi với em anh không thấy mệt!

Khánh không muốn về, trời càng tối thì cái ước muốn được ôm ấp người đẹp đêm nay càng dâng cao, Khánh bây giờ còn có thể mệt được sao?

Vậy tối nay đi ăn với nhé!

Em mời!!

Linh Đan chủ động mời Khánh, sao có thể để chị em phụ nữ mời được chứ, Khánh còn đang chưa biết nên nói thế nào để được ở bên cô ấy thì đã được bật đèn xanh. Thôi thì cung kính không bằng tuân mệnh!!

Đi ăn với em thì được, còn mời thì để anh, em làm thế thì đàn ông bọn anh biết giấu mặt đi đâu.

Khánh bày trò ga lăng. Đương nhiên, Linh Đan rất vừa ý, không ngờ anh chàng lại cuốn cô đến vậy, đi với nhau cả buổi vẫn không muốn rời đi.

Sau khi ăn tối xong, Khánh nói:

Từ lúc xuống xe đến giờ anh chưa tắm gội gì cả, hay là bây giờ thế này, em đi cùng anh, chọn giúp anh một bộ đồ để lát về anh thay được không?

Chọn đồ cho nam á?

Ừm. Anh đoán gu thẩm mỹ của em chắc không tệ, sẵn tiện chọn giúp anh luôn nha.

Ok.

Loay hoay chọn đồ, Khánh quyết định lấy chiếc áo sơ mi cộc tay kẻ caro màu nâu nhạt và chiếc quần Jean bạc màu, mặc lên người nhìn khá năng động và vừa mắt. Linh Đan cứ luôn miệng khen anh đẹp trai khiến Khánh cười tít. Được khen ai chả thích, nhưng vấn đề là Linh Đan rất khéo nịnh, nói câu nào đều vừa ý Khánh, hoặc có thể anh đang để ý đến cô, có cảm tình với cô nên cô nói gì anh cũng thấy vừa tai.

Từ giây phút Linh Đan xuất hiện, dường như Khánh đã quên đi sự tồn tại của Hạnh, qua nay Hạnh có nhắn tin và gọi điện mấy lần nhưng anh bỏ qua, không hồi đáp. Hạnh nghĩ, Khánh chạy xe đường dài nhiều áp lực và mệt mỏi, bởi vậy không thấy anh hồi âm thì lo lắng cho anh, không trách móc, không giận hờn, ngược lại cô còn nhắn tin động viên:

Anh đi làm chú ý an toàn nhé, mệt thì nghỉ ngơi, không cần phải nhắn tin lại cho em đâu.

Chuyện gì đến cũng đến, với lý do vào khách sạn để anh tắm qua một cái thay quần áo cho dễ chịu, Linh Đan đồng ý ngay. Chẳng biết cô ấy ngây thơ không nghĩ gì hay muốn vào đó xem Khánh định làm trò gì mà đồng ý nhanh vậy? Nhưng kệ đi, bây giờ còn tâm trí nào mà nghĩ mấy chuyện đó nữa, người đẹp đã đồng ý đi cùng coi như đã thành công đến 90%. Còn chinh phục được nàng ở trên giường hay không chính là 10% còn lại!!

Vào đến phòng nghỉ, theo đúng như Khánh đã nói, anh phi luôn vào nhà tắm, xả nước thật to và tắm gội ở trong đó. Linh Đan ở ngoài, mở tủ lạnh be bé trong phòng ra, lấy một lon bò húc, cô bật nắp, lén thả vào một viên thuốc màu xanh nhỏ xíu. Khẽ lắc lắc tay, Linh Đan đưa lên miệng uống một ngụm rồi khẽ mỉm cười, ánh mắt hướng vào phía phòng tắm nhìn đăm chiêu.

Khánh tắm xong, ban đầu anh định quần duy nhất chiếc khăn tắm màu trắng của khách sạn, ý đồ của anh đã rõ ràng, từ lúc cởi đồ ra tắm và đứng dưới vòi sen, người anh em của Khánh đã hùng dũng chào cờ rồi. Anh háo hức lắm, nhưng một chút sĩ diện chợt kéo đến, vừa mới quen thôi mà đã lộ liễu thế này thì mất mặt quá. Thôi, thèm thì tối về tự xử vậy, làm vậy lần sau mất hình tượng lắm. Nghĩ thế Khánh lại mặc quần áo chỉnh tề vào rồi đi ra ngoài.

Linh Đan ngay từ đầu cũng biết ý định của Khánh là gì, một cô gái đi dọc Nam Bắc như cô thì mấy trò hề ấy sao có thể qua mắt được? Nhưng cô không ngờ, Khánh tắm xong đi ra lại ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc thế kia... bỏ bà, không lẽ thằng này yếu sinh lý? Linh Đan lẩm nhẩm trong đầu. Nhưng chưa thử thì làm sao biết được? Cờ đến tay thì phát thôi!

Anh tắm lâu thế?

Linh Đan đứng dậy tay cầm lon bò húc tiến đến chỗ Khánh.

Ừm, đi xe nên người bẩn quá em ạ.

Thực ra, Khánh cố tình đứng trong đó để ông bạn nhỏ xẹp xuống rồi mới dám ra ngoài, khi này tắm anh tưởng tượng đến cảnh ôm hôn mà nó cương cứng không chịu nổi... nên khi Linh Đan hỏi anh đành nói dối.

Em chờ anh mãi, em đi xe mấy ngày người cũng bẩn quá, tranh thủ đi tắm một cái rồi về.

Mà anh có khát nước không?

Em mở tủ lạnh thấy có bò húc nên bật một lon, uống lạnh lạnh ngon lắm...

Linh Đan mời chào.

Anh không thích uống đồ ngọt lắm...

Khánh từ chối vì quả thực anh ít khi uống bò húc, buồn ngủ thì uống chè đặc hoặc cafe thôi.

Em cũng vậy nhưng khát quá trót bật ra rồi, uống không hết, mà bỏ đi thì lãng phí...

Thôi để đây anh uống cũng được!

Khánh chủ động muốn uống, cảm giác uống chung đồ với người đẹp chắc thích lắm. Nghĩ vậy, anh uống một hơi hết nửa lon, Linh Đan nhìn rồi nói:

Anh chờ em một lát nha, em tắm cho dễ chịu rồi mình đi!

Ừm. Em đi đi.

Linh Đan bỏ vào trong nhà tắm, Khánh ngồi ngoài bấm điện thoại, thấy tin của Hạnh, anh vội vàng xóa đi vì sợ Linh Đan nhìn thấy sau này muốn tiến xa hơn thì cô ấy không đồng ý. Giống như Khánh khi nãy, Linh Đan vào tắm khá lâu, mãi chưa thấy ra, phòng điều hòa mát lạnh, anh thấy hơi buồn ngủ nên nằm xuống giường chờ đợi.

Không hiểu thế nào nằm xuống giường lại không thấy buồn ngủ nữa, do tắm thoải mái hay vì gì anh cũng chưa nghĩ ra, nhưng tự nhiên người anh em trong quần lại biểu tình. Lần này không giống khi nãy, anh cố quên đi nhưng không thể nào quên đi được, cảm giác muốn được ôm ấp cơ thể đàn

bà càng lúc càng khó chịu. Xem ra, muốn làm người lịch sự mà "trên bảo dưới không nghe rồi"... Khánh nằm trên giường và không ngừng đấu tranh tư tưởng.

Linh Đan cố ý ở lâu trong đó để cho Khánh ngấm thuốc rồi mới ra ngoài, khi cô vừa hé mở cánh cửa phòng tắm, Khánh bật dậy tức khắc, ánh mắt anh sáng lên như tìm kiếm điều gì đó. Mồm lắp bắp:

Em tắm xong rồi ...à?

Vâng. Anh ơi, ngại quá, khi này em quên không mang đồ vào thay...

Linh Đan vờ nói giọng lí nhí.

Em cần lấy cái gì để anh lấy cho!

Bộ quần áo của em ở trong balo, và... cả...

Cái gì nữa em?

Cả đồ lót ạ!

Nghe câu đồ lót đầu óc Khánh như được kích hoạt vậy, ngay lập tức liên tưởng tưởng ra khu vực nhạy cảm của Linh Đan và bầu ngực căng đầy của cô ấy.

Ừ... em cứ ở yên đây anh lấy cho!

Tay chân Khánh run lẩy bẩy vì nghĩ đến chuyện đó.

Ngại quá.. anh lấy giúp em với nha...

Khánh lục lọi ba lô một lượt, thấy toàn đồ ngủ và đồ lót sexy, tranh thủ anh còn đưa lên mũi ngửi thử, hưng phấn quá thể đáng, mùi nước hoa phụ nữ quyến rũ chết người thế này...

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 26

Nhiều đồ quá không biết nên lấy bộ nào, mà toàn đồ nhạy cảm của phụ nữ, hỏi lại cũng kỳ... thôi lấy đại một bộ cho cô ấy mặc vậy. Dù sao cũng là đồ của Linh Đan, mặc cái nào chả được? Nghĩ thế rồi Khánh đem quần áo đến gần cửa phòng tắm.

Đây, quần áo đây, em cầm lấy mà mặc!

Khánh gõ cửa và nói.

Vâng, anh chờ em chút!

Cánh cửa phòng tắm lại hé mở, Linh Đan quẩn cái khăn tắm hờ hững trên người, cố tình đứng ở giữa cửa rồi với tay ra lấy quần áo. Cánh tay cô chìa ra phía trước đỡ lấy, nhân tiện cô làm như không thấy rồi nắm chặt bàn tay Khánh. Anh giật mình, cái nắm tay này có ý gì đây? Trong người còn đang rạo rức khó tả, cái nắm tay mát lịm làm Khánh muốn chạm vào những chỗ khác trên người Linh Đan. Hai bàn tay cứ nắm lấy nhau chưa chịu buông, Khánh khó chịu lắm rồi, những ngón tay bắt đầu cử động, anh mon men sờ vào mu bàn tay Linh Đan, bất ngờ nắm chặt lấy tay cô rồi kéo ra ngoài.

Aaaahh...

Bị kéo bất ngờ, Linh Đan vờ hét lên thất thanh rồi ngã nhào vào lòng Khánh, cả cơ thể chỉ quẩn mỗi chiếc khăn tắm, gần như phô bày tất cả lương mềm mại.

Anh xin lỗi, có làm em giật mình không?

Khánh được đà vòng tay ra phía sau ôm lấy Linh Đan ghì chặt vào người mình, ghé vào tai cô thủ thỉ. Linh Đan khẽ lắc đầu:

Em không sao, chắc nền nhà ướt nên trơn trượt anh ạ!

Cô ấy cúi đầu và nhẹ nhàng nói, ánh mắt lảng tránh sự thăm dò của anh.

Lần sau em chú ý vào nhé!

Khánh vừa dứt lời cũng là lúc bàn tay của anh bắt đầu nhập cuộc, chiếc khăn cuốn hờ bị anh gạt phăng xuống đất, Linh Đan trần như nhộng trước mắt anh, cô ấy run rẩy xuýt xoa:

Anhh... anhh... anhhh làm gì vậy?

Rồi lấy hai tay che mặt.

Thực sự đến giờ phút này Khánh không chịu được thêm nữa...

(các chị em đọc truyện cũng không chịu được thêm nữa rồi ấy... không cho hai đứa nó húp nhau thì bỏ mọt con viết truyện luôn. 😊😊).

Linh Đan, anh yêu em!

Khánh thều thào rồi hôn lên xương quai xanh của Linh Đan.

Anh biết là hơi vội vàng, nhưng ngay từ lúc nhìn thấy em, anh đã thích em rồi!

Linh Đan không nói gì, vẫn làm bộ e thẹn, cô biết, ai trong trường hợp này thì cũng sẽ nói vậy thôi, có tí thuốc vào rồi, kể cả không yêu cũng nói là yêu. Chưa kể, lúc chưa bị bỏ thuốc, chắc hẳn Khánh đã si mê vẻ đẹp của cô rồi nên mới theo gót nhau đến giờ này...

Em xấu hổ lắm..

Anh mặc quần áo vào cho em đi!

Em đẹp lắm, đã có ai nói với em rằng em rất đẹp không?

Nước da trắng mịn thế này...

Vừa nói Khánh vừa lướt nhẹ bàn tay trên cơ thể Linh Đan. Cô lắc đầu:

Em không biết...

Trời ơi, cái câu em không biết nghe nũng nịu muốn hôn lên môi gì đâu...

Khánh cúi xuống và chiếm lấy bờ môi Linh Đan, cô chủ động đón nhận và hôn ngược lại anh, một sự khởi đầu ướm át...

Con ciu trong quần Khánh cương cứng đến nghẹt thở, vừa hôn vừa cởi quần áo, Khánh thao tác bàn tay nhanh đến chóng mặt, chẳng mấy chốc, hai cơ thể trần như nhộng đã quấn lấy nhau trên chiếc giường êm ái. Khánh không biết mình đã bị bỏ thuốc, anh cứ ngỡ rằng hơn một năm qua yêu Hạnh, vì giữ mối tình trong sáng nên anh cả năm chưa gần gũi phụ nữ nên bây giờ được ở bên Linh Đan, cảm giác ham muốn mới mạnh mẽ thế này.

Đây không phải lần đầu Khánh lên giường với gái, Linh Đan cũng thế, Khánh chẳng phải là người đầu tiên ôm ấp cô thế này. Nhưng đàn bà mà, với người lạ mới tiếp xúc lần đầu, vẫn nên tỏ vẻ ngây thơ một chút để đàn ông họ được thể hiện sự mạnh mẽ. Không cần biết Linh Đan nghĩ gì về mình vào lúc này, nhưng đàn ông mà, có một điều luôn đúng, là lần đầu tiên hay lần thứ n không quan trọng, một khi đã lên giường để chị em phụ nữ thất vọng là điều không nên! Nghĩ tới đây, cả cơ thể Khánh bắt đầu đè lên trên Linh Đan, anh gây mê kích thích cho cô rên xiết không ngừng...

Tối đó, sau khi nhắn tin cho Khánh xong mà anh không trả lời, Hạnh buồn và có chút hụt hẫng, bởi lẽ theo lịch trình thì bây giờ anh ấy đã vào đến nơi rồi. Từ hôm qua đến bây giờ không gọi cho cô lấy một cuộc, tin nhắn cũng mất tăm hơi... Bình thường, dù có bận đến mấy, chỉ cần cô nhắn tin đến, nếu anh rảnh sẽ nhắn tin lại ngay, hoặc không anh sẽ gọi lại nói mình đang bận. Gần 2 ngày trời không thấy hồi âm, Hạnh bắt đầu thấy lo, mà không đúng, ghen thì chính xác hơn. Cảm giác yêu đương một ngày không nói chuyện thấy nhớ nhung lắm, hơn nữa, công việc của anh ấy chạy xe đường dài, tiếp xúc với nhiều người, chỉ sợ anh ấy có người khác thôi...

Hạnh buồn nên vẽ ra đủ lý do để suy nghĩ, nhưng rồi cô lại thấy bản thân ích kỷ, công việc anh ấy nhiều áp lực như vậy, biết đâu trên hành trình gặp sự cố ngoài ý muốn thì sao? Cô ở nhà ghen bóng ghen gió thì tội nghiệp anh ấy quá.

Khánh và Linh Đan dính lấy nhau như sam, tiếng thở, tiếng rên rỉ dâm dăng của cả hai làm căn phòng chứa đầy hương vị dục tình, lúc anh rờ rẫm đầu đó để kiểm tra condom đeo vào để bắt đầu cuộc chơi thì điện thoại rung. Để tránh nghi ngờ, Khánh đã xóa tên Hạnh trong danh bạ, bây giờ cô gọi đến chỉ là một số máy thông thường.

Hết chuông, Khánh không nghe, Hạnh không bỏ cuộc, cô gọi tiếp lần thứ hai, đang vui thì bị làm phiền, Linh Đan cau có:

Sao thế anh? Ai gọi mà anh không nghe vậy?

À, mấy thằng bạn nó không thấy anh về nên gọi trêu ấy...

Không nghe giờ này, mất hứng lắm!

Nói đoạn Khánh mở máy rồi ấn tắt nguồn, yêu đương gì tầm này nữa, con ciu đã sướng lên rồi thì tình nghĩa hơn một năm qua cũng chả sánh kịp với tấm thân nõn nà đang nằm dưới thân anh bây giờ được. Quảng điện

thoại sang một bên, Khánh đeo condom vào cho người anh em và chuẩn bị lâm trận.

Hạnh gọi tiếp cuộc nữa thì điện thoại vang lên câu nói "Thuê bao quý khách vừa gọi...", cô sửng sờ, khi này còn đang gọi được, tại sao bây giờ đã tắt máy rồi? Anh ấy ghét mình nên cố tình né tránh sao? Hay vì lý do gì, vì mình không cho anh làm chuyện đó nên anh chán ư? Không phải chứ? Hay điện thoại anh bị người ta lấy trộm nên mình gọi đến họ không nghe nhỉ?

Hạnh thật ngây thơ, ngay khi bạn trai đang trần như nhộng ôm cô gái khác để thỏa mãn cái bản năng hạ đẳng, bỏ mặc cô chốn này mà Hạnh vẫn còn nghĩ tốt được cho cậu ta.

Trong khách sạn, Khánh tắt đèn sáng đi vì sợ họ đặt camera quay lén các cặp đôi làm tình, vui chơi nhưng phải tránh hậu quả về sau. Linh Đan nằm ườn ẹo trên giường, hai cánh tay vòng lên ôm cổ Khánh, người đàn ông chuẩn bị đưa cô vào cơn mê....

Khẽ lách qua hai bắp đùi mềm mại, Khánh ấn thân dưới vào nơi bí hiểm, nhờ sự bôi trơn của condom hay sự chào đón nồng nhiệt từ cô bé của Linh Đan, anh không biết nữa, chỉ biết là bây giờ phải vào sâu bên trong thôi. Khẽ dùng sức, cả thanh đoản côn đã nằm gọn ở trong đó, vừa vặn như cái khuôn đúc, đầu óc anh bừng tỏa cảm xúc mãnh liệt, thứ cảm giác đê mê này rất lâu rồi chưa được cảm nhận. Phê, thật sự quá phê!

Khánh khẽ vuốt xoa, Linh Đan thì ồng ẹo khi cái đó cứ dứ dứ ở bên trong, cô muốn nhiều hơn thế, sự nhấn nhá nhẹ nhàng này thực sự không làm thỏa mãn. Lẽ nào, suy nghĩ lúc này của cô là thật? Anh chàng bị yếu sinh lý sao?

Khánh không yếu sinh lý, mà lý do khiến anh ngật ngưỡng ấy là bởi, hơn một năm nhịn mồm, bây giờ được tiếp xúc với cảm cung nên con ciu thích

quá, không chịu nổi, vừa mới vào đã chực trào phun ra, rõ chán. Sợ mất thể diện nên anh cố ngâm mình trong đó để kìm hãm lại sự hèn kém này...

Linh Đan khó chịu, cô hơi cựa mình như một lời nhắc nhở đến anh thì bất ngờ con ciu không nhịn được đã phun bừa ra đầy sung sướng... Đã đời, cú phóng thích quá mê tơi, còn Linh Đan tiu nghỉu khi thấy của nợ ấy đang nhỏ bé dần trong người mình. Xem ra, phí công sức chặn dắt cả ngày trời rồi còn đâu...

Không hài lòng nhưng Linh Đan vẫn tỏ vẻ ngây thơ, nhân lúc Khánh mệt nhoài vì cú phóng thích sung sướng, cô lén lấy cái lọ bé tẹo hình thoi son rồi chấm chấm xuống ga giường, bàn tay vờ nắm vào ga trải giường và vờ nhàu nhĩ nó lên. Khánh bỏ vào trong thay rửa, đến lúc ra ngoài anh thấy Linh Đan đã ngủ rồi. Thực ra cô đang diễn kịch xem anh ấy sẽ có biểu hiện thế nào thôi....

Bật đèn ngủ cạnh giường lên, Khánh kéo chăn và đắp lên cơ thể trần như nhộng của mỹ nữ, tấm thân nuột nà không chê được điểm nào. Nhưng rồi, anh chợt khựng lại vì thấy dưới ga giường ngay chỗ Linh Đan nằm có dính ít máu đỏ. Khánh nghĩ lại, mà cố nghĩ cũng không nhớ được gì vì khi này đầu óc anh chỉ nghĩ đến việc giải tỏa sự hưng phấn, quên hết việc đã đưa vào bên trong ra sao, cảm giác sung sướng thì vẫn còn mà chuyện khác lại ko nhớ nổi...

Mong ước bao lâu, không ngờ hôm nay vô tình mà anh lại được hưởng thụ gái tân? Khánh như không tin vào mắt mình, cô ấy thạo đời, lại dễ dãi như vậy, không ngờ lại chấp nhận dâng hiến thứ quý giá đó cho anh, lẽ nào, vì anh đẹp trai sao? Tình yêu sét đánh à?... Khánh bắt đầu ngộ nhận, một chú cừu non ăn tạp không biết mình đã bị lừa một cú ngoạn mục.

Khánh định ninh là như vậy nên anh trân trọng Linh Đan lắm, bản thân lấy đi thứ quý giá của cô nên cảm giác tội lỗi bỗng nhiên xuất hiện. Anh nằm xuống kế bên rồi hôn nhẹ lên má cô, đắp chăn che ngang ngực để Linh

Đan ngủ ngon không bị cảm lạnh. Anh mệt lắm rồi, muốn ngủ lắm luôn, nhưng trước khi vào giấc vẫn thì thầm vào tai cô gái:

Cảm ơn em!

Khánh mệt, anh mệt lắm ấy. Chạy xe căng thẳng, xuống xe thì bám đuôi theo gái, có bao nhiêu sinh lực khi này đã dồn hết vào cuộc vui, bởi vậy, vừa ngã lưng là anh ngủ quên trời đất. Linh Đan thấy anh mệt nên cũng để yên cho Khánh ngủ một giấc sâu. Thấy chàng trai này có vẻ gì đó đáng yêu nên Linh Đan không bực bội chuyện khi này nữa, có thể là lần đầu gặp mặt nên không kìm hãm được.

Cô mở điện thoại ra, cho màn hình tối nhất có thể và nhắm tin trò chuyện với ai đó...

Đêm đã khuya rồi nhưng Linh Đan chưa ngủ được, có lẽ do uống một hộp bò húc có chứa thuốc kích thích nên cơ thể chưa được thỏa mãn khiến cô khó chịu. Xem giờ đã là 2 giờ sáng, Khánh vẫn đang ngủ khì, Linh Đan mạnh bạo luồn tay xuống dưới sờ vào cái đó của anh, nó mềm xìu, không góc đầu lên được, có thể do chủ nhân quá mệt...

Không mảnh vải trên người, nằm gọn trong chăn, bên cạnh lại có một người đàn ông cao to, Linh Đan bỗng nhiên nổi hứng, muốn khiêu khích Khánh để anh thức dậy và thỏa hiệp với cô. Hy vọng lần đầu hụt hẫng sẽ được bù đắp lại bằng lượt về đây mong đợi. Không do dự, Linh Đan bò lồm cồm xuống phía dưới, nơi con ciu yếu xìu ấy, bàn tay vuốt vuốt xoa xoa để kích thích... quả nhiên, dù chủ nhân đang ngủ nhưng cậu bé vẫn bắt sóng tốt, nhận được tín hiệu là góc đầu lên ngay. Cứng và to là điều mà Linh Đan rất hài lòng.

Cơ mà anh ấy vẫn ngủ rất say, làm sao đây? Linh Đan khẽ ngậm lấy cậu nhỏ, cô dùng lưỡi cọ quét xung quanh cậu bé, do được kích thích chiêu độc nên Khánh chập chờn tỉnh giấc. Anh thấy sung sướng quá, mơ màng không

biết thật hay mơ, mở mắt ra thấy trời vẫn tối, mà đang ngủ say nên quên mất mình đang nằm khách sạn với gái. Trong vô thức, anh nhắm mắt lại ngủ tiếp, nhưng tay thì lại ghì đầu Linh Đan ấn xuống để cô làm tiếp.

Đến khi hứng quá, không chịu được, Khánh lôi Linh Đan nằm ghì lên người mình, trong chăn, anh quờ quạng sờ nắn ngực cô, con ciu thì lần mò tìm chỗ ẩn trú. Giờ này rồi còn nghĩ gì đến an toàn hay không an toàn nữa? Đầu trần, Khánh cứ thế thâm nhập vào bên trong, những lần thúc mạnh bạo, da thịt cọ sát nhau đến mê người, cứ thế, Linh Đan nằm sấp lên người anh, Khánh nằm dưới và tấn công vào bên trong dồn dập. Anh đã tỉnh và nhớ lại mọi chuyện, khẽ hôn môi cô, Khánh nói:

Có làm em thất vọng không?

Linh Đan đá lười lại anh về nguyện ý, đúng là nguyện ý thật, của nợ gân guốc và mạnh mẽ thế này, dục tình trong cô trào dâng khôn xiết. Cả hai đều chìm đắm trong hoan lạc không có cách nào thoát ra được....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 27

Cả đêm Khánh ở bên người con gái khác hoan lạc mê say cũng là ngần ấy thời gian Hạnh lo lắng, cô không chớp mắt nổi vì nghĩ và nhớ về anh. Yêu nó là như vậy, cồn cào, da diết, chi phối cảm xúc cực lớn, đêm yên tĩnh thì cảm giác trống vắng khiến cho Hạnh thấy tủi thân hơn. Làm việc ở công ty đã không dễ dàng, bạn trai hai ngày liền không liên lạc được, chẳng biết phải làm sao?

Hôm sau đi làm, khuôn mặt cô phờ phạc, rầu rĩ vì thiếu ngủ nhưng vẫn cố tỏ vẻ như không có chuyện gì. Cô đã nghĩ, hay là gọi điện về hỏi mẹ Khánh xem anh có liên lạc gì hay không, chứ cô thấy lo quá! Chẳng may trên đường xảy ra bất trắc gì, nhưng nghĩ lại, anh chưa đưa cô về ra mắt bố mẹ, hai người hoàn toàn chưa có ràng buộc, nếu như cô có hỏi thì chẳng phải là tự vợ việc vào mình sao? Nếu Khánh có mệnh hệ gì thì bố mẹ ảnh mới là người buồn và lo nhất, cô dẫu sao cũng chỉ là bạn bè, vẫn là nên im lặng thì hơn.

Những ngày tháng yên bình tại công ty thực tập trôi qua, Hạnh thầm cảm thán, không biết có phải công lý ông trời hiển linh hay gì mà thời gian này lại dễ chịu đến thế, không có ai bắt nạt, được làm việc đúng chuyên môn, thỉnh thoảng cũng làm việc nhóm và được đóng góp ý tưởng trong kế hoạch sản xuất mới... Hạnh thấy mình làm việc không tệ, cấp trên cũng nhìn nhận cô ở một góc độ tích cực hơn.

Lại nói về Khánh, đêm đó mây mưa vẫn vũ với Linh Đan đến cuồng nhiệt, anh rời khỏi thân thể cô gái mới quen nằm xuống giường là ngủ say

như chết đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Khi mở mắt ra, toàn thân mỏi nhừ, có lẽ là do vận động mạnh.:))

Linh Đan đã không còn ở đây nữa, cô ấy đã rời đi, Khánh day day hai bên thái dương lững thững ngồi dậy đi vào phòng tắm. Quần áo gọn gàng, lúc này anh mới mở điện thoại lên thì chao ôi cuộc gọi nhờ, tổng đài nhắn tin số thuê bao gọi đến trong lúc tắt máy quá trời. Trong đó, Hạnh gọi nhiều nhất, cứ 10, 15 phút cô gọi một lần, còn có cả tin nhắn quan tâm nữa.

Đọc tin xong, Khánh lại thấy mình chột dạ. Khánh! Mà đang làm cái gì thế này? Khánh tự dẫn vật chính mình khi nghĩ về Hạnh, chuyện tình cảm của hai người đâu còn một sớm một chiều nữa, anh phải công nhận, trước nay chưa thật lòng yêu ai nhiều như cô ấy... Nhưng giờ sao, chính anh đã đem ân tình mà cô ấy gửi gắm đổ xuống sông, xuống bể. Đêm qua, mặc cho cô không ngủ vì lo cho anh, nghĩ về anh... thì anh lại ôm ấp người con gái khác.

Khánh do dự, anh nghĩ xem bây giờ nên nói lại thế nào cho Hạnh tin anh, cảm giác tội lỗi bủa vây, trong đầu lại nghĩ đến việc nói dối. Con người mà, hiếm ai mắc sai lầm mà chủ động đối diện với nó? Luôn tìm cách bào chữa cho cái sai của mình, Khánh cũng thế, anh đang vẽ ra một lý do để đáp lại sự lo lắng của Hạnh.

Chưa kịp bấm máy gọi thì điện thoại đổ chuông, là cậu HUY lơ xe:

Anh Khánh, qua nay đi đâu tắt máy kinh thế?

À. Anh đi vào chỗ người bạn, lâu ngày không gặp uống say quá, bây giờ mới dậy được đây!

Khánh ậm ừ.

Vâng. Sắp đến giờ xuất bến rồi, anh liệu mà ra xe sớm nhé!

Ừ. Tí anh qua luôn đấy!

Điện thoại vừa dứt, Khánh liền nghĩ đến Linh Đan, cảm giác tội lỗi khi phản bội Hạnh chưa nguôi đi thì nổi dằn vặt, náy náy với Linh Đan lại kéo đến. Khánh thấy khó nghĩ quá, tình yêu với Hạnh trong sáng, ngây thơ... còn với Linh Đan, cô đã trao anh tất cả, sự trân quý của người con gái chính là lần đầu tiên anh đã cướp đi. Lẽ nào, anh là người sống không có trách nhiệm sao???

Bây giờ phải thế nào đây?

Sắp đến giờ đi làm, Khánh mặc kệ, anh không gọi điện cho ai hết, xuống trả phòng rồi thanh toán, anh gọi xe đi về bến và chuẩn bị lên đường. Tâm trạng nặng nề khó tả.

Chuyến xe khởi hành, Khách khứa lên xuống nhộn nhịp, Khánh chạy ca đầu tiên, bận rộn quá nên nhất thời cũng quên đi tình cảm cá nhân, đến khi điện thoại báo có tin nhắn, anh mở ra đọc thì tin nhắn của Linh Đan gửi đến:

Anh quên em rồi à?

Lời này là ý gì nhỉ? Cô ấy đang trách móc hay nhắc nhở mình đây? Khánh suy nghĩ, anh đang lái xe nên không đáp lại được, bởi vậy nhắc máy gọi luôn, đầu dây bên kia vừa nghe máy, anh liền nói:

Anh xin lỗi, anh bận quá, em đi từ lúc nào sao không nói với anh?

Khánh ân cần, với cô gái này, hai người đã hòa vào làm một, bởi vậy không còn khoảng cách nào với nhau nữa, anh nói chuyện thân thiết giống như những cặp tình nhân với nhau.

Em thấy anh ngủ say quá nên ngại đánh thức, sợ anh mệt!

Linh Đan phụng phịu, cái giọng nghe dễ thương quá, trái tim Khánh bỗng nhiên tan chảy. Thì ra, đàn ông không chỉ yêu bằng mắt mà họ cũng muốn nghe những lời âu yếm ngọt ngào từ phụ nữ.

Bây giờ em đang ở đâu?

Khánh hỏi lại.

Em đang ở nhà chị gái em!

Ừm. Nói ra anh mới nhớ, hôm trước em nói đến thăm chị gái vì chị mới sinh cháu, vậy mà đến nơi, anh dặt đi theo anh cả buổi, chị không giận hả?

Bị bắt lộn, Linh Đan liền nói:

Tại hôm đó anh rể em ở nhà, em ngại hai vợ chồng trẻ nên ngại vào, nói dối là qua chỗ bạn chơi, hôm nay anh ấy đi công tác rồi nên em mới ghé qua!

Thế à.

Khánh tin tưởng Linh Đan tuyệt đối, cứ ngỡ cô ấy thật lòng, vì anh tin chuyện vết máu đó nên cô ấy nói gì anh cũng thấy vừa tai, suy nghĩ lúc trước về Linh Đan tạ ơn đời hay nọ bây giờ Khánh gạt bỏ đi hết.

Tối rồi sao em chưa ngủ?

Em ngủ muộn quen rồi, chưa ngủ được anh ơi.

Anh có chuyện này... nhưng không tiện nói ra!

Khánh ngập ngừng.

Chuyện gì thế anh?

Linh Đan tò mò.

Tế nhị. Nếu em chưa ngủ thì chờ anh khoảng một giờ đồng hồ, hết ca, anh được đi nằm sẽ gọi điện nói chuyện với em sau, được không?

Ok anh.

Ừm. Vậy anh tắt máy đây, đường khó đi lắm.

Đến nửa đêm, xe dừng nghỉ tại một nhà hàng ăn cũng là thời điểm Khánh chạy hết ca. Ăn uống xong xuôi là anh được ngủ đến sáng mai, nằm vào chỗ của riêng mình, anh bấm điện cho Linh Đan, vừa đổ chuông đầu dây bên kia đã bắt máy.

Anh sợ em ngủ rồi cơ.

Khánh nói khi thấy Linh Đan vẫn còn thức chờ anh.

Em ngủ muộn quen rồi mà anh, anh đã được nghỉ chưa?

Anh vừa hết ca xong, đang nằm và gọi cho em này!

Khi này anh nói có chuyện tế nhị gì muốn nói với em vậy? Làm em tò mò này giờ đó.

À...

Khánh ngập ngừng.

Xe đông người, không tiện nói, hay mình nhắn tin nhé!

Ok.

Cuộc gọi kết thúc, Khánh trùm chăn và nằm soạn tin nhắn gửi đi.

Đêm qua, anh nhớ là lúc ấy... ấy.. anh không đi "giày", em nhớ mua thuốc vào uống nhé!!

Thì ra, chuyện tế nhị mà anh nói chính là việc phát sinh quan hệ vào lúc 2h sáng, vì quá hưng phấn nên cả hai đã dính lấy nhau một cách trần trụi không che chắn gì cả. Khánh nghĩ Linh Đan là lần đầu tiên, sợ cô bối ngỡ nên dặn dò kéo hậu quả sẽ xảy đến.

Linh Đan đọc tin xong cười ngặt nghẽo, anh chàng này cũng quan tâm cô quá rồi, lại lo lắng cho cô từng việc nhỏ nhặt ấy nữa. Tưởng chuyện gì tế nhị, ai ngờ... Khánh chẳng phải người đầu tiên của cô, chơi bời xong lần nào Linh Đan chẳng tự có biện pháp để phòng ngừa, nếu không người gánh chịu hậu quả vẫn là đàn bà con gái như cô. Biết Khánh ngây thơ tin mình trong trắng nên Linh Đan cũng không ngại diễn kịch:

Anh thấy em có dễ dãi quá không?

Không có....

Anh xin lỗi, là lỗi của anh, đáng lý anh không nên như vậy. Tại, anh không làm chủ được mình khi ở bên em...

Khánh nhận hết lỗi về mình.

Em sợ lắm... lỡ như có em bé thì sao hả anh?

Linh Đan lại giả ngây ngô.

Thế em đã mua uống chưa?

Khánh sốt ruột, anh sợ để lâu không uống thì sẽ khả năng có em bé là rất cao, theo như anh biết, nếu như gần gũi vào thời điểm sáng sớm, tinh binh sẽ rất khỏe mạnh... bởi vậy, việc thụ tinh vì đó mà xác suất cũng cao hơn.

Em chưa.

Ừ. Anh hiểu rồi, anh xin lỗi vì bây giờ mới nhớ ra để nói với em, khuya rồi cũng không thể ra đường được, sáng mai ngủ dậy em nhớ mua thuốc

uống vào nhé! Để lâu quá là khả năng vẫn sẽ dính bầu đó.

Em lo lắm...

Không sao đâu, em đừng sợ, nghe lời anh, ngày mai cứ làm như anh dặn nhé!

Sao anh biết mấy chuyện đó vậy?

Linh Đan hỏi ngược lại Khánh, thực ra cô biết tổng, đàn ông ai chẳng có nhu cầu, chỗ nọ chỗ kia để giải tỏa cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Cô đánh giá, anh cũng chẳng phải người nghiêm túc gì, mới gặp lần đầu, qua vài câu chuyện mà đã bám lấy cô. Đó là bởi cô xinh đẹp, nếu như với người con gái khác chắc cũng không khác gì.

Bị hỏi ngược, Khánh không biết đáp lời ra sao, suy nghĩ mãi anh soạn tin:

Em đang nghĩ anh bị ối à?

Đúng là ban đầu Khánh có ý định đưa Linh Đan lên giường, thứ nhất là để thỏa mãn cái nhu cầu sinh lý, thứ hai là cảm xúc nhất thời thích thích cô, nhưng cái giây phút ở trong khách sạn, anh đã đấu tranh tư tưởng vì mới lần đầu, không muốn mất hình tượng. Vậy mà, chẳng hiểu sao lại lao vào cô ấy vồ vập cấu xé đến điên cuồng như vậy. Thôi, mọi sự cũng đã rồi, nếu như cô ấy có nghi ngờ, nghĩ xấu về anh thì cũng đành chấp nhận.

Em... em...

Một lần nữa xin lỗi em, anh không nên như vậy!

Không biết nói gì cho em tin... Bây giờ anh đang trên đường ra Bắc rồi, sớm cũng phải 4 hoặc 5 ngày nữa anh mới vào lại trong đó được.

Em nghe lời anh, ngày mai mua thuốc uống vào nhé, khi nào anh vào sẽ gặp em..

Vâng...

Lúc ấy đừng tránh mặt anh nhé!

Nếu anh không nghiêm túc thì em không dám hứa!

Linh Đan lại xoáy vào chuyện tế nhị, rõ ràng cô không hề sợ hãi như mình đã nói.

Em mà không gặp chắc anh điên lên mất...

Tại sao?

Ở bên em thật tuyệt!!

Một câu nói ý tứ, gửi đi rồi Khánh thầm mỉm cười và nghĩ lại chuyện đêm qua, cảm giác đê mê sung sướng ấy thật khó mà quên đi được.

Đang vui vẻ vì nghĩ đến chuyện nhạy cảm, Khánh luồn tay xuống dưới tự nghịch ngợm của nợ của mình, càng nghĩ đến nó càng cương cứng lên, sự khao khát lại bắt đầu. Chết tiệt, không có mãi thì cũng không sao, ăn ngon lại quen mồm! Khánh nghĩ vậy nhưng vẫn không buông tay khỏi người anh em, nằm mân mê một lát rồi thiu thiu ngủ thì điện thoại lại có tin nhắn:

Tại sao anh không trả lời điện thoại em?

Anh có chuyện gì vậy,... có chuyện gì thì nói cho em biết nhé, em lo lắng cho anh.

Khánh đọc xong mà người cứ đơ ra, chai lỳ cảm xúc. Một người con gái anh đã yêu đến nồng nhiệt, yêu da diết và cháy bỏng, vậy mà mới có mấy

ngày trời... tại sao lại trở nên xa cách đến vậy chứ? Trước đây, dù chỉ là một buổi sáng thôi, bất cứ xảy ra chuyện gì Khánh cũng gọi điện hoặc nhắn tin kể lể cho Hạnh yên tâm. Ba ngày không nhắn tin, không gọi điện, anh lại dễ dàng quên đi mọi thứ, Khánh không biết bản thân đang cần thứ gì nữa. Cảm xúc nhất thời với cái mới là vậy sao?

Do dự một hồi, anh nhắn tin:

Mấy ngày nay xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn nên anh không gọi về cho em được.

Anh vẫn ổn, em đừng lo cho anh nhé!

Anh xin lỗi, lẽ ra phải thông báo cho em một tiếng ngay từ lúc xảy ra chuyện nhưng việc cấp bách, anh không thể làm khác được.

Soạn rồi Khánh ấn gửi đi. Lát sau Hạnh lại hồi đáp:

Anh không sao là em yên tâm rồi, mấy ngày qua em buồn và lo cho anh lắm, đường dài nhiều nguy hiểm...

Mà có chuyện gì vậy anh? Kể cho em nghe với!

Mọi chuyện dài dòng lắm, nhưng cũng may là qua rồi... em đừng lo, nhắn tin không nói hết được, mọi người trên xe ngủ cả rồi không tiện gọi điện.

Hôm nào về anh kể cho em nghe, anh đang trên đường ra Bắc rồi!

Ly kỳ thế cơ ạ?

Ừm. Dài dòng lắm.

Anh mệt quá, em ngủ sớm đi, anh tranh thủ chợp mắt, trời sáng lại phải đổi ca rồi!

Vâng. Chúc anh ngủ ngon... nhớ anh!

Nói với nhau có mấy tin mà Khánh thấy tim mình đập thình thịch, không ngờ cũng có ngày anh nói dối không chớp mắt thế này. Hạnh thì vui vẻ hơn, mấy ngày chờ đợi, cuối cùng bạn trai cũng đã trả lời điện thoại, biết anh ấy ổn là cô yên tâm rồi. Bớt được một gánh lo trong lòng, nhưng bù lại, nghe Khánh nói, anh xảy ra chuyện bất ngờ mà không nói được trong vài câu, thành ra cô tò mò quá. Đành chờ đợi anh ấy ra Bắc, đôi lứa gặp gỡ rồi nghe anh kể vậy.

Hai ngày sau, vào một buổi chiều mưa tầm tã, Khánh đã ra Bắc từ sáng nhưng vì Hạnh bận đi làm ở công ty, hơn nữa, bản thân đã có vết nhơ nên anh thấy ngại, không vội đến gặp mặt cô ngay mà về qua nhà. Anh cần thời gian để cân bằng lại cảm xúc của chính mình, nhưng Khánh không ngờ rằng, bản thân đã tạo thêm một mối quan hệ mới khác nên sự đấu tranh trong tư tưởng mỗi lúc một căng thẳng hơn chứ không hề dễ dàng như anh đã nghĩ. Một lúc phải làm hài lòng hai cô gái, sự áy náy và day dứt, sự kích thích và đam mê, nó cứ xoay vòng và lặp lại...

Chiều tối thì cơn mưa cũng dứt, Khánh phi xe máy từ nhà lên khu trọ của Hạnh, cô đã được nghỉ làm và đang nấu bữa tối. Thấy Khánh gọi điện, Hạnh chạy xuống cổng mở cửa đón anh lên phòng. Thịnh thoảng được nghỉ, Khánh vẫn đến đây, nhưng những lần ấy anh chưa lên phòng cô bao giờ mà chỉ nói chuyện dưới cổng hoặc ngồi ghế đá. Cũng là vì nơi này Hạnh đến ở trọ chưa lâu, hôm nay mới có dịp vào xem cô ăn ở thế nào, nhưng cảm giác không còn háo hức như trước.

Cửa phòng đóng lại, Hạnh vì quá nhớ anh do cả tuần không gặp nhau, và do mấy ngày anh không liên lạc cho cô, sự lo lắng, nhớ nhung khiến Hạnh không nhịn được mà ôm chầm lấy Khánh, cô muốn được bên anh thật lâu, nghe tiếng nhịp tim đập rộn ràng trong lồng ngực. Muốn được làm nũng anh mỗi khi gặp mặt, hay đơn giản chỉ vì dành chút tình cảm cho anh mà thôi...

Khánh đáp lại cái ôm đầy xúc cảm ấy bằng nụ hôn lên tóc Hạnh, giây phút này, anh định hôn lên môi cô, nhưng bỗng nhiên Khánh thấy ngại. Nụ hôn lên tóc gượng gạo và khô khan, còn Hạnh, cô không hiểu được người đàn ông đang ôm cô đang nghĩ gì, được ở bên anh, tâm trạng vui vẻ nên Hạnh ríu rít:

Về từ sáng rồi mà bây giờ mới đến thăm em!

Thì em đi làm, có ở nhà đâu mà anh đến?

Hì hì... Em quên mất!

Mà anh ngồi đây chờ em một lát!

Em bận gì à?

Em đang luộc rau, nước sôi rồi mà em quên...

Khánh ngồi xuống giường, anh đảo mắt xung quanh ngắm nghía căn phòng giản dị. Chỉ ở tạm một thời gian nên cũng không có nhiều đồ đạc, ở góc phòng, cô gái ngày nào anh chinh phục đón đưa đang loay hoay nấu nướng, vẻ mặt vui như Tết vì được gặp người yêu. Còn anh, tâm trạng hỗn độn vì cảm giác áy náy, sự nồng nhiệt mỗi khi ở bên Hạnh không còn nữa, thay vào đó, anh ở đây giống như là xuất hiện cho tròn trách nhiệm vậy.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 28

Nếu như mọi khi, có dịp được ở riêng với Hạnh thế này, chắc hẳn Khánh sẽ không bỏ lỡ cơ hội nào để được ôm, hôn hoặc trêu ghẹo cô một tý. Cả hai phải dính lấy nhau thật lâu mới chịu, chả biết tại sao, nhưng yêu là thế... Khánh im lặng trầm tư, khác hẳn với mọi lần anh đến, Hạnh cũng cảm nhận ra được điều này.

Anh bị sao mà cứ như người mất hồn thế?

Anh không sao, đang nghĩ xem ở căn phòng bé nhỏ này thì mùa hè chắc nóng lắm!

Khánh đánh trống lảng.

Em quen rồi, chỉ hơi ồn ào tí thôi nhưng được cái thoải mái hơn ở kí túc. Thích làm gì thì làm...

Vậy khi nào về trường em thuê phòng mà ở riêng.

Thôi, không cần đâu anh, ở riêng lại tốn thêm một khoản, cả là em sắp ra trường rồi.

À, hôm trước anh bảo có chuyện muốn kể cho em nghe, em tò mò quá, anh kể đi.

Khiếp, gì mà bí mật thế, tận mấy ngày không liên lạc được!

Hạnh gọi lại chuyện cũ, cô tò mò vì cô không biết, còn Khánh, khi nghĩ đến mấy ngày đó, bỗng nhiên lại thấy không vui. Nhưng trót hứa rồi nên

anh đành kể:

Ừ. Chuyện thì dài dòng, mà đầu gì cũng không liên quan đến anh.

Nhưng cái hôm anh nhắn tin cho em đó, sợ mọi người nghe thấy thì ảnh hưởng đến uy tín của công ty nên anh không nói được.

Bây giờ em muốn thì anh sẽ kể cho nghe!

Em đang nghe đây...

Hôm ấy, chẳng biết thế nào mà xe anh bị công an họ kiểm tra bất ngờ. Nghe bảo là có người tung tin rằng trên xe có hành khách vận chuyển chất trái phép, bởi vậy, tất cả mọi người có mặt ở đó đều bị kiểm tra... đặc biệt là bị tịch thu điện thoại.

Vậy nên mấy ngày đó em gọi mà anh không nghe, nhắn tin cũng không trả lời đó.

Khá khen cho tài bịa chuyện nói dối của Khánh, Hạnh nghe xong há hốc mồm vì câu chuyện quá ly kỳ:

Ủ ôi, thật á anh? Có người mang ma túy lên xe á, kinh nhờ?

Mà sao công an họ biết mà khám xe nhi?

Nhìn như bao người bình thường thế này ai mà nhận ra được?

Huống chi khách lên dọc đường cũng nhiều, việc của mình là đón khách trả khách, còn điều tra chất cấm là chuyện của công an bởi vậy khi bị bắt thì mọi chuyện mới vỡ lở...

Sợ thật đấy... mà anh có bị làm sao không?

Ngốc này, làm sao mà anh còn ngồi đây được à?

Ừ nhỉ, em quên...

Họ khám xét cả xe, hành lý của tất cả mọi người, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào,... nói chung phức tạp lắm.

Nhưng chủ yếu là công an họ đã theo dõi đối tượng kia từ lâu rồi nên mới một lưới tóm gọn như thế.

Điều tra tổng thể cho chắc ăn thôi, trừ một vài người tình nghi, tất cả đều có bằng chứng ngoại phạm nên không sao rồi!!

Khánh huyền thuyên nói dối, lúc này anh hào hứng kể chuyện lắm, cốt nhập tâm để bạn gái không nghi ngờ gì.

Lần sau anh đi đường phải chú ý đấy, chẳng may làm sao thì liên lụy đến mình.

Hạnh lo lắng cho bạn trai.

Anh biết chứ... cũng may mọi chuyện đã qua...

Em lại cứ tưởng xe gặp sự cố hay tai nạn gì cơ, thỉnh thoảng nghe đài hoặc đọc báo mà thấy vụ tai nạn giao thông là em sợ hết vía luôn, chỉ mong anh đi đường bình an.

Em yên tâm, anh đi làm, chạy xe còn phải bảo đảm cho sự an toàn của mấy chục tính mạng chứ ít gì đâu, xảy ra một cái là nguy hiểm lắm.

Đang nói chuyện sôi nổi thì Khánh có điện thoại, là của Linh Đan, ngón tay anh do dự không dám bấm nghe. Nhìn điệu bộ ấy, Hạnh hỏi dò:

Sao anh không nghe điện thoại đi?

À... số lạ lắm, anh không muốn nghe!

Anh cứ nghe đi, lỡ ai hỏi có việc gì thì sao?

Thôi, không cần đâu, cần thì họ sẽ gọi tiếp, nhiều khi thấy số lạ anh không thích nghe tí nào!

Khánh cất điện thoại vào túi rồi vờ như không quan tâm, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò, anh sợ Hạnh phát hiện ra sự đáng ngờ trong cử chỉ của anh.

Anh... như hâm ý, biết đâu khách họ hỏi xem xe cộ thế nào?

Hoặc người nhà anh, thay số mới nên thông báo..

Thôi, kệ, lúc khác anh gọi lại, mấy khi được ở bên em, cứ điện thoại làm gì..

Khánh ngồi sát vào Hạnh, anh dùng mấy cử chỉ gần gũi để đánh lạc hướng cô, bàn tay tham lam khẽ rờ rẫm tấm lưng mềm mại. Hạnh vẫn còn nguyên vẹn, nhưng sự khao khát chinh phục cô đối với anh bỗng nhiên phai nhạt hẳn, ôm vậy thôi chứ đầu óc anh lúc này không nghĩ tới việc chiếm đoạt cô như mọi lần. Quả nhiên, khi bị cuốn vào cảm xúc yêu đương, Hạnh quên bồng đi việc có số lạ gọi đến, cô chủ động đáp trả nụ hôn ướt át của anh.

Khánh không thoải mái khi ôm hôn cho lắm, vì trong đầu đang nghĩ tới Linh Đan, chết tiệt, anh thấy mình thật đê tiện. Biết vậy nhưng Khánh nào dám thừa nhận cái sai ấy của mình, anh tiếp tục lấp liếm lỗi lầm, nụ hôn cuồng nhiệt hơn, dù không tình nguyện nhưng sự cọ sát thể này cũng đủ khiến con ciu cương cứng.

Linh Đan gọi cho Khánh không được, cô ấy bực bội lắm, vì trước nay, quen biết người đàn ông nào, cô luôn là người dặt mũi cảm xúc của họ. Chính vì vậy, cuộc gọi này Khánh không nhận khiến cảm giác tự ái dâng lên, Linh Đan bực dọc gọi tiếp cuộc nữa. Khánh vẫn không nghe, vì cô ấy

đâu biết rằng, bây giờ anh ta đang ôm ấp một cô gái khác, mà chính cô chẳng thể ngờ được. Gọi không được, Linh Đan nhắn tin:

Vừa mới về Bắc mấy ngày đã quên em luôn rồi?

Anh vào sớm với em nhé!

Hạnh đang vui thì tin nhắn của Khánh lại tinh tinh, cô đẩy anh ra nói:

Chắc là có việc quan trọng người ta mới gọi anh nhiều như vậy, lại còn nhắn tin nữa.

Anh nghe điện thoại xem có chuyện gì đi!

Khánh nhìn Hạnh, anh đứng dậy đi ra ngoài hành lang để gọi điện thoại. Hạnh thấy hơi ngạc nhiên, mọi lần ở cùng nhau, dù là bố mẹ đẻ hay bạn bè, hoặc bất kỳ ai gọi đến, Khánh đều ngồi luôn tại chỗ bấm máy gọi đi, không phải đi chỗ khác thế này. Người này là ai mà anh ấy lại né tránh cả cô thế nhỉ? Trực giác của con gái khi yêu mách bảo, khả năng cao Khánh có người nào đó ngoài cô. Nghĩ vậy, Hạnh đứng lên, lén lén đứng ở cửa phòng nghe thử.

Ra ngoài rồi. Định bấm điện thoại gọi đi rồi, nhưng nghĩ lại, nếu như nói chuyện ở đây ít nhiều cũng có người nghe thấy. Mà nói một hai câu không thể cúp máy ngay được, bởi Linh Đan mới quen, đang vào độ tán tỉnh sướt mướt, hơn nữa cô ấy còn bản khoăn chuyện qua đêm hôm trước nên làm nũng anh lắm. Chỉ sợ gọi điện lâu quá, Hạnh phát hiện ra thì chết, cô bỏ anh ngay.

Đúng là đàn ông, chỉ muốn được không muốn mất đi thứ gì!!

Nghĩ rồi Khánh soạn tin gửi đi:

Anh đang ở công ty có việc, liên hoan uống rượu ồn ào lắm, không nghe thấy gì đâu.

Lát về anh gọi nhé!

Nhanh như chớp, Linh Đan nhả lại luôn:

Anh nhớ gọi đấy, không thì đừng trách em!

Anh nhớ rồi, moazz!

Khánh cười mỉm một mình, Hạnh nhìn lén và thấy tất cả. Nhắn tin với ai mà phải ra ngoài hành lang để nhắn nhủ? Bạn gái sao? Cô không phải bạn gái thì là gì? Còn bạn gái khác nữa? Hạnh nghĩ vậy rồi giận run người, bao nhiêu cảm xúc vui vẻ khi nãy tiêu tan, cô chờ Khánh vào để hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng khổ nỗi, Khánh ra ngoài không nói chuyện với ai, chỉ nhắn tin, mà nhắn xong anh ta còn kịp xóa hết tin nhắn đi, không để lại dấu vết gì. Tên của Linh Đan cũng kịp sửa thành "mẹ". Đến khi Hạnh hỏi, anh ta liền nói:

Mẹ anh, mới có số mới, không biết dùng điện thoại nên nhờ đứa cháu thông báo hộ, nó nhắn tin buồn cười quá!

Tin được không đấy?

Hạnh nhìn Khánh ánh mắt nghi hoặc.

Không tin em xem đi, đây, nhật ký cuộc gọi còn đang sờ sờ ra đây, không tin em gọi lại xem?

Hạnh nghĩ đến mẹ Khánh thì ngại, không dám bấm gọi đi, dẫu sao cũng là mẹ của bạn trai, mà ngon nghề thì sau này là mẹ chồng. Ngại bỏ xừ, ai mà dám gọi... nhìn nhật ký thì đúng là vừa gọi nhờ hai cuộc, Hạnh bắt đầu xuôi xuôi.

Thôi, em không gọi đâu, gặp mẹ anh thì biết nói gì được?

Khánh thấy Hạnh nói vậy liền đắc ý, biết cô ngại nên nói thêm mấy câu để củng cố niềm tin:

Thì em không tin anh, cho em gọi lại không dám gọi.

Đấy, em gọi đi, xem phải mẹ anh không?

Thôi... thôi. Em ngại lắm, bác gái mà nghe máy thì em chẳng biết trò chuyện thế nào cho phải.

Hơn nữa, em lại đang ở cạnh anh thế này, bác lại nghĩ em tán tỉnh, dụ dỗ con dai bác....

Lần này em tin, lần sau mẹ gọi thì cứ ngồi yên đấy mà nghe nhé!

Hạnh nhìn Khánh kiêu đê dọa, anh thở phào vì vượt qua được sự nghi ngờ của Hạnh. Trời ơi, mới có thể thôi trái tim đã đập loạn lên vì sợ rồi, xem ra, tình trạng này cứ kéo dài, có khi anh chết vì bệnh tim trước khi bị cô ấy phát hiện ra cũng nên.

Kể từ lúc Linh Đan gọi điện là Khánh đứng ngồi không yên, chả còn tâm trí gì ăn uống hay tâm sự với Hạnh nữa. Cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ xem muộn chưa để còn từ biệt ra về, sợ cô ấy gọi điện tiếp thì nguy to, chẳng biết nói dối làm sao. Nói dối nhiều thì bất an nên Khánh đành về sớm, Hạnh thấy anh đòi về thì ngạc nhiên:

Còn sớm mà, vừa ăn cơm xong anh đã muốn về, lâu lắm mới qua chỗ em đấy!

À, có mấy anh bạn cùng công ty rủ đi uống bia, lâu ngày không tụ tập em ạ, chiều mai anh lại lên đường rồi!

Chả có anh bạn nào hẹn sất, chẳng qua không có lý do nào để nhớ rảnh nên Khánh đành bịa ra vậy, mà không hiểu sao tần suất nói dối mỗi ngày một nhiều, Khánh tự cảm thán chính mình.

Lại bia rượu, anh cứ tụ tập thế uống nhiều lại quen mồm đi, sau đi làm mất tập trung lại khổ ra...

Không, anh chỉ uống lúc nghỉ ngơi thế này rồi về ngủ. Lúc chạy xe anh thề không bao giờ uống, dù chỉ một giọt.

Vậy anh nhớ về nghỉ sớm đấy!

Ừm, anh nhớ rồi.

Khánh cúi xuống hôn chào tạm biệt Hạnh, cái chạm môi hơi hột và vội vã, nụ hôn còn chưa ấm môi, anh đã hốt hải chạy xuống dưới để mặc Hạnh đứng chứng hững với cảm xúc buông lơi. Lần gặp mặt này anh ấy khác thật, cứ ngó nghiêng rồi nhìn điện thoại suốt, không tình cảm, không vồ vập như mọi khi.

Cô nhớ là, cả buổi tối ở bên nhau, Khánh chưa hỏi một câu nào về chuyện cô đi làm ở công ty, không hỏi thời gian qua cô sống thế nào, hỏi về anh Toàn, một thói quen mà trước nay anh không hề quên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong thời gian vừa qua nhỉ? Có chút băn khoăn trong lòng nhưng Hạnh chưa tìm ra lời giải đáp.

Thời gian thực tập ở công ty không còn nhiều, để lấy kết quả tốt nhất, Hạnh rất chăm chỉ và chuyên tâm làm việc, có nhiều sáng kiến trong việc đề ra chiến lược kinh doanh và sản xuất. Điều này được cấp trên phê chuẩn và rất khen ngợi.

Và, chuyện Dương mới thực sự là người đứng đầu công ty này Hạnh vẫn không hề hay biết. Những gì cô làm hằng ngày, những đóng góp và nỗ lực của cô đều là Dương phê duyệt và thông qua cả, anh ngầm thừa nhận rằng,

dù cấp bậc học của Hạnh chỉ ở mức tầm trung nhưng năng lực của cô rất tốt. Không có người nâng đỡ, không có người dẫn dắt và kèm cặp nhưng sự tiến bộ vẫn không ngừng đi lên mỗi ngày. Nếu được đào tạo và rèn giũa ở một môi trường hiện đại và tiên tiến hơn, chắc chắn Hạnh sẽ là một nhân tài trong công ty.

Dương nóng lòng chờ đợi đến ngày cô tốt nghiệp, anh hy vọng, một lần nữa Hạnh sẽ trở lại đây một lần nữa. Không chỉ vì cô có năng lực, mà sâu trong lòng, Dương thật sự muốn được nhìn thấy cô nhiều hơn...

Cuộc gặp gỡ chớp nhoáng giữa Khánh và Hạnh diễn ra ngắn ngủi, không đủ lấp đầy nỗi nhớ thời gian qua cô dành cho anh. Còn Khánh, anh chỉ mong thời gian ở bên cô trôi qua thật nhanh để anh còn về. Chiều hôm sau, anh lên đường khởi hành vào Nam, chuyến đi dài mong đợi để sớm ngày vào gặp mỹ nhân.

Ngay khi đến Sài Gòn, việc đầu tiên Khánh nghĩ tới chính là tìm gặp Linh Đan. Cô hẹn anh ở một quán cafe đèn mờ, xuống xe Khánh tất tưởi đi đến nơi hẹn ngay. Có mới nới cũ, cảm giác háo hức này khác hẳn với tâm trạng khi ở bên Hạnh, lẽ nào, vì Linh Đan đã giúp anh thỏa mãn cái mà anh cần nên cảm xúc nó cũng khác không nhỉ? Nhưng thôi, là gì thì kệ đi, thuyền cũng đắm rồi, anh không thể quay đầu được nữa, dẫu sao, anh cũng chưa làm gì Hạnh, hai người vẫn còn trong sáng, chưa ràng buộc gì nhau.

Trước mắt, được ở bên Linh Đan thì cứ thoải mái hết mình cùng nhau đã. Đến nơi, Linh Đan đã có mặt ở đó, khác với hôm đi xe, hôm nay cô ấy diện một chiếc đầm ren trắng tinh, ở trước cổ và ngực chỉ là một lớp vải ren trong suốt có thể nhìn thấu qua nội y bên trong, khuôn ngực đầy đặn nhìn mà Khánh muốn hít hà ngay tức khắc. Ánh mắt anh nhìn đắm đuối nhưng vẫn tinh ý nói chuyện thật duyên, dường như sự hài hước, khéo léo của đàn ông họ chỉ bộc phát mỗi khi có sự xúc tác từ đối tượng khác giới mà họ muốn chinh phục vậy.

Kẹt xe quá, em chờ anh lâu không?

Khánh tỏ vẻ ga lăng. Ánh mắt vẫn chưa rời khỏi thân hình đẹp tuyệt của cô gái trước mắt.

Em vừa đến chưa lâu, anh có mệt không, xem kìa, hai mắt đỏ ngầu, chắc thiếu ngủ lắm đúng không?

Không. Anh vẫn ngủ đều mà, chắc tại nhớ em nên lúc nằm anh không ngủ được mấy!

Thế thì tội em chết! Tại em mà anh mất ngủ vậy em đi về đây.

Linh Đan giả bộ đứng dậy đi về.

Anh đùa thôi, đi đường bụi bay vào mắt nên đỏ chút, không sao đâu, anh mà mệt thì sao đến gặp em được...

Anh uống gì?

Cho anh ly đen đá đi!

Đen đá uống giờ này đêm không ngủ được đâu.

Không sao, anh uống quen rồi, vẫn ngủ tốt!

Thực ra Khánh cũng đâu muốn ngủ, được ở bên người đẹp, anh hy vọng đêm nay sẽ tái diễn chuyện như lần trước, nếu được, nhất định sẽ không bại trận, sự nam tính đã bắt đầu len lỏi qua các nơ ron thần kinh, cảm giác muốn ôm ấp tấm thân ngọc ngà ấy lại trở dậy.

Tí nữa anh theo em đến nơi này nha!

Nghe lời mời mọc, đầu óc đen tối của Khánh liền nghĩ ngay tới bờ hồ hay góc khuất nào đó để hẹn hò, sau đó anh tranh thủ tận hưởng lạc thú...

Không suy nghĩ nhiều, anh gật đầu luôn.

Tùy em quyết định!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 29

Không khác với suy đoán của Khánh là bao, khi rời khỏi quán cafe, Linh Đan vẫy một taxi đưa hai người đến một ngoại ô xa xôi. Ngồi trong xe, Khánh hồi hộp tưởng tượng xem cô nàng định cho anh bất ngờ như thế nào? Xe dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ, xung quanh có lác đác mấy ngôi nhà, nhưng khoảng cách khá xa nhau. Tuy là ngoại ô nhưng khu này có vẻ toàn đại gia sinh sống, những ngôi biệt thự to đàng cứ cách một quãng lại thấy. Đường đi lối lại đẹp đẽ và thoáng đãng, Khánh nghĩ, có khi nào Linh Đan đưa mình về nhà anh chị ra mắt không nhỉ?

Tò mò lắm nhưng mấy lần gặng hỏi, Linh Đan toàn nói "bí mật", vào trong anh sẽ biết. Cung kính không bằng tuân mệnh, Khánh chỉ biết im lặng đi theo. Vào bên trong, căn nhà có tiện nghi đầy đủ, không quá hào nhoáng nhưng nhìn cũng ok, Khánh ngơ ngác hỏi:

Đây là đâu vậy em?

Nhà em đấy!

Linh Đan nói với giọng tỉnh bơ.

Ơ, anh tưởng em sống cùng với chị gái và anh rể mà?

Thì anh em mình đã trò chuyện với nhau được bao nhiêu đâu?

Vậy là như nào?

Thì đúng là chị gái em ở trong đây, nhưng nhà chị ấy ở chỗ khác.

Còn đây là nhà bố mẹ mua cho em, em thích thì ở bên chị, không thích thì ở đây cho thoải mái...

Nhà em giàu thế à?

Khánh trầm trồ.

Bình thường mà anh, có gì đâu!

Khánh lặng lẽ quan sát căn nhà, chẳng biết trong câu chuyện mà Linh Đan kể câu nào là thật, câu nào là giả, nhưng nhìn sự xinh đẹp và bề ngoài sang trọng của cô, anh đoán, khả năng nhà cô ấy rất giàu. Nếu không, sao có thể ăn diện và sành điệu đến thế?

Anh sao vậy, không tin em à?

Linh Đan ngời vào lòng Khánh rồi nũng nịu.

Anh tin chứ... chỉ là, anh có chút không tự tin!

Khánh cúi xuống hôn lên bờ vai trắng muốt của cô gái, khẽ hít hà mùi nước hoa thơm nhẹ nhẹ.

Sao lại không tự tin?

Hỏi xong tay cô cầm lấy tay anh ôm vào bụng mình đầy tình tứ.

Vì anh chỉ là thằng nhà quê nghèo hèn, sao có diễm phúc quen được cô gái xinh đẹp như em!

Anh cứ nói thế, em chỉ là người bình thường thôi, đâu có gì...

Lần trước là vô tình đưa Khánh vào tròng, nhưng cũng là anh ấy chủ động trước, dẫu gì cũng đã ấy ấy nhau rồi. Linh Đan muốn làm cho Khánh mê mệt mình mới chịu, muốn biến anh thành trò tiêu khiển của cô.

Em đã mua thuốc uống chưa?

Bàn tay tham lam của Khánh đã kịp mò mẫm xuống dưới hai chân của Linh Đan, khẽ luồn vào trong váy, anh mân mê cặp giò dài và trắng mịn ấy. Ở phía trên, Khánh tấn công cô bằng nụ hôn ướt át. Linh Đan không có vẻ gì kháng cự cả, thậm chí còn cố tình thả lỏng người để anh động chạm dễ dàng hơn.

Em uống rồi...

Linh Đan khẽ đáp, ánh mắt nhìn Khánh như muốn mời mọc.

Ừm. Vậy anh yên tâm rồi!

Ý anh là anh không muốn chịu trách nhiệm chứ gì?

Bỗng nhiên Linh Đan thay đổi thái độ, Khánh bàng hoàng.

Em sao thế? Anh có nói gì đâu?

Thì anh cứ nhắc em uống thuốc suốt, anh sợ em có bầu rồi này nọ đúng không? Anh định đùa giỡn em, chán rồi anh bỏ em đúng không?

Lời của Linh Đan chặn ngang họng Khánh, đúng là anh có ý này, sự hấp dẫn từ vẻ bề ngoài của cô quả đúng khiến anh si mê thật, nhưng điều đó chưa đến mức Khánh muốn đi đến tận cùng với Linh Đan, đó còn là vấn đề thời gian... Nhưng Khánh đâu phải đứa trẻ lên 3, những tình huống này anh gặp không ít, bởi vậy, trước thái độ đó của mỹ nhân, Khánh nhẹ nhàng lựa lời:

Anh đâu phải người kiểu đó, nhưng chúng mình mới quen nhau, lần đó là vô tình phát sinh không có chuẩn bị trước....

Hơn nữa, em không muốn tìm hiểu anh thêm một thời gian sao, lỡ anh là thằng hèn thì chẳng phải em vì anh mà hy sinh nhiều quá à?

Vậy chẳng phải anh hèn thật à?

Đây là anh đang phân tích như thế, cẩn thận vẫn hơn chứ...

Với anh, gặp được em đúng là anh tu tám kiếp rồi, anh sao có thể phụ bạc em được!

Lời ngọt trên môi, đàn ông ai cũng có thể nói ra những lời lẽ vô nghĩa này khi họ muốn đưa cô gái nào đó lên giường.

Chỉ sợ... em không muốn sinh con cho anh thôi!

Anh xấu lắm, cứ làm cho người ta thấy ghét thôi!

Linh Đan ôm chầm lấy Khánh, cô õng ẹo đu bám vào người anh.

Ghét anh chỗ nào? Ghét của nào trời trao của ấy. Xem ra ông trờiii ưu ái anh quá rồi!

Nói đoạn Khánh ghé môi xuống tìm kiếm bờ môi Linh Đan, anh tham lam mút nhẹ bờ môi đỏ mọng như chery ấy rồi nhanh chóng khám phá trong miệng cô. Chẳng mấy chốc, chiếc váy trắng tinh khôi đã tuột khỏi người Linh Đan, tấm thân nuột nà chỉ còn lại nội y hai mảnh.

Cô dẫn dắt anh vào căn phòng cạnh phòng khách, lúc này Khánh còn tâm trí nào mà xem xét cách bày trí đồ đạc nữa, chỉ cần chần ăm đệm êm là tọa lạc ngay thôi.

Không e then, mắc cỡ như lần đầu, hôm nay hai người dính lấy nhau, Linh Đan có bao nhiêu sự quyến rũ đều phô bày ra hết, Khánh mê mết. Thực sự anh đắm đuối không gì diễn tả được, thậm chí trong đầu, Khánh thừa nhận, Linh Đan là tuyệt vời hơn cả so với những cô gái anh đã từng lên giường trước đây. Ở cô có đủ mọi yếu tố, xinh đẹp, quyến rũ, ma mị,... và đặc biệt, khi ở trên giường thì hoàn toàn chinh phục anh, sung sướng

hết nấc. Khánh không nhớ mình đã ở trên người cô ấy bao lâu, ra vào bao nhiêu lần, tiếng rên rỉ của Linh Đan như lạc đi, đôi môi đỏ mọng nhòe mờ vì những nụ hôn cuồng nhiệt.

Từ đây, những ngày tháng hoan lạc của đôi bạn trẻ chính thức không còn giới hạn. Cứ gặp là họ quấn lấy nhau, quên trời quên đất. Đàn ông khi yêu, họ thiên về bản năng nhiều hơn, có lẽ điều này đúng với Khánh. Hạnh dù có thùy mị, đoan trang đến đâu, nhưng một khi đã lên giường với Linh Đan, cô ấy giúp anh giải tỏa sự bí bách, đưa anh đến những cung bậc cảm xúc chưa từng có... thì Khánh nhận ra, thứ tình yêu với Hạnh bao ngày thật chán ngắt!!!

Thời gian Hạnh thực tập tại công ty không còn nhiều, Gã Trần Tùng đã để ý bao ngày, im hơi lặng tiếng để từng bước thực hiện kế hoạch trả thù. Hãn hận Dương, vì Dương mà cô vợ đánh đá của hãn phải nghỉ việc trước sự nhạo báng và cười chê của nhân viên cấp dưới. Hãn lây sang cả Hạnh, nếu hôm ấy không phải vì mắng Hạnh thì vợ hãn cũng không bị thế này. Vợ chồng đồng thuận lên kế hoạch chi tiết để thực hiện.

Công ty Dương mới mở chưa lâu, Hạnh đến thực tập cũng là những học viên đầu tiên, nhân lý do này, Trần Tùng nảy ra sáng kiến sẽ tổ chức một party nho nhỏ, gọi là chia tay nhân viên thực tập. Party nhỏ là chỉ có những nhân vật bình thường, nhỏ bé trong công ty tham gia thôi, không kinh động đến những người khác, đặc biệt là những vị lãnh đạo. Trần Tùng không ra mặt, hãn sai người bố trí nơi tổ chức và lên danh sách những ai sẽ có mặt ở đó để chia tay nhân viên thực tập.

Tuy nhiên, từ đầu tới cuối hãn sẽ đóng vai người ngoài cuộc và quan sát tất cả, khi nào thấy hợp lý ngay lập tức sẽ ra chỉ thị hành động. Nhưng hãn không ngờ rằng, chuyện xấu mà hãn định làm lại có người thứ 3 biết chuyện.

Ấy là Dương! Từ hôm đến khu trọ của Hạnh để nhìn lén cô, lúc quay về anh vào một quán bar tùy ý thì nghe được cuộc trò chuyện của gã Trần Tùng - GD nhân sự và đàn em. Biết được hẳn có ý đồ không tốt nên Dương cho người âm thầm theo dõi hẳn, đồng thời ở công ty chú ý đến Hạnh.

Biết được ngày hôm ấy diễn ra buổi liên hoan giữa các nhân viên với nhau, Dương chủ động từ tổng công ty về bên công ty nhỏ để xem Trần Tùng định giở trò gì với cô gái mà anh đang quan tâm. Chỉ là tiệc liên hoan bình thường nên cũng giống như lúc đi làm, Hạnh vẫn giản dị như thế, các nhân viên khác thì vui vẻ hơn hởi vì họ không biết được âm mưu phía sau của bữa tiệc.

Đi cùng Dương, vẫn là Nam Phong - cậu thư ký riêng của mình, Phong bị kéo đến một nhà hàng, cùng sếp tổng ngồi trong góc kín và lén quan sát cuộc vui của mọi người. Cậu ấy không biết chuyện phía sau là thế nào nên thấy Dương lăm lăm đi theo rình mò thế này, Phong nghĩ thầm "sếp đúng là không bình thường, chỉ là một bữa tiệc thôi, tại sao cứ lén lút nhìn người ta như thế? Mà tại sao thích thì không thể hiện đi, thần thần bí bí đến là nực cười". Tuy nhiên, nghĩ là một chuyện, còn việc nói ra hay không lại là chuyện khác. Đương nhiên, với tính khí của Dương, có cho tiền Nam Phong cũng chẳng có bản lĩnh mà nói ra.

Dương chẳng chú ý Phong nghĩ gì, mặc kệ cậu ấy nghĩ gì, lúc này anh chỉ chờ đám chân tay của Trần Tùng giở trò là anh sẽ lao vào phá game thôi. Dương chú ý thấy cả buổi Hạnh uống hơi nhiều, bữa tiệc liên hoan ăn lẩu hải sản, ai nấy đều hào hứng. Không biết là vì vui thật hay bị ép mà cô ấy lại uống nhiều như vậy nữa?

Trời ơi, có biết bản thân sắp gặp chuyện gì không mà cứ trăm phần trăm thế này kia chứ?

Đừng có uống nữa!!!

Dương lo lắng cho HẠNH, nhìn cô cứ ly rượu nào đưa lên môi cũng ực cái hết, anh sốt ruột quá nên buột miệng nói ra, quên mất là Nam Phong ở bên cạnh.

Tại bữa tiệc, không khí ngoài giờ hành chính đúng là sôi nổi và thân thiện hơn nhiều. Có lẽ sắp phải chia tay nhau rồi, ai có con đường riêng của người ấy nên có những anh chị dù không thích Hạnh lắm thì giờ đây lại niềm nở tươi cười, tâm sự như những người bạn chí cốt. Một phần là do mọi người ép uống, vì vui, phần nữa là sẵn trong lòng có tâm sự, chẳng biết giải bày cùng ai nên Hạnh muốn uống cho thật say, cô muốn say để quên đi những ưu phiền ấy...

Ly rượu cay nồng đi cùng với những tâm sự, Hạnh chẳng thiết tha ăn uống gì nữa. Thời gian này, cô nhận ra, tình cảm giữa mình và Khánh nhạt nhẽo lắm, không còn những câu nói quan tâm, ở bên nhau anh ấy cũng không đòi hỏi thân mật. Đôi lúc lại gượng gạo thân thiết... Trực giác của người đang yêu nhạy bén vô cùng, quy chụp lại tất cả, Hạnh ngầm kết luận, Khánh đã có người khác ngoài cô.

Uống đi em!

Hôm nay vui quá!

Một chị đi đến và chúc rượu Hạnh.

Dạ, em mời chị!

Ừm. Cạn đi, không say không về nhé.

Tiếng ly thủy tinh va vào nhau, Hạnh ngửa cổ uống cạn, sự cay xè của rượu vẫn chưa bằng nỗi buồn trong tâm trí cô. Yêu là cái gì chứ? Tại sao yêu nhau lại phải nhớ, phải đau khổ vì nhau thế này?

Tiệc rượu tàn, mọi người ai nấy đều chao đảo chân bước do uống quá nhiều, cuộc vui vẫn chưa kết thúc khi có ai đó nói rằng, đã đặt phòng hát cả rồi. Cả đám người rờn rần kéo nhau đi hát, giờ này lên chỉ có ngồi nhìn nhau chứ ai hát được nữa, ai cũng say mềm cả rồi.

Dương nhìn cảnh tượng ấy rồi tự lẩm bẫm:

Phải biết mình là đàn bà con gái chứ?

Say mềm thế kia còn hát chả hò...

Nam Phong cũng sốt ruột, những việc thế này cũng bị sắp lôi đi cùng, chính ra, những buổi tối lãng mạn thế này, anh nên ở cạnh bạn gái thì hơn. Chẳng hiểu nổi sắp nữa, gần như quỹ thời gian cá nhân của Phong đều bị Dương tước đoạt hết, kế hoạch cứ thay đổi liên tục, không biết lịch trình thế nào mà hẹn hò với bạn gái....

Cậu xuống đánh xe ra đi, chuẩn bị xuất phát!

Dương nói nhỏ với Nam Phong.

Vângggg.

Dù không được thoải mái lắm nhưng Nam Phong vẫn cố nở một nụ cười thân thiện, tuy nhiên, khi ra khỏi phòng, mặt cậu ấy liền xị ra như cái bánh bao, tâm trạng hết sức miễn cưỡng.

Ngồi vào xe, Dương cầm lái đi bám theo mấy xe phía trước đang chờ đám người trong công ty, mặt lăm lì trông rất đáng sợ. Biết tính khí của Dương nên Phong im bật, chẳng nói năng câu gì, giờ mà lỡ lời có khi bị sắp tổng cổ xuống xe thì nguy.

Điểm đến của nhóm người do Trần Tùng sắp xếp là một bar quy mô nhỏ nằm sâu trong ngõ ngách của thành phố nhộn nhịp này. Taxi đảo tay lái liên

tục vì rất dễ nhầm đường, mục đích chính khi chọn nơi này là bởi, Trần Tùng không muốn cho Hạnh có lối thoát. Chúc rượu say, đi hát ở một nơi vòng vèo, bí ẩn... xem ra, hôm nay Hạnh chết chắc rồi!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 30

Quán bar này rất đặc biệt, toàn bộ thiết kế đều nằm dưới lòng đất, chỉ duy nhất cổng vào và nơi để xe ở trên mặt đất. Kết cấu cũng phức tạp không kém gì đường đi đến đây. Chạy xe đuổi theo mà Dương thấy náo nức muốn rối loạn theo con đường này, thứ nhất là do trời tối, các ngọn đèn lớn nhỏ khiến cho hoa mắt, các góc cua liên tục và các ngôi nhà ná nhau.. Thật sự tên Trần Tùng này không phải dạng vừa, gã lên kế hoạch rất tinh vi, nếu sau có xảy ra chuyện gì thì đám nhân viên say mềm đó sao có thể miêu tả lại được.

Chưa kể đến một cô gái quê mùa như Hạnh, có đi cả 10 lần chưa chắc đã biết đường ra. Huống chi, Dương không phải là người nơi này, mới đến lần đầu nên anh lái xe rất thận trọng, chỉ sợ mất dấu là coi như xong. Bám đuôi được đến cổng quán bar Dương chưa vội vào ngay, anh sợ lộ mặt thì sẽ có người nhận ra, đặc biệt là gã Trần Tùng. Để mọi người vào vui chơi một lát Dương mới từ từ xuống xe, hôm nay, anh ăn mặc rất khác mọi ngày.

Một bộ đồ thể thao đen từ đầu đến chân, đôi giày đen mix thêm cái mũ lưỡi trai đen tuyền. Phong cách cool ngầu ngay cả Nam Phong cũng phải ngạc nhiên.

Cậu cứ ngồi ở xe chờ tôi, chú ý điện thoại!

Dương bước xuống xe rồi nhắc nhở Phong.

Dạ.

Anh từ từ đi vào bên trong, vừa xuống tầng hầm, tiếng nhạc, tiếng reo hò vang lên inh tai. Đèn chiếu khắp mọi ngõ ngách, anh không bỏ qua chi tiết nào, bởi đám người trong công ty Dương nhìn cũng có chút ấn tượng, chịu khó quan sát sẽ nhận ra. Tìm khắp cả quầy rượu và các bàn lớn nhỏ đều không thấy Hạnh và mọi người đâu, Dương như phát điên, anh lầm bầm:

Trần Tùng, mày định giở trò gì với cô ấy???

Nói rồi anh lại di chuyển sang hướng khác, từ phía cầu thang ra WC, Dương vô tình nhìn thấy một ngách nhỏ ngăn cách với bên này. Đi thẳng vào trong, thì ra, bên này là các phòng riêng biệt, hệ thống cách âm cực tốt cho những ai có nhu cầu tổ chức party hoặc hẹn hò.

Nhưng có quá nhiều phòng, trước cửa lại có người đứng canh gác, không biết mọi người đang ở phòng nào. Nếu tìm hết các phòng thì rất lâu, hơn nữa, luật của các quán bar anh không lạ gì, một khi phòng đã được bao thì chỉ có lệnh mới được phép cho người lạ vào. Trần Tùng tính toán ghê thật, đám người đó đã ngà ngà say, bảo đi là đi chứ có biết là đi đâu...

Suy nghĩ một lát, Dương liền gọi một anh đứng canh gác đến và nói:

Chỗ này là của em!

Cậu thanh niên đứng canh gác thấy được cho tiền liền hiểu ý, làm cái nghề này không tinh ý không được. Anh đã từng chứng kiến không ít cảnh đánh ghen trong này, chủ yếu là vợ đi tìm chồng, hoặc đôi khi chồng đi tìm vợ. Nhìn thấy Dương vẻ sốt sắng, cậu ấy nhanh mồm:

Anh muốn tìm chị nhà đúng không ạ?

Cậu nói cái gì?

À... vậy anh cần gì ạ?

Cậu canh gác bờ ngõ, không hiểu lý do Dương cho tiền mình là gì, cứ nghĩ là Dương muốn tìm số phòng của vợ để đến đánh ghen...

Hôm nay có người nào tên Trần Tùng đặt phòng ở đây không?

Dương lạnh lùng hỏi lại.

Xin lỗi anh, cái này là quyền lợi của khách hàng, em xin phép được giữ kín ạ!

Cậu canh gác trả lại tiền cho Dương, ban đầu tưởng anh đi tìm vợ, nhưng khi nghe anh nhắc đến Trần Tùng, một tay chơi có tiếng ở bar này thì cậu ấy lại sợ hãi.

Sao? Bằng này không đủ à?

Dương ngạc nhiên hỏi lại.

Dạ. Em không có ý đó, nhưng thật sự em không biết người đó là ai...

Nhìn thái độ của người canh gác, Dương đoán, có lẽ Trần Tùng đã bơm cho đám người này không ít để bịt mồm bịt miệng. Anh nhanh chóng rút thêm tiền và ấn vào túi áo cậu canh gác, nói:

Cả chỗ này cũng là của cậu!

Nhưng cậu đừng lo, tôi là anh em của Trần Tùng, không phải kẻ đối đầu với anh ấy.

Anh Tùng hẹn tôi đến đây nhưng tôi không biết phòng nào, cậu có thể chỉ giúp không?

Nghe Dương nói, cậu canh gác vẫn chưa tin lắm nên nhất thời không trả lời đề nghị của anh.

Sao thế? Không tin tôi à?

Hôm nay công ty tôi liên hoan, có đám người cả trai cả gái đi vào đây chứ có riêng tôi đâu, bọn họ đến trước, tôi đến sau.

Chắc ai cũng phê cả rồi, gọi điện không nghe máy...

Cậu không tin để tôi gọi cho Trần Tùng xem...

Dạ, thôi thôi anh ơi. Anh nói vậy thì em tin rồi, nếu là bạn anh Tùng thì mời anh vào ạ!

Nhưng anh giữ kín chuyện giúp em nha!

Cậu canh gác cất tiền vào trong người rồi thì thăm vào tai Dương. Nghe xong anh rảo bước thật nhanh, khi thật, cái quán bar này chả khác mẹ gì cái tẩm cung cả, đi mãi vẫn không hiểu kết cấu là gì. Thì ra, ở bên dưới vẫn còn tầng hầm nữa, phòng mà Hạnh đang ngồi là căn phòng ngay sát thang máy.

Nhìn qua ô cửa kính, đám người ở bên trong đang hò hét nhảy múa điên loạn, có lẽ uống nhiều rượu nên họ không khách khí nữa. Chỉ là, ánh đèn nhấp nháy mờ mờ ảo ảo khiến anh không nhìn rõ được bên trong có những ai. Bây giờ tự nhiên đi vào trong thì cũng không hay lắm, nhưng nếu cứ đứng ngoài thì làm sao biết được Hạnh có ở trong hay không?

Đang loay hoay chưa biết làm sao thì Nam Phong gọi điện, để cẩn thận, Dương đi vào WC nghe điện thoại. Chưa kịp bắt máy, anh phát hiện ra trong WC nam có 3, 4 người đàn ông nhìn rất bặm trợn đang đứng đó. Nhìn không có vẻ gì là đi vệ sinh, giống như là đang chờ đợi vậy. Tỏ vẻ như không quan tâm, Dương ấn tắt cuộc gọi của Nam Phong và đi vào toilet, anh soạn tin:

Có việc gì thì cậu nhắn tin vào đây, Ồn lắm không nghe thấy gì!

Thực ra Dương sợ đám người bặm trợn kia, anh có cảm giác họ chính là người của Trần Tùng.

Em vừa thấy gã Tùng đi từ bên trong bar ra anh ạ!

Lâu chưa?

Vừa xong!

Có đi cùng ai không?

Dạ, một mình thôi anh.

Được. Cứ ở đó, nhớ là chú ý điện thoại.

Dương giật nước xả bồn cầu, vờ rửa tay thì nghe thấy đám người nói chuyện với nhau:

Hơn 9h rồi mà chưa thấy đại ca ra lệnh nhỉ?

Bình tĩnh, còn sớm mà!

Một tên khác nói.

Xem này, anh ấy vừa gửi hình xong, con bé này nhìn mượt vãi, thấy bảo hôm nay nó uống nhiều lắm rồi, có khi lát nữa cũng chả cần thuốc đầu. Cho tí gen bôi trơn là được!

Một tên giọng the thé nói theo.

Chưa gì đã ham hố.

Phải chú ý đây này, hễ có thông báo là phải tiến hành ngay kéo bị phát hiện, nhớ là có ai hỏi thì bảo bạn em say nên đưa về trước!

Nhớ chưa?

Tên còi còi đầu trọc chấn chỉnh đàn em, vẫn là hăn nghĩ chu toàn, ăn vụng mà không biết chùi mép thì hồng.

Xem ra, phán đoán của Dương không tồi, bọn này đích thị là đám người lần trước uống rượu ở một bar khác cùng Trần Tùng. Hôm ấy anh vô tình bắt gặp. Thật đáng sợ, kế hoạch của bọn này tinh vi như thế, nếu như không phải anh vô tình biết được thì hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ngồi trong phòng hát, mọi người cứ dô hò dô liên tục, trăm phần trăm, chuốc nhau say mềm, Hạnh say đến độ đầu óc choáng váng, ruột gan cồn cào vì cả buổi cô toàn uống, không ăn gì. Đến khi anh Thái bật nắp chai rượu thứ 2 ra thì Hạnh không uống thêm được nữa, cô buồn nôn nên loạng choạng đứng dậy, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, hai chân Hạnh đá vào nhau mấy lần suýt vấp ngã. Vịn vào cánh cửa, mắt mơ màng tìm nhà vệ sinh, Dương ở bên trong chưa dám ra ngoài, anh muốn ở đó để theo dõi đám người kia làm gì sẽ kịp thời ra tay.

Đàn em của Trần Tùng mãi suy nghĩ đến việc đêm nay được gán gửi gái trẻ nên chúng háo hức, hồi hộp quên cả có người ở bên trong WC. Hạnh lần mò mở cửa WC, nhưng cô không chú ý nên thế nào lại vào ngay WC Nam. Đúng lúc có 3, 4 tên đang đứng trong đó, Hạnh không ngạc nhiên lắm, cũng có thể vì cô đã quá say, không biết sợ hãi hay ngượng ngùng gì nữa, lao đến bồn rửa mặt, Hạnh gục đầu xuống và nôn thốc nôn tháo.

Mấy người kia cứ lặng im nhìn Hạnh nôn, chúng đoán cô đã uống không ít nên mới nôn kinh khủng như vậy. Ở trong toilet, Dương lo lắng cho HẠNH, mỗi lần cô hộc hộc là ruột gan anh thắt lại, cô có chuyện gì mà hành hạ bản thân đến thế kia chứ? Đứng trong đó mấy phút mà anh định mở cửa ra mấy lần, định chạy ra đỡ Hạnh nhưng lại thôi, Dương biết đám người kia đang theo dõi Hạnh. Và sắp sửa, chúng chờ lệnh rồi đưa cô đi.

Một mình Dương không thể đấu lại chúng, hơn nữa, Hạnh lại say mềm, nếu lộ diện giờ này, e là tình thế sẽ không xoay chuyển được.

Hạnh nôn sạch sẽ những gì có trong bụng, đến khi không còn nôn được nữa cô xả nước rửa mặt, nước lạnh cũng làm tỉnh táo đôi chút nhưng không thấm vào đâu cả. Một tên đàn em đứng phía sau bấm điện cho Trần Tùng:

Anh ạ, nó đang nôn, bây giờ tính sao ạ?

Nghe tiếng người nói, lúc này Hạnh mới chú ý nhìn qua gương, phía sau có 4 tên nhìn hung dữ và hồ báo đang dán mắt về phía cô. Dầu đang say nhưng lúc này Hạnh vẫn ý thức được mấy người đó không có ý đồ tốt đẹp, cô sợ hãi tay chân luống cuống, quay người lại định bỏ ra ngoài thì gã kia cất điện thoại vào túi. Kịp thời chặn Hạnh trước mặt:

Kìa em, định đi đâu thế?

Nói rồi hăn quay sang nhìn mấy người còn lại, ra hiệu bằng ánh mắt, ý bảo đại ca đã gạt đầu, bây giờ chính là thời điểm đưa người đi khỏi đây. Hạnh sợ hãi, cô cuống cuống đòi bỏ chạy thì bị chúng túm tóc giữ lại:

Em đừng sợ, bọn anh sẽ đưa em về!

Đi thôi chúng mày!

Dương định chạy ra nhưng lại đứng lì trong đó, anh biết Trần Tùng tay chơi có tiếng ở đây, nếu để hăn biết anh lộ diện, e rằng, đám đàn em sẽ không chỉ là 4 tên kia. Và, ngay cả Hạnh anh cũng không cứu được, bản thân anh sẽ gặp nguy hiểm.

Hạnh vùng vẫy, cô định hét to lên nhờ người giúp đỡ thì bất ngờ bị một tên dùng khuỷu tay đánh mạnh vào gáy, cô ngất luôn tại chỗ. 2 tên khác nhanh chóng dìu cô ra ngoài, cánh cửa đóng lại, Dương từ từ đi ra, ánh đèn rồi rầm, anh bám sát đám người kia, nhìn bọn chúng giống như đang dìu

một cô gái say rượu đi về nên không ai chú ý cả. Hoặc cũng có thể đám nhân viên đã được bo tiền nên chúng làm ngơ như không thấy gì.

Len lỏi qua các góc ngách, cuối cùng cũng ra khỏi quán bar và lên mặt đất, bọn chúng cho Hạnh ngồi vào chiếc xe con 4 chỗ và chậm rãi rời đi. Chắc hẳn, Trần Tùng không nghĩ có người biết được kế hoạch của hắn nên đám đàn em khá ung dung, không có vẻ gì đề phòng cả.

Dương ngồi vào xe riêng của mình, Phong lập tức hỏi:

Bây giờ làm sao hả anh?

Cậu cứ ngồi yên!

Anh lái xe bám theo chiếc xe của đám người xấu, cách 1 đoạn vừa phải để chúng không nghi ngờ.

Chụp lại biển số xe và hình chiếc xe, nếu xảy ra chuyện gì cậu nhớ báo công an!

Dương nhắc nhở.

Nghiêm trọng vậy hả anh?

Đề phòng!!

Vâng.

Như lúc đầu đến đây, lúc rời khỏi, vẫn con đường ngoằn ngoèo với những ngõ phố san sát nhau, na ná nhau, nhưng bám theo xe của đàn em Trần Tùng, Dương chẳng sợ lạc đường nữa.

Chiếc xe khi ra đến đường lớn thì bắt đầu tăng tốc, ước chừng 20km thì chúng dừng lại. Trên đường đi, vì lo cho Hạnh trong tay bọn chúng nên Dương không chú ý đến cảnh vật bên đường có gì đặc biệt. Chỉ nhớ là, khi

dừng xe lại, Dương thấy mình đang ở trong một sân vận động bỏ hoang. Xung quanh ít người qua lại, gần như là không thấy ai.

Chúng định làm gì cô ấy chứ?

Dương trầm nghĩ trong đầu, giờ phút này nếu không quyết đoán thì chắc không kịp nữa.

Đám đàn em của Trần Tùng kéo Hạnh ra khỏi xe, chúng không đưa cô vào khách sạn là bởi sợ liên lụy sau này. Những nơi như nhà nghỉ, khách sạn rất đông người qua lại, nếu như ngang nhiên đi vào đó, ít nhiều cũng gặp người quen. Bốn người đàn ông và một cô gái, chắc chắn sẽ gây ra sự nghi ngờ. Suy đi tính lại vẫn nên đến đây thì hơn.

Một tấm vải bạt được trải trên thảm cỏ, chúng đặt Hạnh nằm vào đó, cô gái ngây thơ bị đánh ngất vẫn chưa tỉnh lại, toàn thân nồng nặc mùi rượu, hai mắt nhắm nghiền.

Tên còi còi trọc tếu ngồi xuống bên cạnh nói:

Đứa nào vãi thì xơi trước đi!

Thôi, bọn em sao dám, đại ca thử trước đi ạ!

Tên khác ngược ngáp đáp, mặc dù trong người đang rất muốn nhưng hẳn vẫn sợ uy của tên trọc.

Tao không máu lắm, vì nể đại ca nên mới đi cùng chúng mày thôi, gái gú thiếu đếch gì mà phải chia năm sẻ bảy thế này.

Đế anh mày ra kia ngồi hút thuốc hóng gió, cứ vui chơi đi, xong việc thì bảo anh!

Tên trọc nói xong thì đứng dậy, lưng thừng đi ra chỗ xe, ngồi lên mui xe và ung dung châm điếu thuốc, phì phèo nhả khói vào không gian. Ba tên

còn lại như hổ bỏ đống lâu ngày, chúng nhanh chóng cởi quần áo và bỏ baocasu ra, kèm theo một tuyp gen bôi trơn, tiếng cởi quần áo sột soạt, tiếng chép miệng của ba tên biến thái... nhưng Hạnh vẫn chưa tỉnh.

Chúng mày làm gì nó thì làm đi, tao nhét k.u. vào mồm nó trước, nhìn đã quá đéo chịu được.

Một tên nói.

Ừ, để tao xử bên dưới vậy!

Ấy za... miệng chúm chím nhìn chỉ muốn nhét ngay cho một cái thôi!

Nói đoạn chúng lật Hạnh ra, lần lượt cởi bỏ quần áo trên người cô xuống. Gió hiu hiu thổi, ba tên biến thái khao khát hừng hực...

Trên đường đến đây, chiếc xe của đàn em Trần Tùng không phát hiện ra Dương bám theo, lúc này, trong bóng tối, xe Dương cũng hòa mình vào bóng đêm nên bọn chúng càng không đề phòng. Ngồi ôm vô lăng, máu nóng sôi hừng hực, Dương quan sát thấy phía trước có đốm lửa tàn thuốc lá, bí quá anh làm liều, nhất là sống chết với hăn. Nghĩ vậy chứ lúc ấy rồi quá anh không biết nên làm gì, chỉ lo cho cô gái mà anh thương xảy ra chuyện gì thôi.

Khởi động xe, Dương đạp ga và lao lên phía trước, gã trọc đang ngồi yên bỗng nhiên giật mình vì tiếng động cơ ô tô, kèm theo đó là ánh sáng chói mắt do xe Dương chiếu thẳng vào mặt. Tên trọc đứng dậy đánh rơi cả điều thuốc đang hút dở, miệng lắp bắp:

Không xong rồi chúng...chúnggg... chúng mày ơi...

Không xong rồi!

Nghe tên trọc nói thế thì ba tên biến thái kia vội ngưng lại hỏi.

Có chuyện gì vậy anh?

Lên xe, nhanh lên!

Lên xe!

Tên trọc nhanh chóng ngồi vào xe và cố thủ vô lăng, làm chuyện càn quấy đã nhiều nên hẳn khá cảnh giác, thấy có điều không bình thường là lập tức rút lui.

Anh Tùng đến à?

Đến cái đầu mày!

Tên trọc vừa thốt ra câu đó thì cũng là lúc xe Dương phi thẳng đến, anh phanh gấp nhưng vẫn chúi đầu xe vào xe tên trọc, hai xe húc nhau nghe cái rầm!

Âm thanh nghe chói óc, ba tên đâm đặng kia biết sự chẳng lành nên lão đảo vợ quần áo rồi chui tọt vào trong xe ngồi, mặt ai nấy đều lấm lét sợ sệt. Thì ra, bản lĩnh của bọn khốn nạn cũng chỉ có vậy! Không đoán được xe nào đang đậu trước mặt, có thể là công an, hoặc là bọn cớm nào đó. Chỉ cần biết, trước mặt bọn chúng lúc này là kẻ đối đầu, không phải Trần Tùng. Vì chỗ anh em chơi với nhau lâu năm, nếu có kế hoạch, anh ta nhất định sẽ thông báo chứ không phá game kiểu hú vía này.

Dương hạ thấp cửa kính xe xuống và hô to:

Các anh đã bị bắt!

Vốn sống bằng nghề đâm thuê, chém mướn, làm những việc giang hồ xã hội đen nên đám người này rất nhột khi nghĩ đến công an. Nghe câu bị bắt, bọn chúng hoảng loạn quá nên nổ máy và rồ ga đi thẳng, chiếc xe con đạp ga đi hết công suất không dám quay đầu lại nhìn vì sợ công an đuổi theo.

Đèn xe ô tô chiếu rọi cả khoảng sân trống, cỏ mọc tùm lum, trước mặt là tấm vải bạt cỡ lớn, Hạnh đang nằm ở đó. Tóc tai rũ rượi, cô nhắm mắt như đang ngủ, quần áo thì sộc sệch, nhìn sơ qua, Dương đoán bọn người xấu chưa kịp làm gì cô.

Thật may mắn quá! Cảm ơn ông trời!!!

Dương thốt lên câu đó khi biết Hạnh vẫn bình an vô sự, mở cửa xe bước xuống, hai chân anh run rẩy tiến lại gần nơi tấm vải bạt. Nếu khi này anh không đến kịp, có lẽ.... Trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, sự sợ hãi và căng thẳng vẫn chưa nguôi đi. Lần đầu tiên trong cuộc đời Dương thấy mình sợ hãi đến như vậy, cảm ơn ông trời, một lần nữa cảm ơn ông!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 31

Nam Phong thấy Dương xuống xe cũng xuống theo, biết cô gái trước mặt là người rất quan trọng với Dương, dù anh ấy chưa một lần thừa nhận điều đó... nên Phong lặng lẽ đứng bên cạnh, chờ chỉ thị của sếp. Dương ngồi xuống kiểu nửa quỳ nửa ngồi, vẻ mặt anh chứa đựng sự đau xót, hai bàn tay khê vuốt mái tóc gọn gàng lại cho Hạnh, mặt cô lấm tấm mồ hôi, mùi rượu nồng nặc. Khuy áo cài hờ hững, chắc chắn là do đám người khốn kiếp kia đã biến cô ấy thành bộ dạng này.

Xin lỗi em...

Dương lấm nhâm trong miệng, nếu không phải đám người kia đông hơn thì Hạnh đã không bị sàm sỡ thế này. Những ngón tay run run, Dương cẩn thận cài khuy áo lại cho Hạnh, thời tiết không lạnh, thậm chí là nóng, không hiểu sao anh sợ cô gái ấy bị tổn thương nên cởi chiếc áo sơ mi mình đang mặc ra rồi đắp lên người Hạnh.

Bế bổng Hạnh lên, Dương ra hiệu Nam Phong mở cửa xe, ngồi vào ghế sau, Dương nói:

Cậu lái xe đi!

Dạ. Giờ mình đi đâu hả anh?

Nam Phong hỏi lại.

Còn đi đâu được nữa?

Về khách sạn ngay!

Nam Phong khởi động xe, nhanh chóng đi khỏi sân vận động vắng vẻ này, ngồi ở phía sau, Dương vẫn ôm khư khư Hạnh ở trong lòng. Thích một người tại sao lại khó đến thế? Dương trầm tư suy nghĩ, anh cố suy luận xem hôm nay Hạnh có chuyện gì mà uống nhiều rượu đến như vậy? Chẳng có ai vui mà uống quên ăn. Lẽ nào, cô và cậu bạn trai đó giận nhau sao?

Suốt chặng đường dài trở về khách sạn, tâm trạng Dương nao nao khó tả, cảm giác được ôm cô ấy vào lòng thực sự rất hạnh phúc, nhưng rồi anh lại nghĩ, người ở trong lòng Hạnh không phải anh. Nếu như tiếp tục, chính anh mới là kẻ đau khổ, thế nhưng, Dương không ngăn nổi cảm xúc của chính mình, sự quan tâm dành cho cô ấy mỗi ngày một lớn lên, không có cách nào để kìm nén lại được. Có đôi lúc, Dương hy vọng Hạnh và cậu bạn trai không vui vẻ, họ không hòa hợp nhau, để anh có cơ hội tiến đến. Nhìn thì có vẻ ích kỷ, anh chỉ nghĩ cho riêng mình, nhưng ai đó đang yêu đơn phương hãy thử đặt mình vào vị trí của Dương mới thấu được tình yêu của anh dành cho Hạnh lớn nhường nào.

Xe đậu trước sảnh khách sạn, một lần nữa Dương đích thân bế Hạnh lên phòng nghỉ, trước sự nhìn ngó của nhiều người, kèm theo lời bàn tán về cô gái trong vòng tay anh. Dương mặc kệ, mặc ánh mắt tò mò, mặc lời đàm tiếu, anh chỉ cần biết mình đã đem lại cho cô ấy sự an toàn mà thôi. Kể cũng lạ, đây là lần thứ 2 anh cứu cô khỏi sự nguy hiểm. Lẽ nào, ông trời đã sắp đặt cho hai người phải gặp nhau trong những tình huống như thế này sao?

Đặt Hạnh nằm xuống sofa, Dương nhanh chóng đi chuẩn bị nước ấm và đồ sạch để thay cho Hạnh. Nam Phong nhất thời ngăn người không biết nên giúp gì cho sếp, một phòng nghỉ hai người đàn ông và một cô gái trẻ. Thật bối rối quá! Phong cứ đứng ngơ ra, chẳng biểu lộ cảm xúc gì, Dương thấy thế liền bảo:

Cầm chứng minh xuống quầy lễ tân thuê phòng khác đi!

Em á?

Nam Phong hỏi lại.

Thế cậu nghĩ là ai?

Là tôi chắc?

À... vâng, em đi ngay đây!

Này, nhớ đem theo đồ đạc của cậu, đừng có quay lại đây nữa.

Trước lúc Nam Phong đi khỏi Dương vẫn không quên dặn dò kéo cậu ấy nửa đêm cần lấy đồ gì đó, phá đám là điều không vui.

Chậu nước ấm, khăn tắm, đồ ngủ...

Dương vừa chuẩn bị vừa lẩm bẩm trong miệng, giống như là anh đang hào hứng lắm vậy.

Xem nào, lau cái mặt trước nào?

Dương đỡ Hạnh ngồi dựa vào ngực mình, khẽ lau mặt bằng khăn ấm cho cô, vừa làm, anh vừa nhớ lại mấy năm trước, cũng là Dương cứu cô ở bên đường, không có người thân thích trong bệnh viện, vẫn là anh làm những công việc này cho cô. Dẫu chẳng phải lần đầu tiên làm thế này, nhưng mà thời gian đã 2 năm về trước, bây giờ cảm giác rất khác lúc xưa.

Khụ... khụ... khụ...

Đang lau mặt thì bất ngờ Hạnh lên cơn ho sặc sụa, có lẽ bị đánh đau nên giờ cô mới tỉnh được, ho xong thỉnh thoảng cô ọe ọe mấy cái nhưng không nôn được gì. Dương hú vía, tưởng đâu Hạnh nôn ra người mình thì xong,

ho xong cô mệt quá ngã hết người vào lòng anh, mặt thộn ra, nom đáng yêu hết sức.

Giây phút ấy Dương thấy trái tim mình đập thật nhanh, hồi hộp đến nghẹt thở, cái điệu bộ này anh ước được nhìn mỗi ngày quá...

Dương ngồi nghệt mặt ra, quên cả lau chùi cho Hạnh, một tay cầm khăn ấm buông thong xuống dưới, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt cô. Ngay lúc ấy, Hạnh từ từ mở mắt, ánh mắt mơ màng như vừa ngủ một giấc sâu lắm. Có thể là do buổi tối đã uống quá nhiều, Hạnh lại không ăn gì, rượu làm thần kinh căng thẳng, bụng thì nôn hết sạch từ bao giờ nên lúc này cô tụt huyết áp. Đầu óc quay cuồng, hai mắt mờ đi, nhưng, điều đặc biệt là cô vẫn nghĩ về Khánh - anh người yêu bội bạc.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Hạnh mơ màng tưởng đó là Khánh nên cô bỗng nhiên òa khóc nức nở, cô thấy tủi thân quá. Bao ngày qua luôn cố gắng để mạnh mẽ, thiếu vắng sự quan tâm của Khánh làm cô buồn bực khôn nguôi. Hạnh quên đi sự việc lúc ở WC của quán bar, lúc này cô chỉ nhớ về Khánh, tưởng anh đang ở bên vỗ về cho mình nên Hạnh khóc, hy vọng nước mắt rơi rồi anh có thể chiều cô một chút, xuống nước mà xin lỗi cô. Hạnh muốn anh nói dối, dù cô biết sự thật chẳng phải vậy, nhưng có lẽ do quá yêu anh nên cô muốn được nghe anh nói dối rằng mình chỉ yêu cô, anh không liên lạc là vì anh bận, không hề có chuyện trai gái bên ngoài...

Thấy Hạnh khóc, Dương ngạc nhiên hơn. Không hiểu vì sao cô lại thế này, Hạnh ngồi yên, Dương cũng chẳng động tĩnh gì, cứ lặng yên quan sát biểu cảm của Hạnh. Cô không nhìn được nữa nên buột miệng nói ra:

Tại sao anh không nói gì với em?

Tại sao chứ?

Nói rồi Hạnh gượng gạo đưa tay lên sờ mặt Dương, vì cô tưởng anh là Khánh, bạn trai cô. Ngón tay thon dài khẽ vuốt má, sờ lên môi anh, Dương

im lặng, anh để yên cho Hạnh làm gì thì làm, hai mắt cứ ngậy ra...

Anh xin lỗi!

Dương không biết Hạnh đang lầm tưởng mình với người khác nên anh ngượng ngùng nói lời xin lỗi. Anh thấy mình có lỗi khi để bọn của Trần Tùng sàm sỡ cô. Lỗi này anh không tha thứ được cho chính mình.

Hạnh nghe anh nói lời xin lỗi lại tưởng là Khánh nên cô được đà dẫn vật người yêu:

Anh có biết em buồn đến nhường nào không?

Tại sao anh không nói?

Tại sao anh hờ hững với em?

Dường như có gì đó sai sai, Dương cảm nhận được điều này khi Hạnh nói mấy lời trách móc đó. Có phải cô đã say nên nhầm lẫn mình với ai đó không?

Em say rồi Hạnh ơi!

Dương dụi dụi nói.

Anh nói láo, em có say đâu?

Em đang rất tỉnh táo mà!

Muộn rồi, để anh dìu em lên giường ngủ nhé!

Dương toan đứng dậy, định dìu Hạnh đi ngủ vì bây giờ cũng không còn sớm nữa.

Em không muốn ngủ!

Hạnh vung tay Dương ra, hai mắt cô long lanh.

Nghe anh, đừng làm ồn nữa!

Có phải anh đã chán em rồi đúng không?

Hạnh nhìn Dương chăm chăm rồi thốt ra mấy từ đó với ngữ khí vô cùng tức giận.

Ý cô là gì đây? Là hỏi anh sao? Hay dành cho người khác? Đầu óc Dương loạn lên, anh không hiểu tâm trạng lúc này của Hạnh là như thế nào.

Anh nói đi chứ?

Anh nói gì đi!

Hạnh nói như ra lệnh.

Anh không hiểu em đang nói cái gì, Hạnh à!

Dương thành thật.

Anh đừng có vờ vịt nữa, em sẽ không tin anh nữa đâu... huhu...

Nói rồi Hạnh lại òa khóc.

Anh nghĩ em là đứa ngốc sao? Chúng mình yêu nhau bao lâu rồi chứ? Anh thay đổi đến như vậy, anh nghĩ là em không cảm nhận được à?

Lúc này thì Dương hoàn toàn có thể khẳng định được Hạnh đã say, và cô hiểu lầm anh thành cậu bạn trai của cô ấy.

Em say rồi, nên ngủ đi thì hơn!

Nói chuyện với người say chi bằng không nói, Dương đỡ Hạnh đi về phía giường nhưng cô không chịu.

Em không say! Đã bảo là không say mà? Nếu anh không thành thật thì em làm sao có thể ngủ được đây...

Được... được lắm...

Hạnh mếu máo, cô cứ dấm vào ngực anh thùm thụp, nhưng cánh tay chẳng có chút sức lực nào.

Trước đây anh nói với em thế nào chứ?

Anh đã nói gì với em?

Dương hỏi lại.

Anh còn hỏi nữa à?

Anh bảo chờ em học xong chúng mình sẽ cưới nhau.. anh còn bảo muốn em đẻ con cho anh..

Rồi khi nào em thực tập xong sẽ cho em đi theo xe vào Sài Gòn một chuyến để em hiểu được công việc của anh vất vả thế nào.....

Dương tròn mắt nhìn Hạnh luyên thuyên, những lời nói ra vào lúc này anh tin là lời thật lòng của cô. Bỗng nhiên anh thấy lòng mình thắt lại, thì ra, cô yêu chàng trai đó đến như vậy, hai người đã thề thốt nhiều như thế. Một cảm giác ghen tuông trào ngược lên trí óc, Dương khế vo tay thành nắm đấm, anh hận không thể đánh cho tên khốn bạn trai của Hạnh một trận. Người con gái này, anh cầu còn không được, tại sao hấn lại nữ phụ bạc tẩm chân tình của cô kia chứ?

Hạnh lại sờ lên môi Dương, cô nhìn anh chăm chăm rồi nói:

Vậy mà, anh lại yêu người con gái khác!!!

Dương đứng hình, anh chẳng biết nói gì hơn bởi tâm trạng của anh cũng đang rối rắm lắm, vừa yêu lại vừa hận, yêu là muốn được có cô trong vòng tay. Hận là hận ai đó đã khiến người con gái anh yêu phải đau khổ thế này. Giây phút ấy, anh thầm nghĩ, nếu một ngày nào đó cô chuyển ý đem tình cảm của mình gửi gắm cho anh, anh nhất định không phụ bạc!

Hai mắt Hạnh ngấn lệ, cô sầu muộn:

Mỗi lần về gặp em anh luôn né tránh những nụ hôn của em, những cuộc gọi đến vu vơ anh không dám nghe máy. Ra hành lang để nhắn tin rồi cười với người ta.... Anh tưởng em không biết gì sao?

Anh sai rồi, em biết hết! Cái gì em cũng biết, chỉ có làm thế nào để thôi nghĩ về anh là em không làm được thôi..

Huhu... anh xấu xa... anh xấu xa..

Hãy nói là anh không có như thế đi, được không?

Anh hãy nói là chỉ yêu mình em thôi, anh nói đi...

Hạnh nói như một cái máy, Dương cứ im lặng để cô ấy dày vò mình. Anh cảm thấy như vậy là quá đủ, Dương kéo tay Hạnh ôm chặt vào lòng mình, dịu dàng nói lời mà cô muốn nghe, bởi anh không muốn nhìn thấy người con gái anh thương phải đau khổ, dần vật thêm nữa.

Anh xin lỗi, là anh đã sai.

Là anh đã để em phải đau khổ, từ nay sẽ không có chuyện như vậy nữa đâu.

Hãy tin ở anh nhé!

Hạnh đang gục đầu vào ngực bỗng ngược mắt lên nhìn.

Thật không?

Anh hứa!

Giờ đi ngủ nhé, em mệt lắm rồi đấy..

Dương ân cần trái chăn gối ra giường, lúc này anh mới chợt nhớ ra quần áo cô dính bẩn và chưa thay đồ ngủ. Để Hạnh đứng đó, Dương đi đến sofa lấy bộ quần áo đem đến.

Em thay đồ đi rồi ngủ!

Em không thay, thay bộ đó để anh giờ trò với em à?

Hạnh đáp trả dứt khoát, không giống như người đang say khiến Dương ngạc nhiên.

Anh có làm gì đâu?

Chỉ bảo em thay đồ đi kéo quần áo toàn mùi rượu bia mà?

Em không tin, lần trước anh cũng bảo không làm gì đâu, thế rồi anh vẫn đòi đấy thôi!!!

Dù say nhưng Hạnh vẫn cảnh giác chuyện cũ, mấy lần KHÁNH dụ ngon ngọt để được đi quá giới hạn, nhưng rất may, cứ mỗi lần hai đứa dính lấy nhau Hạnh đều run rẩy sợ hãi. Ác cảm về người cha biến thái trong quá khứ khiến cô không thể gạt bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi não bộ... Bởi vậy, lúc này thấy Dương đề nghị thay đồ, Hạnh liền nghĩ, anh ấy ngọt nhạt như vậy chắc chắn là muốn đưa cô lên giường mà thôi.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 32

Dương lặng người khi nghe Hạnh thốt ra câu nói ấy, lẽ nào, hai người họ thực sự đã đi quá giới hạn rồi sao? Nào anh muốn nổ tung ngay tức khắc, chuyện nam nữ yêu đương phát sinh quan hệ cũng là bình thường, trước đây anh cũng làm chuyện đó với cô người yêu cũ... Nhưng, với Hạnh, nghĩ đến chuyện cô đã cùng bạn trai làm chuyện đó khiến anh cảm thấy khó chịu, không đúng, cực kỳ khó chịu.

Là bởi, anh đã đem lòng yêu cô gái này mất rồi, tất cả những gì thuộc về Hạnh anh đều trân trọng và nâng niu, không muốn mất đi thứ gì. Ngay cả, chuyện đó nữa! Bây giờ phải làm sao chứ? Một lần nữa Dương lại đứng thộn mặt ra, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Thấy bộ dạng ấy, Hạnh lại luyên thuyên:

Sao chứ?

Em nói đúng rồi chứ gì? Định lừa em à, không có đâu... Đồi nào em tin anh nữa chứ... hihi... em không tin anh đâu.

Hạnh vừa nói vừa cười, ngón tay trở cứ chọc chọc vào ngực Dương làm anh thấy nhột. Không ngờ chị em phụ nữ khi say lại có bộ dạng thế này.

Nghĩ đến chuyện Hạnh đã xxx với bạn trai mà Dương thấy buồn mãi, anh cứ đờ người ra không biết nói gì, trong lòng dâng lên một niềm tiếc nuối khó tả. Sự ghen tị, sự hụt hẫng,... cảm giác như vừa đánh rơi thứ gì đó!

Thôi, em ngủ đi!

Đừng làm càn nữa!

Dương dứt khoát kéo tay Hạnh ngồi xuống giường rồi dùng điệu bộ nghiêm khắc nói chuyện với cô. Thấy Dương như vậy, Hạnh ngoan ngoãn chui vào chăn nằm, cô say mềm, chẳng mấy chốc đã thiu thiu ngủ. Nhìn Hạnh, anh thấy đau lòng quá.

Dương muốn được yên tĩnh, muốn tự trấn an cảm xúc của chính mình nên bỏ ra sofa ngồi, tắt đèn sáng, chỉ để lại đèn ngủ thỉnh thoảng xem cô có ngon giấc hay không.

Dương! Mà đang bị sao thế? Có phải mà đã ích kỷ quá rồi không? Cô ấy đâu có thể nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mà, tại sao phải buồn bực, tại sao lại nảy sinh sự đổ kỵ thế này??

Anh tự đặt ra vô số câu hỏi trong đầu nhưng không có đáp án.

Nước, nước...

Em khát nước...

Ngủ được một lát thì Hạnh mơ màng tỉnh giấc, buổi tối uống nhiều rượu nên người háo nước, miệng lẩm bẩm nói trong vô thức. Dương lo lắng, nhanh nhẹn lấy nước đem đến cho cô uống, đến khi anh ngồi xuống bên giường Hạnh lại ngủ im lìm, không đòi nước nữa. Dương cứ thế ngồi ở bên ngắm nhìn người con gái ấy ngủ, sự rối rắm trong tâm trí vẫn chưa nguôi nhưng anh không rời mắt được hình bóng ấy. Lặng thinh trong bóng đêm, lòng ngập tràn tâm sự.

Đêm về khuya, dưới lòng đường xe cộ đã bớt tấp nập, bận bịu cả ngày dài, buổi tối thì chạy đôn chạy đáo, có buồn phiền cỡ nào cũng không thoát được cơn buồn ngủ. Dương bỏ ra sofa nằm, nhưng lạ thay, nằm nghiêng bên nọ, nghiêng bên kia vẫn không chợp mắt nổi vì lăn tăn chuyện của

Hạnh. Khi thật, tại sao cô ấy lại chi phối đến cuộc sống của anh nhiều đến thế kia chứ? Ngay cả khi ngủ cũng không được yên...

Nằm hoài không ngủ được, Dương ngồi dậy, anh rón rén đi lại bên giường, rồi chẳng hiểu thế nào, anh đánh bạo kéo chăn Hạnh ra và nằm xuống bên cạnh cô. Bình thường, anh là người rất sạch sẽ, nếu như ai đó mà uống say thì đặc biệt đừng có ở gần anh. Nhưng với Hạnh thì, ngoại lệ. Cô uống rất nhiều, chỉ cần đứng trong phòng cũng thấy mùi rượu chứ đừng nói nằm cạnh thế này. Vậy mà anh không e dè, thậm chí còn muốn nằm gần hơn.

Biết rằng như thế này rất tiểu nhân và hèn hạ nhưng Dương không ngăn nổi cái ý muốn ấy của chính mình. Nằm bên cạnh, Dương chăm chú lắng nghe nhịp thở của HẠNH, thỉnh thoảng cô cựa mình một cái mà anh thót tim, cảm giác như đi rình mò điều gì xấu xa lắm vậy.

Không dưới 3 lần Dương định đưa cánh tay sang ngang để ôm Hạnh nằm về phía mình, nhưng mỗi lần chĩa cánh tay ra anh lại do dự không dám. Bởi, trong đầu, anh vẫn lẫn lộn chuyện Hạnh đã làm chuyện đó với người khác, có nghĩ thế nào Dương vẫn không gạt bỏ suy nghĩ ấy đi được. Tại sao chứ? Tại sao bản thân lại trở nên ích kỷ đến nhường này?

Thu cánh tay về, Dương nằm ngay ngắn song song bên cạnh Hạnh, dù không ôm nhau hay gần gũi hơn thế nữa... như thế này cũng rất tốt, anh chẳng cầu điều gì hơn. Đang nằm yên suy nghĩ thì bất ngờ Hạnh trở mình, cô nằm nghiêng người quay mặt về phía anh, một chân gác lên bụng anh, cánh tay thì tùy ý buông thõng đặt trên người. Hữu duyên thế nào lại đụng chạm đúng thứ đàn ông của anh, thật chịu hết nổi mà...

Chuyển tư thế nằm xong Hạnh lại bắt đầu nói mơ, miệng cô lẩm bẩm những câu nói lí nhí, phải thật chú ý mới biết được cô đang nói gì.

Hừm.. Anh là đồ đáng ghét!

Xấu xa... em ghét anh...

Ghét...

Dương chau mày, tự nhủ:

Anh đã làm gì đâu mà ghét anh?

Ghét anh lắm... ghét... cứ làm cho em phải buồn...

Anh đừng về, ở đây một mình em sẽ rất nhớ anh!

Hạnh phụng phịu thốt ra mấy câu đó song hai mắt vẫn nhắm nghiền, cô hoàn toàn không biết mình đang nói gì. Chỉ là mơ mà thôi!

Bàn tay của Hạnh, chân của cô, trời ơi, chuyện gì thế này? Dương tròn mắt lên vì bàn tay Hạnh đang để lên cái đó của anh. Bàn tay của người khác giới đã nhạy cảm rồi, huống chi, đây còn là cô gái anh thích nữa, testosterone trong máu lại phùng phùng, cơ thể tiếp nhận tín hiệu làm cho cái đó lại căng cứng lên, Hạnh nắm lấy trong vô thức...

Cảm giác này, thật sự Dương không chịu thêm nổi, khao khát, hưng phấn, sự đè nén và dẫn vật, tất cả làm cho đầu óc anh như muốn nổ tung ra. Anh phải làm gì vào lúc này đây? Nếu muốn, Dương hoàn toàn có thể chiếm đoạt Hạnh vì cô bây giờ chẳng có lợi thế gì cả, quyền sinh quyền sát nằm cả ở anh. Nhưng nghĩ lại, nếu như làm vậy thật không xứng với tình cảm anh dành cho cô bấy lâu, để đồn ra, thiên hạ lại bảo nhân lúc cơ nhỡ ức hiếp người khác...

Nói thế nào đi nữa thì nam nhi đại trượng phu với những chuyện thế này thì thật đáng hổ thẹn. Cái anh cần chính là sự hòa hợp và đồng thuận giữa đôi bên... Nhưng, lại nhưng. Những điều hay, ý đẹp anh đều hiểu rõ cả, trong cái không gian mờ ám này, nằm cạnh cô ấy, sự tiếp xúc và khao khát này, làm sao để ngăn chặn đây?

Đấu tranh tư tưởng mãi, Dương quyết định gạt chân Hạnh xuống giường, gỡ tay cô khỏi cái đó. Nhưng mà ơ kìa, tay vừa bỏ xuống thì Hạnh lại đưa tay đặt lên đó, rõ là đàn bà con gái kém duyên, còn chưa nếm mùi bao giờ, thậm chí còn sợ run bần bật lên mà giờ ngủ mơ lại cầm khéo đến thế.))

[Ừm, công nhận, đoạn này tác giả cũng chả hiểu nổi.

Cái kiểu không đúng đối tượng nên mới run bật bật thôi.

Khóa gập đúng chìa thì hời ôi,... kích hoạt ngay chứ, ô kìa...]

Dương nằm im, anh đang diễn ra một cuộc đấu tranh tư tưởng quyết liệt, tiến hay là không tiến...

[Húp... không húp... húp đi, ơ kìa, húp đi... Thèm gần chết rồi còn ko húp đi, nóng mới ngon.]

Nhưng rồi, cái bản năng đàn ông nó vẫn chiến thắng sự trượng phu nghĩa khí thường ngày. Lý trí đã lên ngôi thì con tim cũng phải khuất phục, bao nhiêu liêm sỉ giờ này cũng vứt bỏ hết đi, có lẽ điểm yếu của đàn ông chính là ở chỗ này. Xưa các cụ có câu "Anh hùng khó qua đũa ả mỹ nhân", cũng là vì vậy.

Anh quay người sang, dùng tay đỡ lấy đầu Hạnh cho cô gối lên tay mình, tay còn lại ôm cả người cô thật chặt. Nằm trong chăn, ôm ấp người con gái mình yêu, cảm giác này đúng không gì sánh bằng, ngón tay anh bẽn lễn khẽ vuốt ve những lọn tóc của Hạnh, nghiêng đầu về phía cô, Dương đặt một nụ hôn nhẹ lên má, Hạnh phụng phịu:

Em buồn ngủ!

Cô không hề hay biết người đàn ông đang ôm mình là Dương, vẫn đinh ninh đó là Khánh.

Em cứ ngủ đi!

Dương nhẹ nhàng đáp.

Anh cứ nghịch tóc em không ngủ yên được!

Nói rồi Hạnh lại vùi đầu vào ngực anh trốn tránh sự đụng chạm khiêu khích đó.

Nằm với em... anh không ngủ được.

Dương thều thào.

Anh không ngủ thì để em ngủ... phiền phức thế?

Vì lần đầu tiên được qua đêm với em thế này... anh hồi hộp, không nỡ ngủ.

Biết Hạnh say nên Dương chẳng ngại nói ra những lời từ sâu đáy lòng. Rồi, chẳng biết dừng khí ở đâu ra, anh mạnh dạn nằm đè lên người cô, vén tóc sang hai bên, Dương cúi xuống và chủ động chiếm hữu bờ môi mềm mại. Hạnh bị hôn bất ngờ, mùi hương nước hoa thoang thoảng khiến cô ngây ngất, vẫn nghĩ đó là Khánh, bạn trai đang đòi hỏi, nhưng lúc này cơ thể say mềm, cô không kháng cự mà còn nằm im đón nhận.

Bàn tay Dương tham lam rờ rẫm lên vòng một của cô, mới đặt tay vào đó anh đã thấy trái tim mình như đông cứng lại, cảm giác không hề giống người đã từng làm chuyện đó. Lẽ nào, Hạnh thực sự còn nguyên vẹn sao? Miên man suy nghĩ về chuyện đó, Dương thấy phấn khởi quá trời, sự tươi mới và trinh nguyên này quả thực khiến anh rất thỏa mãn. Anh tìm sự ướt át từ khoang miệng cô, Hạnh nhắm mắt nhưng cũng phối hợp, hé mở cánh môi, nụ hôn trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết.

Chẳng mấy chốc, quần áo của Hạnh đã bị Dương lột sạch, anh vút tùy ý xuống sàn nhà. Tấm lưng trần rấn chắc vẫn nằm cố thủ phía trên người con gái ấy, say mê kích thích điếm gọi mời. Nơi hạ thân cương cứng không ngừng cọ sát phía dưới, Hạnh rên rỉ trong cổ họng. Toàn thân hơi rướn lên để đón nhận màn gây mê tuyệt vời ấy.

Dương thích lắm, thấy Hạnh ngoan ngoãn đón nhận nên anh càng hưng phấn. Hai bàn tay mân mê bầu ngực rồi khẽ ngậm lấy, Hạnh ghì đầu anh xuống ra hiệu tiếp tục đi. Rồi, vì quá thích nên cô buột miệng nói ra:

Khánh, hôn em đi!

Dương lặng người, đang làm tình với anh nhưng cô ấy lại gọi tên người yêu cũ? Bao nhiêu hưng phấn bỗng nhiên giảm đi một nửa, anh ngưng lại quan sát cô thật kỹ.

Hôm nay em sẽ cho anh!

Hạnh nói tiếp, lời nói thốt ra khiến Dương chẳng biết nên vui hay buồn. Vui vì Hạnh thực sự còn trinh nguyên, buồn là vì cái ngàn vàng đó cô lại muốn dành cho tên khốn kia. Không phải anh! Hừm, thật tức chết mà, hằng ngày nghĩ tới chuyện Hạnh và cậu ta hẹn hò yêu đương đã không ưa rồi. Bây giờ nằm bên nhau, dính lấy nhau, Hạnh còn nhắc đến cậu ta, cả trong mơ còn yêu sâu đậm đến thế...

Dương cảm thấy mình như một kẻ thất bại, sự hưng phấn không còn nữa, nếu cứ tiếp tục, anh có được cái ngàn vàng, nhưng trái tim của cô không hề có anh. Thấy đối phương không tiếp tục, dở miếng, Hạnh lại ôm cổ Dương ghì xuống, cô chủ động hôn lại anh, nụ hôn mê đắm hơn cả khi nãy. Mình phải làm gì đây? Đón nhận hay buông bỏ?

Nghĩ mãi, Dương vẫn quyết định đẩy Hạnh ra, vì thực sự, từ đầu đến cuối cô không nghề nghĩ đến anh, cảm giác này chán ngắt không diễn tả được. Mặc tạm chiếc áo ngủ, Dương bỏ ra ban công đứng, lặng lẽ ngắm

bầu trời đầy sao lòng buồn vô hạn. Cuối cùng, Dương nhận ra, dù có trong tay người con gái mình thương nhưng anh vẫn không thuộc về cô ấy!!

10h sáng, Hạnh mơ màng tỉnh giấc, đầu cô đau như bị ai đánh, nhức khủng khiếp, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong căn phòng sang trọng, Hạnh ngạc nhiên không biết vì sao mình lại ở đây. Và rồi, cô ngạc nhiên hơn nữa khi thấy mình không mặc quần áo, toàn thân trần như nhộng ở trong chăn. Nhìn sang bên cạnh có dấu vết người nằm nhưng không có ai, mùi nước hoa thoang thoảng còn đọng lại. Chuyện gì thế này? Cô đã qua đêm với ai được chứ? Hạnh run sợ, cô bàng hoàng nghĩ lại chuyện tối qua... Lẽ nào, trong lúc say đã có ai đưa cô vào đây sao?

Thôi, chuyện này coi như xong rồi, Hạnh thấy mình thật nhơ nhớp, cô ân hận lắm, nghĩ rằng đã qua đêm với người lạ, mất đi cái ngàn vàng, mà người đó lại chẳng phải Khánh. Khánh ơi, em thật không xứng với anh. Bây giờ còn mặt mũi nào mà nhìn anh ấy nữa? Lúc trước cứ cấm cản mãi không cho anh ấy, bây giờ thì hay rồi, con gái con đưa say xin rồi tùy ý lên giường với người lạ. Hạnh! Mà cũng rẻ tiền quá rồi đó! Hạnh đau đớn tự sỉ vả chính mình.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 33

Hạnh bần thần ngồi trên giường, đến quá trưa cô vẫn không ra khỏi phòng, dù bụng đói meo, từ tối qua say rượu chưa ăn uống gì. Lúc này cô chẳng thiết tha gì nữa, nghĩ đến việc làm bần thiu với người lạ đêm qua nên Hạnh càng dẫn vật và chán ghét bản thân mình hơn. Cố suy nghĩ lại sự việc xem rốt cục ai? Là ai đã cùng cô "vui vẻ" đêm qua.

Cuối cùng, Hạnh vẫn phải khẳng định rằng mình đã uống quá say, tới mức quên hết mọi thứ. Chỉ nhớ dấu mốc lúc dự tiệc tại nhà hàng, mọi người vui vẻ ăn uống, còn cô, vì thất tình, cũng không hăng thế, nói chung cô buồn vì chuyện tình cảm không như ý nên mượn rượu giải sầu. Kết cục, một đứa con gái chưa uống rượu bia bao giờ lại say mềm ra, sau đó đi đâu, như nào chẳng nhớ được điều gì.

Đầu giờ chiều, Hạnh ăn mặc chỉnh tề rồi lặng lẽ đi xuống dưới, khi đến sảnh, lễ tân thấy dáng thất thểu của cô liền gọi:

Chào chị, chị là Hạnh đúng không ạ?

Lễ tân khách sạn đơn đả.

Dạ. Sao chị biết tên em?

Hạnh ngơ ngác hỏi lại.

Có người gửi cho chị cái này, chị chờ em một lát ạ!

Nói đoạn cô lễ tân lấy ra từ trong quầy gỗ một tấm thiệp rồi đưa cho Hạnh.

Có chắc là gửi cho em không ạ?

Hạnh như không tin lời lễ tân khách sạn.

Dạ, đúng chị ạ. Người ấy nói phải đưa tận tay chị!

Hạnh nhận lấy tấm thiệp từ tay chị lễ tân, khuôn mặt ngờ ngác vẫn chưa tin là người ta gửi cho mình. Bởi lẽ, khách sạn này sang trọng quá, những người ra vào đây nhìn ai cũng toát ra cái khí chất của kẻ có tiền. Còn cô, trong bộ trang phục giản dị, quần Jean, áo sơ mi, thoáng nhìn có lẽ mọi người sẽ nghĩ Hạnh vào đây để "kiếm tiền", nghĩ vậy cô thấy ngại quá, cúi mặt nhanh chóng rời khỏi khách sạn. Tấm thiệp vẫn cầm chặt trong tay nhưng Hạnh chưa kịp xem, vì cô đang mãi chạy trốn ánh nhìn của mọi người, vì Hạnh thấy tự ti, sợ mọi người đánh giá cô là người thế nọ thế kia....

Chưa định hướng được chỗ này là chỗ nào, vì Hạnh có bao giờ đến những nơi sang trọng thế này đâu mà biết? Khi đã đi được một quãng xa, Hạnh ngồi nghỉ ở ven đường, lúc đầu còn hối hả đi thật nhanh vì sợ muộn giờ làm tại công ty. Nhưng sau đó chợt nhớ lại, mình đã kết thúc kỳ thực tập gần hạn và bữa tiệc liên hoan chia tay vừa mới diễn ra tối qua. Bởi vậy, Hạnh chẳng vội vàng nữa, cô tha thân ở dưới bóng cây, chợt nhớ về chuyện tấm thiệp, tò mò quá nên Hạnh mở ra xem, muốn biết đêm qua là ai đã cùng cô...

Tấm thiệp trống trơn, không có chữ nào bên trong cả, Hạnh ngờ ngác, không lẽ họ đùa mình sao? Gửi một tấm thiệp chẳng có ý nghĩa gì hết, xem đi xem lại chỉ thấy những họa tiết trên ấy rất đẹp, một đôi tình nhân đứng ôm nhau dưới trời mưa. Khung cảnh đẹp và lãng mạn quá... Khóe mắt rừng

rưng, nhìn thiếp Hạnh lại nhớ đến Khánh, chợt nhớ ra đã mấy ngày cô và anh chưa nói chuyện với nhau.

Khẽ miết ngón tay lên hình người con trai, Hạnh chú ý thấy có một chữ cái nhỏ được viết bằng tay, mực màu xanh khác biệt với màu thiếp. "D". Chữ D có nghĩa là gì nhỉ? Phía bên hình cô gái, cũng có chữ, "H". Hạnh mơ hồ đoán, người này đã ghép đôi tên cô và anh, H chắc chắn là Hạnh, còn D là ai nhỉ?

Đã qua đêm cùng nhau rồi mà còn thích chơi trò úp mở thế này, thật phiền phức quá đi. Tấm thiếp được đựng trong chiếc phong bì màu xanh lam, khi nãy lấy thiếp ra Hạnh không chú ý, đến khi cất thiếp vào trong cô mới phát hiện ra, bên trong phong bì còn có 1 ngàn đô.

Hạnh giật mình:

Một ngàn đô.... một đêm sao?

Cô há hốc mồm rồi đưa tay lên che miệng, người nào lại hào phóng thế này nhỉ? Đang buồn vì nghĩ bản thân đã mất trong trắng, giờ Hạnh lại ngạc nhiên và vô cùng tò mò, muốn biết thực sự mình đã trao lần đầu ấy cho ai? 1000 \$ không phải số tiền nhỏ, nhưng tại sao cô và người đó lại qua đêm với nhau được chứ? Bình thường cô có quen biết và qua lại với ai đâu?

Nhớ lại bữa tiệc, toàn là những người bình thường, không đến mức sang trọng và thừa tiền để chơi trò ú tim thế này? Hạnh mơ hồ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng không tìm ra được lời giải đáp cho riêng mình.

- -----

Gần sáng, không ngủ được, Dương thu dọn đồ đạc của mình và đi xuống phòng của Nam Phong, cậu thư ký riêng của mình. Đang ngủ bị đánh thức, Phong bực dọc mở cửa:

Sao anh dậy sớm vậy?

Ừ. Không ngủ được!

Dương lạnh lùng đáp rồi bỏ vào phòng tắm, Phong ngơ ngác không hiểu gì, cả đêm ở với gái không ngủ được cũng đúng thôi! Phong nghĩ thế rồi lại lăn ra ngủ tiếp, trời còn chưa sáng rõ cơ mà, vội gì chứ? Tắm xong, Dương không ngủ nữa, tâm trạng nào để ngủ giờ này? Anh ngồi trước bàn làm việc, loay hoay mãi rồi quyết định dán tẩm thiệp thật kỹ, trước khi đến công ty gửi cho nhân viên lễ tân và dặn dò cẩn thận.

Cả buổi sáng lòng anh cứ thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng lại gọi điện đến khách sạn và hỏi xem Hạnh đã đi khỏi hay chưa? Muốn quan tâm cho cô ấy nhưng nghĩ lại, Hạnh đã có người thương, nếu ra mặt vào lúc này, cô ấy lại nghĩ mình đục nước thả câu. Làm vậy là không quân tử, bởi vậy, anh muốn chơi trốn tìm với cô một phen. Nếu có duyên. Cô nhất định sẽ đoán được anh là ai? Chuyện tẩm thiệp và 1000\$ cũng là để nhắc nhở Hạnh, cô đã cùng anh ở trong khách sạn, hơn nữa, Dương cố tình không mặc đồ lại cho Hạnh để cô nghĩ rằng mình thực sự đã cho anh. Điều đó sẽ khiến cô phải nhớ mãi, phải tò mò về người đã cùng cô làm chuyện đó...! Người con gái có thể lên giường nhiều lần với nhiều đàn ông khác nhau, chuyện đó họ có thể không lưu tâm, nhưng lần đầu tiên của người con gái mà mất đi, chắc chắn họ sẽ nhớ suốt đời!

Hạnh bỏ về phòng trọ, cô dọn dẹp đồ đạc rồi trả phòng cho người ta, không chịu ăn uống gì nên đầu óc choáng váng, mấy lần hoa mắt suýt thì té ngã. Mặc dù đã được thông tin rằng Hạnh đã rời khỏi khách sạn nhưng Dương vẫn không an tâm, anh lo cô xảy ra chuyện nên bắt Nam Phong gọi điện cho cô. Đang chuẩn bị về kí túc xá thì có số lạ gọi tới, nghĩ tới chuyện đêm qua, Hạnh hồi hộp tới nín thở vì cái qtấm thiệp và phong đì ngàn đô. Lẽ nào, người ấy gọi cho cô sao? Cô không ham tiền, đồng tiền tự nhiên mà có này chẳng phải tốt đẹp gì, như đã nói, cô rất muốn biết người đàn ông đã lấy đi lần đầu tiên của cô là ai. Dẫn đo mãi, Hạnh bấm nghe:

A... a lô!

Chào Hạnh!

Giọng Nam Phong khàng khái.

A. Ai ai vậy ạ?

Anh Phong đây, anh ở công ty *** này, em còn nhận ra anh không?

À. Dạ, em chào anh, lâu quá không gặp, sao tự nhiên lại gọi cho em thế này?

Hạnh có chút hụt hẫng, cô còn tưởng... người đàn ông tên D kia gọi điện cho cô, ai ngờ... không phải, chỉ là người quen cô gặp ở công ty, hai lần, là những khi Hạnh bị trưởng phòng bắt nạt mà thôi.

Hôm nay đi làm không thấy em nên anh gọi hỏi thăm tí!

Không biết nói gì nên Phong nói bừa, vì thực ra Phong có mấy khi gặp Hạnh đâu, Sếp cứ bắt gọi nên anh miễn cưỡng.

Em nghỉ làm rồi mà anh, tối qua...

Nói đến đây cô lại ngập ngừng không nói thêm được nữa vì nghĩ tới chuyện khách sạn.

Ờ, em nghỉ rồi á? Sao anh không biết nhỉ?

Thấy Hạnh im lặng, đầu dây bên kia lại tiếp tục.

Vâng. Em thực tập xong rồi anh ạ, nay em về trường rồi. Mà sao anh có số của em vậy?

Anh hỏi phòng nhân sự, hồ sơ của em có trong đó mà, xin số thì dễ ẹt. Hihi.

Nam Phong cười trừ.

Dạ...

Lúc nào rảnh mình đi uống nước, Hạnh nhé!

Phong chủ động mời gọi.

Dạ. Em về trường rồi, lúc nào anh có dịp đi qua thì a lô cho em, em mời anh uống nước.

Ok. Anh nhất định sẽ gọi... mà em đang ở đâu đấy?

Em ở chỗ trọ, có việc gì hả anh?

Không, không có gì. Nghe giọng buồn buồn nên anh hỏi vậy.

Tối qua liên hoan em uống chút rượu nên hơi mệt anh ạ!

Hạnh thành thật.

Thế à? Vậy em nghỉ ngơi đi nhé! Tiếc quá em nghỉ làm mà chưa có cơ hội mời em cafe.

Nam Phong nghĩ bụng "Suốt đêm không ngủ thì chẳng mệt", vì gần sáng thấy sắp bỏ về phòng sớm nên anh đoán hai người... nhau. Nhưng không được tiết lộ bí mật nên Phong đành lảng sang chuyện khác.

Dạ, em chào anh!

Cuộc gọi kết thúc, Dương nhìn Phong rồi trách:

Ai kêu cậu mời cô ấy đi cafe?

Thì em chẳng biết nói gì nên nói đại thế... Mà mời cũng được chứ gì, bạn bè mời nhau uống nước có sao đâu ạ?

Hừ... cô ấy thế nào?

Em thấy vẫn ổn!

Cụ thể hơn đi.

Thì em cũng có biết đâu, giọng vẫn nhẹ nhàng như hai lần trước em gặp, còn cô ấy như thế nào phải gặp mới biết được, em chỉ nói qua điện thoại...

Thôi được rồi! Dài dòng quá!

- - -

Vì lo lắng cho Hạnh nên Dương chưa về tổng công ty mà cố nán lại thêm một ngày với lý do công việc chưa giải quyết ổn thỏa. Buổi tối, lái xe đến khu nhà trọ tập thể, đậu xe dưới lòng đường như lần trước đến đây, Dương lạng lẽ nhìn lên nhưng thấy khu nhà tối om, không nhận diện như trước. Chợt nhớ lại lời của Nam Phong, Hạnh đã chuyển về kí túc xá, nghĩa là trong khu trọ này chẳng còn cô ấy nữa.

Lên google search địa danh, tìm bản đồ, Dương tự mình lái xe tìm đến, khu kí túc của sinh viên nhìn cũng ổn, ngôi trường xây dựng được vài năm nên mọi thứ khang trang, không giống như anh tưởng tượng rằng nó cũ kỹ hoặc đại loại thế. Ký túc đây rồi nhưng rộng như thế, biết Hạnh sống ở dãy nào, phòng nào mà tìm?

Số điện thoại của cô vẫn lưu trong máy nhưng chưa một lần anh bấm gọi đi, ngay cả lúc này, không hiểu sao trong thương trường quyết đoán là thế, vậy mà khi đối diện với tình cảm của một người con gái... tự nhiên anh chẳng có chút dũng khí nào. Nghĩ đi nghĩ lại, Dương lái xe rời đi.

- - -

Thời gian trôi đi, mọi thứ lại trở về với quỹ đạo của nó, nhưng Hạnh vẫn chưa khỏi tò mò về chuyện đêm ấy. Vì việc đó mà cô cứ canh cánh trong lòng, mỗi lần nói chuyện với Khánh, Hạnh thấy mình chẳng tự nhiên nữa. Cô vẫn yêu anh, thương anh, nhưng nghĩ việc bản thân đã không còn nguyên vẹn, Hạnh sợ, nếu sau này Khánh đòi hỏi, anh phát hiện ra cô không nguyên vẹn thì sẽ hận cô đến nhường nào?

Lần ấy, Khánh từ trong Nam ra, anh hẹn cô đi chơi. Ban đầu Hạnh có ý từ chối, vì nghĩ nếu đi riêng sợ anh ấy sẽ đòi hỏi, chẳng may làm điều đó thật thì chuyện sẽ lộ hết. Sau cô lại quyết định đi, để tránh nghi ngờ, Hạnh nghĩ, nếu anh ấy đòi, cô cứ viện lý do như mọi lần, giận dỗi mấy hôm thì đâu lại vào đấy thôi, đây có phải lần đầu đâu?

Trước khi đi khỏi ký túc, Hạnh mặc kín cổng cao tường, cốt cũng là để tránh cho Khánh có cơ hội đụng chạm gần gũi. Không hiểu sao thời gian này cô hay nghĩ tới chuyện quan hệ nam nữ và sợ hãi đến thế. Khánh hẹn cô ở quán cafe gần quảng trường, ban đầu anh nói sẽ qua đón nhưng lại bận việc gì đó, nói Hạnh tự bắt xe đến, cô vui vẻ làm theo. Đến nơi rồi nhưng chưa thấy Khánh đâu, Hạnh không dám vào nên đứng dưới đường chờ đợi.

Đúng lúc ấy có điện thoại gọi tới. Là Nam Phong, thư ký của Dương.

A lô, chào anh Phong.

Đang buồn vì chờ đợi người yêu nên Hạnh bắt máy nghe luôn.

Chào Hạnh, đang làm gì thế em?

Em đang đi chơi với bạn anh ạ!

Tiếc nhỉ? Nay rảnh rồi, tính qua kí túc xá tụi em chơi tí mà em lại đi vắng hả?

Dạ, tiếc quá, anh không gọi sớm...

Hạnh cười trừ.

Đi chơi ở đâu thế em? Đi với bạn trai à?

Dương ngồi bên thấy Phong nói Hạnh đi chơi liền sốt sắng, bắt anh hỏi lại ngay.

Dạ, em đi với mấy bạn gái cùng phòng thôi... Quảng trường gió mát nên tụi em đi uống trà đá, hóng gió anh ạ!

Hạnh đánh trống lảng, rõ là đi chơi với bạn trai nhưng cô lại không nói thật.

Thế anh qua chơi cùng được không? Tối rảnh quá mà không biết đi đâu!

Dạ thôi anh ơi, chúng em toàn con gái, không tiện đâu ạ!

Hạnh chối đây đây.

Anh đang ế đây, nhân tiện cho anh qua với, xem có bạn nào thì giới thiệu cho anh!

Phong nói ăn vào, cốt xem Hạnh thế nào, thấy cô vòng vo, đoán chắc đang đi với bạn trai.

Hôm khác em sẽ giới thiệu cho anh, còn hôm nay thì không được ạ.

Ừm vậy hôm khác nhé!

Điện thoại vừa tắt, Dương liền hỏi:

Quảng trường ở chỗ nào?

Anh hỏi làm gì ạ?

Phong ngạc nhiên.

Tôi hỏi ở chỗ nào?

Em cũng như anh, ít đến đây, làm sao biết được ở chỗ nào?

Phong cãi lý.

Không biết thì cậu tra bản đồ đi, cãi là nhanh!

Dương cau có rồi đứng dậy thay quần áo.

Đi đâu vậy anh?

Quảng trường!

Bây giờ sao ạ?

Dương không nói gì, lạnh lùng bỏ xuống dưới lái xe rời đi, mặc kệ Nam Phong vẫn ngồi đó ngơ ngác tìm kết quả trên bản đồ, quảng trường nằm ở phía Đông thành phố... Xem ra, sếp ghen thật rồi! Phong nghĩ thế rồi ngồi cười một mình, sếp đi chơi cũng tốt, ở một mình thế này, nói chuyện với Gấu càng thoải mái. Phong bỏ ra ban công và bấm điện cho bạn gái...

Dù chưa đến quảng trường bao giờ nhưng trung tâm thành phố thì không thiếu biển chỉ đường, lần mò theo google map, cuối cùng Dương cũng đến nơi. Quả đúng như Hạnh nói trong điện thoại, chỗ này thoáng đáng, nhiều người đến đây thật. Ngoài trẻ con vui chơi thì các cặp đôi cũng rất nhiều, cứ cách mỗi ghế đá lại có một đôi. Dương lái xe đi quanh quảng trường, qua mỗi hàng ghế đá lại cố đi thật chậm, cốt nhìn xem có gặp Hạnh không? Nghĩ đến việc cô hẹn hò cùng bạn trai mà trái tim anh như có vật nhọn cửa phải. Cảm giác ấy thật tồi tệ! Muốn làm quân tử mà sao khó đến thế?

Đang định bỏ cuộc, Dương tính lái xe quay về vì biển người đông đúc thế này biết tìm ở đâu? Lúc lái xe qua lối vào quảng trường, vô tình lại bắt gặp người quen, Dương thẳng xe lại gặp và quan sát thì quả đúng quen thật.

Là Hạnh, cô vừa ngồi lên xe máy của cậu bạn trai. Biết bạn trai là bởi, lần trước đến khu trọ của Hạnh, Dương nhìn thấy hai người nói chuyện rất lâu, hơn nữa, cậu ấy là bạn trai của cô nên Dương đặc biệt lưu tâm để so sánh xem mình có thua kém gì không?

Nhìn Hạnh là nhận ra ngay, còn nhìn Khánh, anh phải quan sát mất mấy giây rồi khẳng định, chính xác là cậu ấy. Hai người vừa trong quán cafe đi ra, Hạnh ngồi phía sau vòng tay lên ôm bụng Khánh. Nhìn hai người thật tình tứ, bỗng chốc Dương thấy khó chịu kinh khủng, người con gái kia đã từng nằm trong vòng tay của anh mà nũng nịu... bây giờ lại ôm người con trai khác...

Người ta hẹn hò thì mình về đi, nhưng Dương không muốn về, anh muốn xem xem họ đi những đâu, nói với nhau điều gì, tình cảm đến mức nào? Biết là càng nhìn càng tổn thương, nhưng anh vẫn muốn làm thế, lái xe bám theo chiếc xe máy, mỗi một phút giây trôi qua Dương cảm nhận, sự ghen tuông mỗi lúc càng dâng lên đỉnh điểm.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 34

Khánh chở Hạnh dạo quanh thành phố, từ ngày cô theo học ở đây, thỉnh thoảng hẹn hò hai người lại đưa nhau đi khám phá những ngõ phố, những hàng cây, tản mạn tâm sự, tưởng chừng như vậy là hạnh phúc lắm. Cũng như mọi lần, sau khi chiếc xe đã đi qua rất nhiều ngõ phố thì hai người quyết định chọn một nơi vắng vẻ để ngồi tâm sự. Tiết mục này chưa bao giờ là thiếu đối với các đôi yêu nhau, Dương lái xe đi theo luôn phải cách một đoạn khá xa để họ không nghi ngờ. Theo dõi kiểu này cũng khó chịu thật, chẳng biết họ nói với nhau những gì mà đi vòng vèo khắp cái thành phố này, đã vậy còn ôm eo tình tứ. Thật muốn anh tức chết mà!!

Dưới gốc cây cổ thụ tán lá rộng ngợp cả lối đi, ánh đèn đường không hắt qua đó được, ngồi trong xe từ phía xa Dương cố căng mắt nhưng không tài nào nhìn thấy được dưới bóng cây, hai người họ đang làm gì với nhau. Máu ghen vẫn âm ỉ từ khi nhìn thấy cặp đôi ấy, đi theo cả chặng đường dài, giờ nghĩ ngợi linh tinh Dương càng không chịu nổi.

Ra khỏi xe, anh lững thững đi tản bộ, mục đích chính là đến gần chỗ của hai người họ, muốn mục sở thị xem bạn trai Hạnh định giở trò gì với cô. Theo như anh đoán, bạn trai của Hạnh chắc cũng thuộc loại không ra gì, nếu tốt đẹp thì đâu khiến Hạnh phải buồn phiền, sầu não như đêm hôm đó. Không được, để một tên sở khanh đụng chạm vào cô gái mà anh thích thì bất công quá! Nghĩ vậy, Dương hăm hở bước đi thật nhanh.

Con đường này khá vắng, đứng đó cũng lâu Dương phát hiện ra xe cô chạy qua chạy lại rất ít, chà chà, chọn nơi vắng người để thịt con gái nhà lành hả thẳng cha mất dạy kia, có bản lĩnh thì đem con người ta vào khách

sạn kìa. Dương thầm nghĩ rồi khẽ nhếch mép, chính vì không có ai qua lại nên đôi bạn trẻ khá nhập tâm. Thời gian đầu mới quen Linh Đan, Khánh chưa quen với việc nói dối cùng lúc cả Hạnh và Linh Đan nên cảm xúc khi ở bên Hạnh khá gượng gạo. Nhưng lâu dần, khi bản thân đã thích nghi được với việc nói dối thì mồm anh dẻo như kẹo, luôn biết đưa ra những lý do, những lời ngon ngọt để Hạnh tin. Dù mê mẩn Linh Đan nhưng Khánh vẫn tiếc Hạnh, không muốn chia tay cô, đơn giản vì sự tham lam chính là bản chất của đàn ông, chỉ muốn có thêm mà không muốn mất gì. Hơn nữa, sĩ diện hơi cao nên Khánh không muốn mang tiếng là người phản bội. Người Bắc, kẻ Nam, Linh Đan và Hạnh sẽ chẳng khi nào biết được nhau đâu, Khánh nghĩ thế và ung dung đong đưa cả hai người. Đi đến chỗ nào cũng có người mong ngóng và chờ đợi, cảm giác này cũng đã lắm!

Chuyện trò mãi rồi, chọn góc khuất như thế, đơn giản là ôm ấp nhau mà thôi. Ngồi bên gốc cây, Khánh ôm Hạnh thật chặt, cả người cô ghì sát vào anh, cảm giác cả tuần trời mới được ở bên bạn trai khiến Hạnh rất thích, những cái ôm thế này cô mong đợi lắm. Chẳng biết như vậy có bị nói là hư hỏng không nhưng tâm lý khi thích một ai đó là vậy, dù miệng nói không muốn, đừng động vào em, nhưng mỗi lần Khánh làm tới ôm hôn, sờ soạng quả thực Hạnh thấy dễ chịu lắm.

Dương đứng núp ở gốc cây phía đối diện, huy động toàn bộ năng lực nhãn quan mình có để quan sát động tĩnh của đôi trai gái kia. Thỉnh thoảng có con muỗi bay vo ve quanh người anh không dám đuổi, sợ họ phát hiện. Nghe tiếng thở thều thào phát ra dưới gốc cây, Dương tức đến nghẹt thở, anh hận không thể chạy đến đấm cho tên kia một nhát rồi kéo Hạnh về tay mình.

Đang vui thì Khánh có điện thoại, tiếng chuông cất lên phá tan sự yên tĩnh cũng như cảm xúc của cả hai. Dù không muốn ngắt đoạn nhưng Khánh buộc phải dừng nụ hôn ấy lại xem ai gọi tới. Là Linh Đan, Khánh đã nhanh

trí lưu số cô là Mẹ trong đó rồi nên Hạnh không phát hiện ra, thấy anh không nghe, cô nói:

Mẹ gọi sao anh không nghe?

Bà già lắm chuyện, anh mới về qua nhà chiều nay xong giờ lại gọi tiếp!

Khánh vờ bực bội.

Anh hay thật... chắc bác gái có việc gì mới gọi cho anh, người lớn chứ có phải trẻ con gì đâu mà động tí lại gọi?

Đang dở miếng, thôi, lát về anh gọi, cứ coi như anh đang nhậu với bạn...

Anh cứ gọi lại cho mẹ đi, mẹ quan tâm thế mà cứ bơ lác đi... chẳng bù cho em, đi đâu, làm gì chẳng còn mẹ quan tâm lo lắng nữa.

Đúng là... anh có phúc không biết hưởng!!

Bỗng nhiên Hạnh nhớ về mẹ, hơn 5 năm có lẽ rồi, mẹ đã rời xa cô, nghĩ đến Khánh được mẹ quan tâm hỏi han cô lại chạnh lòng. Chẳng dám ước mơ nhiều, chỉ mong sớm tối có người lo lắng và hỏi han như vậy thôi cũng chẳng còn cơ hội nữa. Khóe mi lại ngấn lệ từ bao giờ, chẳng ngờ vì một cuộc điện thoại mà Hạnh lại khóc như thế, Khánh bối rối không biết phải làm sao.

Anh gọi cho mẹ đi!

Khánh gượng gạo mở máy, run run không dám bấm gọi đi, vì thực sự đó đâu phải mẹ anh? Nếu nghe máy chẳng phải sẽ lộ hết bí mật bấy lâu nay à? Nhưng rồi Khánh vẫn gọi, anh ấn volume ở mức nhỏ nhất, ngay khi đầu dây bên kia bắt máy, Khánh liền nói:

Mẹ à, con đang có việc, lát con gọi lại nhé!

Đầu dây bên kia nghe xong chưa kịp nói gì Khánh đã tắt đi, nội dung cuộc gọi không mấy liên quan, Linh Đan phán đoán anh chàng này lại tán tỉnh đồ đưa cô nào rồi đây, bởi những chiêu trò này cô có lạ gì đâu? Linh Đan chẳng dặt nũi người khác thì thôi, có gì lại để mấy thằng ham của lạ như Khánh dặt mũi đi được? Biết mình bị lừa, Linh Đan cay cú lắm, cô soạn một tin nhắn gửi lại cho Khánh:

Anh nghe máy đi, em có chuyện này quan trọng lắm!

Tin nhắn đến nhưng Khánh không đọc, anh ôm Hạnh để che đậy cảm xúc, Hạnh có vẻ không tin anh, gọi cho mẹ chưa hỏi han xem mẹ có việc gì đã tắt vọi đi, chưa kể, anh đang rảnh rồi chứ không hề bận bịu công việc gì. Khánh không đáp lại, Linh Đan giận lắm, cô thấy tự ái nên gọi tiếp cuộc nữa, Khánh vẫn không nghe. Hay rồi, để xem vỏ quýt dày có móng tay nhọn không nhé, nghĩ vậy Linh Đan soạn tiếp một tin:

Em có thai rồi, anh ơi, chúng mình có con với nhau rồi!

Tin nhắn đến, cuộc gọi đến Khánh cứ lờ đi như không biết gì. Hạnh không chịu được nữa, cảm giác bị phản bội nó ứ lên cổ họng, cô nói:

Anh có điều gì giấu em đúng không?

Khánh ngượng ngùng, anh lắp bắp:

Anhhh... anh có thể giấu em điều gì được chứ?

Tại sao có điện thoại anh không dám nghe, tin nhắn đến liên tục...

Hạnh chất vấn.

Vì không có gì quan trọng nên anh không nghe, có vậy mà em nghi ngờ anh à?

Em không tin!

Không tin thì em xem đi, đây, số mẹ anh đây!

Khánh hùng hồn mở máy ra để thanh minh với Hạnh.

Cả tin nhắn đến nữa, em vừa thấy có hai tin nhắn đến, anh đưa đây em đọc, nếu không đừng bắt em phải tin anh!

Tin nhắn tổng đài thôi mà, ngoài em ra, làm gì có ai nhắn tin cho anh?

Anh cứ đưa đây em xem!

Hạnh nói như cùn lên.

Đây là quyền riêng tư của anh, anh không thích điều đó, anh nói em phải tin anh là phải tin, em thích kiểm soát anh từ khi nào thế?

Hạnh tròn mắt nhìn Khánh, bạn trai cô thuở đầu mới yêu đâu rồi, tại sao anh lại như thế này chứ, lúc mới yêu nhau ngay cả điện thoại anh cũng không cài mật khẩu, bây giờ thì... một tin nhắn cũng không cho Hạnh đọc. Khóe môi khẽ mấp máy, ánh mắt long lanh như muốn khóc, Hạnh chậm rãi nói:

Em chỉ muốn giữ anh cho riêng mình mà thôi, đó không phải là kiểm soát!!

Rõ ràng, lời nói của Hạnh chứa đựng bao nhiêu ý tứ sâu xa, nghe qua Khánh đã hiểu, cô ấy đang nghi ngờ anh, nghi ngờ tình yêu của anh.

Chẳng phải anh vẫn là của em đây sao? Em lo lắng điều gì thế hả?

Tại sao anh không cho em xem điện thoại?

Anh nói rồi, đó là quyền riêng tư của anh, cả em cũng vậy, có bao giờ anh đòi xem điện thoại của em đâu?

Vì điện thoại của em có gì đâu mà xem!

Hạnh hờ hững đáp.

Em nghĩ điện thoại anh có à?

Khánh hỏi lại.

Có hay không tự anh biết rõ nhất!

Em là đang nghi ngờ anh?

Em không nghi ngờ, chỉ là... có chút không yên tâm!

Chỉ cần em xem điện thoại của anh thì sẽ yên tâm à?

Hạnh gật gật.

Nếu không có gì thì từ nay không được xem điện thoại anh nữa nhé!

Khánh giao hẹn, anh định bụng sẽ mở máy và cho Hạnh xem 1 lượt, ngoài Linh Đan ra thì anh không còn qua lại với ai khác ngoài Hạnh nên anh tự tin cho cô xem. Hơn nữa, số Linh Đan lưu tên "Mẹ", chắc hẳn cô ấy sẽ không nghi ngờ gì. Nào ngờ, Hạnh ghen hơn Khánh tưởng, anh vừa bấm mật khẩu cô đã lấy điện thoại từ tay anh, một khi đã yêu thì ai cũng có những nỗi ghen tuông đến đáng sợ.

Đứng ở bên kia đường, Dương sung sướng và chờ đợi xem kịch hay, thấy họ cãi vã nhau anh vui lắm. Hộp thư đến, Mẹ, Hạnh tò mò mở ra xem thì hời ôi, chuyện gì thế này? Mẹ...

Em có thai rồi,... chúng mình có con...

Cái quái gì thế? Một tia sợ hãi chợt lóe lên trong đầu, Hạnh giật thót vì cô ngây thơ nghĩ rằng Khánh và mẹ của mình loạn luân với nhau. Tại sao

mẹ lại xưng em với anh... không thể tin được, cô trả điện thoại lại cho Khánh, bất giác nghĩ lại chuyện xưa, ông Ưng- bố đẻ của Hạnh, một người đàn ông biến thái đòi làm trò loạn luân với con gái của mình. Không ngờ, Khánh cũng làm thế với mẹ mình, và có thai nữa. Ghê tởm, thực sự quá ghê tởm!!!

Khi này tin nhắn đến Khánh chưa kịp xem, mãi tranh luận với Hạnh anh cũng quên phéng đi mất, tưởng đâu Linh Đan nhắn tin bình thường... khi thấy Hạnh ngồi thất thần ra Khánh mới giành lại điện thoại và xem. Không chỉ Hạnh ngạc nhiên mà lúc này Khánh còn ngạc nhiên hơn, Linh Đan nói cô ấy có thai. Sao có thể chứ? Cô ấy nói đã uống thuốc rồi mà? Những lần sau này anh luôn chủ động phòng tránh, vì thực lòng, anh chỉ muốn yêu đương chơi bời, tạm thời lấp chỗ trống và thỏa mãn bản năng đàn ông mà thôi. Chuyện con cái và lập gia đình, Khánh chưa hoàn toàn nghiêm túc. Bạn gái còn đang giận dỗi ghen tuông, cái thai ở đâu lại xuất hiện đúng lúc...

Đi đêm lắm có ngày gặp ma!

Câu nói ấy tự nhiên xuất hiện trong đầu Khánh, anh mãi nghĩ đến chuyện cái thai mà tay chân rụng rời, quên cả thanh minh với Hạnh. Nhìn biểu hiện ấy, Hạnh buồn bã đứng dậy lắc đầu:

Tưởng anh thế nào, hóa ra....

Cô nắc nhen, không nỡ nói ra mấy lời bắn thủ dành cho bạn trai, Hạnh vẫn đang nghĩ rằng Khánh loạn luân với mẹ đẻ chứ không biết thủ đoạn của anh ta, lưu tên bồ thành tên mẹ. Sự nhầm lẫn đến tai hại.

Tâm trí đang rối rắm, nghe Hạnh úp mở nói câu trách móc, Khánh khùng lên, anh điên đứ như một người hoàn toàn khác. Không đúng, có lẽ đây mới đúng là bản chất thật sự của anh:

Tôi làm sao?

Cô tưởng tôi thế nào?

Khánh nói như hét lên, hai mắt trợn ngược toàn lòng trắng trông đến là dữ tợn.

Cô tưởng cô tốt đẹp lắm à? Ở đó mà ra vẻ đường hoàng đạo mạo?

Cái gì mà yêu đến điên dại, không có em thì anh không sống được? Cái gì mà không bao giờ phụ bạc em? Hàng loạt câu hỏi hiện hữu ở trong đầu Hạnh lúc này khi Khánh thốt ra những lời lẽ kia kèm theo cử chỉ vô sỉ đó. Rốt cục, tình yêu của anh cũng chỉ có thế! Đến giờ phút này, sự cố gắng và tình yêu của Hạnh dành cho anh ấy gần như là vụn vỡ toàn bộ. Khóe mắt cay cay, Hạnh mím chặt môi...

Em có nói là em tốt đẹp sao?

Em không đường hoàng đạo mạo vậy anh yêu tôi làm gì?

Hạnh đối đáp một câu khiến Khánh chết lặng, nhưng đã bộc lộ mặt thật ra rồi thì anh cũng không ngại phô bày nốt sự liêm sỉ ấy nữa, Khánh chỉ tay vào mặt cô:

Cô đừng ở đó mà đạo đức giả nữa, người như cô ở ngoài xã hội kia chém không hết!!

Đạo đức giả cũng chưa bằng cái loại biến thái như anh! Ngay cả mẹ mình mà cũng không tha.

Hạnh nói như gào lên.

Hỗn!

Nói rồi Khánh thẳng tay tát bốp vào mặt Hạnh, cái tát làm cô đau điếng sa xẩm mặt mày. Khánh cảm thấy lòng tự tôn bị sỉ nhục, chửi anh đã đành,

Hạnh còn định lôi mẹ anh vào chuyện này. Nhưng Khánh đâu ngờ, chính anh đã gây ra sự hiểu nhầm tai hại ấy.

Bố mẹ tôi còn chưa từng đánh tôi, anh có quyền gì mà đánh?

Khốn nạn, anh cút đi.

Tôi với anh từ nay chấm dứt!

Nhìn sự đáp trả của Hạnh, chứng kiến thái độ dứt khoát của cô, ở phía gốc cây bên kia Dương hả hê vô cùng, cuối cùng tên khốn kia cũng bại trận. Xem ra, anh sắp được sếp lột rồi. Có ai như anh chàng này không, người ta đau khổ, cãi vã, anh ở đó hí hửng như mình bắt được của vậy...

Chấm dứt thì chấm dứt... cô tưởng tôi muốn tiếp tục với cô lắm à?

Cái loại như cô thì có gì mà phải làm căng?

Nứt mắt ra đã dụ dỗ cả bố đẻ?

Cô tưởng cả cái xã này không ai biết chuyện nhà cô đấy?

Dễ chùng cô đoan trang lắm đấy mà bố đẻ lại đòi ngủ với con gái!

Đẹp mặt!!

Hạnh lạng người khi KHÁNH thốt ra những lời nói như cửa nát trái tim cô. Sự việc đau đớn nhất trong cuộc đời mà cô luôn cố gắng quên đi ấy bây giờ lại bị một người mà Hạnh đã dùng cả trái tim để yêu thương đem ra giày vò và sỉ nhục cô. Nước mắt không hẹn mà gặp thì nhau rơi xuống hai gò má, Hạnh nghẹn ngào, nhất thời không biết đối đáp lại ra sao...

Lời nói ra miệng rồi thì sao thu hồi lại được nữa? Khánh dù giận nhưng cũng biết mình sai, do quá thịnh nên anh ta bỏ mặc Hạnh ở đó, lên xe máy và đi thẳng. Hạnh đờ ra, mặc kệ tất cả, cô cứ đứng ngây dại dưới gốc cây,

câu nói "Để chừng cô đoan trang lắm đấy mà bố để lại đòi ngủ với con gái" cứ vang lên trong đầu. Nhục, nhục quá, cô không ngờ lại có ngày này, thì ra chuyện trong quá khứ tưởng chừng như đã chôn vùi thì nay nó lại bị đào bới lên. Sau này, Hạnh còn có thể lấy chồng được không?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 35

Dương đứng ở bên kia cũng ngạc nhiên không khác gì Hạnh, nhưng ở anh sự tò mò vẫn là lớn hơn cả. Có lẽ anh chưa hiểu cô, những gì biết được chỉ là thông tin bên lề, cuộc sống của Hạnh trước đây ra sao vẫn còn là một ẩn số. Lời nói của chàng trai kia là ý gì chứ? Cậu ta nói Hạnh là hạng người lăng lơ hay gì? Cái gì mà nứt mắt đã dụ dỗ người ta? Cái gì mà bố đẻ? Câu chuyện dường như không còn đơn giản như Dương nghĩ nữa.

Nhìn một cách khách quan, Dương cho rằng, Hạnh là người đáng thương hơn cả, không phải là người trong cuộc nên anh không hiểu được sự tình ẩn giấu bên trong, nhưng với Hạnh, Dương thực sự có lòng tin dành cho cô. Về cốt cách, Hạnh không phải hạng người như Khánh nói, thường thì những người lăng lơ sẽ rất thực dụng. Một cô gái ngay cả chết cũng đã từng trải qua thì trên đời này còn sợ gì nữa?

Ngày ấy, vì sợ mang ân tình mà nhất quyết đòi bỏ trốn khỏi bệnh viện, về sau, lại chấp nhận làm nhân viên dọn vệ sinh, tần tảo chắt chiu những đồng lương bèo bọt... một người con gái như thế chắc chắn sẽ không vì thế mà bán rẻ cốt cách của mình. Nếu lăng lơ, chẳng phải Hạnh sẽ chọn cách quyến rũ đàn ông để đem về lợi nhuận sao? Cần gì phải khổ sở như thế? Bởi vậy, qua những lời thốt ra từ miệng Khánh, Dương tin, Hạnh là người bị hại.

Tiếp xúc với Hạnh chưa nhiều nên đời sống và gia đình cô thế nào anh thực sự không biết, nhưng vì tin, và cả yêu nữa nên lúc này Dương giận Khánh lắm. Hẳn là cái gì mà dám động tay động chân với Hạnh được chứ? Chưa kể hai người đang có tình cảm với nhau, bình thường đàn ông ra tay

với phụ nữ đã hèn rồi, đằng này Hạnh lại là người yêu của hắn... hừm, người nào không nói chứ động vào Hạnh thì Khánh ơi, mà chết chắc rồi, vì cô ấy là người mà Dương đại hiệp này đem lòng yêu đó!

Hạnh còn ngồi ở gốc cây, nơi này an toàn, Dương nhìn trước nhìn sau rồi nhanh chân trở về xe ô tô đang đậu cách đó một quãng. Gấp gáp khởi động rồi đuổi theo chiếc xe mô tô Khánh đang điều khiển, Dương lái với tốc độ căng đét, gương mặt hằm hằm tức giận. Khánh đang bực dọc vì cuộc hẹn không như ý nên lái xe cũng khá tùy ý, đâu không đội mũ bảo hiểm, lạng lách đánh võng như mấy thằng côn đồ trên đường lớn. Dương chẳng chịu kém miếng, anh chạy qua phía trước, nhân đoạn vắng người anh đảo tay lái chặn ngang đường không cho Khánh vọt qua. Bị chặn đầu, Khánh bất ngờ dừng xe lại, vẻ mặt cau có tính gây chuyện vì trong người đang sẵn bực bội.

Đi kiểu gì thế hả? Mù à?

Khánh đường đường cũng là một tài xế vạm vỡ, luật đi như nào anh quá rõ, bởi vậy, khi thấy có chiếc xe bỗng nhiên xuất hiện chặn ngang đường anh to tiếng quát nạt.

Ừ. Mù đấy? Thì sao? Đường to anh mà không thích đi, thích cướp làn của kẻ hèn như mày đấy!

Dương mở cửa xe bước xuống, từ trên xuống dưới diện một cây đen chất lừ, toàn thân tỏa ra một phong thái cực ngầu. Nhìn thấy dáng vẻ đó, Khánh không chút khinh khi, bởi trong người đang bực dọc, kệ mẹ người đó là cớm hay gì. Đang điên quá trời, có đánh nhau một trận cũng thoải.

Thích gây chuyện à?

Khánh hất hàm lên nhìn Dương.

Dương không đáp lời Khánh, qua thông tin mà Nam Phong đã điều tra trước đây thì Khánh là một tài xế xe giường nằm, hôm nay mới có cơ hội diện kiến trực diện. Anh chàng này tướng mạo cũng ổn, Dương thầm nghĩ, nếu không, Hạnh có thể đem lòng yêu được sao? Chỉ là, Khánh không bao giờ biết được tại sao Dương lại biết cậu ấy...

Có giỏi thì đến đây!

Dương khiêu chiến.

Khánh lững thững bước đến, hai tay vo tròn thành nắm đấm, tung cước một chân lên phía trên định cho Dương một cú chí mạng vào khuôn mặt điển trai lạnh băng ấy nhưng Dương né đòn rất nhanh, khễ nhích người khiến Khánh đấm hụt cả người chao đảo suýt ngã bổ nhào về phía trước. Khễ nhích mép, Dương nói:

Không tự lượng sức mình!

Thằng chó, mày sẽ biết tay tao!!!

Khánh găm lên, người đi đường thấy ồn ào thì dừng lại xem, có người còn chỉ trỏ, can ngăn nhưng sau thấy hai người đàn ông hăm hờ hiếu chiến quá nên đành lui lại làm khán giả. Số đông cổ vũ cho chàng trai mặc đồ đen nhiều hơn. Nhất là chị em phụ nữ, bởi lẽ, anh ấy đẹp trai quá! Ra đòn cũng chất lừ, mỗi cú tung cước khiến đối phương phải nhăn nhó, sa xâm mặt mày. Thật không uổng mấy năm trời học tập ở nước ngoài, những lúc rảnh rỗi Dương luôn đi học võ.

Hai người đàn ông đấu đá nhau ngay trên xa lộ, dường như họ không thấy mệt mỏi. Vừa đấm đá vừa nói ra những lời vô nghĩa mà cả hai đều không hiểu đối phương nói gì. Khánh thì nghĩ Dương hống hách đi sai làn đường còn gây chuyện. Còn Dương, nhất nhất muốn cho Khánh một bài học vì hấn dám động thủ với người con gái anh đem lòng thương.

Bao nhiêu cảm xúc dồn nén bấy lâu, nhẽ cũng là do Hạnh yêu Khánh nên Dương mới im lặng, vì anh thực lòng yêu cô. Bôn ba trên thương trường cũng không phải ngày một ngày hai, trong chuyện tình cảm cũng thế, tính đến thời điểm hiện tại, Dương có đủ sự tinh tế để hiểu rằng, Yêu là cho đi chứ không phải nhận lại. Thực lòng yêu thương một ai đó là mong cho họ được hạnh phúc bên người mình thương, đó mới là sự cao cả và vị tha. Tình yêu luôn mong mỗi sự chiếm hữu đó chỉ là tính ích kỷ.

Từ lúc biết Hạnh, Dương luôn cố gắng giữ cho tình yêu của mình cao thượng, dù tình yêu ấy dành cho cô không hề bé nhỏ, thậm chí còn lớn hơn cả Khánh dành cho cô. Vì muốn cô được vui, được hạnh phúc với chọn lựa của mình.

Nhưng bây giờ anh sẽ không làm thế nữa, anh cao thượng không có nghĩa là Khánh cũng đối xử tốt với Hạnh như anh đã làm với cô. Chứng kiến cô gái mình yêu bị phản bội tim anh cũng đau lắm, bây giờ, đối diện với tên bắt cá hai tay này, Dương phải cho hắn một trận mới được.

Dương lao vào đâm đá người Khánh, hắn ta cũng không vừa, chẳng có ai bình thân khi bị người khác đánh cả. Huống chi, trong người cũng đang có chút xúc tác, Khánh vật lộn với Dương, lăn lê trên đường, lúc lại đứng dậy, bốn cánh tay rắn chắc hằm hè nhau, sức lực có bao nhiêu phát huy hết sức có thể. Một cuộc hỗn chiến vô nghĩa.

Rồi, công an có mặt tự bao giờ. Không phân biệt phải trái đúng sai, cả hai chàng trai đều bị giải về đồn với lý do "Đánh nhau, gây mất trật tự nơi công cộng...". Dám làm dám chịu, khi bị bắt, cả hai đều rất tình nguyện, không ai bài xích khi mình bị bắt đi. Đàn ông phải thế chứ! Lúc ngồi lên xe áp tải, Dương lo lắng Hạnh vẫn còn ngồi ở gốc cây ven đường nên nhanh trí soạn một tin gửi cho Nam Phong - cậu thư ký của mình:

Đến địa điểm X đón Thúy Hạnh về nhà!

Không được chậm trễ.

Thật may mắn, đúng lúc Dương vừa soạn tin xong thì bị anh công an tịch thu điện thoại, lý do là gì anh cũng không chú ý lắm, nhưng thôi, giờ đã vi phạm pháp luật thì nên chấp hành thôi. Nam Phong đang nói chuyện với bạn gái thì nhận được tin của sếp, có ý định thoái thác không muốn đi nhưng khi bấm máy gọi lại thì thuê bao quý khách... tút tút... thật chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra với hai người họ nữa.

Cắt ngang câu chuyện với cô bạn gái, Nam Phong bực bực thay đồ, xuống sảnh khách sạn và vẫy một taxi đi đến địa điểm mà Dương nhắn tin. Hạnh vẫn ngồi lì ở đó, đây có phải lần đầu hai người giận nhau đâu? Nhưng lần này thì khác, cô không những thất vọng về Khánh mà còn ghê tởm sự biến thái của anh, ngay cả mẹ đẻ mà cũng có thể làm được như vậy... thật không còn đạo lý nào trên cõi đời này nữa!

Taxi đi rì rì đến đoạn gốc cây nơi Hạnh đang ngồi nhưng cô vẫn mảy may như không, mặc kệ cho đèn hắt sáng thẳng vào mặt. Nam Phong thấy cô thì vội xuống xe, hấp tấp hỏi han:

Hạnh, em sao thế?

Hạnh ngạc nhiên nhìn lên, nhận ra Nam Phong ở công ty thực tập cũ, cô ngơ ngác:

Anh.. Anh.. Phong, sao anh lại ở đây?

Hạnh đương nhiên không biết chuyện gì đang diễn ra rồi, Nam Phong cũng vậy, nhưng anh hiểu nguồn cơn vấn đề là do Dương tổng, bởi vậy Phong nói:

Anh có việc đi qua đây, thấy quen quen, ai ngờ là em thật!

Muộn rồi sao em lại ở đây?

Còn sớm mà anh?

Hạnh xem giờ rồi bình thản đáp.

À, ý anh là chỗ này vắng người, em ngồi đây một mình làm gì...

Em... em...

Sẵn tiện anh cũng vừa xong việc, lên xe đi uống nước với anh nha!

Nam Phong đề nghị.

Có được không ạ?

Thấy Nam Phong xuất hiện Hạnh tạm quên đi mấy chuyện không vui, cô biết nơi này cách xa trường học, tìm được xe về cũng không dễ. Nam Phong làm cùng công ty cũ, có chút quen biết nên Hạnh không đề phòng, muốn nhờ xe để về nhà luôn.

Được chứ, quá được chứ ạ.

Mà, buổi tối em nói đi chơi với bạn sao giờ lại ở đây?

À... bạn em nó về cả rồi anh.

Vậy giờ đi uống nước với anh nhé!

Vâng.

Hạnh theo Nam Phong ngồi vào xe, ban đầu anh sợ khó mà khuyên bảo cô về cùng như sắp dặn được, ai ngờ cô lại đồng ý nhanh thế... Ngồi trong xe, cả hai đều im lặng, Nam Phong không nói là vì anh đang nghĩ xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà sắp lại nói anh đến đón cô ấy, sắp lại mất tích? Còn Hạnh, cô đang nghĩ, mấy lần gặp chuyện không vui thì Dương luôn

xuất hiện, một lần bị chị trưởng phòng bắt nạt.. giờ đến anh người yêu tên Khánh.

Khánh và Dương bị nhốt vào trong đồn công an, điện thoại của cả hai bị tịch thu để phục vụ cho việc lấy lời khai về hành vi ngộng cuồng của mình. Đôi bên nhìn nhau như nước với lửa, đêm đó, cả hai đều ngủ lại ở đó, không một ai khác biết chuyện này, Dương biết Khánh rõ như lòng bàn tay, còn hẳn lại không hề biết gì về người đàn ông này...

Nam Phong đưa Hạnh đi uống nước, sẵn có tâm trạng nên cô chẳng thiết tha gì nói chuyện, cứ im lặng, Phong cũng hiểu nên anh nhanh chóng đưa cô về ký túc xá. Một đêm dài không ngủ với cô gái đáng thương này, yêu hết mình để đổi lại sự đau thương... ở một nơi khác, hai người đàn ông mặt mày say xức cũng không ai chợp mắt nổi. Dương là vì tức, và vì lo lắng cho Hạnh, không biết cô có còn ở dưới gốc cây đó không? Nam Phong có đón được cô về nhà an toàn không? Còn Khánh, anh ta có chút ăn năn khi vô tình sỉ nhục bạn gái, một chút tự ái khi bản thân bị vạch trần, và một chút tức giận khi gặp phải thằng dở hơi trên xa lộ... Những cảm xúc đan xen cứ thế chi phối tâm trạng của cả ba người. Một đêm dài cả thế kỷ!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc đánh nhau, cả hai người đàn ông đều hung hăng, cảm thấy huyết khí trong người dâng cuộn cuộn, mỗi một cước tung ra mang theo bao sức mạnh, cố thể hiện bản lĩnh của riêng mình. Ấy vậy mà lúc đó họ không thấy đau đớn gì, những cú va chạm vào người nhẹ như không, để đến khi đêm về, cơ thể mới bắt đầu thấm mệt. Toàn thân đau nhức, các khớp xương rệu rã vì dùng lực quá mạnh, nhưng chọn chơi thì phải chấp nhận thôi.

Nằm trong phòng giam của công an thành phố, chiếc giường đơn sơ với cái chăn mỏng dính, không có đệm êm, không có gì cả, nằm trở mình qua lại Dương không tài nào nhắm mắt nổi. Lặng nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc, mỗi phút giây trôi qua lâu đến lạ kỳ, điện thoại bị tịch thu, chẳng còn cách nào khác, anh đành nằm im và nhìn xung quanh căn phòng nhỏ, mông lung nghĩ ngợi. Căn phòng kế bên Khánh nằm ở đó, không khác Dương là bao, Khánh cũng không ngủ được, trằn trọc mãi không thôi.

Sáng hôm sau, làm việc một lần nữa với phía công an, lời khai hai bên khớp nhau, viết một bản tường trình và nộp phạt mỗi người hai triệu đồng thì Khánh và Dương được thả về. Cả đêm mệt mỏi cộng thêm trận đánh hung hãn tối qua nên khi bước ra khỏi đồn, Khánh và Dương chỉ liếc nhìn nhau một cách khinh địch rồi đường ai nấy bước.

Cả đêm Dương không về, Nam Phong lo lắng sợ anh xảy ra chuyện nên cũng không ngủ nổi. Cố định vị xem sắp đang ở đâu nhưng bó tay, điện thoại thuê bao không liên lạc được.... Vậy là có 4 người mất ngủ! Dù sắp không biết đi đâu nhưng sáng sớm Nam Phong vẫn theo lệ cũ mà đến công ty, thay Dương giải quyết một số việc, hy vọng sẽ sớm có thông tin từ anh.

Ra khỏi đồn, Dương lái xe thẳng về khách sạn, trên đường đi anh lần lần suy nghĩ xem có nên ghé qua chỗ Hạnh hay không? Nghĩ lại, anh không đến nữa, bởi anh biết, xảy ra cuộc cãi vã tối qua chắc chắn cô sẽ không vui. Anh xuất hiện lúc này vẫn là không đúng lúc, hơn nữa người ngợm thì bầm tím, mặt mày trông chả giống ai, một đêm thức trắng phong độ giảm đi rất nhiều. Nếu gặp có lẽ anh cũng chẳng còn tự tin, mở máy, Dương gọi cho Nam Phong:

Tình hình thế nào?

Dương là người như vậy, anh rất cộc lốc mỗi khi Nam Phong nghe máy, có lẽ do thói quen.

Anh đi đâu mà cả đêm không về thế ạ?

Thấy điện thoại của sếp, Nam Phong không nhịn được mà hỏi ngay lý do.

Tôi đang hỏi tình hình Thúy Hạnh?

Dương nhấn mạnh.

Dạ, cô ấy không sao, tối qua em đến thấy cô đang ngồi dưới gốc cây, buồn lắm anh ạ!

Sau đó...

Sau đó thì sao?

Dương sốt sắng.

Sau đó em đưa cô về ký túc rồi em về thôi, có chuyện gì sao ạ?

Mà anh và cô ấy xảy ra chuyện gì vậy?

Không sao thì tốt rồi, cậu nhiều chuyện làm gì chứ?

Dạ... dạ...

Anh đang ở đâu vậy? Công ty có một số việc cần anh giải quyết ạ!

Cậu cứ làm việc đi, lát nữa tôi đến!

Biết tính của Dương nên Nam Phong dù có tò mò đến đâu cũng phải im lặng nghe lời, cúp máy Phong thấy nhẹ cả người. Cuối cùng sếp cũng liên lạc được, nếu xảy ra chuyện gì thì anh không biết ăn nói sao với chủ tịch nữa. Dương về khách sạn tắm gội sáng khoái, chải chuốt thơm tho rồi mới đến công ty, đường đường là sếp tổng, đứng trước bao nhiêu người, Dương không tự tin khi xuất hiện với hình ảnh một chàng trai lôi thôi lếch thếch... dù công việc có nhiều cũng phải chần chu trước đã.

Về phần Khánh, sau một đêm mệt mỏi cũng nghĩ ngợi không ít, xảy ra chuyện cãi vã, to tiếng tối qua với Hạnh nên Khánh có chút hổ thẹn. Chắc cô ấy giận anh lắm, không giận sao được chứ, trước đây anh đã yêu cô biết bao, hứa hẹn thề thốt bao điều. Thời gian này xuất hiện thêm Linh Đan nên quả thực anh hờ hững quá... Lời nói đã nói ra rồi, dẫu anh biết chuyện quá khứ của Hạnh khi 15 tuổi, cô ấy là nạn nhân... nhưng hôm qua do tự ái, và sĩ diện nên Khánh đã không tiếc lời đem chuyện đó ra để sỉ nhục bạn gái.

Khánh biết tính Hạnh, lần này chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho anh, nghĩ vậy, Khánh im lặng, coi như chấm dứt mối tình của cả hai tại đây. Đàn ông là như vậy, luôn có mối nối cũ, ngay khi giận dữ với Hạnh thì ở bên kia vẫn còn vòng tay của Linh Đan. Chẳng có người này thì có người khác, bởi vậy Khánh không đau khổ như anh đã nghĩ.

Hạnh thì khác, sự nhục nhã, sự đau khổ khi đối diện với sự thật bề bàng khiến tâm trạng nặng nề khôn nguôi. Cũng may thời gian ấy cô đã hoàn thành hết chương trình học và chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp nên không quá bận rộn. Nhưng càng rảnh thì nỗi buồn lại có cơ tìm đến, những ngày tháng

tẻ nhạt cứ lặng lẽ trôi từ ngày này sang ngày khác. Đôi khi, theo thói quen, cô bất giác mở điện thoại xem có tin nhắn nào của Khánh không, anh ấy có nhớ đến cô không? Giận thật đấy, nhưng trót đem yêu thương gửi gắm cho anh rồi, không thể nói buông bỏ là buông bỏ được ngay. Cứ nghĩ đến là trái tim cô rỉ máu, tại sao một người đàn ông cô yêu tha thiết lại có thể lạnh lùng thốt ra những lời lẽ đê hèn đó???

Ngày lễ tốt nghiệp của Hạnh sắp đến, Dương tìm hiểu và biết rõ điều này. Kể từ ngày xảy ra xô xát, anh lặng im và theo dõi cô từ phía xa, luôn nắm bắt được thông tin Hạnh có nằm trong phạm vi an toàn hay không, còn chuyện lộ diện thì tuyệt nhiên không có ý định. Muốn gặp gỡ Hạnh trong một hoàn cảnh nào đó vui vẻ, đại khái là đôi bên gặp nhau được vô tư, thoải mái... nhưng Dương nghĩ mãi không ra.

Cuối cùng, Dương chọn được một kế rất hay. Hạnh lúc trước thực tập ở công ty cũng được đánh giá là có năng lực. Hơn nữa, công ty Dương thành lập ra là công ty mới, cần nhiều sự hợp tác tại thành phố này, muốn lấy được thiện cảm thì nên bày tỏ chút thành ý. Lấy tư cách là sếp tổng của công ty, Dương sẽ trao 100 suất học bổng dành cho sinh viên trong ngày lễ tốt nghiệp của trường Hạnh đang học, lý do thứ nhất là để đánh bóng tên tuổi, nữa là nhân dịp này đích thân anh sẽ lộ diện trao quà tặng cho sinh viên. Và trong số đó, Hạnh sẽ là người được nhận học bổng.

Hạnh ra trường đương nhiên sẽ đi kiếm việc làm, Dương lại muốn gặp gỡ và tiếp cận cô, bởi vậy, nhân dịp tặng học bổng, bên trong hầu bao sẽ là một tấm thiệp mời cô với tư cách là học viên xuất sắc được mời về công ty làm việc. Vừa khách quan, lại hữu ý, Hạnh sẽ được bạn bè ngưỡng mộ, thầy cô khen ngợi, còn Dương, anh sẽ có cơ hội được tiếp cận cô mà Hạnh khó bề từ chối.

Lên kế hoạch chi tiết xong mà Dương háo hức không gì tả nổi, đếm ngược từng ngày để đến dự lễ tốt nghiệp của cô gái anh thương.

Rồi ngày lễ tốt nghiệp cũng đến.

Hôm ấy là một sự kiện trọng đại trong quãng đời sinh viên, đánh dấu sự trưởng thành, ngày lễ chia tay thầy cô và bè bạn, bao nhiêu tình cảm, nỗi niềm đều gửi gắm tại buổi lễ này. Ngoài ra, Hạnh còn được vinh danh là sinh viên có thành tích xuất sắc nên không thể không ăn diện hơn mọi ngày một chút. Các bạn thống nhất mặc áo dài, tà áo duyên dáng tôn vinh nét đẹp của người con gái Việt.

Từ sáng sớm, các bạn trong ký túc đã lục đục dậy để make up và lên đồ thật đẹp, các cô gái trong những tà áo dài đầy màu sắc, gương mặt điểm tô phấn son, nhìn ai cũng lung linh như những bông hoa. Riêng Hạnh, cô sở hữu một nét đẹp tự nhiên và cuốn hút, tính cách có phần trầm lặng nên Hạnh lựa chọn cho mình một bộ cánh màu trắng. Trang điểm nhẹ, màu áo giản dị, không quá nổi bật nhưng giữa những bông hoa khoe sắc kia Hạnh lại trở nên thu hút ánh nhìn đến lạ kỳ.

Ánh mắt phảng phất nỗi buồn, Hạnh nhớ tới Khánh, là anh ấy đã tiếp thêm động lực để Hạnh theo đuổi sự nghiệp học hành. Ngày nhập trường, cũng là Khánh chạy đôn chạy đáo giúp cô thu xếp mọi thứ... Hôm nay, ngày lễ trao bằng tốt nghiệp, cô có được cái nghề trong tay nhưng Khánh của cô đâu rồi? Người đàn ông Hạnh đã dùng tình yêu đầu đời của mình để yêu hết lòng, hôm nay chẳng còn ở bên cô nữa...

Trong không khí hân hoan của buổi lễ mọi người ai nấy đều vui mừng, riêng Hạnh, cô chỉ muốn khóc. Nhưng nước mắt phải nuốt vào trong, cô không muốn vì cảm xúc của riêng mình mà ảnh hưởng đến mọi người. Ở sau cánh gà, Dương nôn nóng chờ đợi cho hết mấy tiết mục văn nghệ chào mừng, đọc diễn văn buồn chán để còn lên sân khấu trao học bổng cho các sinh viên năm cuối. Đặc biệt là nôn nóng muốn gặp gỡ Hạnh.

Khi danh sách những sinh viên được vinh danh đứng lên khán đài để nhận học bổng của nhà tài trợ, Hạnh hờ hững đi lên cùng đám bạn của

mình, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Từ sau cánh gà đi ra, vẻ mặt Dương rạng rỡ vô cùng, bỏ ra một số tiền lớn như vậy chỉ để nhìn cô ấy một chút, bắt tay và lặng lẽ bước qua... thật không hiểu anh đang làm cái trò gì nữa! Nhưng Dương mặc kệ, miễn là điều anh muốn làm thì nhất định không bỏ qua.

Lần lượt trao quà tặng cho các sinh viên từ trái qua phải, Dương hồi hộp đến mức chân tay có chút cuống lên, 100 người không phải nhanh, thỉnh thoảng anh đá mắt nhìn xung quanh xem rốt cục đã đến lượt Hạnh hay chưa? Ở phía dưới, đám nhà báo thi nhau chụp choẹt, hôm nay nhân ngày lễ tốt nghiệp lại có công ty đứng ra tài trợ nên các anh chị báo chí rất nỗ lực trong công tác truyền bá hình ảnh và đưa tin. Dương biết điều này cũng là do anh nên luôn giữ thần thái thật tốt, Ngược lại, Hạnh không biết việc này là do Dương sắp đặt nên cô không mấy quan tâm. Đứng trong số 100 người vẫn giữ gương mặt vô cảm, mặc kệ nhà tài trợ là ai, phóng viên chụp hình thế nào, chỉ cần biết, buổi lễ này thiếu vắng hình bóng người cô thương nên tâm trạng không khá lên được.

Rồi, ánh mắt Dương cũng đã nhìn thấy Hạnh. Cô duyên dáng trong tà áo trắng tinh khôi, ánh mắt đượm buồn chứa bao cảm xúc, nhất thời trái tim trong lồng ngực anh loạn nhịp. Không biết, chút nữa đối diện với nhau, liệu Hạnh có còn nhận ra anh nữa không? Mấy năm rồi còn gì nữa, chỉ sợ cô ấy đã quên thật rồi... Đứng giữa bao người nhưng trái tim anh chỉ rung động trước dáng hình của cô gái ấy, tựa hồ như xung quanh tất cả không tồn tại.

Giây phút Dương đứng trước mặt Hạnh, cô vẫn vô cảm như thế, không mấy chú ý đến nhà tài trợ bảnh bao, đẹp trai đến mê người, các cô gái khác ai nấy đều suýt xoa mỗi khi được nhà tài trợ bắt tay. Còn Hạnh, cô hờ hững chìa tay ra phía trước, khẽ nắm tay hờ hờ, ánh mắt không nhìn thẳng vào người đối diện. Bởi vậy, cô không phát hiện ra người trước mặt chính là Dương!

Hy vọng bao nhiêu, tính toán bao nhiêu chỉ hy vọng giây phút trao quà sẽ khiến Hạnh ngạc nhiên, nhưng ai ngờ, tổn kém đến thế mà cái nhận được chỉ là cái nắm tay hờ hững, ánh mắt đầy vô cảm của Hạnh. Lòng Dương trùng xuống, anh không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà cô lại ưu sầu đến vậy? Chỉ mong cho hết tiết mục trao quà sẽ không ngại mà tiến đến hỏi chuyện.

Nhận quà xong, về hàng ghế khán giả. Hạnh hờ hững chưa vội mở phong bì xem bên trong có gì thì điện thoại đổ chuông. Trong hội trường quá ồn nên Hạnh đành bỏ ra ngoài nghe máy, từ phía cánh gà, Dương quan sát thấy sự hồi hả của Hạnh, sợ cô có chuyện nên lén bỏ ra ngoài đi theo.

Là thằng Kiên, con trai anh Toàn gọi điện, ra đến ngoài thì vừa lúc hết chuông, Hạnh bấm máy gọi lại, vừa đổ chuông đầu dây bên kia đã bắt máy ngay:

Cô Hạnh ơi!

Thằng Kiên vốn dĩ không có điện thoại, đây là máy anh Toàn, anh ít khi dùng, thường để ở nhà nên bọn trẻ con lấy nghịch, thấy cháu nói, Hạnh còn tưởng nó biết nay cô nhận phần thưởng nên gọi chúc mừng cô. Ai ngờ...

Cô đây, cô vừa nhận quà xong, định đòi cô khao chứ gì?

Được rồi, mấy đứa ở nhà chờ cô, lát cô về sẽ mua bánh cho nha!

Hạnh dụi dàng nói với cháu.

Dạ. Không cô ơi... không phải vậy...

Thằng Kiên mếu máo trong điện thoại.

Sao thế, có chuyện gì thế Kiên? Cháu bị làm sao à?

Ở nhà có chuyện gì đúng không?

Thấy cháu khóc, Hạnh lo lắng không yên. Sốt ruột hỏi lại.

Bố cháu... bố cháu... hu hu... hu.. hu..

Thằng Kiên lắp bắp không nói thành câu, tiếng nó nấc nghẹn trong điện thoại khiến Hạnh càng thêm sợ hãi, đứng ở khu nhà hiệu bộ, Hạnh đi đi lại lại, kiên nhẫn nghe cháu nói qua điện thoại.

Bình tĩnh nào Kiên ơi, có chuyện gì từ từ kể cho cô nghe đi!

Cô Hạnh... bố cháu ngất rồi!

Anh Toàn bị sao mà ngất? Há? Nói cho cô nghe xem nào?

Hạnh nói mà giọng run run, cô lo sợ anh trai xảy ra chuyện gì.

Sáng nay có người gọi điện cho bố cháu, nghe xong bố cháu bỗng nhiên ngã vật ra rồi ngất đi, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Không biết là đã xảy ra chuyện gì cô ạ!

Thế bây giờ bố cháu đang ở đâu?

Đang ở nhà ạ!

Được rồi, bây giờ cô sẽ về ngay!

Nói rồi Hạnh nhanh chóng đi vào hội trường, lấy mấy đồ đạc cá nhân vội vã rời đi, cô bạn cùng phòng thấy Hạnh hấp tấp liền ngăn lại:

Hạnh, lát nữa sẽ có bữa tiệc liên hoan, mà định đi đâu thế?

Tao có việc. Không dự được, mà nói với mọi người giúp tao nhé!

Có chuyện gì thế?

Việc riêng thôi..

Này! Có cả anh sếp của tập đoàn lớn lắm, nãy mà lên nhận quà cũng gặp còn gì, bỏ về không tiếc à?

Cô bạn đang ca ngợi sự đẹp trai và giàu có của Dương.

Tao không quan tâm!

Điêu, mà về thì tiệc lắm đấy!

Chúng mà cứ tranh thủ mà ngắm trai đẹp đi, tao có việc thật, tao phải đi đây!

Hạnh chạy như bay ra khỏi khu nhà tổ chức buổi lễ tốt nghiệp, quên cả thay bộ áo dài đang mặc trên người, cô ra cổng vẫy một chiếc xe ôm. Từ khi theo Hạnh ra ngoài nghe điện thoại, thấy tâm trạng cô không được vui lúc nhận phần quà, cộng thêm sự lo lắng của hiện tại, Dương e cô gặp chuyện gì nghiêm trọng. Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp nên trường khá đông người, xe của Dương bị kẹt mãi sâu bên trong nhích mãi mới ra ngoài được một tí, khi ra cổng đã thấy Hạnh ngồi lên một chiếc xe ôm.

Chẳng biết cô định đi đâu, Dương đánh tay lái đuổi theo, đi một quãng, Hạnh dừng lại đứng ở ven đường. Dáng người mềm mại, duyên dáng trong tà áo dài, vẻ mặt lo lắng cứ lớn vờn trong đầu anh. Hôm nay Dương chuẩn bị kỹ càng như thế, trau chuốt như vậy chỉ để cô chú ý anh một lần... Vậy mà...

Xe Dương đậu cách Hạnh một đoạn rất ngắn, nhưng Hạnh không chú ý, cô đang mở mắt nhìn trước nhìn sau xem khi nào sẽ có xe bus để về nhà. Quãng đường từ đây về nhà dài 40km, đi nhanh thì chưa đầy 1h đồng hồ, chỉ sợ đông khách thì không kịp. Nghĩ đi nghĩ lại, Hạnh mở điện thoại ra gọi một chiếc taxi, anh cả đang ở nhà không biết tình hình ra sao, nghe thằng Kiên kể mà cô sốt ruột quá.

Dương ngồi trong xe lúng túng, đang định mở cửa xe bước xuống, muốn làm tài xế đưa Hạnh đi thì taxi xuất hiện. Hạnh vội vàng đến mức ngồi vào xe nhanh như sóc, cửa đóng lại cô yêu cầu tài xế đi thật nhanh. Dương ngỡ ngàng nhưng cũng nhanh tay khởi động xe và đi theo Hạnh. Ngồi vào taxi Hạnh mới nhớ, buổi sáng đến trường dự lễ tốt nghiệp cô không mang theo nhiều tiền, đi taxi chắc sẽ hết nhiều tiền lắm. Nghĩ vậy cô lại lo lắng, lát nữa về nhà sẽ phải làm sao, và rồi Hạnh chợt nhớ ra, khi này cô mới nhận học bổng, phong bì vẫn còn đây, may quá! 5 triệu đồng! Chà chà, công ty mà cô thực tập cũng mạnh tay đáo để, nhìn số tiền Hạnh mừng rỡ vô cùng, đúng lúc bế tắc thì có người giúp đỡ.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 37

Taxi về đến gần nhà Hạnh thì không vào được nữa bởi ngõ quá nhỏ, không còn cách nào khác, Hạnh trả tiền và xuống xe đi bộ. Taxi không vào được thì đương nhiên xe của Dương cũng thế, sợ mất dấu của Hạnh, anh tùy ý để xe ở bên đường rồi lững thững bước theo. Khung cảnh quê nhà yên bình thế này, bỗng nhiên ở đâu ra xuất hiện một chàng trai cao to, ăn mặc sang trọng đi theo một cô gái. Cô gái mặc tà áo dài trắng hồi hả chạy đi trên đôi guốc cao 10 phân. Chàng trai mặc bộ vest đen lịch thiệp bình thản như không quan tâm đến biểu hiện của cô gái. Thoáng nhìn, có lẽ người ta sẽ nghĩ hôm nay là ngày đính hôn của cặp đôi này, cô gái giận dỗi bỏ rơi chàng trai, và anh chàng kiên nhẫn đuổi theo để xin lỗi. Câu chuyện như mơ nhưng sự thực thì luôn phũ phàng hơn tưởng tượng của mọi người.

Hạnh đi vào đến ngõ thì không thấy thằng Kiên đâu, chợt dạ, cô nghĩ hay anh Toàn bị làm sao rồi, mọi người đưa anh ấy đi viện cũng nên. Vì lo lắng quá nên này giờ cô cứ lộc cộc đi trên đôi guốc cao chục phân, vừa đau chân mà đi lại chậm. Khi chú ý đến đôi bàn chân đau nhức thì cũng vừa hay về đến nhà, Hạnh cởi phéng đôi guốc vứt tùy ý vào sân nhà, chạy vào bên trong tìm kiếm.

Kiên ơi, Kiên ơi!

Thấy nhà yên tĩnh cô tưởng không có ai nên cất tiếng gọi lớn. Nào ngờ, lời nói vừa dứt thì Hạnh khựng lại khi thấy anh Toàn đang nằm trên giường, gương mặt anh trắng bệch, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà. Thằng Kiên ngồi bên cạnh rấm rứt lau nước mắt, tiếng nấc nghẹn của nó làm Hạnh xót xa.

Bố bị làm sao đấy Kiên?

Hạnh run sợ hỏi lại rồi từ từ tiến đến gần anh trai. Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp, một ngày trọng đại trong cuộc đời học sinh của cô, Hạnh đã hy vọng bao nhiêu, mong cầm được tấm bằng giỏi trong tay để về khoe với anh cả. Nhờ có anh, cô mới được học hành đàng hoàng tử tế. Nhưng anh ơi, anh bị làm sao thế này?

Cháu không biết, hồi sáng bố cháu đi xây ở đầu làng, nửa buổi đã chạy về, chẳng nói gì tự nhiên ngã vật luôn ra sân, cháu sợ quá gọi cho cô rồi dìu bố vào nhà....

Thằng Kiên mếu máo kể lễ.

Anh Toàn, anh có nghe thấy em nói gì không?

Hạnh lay lay vào người anh cả, biết là thằng Kiên nó còn nhỏ, chẳng biết gì nên hỏi nữa cũng thừa, chi bằng thử hỏi anh Toàn xem rốt cục anh ấy bị làm sao.

Mặc kệ con trai khóc lóc, mặc kệ em gái lo lắng ở bên, anh Toàn nghe thấy cả nhưng vẫn lặng thinh không nói gì. Không hiểu sao giây phút nhìn thấy anh nằm trên giường trong bộ dạng đau khổ thế này, Hạnh rất lo sợ, cô sợ một lần nữa phải đưa tiễn người anh trai yêu quý về với đất trời. Chẳng biết anh có chuyện gì đã xảy ra nhưng cứ nhìn vào ánh mắt vô hồn ấy Hạnh mới thấy, cuộc sống này nghiệt ngã biết bao nhiêu. Cô cứ nghĩ mình thiệt thòi lắm, khổ lắm,... nhưng cô đâu ngờ, anh Toàn mới là người đáng thương. Hạnh cứ ngỡ bỏ Khánh là đau khổ, là không sống nổi, chìm đắm bao ngày trong nỗi dằn vặt tương tự, thì hôm nay cô mới tỉnh ngộ rằng, tình yêu dành cho người không xứng đáng thì nên vứt bỏ, những người thân yêu ở bên cạnh mới là điều vô giá.

Anh Toàn nằm sổng xoài trên giường, hai tay buông thõng, bộ quần áo lao động bám đầy hồ vữa trắng xóa. Hai bàn chân lấm lem đất cát, những

ngón tay gân guốc bám đầy xi măng, chao ôi, cái cảnh tượng ấy nhìn anh Hạnh không nín được những giọt nước mắt. Hạnh thương anh quá, người đàn ông này đã thay bố cô làm tròn bổn phận một người cha. Biết bao sương gió dãi dầu, bao gian khổ nhọc nhằn hy sinh, vì em gái, vì các con, anh đã đau khổ đến nhường này...

Thấy cô Hạnh khóc, thằng Kiên lại khóc to hơn, nhà nghèo, bố mẹ chia lìa nhau nên nó thiệt thòi phải nghỉ học sớm. Hôm nay, cái Dâu và cái Hoa đều đi học cả, chỉ còn thằng Kiên ở nhà nên nó ở bên bố không rời, sợ bố có điều gì sai bảo. Tiếng khóc của hai cô cháu khiến anh Toàn phải cất lời:

Anh không sao!

Miệng khô khốc, anh Toàn đáp câu cụt lủn rồi vẫn giữ nguyên trạng thái đó, gương mặt lạnh băng. Thấy anh nói vậy, Hạnh mừng quá, cô ríu rít hỏi han:

Anh thấy trong người thế nào? Hay sáng sớm đi làm bị tụt huyết áp?

Anh có đói không, em nấu cái gì cho anh ăn nhé!

Không cần đâu, anh không đói. Có ốm đau gì mà phải thuốc thang...

Anh Toàn nói khe khẽ.

Nhưng anh mệt thế này, không ăn không uống thì làm sao được?

Dương đã đứng ở sân nhà Hạnh từ bao giờ, quê nhà yên tĩnh, anh em Hạnh ở trong nhà nói chuyện với nhau, ở bên ngoài Dương nghe được hết. Bỗng nhiên xuất hiện ở đây nên anh ngại chưa dám tiến vào trong, sợ ảnh hưởng đến câu chuyện của mọi người trong nhà. Thì ra, Hạnh hồi hã về quê là vì lo cho anh trai, cả buổi lễ tốt nghiệp cô bần thần lo lắng cũng là vì anh trai. Nhưng Dương đoán đúng có một nửa, vì Hạnh trước đó thực ra vẫn là vì thất tình, vì nhớ tới Khánh mà đem lòng ưu phiền.

Nằm một lát, anh Toàn nói:

Kiên, lấy cho bố cuốn sổ trong tủ gỗ ra đây!

Vâng.

Thấy bố chỉ bảo thẳng Kiên thoăn thoắt làm theo. Thiếu vắng tình cảm của mẹ nó cũng trưởng thành hơn nhiều, cuộc sống thường ngày chỉ có bố nên lúc này nó hiểu nếu bố có mệnh hệ gì anh em chúng nó sẽ bơ vơ. Nó tìm cuốn sổ mà bố nói rồi đem lại, gọi là cuốn sổ nhưng đó chỉ là một quyển vở đã cũ. Anh Toàn cố gắng ngồi dậy, toàn thân cảm giác như không còn chút lực nào cả, Hạnh thấy thế liền đỡ anh ngồi. Cầm cuốn sổ, mắt anh sáng lên, khe lạt từng trang, ánh mắt nhìn vào đầu đầu rồi chậm rãi nói:

Anh mày ít học nhưng thanh niên cũng đua đòi viết nhật ký!

Đây, ngày xưa lúc đi bộ đội, hồi yêu mẹ thẳng Kiên, con Dâu, con Hoa, lúc rảnh là đem sổ ra viết nhật ký.

Hạnh nhìn vào cuốn sổ, trên lớp giấy ngả màu cũ kỹ, những dòng chữ dù đã cố gắng nắn nót nhưng vẫn không được đẹp lắm, trên đó ghi lại những cảm xúc yêu đương đến cháy bỏng... Thì ra, ngày ấy, anh đã yêu mẹ thẳng Kiên đến điên dại. Hèn gì. Chia tay nhau, ngần ấy thời gian anh Toàn vẫn chưa buông bỏ được ưu phiền, một mình bươn chải nuôi con. Yêu vợ thế nào thì ba đứa con hãy còn đấy, các con chính là động lực để anh vượt qua nỗi đau này.

Anh Toàn nhìn vào cuốn sổ lật lật đến cuối trang, thỉnh thoảng có những lá thư mẹ thẳng Kiên gửi cho, anh dán băng dính cẩn thận kéo nó nhòe mực, phía cuối còn có tấm hình chị ấy đứng bên gốc cây hồng. Bông hồng đỏ thắm, vẻ đẹp thời xuân thì của chị đúng là làm người ta phải xuyến xao, công nhận ngày ấy chị dâu đẹp.

Cô ấy lúc còn trẻ cũng xinh không kém gì mày, Hạnh ạ!

Anh Toàn quay sang nhìn Hạnh và nói. Cô ngỡ ngác không hiểu gì, cứ thấy anh trai hôm nay rất lạ, tự nhiên ôn lại kỷ niệm cũ, nghĩ khôn thì ít nghĩ dại thì nhiều, Hạnh lẩm nhẩm "hay là anh ấy đang trăn trối điều gì"...

Anh Toàn, có chuyện gì anh nói cho em nghe đi, anh cứ thế này em lo chết mất!

Thằng Kiên ngồi bên cũng gật đầu đồng tình ý kiến của cô ruột.

Cuộc sống này ngăn lắm, ai thương ai, yêu ai... ai hận ai, thù ai.... cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Ai nặng lòng thì người ấy khổ...

Anh Toàn cầm quyển sổ đặt lên ngực rồi thì thào khe khẽ. Câu nói ấy sao giống như dành cho Hạnh vậy, cô lại nghĩ tới Khánh, quả đúng vậy, thời gian qua cô nặng lòng về người đàn ông ấy quá.

Chuyện qua lâu rồi mà anh, anh đừng nghĩ nhiều, các cháu cũng khôn lớn rồi, còn có em nữa...

Hạnh tưởng anh nghĩ đến chuyện vợ chồng hợp tan mà đau buồn nên cô khuyên nhủ.

Ừ. Anh có nghĩ gì đâu, chỉ nốt hôm nay nữa thôi, sau này anh sẽ không buồn nữa...

Anh trai nói vậy Hạnh càng sợ hơn, cô bối rối:

Anh Toàn, anh đang nói cái gì vậy, anh đừng như vậy nữa....

Anh Toàn không nói gì quay sang nhìn thằng Kiên, nghĩ lại, ngày đầu mới lấy nhau, lúc biết tin vợ có bầu, hai vợ chồng trẻ đã vui mừng và hạnh phúc biết bao nhiêu. Vẽ ra bao dự định cho tương lai đẹp đẽ, vậy mà...

Kiên, con nhớ mẹ không?

Thằng Kiên thấy bố hỏi thì không dám trả lời, nó không hiểu tâm trạng của bố lúc này là gì. Bởi lúc gia đình tan nát, hai bố mẹ nó cãi vã nhau, nước mắt và xung đột khiến anh em nó sợ hãi. Nó không hiểu tâm tư của người lớn nhưng hình dung theo hiểu biết của đứa trẻ. Nó nghĩ, bố chắc hận mẹ lắm, vì mẹ bỏ đi theo người đàn ông khác. Nhưng mẹ có thể nào thì vẫn là người sinh thành ra anh em chúng nó, nó nghĩ một lát rồi nói lời thật lòng:

Con nhớ mẹ lắm!

Chỉ chờ con trai nói ra câu đó anh Toàn hài lòng vô cùng, từ hai hốc mắt thâm quầng, những giọt nước mắt trong veo khẽ lăn xuống hai gò má xương xẩu. Anh Toàn kéo thằng Kiên đến gần và ôm con vào lòng, lúc này cảm xúc mới thực sự dâng lên đỉnh điểm, anh nấc lên. Lần đầu tiên Hạnh thấy anh khóc, thằng Kiên cũng vậy, không ngờ người đàn ông kiên cường và bản lĩnh ấy cũng có ngày rơi nước mắt. Hạnh thực sự rối trí vô cùng, chẳng biết anh bị làm sao, thấy hai bố con ôm nhau khóc, cô cũng òa khóc theo. Căn nhà ngói đơn sơ vang lên tiếng khóc của ba người, không gian sâu nào không gì diễn tả được.

Ở nhà, bố đi đón hai đứa nó về rồi bố con mình đi thăm mẹ!

Đây thằng Kiên ra, anh Toàn gạt nước mắt rồi đứng dậy như không hề có chuyện gì. Chậm chạp bước ra cửa định phóng xe đi đón con thì anh khựng lại khi thấy có người lạ mặt đứng ở trước sân nhà. Thần trí đang rối rắm, bỗng nhiên thấy người lạ, mà đây không phải người bình thường. Giữa chốn quê nhà hoang vắng nghèo khổ thế này mọc ở đâu ra người đàn ông cao lớn mặc vest đen đẹp đẽ thế kia? Khuôn mặt ưa nhìn cùng nước da trắng trẻo, sợ mình hoa mắt, anh Toàn dụi dụi mấy cái nhưng người vẫn đứng đó. Thấy sự ngạc nhiên của anh, Dương mạnh dạn cất lời:

Chào anh!

Nói rồi anh tiến vào trong sân, ở bên trong, nghe thấy có người lạ, Hạnh tò mò nên cũng chạy ra xem. Không khác anh Toàn, Hạnh đứng hình vì người đàn ông ở trước mắt. Cô ngạc nhiên không khép được miệng là bởi người đàn ông ấy chính là Dương. Dù mấy năm không gặp nhưng chỉ cần nhìn thoáng Hạnh vẫn nhận ra anh, thời gian qua sự phong độ của anh vẫn không hề giảm đi, có phần còn chất hơn trước. Nhưng mà. Tại sao anh lại xuất hiện ở cái nơi nghèo khó này chứ?

Thấy Hạnh, Dương mừng rỡ, khẽ mím môi cười, anh nói:

Cho anh vào nhà được không?

Sự bá đạo thường ngày với cấp dướii tự nhiên bay đâu hết, uy quyền là thế, vậy mà khi đứng trước hai anh em Hạnh, những người bình thường và khốn khổ, biểu hiện của Dương lại khiêm tốn đến thế.

Anh... anh... vào đi!

Hạnh ấp úng mời Dương vào nhà, chuyển từ lo lắng về anh trai sang tò mò về sự xuất hiện của Dương, trái tim Hạnh đập rộn ràng. Cô cứ ngỡ mình đã thôi không nghĩ về anh nữa nhưng đâu ngờ sự xuất hiện của anh vẫn làm trái tim Hạnh tan chảy. Thứ đàn bà con gái mê trai gì đâu... Hạnh tự chửi rủa chính mình.

Mặc kệ Dương tỏa sáng ra sao, trông như vị tinh tú trên trời cao rụng xuống thì cũng không vơi lấp được sự buồn phiền đau khổ của anh Toàn lúc này. Anh nổ máy và nhanh chóng phóng đi như bay, động cơ xe máy nghe như rầm rú ngoài ngõ nhỏ. Hạnh đứng chết trân, cô không nói được lời nào khi Dương mỗi lúc càng tiến đến gần. Cô cứ thế nhìn ngắm anh, đã lâu rồi không gặp lại, dáng hình này cô đã vất vả lắm mới quên đi được, thế mà...

Thực ra cái đêm chia tay thực tập sinh, Hạnh đã cùng Dương ở bên nhau, chỉ là cô quá say nên không nhớ nổi chuyện gì. Hai người suýt nữa đã hợp làm một.... Chuyện này chỉ có mình Dương biết, anh nguyện giữ kín cho riêng mình mà thôi.

Em vẫn thế, vẫn đẹp như lần đầu tiên mình gặp nhau!

Dương cất lời xóa tan sự ảo giác đang nảy sinh trong đầu Hạnh. Thăng Kiên trong nhà nghe tiếng đàn ông trong trẻo, mềm mại cũng thò đầu ra ngó. Nó suýt không giữ được bình tĩnh vì chưa từng gặp ai ngoài đời đẹp trai và hào nhoáng đến vậy, bởi theo suy nghĩ của đứa trẻ nhà quê như nó, những người ăn mặc đẹp và sang như thế chỉ có ở trên ti vi mà thôi.

Nghe lời khen, Hạnh bối rối, hai má đỏ hồng lên xấu hổ:

Anh cứ vui tính!

Không mời anh vào nhà à?

Dương nói thêm.

Hạnh đẩy cánh cửa chính cũ rích đầy mối mọt ra để đón Dương vào nhà. Cái bàn gỗ đen sì, bên trên là hộp thuốc lào của anh Toàn cùng bộ ấm chén hoen rỉ màu nước lá. Cái điều cày chông chơ trong cái xô nhựa, Hạnh bối rối đem nó ra ngoài vì nhìn hơi mất vệ sinh. Dương không ngại ngồi xuống ghế, anh lặng lẽ quan sát căn nhà, ước chừng cũng xây dựng được vài chục năm.

Trước mắt Hạnh, Dương chính là ân nhân của cô, những chuyện thời gian qua Dương âm thầm làm cho cô cô không hề hay biết, chỉ không ngờ, có ngày anh tìm được đến tận đây, Hạnh ngạc nhiên và cũng vui lắm.

Nhà chỉ có nước lá, anh uống tạm nhé!

Hạnh lựa chiếc cốc trắng sạch sẽ nhất rót nước mời Dương, không ngần ngại anh đón lấy và uống ngon lành. Nhìn hai bàn tay bé nhỏ rót nước cho anh chất chứa bao tình ý, anh làm sao có thể bỏ qua được chứ? Hơn nữa, dọc đường đi vội quả thực cũng hơi khát nước. Thằng Kiên đoán người này thích cô Hạnh, chắc ở trên thành phố về, thấy người lạ nên nó linh vào trong nghe trộm.

Anh trai em có chuyện gì à?

Dương tò mò hỏi chuyện gia đình cô, vì khi này đứng ở ngoài anh đã nghe hết cả, chỉ là, câu chuyện không đầu không cuối, anh là người ngoài cuộc chẳng suy đoán được bao nhiêu. Đến Hạnh còn chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, cô thật thà nói:

Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, em vừa ở trên trường về đến đây.

Nhưng... tại sao anh biết đường đến nhà em?

Hạnh lại nghĩ, có khi nào Dương quay lại để đòi số tiền năm xưa không nhỉ?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 38

Anh Toàn đi một lát thì quay về, hai đứa con đều học trường trong xã, bán kính chưa đầy 2km nên thoáng chốc đã có mặt ở nhà. Đầu không đội mũ, hai đứa con ngồi sau cũng chẳng mũ nón gì, ngày thường bố đi làm mấy đứa ở nhà hay đi giang nắng nên hai đứa con gái da dẻ đen nhẻm không khác gì con trai. Con bé út lại hay sụt sịt, nhìn mặt lem luốc, tóc tai rối bù đến là thương. Cảnh nhà thiếu vắng bàn tay người phụ nữ khổ thế!!!

Hạnh học ở trường cứ độ một tuần hoặc nửa tháng cô mới về nên nhớ cháu lắm, nhìn hai đứa nhỏ ngồi sau xe bố cô quặn lòng, không kìm được đứng lên chạy ra đón cháu. Chẳng hiểu hôm nay có chuyện gì mà anh cả lại xin cho các cháu nghỉ học giữa chừng thế này nữa. Con bé út thấy cô về thì thích lắm, nó ôm chặt lấy cô theo vào trong nhà, khi phát hiện thấy người lạ nó tên tò bỏ tiệt vào trong. Ở quê, anh cả chỉ lo cho con ăn no ba bữa, mấy phép tắc gặp người lớn chào hỏi lễ phép thỉnh thoảng có nói qua nhưng chúng không tiếp thu được bao nhiêu. Thấy người lạ cứ trở mắt ra nhìn, xấu hổ lại bỏ chạy vào trong nhà. Cái Dâu lớn hơn, biết ý hơn nhưng cũng ngại, nó ngạc nhiên và tò mò không khác thằng Kiên, sợ cháu vô lễ, Hạnh nhắc khéo:

Chào chú đi Dâu!

Cháu chào chú!

Cái Dâu chào to rồi cũng bỏ đi vào trong nhà. Dọc đường đi đón con, anh Toàn cũng nghĩ suy chút về người đàn ông xuất hiện ở nhà mình, nhìn rất quen nhưng nhất thời không nghĩ ra được đó là ai. Rồi anh chợt nhớ,

người này chính là cậu chủ của một tập đoàn rất lớn, chính cậu ấy đã cứu giúp em gái anh lúc gặp nạn. Mấy năm không có tin tức gì, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện ở đây, lẽ nào, cậu ấy quay lại để đòi lại số tiền năm xưa sao? Anh Toàn có suy nghĩ giống với Hạnh, nhưng rồi anh lại gạt đi: Nếu cần cậu ấy đã lấy từ mấy năm trước, hà cớ chi vất vả tìm kiếm đến tận nơi xa xôi hẻo lánh thế này? Rốt cục vì lý do gì chẳng nữa anh Toàn cũng không bận lòng bằng việc trước mắt. Dừng xe và đi vào nhà, anh nói:

Hạnh, em rửa mặt mũi cho con bé giúp anh, thay đồ sạch sẽ cho nó!

Hạnh ngạc nhiên:

Anh định đưa cháu đi đâu?

Cho ba đưa nó đi thăm mẹ!

Anh Toàn nói cộc lốc.

Bây giờ sao ạ? Sao tự nhiên lại đi thăm mẹ hả anh? Có chuyện gì vậy ạ?

Hạnh sốt sắng, một cảm giác bất an dấy lên trong lòng cô, suy nghĩ vậy nhưng Hạnh không dám nói ra, sợ anh trai giận.

Cả cô nữa. Thay bộ áo dài ra đi, mặc từ trường về nhà không thấy vương à?

Nghe anh Toàn nhắc Hạnh mới chú ý, đúng là quá vội vã nên Cô vẫn mặc bộ áo dài dự lễ tốt nghiệp về nhà. Mãi chuyện trò quên cả thay quần áo khác.

Nhưng mà đi đâu hả anh?

Hạnh hỏi lại.

Đi thăm chị dâu mày lần cuối!!!

Lời anh Toàn nói ra nghe run run, Hạnh há hốc mồm như không tin vào tai mình nữa, cô lắp bắp:

Anh... anh.. nói cái gì cơ?

Mắt anh Toàn đỏ hoe, môi khẽ mấp máy không quan tâm đến sự có mặt của Dương, lấy hết bình tĩnh anh nói:

Đã bảo đi gặp chị mày lần cuối rồi, không nghe thấy à?

Nói rồi người đàn ông khốn khổ ấy lại òa lên khóc, ngay trước hiên nhà, anh ôm lấy cột xi măng rồi từ từ ngồi xuống, sự đau đớn từ sâu thẳm tâm không chịu đựng thêm được lại trút ra tâm sự bằng giọt nước mắt.

Hạnh đứng bật dậy vì cái tin sét đánh, thì ra anh cả như người mất hồn từ sáng đến giờ là vì chuyện này sao? Chị dâu tại sao tự nhiên lại mất? Có vô vàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nhưng Hạnh không nói ra, vì cô biết, lúc này, nếu cố hỏi chỉ càng xoáy sâu vào nỗi đau mà anh ấy đang chịu đựng mà thôi. Cô vỡ lẽ, không gì mà hôm nay anh lại lòi nhật ký thuở nào ra kể lể, đặc biệt lại khen chị dâu xinh. Cứ ngỡ mấy năm qua anh hận chị, anh đã buông bỏ được chị rồi... nhưng anh có làm được đâu? Người đàn ông ấy sao nặng tình nặng nghĩa quá, vì quá yêu nên mới hận, vì quá hận mà dẫn vật lương tâm trở nên đau khổ thế này...

Dương đã hiểu sơ sơ, người ngoài cuộc lại chẳng thân thiết... im lặng có lẽ là cách tốt nhất để an ủi chủ nhà. Hạnh lặng người vì cái tin quá bất ngờ, từ gian nhà trong, ba đứa nhỏ đã ra ngoài từ bao giờ, những đôi mắt đoe hoe rưng rưng nhìn bố chúng nó, hy vọng bố cho một lời giải đáp vì câu nói ấy.

Bố xin lỗi các con.... con ơiiiii... bố xin lỗi!

Anh Toàn với tay ôm con Út vào lòng, vẻ mặt đau đớn in hằn thành những nếp nhăn.

Bố!

Mấy đứa nó đồng thanh gọi bố, có lẽ chúng hiểu được nỗi đau mà bố đang chịu nó thâm thẳm nhường nào.

Bố không giữ được mẹ cho các con rồi... bố mất mẹ thật rồi... hu hu hu.. huhuhu...

Anh Toàn khóc lóc như một đứa trẻ, có lẽ từ ngày anh chị chia lìa nhau, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu dồn nén nay được thể anh trút ra hết..

Khóc mãi rồi cũng thôi, Hạnh nhanh tay sửa soạn quần áo cho mấy đứa rồi chuẩn bị theo anh cả lên nhà ông ngoại thẳng Kiên. Mọi người tất bật sửa soạn quên cả sự có mặt của Dương, cho đến khi anh Toàn phân công Hạnh đưa cái Dâu bằng xe đạp anh mới lên tiếng:

Hãy mọi người đi xe của em đi!

Hạnh ngạc nhiên:

Anh làm gì có xe mà đi?

Cô hỏi vậy là bởi khi này anh đi vào đây chỉ có người không, không có xe máy, không gì cả.

Đúng đấy, chú đi bằng gì? Hơn nữa, chuyện riêng của nhà tôi... không phiền đến chú đâu!

Anh Toàn nói bằng giọng bùi ngùi, nếu như đây là Khánh, anh chẳng ngại để cậu ấy đi theo. Nhưng đó lại là Dương, con người đúng như cái tên, nhìn thôi đã thấy thần thái ngút trời rồi, chốn quê nhà nghèo khổ này có lẽ không thích hợp để Dương xuất hiện.

Nghe anh Toàn nói vậy Dương hệt hững hờ, mọi người cố ý xa lánh anh, nghĩ anh là người ngoài không muốn nhờ vả, không muốn can dự...

Xe em đậu ở ngoài kia, cách ngõ nhà mình một đoạn không xa. Vì ngõ bé em không đi vào được, nếu anh không chê, cho phép em được đưa anh và các cháu đến thăm mẹ có được không ạ?

Dương nói lời thật lòng, Hạnh nhìn anh trố mắt, một người tính cách bá đạo trước đây đi đâu mất rồi, không lẽ anh ấy thay đổi tính nết sao? Với những người như cô và anh Toàn, tại sao Dương lại khép nép đến thế?

Em nói thật, xe em ở ngoài kia, anh và các cháu đi bộ một chút là tới.

Đi theo em nha!

Thấy mọi người như không tin lời mình nói, Dương nhiệt tình thanh minh, không những vậy, anh rảo bước đến gần xe máy, chẳng nề hà bế con bé Út vào lòng mình rồi hăm hở đi trước dẫn đường. Anh Toàn thấy vậy cũng có vẻ tin, dựng xe máy xuống rồi ra hiệu cho mấy đứa đi theo chú. Trái tim khẽ xuất hiện tia rung động, khóe môi Hạnh mấp máy ý cười, cô bước đi sau cùng, anh Toàn và các con đang đau buồn, còn cô, ngược lại đã thấy vui vẻ hơn rất nhiều. Có lẽ, chính là vì Dương xuất hiện!

Anh Toàn chỉ đường, Dương vâng dạ lái xe theo ý anh, mấy đứa nhỏ vẻ mặt nghệt ra, chẳng hiểu chúng đang buồn vì nhớ mẹ hay đang ngạc nhiên vì lần đầu được đi xe sang trọng thế này. Riêng Hạnh, trái tim cô từ lúc ngồi vào xe Dương cứ đập loạn lên, thỉnh thoảng lén nhìn anh ấy lái xe trong lòng dấy lên cảm giác bình yên đến lạ.

Nhà chị dâu khuất sau một ngọn đồi, đường đi vào gập ghềnh, khúc khuỷu, cách nhà Hạnh chưa đầy 5km nhưng đi rất lâu. Chiếc xe hơi sang trọng của Dương phải khó khăn lắm mới len lỏi được qua những ngách nhỏ, bình thường gặp phải đường khó đi thế này chắc Dương đã cáu nhặng lên vì bực bội rồi. Nhưng hôm nay thì khác, cố gắng lựa tay lái cho xe đi êm dịu nhất có thể, cốt là làm hài lòng những vị khách đang ngồi trong xe.

Mỗi người một tâm trạng, đoạn đường đến nhà chị dâu cuối cùng cũng dừng lại.

Giống như đến nhà Hạnh, nhà chị dâu có lẽ còn nghèo hơn nhà cô, ngõ vào bé tí không len lỏi vào nữa Dương buộc phải dừng xe, mọi người xuống đường rồi lạng lẽ đi vào. Hạnh đi sau cùng, cô nói với Dương:

Anh ở ngoài đây cũng được, vào đó không có gì đặc biệt đâu!

Hạnh không muốn để anh vào là bởi nhìn anh nổi bật quá, ít nhiều sẽ gây chú ý. Không chú ý sao được khi ở làng quê hẻo lánh này lại xuất hiện chàng trai cao to trắng trẻo, nhìn như ngôi sao trên truyền hình như thế...

Tại sao không cho anh vào?

Thắp cho người quá cố nén nhang, đưa tiễn chị ấy về nơi chín suối không được à? Thêm một người đưa tiễn chắc chị ấy vui lắm đó!

Dương nói lời chân thành.

Anh có chắc là mình muốn vào không?

Hạnh hỏi lại.

Sao em hỏi anh thế?

Anh chắc chứ? Chỉ là dự một đám tang thôi mà, em đang nghĩ gì vậy?

Nói rồi Dương đưa tay khẽ nắn bờ vai Hạnh một cái, kéo tay cô đi vào bên trong. Tiếng kèn, tiếng sáo nhị vang vọng cả khu xóm, Hạnh lại nhớ đến cảnh tượng năm nào, đám tang mẹ cô cũng đau thương thế này.

Anh Toàn và vợ chia tay nhau cả thôn xóm ai cũng biết, lý do là bởi chị dâu lăng lơ đi thõa. Giờ đây, chị không may qua đời, bố mẹ muối mặt làm tang cho con gái, thôn xóm cũng chẳng có mấy người qua lại. Thông cảm

thì ít chê trách thì nhiều, đàn bà có chồng mà dâm loạn lẳng lơ, đến chết cũng không tránh được tiếng nhục.

Trong nhà và ngoài sân chẳng có quá nhiều người, quan tài chị dâu đặt giữa nhà, dưới đất, mẹ chị đeo khăn trắng im lặng nhìn di ảnh của con. Bà không khóc, người làm mẹ ấy không khóc được, những tháng ngày qua không khuyên bảo được con, giờ xảy ra cơ sự này bà chỉ biết ngậm ngùi... "kết cục ngày hôm nay là do nó tự chọn".

Biết tin anh Toàn và ba đưa con sang gặp mẹ nó lần cuối mọi người nháo nhác ra xem. Họ mong chờ cảnh tượng chồng cũ đến si và người vợ trác nết, bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ vợ... Nhưng không, ngược lại với suy nghĩ của mọi người, anh Toàn không làm vậy.

Đặt 3 đứa nhỏ đứng trước quan tài vợ, anh cùng ba đưa quỳ rạp xuống lạy 3 cái, rưng rưng thấp cho vợ nén nhang, anh nói:

Mình à, anh đem con đến gặp mình lần cuối!

Các con nhớ mình lắm, chúng không giận mẹ đâu, mình hãy thanh thản mà ra đi, các con anh sẽ nuôi dạy chúng nên người.

Nơi chín suối, mình phù hộ cho anh và con được mạnh khỏe, mọi sự bình an nhé!

Anh Toàn bình tĩnh đến lạ, khác với sự đau khổ lúc ở nhà, đến đây, trước linh cữu của vợ, anh không khóc, không rơi giọt nước mắt nào, bình thản như chia tay một cố hữu về nơi xa. Riêng ba đứa nhỏ, tình máu mủ ruột già cộng thêm cảm xúc ngây thơ của trẻ nhỏ nên chúng kích động, đặc biệt là con bé Út, nhìn thấy mẹ nó nằm im trong quan tài, nó gào lên, đòi chui vào nằm với mẹ. Cảnh tượng ấy khiến cho những người chứng kiến ai cũng đau lòng, nước mắt tự nhiên rơi xuống...

Hạnh và Dương đứng cạnh nhau, dù mới gặp lại trong thời gian ngắn ngủi nhưng cảm giác như đã thân quen lắm. Thắp cho chị dâu nén nhang, Hạnh lặng lẽ quan sát khuôn mặt chị, có chỗ da thâm tím, trên trán còn có những vết trầy xước. Quan tài cỡ lớn vì không chỉ có mình chị dâu xấu số, bên trong cơ thể người phụ nữ ấy còn có thêm một sinh linh bé nhỏ chưa kịp chào đời. Chị qua đời vì tai nạn giao thông.

... Ngược thời gian trở lại lúc anh Toàn và chị dâu chọn cách ly hôn để giải thoát cho cuộc sống không hạnh phúc, anh vẫn ở vậy nuôi dạy các con. Còn chị, được thoải mái bay bổng, chị dâu công khai cặp kè với gã Thìn. Hẳn ta lăm tiền nhiều của vì mạnh tay tham ô, nhà giàu nhất cái xóm Đình, trong khi xung quanh còn lụp xụp những ngôi nhà tranh, nhà lá đơn sơ thì ngôi nhà ba tầng to oạch khang trang của hẳn nổi bật lên khiến mọi người ai nấy đều ghen tỵ.

Tiền nhiều nhưng hẳn lại không có con trai, vợ không đẻ thêm được nên gã ra sức cặp bồ. Ban đầu chỉ là nhu cầu bóc bánh trả tiền, sau nhiều người khích bác vì chuyện không có con nối dõi hẳn bực lắm. Quyết yêu cô nào chấp nhận đẻ con cho hẳn, tiền bao nhiêu hẳn cũng chu cấp cho được. Ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại gặp chị dâu.

Lấy anh Toàn với hai bàn tay trắng, cuộc sống mưu sinh khốn khổ, người lao động chân chất thật thà lại không khéo miệng. Lâu dần tình cảm cũng không còn như xưa, gã Thìn mồm miệng nhanh nhẹn, khéo tán tỉnh dò đưa, dần già chị dâu chết mê chết mệt hẳn, đi theo tiếng gọi của con tim mà bất chấp tất cả.

Hơn hai năm cặp kè với nhau, không danh phận, không ràng buộc, không dưới ba lần chị dâu mang thai với gã Thìn. Khi cái thai chỉ còn là những cục máu đỏ, siêu âm xét nghiệm biết giới tính là con gái, hẳn không ngại bắt chị bỏ thai, hẳn cần là cần con trai, cần người nối dõi. Đến lần thứ 4, chị dâu có thai, may mắn đã mỉm cười với người phụ nữ độc ác và ngu muội này.

Lần này chị ấy mang thai một đứa con trai, gã Thìn cưng chị hết nấc, chiều chuộng chăm bẵm không khác gì bà hoàng. Đỉnh điểm là ngày hôm qua, gã chở chị trên con xe tay ga mới cứng mua tặng chị vì có thằng cu, hai người lai nhau đi khám thai, hăng hái hứa muốn xem con trai đã lớn đến nhường nào, "của nợ" có to giống bố hay không... thì bất ngờ gặp tai nạn.

Chiếc xe tải nặng do lái xe say rượu điều khiển phóng như bay trên đường một chiều đâm phải xe máy của hai người. Gã Thìn bẹp dí dưới bánh xe tải, còn chị dâu, xe máy nằm đè lên người, toàn thân bẹp rúm, chết tức tưởi, cái thai chưa kịp chào đời cũng vì thế mà ra đi theo bố mẹ. Kết thúc cho đôi tình nhân tội đồ, nhân quả báo ứng cuối cùng cũng linh nghiệm.

Suy nghĩ hồi lâu, tổng kết lại những chuyện đã qua, Hạnh khẽ mỉm cười, nụ cười thanh thản hơn bao giờ hết. Cuối cùng cô cũng có thể đứng trước người phụ nữ ấy mà nở nụ cười tiễn biệt. Nếu như chị ấy còn là chị dâu Hạnh, dù không ưa nhau nhưng giây phút biệt ly sinh tử thế này ít nhiều cũng có thể động lòng mà rơi giọt nước mắt... Còn bây giờ, cô chỉ có thể mỉm cười, thanh thản tiễn biệt một kiếp người, chỉ là không ngờ kết cục của người phụ nữ như chị ấy lại đến nhanh thế!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 39

Tình cảm dành cho Dương, Hạnh vui sâu chôn chặt trong ký ức bởi cô luôn nghĩ, mình và anh ấy có duyên gặp nhau chứ không có phận. Cô thích anh thật, nhưng tình yêu phải bắt nguồn từ hai phía. Người như anh ấy sao có thể đem trái tim mình trao cho cô được?... Hạnh luôn có những suy nghĩ như vậy để xúi giục mình phải quên đi Dương, gạt bỏ tình cảm dành cho anh đi vì tình yêu này hoàn toàn không có hy vọng.

Gặp gỡ, quen biết và yêu Khánh một thời gian không quá ngắn, không quá dài, Hạnh tưởng mình đã quên được Dương rồi... Nào ngờ, anh bỗng nhiên xuất hiện trái tim cô lại đập rộn ràng như ngày mới biết anh, cảm giác bồi hồi vương vấn nguyên vẹn như mới ngày hôm qua.

Trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cô cũng nhận ra, giữa cô và Khánh thực sự không có tiếng nói chung. Lỗi của Khánh nhiều nhưng không phủ nhận, Hạnh cũng là người có lỗi. Đau buồn nào cũng qua, Hạnh mạnh mẽ và có niềm tin hơn vào cuộc sống khi chứng kiến anh Toàn, một người anh gương mẫu hiền lành. Tình yêu của anh dành cho chị dâu khiến cô phải nỗ lực, đó mới là tình yêu thực sự, cho dù có ra sao, dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn cao thượng như thế.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, Nam Phong tìm mãi không thấy Dương đâu, gọi điện thoại thì sếp không nghe bởi lúc ấy Dương đang ở chỗ Hạnh. Hiếm có dịp gặp lại cô, điện thoại anh tắt ngấm, gần như không có ai liên lạc được. Mọi công việc sau buổi lễ tốt nghiệp mình Phong phải tự giải quyết hết mà không thông qua ý kiến của Dương, anh chắc mẫm "Chắc sếp bị gài dãi mũi quên lối về cũng nên"... Công việc cũng không có gì nghiêm trọng

vì lịch trình đã lên kế hoạch từ trước, khi trả lời phỏng vấn Nam Phong nói sếp tổng có việc đột xuất nên anh sẽ trả lời thay.

Buổi chiều hôm ấy sau khi đưa tiễn chị dâu về với đất mẹ, Dương lái xe đưa mọi người trở về nhà. Theo lý mà nói, anh và Hạnh, cũng như với anh Toàn, họ chẳng có quan hệ ràng buộc thân thiết với nhau. Mọi việc kết thúc thì Dương nên trở về nhưng anh mặt dày đòi ở lại, vì anh ấy là khách, hơn nữa lại là ân nhân cứu mạng cô, nếu anh muốn ở, Anh Toàn và Hạnh đều không thể từ chối. Đừng nói Dương muốn ở một, hai ngày, mà nếu ở cả tháng thì mọi người cũng rất sẵn lòng chào đón bởi sự nhiệt tình giúp đỡ của anh trước đây là một ân huệ rất lớn.

Anh Toàn vì chuyện chị dâu mà buồn mãi không thôi, không thiết tha ăn uống gì, mấy đứa nhỏ thương nhớ mẹ nhưng trẻ con mà, chúng ngây thơ lắm, chưa hiểu được sự việc nó quan trọng thế nào nên chẳng mấy chốc lại vui vẻ được ngay. Dương ở lại chơi anh Toàn mặc cho Hạnh tiếp đón, tâm trí nào khách sáo được nữa?

Trong bộ vest lịch lãm, Dương hăm hở phụ giúp Hạnh chuẩn bị bữa tối, thú thực là cô cũng ngại, nhưng đối với ân nhân cứu mạng thì vẫn nên nhiệt tình tiếp đón. Người ta cũng có nói là thích cô đâu? Chỉ muốn ở lại ăn bữa cơm... cô đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Căn nhà ba gian của bố mẹ xây từ ngày trước chỉ có một gian buồng, Hạnh cùng cái Dâu và cái Hoa ngủ trong gian buồng. Anh Toàn và thằng Kiên ngủ ở nhà ngoài. Ngày thường, anh Toàn một giường, thằng Kiên một giường, hôm nay Dương ngủ lại, hai bố con nó ngủ chung với nhau, nhường chỗ cho khách nằm.

Dương ban đầu thích thú ở lại là vì muốn được gặp gỡ và ở bên Hạnh lâu hơn chút, xem ra anh đã quá vội vàng đưa ra quyết định... là bởi, đêm về nằm mãi vẫn không ngủ nổi. Anh vốn là công tử nhà giàu, bất kể thời tiết mưa hay nắng trong nhà lúc nào cũng bật máy lạnh, giường nệm êm ái, đi

công tác cũng ở khách sạn cao sang. Thú thực, đây là lần đầu tiên trong đời anh ngủ nhà người lạ, không đúng, không phải lần đầu, ngày trước còn trẻ ham vui bạn bè có ngủ lại nhà bạn, nhưng đó là bạn trai. Nhưng điều kiện vật chất tiện nghi hơn rất nhiều...

Anh không có ý chê bai gì hoàn cảnh của nhà cô, vì anh biết, xã hội không tránh khỏi người giàu người nghèo,... chỉ là anh chưa quen mà thôi. Nằm trên chiếc giường gỗ Dương trần trọc trở mình, cố nhắm mắt ngủ thì ở giường kế bên, anh Toàn ngáy đều đều. Đêm yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ tiếng côn trùng kêu râm ran, Dương không tài nào chợp mắt nổi. Cố bịt hai lỗ tai lại để chìm vào giấc ngủ, Dương tự nhủ "có phải mình đã yêu đến mù quáng rồi không nhỉ?".

Một ngày dài với quá nhiều chuyện xảy đến, tâm trạng của buổi lễ tốt nghiệp, hốt hoảng khi thấy anh trai đau buồn rồi đến tin chị dâu qua đời đột ngột, Hạnh gần như mệt rã rời. Và điều chi phối cảm xúc mạnh mẽ nhất lúc này là sự xuất hiện của Dương - ân nhân đã cứu mạng cô. Anh xuất hiện và tìm đến, cô đương nhiên rất vui, nhưng vì sao anh biết mà đến thì chỉ có Dương mới hiểu được.

Mệt mỏi là thế nhưng nghĩ đến Dương, đầu óc Hạnh tỉnh táo lạ thường, nằm ở gian buồng cô nghe rõ mồn một từng tiếng cựa mình của anh, tiếng anh thở dài,... Lễ nào anh ấy không ngủ được nhỉ? Chắc là thế rồi, lạ nhà, hay tại nóng quá nhỉ? Nhà mình không có điều hòa chắc anh ấy không quen... Nghĩ vậy Hạnh ngồi dậy rón rén bước ra ngoài, mọi người ai nấy đều sâu giấc cả.

Đêm yên tĩnh, Hạnh nghe được tiếng thở dài của Dương thì ngược lại, anh cũng thế. Lắng nghe tiếng bước chân đang đến gần, Dương căng mắt quan sát trong bóng tối, lòng vui như trẻ hột khi biết đó là Hạnh. Cái dáng người của cô chỉ cần thoáng nhìn thôi cũng biết, cô ấy còn chưa ngủ được, lễ nào cũng vì nghĩ đến anh sao?

Đi đến bên giường, Hạnh cố nhìn qua màn xem Dương đã ngủ được chưa, vì trời tối nên không nhìn thấy gì cả, đành phải mở màn chui đầu vào trong xem thế nào. Bất ngờ Dương ngồi bật dậy, đưa tay giữ lấy tay Hạnh, bị bất ngờ Hạnh đứng im, không dám nói câu gì vì sợ mọi người thức giấc. Bàn tay bị Dương nắm chặt, cô cố vung ra nhưng không được, ánh mắt tinh ranh, nhìn được sự bối rối của cô, Dương thì thầm thật khẽ:

Tại sao em chưa ngủ?

Buông tay em ra!

Hạnh nói như van xin.

Trả lời anh đi.

Buông tay!

Tình ngay lý gian, rõ ràng Hạnh mở màn giường của Dương trước, là cô lo lắng cho anh nhưng tình huống này, Hạnh không thể thanh minh được cho mình.

Trời nóng, anh mở cửa sổ ra cho mát!

Hạnh ấp úng.

Anh không thấy nóng, nói đi, tại sao em chưa ngủ?

Tính bá đạo của Dương lại trỗi dậy, giây phút Hạnh xuất hiện anh vui biết nhường nào, chắc chắn là cô không ngủ được... vì anh!

Anh buông tay em ra!

Hạnh vừa nói dứt lời thì ở giường bên kia thằng Kiên cựa mình, nó nghiêng răng ken két khiến Dương giật mình, vô thức thả lỏng cánh tay Hạnh ra.

Nhân cơ hội, Hạnh đứng cách xa giường Dương đang ngồi toan bỏ đi vào trong vì thẹn. Nửa đêm nửa hôm con gái con lúa mò mẫm vào giường của trai thế này là không bình thường rồi, dù Hạnh có ý tốt đi nữa cũng không thể làm cho người khác nghĩ tích cực lên được. Xấu hổ vì hạnh động đó nên cô thì thầm:

Xin lỗi đã quấy rầy anh!

Toan trở gót quay vào thì nhanh như cắt, Dương từ trên giường nhảy phắt xuống đất, động tác còn nhanh hơn khi nãy cầm tay cô, Dương kéo tay Hạnh đi ra ngoài hiên nhà. Hạnh lúng túng nhưng sự bá đạo này cô thấy rất thích.

Dương về đây bất ngờ nên không đem theo quần áo, tắm gội xong mặc tạm chiếc quần đùi của anh Toàn. Còn áo, anh không mặc. Đúng là công tử có khác, dưới ánh sáng mờ mờ của trăng sao, nước da trắng nốt bặt của Dương khiến Hạnh động lòng. Cơ bụng rắn chắc, nước da không tì vết, tại sao anh không phải là phụ nữ chứ? Hạnh thầm ghen tị.

Đang mê mẩn nhìn ngắm cơ thể Dương thì bất ngờ Hạnh bị anh ôm chặt vào người, mùi nước hoa đàn ông quyến rũ, Hạnh đơ ra mấy giây, ghé vào tai cô anh thì thào:

Gặp lại em... anh rất vui!

Bao nhiêu hương gió đêm như kéo đến cả, Hạnh thấy tâm hồn thư thái đến lạ kỳ, trong vòng tay của người đàn ông này thời gian dường như ngừng trôi. Nhưng anh ấy làm vậy là có ý gì? Gặp lại người quen cũng có thể ôm ấp thế này sao??

Đây có phải lần đầu tiên Dương ôm Hạnh thế này đâu? Cô thì đương nhiên không nhớ, không biết chuyện gì, còn Dương, anh vẫn nhớ như in. Đêm đó cứu được cô từ tay đám đàn em gã Trần Tùng, gần như cả đêm Dương ôm Hạnh trong vòng tay mình. Thậm chí, có những lúc anh tự mình

đấu tranh tư tưởng rất gay gắt... Hai cơ thể dính lấy nhau, môi hôn ngọt ngào.... chỉ chưa hòa làm một mà thôi.

Nhưng cảm giác hôm nay hoàn toàn khác, lần ở trong khách sạn, dù môi hôn nhưng trong tâm tư Hạnh chỉ có Khánh, cô đau khổ vì cậu ta. Bây giờ, trước mặt Dương, Hạnh và Khánh đã không còn là gì của nhau nữa, anh biết chuyện đó nên cái ôm này thoải mái và mãn nguyện hơn rất nhiều. Hành động này có chút bỉ ổi song không mang tiếng là kẻ phá đám!!

Ý anh là gì vậy?

Hạnh đẩy Dương ra, cô ngượng ngùng cúi mặt xuống, hai gò má nóng ran vì xấu hổ. Trước mặt ai cũng được, nhưng với Dương, cô thấy thẹn thùng lắm.

Em thực sự không nhớ chuyện gì à?

Dương gợi lại chuyện cũ, hy vọng Hạnh nhớ lại cái đêm hai người ở bên nhau trong khách sạn, một chút lưu luyến để nghĩ đến tình cảm anh dành cho cô.

Em nhớ chứ!

Hạnh thật thà.

Thật không?

Hai mắt Dương sáng lên, anh mừng rỡ khi Hạnh nhớ lại sự việc, nếu vậy có lẽ cô sẽ mở lòng mà đón nhận tình cảm của anh.

Anh là người đã cứu em khỏi cõi chết... hơn 2 năm trước, làm sao em quên được!!

Hạnh dịu dàng nói khe khẽ, gió đêm thổi tung mái tóc mềm mại của cô. Câu nói vừa thốt ra khiến Dương thất vọng, Hạnh hoàn toàn không có ký

ức gì về cái đêm hôm đó... cô đang nghĩ về chuyện cách đây hơn 2 năm, anh cứu cô ở dưới chân cầu vượt.

Ý em là?

Dương lúc này tò mò, muốn biết Hạnh đang nghĩ gì nếu như anh thật lòng xuất hiện vì chuyện ân huệ trước đây.

Em luôn hy vọng một ngày nào đó có thể đền đáp lại ân nhân cứu mạng của anh, tiếc là...

Tiếc gì?

Gặp lại anh sớm quá, hiện tại em vẫn chưa có gì...

Ngốc quá, chuyện của cô anh nắm rõ như lòng bàn tay, nếu anh cần thì đâu khiến cô phải lưu tâm đến thế. Dương nghĩ vậy rồi cười thầm trong lòng.

Em nghĩ anh đến để đòi em trả ơn à?

Dương hỏi lại.

Vâng! Thì ngoài chuyện đó ra thì còn có thể vì lý do gì được chứ?

Hạnh đáp xong mặt lạnh băng, giống như cô không hề thích anh xuất hiện vậy.

Vậy giờ anh đòi trả ơn, em có trả không?

Em.... em... em sẽ cố gắng!

Nếu anh nói không cần tiền... mà thứ khác, em có chịu không?

Dương tiến lên phía trước dồn Hạnh sát vào bức vách, cô đi giật lùi sợ hãi biểu hiện ấy của anh.

Anh muốn thứ gì?

Hạnh ấp úng hỏi lại.

Hôn anh một cái thôi!

Dương thẳng thắn.

Hô... hôn.. hôn... thôi sao?

Hạnh không tin vào tai mình, anh ấy bỏ ra bao công sức và tiền bạc để giúp đỡ cô, lẽ nào chỉ cần một nụ hôn là có thể xí xóa được sao?

Ừm. Chỉ hôn thôi, nếu em muốn thì ôm thêm một cái cũng được!

Dương mặt dày dang rộng cánh tay ra, mắt liếc liếc vào cơ ngực rắn chắc của mình ý muốn nói cô hãy ôm anh đi.

Anh lừa em!

Hạnh chạy sang hướng khác, nếu bây giờ là ban ngày chắc cô phải lấy rõ mà che vì xấu hổ đỏ hết mặt lên rồi.

Anh không lừa... em nói muốn trả ơn cho anh mà? Sao một nụ hôn lại khó khăn thế?

Nhưng... nhưng... anh và em có phải là người yêu đâu mà hôn?

Làm vậy thì có ý nghĩa gì đâu chứ?

Đúng lúc hai người đang tranh luận qua lại thì ở đâu ra một con rắn đen sì, dài thòng xuất hiện. Việc rắn xuất hiện ở nhà Hạnh không có gì là lạ, bởi nhà cô ngay sát cánh đồng, rắn rết trú ngụ không thiếu... Thịnh thoảng anh Toàn vẫn bắt được rắn khi nó từ đồng ruộng lên nhà dân dạo chơi. Hạnh là gái quê, thấy rắn cô chẳng sợ gì, theo bản năng cô chạy né ra chỗ khác vì

rắn vốn sợ người, không bao giờ chủ động tấn công người nếu như người không đánh chúng.

Dương thì khác, anh xuất thân công tử, con nhà giàu có, quen sống nơi thị thành, hơn nữa đêm hôm bỗng nhiên thấy con rắn to đùng xuất hiện ít nhiều cũng khiến cho người ta hoang mang. Đang bí vì không biết nên né nụ hôn mà Dương đòi hỏi như nào thì "bé Na" (con rắn) xuất hiện, Hạnh tương kế tựu kế, cô ra hiệu cho Dương rồi từ từ đi lên hiên nhà.

Thấy rắn, Dương sợ hãi chạy cong đuôi như một đứa trẻ, mồ hôi vã ra, anh hốt hoảng túm lấy áo Hạnh run rẩy:

Hạnh, có rắn, có rắn đấy!

Có... có con rắn!

Nhìn dáng vẻ lo lắng hoang mang ấy Hạnh phì cười, anh bá đạo là thế mà cũng biết sợ rắn. Con rắn trườn qua sân một lát thì lẩn vào vườn cây biến mất dạng, Dương đứng đó vẫn chưa hoàn hồn, nhưng anh khá thông minh, biết Hạnh không sợ vì thấy rắn cô thản nhiên như không... Tương kế tựu kế anh vờ sợ hãi kêu lên:

Nó chưa đi xa đâu, Hạnh ơi, nó vẫn còn đâu đó quanh đây thôi..

Cứu anh với... anh sợ lắm!

Mồm nói, hai cánh tay Dương ra sức ôm Hạnh thật chặt, cả cơ thể cô bây giờ đã nằm gọn trong lòng anh. Vẻ mặt lộ rõ vẻ thích thú, xem ra con rắn giúp anh rút ngắn được khoảng cách rồi. Hạnh đẩy Dương ra nhưng anh không chịu, cô ngúng nguẩy:

Có con rắn thôi.. anh làm gì mà sợ hãi quá vậy?

Lời nói vừa dứt, bờ môi Hạnh ngay lập tức bị chặn lại bởi nụ hôn ấm áp của anh ban tặng. Cánh tay cô bị anh giữ chặt, ban đầu Hạnh khép hờ cánh môi không cho Dương có cơ hội hôn sâu. Anh không chịu buông tha, một tay ghì người cô lại, một tay đỡ lấy tấm lưng mềm mại, khẽ ngả người Dương dùng lực hôn Hạnh cuồng nhiệt hơn. Vô thức cô bị cuốn vào vòng xoáy không tên, bờ môi hé mở đón nhận và chủ động đáp lại nụ hôn của anh. Trăng thanh, gió mát, một nụ hôn dài khiến đôi trai gái ngây ngất mê say....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 40

Về thăm nhà Hạnh thực sự là một chuyến đi bất ngờ không nằm trong kế hoạch của Dương, lý do là tại buổi lễ tốt nghiệp thấy Hạnh như người mất hồn, bỏ dở buổi lễ và ra bắt xe như có người sai khiến... nên anh lo lắng, bất chấp công việc mà đi theo cô. Không phải ngẫu nhiên mà anh lo đến thế, xuất phát từ vụ đàn em Trần Tùng định giở trò hôm chiatay thực tập sinh, Hạnh suýt nữa trở thành bữa tối cho bọn háo sắc ấy... nên Dương cảnh giác cao lắm. Chỉ cần Hạnh xảy ra chuyện là anh không ngồi yên được.

Cuối cùng, cả hai tái ngộ trong một hoàn cảnh chẳng giống ai, gia đình Hạnh có chuyện buồn, anh Toàn chẳng có tâm trí gì tiếp đón, Dương cũng không rảnh tới mức ở lý nhà người ta nên sáng hôm sau anh đã cáo biệt và lên đường. Dù chưa nói lời thích Hạnh, song hành động mà cả hai người đã dành cho nhau đêm qua... chắc chắn đôi bên cũng hiểu thấu tình cảm của đối phương.

Một nụ hôn sâu đầy thám hiểm, rốt cục anh cũng thăm dò được ý tứ của Hạnh. Lần trước tại khách sạn, Hạnh say, dù nụ hôn ấy có ướt át mê đắm đến nhường nào thì vẫn là không tự nguyện dành cho anh, mà cô dành cho thằng cha chết tiệt tên Khánh. Anh hận không thể cho cha đó một trận quyết liệt hơn... Đêm qua, nhờ sự xuất hiện của bé Na, Dương chủ động áp bờ môi lên khuôn miệng nhỏ nhắn ấy, ban đầu cô không phối hợp nhưng vẫn lặng yên cho anh hôn. Lúc ấy thời tiết khá ổn, rồi thế nào cô lại chủ động hôn lại, nụ hôn gây mê chết người, là bạn bè không thể hôn nhau kiểu đó, hôn ân nhân cũng không mê đắm được đến vậy. Đích thị, cô có tình cảm với anh! Chỉ cần như vậy là đủ, chỉ cần cô lưu luyến về anh, sớm

muộn anh cũng khiến cô phải yêu anh. Dương thầm nghĩ và rất vui vẻ với những gì mình đạt được.

Chỉ là nụ hôn của một cô gái thôi nhưng cảm giác thành công còn hơn ký kết một bản hợp đồng.

Gặp lại Hạnh đúng lúc gia đình cô có chuyện nên hai người không tâm sự được nhiều, giây phút ở bên nhau không nhỏ nhưng lúc ấy chỉ mãi đấu tranh tư tưởng xem đối phương nghĩ gì về nhau mà thôi. Tất cả mọi chuyện thời gian qua Dương làm vì Hạnh, cô đều không biết. Dương đi khỏi, Hạnh vẫn tò mò về anh, muốn biết thêm nhiều điều nhưng xem ra phải đợi dịp khác rồi.

Từ nhà cô trở về, Dương tức tốc ra sân bay để chuẩn bị đi công tác tại Tp. HCM, tuy không ở lại nhưng mọi việc vẫn điều khiển để Nam Phong giải quyết. Kể cả chú ý đến Hạnh.

Hạnh đã tốt nghiệp, bây giờ chính là lúc cọ sát với thực tế, bạn bè ai nấy đều hoang mang khi đâm đơn nộp hồ sơ xin việc. Cô cũng không ngoại lệ, đôn đáo chạy vạy khắp nơi nhưng cũng không có nơi nào tiếp nhận. Lý do là sinh viên mới ra trường kinh nghiệm làm việc chưa nhiều. Cô cứ nghĩ chỉ cần mình cần cù, cố gắng là đủ, chỉ cần làm nhân viên thấp bé rồi sau sẽ cố gắng tiến lên... nhưng ngay cả nhân viên thấp bé cũng không được nhận. Cô nản lòng, muốn buông xuôi, nghĩ đến Dương, Hạnh chột nghĩ, có nên nhờ vả anh để xin làm tại tổng công ty không nhỉ?

Việc Dương mở công ty chi nhánh (nơi Hạnh thực tập lúc trước) Hạnh hoàn toàn không hay biết, có điều việc anh là sếp tổng ở tổng công ty trước đây cô làm nhân viên dọn vệ sinh thì Hạnh hiểu rất rõ. Trước đây không có bằng cấp, không có kinh nghiệm cô chấp nhận làm nhân viên dọn vệ sinh... Bây giờ khác rồi, cô được đào tạo bài bản, có chuyên môn, nếu như nhờ vả chắc là anh ấy sẽ giúp đỡ. Nghĩ đến phương án nhờ Dương là Hạnh gần

như đã bị dồn vào bước đường cùng, vì cuộc chiến cơm áo lúc này rất cần thiết với cô.

Học hành bao lâu một tay anh Toàn lo liệu, cô không thể để anh vất vả mãi như thế được, Hạnh thấy mình cũng nên có trách nhiệm giúp đỡ anh trang trải cuộc sống. Gặp lại Dương, ý định muốn trả ơn ân nhân càng thôi thúc cô mạnh mẽ, đi làm kiếm tiền và đền đáp cho kỳ được. Nghĩ vậy, Cô hạ thấp sĩ diện của bản thân và lên kế hoạch, một ngày nào đó sẽ đến tổng công ty của Dương xin việc.

Một lần nọ, Hạnh thu dọn đồng sách vở giáo trình thời sinh viên đem cất gọn thì vô tình thấy cái phong bì nhận được hôm lễ tốt nghiệp. Vì đó là thành quả cho sự cố gắng suốt thời gian dài nên Hạnh trân trọng lắm, cảm thấy tự hào nên cô cầm lên tay đọc đọc mấy dòng chữ ghi trên đó. Rồi, Hạnh thấy phong bì như cộm lên, có vẻ như còn gì bên trong đó. Sự tò mò nổi lên, Hạnh mở ra và thấy một tờ giấy, đọc nội dung mà cô ngạc nhiên vô cùng.

Bức thư ngỏ ý muốn tạo điều kiện cho sinh viên có thành tích xuất sắc như cô được vào làm việc tại công ty, mà đó chính là nơi cô đã thực tập cách đây không lâu. Quá vui sướng, Hạnh nháy cẳng lên thích thú vì đương lúc gặp khó khăn thì có quý nhân phù trợ. Lẽ ra cô phải biết điều này từ lâu rồi nhưng hôm ấy đúng ngày mất của chị dâu, thần trí hỗn loạn cộng thêm Dương xuất hiện nên cô quên khuấy việc mình được học bổng bên trong có tấm thư ngỏ.

Đang tính chuyện nhờ vả Dương thì đọc được thư ngỏ, may quá, lần này không phải đi xa nữa rồi, công ty này chỉ cách trường học cũ không xa, vẫn như thời thực tập, Hạnh tính thuê lại phòng trọ lúc trước cô đã ở để tiện đi làm.

Dương quyết giấu nhem chuyện mình là sếp tổng của công ty, anh không muốn Hạnh phải lăn tăn suy nghĩ điều gì khi đi làm. Một một là tạo cơ hội

để cô có điều kiện bộc lộ và phát triển kỹ năng làm việc, mặt khác, anh muốn thử sức xem cô có thể chịu đựng được đến đâu. Vẫn quan điểm cũ có lần anh đã nói với Hạnh, một người đi lên từ vạch xuất phát với muôn trùng khó khăn thì cảm giác thành công mới thực sự mỹ mãn. Nếu chìm đắm trong sự hưởng thụ quá sớm ắt không có được sự phấn đấu đi lên...

Trở lại công ty cũ làm việc, mọi người vẫn còn nhận ra cô bé thực tập sinh nhỏ nhắn, giản dị ngày nào. Nụ cười rạng rỡ trên môi, Hạnh vui vẻ hòa nhập vào công việc. Bữa tiệc đêm chia tay thực tập sinh cách đây không lâu vì quá say nên Hạnh chẳng nhớ gì, do vậy, âm mưu của gã Trần Tùng giám đốc nhân sự không một ai khác ngoài Dương biết chuyện. Không biết thì có gì phải sợ, Hạnh vô tư làm việc và không có bất cứ một đề phòng cảnh giác nào...

Với Trần Tùng, Dương vẫn luôn nghĩ cách để một ngày nào đó trừng trị cho hắn một trận. Động vào ai chứ dám ra tay với Hạnh, anh quyết không để yên. Chỉ là, thời cơ chưa đến, hơn nữa việc hắn làm không có chứng cứ, bỗng nhiên làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng đến uy tín của công ty. Dày công gây dựng là thế, không thể vì chút tư thù cá nhân mà đánh đổ sự nghiệp được, Dương nghĩ vậy và âm thầm quan sát động tĩnh của tay Giám đốc nhân sự.

Một ngày nọ, tan làm sớm Hạnh ghé qua chợ trước rồi mới về nhà trọ, chợ chiều đông đúc mọi người chen lấn xô đẩy nhau. Mua được con cá chép tươi ngon, đang đi thì bị người phía sau va phải, Hạnh ngã bổ nhào ra phía trước, con cá lăn lóc xuống đường. Mọi người thấy vậy tò mò nên bu lại xem cô ngã có đau không? Ngã sấp mặt đương nhiên là đau rồi, trước mặt nhiều người quá, Hạnh dáo dác nhìn quanh xem con cá bị văng đi đâu.

Tiếc của, sợ có người lấy mất con cá, Hạnh quên cả việc mình bị đau vội vã đứng dậy đi tìm. Khi cô vấp ngã nằm xuống con cá theo đà trượt tay rơi xuống đất và văng đi một đoạn xa. Ngay cạnh hàng nước chè của bà béo bán xổ số, đám đông thấy Hạnh không sao thì bảo nhau giải tán hết.

Quần áo lấm lem bụi bẩn, nhìn ở đâu gối có chỗ vải đã bị rách... haizzz tự nhiên lại hồng cái quần, Hạnh thở dài tiếc của. Nhìn thấy con cá trước mắt rồi nhưng chân đau, cô tập tễnh từng bước một.

Đúng lúc ấy, hai người đàn ông đang ngồi uống nước chỗ bà béo nhìn thấy cô gái tập tễnh bước đến thì mắt sáng lên, gã trọc tếu ghé tai tên còn lại nói thầm:

Ê, mày có nhận ra đứa nào kia không?

Nghe gã trọc nói, tên kia mới quay ra nhìn:

Nhìn quen quen mà em không nhớ là ai!

Cốc!

Gã trọc đưa ngón tay gõ cái cốc một nhát vào đầu tên kia, vẻ mặt cau có:

Ngu như con lợn! Mới đây thôi mà mày quên nhanh thế?

Con hàng đấy thầy!

Gã trọc hai mắt xếch lên, hàng ria mép lờm chờm trông tướng mặt bặm trợn không tưởng, nhìn thấy Hạnh là hẳn đã nhận ra ngay. Chính là đứa con gái mà Trần Tùng nhờ xử lý, hôm đấy số đen, mấy tên háo sắc chưa sơ mui được gì thì bị phát hiện. Ảnh cô gái này gã trọc vẫn lưu trong điện thoại do Trần Tùng gửi đến, hẳn khôngỡ xóa vì nhìn cô cũng xinh. Hy vọng ngày nào đó gặp lại, quyết không tha!!

Bây giờ tính sao hả anh?

Tên kia hỏi lại.

Đang giữa đường giữa chợ, đương lúc thanh thiên bạch nhật thế này thì tính cái gì?

Đi theo nó thôi!

Gã trọc húp ngụm nước chè cái súp rồi phui đít đứng dậy, trả cho bà béo tiền chè thuốc rồi hai người lững thững vờ đi theo Hạnh. Bọn này có vẻ tiếc nuối con hàng, chơi qua nhiều cave rồi nhưng chúng vẫn háo hức được hiệp hà thứ con gái quê mùa bình dị thế kia...

Chợ đông người qua lại nên Hạnh không mấy may chú ý đến hai tên đang theo dõi mình. Xách con cá và mấy đồ linh tinh trên tay, cô tập tễnh lết từng bước về khu nhà trọ, vẻ mặt cau có không được vui vì tiếc cái quần Jean bị rách, chân lại đau nữa... haiz, ngày gì mà đen đui thế không biết?

Hai tên theo dõi Hạnh bình thản đi theo từ phía xa, biết chân cô đau nên chúng chẳng vội đi nhanh, cốt là muốn biết nhà cô ở chỗ nào, đợi có dịp sẽ ra tay. Đây là hành động tự phát của chúng, không phải chủ đích của Trần Tùng, vì cái đêm chia tay thực tập sinh, hẳn ngỡ rằng kế hoạch đã tính toán chi tiết rồi... không ngờ vẫn bị lộ. Sợ công an biết được nên hẳn chùn bước, không dám ho he gì nữa.

Trần Tùng sợ nhưng mấy tên đàn em không sợ, chúng rảnh rồi cò bắt cò bơ nên tùy hứng. Theo Hạnh về đến khu tập thể dành cho người lao động, hai gã thấy đông người nên không dám vào trong, đứng dưới lễ đường quan sát lên. Biết Hạnh ở tầng hai phòng ngay sát cầu thang lên xuống, chúng gật gù một lát rồi biến mất.

Từ hôm về nhà Hạnh, Dương bận đi công tác xa, về tổng công ty còn bao nhiêu chuyện cần giải quyết, hầu như phải đi gặp đối tác liên tục cho dự án sản xuất cuối năm nên anh không có thời gian rảnh nào để gặp Hạnh. Biết cô đã quay lại công ty làm việc anh rất vui, cố gắng sắp xếp công việc ổn thỏa để dành thời gian cho Hạnh nhiều hơn.

Tình cảm dành cho Hạnh với Dương tại thời điểm này mà nói anh không thể đong đếm được... tuy nhiên, mới gặp lại cách đây không lâu, Hạnh vẫn

cho rằng anh là ân nhân của cô nên khoảng cách vẫn còn xa. Ngay khi đến công ty, buổi tối hôm ấy Dương không nhịn được mà phóng xe ngay đến khu tập thể. Biết Hạnh ở đây là bởi lúc đi công tác, mọi việc liên quan đến cô đều có Nam Phong báo cáo lại.

Mua được con cá chép ngon nhưng bù lại quần rách, đầu gối trầy xước chảy máu nên Hạnh chẳng còn tâm trạng nào ăn uống. Cô đem con cá thả vào chậu nước, úp bát mì gói ăn qua loa rồi ngồi thẩn người nghĩ ngợi. Cuộc sống của những người cô đơn thật nhàm chán, bất chợt Hạnh lại nhớ đến Khánh, kể từ hôm anh ấy sỉ nhục cô thì mất tâm không thấy liên lạc gì. Nghĩ cũng buồn, trước đây còn yêu cứ ríu rít với nhau là thế, cứ tưởng cô đã quen với cuộc sống không có tình yêu rồi... nào ngờ, những lúc tủi thân thế này trái tim cô quạnh biết bao nhiêu.

Buổi tối rảnh rỗi, gã trọc tếu và tên đàn em không có việc gì làm, nhàn hạ quá, gió mát thổi nhẹ nhàng khiến chúng thấy thèm phụ nữ. Lại nghĩ đến Hạnh, cô gái suýt thì được ăn rồi lại trượt, hai tên gật gù nhau đến khu tập thể "thăm nom" cô bé một chút. Nghĩ là làm, mới tưởng tượng ra thôi mà ông nào ông nấy cứ cứng ngắc lên trong quần, hai tên hăm hở đi trong bóng tối.

Khu tập thể đông người nên cổng hầu như không khóa, chỉ chốt và cài then nên rất dễ đi vào bên trong. 9 rưỡi tối, công nhân lao động đi ngủ hết để lấy sức cho ngày làm việc hôm sau nên khu trọ yên tĩnh lắm, chỉ còn mấy phòng vẫn còn xem tivi nhưng hầu như đóng cửa hết cả. Hai tên lén đi lên tầng hai, khi đến phòng Hạnh, chúng ngó nghiêng một lượt rồi tìm cách vạy chốt cửa.

Bọn này ngày thường chuyên đi đòi nợ thuê, đói ăn thì trộm cắp vặt, nói chung chẳng có chuyện xấu xa gì chưa từng làm... nên chúng rất giỏi mở những cánh cửa khóa trái hoặc đại loại phá khóa. Hạnh nằm trong phòng, cô chưa ngủ, chân đau nhức từ chiều nhưng lì lợm không chịu bôi thuốc,

thấy cánh cửa kì cạch như có người động vào nhưng cô lại nghĩ mình chốt bên trong, làm gì có ma nào mở được? Nghĩ vậy cô yên tâm nằm tiếp!

Bọn kia rất lạnh, chúng có dụng cụ bẻ khóa rất khéo, gần như không phát ra tiếng động quá lớn, cứ thấy tiếng kì cạch khẽ khẽ Hạnh nghĩ hay chuột nó định vào phòng? Cô đập chân xuống giường xùy xùy mấy cái... Hai tên ở ngoài hí hửng mừng thầm "cô em cứ nhắm đi, tí nữa sẽ có hai con chuột vào ngủ với cô em đó"... Trong bóng tối, gã trọc tếu nở nụ cười man rợ đầy khoái trá nhưng tuyệt nhiên không phát ra bất kỳ âm thanh nào gây chú ý.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 41

Từ tổng công ty đến chi nhánh cũng hơn 7 tối, sắp xếp công việc, tắm gội và ăn tối xong nhìn đồng hồ đã 9h. Chẳng biết Hạnh đã ngủ hay chưa nhưng Dương không chờ được, anh lái xe đến khu tập thể cô đang ở, hành lang đèn sáng được tắt bớt đi, chỉ còn bóng đèn sáng ngay cổng vào và cầu thang đi lại. Các dãy phòng đều tắt đèn im ắng, nhìn cảnh vật êm đềm ấy Dương thoáng hụt hẫng... phải chi anh không bận rộn đến thế!

Ngồi trong xe, mở list nhạc buồn, hướng ánh mắt về phòng trọ của Hạnh, Dương đắm chiêu suy nghĩ... Gã trọc và đàn em loay hoay mãi cũng phá được chốt cửa phòng Hạnh, hai tên sướng như phát điên vì nghĩ sắp sửa được đê mê sung sướng.

Tạch!!

Cánh cửa phòng bật mở, Hạnh giật thót, lúc này cô mới sợ hãi vì biết âm thanh này không phải do chuột làm ra. Đích thị là người! Tim đập thuyênh thuyech, trong bóng tối mờ mờ, ánh mắt Hạnh dáo dác nhìn về phía trước. Cánh cửa dần hé mở, hai bóng dáng đàn ông cao gầy từ từ đi vào trong căn phòng, Hạnh nín thở quan sát, đầu óc xuất hiện ý nghĩ tiêu cực "chuyến này thì xong rồi"....

Hai tên đàn ông biến thái tưởng Hạnh đã ngủ say nên chúng chậm chạp bước đi thật khẽ, cố hòa nhập với bóng tối trong phòng. Dường như cô bé này đi ngủ không mắc màn, căn phòng chật hẹp, đi mấy bước đã đụng vào tường, gã trọc đau nhói vì cú va khẽ suýt xoa một cái rồi lại im bật. Thì ra

hắn cũng biết sợ, nhưng đây chỉ là bước thăm dò, hắn muốn giữ yên lặng để Hạnh ngủ say và không có cách nào chống cự lại được mà thôi.

Cầm điện thoại trong tay, Hạnh nhét vào túi quần, cô định bụng, nếu bọn chúng động vào người, cô sẽ tìm cách chống trả và gọi người cầu cứu. Tên đàn em mò mẫm lên giường nhưng rờ rẫm không thấy người đâu, vì Hạnh đã tiến đến sát góc tường từ khi nào rồi. Hắn ngồi hẳn lên giường bàn tay sục sạo chặn gối để tìm kiếm, âm thanh ồn ào không kiêng dè gì nữa, thì thầm nói với nhau:

Có bật đèn lên không?

Thôi đừng, tối tối vậy mới thích!

Nói rồi cả hai lao lên giường Hạnh, chiếc giường đơn bé nhỏ chịu sức nặng của hai người đàn ông phát ra âm thanh ọp ọp. Hạnh sợ run lên, cảm giác sợ hãi giống như năm nào ở nhà anh cả, đêm đến bị chị dâu và gã Thìn trói chặt định bỏ xác phi tang. Thoáng chốc cô thấy mình khổ quá, không gây thù kết oán gì nhưng luôn gặp phải những con người đáng ghét thế này.

Tiếng thở phì phèo của hai tên háo sắc dần tiến đến, Hạnh sợ quá, cô đang định hét lên thì có điện thoại, điện thoại trong túi quần rung lên nhưng may quá bọn chúng không biết. Vì cô tắt âm, chúng đang định lao vào cô nên không chú ý tiếng rì rì của điện thoại.

Là Dương gọi, anh chờ ở dưới lòng đường nhưng rồi vẫn bấm gọi cho cô. Biết Khánh và Hạnh đã không còn liên hệ nên Dương chẳng ngại gì nữa, bây giờ anh chính thức tán tỉnh cô. Ngồi trong xe, hồi hộp chờ đợi hồi âm từ Hạnh, Dương đâu biết rằng cô đang bị kẻ xấu đe dọa. Mím chặt môi, mắt dán vào màn hình và chờ đợi tiếng kêu tút tút....

Aaaa...

Hạnh hét lên khi có một tên sờ phải chân cô, bàn tay thô nhám rập rập khiến cô nổi gai ốc.

Haha... con em nó chưa ngủ!

Thấy Hạnh giãy nảy gã trọc thích thú, hẳn chẳng sợ hãi gì cả, trái lại, trước sự hoang mang của cô gái trong bóng tối, hẳn thích thú vô cùng, buột miệng nói ra câu vô nghĩa. Đồng thời, tên còn lại cũng rờ rẫm vào người cô, Hạnh vùng vẫy, mồm miệng nhanh chóng bị bịt chặt lại vì nơi này đông người, bức vách san sát nhau. Chúng không sợ Hạnh vì sức đàn bà mỏng manh, nhưng nếu cô hét lên thì tất nhiên, ai cũng có thể xuất hiện để ứng cứu. Bởi vậy, chặn họng cô lại là điều tất yếu.

Cô gái đáng thương bị hai người đàn ông bản thủ khống chế, chúng vợ tày ý khăn vải gì đó trên giường và nhét vào miệng cô. Biết gặp phải chuyện xấu, mà không phải lần đầu tiên, lần trước cô đã thoát chết hy hữu nên Hạnh tự trấn an mình vào lúc này, cố gắng bình tĩnh nhất để suy xét sự việc.

Điện thoại hết chuông thì ngừng lại, một lát sau nó lại rung lên. Không biết ai đang gọi, nhưng lúc này cô rất cảm ơn người đó, chỉ cần phát ra tín hiệu gì đó thì chắc chắn cô sẽ được giúp đỡ. Nghĩ vậy Hạnh ra sức giãy giụa và giằng co, quả nhiên, chiếc điện thoại trong túi vô tình được kết nối với đầu dây bên kia.

Dương gọi lần thứ nhất không được kiên nhẫn bấm gọi lần thứ hai, thấy Hạnh bắt máy anh mừng rỡ chưa kịp nói gì thì bỗng nghe thấy tiếng sột soạt, sột soạt. Là cô để điện thoại trong túi quần, khi giãy giụa sẽ tạo sự ma sát nên âm thanh ấy là dĩ nhiên, nhưng rồi...

Ư ư.. ứ ứ...

Tiếng Hạnh ứ ứ như có người đang khống chế cô, âm thanh giằng co trong phòng đều bắt hết qua sóng điện thoại, bóng đêm yên tĩnh khiến anh

nghe được tất cả. Dự cảm có gì đó không bình thường, Dương vội nói:

Hạnh, là anh đây, anh Dương đây!

Hạnh, em sao thế? Nói anh nghe xem nào?

Đầu dây bên kia vẫn không trả lời, thấy điện thoại không rung nữa Hạnh đoán rằng cuộc gọi đã được kích hoạt vì cô nghe loáng thoáng như tiếng người nói phát ra. Không nghe rõ là ai nhưng Hạnh tận dụng cơ hội, cô hét lên to hơn, chân tay cố đập xuống giường chống trả để bọn người xấu tức giận và nói ra mấy lời gì đó.

Quả nhiên, trước sự chống trả quyết liệt của Hạnh, gã trọc điên lên túm tóc cô và tát cái bốp vào mặt, Hạnh hét như gầm lên nhưng âm thanh bị chặn lại bởi khăn vải, vẫn đủ thu vào điện thoại, Dương kinh hãi vì đoán cô đang gặp chuyện không may. Anh xuống xe, mang theo điện thoại và hăm hở chạy lên khu nhà trọ, sải bước thật nhanh lên cầu thang và hy vọng Hạnh đang ở trong phòng trọ, hy vọng anh đến kịp thời, nghĩ lại lúc trước cứu được cô từ đám đàn em của Trần Tùng, Dương càng thêm sợ hãi.

Sau khi phá được khóa và mò vào phòng, gã trọc và đàn em nhanh chóng chốt cửa lại để "hành sự". Đứng trước cửa phòng, Dương nôn nóng gọi cửa, cộc cộc cộc cộc... không có ai trả lời, vì biết có người ở ngoài nên hai tên biến thái ngồi im, Hạnh thì sợ hãi, cô tưởng bọn chúng lại kéo thêm người đến đây. Tuy nhiên....

Hạnh, là anh đây!

Anh Dương, em ngủ chưa? Mở cửa cho anh với!

Vì lo lắng cho cô nên Dương nói giọng hấp tấp, nghe thấy giọng anh, Hạnh mừng rỡ khôn xiết, đang lúc gặp nguy thì có người xuất hiện. Cô giãy điên đảo hơn làm hai gã kia phải dùng hết sức để ghì chặt, Hạnh găm gờ trong cổ họng, Dương nghe được cả, biết bên trong có người xấu anh dùng

chân đạp thật mạnh. Cánh cửa mới bị hai gã phá chốt nên chẳng mấy chốc đã bị bung ra. Ánh sáng hành lang ủa vào, thân hình cao lớn của Dương lừng lừng giữa cửa, anh mở đèn điện thoại lên tìm kiếm Hạnh.

Hai tên xấu xa chột dạ, vội vàng thả lỏng Hạnh ra toan đứng dậy để ra ngoài chạy trốn, nhanh như cắt, Dương dùng chân ngáng chúng lại. Tung cước đạp cho mỗi tên một đạp đau điếng, chúng ngã lăn xuống đất, phòng chật, một tên ngã xuống đầu va vào giường kê cái cộc, mồn rú lên nghe ớn tai khủng khiếp.

Hạnh bàng hoàng vì sự xuất hiện của Dương, sự sợ hãi và mừng rỡ lúc này cứ đeo bám lấy nhau, sợ hai gã biến thái làm càn và vui sướng khi thấy Dương xuất hiện. Anh ngẫu quá, ngang nhiên khí phách không giống như đêm nào ở nhà cô, to cao mà sợ bé Na...

Em không sao chứ?

Dương nhìn Hạnh, quần áo cô sộc sệch, tóc tai rối bù, ánh mắt đờ đẫn đi... nhìn cảnh này anh đau lòng quá. Người con gái mà anh thương liên tiếp lần này đến lần khác bị người ta hãm hại, nhưng rất may, lần nào anh cũng xuất hiện kịp thời. Hạnh nhìn anh ánh mắt cảm phục, bờ môi mấp máy muốn cất lời nhưng ngay lúc đó gã Trọc phản đòn, chúng có hai người nên muốn liên minh và đánh bại Dương. Nhân lúc anh đang nhìn Hạnh đắm đuối, một tên vờ đứng dậy, rút con dao Thái Lan dắt ở cạp quần ra định hù dọa:

Khôn hồn thì đưa tiền đây!

Bọn chúng cậi đông bắt nạt yếu.

Dương không sợ, cả hai tên vừa mới bị dính đòn, lẽ nào mấy chiêu bản thủ này anh phải sợ chúng sao?

Có giỏi thì chúng mày đến đây!

Dương buông lời thách thức, động tác nhanh như cắt anh bật công tắc điện lên, căn phòng sáng bừng, tùy ý vứt điện thoại của anh đến chỗ Hạnh, Dương lao đến chỗ hai tên biến thái. Một gã nhanh chân đập vào bụng anh một nhát, gã còn lại chìa con dao Thái Lan ra phía trước. Dương xoay người né dao nhưng không may con dao nhọn vẫn lia một đường nhỏ ngay cạp quần. Cảm giác đau nhói khiến Dương tức tối, hai mắt anh gườm gườm, hàm răng siết chặt, tay vo thành nắm đấm nhắm trúng mặt gã trọc mà tung cước. Bị phản đòn tên trọc ngã lăn xuống đất kêu oai oái, sa sầm mặt mày, buông con dao Thái Lan ra và lấy tay ôm mặt.

Tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ bản lĩnh được đến vậy, Dương nhìn sự hèn hạ của gã Trọc rồi nhếch mép. Tên còn lại khom lưng đứng dậy định bỏ trốn, Dương biết ý nên vội chặn ngang cửa không cho hắn có cơ hội bỏ trốn. Thấy tiếng động phát ra, một số phòng khác mở cửa chạy đến xem, đứng ở ngoài hành lang, họ há hốc mồm khi thấy chàng trai mặc đồ đen cao lớn nước da trắng mịn đứng ngang nhiên giữa phòng, hai tên tội đồ khúm núm quỳ xuống đất, vè mặt rầu rĩ van xin. Còn Hạnh, cô tròn mắt ngồi im như pho tượng và chứng kiến người đàn ông ở trước mắt, cảnh tượng này giống như trong mơ vậy, lẽ nào, đời cô thực sự có ngày được soái ca cứu giúp sao???

Em còn nhìn gì nữa? Bấm số gọi công an đến đây, định để cho chúng tung hoành thêm nữa à?

Quay sang Hạnh, Dương nhìn cô rồi buông lời nhắc nhở.

Cô lặp bập:

Gọi số nào ạ?

Công An!

Dương đáp gọn lỏn.

Em không biết mật khẩu.

Hạnh thật thà đưa điện thoại lên phía trước, ý nói anh hãy tự mở khóa và gọi đi, nhưng rồi nhìn lên màn hình, trái tim Hạnh bỗng đập thật nhanh, cảm giác như có bao nhiêu nơ ron thần kinh hạnh phúc đều xuất hiện lúc ấy. Là bởi, điện thoại anh gọi cho cô từ khi này vẫn còn đang nghe, cô không tắt, anh cũng không tắt, anh lưu tên cô là một icon♥đỏ chót. Hạnh vui sướng không gì diễn tả được, thì ra... anh để hình bóng cô trong tâm trí mình từ bao giờ rồi.

Hạnh bấm nút tắt kết thúc cuộc gọi, màn hình điện thoại tối om, cô mở lại lần nữa, Dương khẽ đáp:

Hạnh Dương viết liền không dấu!

Hạnh tròn mắt, mật khẩu điện thoại anh cài lòng ghét tên cô và anh với nhau, cô đơ ra lần nữa, Thấy biểu hiện ấy anh vội nhắc:

Em sao thế? Mở nhanh lên rồi gọi công an đi, số anh lưu ngay đầu danh bạ.

Hạnh vội vàng làm theo, bấm được số của công an, Dương vội vàng lấy lại điện thoại từ tay cô, đầu dây bên kia nhắc máy, anh đọc thông thạo địa chỉ khu phố và nhà trọ để công an đến ngay, vì anh biết, nhìn Hạnh ngỡ ngác thế kia chưa chắc đã nói chính xác được nơi mình ở hiện tại là khu phố nào.

Hai tên biến thái vội vàng xin lỗi, chúng quỳ hăn xuống để van xin, đương nhiên Dương không đồng ý. Nếu như để chúng thoát chạy thì khác nào thả hổ về rừng? Chưa kể, nếu hôm nay anh không xuất hiện kịp thời có lẽ Hạnh của anh đã bị chúng ăn "gỏi". Chậc chậc, xem qua một lượt, Dương thấy bọn này quen quá.... Và rồi anh nhớ lại, cái đêm liên hoan chia tay thực tập sinh anh theo gót đến quán bar để bảo vệ Hạnh, núp trong nhà

vệ sinh anh đã nhìn thấy chúng. Thì ra, bọn này là tay chân của Trần Tùng, Dương điên đứ:

Ai sai chúng mày đến đây?

Dương nói như gào lên.

Dạ... dạ... không có ai sai...

Gã trọc lấp bắp, hai hàm răng cắn chặt vào nhau vì run sợ.

Dương bực bội vì câu trả lời mà anh cho là không thành thực ấy nên đá một cước vào người gã trọc:

Nói!!!

Em thề, bọn em thấy cô này xinh nên định trêu ghẹo tí, không có ai sai khiến cả...

Anh dai, em xin lỗi anh, em nói thật, anh tha cho bọn em đi...

Lên đồn công an mà giải thích!!

Dương lạnh lùng nói ra mấy câu đó, ngữ khí tức giận vô cùng. Một lát sau thì công an đến, họ nhanh chóng áp tải hai tên biến thái về đồn, mọi người tò mò đứng kín ban công cả dưới lòng đường xem trộm. Phần ít là xem bắt trộm, phần nhiều là nhìn ngắm mỹ nam lạ hoắc ở đâu xuất hiện. Hạnh mặc kệ sự bàn tán và ngó nghiêng bên ngoài, thần trí cô bây giờ chỉ có thể nghĩ đến một người, đó là Dương.

Anh ấy đang đứng ngay trước mặt nhưng Hạnh vẫn không ngừng suy nghĩ, có quá nhiều bất ngờ, chỉ là cô không hiểu được vì sao anh lại xuất hiện đúng lúc đến thế... Nghĩ lại mấy năm trước, đúng lúc cô đang chơi với giữa ranh giới sự sống và cái chết thì anh xuất hiện, đưa cánh tay ra và gieo

cho cô hy vọng, nghị lực để sống tiếp. Anh xuất hiện những lúc khó khăn nhất để giải vây cho cô giống như định mệnh mà ông trời đã sắp đặt vậy...

Tại sao nhà có trộm mà em không gọi người giúp đỡ?

Dương cất lời phá tan bầu không khí đang yên lặng ấy.

Trộm vào bất ngờ nên... nên....

Hạnh định thanh minh điều gì đó song trước mặt anh, lời muốn nói ra lại bị nghẹn ứ ở cổ họng không sao diễn tả được thành lời.

Còn ngồi đó làm gì nữa?

Xuống giường và đi theo anh!

Yêu Hạnh biết nhường nào nhưng lúc này, với anh, cô ấy chưa phải là bạn gái chính thức. Bởi vậy, không muốn bị quê nên Dương đành lịch sự nhắc nhở... thực lòng là muốn ngồi bên giường và ôm cô vào lòng lắm, giây phút thấy Hạnh với ánh mắt hoang mang sợ hãi trái tim anh như bị bóp nghẹt lại, đau đớn vô cùng.

Hạnh nghe lời tằm tấp, cô tập tễnh đứng dậy rồi xuống giường đứng cạnh anh, gối chân bị đau nên cô đứng hơi khom người. Thấy bộ dạng ấy, Dương lo lắng:

Chúng nó đã làm gì em?

Không... không có, chúng... chúng không làm gì cả!

Hạnh ập úng giải thích, cô tưởng anh hiểu lầm rằng chúng đã sàm sỡ cô.

Không làm gì mà chân em lại đau thế?

Ánh mắt Dương nhìn chăm chăm vào gối chân cô, máu rỉ ra thấm vào vải quần đã khô lại còn in hằn trên đó.

Dương ngồi xuống mạnh dạn nắn nắn chân cô, Hạnh ngại ngần đẩy anh ra, thì ra anh ấy đang quan tâm chân cô bị đau, không phải hiểu lầm chuyện vợ vẫn mà cô đang nghĩ...

Em không sao, chiều nay đi chợ em bị té ngã nên chảy máu thôi!

Bỗng nhiên Hạnh nói lưu loát, trôi chảy lạ thường.

Thật chứ?

Dương như không tin lời cô nói.

Hạnh gật gật.

Có chuyện gì em không được giấu anh, hiểu không?

Dương nhìn vào Hạnh, ánh mắt dịu dàng. Anh định kéo tay dắt cô đi khỏi nơi này vì bây giờ căn phòng hỗn độn bẩn thỉu chuyện xung đột khi này, hơn nữa anh cảm thấy nơi đây không được an toàn. Anh muốn bảo vệ cho người con gái mình thương nên không thể để Hạnh lại đây đêm nay được. Cánh tay vừa đưa ra phía trước thì bỗng nhiên Dương khụy xuống, ở bên hông, máu chảy ướt đầm cả quần áo, mặt anh tái nhợt đi.

Anh... anh sao thế?

Hạnh ngồi xuống kịp thời đỡ Dương dậy vẻ mặt lo lắng.

Anh không sao, lúc này đánh nhau không tránh được lưỡi dao của mấy người kia.

Dương làm mặt tươi tỉnh sợ Hạnh buồn và lo lắng, lạ thật, lúc ấy bị lưỡi dao lướt qua anh chỉ thấy hơi nhói nhói, ai ngờ máu chảy nhiều như vậy.

Hạnh thấy vẻ mặt anh như vậy liền gọi xe định đưa anh tới bệnh viện.

Không cần đâu, xe anh để dưới kia!

Dương gạt luôn ý định của Hạnh sang một bên vì anh không muốn đến bệnh viện.

Nhưng, anh đang bị thương, cứ thế này không thể được!

Hạnh càng lo lắng hơn.

Dìu anh xuống dưới!

Dương nói như ra lệnh cho Hạnh, cô răm rắp nghe theo, lúc này anh có nói gì chắc cô cũng làm theo vì anh không phải ân nhân đơn thuần nữa, phải gọi là đại ân nhân!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 42

Ngồi vào xe riêng, Dương vẫn giữ được tỉnh táo và lái xe rời khỏi khu tập thể, có lẽ do mất máu nên đầu óc hơi choáng một chút.

Đến bệnh viện đi anh, nếu không sẽ nhiễm trùng đó!

Hạnh nhìn Dương khẩn khoản.

Anh nói không cần là không cần, chỉ cần em sơ cứu vết thương cho anh là đủ.

Dương đáp gọn lỏn.

Hạnh ngơ ngác:

Nhưng em không phải bác sỹ!

Với anh, em chính là thuốc giảm đau!

Lời vừa thốt ra, cả Dương và Hạnh đều nhìn đối phương không chớp mắt, hai trái tim trong lồng ngực được thể lại đập rộn ràng. Hạnh bối rối quay đầu sang hướng khác tránh ánh mắt đầy tình ý ấy của Dương.

Khách sạn Dương đang ở cách chỗ Hạnh không xa lắm, xe chạy một lát đã dừng lại trước sảnh. Dương mở cửa cho Hạnh rời ra hiệu cho cô đi theo mình, Hạnh quan sát một lượt rồi ngờ ngợ... Nơi này quen quá, dường như cô đã từng đến đây rồi, mãi nhìn ngắm nên Hạnh cứ đứng im một chỗ không chịu bước vào trong.

Em không định vào trong à?

Dương cất lời phá tan suy nghĩ của Hạnh.

Nhà trọ của em hiện giờ không an toàn nên anh đưa em đến đây, không làm gì em đâu mà em phải sợ!

Dương nói tiếp vì anh đang nghĩ cô sợ hãi mình có ý đồ không tốt với cô.

Em thấy nơi này quen quá!

Hạnh thật thà.

Em đã từng đến đây?

Dương hỏi lại, nhưng khi vừa dứt lời anh liền nhớ, chính xác là anh đã đưa Hạnh về đây, cái đêm liên hoan chia tay thực tập sinh cô say rượu... nhưng, hôm đấy cô ấy say mà, làm sao nhớ được mình đã đến đây?

Hình như là em đã đến...

Hạnh mơ hồ nhớ lại.

Thôi, chuyện đó tính sau, mau lên phòng đã, em không định sơ cứu vết thương cho anh à?

À... vâng... vâng..

Nghe Dương nhắc nhở Hạnh mới nhớ ra rằng anh đang bị thương, không biết vết thương có nghiêm trọng không, cô thấy lo quá. Vì phòng cũ có cả Nam Phong nên Dương đặt một phòng khác biệt, lúc lên cầu thang anh nhắc cho cậu thư ký đem đồ cần thiết của mình đem sang phòng trước. Hạnh rảo bước đi theo, đầu óc vẫn không ngừng nhớ lại chuyện cô đã từng đến đây. Một đêm tại khách sạn này với người đàn ông bí ẩn, cô luôn muốn

tìm hiểu về đêm đó nhưng chẳng có dấu vết gì ngoài phong bì có mấy chữ lưu lại và số tiền \$ không nhỏ.

Không nghĩ thì thôi, nghĩ đến lại thấy buồn, tình cảm năm nào được chấp cánh một chút thì quá khứ lại hiện về. Hạnh cứ đĩnh ninh đêm đó (đêm chia tay thực tập sinh) đã trao lần đầu tiên cho người đàn ông lạ mặt nên bây giờ cô thấy tự ti quá... chẳng may sau này có yêu Dương thật lòng, hai người ở bên nhau... liệu anh có vì chuyện đó mà ghét bỏ cô hay không? Lòng trùng xuống, tâm trạng vui vẻ khi nãy tan biến, chân Hạnh không muốn bước đi nữa.

Đúng lúc ấy Dương quay lại nhìn cô, ánh mắt anh trong veo khiến tim cô loạn nhịp, bao nhiêu tự ti lại bay đâu hết.

Em đang nghĩ gì vậy?

Dương hỏi HẠNH, song chính anh cũng đang nghĩ lại chuyện đêm đó, một đêm anh cảm thấy mình vô cùng thất bại. Được ôm ấp cô trong tay song lại chẳng hề thoải mái, bởi, anh là người đến sau... Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, cũ mới chẳng còn quan trọng nữa, cốt là Hạnh có ý với anh hay không mà thôi?

Em có nghĩ gì đâu... nơi này sang trọng quá!

Hạnh rụt rè lấp liếm đi suy nghĩ của bản thân.

Cũng chỉ là nơi để ở thôi mà, có gì mà phải câu nệ như thế?

Đi theo anh!

Nói rồi Dương cầm tay Hạnh dắt đi, cô như bị thôi miên, hai chân cứ bước đi thoăn thoắt bên cạnh người đàn ông cao lớn này. Mùi nước hoa trên người anh tỏa ra, ở cự ly gần Hạnh ngửi thấy hết, sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế.... Mùi này cô đã ngửi được ở đâu đó...

Em đi tắm trước đi!

Vào phòng nghỉ Dương buông tay Hạnh ra nhắc cô nên đi tắm. Không biết buổi tối cô đã tắm hay chưa, nhưng nghĩ đến cảnh Hạnh bị hai tên biến thái kia trêu ghẹo là Dương thấy khó chịu, muốn cô tắm gội để gột rửa đi những suy nghĩ ấy trong não bộ.

Không vội, để em xem vết thương cho anh!

Hạnh nài nỉ, cô quan tâm đến anh vì lo sợ vết thương nghiêm trọng.

Anh không sao, anh tự làm được!

Dương tỏ vẻ ga lăng, thực ra cũng muốn thử lòng xem HẠNH có chút cảm kích gì với mình không, giục cô đi tắm nếu như Hạnh đi luôn chứng tỏ không quan tâm đến anh. Và anh đã có câu trả lời, người ta vì đem lòng yêu mến mới quan tâm đến vết thương, lo lắng cho sức khỏe của mình... nghĩ vậy Dương vui lắm, suýt thì bộc lộ ra mặt.

Khuôn mặt tái nhợt vì mất máu nhưng lúc này vẫn nhoẻn miệng cười thật tươi.

Anh không đau nữa à?

Thấy Dương cười cười Hạnh ngạc nhiên hỏi.

Anh đau chứ!

Dương lập tức thu lại nụ cười quá đà.

Vậy anh cởi áo ra để em sơ cứu vết thương cho!

Dụng cụ y tế ở chỗ kia.

Dương chỉ tay vào cái balo Nam Phong đem lên từ khi nãy.

Sao anh biết mình sẽ bị thương mà chuẩn bị dụng cụ y tế từ trước?

À... Anh cẩn thận, đi đường xa mang theo đề phòng, chẳng may xảy ra sự cố thì có cái để xử lý..

Dương nói dối mặt không biến sắc.

Ra vậy.

Hạnh ngậm ngùi, lật tà áo sơ mi lên, khoảng da thịt trắng ngộn lộ ra trước mắt chao ôi là máu, cô không nghĩ máu chảy nhiều đến vậy. Tay cô run run, vết thương ngay cạp quần Jean của anh, trên này chỉ là máu nhuộm đỏ.

Em không nghĩ vết thương lại nghiêm trọng thế này, anh thực sự ổn chứ?

Anh ổn!

Nhưng....

Em để anh tự làm!

Nhìn ánh mắt hoang mang của Hạnh, Dương biết cô sợ, máu đỏ thế này, vết thương đúng là không nhỏ, lấy bông y tế anh nhúng cồn và cẩn thận lau chỗ da có máu.

Để em!

Hạnh nhanh tay đón lấy bông và giúp đỡ, Dương ngồi dần mặt ra.

Hay anh thay đồ ra đi, toàn máu thôi, còn nữa, vết thương còn ở bên dưới, anh lựa đồ dễ mặc thì em mới sơ cứu được!

Nghe em!

Dương nói rồi ngoan ngoãn đứng dậy lấy đồ để thay ra, cảm giác được sai khiến thế này thật thích. Anh đi vào phòng tắm cởi bỏ bộ quần áo dính máu và bồn do xung đột khi này vứt vào thùng rác, mặc tùy ý chiếc áo ngủ ra ngoài, áo rộng thùng thình, anh nghĩ mặc thế này sẽ thuận lợi hơn để sơ cứu vết thương.

Dương hơi chóng mặt, anh nằm ngửa trên giường, tà áo ngủ buông lơ lửng hờ hợt để lộ ra vết thương dài cỡ một gang tay cho Hạnh sơ cứu. Trên bề mặt da trắng trẻo in hằn vết thương đỏ thẫm máu, Hạnh thấy ghê tay nhưng vẫn cố làm cho được, vì anh ấy đã cứu cô từ tay bọn biến thái. Chút hành động này có đáng gì đâu mà không thể làm?

Nhưng mà, chiếc áo ngủ thực sự không được kín đáo cho lắm, ở bên trên, khuôn ngực Dương gần như ở trần trước mặt Hạnh. Thân dưới, bộ phận nam giới nằm im trong lớp quần sịp tối màu giống bộ đồ khi này anh mặc. Hạnh nóng mặt, não bộ cô thoáng suy nghĩ về chuyện nhạy cảm... Hạnh ơi, Hạnh ơi... Hạnh tự gọi tên mình. Con gái đã từng làm chuyện đó thì hay suy nghĩ bậy bạ thế này à?

Câu hỏi xuất hiện trong đầu Hạnh khi cô nhìn ngắm có thể Dương, và cô vẫn nghĩ bản thân mình thật sự đã mất đi sự trong trắng.

Miếng bông trắng trong tay bị cô bóp chặt từ khi nào, Dương nằm yên không thấy Hạnh sơ cứu thì rướn cổ lên nhìn:

Em để anh tự làm nhé, nhìn sợ quá à?

Nói rồi anh lại nhìn vào quần sịp mình đang mặc, nhanh ý anh hiểu ngay, rõ ràng Hạnh đang xấu hổ vì chiếc áo ngủ quá buông lơ lửng. Dương hậm hừ nuốt nước bọt rồi kéo kéo lại tà áo che chỗ cần che lại.

Anh xin lỗi!

Lời nói vô nghĩa của Dương vẫn chẳng thể nào xóa tan được ý nghĩ không nghiêm túc trong tâm tư của cả hai. Hạnh chết trân nhìn anh bối rối.

Em làm đây!

Hạnh tập trung lau chùi vết thương, mặt cô đỏ bừng, ngón tay thon dài khê miết miết trên da thịt, vết thương bây giờ chỉ còn lại một vết dài đỏ ửng trên da. Dương không thấy đau, trái lại còn có chút kích thích. Quái gở, lẽ nào tay Hạnh thực sự có chứa thuốc gây tê? Hay vì anh thích cô nên lúc này mới gây ra ảo giác???

Hạnh bôi thuốc sát trùng, dán bông băng cẩn thận rồi nhanh chóng bỏ vào phía phòng tắm, tim cô vẫn đập thật nhanh. Thật kỳ lạ, mỗi lần ở bên người đàn ông này lý trí cô cứ đảo lộn hết cả.

Dưới làn nước ấm dễ chịu, Hạnh thả hồn dưới vòi sen đầy thích thú, những hạt nước nhỏ li ti thi nhau rơi trên cơ thể cô. Dương nằm ở sofa nhìn vào, qua ô cửa kính mờ mờ thấy dáng người thon thả của Hạnh đang không mặc gì, ưỡn ẹo dưới vòi sen. Khẽ nuốt nước bọt, Dương thầm nghĩ, cô ấy định khiêu khích anh hay sao? Bản thân đang bị đau thế này, lẽ nào cô thật sự muốn làm anh khó xử?

Dương không rời mắt được khỏi ô cửa kính phòng tắm, nó như có ma lực, chỉ cần Hạnh còn đứng đó anh nhất định không chịu nhắm mắt!

Tắm gội xong Hạnh mới sực nhớ ra, mình không có quần áo để thay? Giờ sao? Bộ quần áo khi nãy đã bẩn và ướt, không lẽ mặc lại? Nhìn lại trên giá treo đồ, may quá, vẫn còn một chiếc áo ngủ treo ở đó. Hạnh nghĩ, có lẽ khách sạn chuẩn bị sẵn cho khách, cô loay hoay khoác cái áo lên người tuy nhiên bên trong không có đồ lót. Cảm giác buông thõng ở bên trong không được quen lắm nhưng còn hơn là không mặc gì. Tóc ướt rủ xuống mặt và hai bờ vai, Hạnh khúm núm bước ra ngoài trong bộ áo ngủ ngắn cũn. Hai

tay cô giơ chéo giữa hai chân vì ngượng ngùng, sợ Dương đánh giá cô sexy.

Quả đúng là sexy thật, Hạnh chưa bao giờ ăn mặc kiểu thế này, phần da thịt lộ liễu quá mức. Hướng mắt về phía sofa, Dương vẫn nằm đó và chăm chăm nhìn cô. Nhưng rồi, ánh mắt Hạnh rất nhanh chóng đã quét xuống phía dưới, cô phát hiện nơi hạ thể, qua một lớp quần sịp và áo ngủ mà cậu nhỏ của Dương vẫn nhô lên đầy thách thức. Ánh mắt anh thân nhiên như không, Hạnh bẽn lẽn đi về phía giường trốn tránh ánh nhìn ấy, hai má cô nóng bừng.

"Anh ấy đang bị thương... anh ấy bị thương.... là ân nhân, anh ấy là ân nhân"..

Hạnh lẩm rẩm mấy câu vô nghĩa đó, Dương thấy cô thì thào nhưng không hiểu Hạnh đang nói gì. Từ lúc Hạnh từ phòng tắm bước ra, Dương như người bị mất hồn, thần trí lơ đãng, có lẽ mãi nghĩ đến đường cong mềm mại kia nên anh mất tự chủ. Vô thức anh đưa tay xuống dưới, trời ơi nó đã biểu tình từ khi nào chẳng hay... hèn gì Hạnh nhìn anh xấu hổ đỏ mặt né tránh.

Dương vờ cất giọng xóa tan bầu không khí ngượng ngùng ấy, mà thực ra anh có ngại gì đâu.

Em cứ ngủ trên giường đi, đêm nay anh sẽ ngủ ở đây.

Nghe Dương nói Hạnh vội chạy ra:

Ấy, không được, anh đang bị đau, vẫn nên để anh nằm giường thì hơn.

Em nằm dưới nền nhà cũng được.

Tại sao em phải nằm dưới nền nhà?

Dương ngạc nhiên.

Nền nhà ở đây còn đẹp gấp mấy lần chỗ em ở, có gì mà không nằm được? Chỉ cần có chăn gối là ok rồi.

Hạnh hồn nhiên đáp.

Không được, anh đường đường là nam nhân không thể để nữ nhi như em phải thiệt thòi như vậy.

Em nằm trên giường, anh nằm sofa, cứ vậy nhé!

Dương lớn tiếng sắp xếp vậy chứ trong lòng anh thích được lên giường nằm chung với Hạnh biết bao. Anh đang muốn gì thì chắc Hạnh cũng biết rồi, biểu hiện khi này còn phải giải thích nữa sao? Chỉ là, làm sao để xóa tan khoảng cách vô hình ấy? Dương nghĩ mãi mà không biết tiếp cận làm sao cho phải đạo.

Nghe lời Dương, Hạnh ngoan ngoãn nằm lên giường, tóc còn ướt nhưng cô mặc kệ, chẳng sấy khô gì sất, tung tẩy trên chiếc giường rộng thênh thang, mùi nước hoa thoang thoảng khiến cô dễ chịu quá. Nghĩ lại chuyện lúc tối qua thực rất đáng sợ, nếu như không có Dương, đêm nay Cô thực sự trở thành món đồ chơi cho hai tên biến thái mất rồi. Càng nghĩ cô càng cảm phục anh, ban đầu là sự cảm kích nhưng sâu thẳm trong trái tim thì Hạnh đã yêu anh ấy thật rồi... Miên man suy nghĩ, Hạnh cười mỉm rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay. Ngoài sofa, không biết Dương đang ngủ hay vẫn còn thức?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 43

Hạnh mơ màng, không biết đã ngủ được bao lâu nhưng chắc chắn chỉ vừa mới vào giấc một chút thôi... cô thoáng ngửi thấy mùi nước hoa thơm dịu. Mùi hương này quen, thơm mà thích quá, cô đã ngửi ở đâu rồi nhỉ? Hít thở mùi hương dịu nhẹ, Hạnh vẫn nhắm mắt ngủ khì mà không hề biết Dương đã nằm bên cạnh từ khi nào. Chàng trai này cũng cơ hội đáo để?

Thì ra khi này nằm ở sofa Dương không hề chớp mắt được gì... có chút đau ở vết thương hở, chút mệt mỏi xương khớp vì buổi tối mới cử động chân tay với mấy tên biến thái... Nhưng Dương vẫn không ngủ được, điều này Hạnh làm sao mà hiểu được chứ? Là bởi, cái bản năng đàn ông của anh nó đã khơi dậy rồi, nếu không được giải tỏa chắc anh sẽ nằm và nghĩ về chuyện đó cả đêm mất. Nhưng anh sợ... Hạnh không đồng ý! Bao lâu mới có dịp ở chung phòng thế này, anh khao khát có được một cái ôm thật chặt, một nụ hôn bờ môi lấp đầy biết bao. Vậy mà thực tại phũ phàng quá, mỗi đứa ngủ mỗi nơi...

Dương nằm ở bên, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn phòng và ánh sáng trời đêm hắt vào qua ô cửa kính, anh lặng lẽ ngắm nhìn cô gái của anh say sưa ngủ. Cái dáng vẻ khi ngủ ngoan ngoan như chú mèo con nom đáng yêu quá, Dương nảy sinh ước muốn "phải chi sau mỗi ngày làm việc mệt mỏi đều được ở bên và ngắm cô ấy say giấc thế này...".

Đây là lần thứ hai Dương và Hạnh cùng qua đêm tại khách sạn, nhưng lần này khác rồi, là cô tự nguyện theo anh đến đây, ngoan ngoan lên giường đi ngủ mà không có chút bài xích gì. Hơn nữa, Hạnh bây giờ tự do, không

thuộc về người đàn ông nào,... nếu như không phải thật lòng yêu anh thì ít ra... khi anh làm tới cũng không phải áy náy bất cứ điều gì.

Trong người rạo rức ham muốn song giây phút này anh chẳng vội vã, bình yên suy nghĩ mọi chuyện, cảm giác lòng nhẹ thênh thang...

Rồi Dương nhận ra, Hạnh để tóc ướm đi ngủ mà không chịu sấy khô, đoảng quá, như này rất dễ bị đau đầu chóng mặt, thậm chí là nấm đầu nữa. Nhưng cô ấy đang ngủ say, nếu dùng máy sấy sẽ khiến cô giật mình? Băn khoăn suy nghĩ, Dương đứng dậy đi lấy khăn tắm, nhẹ nhàng vén mái tóc của Hạnh ra ngoài và khẽ khẽ giúp cô lau khô phần ngọn. Hạnh đang ngủ say, thỉnh thoảng có lọn tóc nhỏ được Dương lau khô dính lên mặt, lên mũi. Hơi ngứa ngứa, cô cựa mình một cái và hắt xì!

Ui, giật cả mình!

Dương giật mình và thốt lên.

Ngay lúc ấy Hạnh cũng giật mình tỉnh giấc vì nghe thấy giọng anh kề ngay bên giường. Theo phản xạ tự nhiên, nam nữ thụ thụ bất thân, Hạnh bàng hoàng quay mặt lại nhìn.

Anh định làm gì vậy?

Trên tay Dương là cái khăn màu trắng, trong bóng tối mờ mờ, cái dáng vẻ của anh nom cũng hốt hoảng không kém gì cô. Có lẽ là do cái hắt xì trong đêm yên tĩnh...

Anh... anh...

Thấy em ngủ mà không chịu lau khô tóc... nên anh giúp em làm!

Dương bối rối.

Là thật?

Hạnh hỏi lại, nhân tiện cô với tay bật công tắc đèn lên, trong giây lát căn phòng sáng bừng mọi ngõ ngách. Dương vẫn mặc chiếc áo ngủ khi nãy, nhìn anh không giống như kẻ xấu, biến thái có ý định gì với cô. Nhưng mà, đang đêm tại sao anh lại biết tóc cô ướt?

Thì em sờ lại tóc mình xem, ướt nhẹp còn gì?

Dương nhấn mạnh.

Quả đúng như lời anh nói, tóc cô hãy còn ướt, chứng tỏ cô vừa ngủ chưa lâu. Hạnh bần thần nghĩ lại cảm giác khi ngủ, cô ngây ngất bởi mùi hương nước hoa quen thuộc, mà hương thơm ấy chính xác là tỏa ra từ người Dương.

Anh dùng nước hoa loại gì vậy?

Hạnh không hỏi tại sao Dương lau tóc cho mình nữa, cô đổi chủ đề sang nước hoa. Vì cô có chút liên tưởng đến mùi nước hoa còn đọng lại trên giường vào buổi sáng hôm ấy, cái ngày cô nghĩ mình đã lên giường với đàn ông lạ mặt. Mùi hương này rất quen... Một mùi hương đắt tiền không hề lẫn với những mùi hắc xì khác.

Lâu giờ anh chỉ quen dùng loại này, nếu em thích, khi khác sẽ tặng em một lọ y hệt!

Dương tự tin khẳng định vì anh biết, có lẽ Hạnh cũng thích mùi này.

Câu nói của Dương khiến Hạnh động lòng, nghĩa là, anh đã dùng loại nước hoa này từ lâu rồi. Và xác suất cao nhất có thể đoán... đêm đó, là anh đã qua đêm với cô không nhỉ? Hạnh thoáng tưởng tượng ra rồi đỏ mặt, nhưng ngay sau đó cô vội gạt đi ngay... Nếu thực sự là thế thì tại sao bây giờ anh ấy lại giữ khoảng cách với cô? Nếu đã cùng nhau làm một lần thì chẳng phải những lần sau sẽ không còn e ấp nữa....

Thơm thật... nhưng em không quen dùng nước hoa, cảm ơn anh!

Hạnh khéo léo từ chối.

Không quen dùng, nhưng nếu như ngửi mùi nước hoa để nghĩ đến một người... cảm giác cũng không tệ đâu.

Dương thân nhiên nói ra câu đó, ý tứ vô cùng sâu sắc, ý anh là gì, cô đã ấn tượng mùi hương của anh sao...

Thôi, em ngủ đây!

Anh về chỗ của mình đi.

Hạnh ngượng ngùng, cô không biết tiếp diễn cuộc trò chuyện này như thế nào vì bị anh nói trúng điểm yếu, nhanh chóng nằm lại vị trí, Hạnh trùm chăn lên đầu và không quên tắt đèn sáng. Căn phòng trở nên tối thui như khi nãy, Dương vẫn đứng đó, bờ môi mấp máy thoáng mỉm cười, anh thấy vui vì bộ dạng lúng túng, xấu hổ của cô. Và anh biết, một cô gái như vậy chắc chắn chưa từng qua đêm với một người đàn ông nào khác... trừ anh ra!

Nghĩ vậy, Dương ném tùy ý chiếc khăn tắm xuống nền nhà, tính cách bá đạo lại trở dậy, anh ngang nhiên nằm xuống giường bên cạnh chỗ cô, thái độ hào hứng không kể xiết.

Sao anh lại nằm ở đây?

Hạnh tung chăn ra và nói to, ý muốn đuổi Dương ra khỏi giường, anh không giữ lời giống như lúc đầu đã nói. Ngay lúc ấy Dương nhân cơ hội nằm đè lên người cô, Hạnh ngạc nhiên đến mức hai mắt mở to tròn. Hai cánh tay gầy và yếu đuối bị anh giữ chặt, trong bóng tối mờ ảo, bốn mắt nhìn nhau không chớp. Sức nặng của cơ thể Dương đè nặng lên Hạnh nhưng sao cô không thấy đau, tim đập thuyềnh thụych, nhất thời không nói được câu nào.

Vì anh muốn thế!

Dương đáp lại khe khẽ, ánh mắt anh như muốn nuốt chửng cô, nơi thân dưới từ khi cô tắm đã hừng hực chào cờ, đến bây giờ cảm giác ấy còn căng tức hơn. Được thể ần ần vào người Hạnh, cô cảm nhận được điều này nên hai vành tai và gò má bỗng nóng ran lên xấu hổ. Anh ấy đang làm gì vậy chứ?

Anh bị ối!

Hạnh buông ra lời nói vô nghĩa vì lúc này não bộ cô như muốn nổ tung ra, cảm giác được ở bên người đàn ông mà mình thích quả thực rất tuyệt vời. Cái cách anh bá đạo lạnh lùng, cách anh làm tới mà không cần biết lý do... khiến Hạnh mê mết.

Đáp lại lời nói chống trả yếu ớt đó, Dương cúi xuống lấp đầy khuôn miệng nhỏ nhắn của cô bằng cái chạm môi ngọt ngào. Hạnh không chống trả, không đón nhận nhưng vẫn lặng im để bờ môi anh lưu lại trên đó thật lâu.

Anh không định bị ối... nhưng vì em, có bị ối hơn thế anh cũng cam lòng!

Nụ hôn nhẹ vừa dứt Dương liền thốt ra mấy câu đó, ý tứ đầy khiêu khích.

Xem ra, nếu bây giờ ở lại khu nhà trọ, có lẽ em sẽ an toàn hơn!

Hạnh lí nhí đáp. Câu nói của cô như một lời nhắc nhở đến anh, Dương đương nhiên hiểu rõ nhưng anh mặc kệ. Quá tam ba bận, lần trước ở cùng nhau cũng tại khách sạn này, anh đã đóng vai một tướng sĩ bại trận. Hôm nay là lần thứ hai, nếu như anh không làm nên chuyện thì có lẽ anh là kẻ thất bại thực sự. Và, sẽ không có lần thứ ba! Dương thầm nghĩ thế và quyết đoán với hành động của mình.

Còn theo anh, ở lại đây, không những an toàn mà thậm chí...

Dương ngập ngừng.

Thậm chí gì nữa?

Hạnh tò mò hỏi lại.

Dương không đáp lời Hạnh, câu trả lời này vẫn nên dùng hạnh động để biểu lộ thì hơn. Anh bá đạo lật tung chăn trên người cô ra, nhanh chóng chiếm thế chủ động, Hạnh không kịp phản kháng vì hai tay vừa bị anh siết chặt cảm giác hơi đau. Ngay khi định thần trở lại thì cả cơ thể đã nằm gọn trong vòng tay của Dương, Hạnh thích chứ, cô thích cái cảm giác này, nó như một loại thành công vậy. Vì với cô, anh ấy giống như một vì tinh tú trên bầu trời, rất cao, xa và chẳng khi nào với tới. Xung quanh luôn có những mỹ nhân sẵn đón, nào có đến lượt người như cô ước mong... Lẽ nào, ông trời ưu ái cho cô sao?

Không biết trước đây đã bao lần cô ao ước được anh ôm trong vòng tay như thế này... cho đến khi gặp Khánh. Bỗng nhiên Hạnh lại nghĩ đến Khánh, cảm giác uất nghẹn, giận dữ anh ta thoáng làm Hạnh không vui. Quãng thanh xuân của cô lẽ ra không nên gặp gỡ người như Khánh... miên man suy nghĩ như vậy không biết Dương đã khám phá cơ thể cô từ lúc nào.

Thấy Hạnh bần thần suy nghĩ, Dương cứ ngỡ cô thích anh làm như vậy nên không quan tâm đến biểu hiện của cô lắm. Bàn tay hư hỏng tham lam lùa vào bên trong áo ngủ, ôi, thật tuyệt, Hạnh không mặc đồ lót? Lẽ nào cô ấy cố tình sắp đặt cho anh sao? Dương thích thú mơn trớn ở bên trong, da thịt mịn màng, mùi hương cơ thể phụ nữ khiến anh mê đắm.

Chiếc áo ngủ mỏng manh bị Dương tổng khứ ra khỏi tấm thân mỹ miều, trên nền ga trắng tinh, tấm thân cô gái trinh trắng nằm gọn trong vòng tay người đàn ông cao lớn. Hạnh ú ớ, giãy giụa một cách yếu ớt nhưng điều đó

chỉ chứng tỏ cô đang thích thú chứ không hề sợ hãi như lời nói đang phát ra.

Chiếc áo ngủ buông lơi của Dương cũng tạm biệt cơ thể anh mà rơi xuống giường từ lúc nào, hai cơ thể dính lấy nhau không buông.

Em có tin vào định mệnh không?

Dương ghé vào tai Hạnh thều thào, nhân tiện anh khẽ hôn lên gáy cô, phả hơi ấm vào đó khiến dục tình trong người cô lại dâng lên khó tả.

Em không tin lắm!

Hạnh nói yếu ớt.

Nhưng em sẽ tin thôi!

Dương khẳng định.

Vì sao chứ?

Vì anh chuẩn bị là định mệnh của em rồi!

Dứt lời, Dương dùng miệng tách bờ môi nhỏ bé của Hạnh ra, kích thích trong khoang miệng cô, lúc này Hạnh đồng tình đón nhận, cô hôn ngược lại anh. Hành động đá lười ngọt ngào ấy khiến Dương thích thú vô cùng, lời nói lúc này chỉ là anh nói cho vui, nhưng bây giờ anh tin, định mệnh thực sự đã đến rồi.

Nhờ nụ hôn đáp trả ấy, Dương như được tiếp thêm sức mạnh, hai bàn tay không ngại mân mê hai gò ngực căng tròn của cô, thân dưới khẽ nhích hai chân Hạnh ra, phối hợp chuyển động. Hạnh chưa bao giờ cảm thấy não bộ thăng hoa như lúc này, cô cảm giác tất cả mọi dây thần kinh sung sướng đều bị Dương kích hoạt.

Kể cũng lạ, ngày trước, mỗi lần ở bên và bị Khánh đòi hỏi, Hạnh luôn toát mồ hôi và sợ hãi... còn bây giờ, cô không sợ, không vã mồ hôi mà trái lại còn mong được anh làm tới nữa! Dương vừa nói gì nhỉ? Em có tin vào định mệnh không?

Em tin rồi! Em tin!

Hạnh buột miệng nói ra câu đó vì cô vừa chiêm nghiệm ra một điều, chính là định mệnh đã an bài cho cô gặp anh và ở bên anh, trải qua nhiều chuyện nhưng chỉ khi ở bên anh, nỗi sợ hãi và ám ảnh quá khứ mới không dày xéo và đeo bám cô. Giây phút này được cùng anh gắn bó thân thể, một chút lo lắng, một chút tiếc nuối cũng không hề xuất hiện. Là anh, cô đã yêu anh mất rồi!!!

Em chính là định mệnh của anh!

Dương run rẩy đáp lại lời Hạnh ngay khi bờ môi vẫn không ngừng hôn lên bụng, lên ngực cô. Anh biết, nói lời yêu vào lúc này thì thật hèn kém, có ai quan hệ mà lại nói không yêu nhau? Suy cho cùng, câu nói vừa thốt ra là hợp tình hợp lý hơn cả. Định mệnh đã sắp đặt cho hai người đến gần nhau thì sự gắn gũi này là tất yếu.

Cơ thể Hạnh đã sẵn sàng đón nhận, nơi cấm cung, cô cảm thấy sự ướt át đã trào dâng từ khi nào, ở bên ngoài, sự mạnh mẽ cứng rắn ấy của anh vẫn không ngừng kích thích cô. Hạnh như muốn hét lên vì thỏa mãn mà lại không làm được, thích thú chỉ rên rỉ khe khẽ ở cổ họng. Nhiều đó thôi cũng làm Dương phấn chấn, mãn nguyện lắm rồi!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 44

Chiếc ga trải giường bị sự vận động của hai người làm cho nhàu nhĩ, tiết trời mùa thu ban đêm khá dễ chịu nhưng không khí lúc này nóng hơn bao giờ hết. Cái chăn bị tung xuống đất từ khi nào, trên giường chỉ còn lại một nam một nữ không mặc gì quấn lấy nhau... Dù chưa nói một lời yêu dành cho nhau nhưng tình cảm của cả hai thì không cần phải suy tính gì nữa, đời này họ nguyện dành cho nhau.

Mơn trớn kích thích khá lâu, Dương nôn nóng muốn thâm nhập vào bên trong ngay tức khắc thì bị Hạnh ngăn lại. Cô không phải không muốn cho anh, cô rất muốn, thậm chí lúc này lửa tình đang bốc cháy rất dữ dội nữa. Nhưng, Hạnh vẫn lẩn tránh về chuyện đêm hôm trước, cô vẫn nghĩ mình đã mất đi sự trinh trắng. Sợ làm anh thất vọng nên Hạnh khẽ đẩy người anh lên, bốn mắt nhìn nhau, cô muốn nói nghiêm túc một lần song Dương lại không mấy quan tâm chuyện cô muốn nói. Chẳng có gì quan trọng hơn cảm xúc lúc này, chuyện tà trời gì vẫn nên để sau đi. Nghĩ là làm, Khẽ tách hai chân Hạnh ra, Dương nhẹ nhàng tiến vào bên trong. Mới tiếp xúc nơi cửa cấm thôi anh đã thấy náo nức muốn nổ tung ra rồi, một cảm giác mê mẩn đến nghẹt thở, cảm giác này anh đã mong chờ biết bao lâu.

Anh sẽ không hối hận chứ?

Hạnh thốt ra câu vô nghĩa đó khiến Dương ngạc nhiên, lẽ ra phải là anh nên nói câu này, anh chiếm đoạt cô thì anh mới là người phải áy náy. Hạnh đang nghĩ gì vậy, Đột nhiên Dương thấy tò mò về suy nghĩ của cô quá thế.

Ý em là sao?

Nếu em không còn...

Hạnh ấp úng không nói thành câu, nghĩ đến chuyện xấu hổ đó lời ra đến miệng thì nghẹn ứ ở cổ họng, cô không có dũng khí thành thật với anh lúc này.

Lát nữa sẽ không còn thôi, bây giờ thì... Vẫn!

Dương thân nhiên đáp. Anh đã hiểu Hạnh đang muốn nói gì, ý cô là anh sẽ hối hận nếu như cô không còn nguyên vẹn ư? Sao có thể được, lần đầu tiên anh cứu được cô, giúp cô thay quần áo đã biết được Hạnh trinh nguyên. Lần mới đây nữa, cả hai quần nhau trong khách sạn nhưng không xảy ra chuyện quan hệ... anh cũng ôm ấp cô rồi, bằng kinh nghiệm của bản thân, anh tin, cô vẫn còn trong trắng. Sợ lo lắng này xuất phát từ đâu? Lẽ nào lúc tối hai tên biến thái đã làm gì Hạnh của anh rồi? Không đúng... không thể thế được...

Dương miên man suy nghĩ bởi vậy sự hùng hực bỗng nhiên giảm đi, anh giữ nguyên tư thế đậy nắp ở cửa cung, không tiến thêm vào cũng chẳng chịu đi ra. Hạnh lo lắng thì chắc chắn có cơ sở! Dương nhận định, nhưng mà, tình cảm anh dành cho cô bao lâu nay đâu phải chuyện đùa? Hạnh là ai chứ? Cô không hề giống những người con gái khác.... nếu như cô không còn, chắc hẳn phải có lý do.

Không lẽ đem tấm chân tình gửi gắm cho Hạnh bao lâu nay, giờ chỉ vì một cái màng mỏng dính mà nỡ thay lòng là sao? Nghĩ vậy Dương quyết đoán, mặc kệ cô còn hay không, đã đến cửa hang rồi thì phải vào cho kỳ được!!

Dương hơi dùng sức khẽ rướn thân dưới vào, thật không thể tin được, anh cảm nhận có một thứ gì đó mơ hồ ngăn cản lại, anh vui mừng hết sức. Sự chặt khít đến mê người cùng sự ngăn cản kia đã cho anh biết, Hạnh thực

sự thuộc về anh, là lần đầu tiên trong cuộc đời. Quá hạnh phúc vì sự quyết đoán ấy được đáp trả, Dương cúi xuống và hôn môi cô.

Sẽ không đau đâu!

Anh trấn an.

Nói rồi Dương ghì lấy người Hạnh, lấy hết sự dũng mãnh có thể và phá tan cấm cung, một âm thanh gì đó như nổ toang trong đầu cả hai, giây phút ấy Hạnh thấy nhói đau, thì ra cô thực sự chưa bị mất đi. Cô vẫn còn, nỗi đau đớn khi cái màng mỏng dính bị thủng kèm theo niềm vui khi biết mình vẫn còn trinh trắng trao cho anh, Hạnh cảm động chảy nước mắt.

Bây giờ em có hối hận nữa không?

Đến lượt Dương nói lời vô nghĩa, chuyện đã rồi, còn có thể quay lại được sao?

Nếu anh không làm em thỏa mãn!

Hạnh đáp lời khiến Dương thích thú, ý cô là gì... cô đã sẵn sàng cho cuộc vui rồi sao? Có lẽ vậy, ngay khi cái màng vô hình ấy được khai thông, cảm giác đau nhói cũng đã giảm đi nhiều lần. Chân Hạnh co lên, Dương đẩy người đi sâu vào, sâu thẳm bên trong là một bản tình ca dục tình đang bốc cháy, cấm cung chặt chẽ và co bóp quá trời, cậu nhỏ của Dương vùng vẫy bên trong thích thú không gì diễn tả được.

Sự nguyên vẹn, sự tươi mới, niềm vui và hạnh phúc đan xen, thứ cảm giác này thật sự lần đầu tiên Dương được nếm trải. Tuyệt vời! Quá tuyệt vời, não bộ anh nổ tung mấy từ đó, anh như điên như dại, hai cánh tay ghì chặt lấy người cô, phía dưới không ngừng thúc mạnh, căn phòng vang rộn âm thanh của da thịt tiếp xúc. Rồi Dương đổi tư thế, ngay lần đầu tiên, dù rất muốn phóng thích nhưng nghĩ đến câu nói khi nãy của Hạnh, anh cố gắng kìm nén không muốn để cô phải thất vọng.

Đặt Hạnh nằm sấp xuống giường, Dương đỡ lấy hông người cô, từ từ tiến vào từ phía sau, cấm cung mở nhiều hơn. Đi vào dễ dàng hơn, Dương càng tăng nhịp vận động, Hạnh không nghĩ thứ cảm xúc thăng hoa khi gần gũi nam giới lại vi diệu đến vậy. 10 ngón tay bầu chặt lấy chân ga, cô rên rỉ khe khẽ, có đôi lúc Dương làm mạnh, không nhịn được nên miệng bật ra tiếng "Ừm" đầy dâm dăng....

Không có gì che chắn cả, Dương cứ đầu trần đi trong mưa, cơn mưa dục tình, anh đã chờ đợi và hy vọng biết bao nhiêu. Tất cả những gì thời gian qua chờ đợi và cố gắng đều được đền đáp xứng đáng bằng những cú nắc chắc nịch và dứt khoát. Tiếng rên rỉ và thở dốc của đôi nam nữ lan truyền ra cả không gian... Màn đêm yên tĩnh, trăng sao cũng phải e thẹn trước màn mây mưa đầy cảm xúc của hai người.

Dương trút cạn tinh lực anh có vào trong cấm cung, Hạnh đón nhận tất cả, không bỏ sót tí nào, cả hai trao nhau nụ hôn ướt át khi cuộc chơi kết thúc.

Em thực sự không hối hận!

Hai tay đưa lên phía trước ôm lấy cổ Dương, Hạnh thều thào, thân dưới anh vẫn gấn chặt lấy cơ thể cô, chưa chịu rời đi.

Anh cũng....

Dương đáp lại.

Rồi cả hai lại hôn nhau tóp tép.

Chưa khi nào Dương thấy trong người khoan khoái như lúc này, chỉ có điều... mãi chìm đắm trong hoan lạc mà anh quên mất việc mình đang bị đau. Đưa cậu nhỏ ra khỏi người Hạnh, Dương lúc này mới nhận ra vết thương đúng là đau thật, tại sao bây giờ anh mới đau nhỉ? Thấy anh nhăn nhó, Hạnh lo lắng:

Anh đau lắm không?

Đau!

Cô cười khì vì biết nguyên nhân cũng là bởi màn mây mưa quên trời đất khi này.

Thế mà bảo em chính là thuốc giảm đau!

Hạnh nhắc lại câu nói khi này của Dương dưới sảnh khách sạn.

Ừ thì thuốc giảm đau cũng chỉ có tác dụng trong vòng một vài giờ, thậm chí là nửa giờ đồng hồ, còn tùy liều lượng chứ?

Dương suy luận.

Vậy khi này anh thực sự không đau?

Cả hai đã hòa làm một nên lúc này cách nói chuyện đã cởi mở hơn, một khoảng cách vô hình bị phá tan, thay vào đó là những cử chỉ âu yếm dành cho nhau.

Ừm. Anh thật sự không thấy đau... nhưng bây giờ thì có rồi!

Dương thật thà. Nói rồi anh khẽ mỉm cười rồi bỏ vào trong phòng tắm, Hạnh ngồi trên giường, cả cơ thể vẫn chưa mặc gì, kéo tạm cái chăn lên che người cô vui vẻ nghĩ lại khoảnh khắc vừa qua. Thật tuyệt vời!!!

Thường thì sau mỗi lần phóng thích nam giới luôn có cảm giác buồn ngủ, Dương không ngoại lệ, tắm gội xong anh lăn xuống giường ngủ ngon lành, chưa kể vết thương mất máu từ lúc tối khiến anh bị choáng nữa... Hạnh nằm bên, vòng tay anh dang rộng ôm cô vào lòng, cô không ngủ được.

Nghe những tiếng thở đều đều, Hạnh thầm cảm ơn ông trời, rốt cuộc điều cô lo sợ đã không xảy ra, quá khứ đau thương năm nào giờ đây đã được Dương gỡ bỏ. Cô luôn ám ảnh chuyện bố đẻ đòi cưỡng bức mình... chính vì vậy mà năm lần bảy lượt đều bế kèo mỗi khi ở gần với Khánh. Thật may mắn, nếu không vì sợ hãi có lẽ cô thực sự đã trao cho người đàn ông bội bạc đó rồi.

Miễn man suy nghĩ rồi Hạnh cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay, cho đến khi ánh nắng mặt trời hắt vào mặt thì cô mới cựa mình tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy bên cạnh không có người nằm, Dương đã đi khỏi đây? Thoáng chút hụt hẫng, đêm qua cô đã suy nghĩ viễn vông bao điều, mong rằng sớm mai thức dậy sẽ được nhìn thấy anh....

Dương là con người của công việc, dù rất mệt, rất muốn lười biếng ở bên cô nhưng cùng lúc cả hai công ty lớn nhỏ đều cần anh quản lý. Ngay khi tiếng chuông báo thức vang lên, theo thói quen là anh dậy đi làm. Các khớp xương đau nhức vì tối qua mới đánh nhau, và gần như cả đêm vật vã với Hạnh trên giường nên hai chân anh không muốn bước đi nữa, Miễn cưỡng đến công ty.

Hạnh định xuống giường thì nhớ ra chưa mặc quần áo, cô loay hoay lật tung chăn ga để tìm chẳng thấy đâu, chợt nhớ là bộ quần áo tối qua bị ướt, chỉ còn bộ đồ ngủ. Cô xuống giường, trong phòng không có ai cả, Hạnh không quen lắm nhưng còn gì để mặc đâu, không tìm áo ngủ. Trời ạ, anh ấy vứt kiểu gì mà chiếc áo rơi cả vào trong gầm giường? Tìm hoài không thấy?

Vừa khoác được chiếc áo ngủ lên người thì ở cửa phòng có tiếng gõ cửa, Tim Hạnh giật thót, nghĩ Dương quay lại tìm nên cô chạy ra thật nhanh. Bên trong không mặc đồ lót, chiếc áo ngủ hờ hững do chạy nhanh càng thêm phần hở hang. Cặp đùi trắng mịn, hai bầu ngực lấp ló, ngay khi cánh cửa mở ra Hạnh ngỡ ngàng vì người bên ngoài không phải Dương. Chỉ là một nam lễ tân khách sạn.

Anh nhân viên thấy Hạnh mở cửa cũng thoáng giật mình, chứng kiến cảnh tượng ấy anh ta cũng nổi hứng tò mò. Ánh mắt liếc liếc cố quan sát thật kỹ vòng một lớp lót trong áo ngủ. Hạnh thẹn quá, cô cứ ngỡ... vội vàng chỉnh lại chiếc áo, bên trên có kín đáo được đôi chút thì phía dưới, cặp chân thon dài cũng bị anh nhân viên tranh thủ chiêm ngưỡng. Hạnh đỏ mặt không biết giấu mặt đi đâu, cô lắp bắp:

Anh tìm tôi có chuyện gì không?

Làm trong khách sạn đã lâu nên những cảnh này anh lẽ tẽn chứng kiến không ít, thậm chí còn hơn bạo hơn. Thịnh thoảng có những cô gái người nước ngoài gọi đồ đến khi đem lên, các cô ấy chỉ mặc mỗi xi líp và thả rông bộ ngực, thản nhiên nằm phơi nắng ngoài ban công và ra lấy đồ không chút xấu hổ. Nhưng đó là người ngoại quốc người ta tự nhiên sẵn rồi. Trước mặt là cô gái Việt Nam e ấp ngượng ngùng càng khiến cho anh lẽ tẽn thấy tò mò...

Có người gửi đồ đến cho chị!

Nếu cứ nhìn tiếp thì không hay, hơn nữa xung quanh hành lang đều có camera, chỉ cần bị nhắc nhở là mất việc như chơi, anh lẽ tẽn nhanh chóng thu lại ánh mắt tò mò và đáp.

Gửi cho tôi sao?

Hạnh ngạc nhiên.

Vâng, mời chị ký vào đây giúp em.

Hạnh không biết ai gửi đồ cho mình nhưng bảo ký thì cô ký, anh lẽ tẽn đi rồi Hạnh nhanh chóng đóng cửa và tò mò mở luôn cái túi đựng đồ ra. Bên trong là bộ đồ công sở màu sữa nhìn rất đẹp, còn có cả đồ lót? Là ai đã gửi nhỉ? Đang thắc mắc thì điện thoại đổ chuông, Dương gọi đến.

A.. lô...

Hạnh thẹn thùng.

Người ta đã gửi đồ đến chưa?

Dương vào thẳng vấn đề luôn. Hạnh muốn xác minh xem túi đồ có phải là Dương gửi hay không nên cô hỏi ngược lại anh, giả bộ như không biết gì?

Gửi cái gì vậy anh?

Quần áo đó!

Là anh mua à?

Ừm. Anh mua, em mặc thử xem có vừa không nhé, nếu không vừa thì gọi điện cho anh.

Nói rồi Dương tắt máy luôn vì anh đang có việc cần giải quyết, Hạnh đứng người ra một lúc không hiểu vì sao anh lại mua quần áo cho cô... nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn mặc thử. Vừa như in, kỳ lạ thật, tại sao anh ấy lại biết phom người cô mặc size gì mà chọn khéo thế. Còn đồ lót nữa, vừa vặn! Nhẽ anh làm nhà thiết kế hay gì?

Mặc bộ đồ Dương mua Hạnh cứ ngắm mình trong gương trầm trồ, đồ anh chọn quả thực rất khéo, màu sắc nền nã không quá phô trương nhưng lại đẹp hoàn hảo. Một lát điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Dương.

Em mặc vừa như in, anh khéo chọn thế...

Ngay khi bắt máy HẠNH đã trình bày luôn.

Đây có phải lần đầu anh mua đồ cho em đâu?

Dương đáp thản nhiên, cô chợt nhớ lại mấy năm trước, đúng là anh đã mua đồ cho cô... lâu như vậy mà anh vẫn còn ước lượng chính xác được size cô mặc, thật khiến người ta thấy cứng...

Em cảm ơn!

Bỗng nhiên Hạnh thấy gương.

Tạm thời em cứ ở phòng đừng đi đâu nhé, giải quyết xong công việc anh sẽ quay lại đón em!

Nhưng em còn phải đến công ty nữa!

Nói xong Hạnh mới sực nhớ, hôm nay đâu phải ngày nghỉ? Cô quên phéng việc đi làm, nhìn đồng hồ đã gần 9h sáng. Xong rồi, nghỉ việc không có lý do, không xin phép, tháng này trừ lương chắc luôn! Nghĩ vậy mặt cô tiu nghỉu, buồn buồn, đầu dây bên kia Dương thấy Hạnh im lặng nên hỏi tiếp:

Muộn rồi em đừng đi, nghỉ một hôm chắc không sao đâu!

Nói vậy chứ thực ra Dương đã báo cáo với bộ phận Hạnh đang làm rằng cô có việc riêng công ty giao phó nên không cần có mặt ngày hôm nay rồi. Nhưng Hạnh đâu biết chuyện này, cứ ngỡ gặp Dương là tình cờ thôi, là định mệnh như đêm qua anh nói thôi, đâu biết anh là sếp của cô? Bởi vậy cô hấp tấp:

Thôi, nói chuyện với anh sau nhé, em phải đến công ty đã!

Hạnh tắt phụt đi, cô đóng cửa phòng và chạy thật nhanh đến công ty, muộn một tí còn hơn bị tính nghỉ làm. Khó khăn lắm mới được nhận vào đây, giờ mà bị đuổi việc thì không biết phải làm sao. Đến công ty, mọi người ai nấy đều tập trung làm việc, thấy Hạnh đến, chị cùng phòng thắc mắc:

Sáng nay trưởng phòng thông báo là mày đi có việc riêng của công ty cơ mà?

Sao về sớm thế?

Hỏi xong rồi chị ấy nhìn Hạnh một lượt.

Kinh! Đúng là được công ty ưu ái, làm việc riêng lẻ có khác nhỉ? Hôm nay xài nguyên cây hiệu thế này, chị GATO quá đấy!

Thì ra chị ấy thán phục bộ đồ Dương mua cho Hạnh, ngày thường cô ăn vận giản dị, hôm nay bỗng nhiên nổi bật khác thường nên không tránh được ánh mắt tò mò của mọi người. Hạnh đỏ mặt vì nghĩ đến Dương, cũng tại anh hôm qua vứt hết quần áo của anh cả cô vào sọt rác nên bất đắc dĩ hôm nay phải mặc bộ đồ này. Đúng lúc trưởng phòng đến, thấy Hạnh anh ta nói luôn:

Sếp đặc cách cho em vắng mặt ngày hôm nay, em còn đến làm gì?

Hạnh ngơ ngác không hiểu gì, đang định hỏi đã có chuyện gì thì anh ấy lại nói:

Xong việc rồi thì cứ về nghỉ ngơi đi, sếp đã hẹn thế rồi, em mà ở đây sếp biết là anh nguy to đấy!

Ơ kìa, rốt cục đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Hạnh ngơ ngác, mọi người ai cũng hùn theo trưởng phòng nói cô về đi kéo sếp giận. Mà sếp là ai, vào công ty cô chưa từng gặp qua, thật là bí ẩn quá đi, hơn nữa, cô chẳng giải quyết công việc gì cả... Thậm chí, đêm qua còn ngủ với trai... chuyện này là sao chứ??

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 45

Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Hạnh cũng lặng lẽ rời khỏi công ty, trong đầu không ngừng đặt ra câu hỏi cho những chuyện vừa xảy ra. Ngày mai là tận thế ư, hay gì nhỉ? Tại sao cả trưởng phòng cũng ưu ái cho cô? Thường ngày công việc còn ngập mặt ra đây, làm gì có ai nhàn rỗi mà đi chơi thế này? Không có câu trả lời, lúc này Hạnh cũng chẳng có nơi nào để đi, không làm việc thì về khu trọ thôi.

Sực nhớ ra vụ trộm cắp tối qua, Hạnh tự cốc vào đầu mình hai cái rồi nói:

Cái thứ mê trai đến mù đầu!!!

Cô ráo bước nhanh về nhà, căn phòng tối qua xảy ra ẩu đả rất bừa bộn và bẩn thỉu. Cô phải về dọn dẹp mới được!

Đến khu trọ, hôm nay chị chủ nhà đặc biệt đứng ở cổng, trông ngóng ai đó thì phải, nhìn dáng vẻ sốt ruột ấy Hạnh không nhận được bèn tò mò:

Chị Liên, ngóng ai mà đứng tận ngoài này thế?

Thấy Hạnh về chị ấy nói luôn:

Ngóng cô chứ ngóng ai nữa? Dối ôi, tối qua trộm cắp kinh thế, đi đâu mà bây giờ mới quay lại!

Giọng chị đon đả, nét mặt tươi rói như trúng số. Ở kìa, hôm nay là ngày gì mà ai cũng nhẹ nhàng ngọt nhạt với mình thế này? Hạnh ngỡ ngác như

không tin vào tai mình nữa.

À... chị biết đấy, phòng em có trộm nên em sợ quá, đến ở nhờ chỗ đứa bạn!

Lời nói dối nên khi nói xong Hạnh vẫn thấy ngượng mồm.

Chị Liên cũng biết tổng Hạnh đang nói dối, người đàn ông tối qua đứng ra xử lý mấy tên ăn trộm biến thái ấy sáng nay đã quay lại đây một lần rồi... người bình thường có thể quan tâm đến Hạnh vậy sao? Chắc chắn đêm qua Hạnh đã ở cùng người đó. Chao ôi, con bé này thật có số hưởng quá đi... Chị Liên liên kết sự việc lại rồi thầm cảm thán Hạnh.

Ừm, nơi này không an toàn với em đâu, sao em không ở lại chỗ bạn? Về đây làm gì nữa?

Chị Liên chưng hửng. Hạnh nghe không hiểu lắm ý của chị? Nhà trọ chị cho thuê, theo lý thì chị cũng có một phần trách nhiệm, hoặc ít ra trong trường hợp này chị có thể đùn đẩy, vấy lỗi lên người Hạnh hoặc đại loại thế. Đẳng này chị thản nhiên như không, chẳng lo thiệt hại hay mất mát gì...

Hạnh cảm thấy mình như lạc vào thế giới khác vậy, ngày hôm nay mọi người xung quanh cô đều rất lạ, nghĩ vậy song cô vẫn nói:

Phòng em tối qua bữa bọn lăm, em phải lên dọn dẹp đây, rảnh sẽ qua bên chị chơi!

Hạnh toan đi lên phòng thì chị Liên ngăn lại:

Cô lên đó làm gì nữa? Có cái gì mà lên?

Hạnh ngơ ngác:

Ơ, như thế là sao hả chị?

Phòng cô chị cho người dọn sạch sẽ cả rồi, chẳng có gì nữa đâu mà dọn!

Nhưng mà, tại sao vậy chị?

Chỗ tôi không dám cho cô thuê nữa đâu, mất cọng lông nào của cô chắc tôi không sống nổi!

Chị Liên bóng gió.

Kìa chị, em thực sự có muốn thế đâu? Đang yên đang lành chị không cho em thuê thì em biết đi đâu?

Tháng này em còn chưa có lương nữa!

Hạnh cau có vì sự việc bất ngờ.

Kệ cô, chị không biết!

Vờ nói giọng nghiêm nghị vậy chứ trong lòng Chị Liên suýt phì cười rồi, bởi sáng nay chị đã gặp Dương, người đàn ông phong thái rạng ngời lái con xe màu đen bóng loáng đến đây. Anh thanh toán toàn bộ hợp đồng thuê phòng của Hạnh trong vòng hai năm đổ lại, ngược lại còn bồi thường thêm chi phí cho vụ ẩu đả tối qua, ảnh hưởng đến an ninh khu trọ. Và điều kiện là, chị Liên bằng mọi giá không được cho Hạnh thuê trọ ở đây nữa.

Đúng như lời chị nói khi nãy, Dương thấy nơi này không an toàn, trộm có thể cạy cửa phá khóa thì trong tương lai sẽ còn tiếp diễn những chuyện như vậy. Hơn nữa, Hạnh bây giờ thực sự đã là người phụ nữ của anh, một người anh coi trọng bằng cả sinh mệnh... lý nào để cô sống mãi trong căn phòng bé nhỏ ấy?

Em xin chị đấy, từ nay em sẽ cẩn thận để trộm không đột nhập... cố gắng không để xảy ra tình huống như đêm qua đâu ạ!

Hạnh nài nỉ vì lúc này cô thật sự bế tắc.

Thôi, đừng nói nữa, chị không muốn nghe, cô không tin thì lên phòng mà kiểm tra, căn phòng trống rỗng chẳng còn đồ đạc gì đâu. Có người đã đem hết đi cả rồi!

Như không tin lời chị Liên nói, Hạnh chạy thật nhanh lên lầu hai, ngó qua một lượt cô cũng người, quả đúng căn phòng trống hoác, chẳng còn gì cả? Là ai chứ? Mới có một đêm mà mọi chuyện như đảo điên hết lên là thế nào? Đồ đạc của cô đâu rồi, Hạnh lại chạy như bay xuống dưới, cô hít hải:

Chị vớt đồ của em đi đâu?

Em đã làm gì mà chị cạn tàu ráo máng với em đến thế?

Hạnh vẫn cho rằng Chị Liên đã vớt đồ của cô đi vì nghĩ cô là nguyên nhân xảy ra vụ trộm cắp tối qua, gây ảnh hưởng đến an ninh khu trọ.

Này! Cô đừng thấy chị dễ tính rồi thích nói gì nói nhé?

Ai cạn tàu ráo máng với cô?

Chị mà không phải loại người đấy nhé!

Chị Liên tỏ ý không vui khi nghe Hạnh nhận xét mình như vậy, nếu như không có Dương đứng ra chịu trách nhiệm mọi thứ có lẽ vừa rồi chị cũng bực mà cãi lộn với Hạnh.

Em... em xin lỗi, tại chị quyết định mà không thông báo với em, ít ra cũng phải thương lượng với em một chút...

Hạnh ngượng ngùng, cô thấy mình đúng là hơi quá lời, nhưng đồ đạc của cô thì chị cũng phải hỏi ý kiến cô, tại sao lại tự ý chuyển đi như thế.

Nói thế thôi, chỗ này chị để cho người khác thuê rồi, đồ đạc của em chị đã cho người chuyển đến đây...

Nói rồi chị Liên chìa ra trước mặt Hạnh một tấm card ghi địa chỉ nhà. Hạnh ngỡ vực cầm lấy liếc mắt nhìn một lượt nhưng chưa hiểu nguồn cơn.

Nghĩ lại lời Dương dặn lúc sáng, Chị Liên nói thêm:

Khu này cũng là người quen của chị, người ta cho thuê trọ, mới xây nên yên tâm là sạch sẽ và thoáng mát. Chị chuyển đồ của em đến đó trước đúng ra là nên hỏi ý kiến của cô... nhưng việc gấp nên thôi, bây giờ thông báo cũng chưa muộn, nhỉ!

Nhìn địa chỉ thì dường như nơi ở mới mà chị Liên nói cách đây hơn chục km, nằm phía Tây hướng về lối công ty Hạnh đang làm. Nếu đúng như lời chị Liên nói thì ở đó cũng không tệ, có lần Hạnh đi qua đó thấy đường đi lối lại thoáng đãng, sạch sẽ... chỉ là, đường đến công ty hàng ngày sẽ phải ngồi xe bus rồi.

Hơi miễn cưỡng, mà nói thẳng ra là Hạnh không vui khi người khác tự ý sắp xếp và chuyển đồ đạc của cô đi... nhưng nghĩ lại chuyện tối qua Hạnh hơi rùng mình, nơi này thực sự không nên ở lại nữa.

Sao thế, chị đảm bảo là đến đó em thích, không muốn quay lại chỗ chị luôn!

Hai mắt chị Liên sáng lên, rõ là nhận số tiền hời vào buổi sớm nên bây giờ chị ra sức vun vén cho kỳ được. Mà không được việc cũng khổ với Dương, nhìn uy nghi của cậu ấy, nếu Hạnh không đến địa chỉ mà anh nói có lẽ khu trọ này thực sự có vấn đề. Vừa ham tiền lại vừa lo chuyện không hay, chị Liên đơn đả:

Thôi, tiền phòng tháng này coi như chị xí xóa cho cô, bây giờ gọi xe ôm mà đến đó luôn đi. À không, đừng đi xe ôm, trời đang nắng, gọi taxi mà đi em ạ, hơn chục cây số không đáng là bao đâu!! Để chị gọi cho nhé...

Dạ, thôi, không dám phiền chị đâu, em tự đi cũng được!

Không còn cách nào khác, Hạnh đành bắt xe đi đến khu nhà theo địa chỉ ghi trên card mà chị Liên cho, vì toàn bộ đồ đạc của cô theo chị ấy nói đều bị chuyển tới đó rồi. Đồ ở đâu thì người ở đấy, không lẽ cô định tìm chỗ mới xong sắm hết mọi thứ từ đầu sao? Tốn kém chết đi được!!

Tiếc tiền nên Hạnh gọi xe ôm, trời nắng, cô nôn nao tò mò về nơi ở mới, không biết chỗ ấy có gần chợ hay gì không... haizzz

Theo địa chỉ ghi trên card, Hạnh lần mò vào trong, cô không biết chính xác là khu nào nên gọi theo số điện thoại, một giọng nam giới nghe máy và hẹn cô lên gặp ở một tòa nhà trong khu trung cư. Mệt mỏi quá, ngày gì thế này không biết? Cô lục cọc cuốc bộ tìm đến khu trung cư mà người đó chỉ dẫn, vào đến phòng, một người đàn ông trạc 40 đang ngồi sẵn trên salon niềm nở tiếp đón:

Chào cô Hạnh!

Chào chú... à chào anh!

Hạnh định chào chú nhưng nom tướng mạo hãy còn trẻ trung nên cô lại chào anh.

Sao anh biết tên tôi?

À, trong hồ sơ có hình và tên của Hạnh nên anh nhìn là nhận ra ngay!

Vâng. À... nhưng tại sao anh có hình và thông tin của tôi?

Hạnh lại thắc mắc.

Ồ. Biết chứ? Thông tin thuê nhà của em được cung cấp đầy đủ đây, bên cho thuê như bọn anh phải nắm đầy đủ chứ?

Hạnh thầm nghĩ, chỉ là thuê trọ bình thường thôi mà cũng cẩn thận đến thế à? Nghĩ lại lời chị Liên, có lẽ anh này là bạn chị ấy giới thiệu, biết

thông tin chắc cũng không có gì lạ lắm? Muộn rồi vẫn nên xem phòng ốc thế nào thì hơn.

Dạ. Anh có thể dẫn tôi đi xem nơi ở được không?

Được chứ, mời em đi theo anh!

Người đàn ông đứng dậy mở cửa rồi bước ra ngoài, Hạnh cũng rảo bước đi theo phía sau. Ban đầu cô nghĩ chắc là một căn hộ nào đó cho thuê bình dân mà thôi nhưng ai ngờ anh ta cứ dẫn cô đi lên thang máy. Lên đến tầng 15 thì dừng lại, Hạnh ngạc nhiên:

Anh ơi, thuê nhà ở đây đắt lắm đúng không?

Đúng rồi em, giá hơi cắt cổ đó!

Người đàn ông đáp lạnh băng.

Hạnh sợ hãi, giá cắt cổ... giá cắt cổ thì cô lấy tiền đâu thuê nhà? Lương nhân viên bèo bọt có khi chẳng đủ trả tiền nhà, nghĩ vậy cô chùn bước không dám đi tiếp.

Ơ kìa, đi theo anh nhanh lên, sắp đến nơi rồi!

Người đàn ông giục hối hả.

Dù không muốn nhưng Hạnh cũng bước đi theo, đã đến rồi, không ở thì cũng xem cho biết nơi ở dành cho kẻ nhiều tiền thì trông thế nào? Chắc cũng như khách sạn hoặc gần như vậy thôi nhỉ? Hạnh miên man nghĩ ngợi.

Chìa khóa phòng của em đây nhé, em tự mở đi, yên tâm là nơi này an ninh cực tốt, camera khắp dãy hành lang và cầu thang, có gì em cứ alo cho anh!

Người đàn ông đưa cho Hạnh chùm chìa khóa, nom ánh mắt anh ấy có vẻ nhiệt tình, thực sự cô chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra nữa. Cô sợ không dám cầm, anh ta lại dúm vào tay cô nói thêm:

Thôi, dẫn em đến đây là được rồi, mọi thủ tục cũng coi như xong, em tự vào và tham quan nhé. Có số điện thoại anh rồi thì cứ chủ động gọi khi cần nha!

Nói rồi người đàn ông vội vã bỏ đi, còn mình Hạnh đứng đó, cô ngỡ ngác không dám mở cửa đi vào.

Chị Liên, chị định hại em hay gì? Nơi ở dành cho kẻ nhiều tiền thế này... chị muốn em phá sản đến già sao??

Hạnh lẩm rẩm mấy câu nói, trong lòng thấy khó chịu, râm rứt. Rồi cô cũng mở cửa đi vào bên trong. Trời ơi không thể tin được, căn phòng à không, có thể coi như một căn hộ hoàn chỉnh mới đúng, đẹp quá sức tưởng tượng của Hạnh. Đồ đạc nội thất đầy đủ tiện nghi không thiếu thứ gì, Hạnh vô cùng sửng sốt, không lẽ cô đang mơ thật. Căn hộ quá đẹp, mới bước vào đã thấy sự thoải mái và dễ chịu đến khó tả.

Cô đi thăm quan mọi ngõ ngách, nhìn thấy bộ salon màu xám ghi đẹp quá Hạnh ngả lưng ngồi thử, êm ái quá đi thôi. Chị Liên có vấn đề gì không nhỉ, biết tổng cô là một đứa nhà quê rách nát, làm sao có khả năng chi trả cho căn hộ cao cấp thế này được? Chắc chắn là có điều gì đó nhầm lẫn ở đây rồi. Nghĩ vậy Hạnh bấm số cho người đàn ông dẫn cô lên đây, ngay hồi chuông thứ nhất anh ta đã bắt máy.

Anh nghe này Hạnh ơi, em có thấy ưng căn hộ đó không?

Anh cho em hỏi một tí!

Hạnh nói lí nhí, cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

Em hỏi đi!

Anh có nhầm lẫn tên em với ai không ạ? Em thực sự không có như cầu ở nơi rộng rãi, khang trang thế này đâu!

Anh nhầm làm sao được? Tên em, bản chứng minh photo các thứ đều nằm chỗ anh, ngay cả số điện thoại em anh cũng có. Nhầm là nhầm thế nào?

Hạnh không biết việc căn hộ đó là có người cố ý sắp xếp cho cô ở nên nhất thời rối rắm, dễ hiểu thôi, kẻ bị động bao giờ chẳng hoang mang?

Anh cho em hỏi câu nữa được không?

Hạnh e dè.

Anh vẫn đang nghe đây!

Tiền thuê nhà có đắt lắm không anh? Em thực sự... không có nhiều tiền đâu anh ạ!

Cô thật thà nói ra nỗi lo sợ về tài chính, e là không đầy một tháng đã bị tống khứ ra khỏi căn hộ vì không trả được tiền thuê nhà.

Em cứ ở đi, tiền bạc không thành vấn đề, chủ nhà này đi xa lâu ngày nên tìm người cho thuê. Hơn nữa họ không thích ồn ào, muốn tìm phụ nữ ở để tiện dọn dẹp sạch sẽ mà thôi...

Yên tâm là giá cả chỉ bằng cho sinh viên thuê trọ, em cứ yên tâm ở đi!

Anh quản lý nói đúng như lời Dương dặn vì Dương biết Hạnh chắc chắn sẽ tìm cơ thoái thác. Dương hiểu tính cô mà....

Anh nói thật không?

Nghĩa là em được sử dụng đồ đạc trong căn nhà này ạ?

Ừ. Em muốn sử dụng thế nào cũng được, miễn là trông coi cẩn thận là ok.

Vâng!!

Đang không biết nên làm sao vì khu trọ cũ chị Liên một mực đuổi cô đi, lang thang cả buổi chạy đi chạy lại dưới trời nắng cũng mệt quá trời rồi. Giờ lại gặp phải chuyện hoang đường này nữa, thôi kệ đi, đến đâu hay đến đó, anh quản lý nhất mực nói cho mình ở đây thì cứ ở tạm vậy, bây giờ cũng quá trưa rồi, ngoài trời thì nắng oi bức thế kia?

Hạnh lang thang tham quan phòng ngủ, phòng tắm, cô trầm trồ không ngớt vì căn hộ quả thực quá đẹp, quá sang trọng, nếu so sánh với khách sạn đêm qua ở cùng với Dương cũng một chín, một mười. Cô thầm thán phục chủ căn hộ này, phải là người giàu có, tài giỏi thế nào mới sở hữu nơi ở tuyệt vời như thế.

Nhưng mà này, Hạnh vào phòng ngủ và thấy đồ đạc của cô đã để sẵn ở đó từ bao giờ? Quần áo và những tài liệu cần thiết? Đúng là của cô rồi, khi này hoang mang nên cô quên mất lời chị Liên, đồ đạc của em đã được dọn đi cả. Nhưng nhìn qua, bếp gas, xô chậu các thứ của cô đâu?

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, Hạnh thấy mình ngốc quá, căn hộ hoàn hảo thế này còn cần đến cái bếp gas cũ rỉ của cô sao? Dem vào đây thì khác gì phế thải chứ? Hơi đói bụng, cô thử tìm kiếm xem có gì ăn được không vì lười đi ra ngoài, tận tầng 15, đi xuống dưới là cả một vấn đề.

Chuyện gì thế này? Nhà không có người ở nhưng tủ lạnh cỡ lớn đầy ắp các loại sữa, trái cây và rau củ. Có cả những món đã được chế biến sẵn nữa... Hạnh vỗ vỗ vào mặt mấy cái, ngày hôm nay chỉ có ở trong mơ thôi, thực tế không thể mãi mãi đến thế được. Cô choáng ngợp trước mọi thứ

trong căn nhà này, tâm hồn lâng lâng như trúng số. Mặc kệ mơ hay thật, nếu là mơ tranh thủ tận hưởng giấc mơ ngọt ngào này trước đã!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 46

Hạnh nghĩ mọi thứ đang diễn ra trước mắt chính là trong mơ, bởi vậy tranh thủ giấc mơ hãy còn, cô hưởng thụ nó như một nàng công chúa. Đói thì ăn, ăn xong lại thả mình trong bồn tắm ngập tràn hương hoa và sữa tắm, khoan khoái và dễ chịu, thưởng thức vài bản nhạc không lời trong không gian hoàn mỹ như thế... thiết nghĩ chỉ có người nhiều tiền mới có cơ hội hưởng thụ mà thôi.

Hôm nay không phải đến công ty, trong tủ lạnh đồ ăn vẫn ngập tràn, Hạnh lười biếng không rời khỏi căn hộ nửa bước, nhàn hạ ngồi trên sofa và ngắm nhìn thành phố qua khung cửa kính trong suốt. Cô quên phéng đi lời dặn của Dương "hãy ở yên khách sạn đợi anh". Thực ra Dương hiểu rõ tính cách của cô, Hạnh là như vậy, luôn tự ti và mặc cảm về bản thân cũng như mọi thứ liên quan đến mình, nếu như để cô một mình trong khách sạn chắc chắn cô cũng tìm cách mà rời đi. Thay vì giam cầm, Dương chủ động đặt một bộ đồ đẹp và cho người đem đến cho cô mặc.

Như đã nói, bây giờ Hạnh đã trở thành người phụ nữ của anh, dù chưa nói lời yêu song tính đến thời điểm hiện tại, việc hòa hợp thể xác đã chứng minh tất cả. Anh muốn làm điều gì đó cho người phụ nữ của mình.

Căn hộ là Dương mua, anh đã mua từ trước đó rồi nhưng chưa ở, nhân chuyện đêm qua xảy ra vụ cướp, anh thấy nơi đó không an toàn nên lên kế hoạch để đưa Hạnh về đây. Biết tính cô, không dễ gì để cô đồng ý, chỉ còn cách phối hợp với người ngoài diễn một vở kịch. Tất cả được anh sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần Hạnh quay về là mọi thứ coi như xong.

Hạnh ngây thơ cứ nghĩ mọi thứ tự nhiên trên trời rơi xuống mà không ngờ rằng, phía sau, Dương đã dày công chuẩn bị như thế nào?

Gần tối, điện thoại đổ chuông, Hạnh nhìn thoáng thì thấy số của Dương, cô bắt máy luôn, nghĩ đến anh, bây giờ nên gọi là ân nhân hay là bạn trai nhỉ. Mà cô lại thấy cả hai đều hợp lý.

Em nghe ạ!

Hạnh nhẹ nhàng nói.

Em vẫn ở khách sạn đấy chứ?

Dương đã biết mọi việc nhưng làm như không thấy và vờ hỏi một câu khách quan.

Em... em về rồi!

Nghe đến hai chữ Khách Sạn, đầu Hạnh lập tức nghĩ đến chuyện tối qua, anh chàng này thật biết tính toán. Ban đầu nói không muốn đi bệnh viện, vết thương không nghiêm trọng, nói cô là liều thuốc giảm đau... Rồi sao, vì nơi đó không an toàn nên đưa em đến đây chứ không có ý định gì cả?

Hạnh thầm ngao ngán vì cô thấy mình thật sự đại trai hết nấc, yêu Khánh một thời gian mà vẫn không tỉnh lên được, giờ đến Dương cũng thế. Lý lẽ của đàn ông dường như chỉ quanh quẩn đến đoạn abcxyz là mấu chốt hay sao ấy??? Đúng thật là... cô là liều thuốc giảm đau, có lý hết sức, lúc ấy hung hăng sung sức đến thế, thần trí nào nghĩ đến chuyện vết thương? Haizzz...

Em không giận anh chuyện đêm qua chứ?

Dương ngập ngừng.

Anh nói xem?

Hạnh không biết trả lời thế nào.

Anh sẽ chịu trách nhiệm!!

Dương buông ra câu nói chắc nịch, dù anh không đứng trước mặt cô lúc này song Hạnh vẫn thấy ngượng, hai gò má đỏ ửng lên, vành tai nóng râm ran vì câu nói ấy. Cô không đáp lại lời anh, thú thực là cả hai chưa nói chuyện với nhau nhiều, Dương luôn tỏ vẻ chủ động, còn Hạnh, vẫn rụt rè và nhút nhát như ngày nào. Chính vì thế đôi bên còn nhiều điều chưa hiểu hết về nhau.

Thấy cô không nói gì, Dương biết là Hạnh đang ngại, anh nói luôn:

Tối nay anh có cuộc họp quan trọng nên không gặp em được, nghỉ ngơi sớm nhé!

Nói rồi anh cúp máy, nụ cười tươi rói trên môi, Hạnh im lặng nghĩ là đồng tình rồi, còn có thể không sao? Không thích anh thì tại sao lại cùng anh đi vào khách sạn được chứ?

Hạnh có cảm giác như mình đang yêu, lời anh ấy nói là của người yêu dặn dò nhắc nhở sao? Ôi ôi.. mới thế thôi mà trái tim đã nhảy loạn lên rồi, cảm giác này sao lại hồi hộp đến thế.

Buổi tối, Cô ngồi trước máy tính và xem lại lịch làm việc cho ngày mai, không có gì thay đổi thì cô phải đến công ty như thường lệ, kế hoạch cho tuần tới cần được chỉnh sửa và gửi lên cấp trên phê duyệt. Đến gần nửa đêm, công việc kết thúc cô mới vươn vai bỏ đi nằm. Đêm đầu tiên được ngủ trong căn hộ sang trọng, chiếc giường đẹp đẽ quá, nằm lên nó có cảm giác mình giống như nàng công chúa vậy.

Chìm đắm trong giấc mộng đẹp, Hạnh đang mơ màng ngủ thì giật mình bởi tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm. Cửa kính cách âm rất tốt song đêm yên tĩnh thế này tiếng nước chảy vẫn vang ra ngoài không ít. Lại

nhỉ, nhà này chỉ có một mình cô ở, ngoài mình ra thì đâu còn ai nữa? Vậy tiếng nước chảy kia là do đâu? Cô nhớ là trước lúc đánh răng rửa mặt xong cô đã tắt các vòi nước cẩn thận rồi mà....

Không có người... lẽ nào là ma? Đúng thế, chỉ có thể là ma thôi! Anh quản lý nói nơi đây hệ thống an ninh rất tốt, có bảo vệ, các dãy hành lang đều có camera, có người đột nhập là điều không thể. Hơn nữa, cửa ra vào ngoài khóa thông thường còn có khóa chống trộm quét mã tinh vi...

Rồi cô lại nghĩ đến lời anh quản lý, tiền thuê nhà rất rẻ, nghĩa là chỉ cần trông coi giúp chủ nhà, dọn dẹp cho họ trong lúc đi vắng mà thôi... Bây giờ mới là lúc cô tỉnh mộng, căn hộ tốt như thế theo lý không ở mà cho thuê thì cũng thu bội tiền, không lẽ... căn hộ này có ma? Có ma nên không ai dám thuê? Bởi vậy anh quản lý mới nhiệt tình sẵn đón cô như thế...

Thôi, đời cô như vậy là xong rồi, chị Liên lừa cô đẩy cô đến nơi quỷ quái như này... nhìn vào tường đâu là sang trọng, là hay lắm... ai ngờ... huhu cả ngày nay say mê hưởng thụ bây giờ mới biết mùi sợ hãi nó như thế nào.

Hạnh thấy cảm giác sợ hãi lúc này còn kinh khủng hơn buổi tối hôm qua khi bị hai tên biến thái quấy rối, vì chỉ ít bọn chúng là người, nơi đó khu tập thể đông người. Còn bây giờ, trong căn hộ rộng thênh thang, cho dù hét lên thì cũng chẳng có ai nghe thấy... Tim đập thật nhanh vì sợ hãi, Hạnh không dám mở mắt ra vì đầu óc đang tưởng tượng đến những bóng ma treo lơ lửng trong không gian, tiếng nước chảy trong nhà tắm vẫn vang lên đều đều.

Cho đến khi...

Tạch!

Cánh cửa phòng tắm bật mở ra, Hạnh giật mình vì quá sợ hãi, cô hét âm lên:

Aaaaaa!!!

Rồi trùm chần thật kỹ.

Đừng đến đây, đừng đến đây...

Trong chần kín, Hạnh run rẩy như cày sậy, hai tay bấu chặt cái chần không rời, chỉ sợ ma mãnh sẽ kéo chần và bắt cô đi mất.

Thì ra, bóng ma ấy là Dương. 😊

Căn hộ này là anh mua, đương nhiên anh có chìa khóa và mật mã để vào nhà, mọi chuyện anh định cho Hạnh một điều bất ngờ nên chưa thông báo. Lúc tối anh gọi điện nói có cuộc họp nên không gặp được cô, họp xong xem giờ cũng đã muộn, anh định về khách sạn nghỉ ngơi nhưng nghĩ đến Hạnh, nghĩ đến chuyện tối qua... lòng anh nao nao muốn đến bên cô ngay lập tức.

Nghĩ là làm, đến khu chung cư, Dương lặng lẽ mở cửa vào nhà, thấy Hạnh ngủ rồi nên anh rón rén bỏ vào phòng tắm, định bụng sẽ không quấy rầy cô, nào ngờ vẫn khiến cô giật mình tỉnh giấc. Thấy Hạnh sợ hãi như vậy, Dương lo lắng quá vội chạy đến và nói:

Hạnh... Hạnh...

Anh đây mà... anh đây!

Đừng sợ, là anh đây!

Nghe giọng Dương cô càng hoảng loạn hơn, tại sao anh lại xuất hiện ở đây được chứ? Tại sao anh biết cô ở đây mà xuất hiện được?

Anh là người hay ma?

Anh đi đi, đừng đến đây, đi đi...

Do quá sợ hãi nên Hạnh không tin lời Dương nói, mặc dù nghe giọng chính xác là anh ấy rồi.

Em đừng sợ, anh là người, không phải ma!

Dương nhấn mạnh nhằm xoa dịu nỗi sợ hãi của cô.

Nhưng mà tại sao chứ?

Hạnh hỏi lại vì cô thật không hiểu bằng cách nào anh ấy có thể vào được nhà? Nhẽ anh là thần tiên hay gì? Tối qua đúng lúc cô bị hai tên biến thái đột nhập trêu ghẹo thì anh cũng xuất hiện đúng lúc...

Ý em là sao?

Hạnh bớt bớt sợ đi một chút vì ít ra người ấy là Dương, cô rón rén mở hé chăn ra nhìn anh, ánh sáng từ đèn phòng tắm hắt ra, Dương vừa tắm xong chỉ quần duy nhất chiếc khăn tắm che đi hạ thể, tóc rai anh ướt nhèm vì mới gội đầu, trên khuôn ngực những hạt nước nhỏ li ti trong suốt hãy còn đọng lại, nước da trắng sáng không tì vết... Hạnh đang hoang mang chuyển sang bối rối...

Tại sao anh lại ở đây?

Hạnh hỏi rành mạch, biết Dương là người, không phải ma nên cô không sợ nữa. Dương mỉm cười vì thấy má cô đỏ hồng, chắc là do nhìn anh cời trần nên thế. Anh nghĩ Hạnh đã ở đây rồi nên không giấu nữa, Dương đến kệ tủ lấy máy sấy tóc và thong thả làm khô đầu mình,, hành động thản nhiên mà vô tư hết sức. Hạnh vẫn tròn mắt nhìn không hiểu tại sao?

Nhà của anh thì đương nhiên anh có quyền ở rồi!

Ý em là... sao anh vào được trong khi cửa đã khóa??

Vì anh có chìa khóa và mật mã!

Dương thản nhiên.

Nhìn thái độ ấy của anh, Hạnh lơ mơ hiểu ra một số chuyện, lẽ nào mấy việc ngày hôm nay thực sự không phải trùng hợp... mà do anh cố tình sắp xếp sao? Cảm giác bị lừa khiến Hạnh tức điên lên, cô vùng vằng:

Tại sao anh phải làm thế?

Ý em là anh tự động vào nhà lúc em đang ngủ hay gì?

Em đang ngủ, anh đánh thức em à?

Dương hỏi xong lại thấy mình nói hơi thừa.

Chuyện... chuyện....căn hộ cơ!

Hạnh ấp úng.

À!!

Căn nhà anh mua từ lâu rồi nhưng không có thời gian ở, nhân tiện vụ trộm cắp đột nhập phòng trọ đêm qua, anh nghĩ tốt hơn cả là em nên đến đây.

Anh có bị làm sao không đấy? Nhà tốt như thế này không ở, đi ở khách sạn làm gì?

Còn nữa, lúc quản lý nói tiền thuê không phải nghĩ... rồi lúc này anh dọa em hết hồn, em cứ ngỡ nhà này có ma cơ đấy...

Hạnh được thể nói ra suy nghĩ của mình.

Em có sợ lắm không?

Anh còn hỏi nữa, em suýt rơi tim ra ngoài rồi đây!

Hạnh hờn dỗi, chẳng hiểu vì sao cô lại làm thế, cảm giác giống cặp tình nhân đã yêu nhau từ lâu rồi vậy.

Đâu, đưa anh xem còn không? Rơi ra ngoài thì anh lấp lại giùm em...

Dương hòa theo câu nói của Hạnh, nhanh chân ngồi xuống bên giường giả bộ đưa tay sờ vào người cô. Hạnh giãy nảy:

Anh tránh ra đi!

Anh đang có lòng tốt giúp em mà?

Còn nữa, căn nhà này đẹp thật, anh lựa mãi mới ưng ya được một căn.

Dương thật thà kể lể.

Vậy tại sao anh đi ở khách sạn?

Vì anh ngại ở một mình, ở đây buồn chết được!

Ở khách sạn có khác chi đâu?

Ở đó anh có thư ký đi cùng, gần công ty...

Nói đến đây Dương vội ngưng lại, chuyện anh là sếp tổng tạm thời không muốn cho Hạnh biết.

Nói chung nhà này anh không thích ở một mình, nếu có em thì anh sẽ ở!

Anh thừa tiền!

Hạnh cảm thán.

Anh cái gì cũng có, thiếu mỗi em!

Sự thẳng thắn của Dương càng làm Hạnh ngạc nhiên, ở bên người đàn ông này có biết bao phen bị anh ấy làm trái tim chấn động.

Nhưng em không hiểu, tại sao anh lại ở đây?

Hạnh thắc mắc.

Thì anh mua nhà ở đây, không ở đây thì ở đâu?

Ý em là... anh hay xuất hiện ở đây, còn nữa, công ty anh cách đây 70, 80 km cơ mà??

Hạnh bắt đầu hoài nghi Dương, có quá nhiều điều về anh khiến cô tò mò. Theo cô biết, lúc biết anh, Dương dường dường là CEO của một tập đoàn lớn, tiền bạc đương nhiên không thiếu. Việc sở hữu một căn hộ hạng sang này cô có thể hiểu được, nhưng khoảng cách giữa tập đoàn ấy đến thành phố này không phải gần? Lẽ nào anh từ chức rồi hay gì?

Thì anh đi công tác không được sao? Thịnh thoảng ký kết hợp đồng làm ăn với đối tác thì không nên đến đây à?

Ừ nhỉ, cũng có lý... chuyện này Hạnh đương nhiên hiểu rõ, cô thôi không thắc mắc nữa. Thấy Hạnh không nói gì thêm, Dương lại gọi chuyện:

Đêm qua, anh... anh cho vào trong rồi!

Dương ngập ngừng khi nhắc tới chuyện tế nhị.

Anh tránh xa em ra, đừng nhắc tới chuyện đó nữa!

Hạnh đỏ mặt lên xấu hổ, dấu sao cũng mới chỉ một lần, cô thực sự chưa tự nhiên khi đối diện với anh và thẳng thắn nói về chuyện đó.

Không... không, ý anh là... như vậy thì dễ có thai, em hiểu không?

Em bắt đền anh... bắt đền anh!

Hạnh nhảy dựng lên khi Dương nói cô có khả năng sẽ mang thai.

Em đã uống thuốc chưa?

Dương hỏi lại.

Anh đi mà uống, em làm sao mà phải uống?

Đúng thật ngây thơ quá, đúng gái tân chưa có kinh nghiệm, Dương suýt phì cười vì sự bối rối ấy của cô, ngược lại càng làm anh yêu Hạnh hơn.

Anh uống thì có tác dụng gì? Anh cho cái đó vào bên trong em... thì em dễ có...

Anh đừng nói nữa!!

Hạnh thực sự xấu hổ không muốn nghe Dương huyền thuyên tiếp nữa.

Anh nói thật, em không nghe lời anh à? Nhưng mà thôi, em không uống thuốc cũng chẳng sao...

Ý anh là gì?

Chúng mình sinh con đi!!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 47

Hạnh chết đứng khi nghe câu nói ấy từ Dương, anh đang nói gì vậy chứ? Những chuyện như vậy đâu thể tùy tiện nói ra mồm, người lớn với nhau cả rồi, nói ra thì phải có trách nhiệm với những gì mình đã nói. Hạnh đâu phải đứa con nít mà không hiểu được việc nam nữ gần gũi nhau dễ mang thai? Chẳng qua cô thẹn, đối diện với người đàn ông có sức hút như anh thật sự cô hơi thiếu tự tin, về mọi mặt, Hạnh nghĩ như vậy.

Dương nhắc cô mới nhớ, đúng là đêm qua cả hai đã.... rồi, ngày hôm nay mãi lo chuyện đi làm rồi chuyển nơi ở, mọi thứ cứ xáo trộn hết cả, bởi vậy cô cũng quên phéng đi việc đó. Bây giờ phải làm sao...

Anh vừa nói cái gì?

Hạnh muốn nghe anh nhắc lại một lần nữa!

Anh không nói gì cả, em không nghe thấy thì thôi, coi như anh chưa nói gì nhé!

Cả hai đối diện nhau, một từ anh nói ra Hạnh đều không bỏ sót, chỉ là, cô muốn được nghe nhiều hơn một lần mà thôi. Nhưng Dương không chiều cô, biết ý nghĩ của cô lúc này là gì nên buông lời trêu chọc.

Anhhh!

Hạnh ngáp ngừng, thái độ tiếc nuối rõ rệt, có chút hụt hẫng vì không ngờ anh ấy chỉ đùa thôi, câu nói "chúng mình sinh con đi" là để đùa cô, thử lòng cô thôi à? Thế mà cô cứ tưởng...

Sao thế? Muốn nghe anh nói nữa à?

Thấy Hạnh buồn buồn, Dương lại khiêu khích.

Hạnh cup mi mắt xuống gật gật, dáng vẻ phụng phịu hờn dỗi khiến Dương mềm lòng. Nhanh như cắt, anh leo lên giường như cái máy, chưa đầy 3s Dương đã ngồi ngay cạnh chỗ Hạnh, vẻ mặt thản nhiên như không. Ngón tay trở chỉ chỉ lên má, Dương thì thầm:

Hôn anh một cái đi rồi anh nói!

Ngay lập tức Hạnh hiểu ý đồ của Dương, thì ra anh muốn trêu tức cô, Hạnh giãy nảy như một cô gái đang yêu hờn dỗi:

Tránh xa em ra, anh xấu lắm!

Hạnh không có ý chê anh xấu trai hay gì, nhưng lời nói đa nghĩa quá, nhân cơ hội đó Dương liền bắt bẻ:

Anh xấu à? Đâu, em chỉ anh xem xem chỗ nào của anh xấu? Mắt? Môi? Mũi?.. hay gì? Để anh biết lỗi anh sửa?

Vừa nói Dương vừa ghét sát mặt anh về phía cô, biểu cảm trở ra hết sức buồn cười, Hạnh không nhịn được bèn mím môi nhưng cuối cùng vẫn nở nụ cười thật tươi. Thấy Hạnh vui vẻ như vậy Dương ấm lòng quá, khi này thấy cô hét lên anh tưởng cô đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, cảnh khuya thanh vắng, bên cạnh lại có người phụ nữ anh thương, khoảnh khắc ôm trọn lấy nhau đêm qua lại hiện hữu trong tâm trí.

Đầu óc liên tưởng thì chân tay phải phối hợp nhịp nhàng, bèn mùi từ đêm qua nên Dương chẳng ngại ngần chi nữa, vòng hai tay ra phía trước, anh đỡ lấy mặt cô và phủ xuống một nụ hôn bá đạo, Hạnh bị tấn công không còn đường lui. Chiếc khăn tắm cuốn hờ hững khi này bị Hạnh co

giấy mà buông lời hết cả, trong chốc lát, Dương tồng ngồng trước mắt Hạnh, cô ngượng nghịu buông ra mấy lời vô nghĩa:

Eo ôi...

Chỉ hai từ thôi cũng đủ kích thích thần trí của anh, cô nói như vậy là biểu cảm hay cảm thán đây? Ngạc nhiên về độ cương cứng của cậu nhỏ hay gì? Chẳng cần biết cô đang nghĩ gì nhưng chắc chắn, Hạnh cũng muốn ở bên anh, Dương định ninh như vậy và mạnh mẽ làm tới.

Chiếc chăn đang cố thủ trên người Hạnh bị Dương giật ra và vứt tùy ý ra chỗ khác, Hạnh co rúm người lại trốn tránh vì biết sắp sửa Dương định làm gì.

Anh đừng làm thế!

Lại một lời nói yếu ớt và vô nghĩa được phát ra, Dương bây giờ có chịu nghe lời Hạnh không thì phải hỏi ý kiến của cậu nhỏ trước. Anh hoàn toàn ở trần trước mặt cô, không cần hỏi Hạnh cũng nhìn ra được, cái đó không hề có dấu hiệu nghe lời, thậm chí... nó đang phát triển với kích thước rất lớn nữa.

Hạnh bối rối lấy tay che mặt lại, cô ấp úng:

Nếu anh còn tiếp tục thì em sẽ có thai đó!

Dương phì cười, suýt sặc nước bọt vì câu nói ấy.

Em cũng biết chuyện đó à?

Anh xấu xa...

Hạnh lẩm rậm trong miệng nhưng Dương vẫn nghe thấy cả.

Xấu xa nhưng không làm em thất vọng là được!

Chỉ một cử chỉ nhỏ thôi, nhanh như cắt Dương bế cô nằm gọn trong lòng mình, giữ chặt tay không cho Hạnh cựa quậy. Anh đặc ý nói:

Em trốn tránh anh cũng được... nhưng định mệnh... cả đời này em cũng không thoát nổi anh.

Úm úm....

Những ngón tay thon dài hư hỏng đã luồn vào áo ngủ của Hạnh từ bao giờ, anh mân mê kích thích nơi hạ thể của cô. Mơn trớn hai bắp đùi, từng đợt sóng dạt dào kích thích lên trí não, Hạnh nằm im chịu trận, hai mắt nhắm nghiền, khi bờ môi anh đáp xuống cũng là lúc cánh môi cô hé mở và đón nhận.

Chiếc giường đáng thương lại bị đôi tình nhân quậy phá rung chuyển đến mức cốt kết, đã là chiếc giường hạng cao cấp rồi mà vẫn không chống đỡ nổi sự vận động của cả hai. Thật là... mạnh mẽ quá đi!!

Chiếc áo ngủ của Hạnh theo diễn biến từ bàn tay của Dương mà trôi tuột xuống, cô giờ đây cũng chừng hững không mảnh vải che thân phô bày trước mặt anh. Dương khẽ xuýt xoa, đồng tử như sáng rực lên vì suy nghĩ đen tối trong đầu, "anh hận không thể chiếm hữu cô sớm hơn".

Dương ghì thân dưới vào hạ thể của Hạnh, cậu nhỏ cương cứng ra sức rà soát nơi cửa hang, tìm kiếm sự ẩm ướt và mơn trớn ở đó. Hạnh đỡ dần, có đôi lần cô cũng rướn người lên để đón nhận, như được kích hoạt, đôi gò bồng căng cứng được anh hít hà, xoa nắn đến méo mó, những tiếng nấc cụt hơi vang vọng trong căn phòng...

Khi thấy Hạnh không còn sự e thẹn, ngượng ngùng nữa mà cảm xúc hoàn toàn đã bị anh dẫn dắt, Dương uyển chuyển thay đổi tư thế nằm của cô. Hạnh nằm sấp xuống giường, hai gối chân chống lên, từ phía sau Dương quỳ gối và từ từ thâm nhập vào bên trong. Bàn tay anh khẽ đỡ lấy hông người Hạnh để làm điểm tựa, đi vào từ góc này thật sự mê mẩn quá,

d*m thủy cô mỗi lúc tiết ra một nhiều, mỗi lần ra vào Dương cảm nhận sự trơn bết, hưng phấn tột độ. Hai tấm thân trần như nhộng say sưa xếp hình trong bóng tối, các tư thế khác nhau nhưng tiếng rên rĩ thì vẫn vậy, khe khẽ, có lúc lại im bật rồi thở dốc....

Một tuần sau.

Sau đêm hòa hợp tại căn hộ riêng của Dương, vì công việc dày đặc nên anh phải trở về tổng công ty, còn Hạnh, cô ngoan ngoãn ở lại làm người tình bé nhỏ, ngày đi làm, tối về nói vài câu chuyện qua điện thoại với người đàn ông mà cô yêu. Dĩ nhiên, chuyện Dương là sếp nơi cô đang làm việc thì Hạnh hoàn toàn chưa hay biết chuyện.

Hôm ấy trời mưa rất to, giờ nghỉ giải lao buổi trưa Hạnh không về nhà mà ở luôn công ty, ăn cơm căngtín và tán mạn chuyện trò với mấy đồng nghiệp. Thấy thời tiết lãng mạn quá, Hạnh một mình bỏ lên tầng thượng của công ty để ngắm mưa, không khí dễ chịu, quang cảnh đẹp thế này cô muốn yên lãng một mình.

Tòa nhà này không phải là quá lớn ở thành phố, tuy nhiên đứng trên tầng thứ 9 nhìn xuống thì toàn thành phố gần như được thu vào tầm mắt của cô. Gió thổi từng đợt nước mưa hắt vào cửa kính, nước lại chảy ào ạt xuống dưới, màn mưa trắng xóa, những ngôi nhà cao tầng thấp thoáng phía xa xa... hệ thống giao thông dưới làn đường dày chằng chịt. Đứng ở một nơi cao thế này cảm giác thật không tậ! Hạnh trầm nghĩ.

Bỗng nhiên cô thấy nhớ nhà, trời mưa gió này chắc anh Toàn được nghỉ, không biết mấy đứa nhỏ có ngoan ngoãn nghe lời không? Hiện tại cô sống trong môi trường quá đổi sung túc, khi nghĩ về anh trai và các cháu, nước mắt cô lại rơi trong vô thức, cô thương mọi người ở nhà quá. Ước gì có thể san sẻ những gì bản thân đang được hưởng với mọi người..

Bỗng nhiên Hạnh thấy hồ thẹn, lương tâm cắn rứt vì chuyện mình đang làm, cô thấy bản thân giống như đánh đổi để được hưởng thụ vậy. Nếu như chưa làm chuyện đó với Dương thì mọi chuyện có thể nghĩ theo hướng khác.... nhưng, cô đã nguyện đưa chân rồi, tình ngay lý gian...

Mở điện thoại, Hạnh bấm số gọi cho anh Toàn, gần hết chuông mới có người nghe:

Hạnh à?

Giọng anh Toàn hấp tấp.

Dạ, em đây, anh đang làm gì vậy?

Nghe giọng anh có vẻ vội vã nên Hạnh hỏi luôn.

Ở nhà trời đang mưa to lắm em ạ, anh không đi xây được, đang lợp lại mái chuồng gà, nước mưa dột ướt hết khổ thân mấy con gà quá!

Nghe anh Toàn nói Hạnh khóc huhu nhưng cô bịt miệng không để anh biết, cảnh nhà quê thiếu thốn. Trời mưa, căn bếp dột nát thỉnh thoảng nước lại rỉ rỉ theo viên ngói vỡ mà chảy nước vào trong, chuồng gà lợp tạm bợ mấy tấm bờ rô anh Toàn kiếm được từ các công trình... Rồi mưa gió này anh không đi làm được thì các con lại không có miếng ngon... Anh thì chật vật như thế, còn cô ở đây, không biết quý trọng thân thể bố mẹ cho sẵn sàng dâng hiến cho người khác... mà chắc gì sau này hai người có thành đôi hay không?

Một cảm giác xấu hổ, nhục nhã dâng lên cổ họng, cô thấy hồ thẹn với anh trai quá, anh ấy dù có thế nào vẫn luôn cố gắng chăm lo cho em gái và các con. Còn cô, đã làm được gì...

Thấy Hạnh im im không nói, anh Toàn lo lắng hỏi lại:

A lô... trời mưa nên sóng hơi kém thì phải, em nói gì anh nghe không rõ.

Hạnh ghen ngào, cô sứt sứt nói:

Vâng, chắc tại mưa anh ạ, em cũng không nghe thấy gì.

Ừ. Hôm nay có đi làm không?

Nhớ ăn uống đầy đủ, giữ gìn sức khỏe nhé, thiếu tiền thì cứ bảo anh anh gửi lên cho.

À, hết gạo chưa?

Em đang ở công ty, hôm nay mưa to quá em không về chỗ trọ anh ạ.

Hạnh giấu anh Toàn chuyện mình đã đến ở một căn hộ cao cấp, chắc cô sẽ không nói ra đâu, nói ra chỉ làm cho nổi hổ thẹn dưng cao mà thôi.

Vậy à, ừ, ăn uống bên ngoài phải chú ý nhá, anh xem thời sự thấy họ bảo cơm nước họ nấu không đảm bảo vệ sinh đâu.

Vâng, em nhớ rồi!

Cuối tuần được nghỉ thì về nhà chơi với mấy đứa, con Út nó đòi cô Hạnh mãi.

Em đợt này hơi bận, công việc nhiều nên không dám hứa đâu ạ, anh bảo nó nhớ cô thì ngoan. Hôm nào về em có quà cho mấy đứa!

À, anh cho em gặp con Út tí!

Nó đi nhà trẻ có ở nhà đâu? Con Hoa cũng đi học rồi, thằng Kiên đang xem ti vi ở trên nhà.

Dạ, vậy thôi, à, anh có thiếu tiền không để em gửi về cho?

Thực ra Hạnh cũng có tiền đâu? Tuần trước bị chuyển nơi ở đột ngột cô còn lo gần chết vì tiền nhà chưa trả, nào ngờ chị Liên tốt bụng lại không tính toán với cô. Bây giờ nói chuyện với anh, cô thương anh ở nhà túng thiếu nên nói thế, nếu anh cần thì mượn tạm đồng nghiệp rồi gửi cho anh trước.

Anh đang bảo gửi cho cô tiêu thêm đây này, có thì cứ giữ lấy anh không cần đâu. Mua sắm thêm đồ dùng cho bằng bạn bằng bè em nhé, ra ngoài xã hội phải khác chứ....

Hạnh cảm động vô cùng khi nghe anh dặn dò, cô không còn mẹ, bố thì có cũng như không, những ưu phiền chưa bao giờ biết giải bày cùng người khác chỉ giữ cho riêng mình. Thêm cảm giác có mẹ quan tâm dặn dò.... Anh Toàn nói những câu nghe ấm lòng quá.

Em nhớ rồi, vậy em cúp máy đây!

Ừ.

Tiếng điện thoại tút tút, cuộc gọi kết thúc cũng là lúc khóe mi Hạnh ngấn lệ, khung cảnh tuyệt đẹp ngày mưa lúc này chẳng nghĩa lý gì nữa, cảm xúc buồn tủi, cô đơn kéo đến. Tâm trạng nặng nề vô cùng, hết nghĩ về gia đình, hoàn cảnh của bản thân Hạnh lại nghĩ về Dương. Cô và anh chưa bao giờ cùng thuộc một thế giới, những gì về anh cô chỉ biết trên đầu ngón tay..

Sợ rằng, ngày tháng bên anh thực sự không còn dài nữa!

Gạt nước mắt, Hạnh bỏ đi xuống dưới, nhìn mưa để giải tỏa tâm trạng nào ngờ còn tâm trạng hơn, chi bằng đi xuống dưới. Tòa nhà có 9 tầng nhưng thang máy chỉ đi lên tầng 8 là hết, tầng trên cùng là nơi để không, thỉnh thoảng chứa mấy đồ dùng không cần thiết, Hạnh đi thang bộ xuống tầng 8.

Ngày thường ít khi cô lên đây vì thời gian nào mà đi, bận tối mắt nên Hạnh không biết trên đây có những gì. Lúc đi ra khu vực thang máy, Hạnh thấy ai đó nhìn quen quá, ban đầu cô suýt giật mình nhưng không dám nhận vì nghĩ chuyện đó không thể xảy ra được. Căn phòng biệt lập cách thang máy một khoảng không xa, qua ô cửa kính, một người đàn ông đang nằm ngả lưng trên salon, hai hàng lông mày nhíu lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Trước cửa không đề phòng của ai nhưng bên trong sắp xếp và bày biện giống như các phòng làm việc khác, có phần khang trang hơn. Hạnh giật thót là bởi, người đàn ông đang nằm đó chính là Dương. Nhưng tại sao anh ấy lại có mặt ở đây? Hạnh ngỡ ngàng hết sức, cô không hiểu nổi lý do là gì mà anh lại ngang nhiên xuất hiện tại công ty cô đang làm việc? Nhẽ anh là đối tác hay gì? Không đúng, đối tác đâu nhất thiết phải ngủ nghỉ ở đây? Chưa kể anh đã có một căn hộ cho riêng mình? Hạnh mông lung suy đoán.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 48

Không ngăn được nổi tò mò, Hạnh rón rén đi đến gần căn phòng có người đang nằm đó. Cửa kính vẫn đóng kín và khả năng cao là người bên trong không nghe được tiếng bước chân cô. Tầng này chỉ có hai phòng duy nhất, tuy nhiên không gian phòng rộng và lớn gấp mấy lần phòng phía dưới. Lén lén đứng ở cửa, đoán người này là Dương nên Hạnh không sợ gì cả, xung quanh chẳng có người nào, thêm nữa bây giờ là thời gian nghỉ trưa nên càng vắng vẻ.

Hạnh bạo dạn đẩy cửa đi vào, người đàn ông vẫn nằm đó không nhúc nhích, giống như là mệt quá và đang ngủ rất say. Cho đến khi, cô bước đến gần salon thì bất ngờ người ấy mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, Hạnh không ngạc nhiên lắm vì đoán là anh rồi, nhưng Dương thì khác, lâu nay vẫn giấu giếm cô mọi chuyện nên lúc này gặp Hạnh ở đây anh chợt dạ:

Sao em biết anh ở đây?

Một câu hỏi như khẳng định sự có mặt của anh là tất yếu, Hạnh cũng đang tò mò về chuyện này, cô ngạc nhiên:

Anh ở đây từ khi nào?

Hạnh không trả lời anh, đáp lại câu hỏi ấy bằng một câu hỏi khác không mấy liên quan. Dương còn đang ngái ngủ, thực sự lượng công việc quá nhiều, thời gian ngủ với anh mà nói chưa bao giờ là đủ. Vừa đến công ty lúc gần trưa, anh chưa thông báo cho Hạnh biết vì muốn làm cô bất ngờ, ai dè lại gặp nhau ngay tại công ty.

Em biết chuyện rồi à?

Lại một câu hỏi khác? Chưa một câu hỏi nào có câu trả lời, đôi bên đều rơi vào trạng thái tò mò, muốn tìm được lời giải đáp từ đối phương. Với Dương, anh nghĩ phần nhiều cô đã đoán được anh là ai trong công ty này, nhưng Hạnh vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra.

Chuyện gì cơ?

Hạnh hỏi lại, cô không biết việc này rốt cục là sao? Ý anh là gì nhỉ? Lẽ nào anh đến đây để xin việc? Hoặc gặp gỡ người trong công ty cô để bàn chuyện công việc? Trong lúc chờ đợi thì ngủ quên? Nghe có vẻ hợp lý... Hạnh thầm nghĩ.

Ngồi xuống đây đã, nhìn anh như muốn ăn thịt anh thế?

Nói rồi Dương cầm tay Hạnh kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình nhưng cô giãy nảy không chịu, là bởi nơi đây là công ty nếu như để ai đó bắt gặp cô tình tứ hoặc trò chuyện thân mật sẽ bị khiển trách... thậm chí là đuổi việc. Khó khăn lắm mới xin được vào đây, cô không thể nghỉ việc được. Nghĩ vậy, Hạnh nói:

Thôi em đứng đây cũng được, có gì anh cứ nói đi!

Dù tình cảm của cả hai đã đi quá giới hạn nhưng đây là nơi công cộng, không thể tùy tiện dành cho nhau những cử chỉ thái quá. Hạnh luôn biết chừng mực trong chuyện này, nhưng Dương thì khác, anh là ai chứ? Đây là phòng của anh, trước mặt là người phụ nữ của anh, thậm chí cả cái công ty này cũng là của anh nốt... còn điều gì khiến anh phải dè dặt nữa?

Nói chuyện thôi cũng không được à? Hay em thích về nhà?

Bỗng nhiên gặp cô ở đây Dương chẳng ngại công khai mọi điều, tự nhiên anh thấy vui, Hạnh biết cũng được, chẳng sao hết. Lúc làm việc thỉnh

thoảng có thể gặp cô cũng hay, nhìn dáng vẻ sốt sắng, nghiêm túc như vậy anh thấy hài lòng vô cùng. Ít ra, với người khác cô cũng nguyên tắc như thế thì anh càng mừng hơn. Nổi hứng, Dương buông lời khiêu khích cô.

Anh nói linh tinh gì vậy? Đây là công ty chứ không phải phòng ngủ đâu, nói năng linh tinh bị cấp trên phạt là cuối tháng em bị trừ hết lương...

Hạnh thật thà nói lên nỗi lo sợ cuối tháng hết tiền.

Trừ hết thì tiêu tiền của anh!!

Lời nói của anh không giống an ủi cô mà ý tứ như muốn thêm dầu vào lửa, cô nói sợ trừ lương... là không muốn đùa cợt tại nơi này. Anh thì hay rồi... mong cô bị trừ hết lương, ý muốn nói anh sẽ không dừng lại ý nghĩ đó sao?

Anh nghiêm túc đi!

Lời qua tiếng lại nhưng câu chuyện vẫn không đi vào trọng tâm, Hạnh vẫn không biết lý do Dương có mặt tại đây là gì, nôm na hiểu rằng anh là đối tác. Buông lời nhắc nhở song Dương chẳng có hứng nghe lời, liền sau đó anh kéo tay cô ngồi gọn trong lòng mình, tranh thủ hôn lên mái tóc cô hít hà hương thơm nhưng nhớ.

Anh vẫn luôn quy tắc rằng công ty là nơi làm việc, không phải chỗ để yêu đương, thể hiện tình cảm... song lúc này, ở bên Hạnh, chính anh lại muốn phá vỡ quy tắc chết tiệt đó. Hừmmmm....

Bàn tay anh khẽ luồn qua áo sơ mi Hạnh đang mặc và tranh thủ rờ rẫm bên trong, khuy áo bật mở anh sung sướng nhào nặn khuôn ngực căng tròn. Hạnh như chịu trận nửa lại muốn đẩy anh ra, vừa sợ hãi vừa bị kích thích, tâm trạng cô rối rắm vô cùng.

Anh... anh... làm gì vậy?

Nơi này không được đâu?

Lời nói yếu ớt như muốn kháng cự càng làm tăng sự ham muốn trong người Dương, anh thì thào vào tai cô:

Hôm nay anh phá lệ!

Dứt lời Dương bế bổng Hạnh đứng dậy, nãy giờ vì ngạc nhiên tại sao anh xuất hiện ở đây nên cô không quan sát căn phòng. Bây giờ Dương bế cô vào bên trong Hạnh mới chú ý, thì ra căn phòng lớn vậy bên trong còn có cả phòng ngủ. Kín đáo và đầy đủ tiện nghi, nơi này để anh nghỉ ngơi những lúc công việc quá bận mà không thể về nhà.

Đặt xuống môi Hạnh một nụ hôn nhẹ, Dương mạnh dạn cởi phăng chiếc áo sơ mi trên người cô ra. Và rồi, anh phát hiện, từ ngày ở trong căn hộ anh mua, cơ thể cô bắt đầu có mùi thơm khác biệt, chính là hương nước hoa nữ anh đặc biệt chuẩn bị cho cô và để sẵn ở bàn trang điểm. Hương thơm ngây ngất càng khiến anh thấy hứng thú.

Anh điên rồi, tùy tiện ở nơi này sẽ bị phạt đó, anh không biết sợ à?

Hạnh đẩy Dương ra, căn phòng ngoài hai người thì hoàn toàn chẳng có ai xuất hiện. Vốn dĩ anh bài trí chọn nơi kín đáo này là bởi anh không ở đây thường xuyên, không muốn gặp gỡ quá nhiều người. Nơi biệt lập thì càng ít người qua lại, kể cả bây giờ Hạnh có hét to lên để gì đã có người nghe thấy? Anh đắc ý cười:

Người khác có sợ anh thì sợ, còn anh, chẳng sợ bất cứ ai, trừ em ra!

Anh to gan quá rồi đấy, có biết nơi này là đâu không?

Hạnh hỏi Dương.

Anh không biết, em có biết đây là đâu không?

Dương buông lời trêu chọc.

Em cũng không biết, không thấy đề biển trước cửa, chẳng biết phòng ai... nhưng mà họ không ở đây thì mình cũng không được phép làm thế này...

Anh điên thật rồi, buông em ra đi!

Hạnh vùng vẫy khi tưởng tượng ra kết cục bị người khác chứng kiến cảnh này.

Dương phủ xuống bờ môi cô một nụ hôn táo bạo, lưỡi anh sục sạo trong khoang miệng cô, Hạnh không nói gì được nữa, cô chống cự cũng không nổi. Toàn thân gồng lên nhưng sức phụ nữ mỏng manh sao đâu lại được Dương? Trên chiếc giường rộng lớn, toàn bộ trần ga đều một màu đen tuyền, hai cơ thể trần như nhộng dính lấy nhau không rời.

Dương thích thú thôi rồi vì anh nhịn một tuần nay, cảm giác bị cô cấm cản song bên trong nước nôi vẫn đầu ra đấy, anh biết, cô sợ nhưng vẫn thích anh làm thế. Còn Hạnh, nỗi sợ vẫn còn đó, cộng thêm chuyện suy nghĩ lúc ở trên tầng thượng, nghĩ về hoàn cảnh gia đình, xuất thân của bản thân. Nghĩ về những khoảng trống mà cô chưa hiểu về anh, bỗng nhiên lòng cô trùng xuống.

Người đàn ông đang hì hục trên người cô liệu có thể bảo vệ cô đến suốt đời? Sự hợp tan này sợ chỉ tồn tại trong gió thoảng...

Giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má, ngoài trời kia cơn mưa vẫn không ngừng trút xuống, Hạnh thần người ra để mặc Dương tùy hứng dày vò, cô biết, bản năng đàn ông là vậy, giây phút này cô chẳng sợ gì nữa, chỉ cần được ở bên anh ấy là cô đã mãn nguyện rồi. Biết đâu sau này muốn được ở bên cũng chẳng còn cơ hội?

Em sao thế? Nhớ anh quá à?

Thấy Hạnh mắt ướm đỏ hoe, Dương ngưng lại, anh không tập trung được nữa, nghĩ Hạnh quá sợ hãi chuyện bị người khác bắt gặp anh vội trấn an:

Không sao... anh xin lỗi... yên tâm không có ai vào đây đâu, anh chốt cửa rồi mà!

Nói rồi anh lại đẩy đi đẩy lại thêm mấy lượt nữa, Hạnh vẫn nằm đơ như khúc gỗ.

Không tin anh à, phòng của anh mà, em sợ cái gì chứ?

Đúng lúc ấy Hạnh tròn mắt nhìn anh.

Anh vừa nói cái gì?

Thì phòng của anh anh mới mặc sức làm loạn thế này chứ?

Em nghĩ anh không có liêm sỉ đâu mà tùy tiện làm thế này ở nơi của người khác?

Hạnh lắp bắp không nói được tròn vành rõ tiếng, nhìn biểu hiện ấy Dương giải thích thêm:

Anh xin lỗi vì đã giấu em, đây đúng là phòng của anh!

Nghĩa là?...

Hạnh mơ hồ phán đoán sự việc, còn Dương, vừa giải thích anh vẫn tiếp diễn công việc của mình, hai chân Hạnh co lên, theo đà thuận, Dương hơi nhún người, toàn bộ chiều dài đều nằm gọn bên trong người cô, không biện pháp che chắn, cả hai cứ nguyên thủy mà tiếp xúc với nhau. Mọi dây thần kinh trên người anh căng ra, lúc này Hạnh có nghĩ gì đi nữa cũng không ngăn cản được sự hưng phấn của anh nữa.

Dương nhấp nhô không ngừng nghỉ, phía dưới là ánh mắt tò mò đầy nghi hoặc của Hạnh, nửa đáng yêu nửa buồn cười, anh cứ thế mà tấn công nước đại. Dồn dập như vũ bão, mạnh mẽ đến mức Hạnh cũng bị cuốn vào cuộc vui, dòng suy nghĩ bị cắt ngang, cô ú ớ rên rỉ không kể xiết...

Cả Hạnh cả Dương đều không ngờ rằng, trong lúc hai người mây mưa ân ái xuất hiện thêm người thứ ba chứng kiến cuộc vui này. Nhất là Dương, anh tự tin chẳng sợ bất cứ điều gì vì nghĩ mình là sếp, chủ sở hữu nơi này, hơn nữa yên tâm rằng nơi này cách biệt... sẽ chẳng có ai nhòm ngó tới.

Ở bên ngoài, nơi mà Dương vẫn hay ngồi làm việc, một cậu thanh niên đáng vẻ thư sinh nho nhã đang giơ máy quay zoom lên 3 lần rõ nét từng động tác của đôi nam nữ trong phòng kín. Xung quanh dù đã kéo rèm che, tuy nhiên, một điều sai sót chính là cánh cửa nối liền phòng làm việc, rèm bị hất sang một bên. Đây chính là lợi thế cho kẻ bên ngoài quan sát được tất cả và ghi lại vào máy quay.

Âm thanh rên rỉ qua phòng kín vẫn thu vào máy quay ít nhiều, thật không ngờ, cô gái giản dị Dương theo dõi ấy lúc lên giường cũng dâm dăng đến thế. Khẽ nhếch môi, cậu thanh niên kia thầm suy nghĩ. Công nhận ông sếp này dai sức, quay mãi vẫn chưa thấy cặp đôi ấy dừng lại, mỗi tay mỗi chân là đương nhiên, cậu thanh niên cũng là đàn ông, chứng kiến cảnh nóng thế này nhất thời cũng ảnh hưởng đến cảm xúc.

Ngày thường chỉ thấy Dương ăn vận lịch lãm, có khi nào được chứng kiến anh trần như nhộng thế này? Xem kìa, mỗi lần ra vào ấy, ước chừng cũng 19, 20 cm chứ đùa? Cậu thanh niên vừa quay, vừa xem và lẩm rầm tính toán. Sự cộ sát của hai bộ phận nhạy cảm tạo ra âm thanh nghe bót bót, dục tình của cậu thanh niên vô thức cũng trỗi dậy, cậu nhỏ đội quần đứng lên... nếu như ai đó bắt gặp được cảnh này chắc cũng khó bề chịu đựng được.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, sau khi giải tỏa được bí bách trong người Dương nằm ườn ra giường, cả hai lười nhác không chịu mặc quần áo, kéo cái chăn hồ hững che đi phần nhạy cảm, Dương thì thầm:

Sex ở nơi làm việc thật không tệ chút nào, hèn chi mấy người họ thích làm chuyện đó ở công ty đến thế...

Dương cảm thán sự thăng hoa vừa qua đồng thời lấy dẫn chứng cho sự háo sắc khi nãy của mình là có cơ sở.

Khi nãy mà có ai bắt gặp thì chúng mình chết chắc luôn, anh ở đó mà tuyệt!

Hạnh vẫn không nguôi được nỗi lo lắng.

Anh mà chết thì cả cái nơi này chết!

Dương đắc ý.

Anh mạnh miệng quá đấy!

Nói rồi Hạnh loay hoay mặc lại quần áo, xem giờ cũng quá giờ làm việc 30 phút rồi, cô vội vã mắng Dương:

Đã bảo anh đừng... không nghe, em muộn giờ làm rồi đây này!

Em thích thì anh cho em nghỉ cũng được.

Anh nói thì dễ lắm, em mà nghỉ thật thì toi đấy?

Ai dám bắt bẻ người phụ nữ của anh?

Anh đừng mơ mộng nữa, nhanh nhanh dậy mặc đồ lại đi.

Khi nãy Hạnh đã đoán già đoán non về vị trí của Dương trong công ty này, tuy nhiên anh lại úp mở, không nói rõ ngọn ngành nên cô chẳng biết

phải suy đoán theo tình tiết nào cho hợp lý. Khi mọi chuyện chưa sáng tỏ vẫn nên cẩn thận thì hơn, biết đâu anh ấy quá hưng phấn nên nói năng càn quấy?

Anh mộng gì? Anh hết sức nghiêm túc đấy, từ mai em chuyển lên đây làm trợ lý cho anh!

Hạnh tròn mắt, cô như không tin lời Dương nói:

Anh vào đây làm từ khi nào?

Từ khi nó còn là bãi đất trống, đích thân anh chỉ huy, giám sát và hoàn thiện cho đến giờ phút này!

Dương đồng dục tuyên bố.

Nghĩa là?

Hạnh bần khoản.

Còn nghĩa gì nữa? Công ty là của anh, em không hiểu à?

Anh nói thật chứ?

Em muốn biết thì mở két sắt ra, trong đó có hồ sơ, giấy tờ liên quan đều ở trong đó!

Sợ Hạnh không tin lời mình, Dương đề nghị cho cô xem mọi thứ, không muốn cô phải lặn lội thêm nữa.

Nói điêu làm con lợn nhé!!

Hạnh ngờ vực.

Làm con bò con ngựa cho em cười hăng đêm luôn!

Dương thích thú đáp lại, ngữ khí đùa cợt khiến Hạnh phì cười.

Em không đùa đâu, mật mã là gì?

Ngày sinh của em!

Hạnh tròn mắt, cô lại bất ngờ thêm nữa, từ mật khẩu điện thoại, mật mã kết sắt cũng liên quan đến cô là sao? Lẽ nào cô thực sự có vị trí đặc biệt trong lòng anh???

Cảm kích à? Thử mở xem được không rồi cảm kích cũng chưa muộn mà?

Dương buông lời nhắc nhở.

Hạnh rón rén mở mật mã kết sắt, quả đúng như lời anh nói, khi nhập ngày tháng năm sinh của cô thì kết sắt mở được, trái tim reo vui trong lồng ngực, Hạnh cẩn thận lấy ra tập hồ sơ màu vàng chói, tên công ty, người thành lập... tất cả đều có tên anh. Lúc này Hạnh mới không nghi ngờ lời anh nữa, cẩn thận cất lại chỗ cũ, khóa kết sắt, cô làm mặt buồn buồn trở lại giường.

Sao thế? Em không đọc được chữ à?

Dương thấy Hạnh buồn tưởng cô chưa đọc thông tin, bất ngờ cô đâm vào ngực anh thùm thụp, miệng tru tréo lên nhưng ngữ điệu rất nhẹ nhàng, tình cảm:

Anh là đồ xấu xa không sai mà, anh lừa em bao lâu nay?

Hóa ra anh biết em ở đây lâu rồi....

Dương nằm im cho Hạnh dầy vò, cảm giác này thích thú biết bao, cuối cùng cô cũng biết anh thuộc về nơi này, không cần phải giấu giếm gì nữa.

Anh có muốn như vậy đâu?

Dương bần thần nói ra suy nghĩ của chính mình.

Vậy anh muốn thế nào? Công ty thành lập mấy năm rồi, em thực tập ở đây giờ cũng làm ở đây...

Rồi một tia suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Hạnh nói nhỏ:

Lẽ nào... lời mời dành cho sinh viên xuất sắc có vé vào làm tại công ty là anh làm à?

Ừm. Anh làm đấy.

Dương thẳng thắn.

Tại sao anh phải làm thế?

Hạnh bắt đầu thấy tự ti, cô những tưởng mình có tài năng thật sự, may mắn có cơ hội được làm nhân viên chính thức. Rốt cục vẫn không thoát được bàn tay của Dương.

Nếu anh chủ động mời em vào làm... với tính cách của em chắc gì em đã đồng ý?

Anhhh!

Bị nói trúng ý Hạnh nhất thời không biết cãi lại làm sao.

Còn nữa, nhiều lần anh muốn gặp em nhưng không dám....

Vì sao lại thế?

Em còn hỏi nữa à? Vì em đấy? Nếu không phải vì cậu bạn trai... à thôi đừng nhắc đến thằng hèn đấy nữa, anh nghĩ đến nó lại thấy bực!

Nghĩ đến Khánh, Dương thấy mất vui.

Anh Khánh sao?

Hạnh hỏi lại.

Thì nó chứ ai?

Sao anh biết anh ta?

Cái gì anh chẳng biết, không phải vì em và cậu ta yêu nhau, em nghĩ anh có thể kiên nhẫn đến giờ phút này được à?

Dương thật thà, Hạnh nghe xong càng thêm phần ngưỡng mộ, thì ra anh lại cao thượng đến thế, biết cô và Khánh... nên im lặng làm người qua đường. Nhưng mà, người qua đường tốt bụng quá!!!

Dương và Hạnh chuyện to chuyện nhỏ mãi không thôi, cậu thanh niên ở bên ngoài đã bỏ đi từ bao giờ. Chắc mẫm với tư liệu vừa thu thập được, làm một vài thao tác đơn giản, cắt lấy đoạn chính, cậu ta nhấn vào nút gửi đi cho một người kèm theo vài lời nhắn nhủ. Mọi chuyện đã hoàn thành, rồi xem sắp tới kịch hay sẽ thế nào đây??

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 49

Cuộc sống êm đềm cứ thế trôi qua, với Hạnh, những ngày này thực sự bình yên và khá thoải mái. Công việc suôn sẻ, được người đàn ông hoàn hảo như trong truyện cổ tích quan tâm và bao bọc, cô thấy mãn nguyện lắm. Nhưng đời là thế, khi chìm đắm trong hương say thì chỉ mong muốn được như thế mãi... Hạnh không biết rằng, những ngày này là thời gian bình yên hiếm hoi trước bão giông, những ngày sắp tới chỉ e nụ cười khó mà hiện hữu được trên môi.

Trời chớm đông, những cơn gió mùa kéo đến mang theo sự hanh khô và giá rét khiến cho vạn vật trở nên lười biếng. Tan làm, Hạnh không ghé qua chợ mà về nhà luôn, từ ngày chuyển đến sống trong căn hộ của Dương, căn bếp hoàn hảo cùng sức chứa khủng của tủ lạnh làm cô lười đi chợ. Mỗi lần mua sắm là mua thật nhiều, thỉnh thoảng Dương cũng cho người đem đồ đến, cô gần như không phải mua sắm quá nhiều.

Hạnh tung tẩy đi trên phố, háo hức về nhà để gọi điện cho Dương, nghe nói hôm nay anh bay sang Hàn Quốc. Đang đi thì điện thoại đổ chuông, ban đầu tưởng là Dương vì ngày thường không có ai gọi cho Hạnh cả. Theo quán tính, Hạnh không nhìn màn hình mà bấm nghe luôn:

Em nghe đây!

Đáp lại lời nói của Hạnh là giọng một người đàn ông ồm ồm:

Hạnh phải không?

Hạnh khựng lại, người này không phải Dương, hóa ra cô nhầm, nghĩ là anh nên không nhìn số. Cô giơ điện thoại lên trước mặt, màn hình hiện lên dãy số lạ hoắc....

Vâng, ông là ai?

Dù vậy song cô vẫn tò mò xem người ta tại sao lại biết cô, và mục đích của cuộc gọi này là gì?

Tôi muốn gặp cô!

Người đàn ông vào thẳng vấn đề chính.

Nhưng tại sao tôi phải gặp ông?

Tôi có việc muốn trao đổi với cô.

Tôi chẳng có việc gì phải trao đổi với ông cả, chào ông!

Hạnh cự tuyệt lời đề nghị của người đàn ông, cô vội vã cúp máy. Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác bất an, khó tả. Không phải ngẫu nhiên cô có cảm giác lạ lùng này, là bởi dạo trước sống ở khu trọ tập thể, bị mấy tên biến thái càn quấy nên khi nghe giọng ồm ồm của người đàn ông kia cùng ngữ khí lạnh băng, cô đoán, người này chắc hẳn không có ý đồ tốt đẹp. Thêm nữa, cuộc sống của cô rất đình dị, gần như không có quan hệ ngoài luồng nào cả, và tuyệt đối chưa bao giờ kết giao với người lạ... Vậy thì, cuộc gọi này phần nhiều là lừa đảo.

Chắc mẫm với phán đoán của bản thân, Hạnh cắt điện thoại đi, tâm trạng vui vẻ khi nãy không còn nữa, bước đi trên vỉa hè, lòng cô ngổn ngang những tâm sự. Rốt cục, là ai muốn gặp cô?

Một lát điện thoại lại đổ chuông, Hạnh nhìn thì vẫn là dãy số đó, cô tắt đi không nghe. Không bỏ cuộc, người đó lại gọi đến, Hạnh lì lợm không nghe.

Thấy sự không hợp tác, người đó nhăn tin đến. Ban đầu Hạnh định gọi báo cho Dương biết có người lạ muốn gặp gỡ mình, song nghĩ lại, anh ấy đang có chuyến bay đi Hàn Quốc, những việc nhỏ nhặt thế này cô không tự giải quyết được mà phiền đến anh thì hơi ngại. Nghĩ vậy Hạnh không gọi nữa, mở tin nhắn ra xem, nội dung khiến cô bất ngờ:

Xin cô 15 phút thôi. Nếu cô muốn hiểu thêm về người tên DƯƠNG thì đến quán cafe Mộng Điệp, qua ngã ba siêu thị phố mới, vào quán lên tầng 3. Tôi ngồi ở cạnh cửa sổ.

Chuyện gì thế này? Người đó đã ngồi sẵn ở đó chờ cô sao? Làm sao ông ta biết chắc chắn Hạnh sẽ đến nhỉ? Đứng giữa via hè, Hạnh bần thần nghĩ ngợi, liên quan đến Dương? Anh ấy thì sao...

Nhưng rồi Hạnh gạt đi ngay, là người lạ thì nên cảnh giác vẫn hơn. Nghĩ vậy cô cất điện thoại vào túi và đăm chiêu bước đi, nói là không quan tâm nữa nhưng cô không ngăn nổi sự tò mò, ông ta là ai, tại sao biết Dương có dính líu đến cô? Về đến chung cư, lúc chuẩn bị vào thang máy, điện thoại lại báo có tin nhắn, Hạnh nôn nóng mở ra đọc luôn, vẫn là số máy của người đàn ông lạ.

Anh trai và các cháu của cô vẫn khỏe chứ? Tôi thấy dạo gần đây thời tiết mưa nhiều, dễ chừng anh ấy hay nghỉ ở nhà, thu nhập chắc bấp bênh lắm!

Người đàn ông tung chiêu độc, liên quan đến Dương cô có thể mắt nhắm mắt mở vờ như không quan tâm, vì anh và cô chỉ là những người vô tình đến với nhau, dẫu có chút tình cảm nhưng cũng không đến mức đem ra để hù dọa. Nhưng anh Toàn thì khác, anh ấy rất quan trọng đối với cô, như cha như mẹ, còn các cháu nữa? Những người thân yêu của cô... nhưng tại sao ông ta lại biết rõ mọi thứ về cô đến thế? Từ chuyện yêu đương đến cuộc sống gia đình, từng thành viên một?

Không do dự, Hạnh bấm điện gọi ngược trở lại, động đến ai chứ nói đến người thân ruột thịt là cô không kiên nhẫn thêm được nữa.

Ông là ai, ông muốn gì?

Ngay khi cuộc gọi được kết nối, Hạnh hỏi dồn dập.

Bình tĩnh nào, cô nóng vội gì chứ? Chỉ muốn gặp cô một lát, uống ly cafe mà cũng khó khăn quá!

Người đàn ông bình thản đáp.

Nói đi, ông đang ở đâu?

Hạnh giận dữ đáp.

Địa chỉ ở tin nhắn tôi đã gửi cho cô, chắc cô chưa xóa nó đi chứ?

Hạnh tắt điện thoại, cô mở tin nhắn ra xem địa chỉ mà người kia nhắc tới, lẩm rẩm trong miệng mấy câu, Hạnh bỏ ra ngoài vẫy taxi. Từ chỗ cô ở đến quán Mộng Điệp không xa lắm, đi taxi chưa đầy 10 đã đến nơi, trời chuyển đông nên rất nhanh tối, vừa mới đây thôi màu đen đã giăng kín cả bầu trời. Phố phường đèn điện giăng lấp lánh, quang cảnh khá đẹp nhưng Hạnh còn tâm trạng nào để chiêm ngưỡng cảnh sắc ấy? Cô nôn nóng muốn gặp người đàn ông kia, rốt cục ông ta định bày trò gì?

Giờ cơm chiều nên quán cafe khá vắng vẻ, đi lên tầng 3 theo chỉ dẫn người đó nói, Hạnh chú ý cả khu chỉ có duy nhất một người đang ngồi, độ tuổi trạc ngoài 40, hơi lùn và béo. Cô đi đến gần, giọng nói ồm ồm vang lên trong điện thoại khi này cô vẫn nhớ, muốn thử xem chính xác có đúng là người này không, Hạnh cất lời trước.

Ông là...

Chẳng để Hạnh phải ngỡ vực thêm, người đàn ông vội đứng dậy, chìa bàn tay phải ra trước mặt Hạnh, nhã nhặn nở nụ cười mỉm nói:

Chào cô Hạnh!

Vậy ra đúng là ông ta, giọng ồm ồm chứ thực ra cũng không già lắm, gọi bằng ông thì hơi ngượng. Hạnh đổi cách xưng hô:

Chú tìm cháu có việc gì không? Mà sao chú biết cháu?

Cũng không có gì cả, trái đất tròn mà, việc hiểu biết về một người nào đó chắc không quá khó như Hạnh nghĩ đâu!

Hạnh chợt cảnh giác về lời ông chú nói ra, cô vẫn chưa hiểu mục đích của cuộc hẹn là gì.

Không tốn thì giờ của Hạnh nữa, hẹn cô ra đây là muốn gửi cho cô cái này!

Người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn tỏ ra lịch thiệp nho nhã như vậy, cách xưng hô với Hạnh không biểu đạt được vai vế là anh em hay chú cháu. Nói rồi y đưa ra trước mặt cô một phong bì cứng cứng, Hạnh hoang mang, xem phim nhiều nên cô tưởng tượng ngay đến cảnh bị tổng tiền, khi này ông chú có nhắc đến anh trai và các cháu của cô. Lẽ nào... ông ta theo dõi cô, biết cô giờ đây qua lại với Dương, một người đàn ông quyền lực và giàu có nên tính chuyện tổng tiền sao? Nghĩ đến chuyện đó, Hạnh tưởng tượng ra trong cái phong bì kia liệu có ngón tay hay bộ phận nào của người thân không? Bỗng chốc cô lạnh hết vai gáy, gió ngoài trời lùa từng cơn thổi vào cửa kính đập leng leng, cô giật thót, kinh hãi không dám xem.

Thái độ của ông chú vẫn bình thản như vậy, không hề thay đổi sắc mặt, thấy Hạnh dẫn đo không nhận lấy, y nói:

Chỉ là mấy tấm hình chụp thôi mà, Hạnh đang suy diễn chuyện gì thế?

Nhờ có câu nói ấy Hạnh thầm thở phào, ôi may quá, không có chuyện chặt xác hay gì cả. Là cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng cô vẫn chưa tin lắm, dè dặt nhìn ông chú và hỏi lại:

Nhưng tại sao lại gửi cho cháu?

Thì Hạnh cứ xem đi!

Ông chú dúm cái phong bì vào tay Hạnh, cô giật thót nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy vì tò mò. Bóc lớp băng keo ra, bên trong là một xấp ảnh màu. Xem kìa, người trong hình kia là ai chứ??

Hạnh bất ngờ vô cùng khi nhân vật xuất hiện trong bức hình chính là Dương, anh trong phục công sở, ngồi bên cạnh là cô gái ăn mặc hở hang, cả hai tình tứ trong không gian đèn nhạc lấp lánh. Cảm giác quặn đau khẽ nhói lên trong lồng ngực, cô biết, điều này cô lo sợ cũng nhiều, là bởi, anh ấy đi mây về gió, không thể tránh khỏi những tình huống thế này. Dù đã nghĩ được vậy song lúc này cô vẫn thất vọng quá, cô tưởng bản thân mình cao thượng lắm, nghĩ rằng mình thoáng đấng trong cách nhìn nhận... nhưng rốt cục, máu ghen của người phụ nữ chỉ cần có người châm ngòi là nó lại bốc cháy ngay. Không đến mức điên loạn gào khóc song biểu hiện lúc này của cô khiến cho ông chú trước mặt biết mình đã thành công.

Những ngón tay khẽ miết lên tấm ảnh, biết là đau lòng nhưng cô vẫn tò mò, rốt cục có bao nhiêu người phụ nữ đã đi qua đời Dương. Ông chú vẫn kiên nhẫn ngồi quan sát. Bức ảnh khác, vẫn là Dương. Anh ngồi trong bàn tiệc, xung quanh có khá nhiều người, anh nâng ly trước mặt, bên cạnh là một cô gái khác, ánh mắt cô ta nhìn Dương đăm đõi không rời. Dù trong sáng nhưng Hạnh ý thức được, công việc của anh luôn luôn xuất hiện những bóng hồng như thế. Trái tim trong lồng ngực như bị cửa thêm một nhát dao...

Rồi những tấm hình tiếp theo, không còn kín đáo như trước nữa mà Dương hoàn toàn không mặc gì, trần như nhộng trai trên gái dưới với một cô gái không nhìn rõ mặt trong phòng làm việc. Nhìn là biết ngay vì căn phòng này nằm ngay ở công ty nơi cô đang làm việc, thậm chí, cũng ở nơi đó, Cô và anh đã cùng nhau... Hạnh cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt lại, đau đớn vô cùng, cô cứ ngỡ anh xưa nay sống có nguyên tắc, có lập trường... cô đa tình rằng tình yêu của anh dành cho cô là sét đánh, là ngoại lệ.

Rằng ngoài cô ra anh không có ai khác, cả căn phòng làm việc đó nữa... Cô tưởng chỉ có mình cô được phép nằm lên chiếc giường đó... nào ngờ, với anh, cô chẳng là gì cả. Biết đâu, ngoài căn hộ cô đang ở, Dương còn mua thêm nhiều căn hộ khác để bao nuôi người tình... giống như cô?

Nước mắt không hẹn mà gặp, trước mặt là ông chú lạ loắc lạ hơ, Hạnh mặc kệ, nước mắt ruôn ra như mưa, bầu trời đêm xám xịt, Tâm trạng của Hạnh lúc này cũng thế, mờ mịt không biết nên làm sao? Cô đau khổ, thất vọng, không gì có thể diễn tả được... cảm giác như đang bay bổng trên bầu trời rồi rơi phịch xuống đất thật đau vậy.

Không chờ đợi Hạnh khóc thêm nữa, ông chú nhấp môi ly cà phê đen thông thả nói:

Hạnh biết tôi gọi Hạnh đến đây làm gì rồi chứ?

Hạnh xua tay, giọng vẫn còn nấc nghẹn, cô sọt sùi:

Chú không cần nói gì cả!

Nói rồi nước mắt cứ ứa ra những giọt lệ trong veo, cô hiểu rồi, người ta đang nhắc nhở cô nên tránh xa người đàn ông đào hoa đó, cô chẳng phải người đầu tiên...

Không, Hạnh nghe tôi nói song tôi sẽ đi ngay.

Ông chú khẩn khoản.

Đây là em rể tương lai của tôi, em gái tôi đã có thai được hai tháng rồi, biết cậu ấy trắng hoa nên tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, nếu không muốn bản thân phải đau khổ thì ngay khi chưa quá muộn hãy buông bỏ đi.

Tránh những điều không hay xảy ra!

Mọi chuyện đã quá rõ ràng, Hạnh giờ đây đã trở thành kẻ phá đám, cô đâu ngờ rằng anh đã có vị hôn thê của mình, chị ấy đã mang thai đứa con của anh được hai tháng... vậy còn cô, anh chỉ là vui chơi qua đường thôi sao.... Tận cùng của nỗi đau há chẳng phải giây phút nhục nhã này ư, cô ăn học đàng hoàng lại mù quáng đem lòng yêu một người đàn ông đã có vợ? Nhẫn tâm phá hoại hạnh phúc của người khác, nếu không có người nhắc nhở, chẳng phải sai lầm ấy sẽ còn tiếp diễn ư? Trước đây cô đã nghĩ về chị dâu như thế nào, bây giờ Hạnh cảm thấy mình thật dơ dáy, hóa ra cô cũng khốn nạn thế, ngu muội đến thế....

Ông chú đứng dậy cáo biệt và bỏ đi mất, còn lại Hạnh ngồi đó với những tấm ảnh lóa lờ, bàn tay cô vo tròn tấm phong bì và bóp nhàu nát nó, tâm trạng hỗn loạn không thể tả. Thật không ngờ,... thật không thể ngờ mà, may là quán vắng khách, nếu không bất cứ ai cũng phải chú ý đến cô, vẻ mặt đau khổ, lúc lại hằm hằm tức giận. Cô lại thấm thía câu nói YÊU CÀNG NHIỀU THÌ ĐAU CÀNG NHIỀU....

Rời khỏi quán cafe Mộng Điệp, ông chú ngồi lên chiếc xe con chờ sẵn ở bên đường, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng ngồi bên trong, vẻ mặt như quan tâm đến câu trả lời của ông chú. Mặt hoa da phấn, bà ta sở hữu một nét đẹp không thể coi thường.

Con bé nó phản ứng gì không?

Dạ thưa chị nó khóc dữ lắm!

Ông chú vui vẻ đáp.

Ừm, nó phải đau khổ vậy thì mới buông bỏ được, loại người như nó ở ngoài kia có thiếu gì đâu. Dăm bảy bữa lại moi móc tiền từ thằng nhóc nhà này thôi, cao quý nỗi gì!

Chị nói đúng đấy!

Ông chú tán thưởng.

Công việc thằng bé bận rộn như thế, vậy mà nó có chú ý đến sức khỏe đâu, đi công tác về nhà không thèm đếm xỉa, chốc lát đã ở bên con bé này.

Tôi đã cho người tìm hiểu rồi, gia cảnh thiếu thốn lắm, người như nó chắc gì đã yêu thằng bé thật lòng?

Tốt nhất nên cảnh tỉnh sớm cho nó khỏi ngộ nhận.

Còn nếu nó không tỉnh, ta sẽ triển khai bước tiếp theo!

Người phụ nữ lạnh lùng nói ra suy nghĩ của mình, ông chú vâng dạ rồi cho xe rời đi, bà ta dúi vào tay ông chú một cái phong bì, chiếc xe con vun vút lao đi trên phố thoáng chốc đã biến mất dạng. Dương trên chuyến bay sang Hàn Quốc không hề biết rằng Hạnh ở nhà đang phải đối diện với chuyện gì?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 50

Hạnh ngồi đó hồi lâu toàn thân bất động, duy chỉ có hoạt động của tuyến lệ là không ngừng nghỉ, từ đôi mắt sâu nảo, những giọt nước mắt trong veo vẫn thi nhau rơi xuống. Màn đêm buông xuống đã lâu, đã quá giờ ăn tối nhưng lúc này Hạnh còn tâm trạng nào để ăn? Cô không tha thiết một thứ gì, những tấm ảnh vẫn nằm ngay ngắn trên mặt bàn, ánh mắt Hạnh nhìn ra xa, qua ô cửa kính, bầu trời đã đổ cơn mưa từ bao giờ. Buổi sáng nghe dự báo thời tiết nói đêm và sáng ngày mai trời sẽ có mưa, không khí lạnh tràn xuống khắp miền Bắc.

Cái giá lạnh của mùa Đông lúc này có lẽ vẫn không tê tái bằng trái tim bị tổn thương của cô, không một lời cãi vã, không giận dỗi nhau, chỉ dựa vào mấy tấm hình đã đẩy tình yêu của Hạnh xuống vực thẳm. Trời đổ mưa nên quán cà phê rậm rịch có người vào, mục đích chính là trú tạm cơn mưa bất chợt, thấy có bóng người Hạnh khẽ gạt nước mắt, cầm xếp ảnh cho vào túi xách và lặng lẽ bỏ đi xuống.

Trời càng tối nhiệt độ càng giảm, lại thêm mưa, với không khí này vẫn là nên ăn một nồi lẩu cay cay... nếu bình thường Hạnh sẽ không ngại mà sà vào mấy quán đồ nướng - lẩu cay. Dù chưa có gì trong bụng nhưng cô không thấy đói, lững thững đi trên vỉa hè để tránh ướt mưa. Cô ngầm thừa nhận rằng bản thân lụy tình quá, lần trước yêu Khánh cũng vậy, cô đau khổ biết nhường nào, mãi mới nguôi ngoai... nhưng khi đó cô còn yêu trong sáng. Lần này thì hay rồi, không những đem lòng yêu Dương, tình yêu dành cho anh âm ỉ mấy năm trời, khi gặp lại, được thể cô không ngại mà dâng hiến trọn vẹn cho người mình yêu.

Kết cục như thế này, chỉ trách cô quá tin người, đem yêu thương đặt nhầm chỗ mà thôi. Vía hè chỗ trống chỗ không vì thỉnh thoảng có cửa hàng tận dụng cả vỉa hè để bày bán đồ ăn đường phố, không có lối đi bắt buộc Hạnh phải đi xuống lòng đường. Ban ngày thời tiết còn ấm áp nên Hạnh chủ quan không mặc áo ấm, đi dưới trời mưa, gió rét thổi vào mặt, nước mưa dần ngấm khiến cả người cô lạnh cóng. Hai tai như ù đi vì gió thổi mạnh, vậy mà cô gan lì, quyết không gọi xe ô tô, muốn dày vò bản thân bởi cái giá rét, hy vọng sẽ làm cho mình tỉnh ngộ mà quên đi người đàn ông ấy. Cô thật ngốc, làm vậy chỉ khiến bản thân trở nên mềm yếu mà thôi, hận càng nhiều chứng tỏ tình yêu cô dành cho anh ấy càng nhiều, dầm mưa một trận là quên đi được người ấy được sao... thật nực cười!

Không biết đã đi được bao xa, đi dưới trời mưa nên toàn thân cô giờ ướt nhẹp, Hạnh run rẩy vì lạnh, điện thoại đổ chuông. Bàn tay run lập cập lục lọi trong túi xách nhưng mãi vẫn không tìm được vì rét cóng, hết chuông cô mới lấy được điện thoại ra, xem cuộc gọi nhờ là anh Toàn. Anh ấy gọi có việc gì nhỉ? Tự nhiên cô thấy bất an quá! Mục đích Hạnh đến gặp người đàn ông lạ mặt tại quán cà phê Mộng Điệp chính là lo lắng cho anh Toàn, cô sợ người xấu làm gì anh trai cô.

Nhưng rồi sự việc không như cô nghĩ, tuy nhiên Hạnh vẫn thấy không yên tâm, lóng ngóng bấm điện gọi ngược trở lại. Hai hàm răng va vào nhau vì đói vì rét, anh Toàn bắt máy ngay, giọng hào hứng:

Hạnh à, đi ngủ chưa?

Nghe giọng anh trai cô thấy ấm lòng quá, cuộc sống có biết bao thăng trầm nhưng anh cả vẫn luôn như vậy, ôn nhu dịu dàng.

Em.. em chưa, anh đang làm gì vậy?

Cô bối rối trả lời anh, giọng run run và có chút ồm ồm vì đã khóc quá nhiều, anh Toàn cũng cảm nhận được giọng cô hơi khác.

Anh đang xem ti vi, hôm nay làm sao giọng khác thế? Ốm à?

Vâng. Thay đổi thời tiết nên em ngạt mũi chút, ở nhà có lạnh không anh?

Nhớ uống thuốc thang cẩn thận vào đấy, đừng tắm khuya!

Anh Toàn dặn dò.

Em nhớ rồi.

Lời nói không thật lòng nên Hạnh thấy thế nào ấy, cô xấu hổ với anh quá, nghĩ đến việc bản thân đã làm sao lại như nhóp, bần thủ thế này. Tại sao cô phải biến mình thành bộ dạng hèn kém thế này chứ? Hạnh ơi, hãy tỉnh táo lên đi, nhìn anh trai của mà y kìa! Xem đấy, người đàn ông khốn khổ ấy có biết bao nghị lực để sống để vươn lên... vậy mà mà lại ở đây để dẫn vật bản thân vì những người đàn ông tệ bạc? Cha mẹ sinh ra thân thể quý báu là phải sống cho thật tốt, phải vui vẻ lạc quan chứ... cố sao lại đày đọa bản thân đến mức này?? Hạnh suy nghĩ và không ngừng trách móc bản thân quá dại dột.

Thấy Hạnh im im, anh Toàn hỏi tiếp:

Lâu rồi có liên lạc gì với anh giám đốc kia không?

Hạnh ngớ người, tự nhiên hôm nay anh ấy lại nhắc đến Dương, mà hiện tại, cô đang buồn về anh lắm. Nỗi đau vẫn dày xéo tim gan, Hạnh đánh trống lảng:

Em không! Người ta bận rộn thế làm gì có thời gian mà liên lạc với em!

Anh nghe như mà đang hờn dỗi nó ý!

Anh Toàn nói câu rất vô tư song lại chạm đúng ý của Hạnh. Cô vội thanh minh:

Em với anh ta thì có gì mà hờn dỗi? Chẳng qua em nói đúng sự thật thôi.

Ừm. Anh nghĩ vậy thôi, không phải thì cũng chẳng sao, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, anh cúp máy đây.

Dạ.

Tút tut...

Cuộc gọi kết thúc Hạnh mím chặt môi lại nhưng nước mắt cứ thế tuôn ra, đầu óc cô lúc này ngập tràn hình ảnh của Dương, bóng hình anh đã ăn sâu vào tâm trí cô rồi. Vừa nhớ anh lại hận anh, rồi nghĩ về anh Toàn, Hạnh lại hận bản thân mình nhu nhược. Cô ước trái tim mình là sắt đá để không phải đau đớn khi vấp ngã thế này.

Hạnh xốc lại tinh thần, nghĩ đến anh trai ở nhà khổ cực, thương các cháu nhỏ, mọi chuyện chưa đi quá xa, cô vẫn còn cơ hội để sửa đổi. Đúng thế... mình vẫn còn cơ hội... Hạnh bấm số gọi taxi về nhà, cô không thể cứ dầm mưa mãi được, không thể vì một người đàn ông không ra gì mà biến mình thành kẻ ngốc. Ngồi lên xe, Hạnh nhanh chóng trở về khu chung cư, khắp tòa nhà đèn điện sáng trưng, thiết nghĩ, nơi sa hoa này vốn dĩ không thuộc về cô và ngày sau cũng vậy...

Cả người Hạnh ướn nhép, tóc tai rũ rượi, trông đáng điệu hết sức thảm hại, trời rét, môi cô tím thâm vào, khuôn mặt hốc hác vì đói và rét. Lúc vào thang máy, mọi người nhìn thấy Hạnh ai cũng sợ hãi đứng tránh xa. Dáng vẻ thất thần vô hồn ấy khiến ai cũng có suy nghĩ rằng cô có vấn đề về thần kinh!

Bước vào nhà, cảm giác ấm áp lan tỏa cả không gian, nhìn đâu đâu trong nhà cô cũng thấy hình bóng của Dương, nơi này, mỗi lần anh xuất hiện giống như có trăm ngọn đèn tỏa sáng. Làm sao để có thể quên được anh đây, mọi thứ xảy đến quá đột ngột mà cô không hề có sự chuẩn bị nào cho sự thật nghiệt ngã này. Bỏ đi tắm, Hạnh thả hồn vào dòng nước ấm, làm thế

nào để thôi nghĩ về anh, quên anh, cô thực sự không làm được. Nhưng trước mắt, tắm gội thì không thể bỏ qua.

Tắm xong Hạnh bỏ đi nằm, công việc ở công ty còn chút tài liệu dang dở nhưng cô còn tâm trí nào giải quyết. Đêm đến Hạnh sốt cao, người cô nóng như lửa, cả người mê man, có lẽ do đêm mưa cả giờ đồng hồ nên cơ thể đã nhiễm lạnh. Cổ họng khát đặc, đau rát, Hạnh cố lết thân mình ngồi dậy tìm thuốc hạ sốt để uống nhưng trong nhà chẳng còn viên thuốc nào. Ngoài trời đêm, cơn mưa vẫn rả rích rơi, thỉnh thoảng có cơn gió thổi mạnh khiến nước mưa hắt chao đảo bốn phía.

Hạnh ngao ngán cười khổ, sống trong căn hộ sang trọng thì sao chứ? Lúc này cô chỉ thấy bản thân thật thảm hại mà thôi, người đàn ông nói yêu cô rất cực cũng chẳng thể ở bên lúc cô cần... anh đang ở đâu? Dương ơi... Khóe mi lệ nhòa, cảm giác đau đớn lại dâng lên, người sốt li bì, tâm hồn cô nặng trĩu. Ước chi cô được chết ngay lúc này, cô thấy khó chịu quá, người mệt mỏi vô cùng, cô sợ mình không chống đỡ được những ngày tháng sau. Vì cô thực sự yêu anh lắm, làm sao có thể quên đi người đàn ông này đây? Dẫu biết anh bội bạc, dẫu biết anh đang lừa dối... mà sao trái tim vẫn muốn được nghe, muốn được ở bên người bội bạc ấy để được lừa dối mỗi ngày?

Thời tiết xấu nên chuyến bay sang Hàn Quốc của Dương phải hạ cánh ở một sân bay nhỏ, tuyết rơi khá nhiều,

Nghe thông báo thì phải đến sáng sớm ngày mai mới có thể tiếp tục cất cánh. Không có sóng điện thoại, không có internet, Dương nóng lòng như lửa đốt, không thể gọi cho Hạnh, không thông báo cho cô một tiếng để cô an tâm, anh sốt ruột vô cùng. Ngày hôm nay lạ lắm, Dương thấy khóe mắt cứ giật liên hồi, lòng bồn chồn không yên, rốt cục công ty đã xảy ra chuyện gì hay người thân bị sao... anh lo lắng quá, nhưng hiện tại tình hình rối rắm không thể xoay chuyển được.

Hạnh mệt quá, gần sáng cô ngủ thiếp đi trên sofa, cả đêm cô vật vã ở đó mà không lên giường đi ngủ, mặc chiếc áo len mỏng manh, toàn thân co rúm lại, gương mặt hốc hác tiêu tụy. Bờ môi khô trốc vảy, dáng điệu thảm hại hết sức... Trời vừa sáng là chuyến bay của Dương cũng khởi hành, lần công tác ngắn ngày này anh đi một mình, Nam Phong ở lại tiếp quản một số chuyện khác.

Hạnh mơ màng, cô thấy mình đang ngồi bên nấm mồ cỏ mọc um tùm, phía trước là bia mộ khắc tên mẹ cô. Đặt trước mộ bó hoa cúc, Hạnh ngồi một mình giữa chốn hoang vu, bầu trời giông gió tối mịt nhưng cô không chịu về. Mái tóc bị gió thổi mạnh hất tung ra phía sau, bó hoa cũng bị cuốn trôi mất nhưng lạ thay, cô vẫn ngồi đó, cả người không nhúc nhích đắm chiêm nhìn bia mộ của mẹ.

Mẹ, cho con đi theo mẹ nhé!

Hạnh cất tiếng nói với người mẹ đã khuất sau nấm mồ kia thì cũng là lúc cô tỉnh giấc, đầu óc choáng váng không sao ngồi dậy được, cô vừa mơ gặp mẹ. Trong mơ, cô thấy mình cô đơn quá, nào phải trong mơ, giữa cuộc sống xô bồ nhộn nhịp này đã khi nào cô thấy mình hòa nhập đâu? Lúc nào cũng đơn cô, chỉ có một mình. Mãi mãi mới tìm được điểm tựa, tìm được nơi để trái tim nương náu thì lại thành ra thế này... Hạnh ơi, ngay cả trong mơ mà cũng nghĩ đến cái chết thì cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa?

Đang miên man suy nghĩ thì ngoài cửa có tiếng gọi, cộc cộc mãi nhưng cô không lết được xác ra mở cửa. Người bên ngoài vẫn không bỏ cuộc, quyết gọi cửa đến cùng, mà nghe giọng sao quen thuộc quá, nhất thời choáng váng nên Hạnh quên tiệt người đó tên gì, chỉ nhớ người cùng công ty cô.

Nhưng rồi cô cũng gắng gượng đứng dậy, chậm chạp đi ra mở cửa, ngạc nhiên hơn khi người ấy là Nam Phong, không hiểu sao anh ấy lại biết cô ở chỗ này mà tìm đến.

Anh!

Hạnh thốt lên câu đó một cách yếu đuối.

Thấy Hạnh trong bộ dạng này Nam Phong không mấy ngạc nhiên, anh khẽ cười thầm trong lòng rồi nhanh mồm:

Hạnh, em sao thế? Trong người không khỏe à?

Đi vào trong đi, đứng ngoài này gió lạnh không tốt đâu!

Nói rồi Nam Phong đẩy Hạnh đi vào phía trong nhưng cả người cô gắng gượng mãi mới có chút sức lực ra mở cửa nên ngã nhào xuống đất khi bị Phong đẩy vào.

Hự hự hự...

Hạnh ho một tràng dài khố sở, cả người co quắp dưới nền nhà trông đáng thương làm sao. Tuy vậy cô vẫn không khỏi thắc mắc rằng vì sao Nam Phong lại biết cô sống trong căn hộ này mà tìm đến? Chuyện cô sống ở đây ngoài Dương ra, không một ai biết chuyện? Vậy rốt cục là thế nào? Nằm dưới nền nhà đau đớn vậy nhưng Hạnh vẫn dành cho Nam Phong ánh mắt hoài nghi. Liệu có phải anh đã theo dõi cô? Ngoài khả năng này thì sao có thể biết chuyện cô sống ở đâu chứ?

Ôi, anh xin lỗi, anh vô ý quá! Để anh dìu em dậy nhé!

Thấy Hạnh ngã nhào, Nam Phong hốt hải dìu Hạnh ngồi dậy, biết cô tò mò nên Phong vội chặn họng ngay:

Đang ốm đau thế này cứ bình tĩnh đã, ngạc nhiên gì chứ?

Nào ngồi xuống đây?

Sáng giờ chưa ăn gì đúng không?

Nam Phong hỏi liền mấy câu làm Hạnh ngạc nhiên, cô thấy mệt quá, biết có khách nhưng chẳng giữ ý được, vật vờ nằm ngả luôn xuống sofa.

Sao anh biết?

Cô yếu ớt đáp lại.

Ốm đau thế kia mà lại ở một mình thì chả thế?

Em đang sốt à? Mặt đỏ bừng rồi kìa?

Em cũng không biết nữa, em đang mệt lắm!

Thế uống thuốc chưa? Mà đã ăn uống gì đâu mà thuốc với thang?

Thôi, cứ nằm đây chờ anh tí!

Nói rồi Phong định quay người đi, lúc này anh phải đóng vai người tốt mới được. Hạnh ngạc nhiên gọi với theo hỏi lại:

Anh định làm gì?

Anh đi mua cháo cho em ăn chứ gì? Không ăn không uống thuốc là coi chừng đó, đừng đùa với sức khỏe kiểu đó, em hiểu không?

Nam Phong làm mặt nghiêm túc.

Cảm ơn anh. Phiền anh mua giúp em mấy liều hạ sốt cả chóng mặt, nhức đầu nhé!

Hạnh muốn chết vì đau khổ song lúc này bỗng nhiên có người xuất hiện cô lại nhờ vả mua thuốc. Thì ra, cái chết chỉ là quá đau khổ nên cô nghĩ thế thôi... kỳ thực cô chưa muốn chết tí nào.

Rồi rồi... em cứ yên tâm, nằm yên đó cho anh, một lát anh về ngay!

Cánh cửa đóng lại, phút chốc căn nhà lại yên tĩnh lạ kỳ, Chẳng cần biết là vì lý do gì, lúc này có người nhờ vả là quý lắm rồi. Hạnh nhìn lên trần nhà và thầm cảm thấy may mắn.

Nam Phong đi vào thang máy, lấy điện thoại ra soạn một tin gửi đi cho ai đó:

Nó đang ốm, sốt cao lắm, có vẻ như tối qua tự hành hạ bản thân ghê lắm cô ạ. Nay không đi làm được đang nằm ở nhà, cháu đi mua thuốc cả cái gì cho nó ăn.

Thực ra Nam Phong cũng biết chuyện căn hộ này, làm việc cho Dương đã lâu điều này anh hiển nhiên nắm rõ. Cơ mà Hạnh ốm hay như nào thì anh chịu, sáng nay thấy Dương gọi điện hỏi xem Hạnh có đến công ty không vì gọi điện cho cô không được. Bởi vậy, Dương kêu anh qua xem cô có chuyện gì, nào ngờ Hạnh ốm thật, có lẽ vì thế nên không nghe điện của Dương, ở bên bên anh chàng không có thông tin gì nên lo lắng lắm. Nhân cơ hội Nam Phong cũng thông báo tình hình cho bà chủ biết luôn, nhờ đó mà Phong biết, chuyện Hạnh ốm đau bất ngờ này ắt hẳn liên quan đến cuộc hẹn tại quán cafe tối qua.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 51

Ngay khi đáp xuống sân bay, Dương nóng lòng đăng nhập vào mạng xã hội để kết nối với Hạnh nhưng không có tín hiệu, sóng điện thoại thì không gọi được, xem lịch sử online thấy cô gần 24h đồng hồ không truy cập. Dương lo lắng nên đành bảo Nam Phong tìm hiểu lý do, biết cô không đến công ty anh càng lo hơn. Dẫu biết rằng Hạnh sống một mình trong căn hộ rộng rãi đó, để Nam Phong đến gặp Hạnh là điều anh không muốn chút nào. Vì anh ghen.

Thật vậy, lo lắng không bao giờ thừa cả, anh sợ cậu thư ký sẽ tán tỉnh người phụ nữ của mình, hoặc đại loại thế. Nhưng giữa thành phố rộng lớn này biết tin cậy ai mà nhờ vả được? Chỉ có thể nhờ Nam Phong mà thôi. Vì tin tưởng Nam Phong, Dương không chút đề phòng nên gần như mọi chuyện cậu thư ký đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Dương không ngờ rằng niềm tin mà anh trao gửi lại trở thành mũi tên khiến anh nhận lại ngàn vết thương sau này.

Nam Phong đi quãng 20 phút thì quay lại, anh chàng này khá nhanh ý, ngoài cháo và thuốc ra còn đặc biệt mua các loại trái cây nhiều nước để bù đắp cho cơ thể đang suy kiệt vì sốt của Hạnh. Như chết đuối vớ được cọc, Hạnh đói lả, gần 1 ngày trời chưa lót dạ gì cả, cô vục dậ ăn tô cháo nóng hồi Nam Phong mua cho và không ngừng nhìn anh ta với ánh mắt biết ơn.

Ăn nóng chóng lại người, nhẽ cô đau đầu chóng mặt cũng do để bụng đói quá lâu, Hạnh thấy tỉnh táo và có sức lực hơn hẳn. Nam Phong này giờ vẫn chăm chú quan sát HẠNH ăn, anh nghi hoặc không hiểu sao một cô gái bình thường như vậy mà Dương lại si mê đến thế? Nhưng xem ra, chuyện

tình yêu khắp khiêng này sắp kết thúc rồi. Thoáng nghĩ ngợi đôi điều, Phong hỏi han:

Thế nào? Chiều có đi làm được không?

Thực ra Dương đã nói rằng Hạnh mệt thì để cô ấy nghỉ thoải mái, khi nào khỏe hẳn hẵng đi làm. Nhưng không biết nói chuyện gì trong không gian chỉ có hai người thế này nên Phong nói đại, cốt sao bầu không khí thoải mái chút là được.

Bây giờ cũng muộn rồi...

Hạnh nói xong nhìn đồng hồ, lại đưa tay lên xoa xoa đầu mình, cô thấy vẫn còn chóng mặt, sợ là đi làm cũng không tập trung được.

Hay là anh xin nghỉ giúp em nhé, ngày mai khỏe em đi làm bình thường, hôm nay chắc không được anh ơi!

Ánh mắt Hạnh nhìn Phong chân thành, khẩn khoản. Cô là đang nhờ vả Nam Phong, ngoài ra còn có chút cảm kích vì trong lúc ốm đau cơ nhỡ này anh xuất hiện đúng lúc... để cô nhờ vả.

Cũng nhìn vào ánh mắt ấy, Bỗng nhiên Nam Phong thấy bối rối, anh quay mặt sang hướng khác để cảm giác tội lỗi trong lòng đè xuống. Anh không thể lung lay được, muốn sống chỉ nên thờ một chủ mà thôi, Cô gái này vô tội nhưng sự nghiệp của anh quan trọng hơn. Hạnh, dẫu không liên quan nhưng vẫn xin lỗi cô! Nam Phong trầm nghĩ trong đầu.

Anh đùa thôi, em còn mệt thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh nói giúp cho!

Cố cái gì thì cố... chứ ốm đau thì vẫn nên nghỉ ngơi em nhé!

Công việc cũng không quan trọng bằng sức khỏe được.

Vâng. Em cảm ơn... à, em vẫn thắc mắc sao anh biết em ở đây mà đến?

Hạnh lại tò mò.

À, nhà bạn anh cũng ở khu này, có lần đến nhà nó chơi vô tình thấy em vào đây....

Nam Phong bịa chuyện.

Thật ạ? Bạn anh ở tầng bao nhiêu ạ?

Hạnh tưởng thật.

Bạn anh ở tầng 17.

Anh thấy em ngày thường giản dị, không ngờ đại gia ngầm nhé, ở căn hộ sang trọng thế này.

Nam Phong lái sang chuyện khác, không muốn trả lời vấn đề Hạnh đang thắc mắc kia.

Đại gia gì đâu anh? Em chỉ ở nhờ thôi mà...

Nói rồi Hạnh bẽn lễn, cô làm sao có tiền mà mua căn hộ cao cấp thế này được? Nam Phong biết tông song vẫn làm bộ như không rồi hỏi tiếp:

Ừây, ai mà giàu thế em? Căn hộ sang trọng vậy mà không ở...

Một người bạn thôi anh ạ!

Hạnh nói lí nhí...

Bạn trai chứ gì?

Đâu có, người quen của em thôi!

Hạnh nói dối không khéo nên khi nghĩ đến Dương hai tai và hai gò má bỗng nhiên đỏ ửng lên. Nam Phong cũng không xoáy sâu thêm nữa, chủ động cáo từ:

Thôi, em nghỉ ngơi đi nhé! Nay đến công ty mọi người bảo em không đi làm, anh qua chỗ bạn anh chơi nhân tiện ghé qua xem em thế nào mà nghỉ.

Ai ngờ ốm đau thế này...

Dạ..

Ừm, vậy anh về đây, cứ yên tâm nghỉ ngơi, anh xin phép cho, nghỉ hết tuần cũng được..

Vâng.

Nhưng mà này!

Sao vậy anh?

Nghỉ nhiều thì trừ điểm chuyên cần, lúc nhận lương đừng có tiếc đấy nhé!

Nam Phong đùa cợt, Hạnh buồn cười quá cũng mủm mím cười:

Dạ, em biết mà, nhưng đành chịu thôi anh ơi.

Vậy anh về đây!

Em cảm ơn, anh đi nhé!

Cánh cửa đóng lại Hạnh thở phào nhẹ nhõm, ở riêng tư hai người cô thấy không thoải mái lắm, anh ấy cứ quan sát cô một cách khó hiểu. Biết rằng phải cảm ơn Nam Phong vì anh đã giúp đỡ cô, nhưng Hạnh vẫn cảm thấy kỳ lạ. Không thể có chuyện ngẫu nhiên như thế được.

Người khỏe mạnh, tỉnh táo lên đôi chút, Hạnh mở điện thoại ra xem thì thấy từ mạng xã hội có biết bao cuộc gọi nhỡ của Dương, cả tin nhắn nữa. Mới ngווי ngווי được chút giờ đọc tin nhắn cô lại thấy nhớ anh, cô không tin trực giác của mình là giả, cô tin anh là đến với cô thật lòng. Nhưng còn những tấm hình kia là sao chứ... Hạnh không hiểu nổi.

Dương gửi mấy tấm hình anh chụp ở sân bay, trời rét, chiếc áo khoác dày cộp có mũ lông che kín gần hết cả khuôn mặt, anh nói bên đó lạnh lắm, nhớ cảm giác được ôm cô ngủ... đọc đến đây nước mắt cô khễ rơi... anh cứ như thế này cô làm sao mà quên anh được?

Cả đêm chuyển bay bị hoãn anh không ngủ được cũng nhắn tin thông báo cho cô, tại sao anh phải làm thế? Nếu anh không yêu thật lòng thì những việc nhỏ nhặt vô vị ấy chẳng phải quá nhàm chán sao....

Hạnh đọc tất cả nhưng cô không rep lại một tin nào, lặng lẽ xóa đi, vì cô sợ, càng nhìn vào cô càng buồn, càng nhớ đến anh. Nghĩ nhiều về anh là không tốt. Muốn buông bỏ, tốt nhất phải quên được anh....

Thực ra Hạnh ốm qua loa chứ không đến mức nằm một chỗ, chỉ là vết thương lòng quá sâu nên nhất thời tâm trí bị hỗn loạn. Biết rằng nơi đang làm việc là công ty của Dương, đến đó cô chắc chắn sẽ nghĩ về cảnh tượng Dương lả lợ nằm trên người con gái khác trong phòng làm việc riêng của mình. Càng nghĩ Hạnh càng đau lòng, là vì cô tưởng tượng ra, rất có thể trong đám nhân viên nữ... chắc chắn có người đã lên giường với anh rồi. Là ai thì cô không biết nhưng chính vì vậy mới sinh ra nỗi hoang mang và dề phòng.

Nếu như cô ấy cũng biết chuyện Hạnh chỉ là một quân cờ trong tay anh mà thôi....có lẽ người đó sẽ khinh thường cô lắm. Nghĩ vậy nên Hạnh càng không muốn đi làm, sợ dị nghị, sợ phải đối mặt. Ở nhà thì cũng là căn nhà của Dương, dường như mọi thứ liên quan đến cô đều nằm trong tầm kiểm

soát của anh vậy. Hạnh ngán ngẩm... cô thấy mình yếu đuối và nhút nhát quá, cuộc sống cứ bình lặng trôi qua với những nỗi lo không tên dày xéo.

Rời khỏi quán cafe Mộng Điệp từ tối hôm đó, do quá sốc với mọi thứ nên Hạnh không ăn uống gì, thêm nữa đêm mưa lâu nên cơ thể sốt cao và mệt mỏi chút. Sau khi thuốc thang, ăn uống đầy đủ Cô thấy người bình phục trở lại, chỉ là tâm hồn vẫn không khá hơn, vẫn chìm đắm trong yêu thương lạc lối.

Biết tin Hạnh bị ốm, Dương lo lắng khôn nguôi, chính ra chuyến công tác kéo dài 4 ngày nhưng anh không đợi được, gấp rút tiến hành nhanh nhất có thể và hẹn đối tác sẽ đàm phán online qua mạng xã hội sau khi về nước. Anh đáp chuyến bay trở về Việt Nam ngay đêm hôm sau, đến nơi đã 1h đêm, việc thay đổi lịch trình bất ngờ này Dương không thông báo cho Nam Phong, muốn giành chỗ thời gian hiếm hoi ấy ở bên để chăm sóc cho Hạnh. Ngay khi về nước, Dương tự mình lái xe đến căn hộ riêng mà anh mua cho Hạnh, dù đứng tên anh song mục đích chính vẫn là dành cho cô.

Đánh xe xuống tầng hầm của khu chung cư, ngó đồng hồ đã là 3h sáng, vạn vật yên tĩnh, chỉ có mấy bác bảo vệ là ngồi xem ti vi, thấy Dương hốt hải, bác bảo vệ hỏi:

Có chuyện gì mà nom cậu hấp tấp vậy? Đi chơi về khuya sợ vợ mắng chứ gì?

Nghe bác ấy hỏi Dương khẽ mỉm cười, cúi đầu chào lễ phép rồi đi khỏi tầng hầm. Thì ra bác ấy nghĩ anh đi chơi về khuya... Còn anh, đang nôn nóng khôn xiết, muốn được ôm ấp Hạnh trong vòng tay ngay lúc này. Lần lần trong túi áo chìa khóa căn hộ, Dương ung dung đi vào thang máy. Giờ này chắc Hạnh đang ngủ say lắm rồi....

Cánh cửa hé mở, trong nhà tối thui, chỉ có ánh sáng đèn ngủ trong phòng Hạnh mờ mờ hắt ra. Sợ cô giật mình, anh rón rén từng bước một, đặt cặp

sách lên sofa, Dương loay hoay cởi quần áo rét. Ngoài trời đêm nhiệt độ xuống thấp nhưng vào nhà ấm hơn hẳn, quần áo mặc trên người dày cộp khiến anh ngứa ngáy. Dương định bỏ vào đi tắm trước nhưng nghĩ sao, anh lại nhảy lên giường nằm ngay cạnh Hạnh.

Ồm đau thế nào mà hai ngày liền không thềm nhắn tin cho anh?

Dương thì thầm khẽ khẽ, chẳng biết Hạnh có nghe được không nhưng mặc kệ, tay anh luồn vào chăn rồi siết chặt vòng eo lại gần mình. Mới xa nhau có 2 ngày anh đã thấy nhớ hương thơm từ mái tóc cô, nhớ cô mỗi lần ngúng nguẩy không chịu cho anh hôn hay sờ soạn...

Hạnh cựa mình, cô cảm giác như có người đang ôm mình, theo quán tính, cô nằm ngửa hẳn ra, Hạnh vẫn chưa thực sự quen với cảm giác phải quên đi Dương. Lúc tỉnh táo cô luôn thúc ép não bộ phải gạt hình ảnh anh ra khỏi tâm trí, nhưng lúc ngủ thì không thể. Cô đã quen việc làm nũng Dương mỗi đêm, lúc này cũng vậy, cô không nghĩ được nhiều, chỉ biết anh đang nằm cạnh nên môi cô phụng phịu:

Để yên em ngủ!

Hạnh phát ra tín hiệu một cái, Dương mừng rỡ:

Nhớ em muốn chết!

Nói rồi anh luồn tay vào trong áo ngực rờ rẫm thỏa thích.

Ừm....

Bị kích thích Hạnh khẽ rên rỉ. Cả cơ thể thả lỏng ra đón nhận những hành động mơn trớn ấy... Dương thích thú, cậu nhỏ trong quần sịp lại tồng ngồng tự khi nào. Anh nói nhỏ:

Chờ anh tắm nhé, vừa đi về người ngứa ngáy quá!

Ưm.. ưm...

Hạnh gật đầu nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, sự kích thích khiến cô thấy hưng phấn quá thể, não bộ dần tỉnh táo hơn, giấc ngủ không còn sâu nữa. Cô quên mất việc anh giờ đây phải là người xa lạ, cô phải tránh xa anh...

Nước nóng chảy xuống từ vòi hoa sen tỏa ra những làn khói trắng xóa, nhiệt độ bây giờ đang rất thấp, gần sáng nên thời tiết lạnh lẽo hơn hẳn. Nhưng Dương lại không cảm thấy vậy, người anh nóng hừng hực, nhanh chóng tắm gội để ở bên Hạnh, đi đâu xa về mà không tắm anh thấy mất tự tin lắm.

Trời rét nên Dương mặc chiếc áo ngủ dày, đi từ trong ra miệng suýt xoa vì lạnh, miệng khê thờ cũng thấy khói trắng. Nhanh chân trèo lên giường tìm kiếm hơi ấm từ Hạnh, hai bàn tay lạnh ngắt luồn vào ngực cô khiến Hạnh giãy nảy:

Ôi trời... tay lạnh thế mà động vào em?

Hạnh vừa dứt lời Dương luồn nốt bàn tay còn lại vào mặc sức rờ rẫm, hai bầu ngực cương lên trông thấy, anh đoán, cô cũng muốn dành cho mình lúc này. Dương kéo Hạnh nằm về phía mình, trùm chăn vào cả hai, phủ lên môi cô một nụ hôn dài. Hạnh đáp trả, có vẻ như cô nhớ anh lắm, nụ hôn mê đắm không ngờ, cô cuồng nhiệt hơn mọi lần. Dương hơi ngạc nhiên song anh thích cảm giác này, có lẽ vì xa nhau mấy ngày nên vậy.

Có nhớ anh không?

Dương đặt Hạnh nằm sấp trên người mình, cả người cô bây giờ không mặc gì, cả anh cũng thế. Cậu nhỏ được đà chĩa thẳng vào chỗ kín đáo của cô, mơn trớn khiêu khích. Hai bầu ngực chạm vào nhau, Dương cảm nhận tim cô đập rất nhanh, giống như hồi hộp vậy.

Không nhớ...

Hạnh đáp lời rồi chủ động hôn Dương, ôi thích quá, cảm giác cô nằm trên rồi hôn anh thế này... anh đưa tay lên mân mê bầu ngực cô, nụ hôn ướt át, lưỡi anh sục sạo trong khoang miệng, Dương thấy nơi hạ thể d*m thủy của Hạnh tuôn trào. Không nhịn thêm được, vẫn tư thế đó, Dương kéo hai chân Hạnh sang hai bên để thuận tiện đưa cậu nhỏ vào bên trong. Đường vào trơn láng, chỉ cần đẩy một lực nhẹ Dương đã đi vào sâu thẳm, ngập đắm mê say.

Không nhớ mà thế này à?

Dương thều thào, anh hạnh phúc biết mấy khi cô chỉ ồm qua loa, cả hai đang quần quýt hăng say thế này chứng tỏ cô không ồm đến mức liệt giường. Hoặc, cô làm nũng muốn anh về sớm nên bày trò. Nghĩ vậy anh càng thích hơn, thích cách Hạnh làm nũng để được anh nuông chiều.

Như có chất xúc tác, Dương ôm Hạnh lăn một vòng, bây giờ tư thế đã thay đổi, Hạnh nằm dưới, Dương chiếm thế thượng phong. Cả hai quần trong chăn một hồi cảm thấy người nóng phùng phùng, Dương gạt chăn ra, hai tấm thân trần trụi dính lấy nhau, nhấp nhô hoan lạc trong bóng tối.

Mới có hai ngày thôi mà Dương cảm giác như hai tháng vậy, có bao nhiêu năng lượng trong người lúc này anh dồn hết vào cuộc vui, ra vào số lượt nhiều vô kể. Mỗi lần vào sâu ngập thẳm cả hai cơ thể va vào nhau tạo ra thứ âm thanh đục vọng mê người. Hạnh tỉnh giấc hoàn toàn, cuối cùng, cô nhận ra mình không chiến thắng nổi ham muốn bản năng lúc này. Cô thực sự không có cách nào để buông bỏ được anh!!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 52

Bay đi bay về liên tục mấy ngày cộng thêm gặp gỡ khách hàng nên hầu như số thời gian chớp mắt chỉ đếm trên đầu ngón tay... Dương mệt mỏi thực sự! Có lẽ chút sức lực còn lại anh đã gửi gắm toàn bộ lên người Hạnh khi này cả rồi, ngay khi cuộc vui chấm dứt, Dương chìm vào giấc ngủ đến mức không biết trời đất gì nữa.

Ngược lại, Hạnh không vào giấc được, nhẽ do cô ngủ từ sớm, đến giờ này cũng coi như đủ giấc rồi. Nằm gối đầu trong vòng tay Dương, cô tranh thủ hít hà hương thơm từ người anh. Rồi Hạnh lại đưa ra giả thiết, liệu những gì người đàn ông lạ mặt ở quán cafe Mộng Điệp nói có thật không? Trực giác con tim mách bảo cô biết rằng, Dương không giống kiểu người như vậy.

Bởi lẽ, người không yêu thật lòng và bắt cá mấy tay thường hay giấu giếm và ra vẻ thần thần bí bí. Giống như Khánh trước đây, nhưng Dương thì khác, mọi thứ thuộc về anh anh đều công khai cho cô biết, ngay cả mật mã két sắt, pass phone, rồi pass nhà ở... Quan trọng hơn cả chính là ánh mắt anh, mỗi lúc bên nhau anh luôn dành cho cô cử chỉ và sự quan tâm chân thành nhất.

Lẽ nào, anh lại có thể khéo léo che đậy cảm xúc đến vậy sao?

Tin Dương nhưng Hạnh cũng không phủ nhận độ chân thực của những tấm ảnh mà cô được xem từ quán cafe Mộng Điệp. Không phải Dương thì còn ai vào đây nữa... nếu sự thực là như vậy thì cô đã quá coi thường sự nguy hiểm của anh rồi!!

Hạnh trần trọc không ngủ được, khi thấy Dương đã vào giấc sâu, khẽ lách người ra khỏi cánh tay anh, Hạnh mặc áo ấm và bỏ ra bàn làm việc ngồi. Lấy từ ngăn kéo ra xấp ảnh, cô xếp ngay ngắn từng bức một đặt trên mặt bàn, nhìn kỹ không bỏ sót. Mỗi hình ảnh ghi sâu vào não bộ lại khiến cô đau lòng.....

Yêu là chiếm hữu, đi kèm với đó là sự ích kỷ!

Đúng vậy, đem lòng yêu thương một ai đó con người ta luôn khao khát được ôm trong vòng tay, chỉ muốn người đó thuộc sở hữu của riêng mình. Hạnh cũng có suy nghĩ này, cứ nhìn vào những bức hình là máu ghen lại trào dâng, cô không thể cao thượng được, những lời đường mật của Dương bỗng trở thành giả tạo. Hạnh quay về giường, cô nhìn anh thật lâu...

Rốt cục, anh là người thế nào chứ?

Hạnh buông lời khe khẽ, từ đáy mắt ẩn hiện những giọt lệ trong veo, tâm tư của cô lúc này lại xáo trộn tất cả. Yêu mà hận, vì hận nên yêu, Hạnh mơ hồ, mất phương hướng, cô không biết nên chọn cho mình lối đi nào thích hợp nữa??

....

5h30 sáng.

Chiếc điện thoại vang lên hồi chuông dài những âm thanh quen thuộc, Dương đang ngủ ngon nhưng đành phải chui ra khỏi chăn và tắt điện thoại. Anh là con người của công việc, trước nay chưa từng quên điều này, nhẽ hôm nay vẫn phải đi làm song anh chủ động kết thúc chuyến công tác và hoàn tất công việc sớm hơn nên hôm nay sẽ được ngủ nướng. Tiếng chuông báo thức cài đặt tự động, hằng ngày cứ đến giờ đấy là nó kêu.

Tính ra anh vừa chợp mắt chưa lâu, bởi gần sáng anh mới về, đã thế còn tranh thủ vật vã với Hạnh mãi mới chịu rời nhau ra để ngủ.... nên anh vẫn

muốn ngủ lắm. Điện thoại đã im, Dương thở dài rồi lặng lẽ nhắm mắt ngủ, nhưng rồi anh chợt nghĩ, hiếm khi mới được ở bên cô, Dương quàng tay sang bên cạnh để ôm cô vào lòng thì...

Ơ kìa, lạ nhỉ? Mới sáng sớm đã không thấy Hạnh đâu? Cô ấy không ngủ sao? Đang rất thèm ngủ song không thấy Hạnh, Dương giật mình tỉnh giấc, không hiểu cô dậy làm gì sớm thế trong khi giờ này thời tiết còn rất lạnh?

Hay là Hạnh bị đau bụng nhỉ?

Dương khẽ lẩm rẩm một mình rồi anh vùng dậy, ngó vào trong toilet, không có! Toilet tối thui, nếu có người ở bên trong chắc chắn sẽ bật đèn, nếu không chẳng nhìn thấy gì hết. Vậy Hạnh ở đâu được chứ? Dương tò mò thật sự?

Lúc đi ngủ anh cởi trần, trên người mặc duy nhất chiếc sịp xám, tung chăn ra khỏi người anh co ro vì lạnh.

Hạnh, em đang làm gì thế?

Kéo chăn trùm lên ngực, bật công tắc đèn ngủ cạnh giường lên Dương gọi với ra ngoài phòng khách, anh hy vọng cô dậy sớm và ra đó ngồi hoặc nấu nướng gì đó. Tuy nhiên, giọng anh cất lên vang dội cả căn hộ cũng không hề có tiếng Hạnh đáp lại. Trong lòng dấy lên một nỗi bất an khó tả, Dương dăm chiêu suy nghĩ rồi gọi tiếp:

Hạnh ơi, Hạnh!

Vẫn không có người trả lời. Bất giác Dương rùng mình, anh thấy không gian trở nên yên lặng lạ thường, anh sợ cái cảm giác này. Dương không ngồi yên được nữa, ngoài trời kia vẫn còn rất tối, hơn nữa, nửa đêm gần sáng còn lất phất mưa bay. Căn hộ không quá lớn nên chắc chắn vừa này anh gọi Hạnh phải nghe thấy, còn nếu không nghe thấy... chỉ có thể là cô không có ở trong nhà? Vậy rốt cục là sao chứ?

Dương lo lắng quá chừng, anh quần xắn xung quanh người rồi bước khỏi giường, ra đến phòng khách, bật hết mọi công tắc đèn lên. Trong phút chốc căn hộ sáng bừng khắp lối, căn bếp lạnh tanh, không có khói lửa, không mùi xào nấu. Sofa cũng không có người nằm, phòng đọc sách cũng không có ai. Dương lại chạy vào toilet, hy vọng cô chỉ đang đi vệ sinh mà quên bật điện thôi. Anh tức tốc chạy vào rồi gọi lớn:

Hạnh, em đau bụng hay gì? Hôm nay đến tháng à?

Sao đi vệ sinh mà không bật đèn lên?

Nhưng rồi Dương lại hụt hẫng ngay sau đó vì trong toilet chẳng có ai. Sao anh thấy bất an quá, người tự nhiên mềm nhũn ra, anh mơ hồ đoán rằng cô đã rời bỏ anh? Nhưng mà vì sao lại thế? Chẳng phải hai người đang rất hạnh phúc sao? Vừa mới đây thôi... Dương đưa tay sờ lên môi mình, cảm giác nụ hôn ngọt ngào lúc anh về tới, cô nũng nịu trên người anh, còn chủ động hôn anh nữa...

Không đúng, không thể như thế được, chắc Hạnh chỉ đi ra ngoài có chút việc mà thôi! Dương gạt ngay cái lo lắng ở trong lòng sang một bên, anh cố gắng suy diễn mọi chuyện theo chiều hướng tích cực nhất vì anh sợ một điều "Cô lặng lẽ rời bỏ anh".

Ngay tức khắc, anh chạy về phòng ngủ và mở điện thoại lên bấm số gọi cho Hạnh, điện thoại vang lên câu nói "thuê bao quý khách...".. Dương lặng người, điện thoại trong tay buông rơi xuống bàn trang điểm kê cái cốc rồi nằm im trên đó. Hạnh tắt máy, cô thực sự đã rời khỏi đây, điều mà anh lo lắng đã thành sự thật.

Dương như phát điên lên, anh không tin cô ấy rời xa mình, tại sao lại như thế? Không thể nào... không thể như thế được? Dương tỉnh ngủ hoàn toàn, anh còn tâm trí nào để ngủ nữa? Người con gái của anh tự nhiên biến mất, một lời cũng không nói với anh? Là sao đây... aaaaaa...

Não bộ Dương như muốn nổ tung, anh mở toang tủ đồ của Hạnh, chân tay anh rụng rời vì bên trong trống trơn, chẳng còn thứ gì cả. Lơ thơ mấy cái móc treo quần áo còn đó, bên cạnh là áo ngủ của anh. Hạnh đã đi thật, nhưng mà tại sao?

Dương đau khổ, anh không hiểu nổi bản thân đã làm gì sai mà cô ấy lại rời bỏ anh? Tự ti à? Hay cô ngại mang tiếng là sống trong nhà của bạn trai? Ấy ná? Hay gì đây? Vô vàn câu hỏi nghi hoặc khiến anh căng thẳng, làm sao để tìm em đây? Hạnh ơi!!!

Nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, bỏ điện thoại vào túi và mang theo chìa khóa xe, Dương vội vã ra khỏi nhà, anh hy vọng có thể tìm kiếm cô ở một đoạn đường nào đó. Tính từ lúc anh ngủ say đến giờ cũng chưa lâu, nếu Hạnh đi bộ may ra còn có thể gặp cô.

Gần sáng Dương lái xe vào tầng hầm, vì quá khuya nên bác bảo vệ nhớ mặt, mới về chưa lâu đã vội đi nên bác ấy hỏi:

Có chuyện gì mà vừa về không kịp nghỉ ngơi đã vội đi thế?

Vẻ mặt lạnh băng không chút cảm xúc, Dương không nhìn bác bảo vệ lấy một cái nhưng vẫn đáp:

Vâng, cháu đang vội lắm!

Nói rồi anh đi vụt trong nháy mắt, ra đến đường lớn, ánh mắt anh tìm kiếm tứ phía, bất cứ chỗ nào có bóng người đi lững thững anh đều không bỏ qua, lái xe sát lề và không ngừng tìm kiếm. Rồi anh lại vòng qua các ô chợ, sáng sớm, hy vọng Hạnh sẽ tìm điểm ăn sáng rồi mới đi. Nhưng đều không có, không biết xe anh đã đi qua bao cung đường, công viên, trời dần sáng, đường xá đông đúc tấp nập, người đi lại như nêm. Không có bóng dáng của Hạnh, Dương hụt hẫng bỏ cuộc. Giữa biển người bao la này, làm sao để tìm kiếm được cô?

Rồi anh lại hy vọng cô đến công ty làm việc, nhanh như cắt anh rồ ga phóng thẳng đến công ty. Mọi người ai làm việc đó, thấy Dương vẻ mặt phờ phạc đi vào ai cũng ngạc nhiên nhưng không dám hỏi. Vì anh là sếp, ai dám bắt chuyện với anh? Ngay khi vừa bước vào phòng làm việc của Hạnh, câu đầu tiên mà anh nói là:

Ai có thông tin gì của Hạnh không?

Mọi người đều trở mắt nhìn, chuyện tình cảm cá nhân giữa anh và cô không ai khác ngoài Nam Phong biết, bởi vậy câu nói này khiến cho mọi người nghĩ sếp kiếm Hạnh là vì việc công. Một chị nhân viên lên tiếng:

Thưa anh, Hạnh xin nghỉ phép đến hết tuần, cô ấy đang bệnh ạ!

Câu trả lời như một đáp án dành cho Dương, anh biết cô không hề đến đây, vẻ mặt bộc lộ rõ sự tiếc nuối, anh khẽ ậm ừ.

Rồi.... rồi... ồm thì để cô ấy nghỉ!

Nói rồi anh trở gót quay ra, ngay lúc ấy một người khác lại nói:

Anh ơi, có việc gì anh cứ nói để em làm thay cái Hạnh cũng được ạ, mấy bản kế hoạch của cô ấy em làm thay đã hoàn tất rồi. Nhân tiện em gửi anh duyệt qua!

Chị đồng nghiệp với Hạnh nhanh nhẹn đưa đến cho Dương một tập tài liệu, lúc này anh còn tâm trí nào giải quyết công việc nữa? Nhưng vì đó là phần công việc của Hạnh trước đây nên anh đưa tay nhận lấy rồi nói:

À, không có gì, được rồi, đưa tôi xem rồi tôi duyệt... mọi người tiếp tục công việc đi!

Dương đi khỏi, mọi người bàn tán xôn xao.

Này, ông này là sếp mà ít thấy đến nhỉ?

Ừ, nghe bảo cùng lúc điều hành hai công ty cơ mà, tổng công ty bên kia lớn lắm, chỗ này ăn thua gì đâu...

Ui vậy á...

Eo ôi, trẻ thế mà đã lên sếp tổng rồi, công nhận đẹp trai thật!

Mà ông này gọi con Hạnh làm gì nhỉ? Kể cũng lạ, hôm trước cũng có một ông nhìn trẻ phết, đẹp trai vào thông báo cho Hạnh nghỉ đến hết tuần luôn. Con bé này số hưởng, toàn dai đẹp nhòm ngó...

Thôi thôi, bớt cái mồm thôi kéo mang họa vào thân giờ, một tấm gương to đùng đã ra đi rồi còn chưa biết sợ à?

Mọi người đang xôn xao bàn tán thì có anh đi vào nhắc nhở, nghe sự đe dọa ấy ai cũng nín bật, không một ai dám hé răng nửa lời.

Trở về phòng làm việc, Dương chán nản ngã người xuống sofa, sáng nay anh chạy đôn chạy đáo quên cả ăn sáng, bụng đói meo nhưng tâm hồn không thiết tha gì, vất tay lên trán, Dương cố nghĩ xem Hạnh đi đâu? Và rồi đầu anh chợt lóe lên ý nghĩ "hay cô ấy về quê nhỉ"? Đúng thế, Hạnh có thể đi đâu được chứ? Nếu không đi làm thì về quê, mà ít ra trốn tránh anh cũng được nhưng chắc chắn sẽ liên lạc về cho anh Toàn - anh trai của Hạnh. Nghĩ là làm, Dương đứng phắt dậy và rời khỏi công ty, hăm hở lái xe tìm về nhà Hạnh.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 53

Hạnh đấu tranh tư tưởng rất lâu, nhưng rốt cục, cô vẫn lựa chọn ra đi. Ngay từ đầu, mối quan hệ giữa anh và cô đã khập khiễng, những gì mắt thấy và đầu óc cô suy nghĩ đều logic với nhau. Đàn ông đẹp luôn cuốn hút phụ nữ, đương nhiên! Đương không những đẹp trai lại còn giàu có, người như anh phụ nữ sẵn sàng ngã vào lòng mà không cần lý do. Chuyện anh tùy ý lên giường với một cô gái nào đó cũng là hết sức bình thường, cô hiểu mà, cuộc sống đôi khi nghiệt ngã như thế.

Nhưng cô không có cách nào chấp nhận được, vì tính ích kỷ của bản thân. Cô yêu anh, là thật lòng, và điều đó khiến cô cảm thấy đau đớn khi phải chia sẻ người đàn ông ấy cho người phụ nữ khác. Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh Dương lõa lồ nằm trên cơ thể người con gái khác là tim Hạnh đau nhói, không nhìn thấy thì cô còn tự mình lừa dối cảm giác của mình, rằng anh chỉ có cô. Nhưng hình ảnh đã ăn sâu vào não rồi, làm sao xóa bỏ được nó khỏi trí nhớ đây?

Gần sáng, Hạnh lặng lẽ thu xếp đồ đạc vào valy và rời khỏi, nhìn lên giường, Dương vì quá mệt mỏi nên say giấc chẳng hay biết chuyện gì. Chuyến này cô nhất định sẽ đi, chưa biết phải đi đến đâu nhưng trước mắt phải rời khỏi nơi này. Nhìn xung quanh căn phòng một lượt, Hạnh ngậm ngùi, Ngay từ đầu nó đã không thuộc về cô.

Tuy vậy Hạnh vẫn lưu luyến người đàn ông này biết bao, cô bẽn lễn ngồi xuống bên giường anh nằm, từng đường nét trên khuôn mặt anh giãn ra đây mãi nguyện. Anh có chuyện gì mà vui thế? Ngay cả trong mơ khuôn mặt cũng toát lên sự vui vẻ thế này? Hạnh cúi xuống, cô tranh thủ hôn tạm biệt

anh lần cuối và ra đi, khoe mắt long lanh, ngay khi nụ hôn vừa dứt thì những giọt nước mắt nóng hổi cũng đáp xuống gò má Dương. Anh vẫn ngủ, chẳng hay biết gì!

Căn nhà này, mọi thứ đều là của Dương. Valy gọn nhẹ có mấy bộ đồ và ít tài liệu cá nhân, Hạnh lầm lũi đóng cửa và đi xuống, gió ngoài trời vẫn rít từng cơn, mưa phùn nhẹ, người lạnh cóng. Ra đi lần này, cô biết, cuộc sống sẽ rất khó khăn, cả về công việc và những ngày phải làm quen với việc không có anh.

4h30 sáng, ngoài đường vắng tanh, thỉnh thoảng có những chiếc xe chở hàng bon bon lăn bánh, ngọn đèn đường bị lu mờ bởi mưa phùn. Thời tiết xấu, bầu trời đen tối... giống như tương lai của Hạnh, mịt mờ vô định, bám vào các vỉa hè, lang thang dưới những tán lá cây rộng ngợp, Hạnh cứ thế bước đi lòng sâu trăm mối. Tuy vậy nhưng cô không hề có ý định quay về nhà, bởi cô biết, sớm mai đây thức giấc, nếu phát hiện cô không còn ở bên chắc chắn Dương sẽ đi tìm.

Cô đang muốn rời xa anh, nếu về nhà vào lúc này há chẳng phải chơi trò mèo vờn chuột hay sao? Khó khăn lắm mới dứt áo ra đi, để anh ấy tìm được thì coi như cô thất bại, vĩnh viễn chỉ là người phá hoại hạnh phúc của người khác.

Đi mãi, đi mãi, khi đã cảm thấy nơi mình đứng khuất xa căn hộ Dương đang ở thì Hạnh mới nghỉ chân. Vừa hay, trời đã sáng rõ, xe cộ đi lại tấp nập, đi bộ nhiều người nóng bừng lên, cái giá rét lúc sớm hôm đã không còn đáng ngại, chỉ là cô thấy đói bụng. Cũng đúng thôi, vừa nãy đi qua biết bao nhiêu quán bán đồ ăn sáng, mùi xào nấu thơm nức khiến Hạnh thèm.

Ngó nghiêng xung quanh để chắc chắn rằng không có người nào theo dõi mình Hạnh mới dám bước vào quán phở. Quán vắng tanh, chắc trời lạnh nên mọi người dậy muộn, có vẻ như Hạnh là người mở hàng, anh chủ quán tươi cười:

Đi đâu mà sớm thế em?

Nhìn Hạnh đeo túi xách, tay kéo valy anh ấy tò mò.

À, em về quê. Anh cho em bát phở bò chín, ít hành nhé!

Ok. Em ngồi bàn chờ nhé!

Anh chủ quán lịch sự cười nói, quán vắng, chị vợ ở bên trong nghe tiếng chồng ngọt nhạt liền nổi máu ghen, tru tréo từ bên trong ra ngoài, giọng chua loét:

Làm nhanh lên rồi vào đây phụ tôi cái này!

Hạnh nghe xong thấy ớn sùng, cô rùng mình khi nghĩ về câu nói của chị vợ. Anh chồng biết ý nên thôi, lặng lẽ làm và không dám hỏi han khách thêm câu nào, ở bên trong, chị vợ cứ chốc chốc lại liếc liếc xem vị khách có đong đưa chồng mình không? Nom dáng vẻ đến là hài...

Anh chồng vừa chan nước dùng lên bát phở thì chị vợ ở bên trong nhanh chân bước ra, trên tay là một ổ rau thơm to đùng, mềm miệng nhanh nhẩu:

Vậy giúp tôi ổ rau thơm, nặng quá không thể làm được, rửa sáng sớm buốt hết cả hai bàn tay!

Để đây anh vậy cho.

Anh chồng nhẹ nhàng.

Đây, để phở đây tôi bưng ra cho khách, anh vậy rau đi!

Nói rồi chị vợ nhanh tay bưng phở ra cho vị khách trẻ đẹp, thì ra chị ta ghen, sáng sớm, quán lại vắng, khách hàng cứ mơn mớn thế kia, đàn ông đưa nào không liếc qua lấy vài cái. Nghĩ vậy nên chị ta nói khéo chồng làm việc khác, cốt là không muốn chồng đến gần vị khách trẻ đẹp.

Đời thuở nào, nếu suy nghĩ hẹp hòi vậy thì đóng cửa quán rồi về quê mà nhìn nhau cho đỡ chán, hàng ngày khách khứa ra vào nườm nượp, trông thế nào cho xuể? Chị vợ cũng nghĩ được vậy, nhưng lúc đông khách thì bận rộn thời gian nào để ngắm? Rảnh như này mới dễ sinh chuyện... cũng là bởi, nhan sắc chị ấy có hạn, anh chồng thì trẻ và đẹp hơn, nên là....

Đặt tô phở xuống trước mặt Hạnh, mặt chị vợ nặng như cái mâm, hăm hăm nói:

Của em đây!

Em xin, cảm ơn chị!

Hạnh không hài lòng lắm với thái độ của chị vợ, nhưng đã trót vào và gọi đồ ăn rồi... nếu như bỏ đi thì không phải phép, cô lặng lẽ ngồi ăn bữa sáng với tâm trạng náo nùng từ bên trong và sự hăm hăm từ bên ngoài. Tô phở thơm nức như thế đến khi đưa lên miệng lại chẳng còn mùi vị gì, nhạt nhẽo, vô vị... có lẽ là do có tâm sự nên cô không muốn ăn.

Cố khều khều mấy gắp phở lót dạ, Hạnh trả tiền rồi rời đi, ngoài kia nhiều xe quá, biết phải đi đâu bây giờ? Xác định rời xa Dương là Hạnh phải nghỉ việc, tháng này nghỉ giữa chừng chắc chắn sẽ không có lương. Haizz... làm sao sống nổi với số tiền ít ỏi kia đây?

Đứng ở điểm đón xe, cô rùng mình vì gió lạnh, mới ngồi nghỉ có một lát đã thấy lạnh run người. Thấp thoáng có chiếc xe khách, Hạnh lật đật vẫy vẫy rồi lên xe, sáng sớm hầy còn vắng người, cô chọn ghế khuất khuất ngồi vào, nhiệt độ trong xe ấm hơn hẳn. Bác tài hỏi to:

Đi đâu thế bé ơi?

Hạnh giật mình, nhìn to đùng thế này bảo bé?

À... dạ, cháu đi... đi...

Hạnh ngật ngừng vì quả thực chưa biết tiếp theo sẽ đi đâu, đứng dưới đường khá lâu rồi cô lạnh không chịu được nên tùy ý lên xe nào đó.

Đi đâu?

Bác tài lại hỏi.

À, cho cháu đến bến xe luôn đi.

Hạnh đáp gọn lỏn.

Rồi. Ok.

Bác tài thôi không hỏi nữa, Hạnh bây giờ mới chú ý lịch trình xe chạy, xe chạy đến Mỹ Đình, vậy điểm đến sẽ là Hà Nội rồi. Cô hoang mang, nơi này phần hoa như thế, cô chùng đến lần nào, liệu có trụ được không?

Trời rét lại lất phất mưa bay, xe khách chẳng mấy chốc đã chật kín chỗ ngồi.

Lang thang trên đường phố từ sáng sớm nên Hạnh thấy hơi mệt, ngả người vào ghế xe cô lim dim ngủ, chả hiểu sao cứ ngồi lên ô tô lại buồn ngủ.

Em ơi, bỏ túi xách ra cho chị ngồi nhờ với, chị say xe quá, đứng mãi không chịu nổi!

Nghe tiếng phụ nữ gọi, chị ấy còn chạm chạm vào vai Hạnh, cô mở mắt ra. Phía trước là một chị gái cao ráo, mặt mũi dễ nhìn, có điều thâm mỹ hơi nhiều, gương mặt cứng đờ. Nhìn một lượt đúng là hôm nay xe hơi đông khách thật, Hạnh ngồi ghế đơn, hơi miễn cưỡng song cô cũng ngồi sát vào nhường chỗ cho chị khách ngồi ké.

Dạ, chị ngồi xuống đây!

Hạnh lịch sự.

Cảm ơn em nhé! Lên trường đi học à em? Sinh viên năm mấy rồi?

Nhìn Hạnh rất trẻ, gương mặt thanh thoát nên chị khách đi xe nghĩ cô còn là sinh viên đang đi học. Chẳng biết phải kể hoàn cảnh lúc này của mình ra sao, Hạnh tặc lưỡi nói đại đi cho qua câu chuyện.

Em sinh viên năm 4 rồi chị ạ!

Ui, sinh viên năm 4 mà trẻ thế? Em nhìn chị xem, đoán chị bao nhiêu tuổi?

Có người khen trẻ bỗng nhiên Hạnh thấy vui vui, có cảm tình hẳn với người lạ, bỗng nhiên cô bị cuốn vào cuộc trò chuyện.

Em không giỏi đoán,.. chị đã đến 30 chưa ạ?

Nhìn lại một lượt tổng thể, Hạnh thấy ở chị ấy có nét gì đó sương gió, từng trải, rất đẹp nhưng chắc không còn ít tuổi.

Chị ấy cười khì khì, vỗ tay cái đét bảo:

Biết ngay không đoán được mà, nhìn chị già vậy nhưng mới 25 thôi!

À, chị tên Định nhé!

Chị Định!

Hạnh rụt rè nói.

Ừ. Nghe như tên con trai ấy nhỉ, đấy, tên thế nào thì đời thế vậy. Người ta ngoài 20 còn mơn mớn non tươi. Chị mà nhìn như gái có chồng mấy lứa rồi vậy, cuộc sống bấp bênh lắm em ơi.

Chị Định ánh mắt buồn buồn, giọng trầm tư tâm sự.

Hạnh hơi ngại khi nhận xét chị gần 30 tuổi, có điều cô không nghĩ là chị đã có chồng. Biết mình quá lời, Hạnh vội nói:

Chị làm gì ở Hà Nội ạ?

Chị mát xoa, bấm huyết em ạ!

Chị Định thẳng thắn.

Chị làm ở bệnh viện ạ?

Hạnh tò mò, cô cứ ngỡ bấm huyết là bác sỹ mới làm được, nghe xong chị Định cười ré lên, xung quanh ai cũng chú ý nhìn vào hai người con gái đang nói chuyện. Thấy mình hơi vô duyên, Định vội bịt miệng lại rồi nói nhỏ:

Không em ơi, chị làm ở trung tâm mát xoa, bấm huyết thôi, chưa nghe bao giờ à?

Đúng là Hạnh chưa nghe qua bao giờ, nghe chị Định kể chuyện cô cứ tròn mắt ngạc nhiên.

Ngốc ạ, cái này dễ thôi, học là làm được ấy mà em, chỗ chị người ta cũng đào tạo đấy, dạy mát xoa cả bấm huyết nữa, khéo tay ngày kiếm bộn tiền!

Định thật thà kể chuyện.

Hạnh nghĩ, nếu dễ kiếm tiền như thế sao khi này chị ấy còn than phiền nhỉ?

Cô chưa kịp nói gì thì chị Định lại tiếp:

Em sắp ra trường rồi đúng không? Chỗ chị đào tạo miễn phí đấy, vừa học vừa làm, nhanh kiếm tiền lắm, em muốn thử thì a lô cho chị nhé!

Đây, mở máy ra bấm số chị vào, sinh viên giờ ra trường có mấy đứa xin được việc đâu, thất nghiệp cứ gọi chị.

Hạnh mơ hồ không biết nên nói sao, đúng là cô đang rất cần công việc, bỗng nhiên nghỉ việc ở công ty Dương bây giờ lại đến một nơi xa lạ. Nơi ở chưa có, những ngày tới còn chưa biết tính sao. Chị ấy còn nói họ đào tạo miễn phí, vừa học vừa làm nữa, hay là....

Dạ, vậy chị cho em xin số nha. Thực ra kỳ cuối này em khá rảnh vì chỉ làm khóa luận tốt nghiệp thôi, em muốn đăng ký học nghề có nhanh không chị?

Hạnh đánh bạo, bây giờ cứ thử xem thế nào, cô cũng chưa biết phải đi đâu về đâu, xem tướng chị Định chắc không phải kiểu người lừa lọc.

Chị Định cười tươi:

Dễ ấy mà, thích học thì chị nói cho, anh giám đốc chỗ chị thân với chị lắm, yên tâm, làm cái nghề này nhàn thôi em ạ.

Em chưa hiểu lắm, lúc nào chị giới thiệu cho em nhé!

Hôm nay có rảnh không? Lát đến bến xe theo chị qua chỗ đó luôn, chị giới thiệu cho mà biết.

Dạ, em rảnh!

Không ngần ngại Hạnh gật đầu luôn.

Ok. Tí chị dẫn mày đi, thích nhất mấy đứa mạnh dạn như mày đấy!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 54

Ngay khi Dương rời khỏi công ty, Nam Phong bấm điện thoại và nói chuyện với một ai đó. Gương mặt và ngữ khí cậu ta thoải mái vô cùng.

Cô ạ?

Dạ, anh ấy vừa rời khỏi công ty nhưng cháu không biết là đi đâu.

Không biết đầu dây bên kia nói gì, Nam Phong ngập ngừng một lúc rồi trả lời:

Sáng nay thấy mọi người ồn nhau sắp Dương đến tìm Hạnh, vẻ mặt căng thẳng lắm.

Cháu chưa xác minh nhưng dự đoán, khả năng cao cô ấy đã chủ động rút lui rồi!

Dạ, có tin gì cháu sẽ liên lạc lại cho cô sau!

Nam Phong kính cẩn chào tạm biệt và cúp máy, lần này thì hay rồi, cũng coi như cô bé ấy có chút sĩ diện, biết đường lui sớm thì đỡ được bao nhiêu phiền toái.

Trong người đang rất mệt vì công tác liên tục lại thiếu ngủ, bụng đói nhưng Dương quyết không ăn gì, lái xe băng băng trên quốc lộ, khi rời khỏi trung tâm thành phố hướng về đường quê vắng vẻ, anh điều chỉnh tốc độ lao vun vút, bất chấp địa hình gồ ghề. Trời mưa bay lất phất, gió thổi hàng

cây bên đường nghiêng ngả, trong xe ô tô, những câu hát buồn cất lên khiến tim anh náo nùng.

Trời trắng xoá màu mưa

Mọi thứ đang lu mờ quá nhanh

Phố vắng ướt nhò đã khắc sâu hơn

Những nỗi buồn

Nhận ra ngần ấy năm

Em vẫn không thuộc về anh

Anh đã có tất cả

Nhưng tim em thì không

Và những gì đã từng

Tồn tại giữa hai chúng ta

Có lẽ không phải

Tình yêu em mong đợi

Ngày mà em quyết rời anh

Mọi thứ cứ ngỡ

Vẫn nguyên vẹn

Nhưng thật ra từ

Sâu trong lòng anh

Hy vọng cuối đã tắt....

Những ca từ như đang nói lên nỗi lòng của Dương lúc này, chẳng biết từ khi nào khóe mi anh đã ướt nhoèn, những giọt nước mắt của sự tiếc nuối, hoang mang và lo sợ. Anh không hiểu nổi hành động này của Hạnh là gì, không hiểu vì sao cô lại rời xa anh? Bản thân đã làm điều gì ngu ngốc để cô phải âm thầm rời đi như thế? Vừa mới đêm qua cô còn nồng nhiệt với anh? Tại sao chứ? Tại sao thế Hạnh ơi?

Tốc độ giảm đi rất nhiều khi Dương thả hồn vào giai điệu bài hát, mỗi một nốt nhạc là một giọt nước mắt rơi. Đàn ông là phải mạnh mẽ, sao trong lúc này anh thấy mình yếu đuối, chông chênh và lạc lõng quá. Tiền bạc, những hư danh anh có được giây phút này đâu còn gì quý giá nữa? Anh có tất cả... nhưng tình yêu của cô dành cho anh là một cái gì đó rất xa tầm tay với.

Đường về nhà Hạnh heo hút thăm thẳm, quê nhà yên bình, mới hôm nào anh lái xe đuổi theo cô về đây... vậy mà, biết bao nhiêu chuyện xảy ra rồi. Cứ ngỡ lần này sẽ không để Hạnh tuột mất khỏi vòng tay mình nữa nhưng rốt cục, anh không làm được!

Xe chạy vào ngõ nhỏ, giống như lần đầu đến đây, Dương phải xuống xe và đi bộ vì xe không chạy vào bên trong được. Mưa bay bay nhưng Dương chẳng mũ nón gì, lững thững để gió và nước mưa tạt vào mặt, cảm giác chán nản đến tê tái ruột gan.

Vào đến sân, cảnh tượng đêm nào bỗng nhiên hiện ra trước mắt. Dương cời trần mặc chiếc quần đùi của anh Toàn, hai người đứng ôm nhau dưới hiên nhà lộng gió. Có trăng sao, có cô gái mà anh thương, hương gió đêm man mác hòa quyện với mùi hương của Hạnh. Khẽ nhắm mắt, Dương hít thở và cảm nhận cảm giác tuyệt vời đêm nào. Đang mộng lung suy nghĩ thì tiếng chó sủa gâu gâu làm anh giật mình, thì ra anh đi bộ không phát ra âm thanh gì nên con chó ở sau bếp không biết.

Nó chạy loảng quảng một hồi rồi đi lên phía trước, phát hiện người lạ vào nhà nên sủa nặng lên. Anh Toàn đang hì hụi trong căn bếp khói mù mịt, nghe tiếng chó sủa vội quát:

Im nào, cái gì mà cứ cắn loạn lên thế?

Nghe tiếng anh Toàn, Dương biết, Hạnh không có ở nhà, một nỗi thất vọng dâng lên, anh chán nản song vẫn chậm rãi đi vào bên trong. Anh Toàn bỏ dở việc đang làm rồi đi lên phía trước xem ai đến mà chó lại cắn?

Sân nhà ướt nhẹp, một người đàn ông cao lớn mặt mày ủ rũ đang lững thững đi vào, anh Toàn ngạc nhiên vô cùng, miệng ấp úng vì anh nhớ ra, cậu ấy là Dương, nhưng sao đáng vẻ lại tiêu tụy đến thế nhỉ?

Vào nhà kéo mưa ướt hết rồi kìa!

Anh Toàn vội thúc giục Dương vì thấy mái tóc anh đã dính bết lại vì nước mưa, chiếc áo khoác cũng vì mưa mà chuyển sang màu tối. Thấy anh Toàn, Dương lịch sự:

Anh đang làm gì thế? Cho em trú mưa một lát được không?

Cậu vào nhà chơi, vào đây, mưa gió này đi đâu mà phải trú mưa?

Anh Toàn nhiệt tình, lần trước Dương đến đây đúng lúc anh có chuyện buồn, tiếp đón không được chu đáo lắm. Hôm nay thì khác, tâm trạng anh vui vẻ, nghĩ đến chuyện Dương là ân nhân nên anh Toàn càng nhiệt tình hơn.

Dương lặng lẽ bước lên thềm nhà, vẻ mặt tươi tỉnh hơn chút, không hiểu sao nhìn thấy anh trai của Hạnh, Dương lại có cảm giác yên tâm. Dẫu rằng cô không về nhà nhưng trực giác cho anh thấy cô chắc chắn sẽ quay về, anh trai đã nuôi dưỡng Hạnh như vậy, ân tình ấy sao Hạnh có thể quên? Cô có thể quên anh, nhưng anh Toàn thì không thể nào?

Vào nhà uống chén trà cho ấm bụng em ơi!

Anh Toàn rót nước mời Dương, ngày thường anh hay uống nước lá vối, nhưng thời tiết ngày càng lạnh nên chuyển qua uống trà. Dáng vẻ thư thái của anh Toàn khiến Dương bớt căng thẳng và lo lắng hơn.

Em xin. Anh uống nước đi ạ.

Dương không ngại uống một hơi cạn, sáng giờ chưa ăn gì, uống trà vào bỗng nhiên anh đói cồn cào. Ngồi đối diện anh Toàn cũng nghe được tiếng sôi bụng của Dương. Anh nhanh ý:

Đói rồi đúng không?

Bị hỏi trúng ý, mặt Dương thộn ra như đứa trẻ, ngây ngô không biết trả lời ra sao vì quả thực anh đói lắm.

Tí ở lại ăn cơm với anh và các cháu nhé, cái Hạnh đi làm không về nhà, mấy khi mới đến đây.

Anh Toàn không biết chuyện giữa Hạnh và Dương, vẫn nghĩ Dương ghé chơi là tình cờ nên vô tư kể chuyện. Dương cứ ngây mặt ra nhìn, lời lẽ tiết kiệm hết sức, anh Toàn thấy cũng lạ nhưng chẳng biết phải hỏi han ra sao. Đường xá xa xôi, nơi này cũng không sầm uất lắm, dọc đường Dương thấy ít quán hàng cả chợ chiều. Trời lạnh thế này, Dương vui vẻ gật đầu.

Từ lúc ấy, anh Toàn để khách ngồi chơi còn anh cặm cụi đi nhóm lửa chuẩn bị cơm đãi khách. Tần tảo từ nhỏ, lang thang ở các công trường lao động kiếm sống nên anh Toàn rất sõi việc, cuộc đời anh dám khẳng định chưa có công việc nặng nhọc nào chưa từng làm qua. Kể cả bếp núc! Đúng thế, anh Toàn là tay dao thớt rất khá, trong làng trong xóm hoặc thỉnh thoảng nhà có việc, vẫn là anh đứng bếp chính, nấu nướng không chê vào đâu được.

Ngồi chơi một mình, Dương lặng thinh suy nghĩ, ở nhà của Hạnh rồi anh không thấy buồn, không sốt sắng như lúc mới thức dậy nữa. Quay đi quay lại có tí xíu đã thấy mùi phi hành mờ từ dưới bếp dội lên trên nhà, đói bụng, ngửi thấy mùi thơm, Dương không chịu nổi... vì thèm quá!

Trời rét này càng đói hơn, chưa kể đêm qua anh vận động mạnh nữa...) Dương mạnh dạn đứng dậy mon men xuống bếp xem anh Toàn đang nấu nướng những gì. Căn bếp hơi cũ nhưng khá gọn gàng, là bởi anh Toàn là thợ xây, những lúc rảnh anh tự tay sửa sang căn bếp, nó không đầy đủ dụng cụ nhưng nhìn khá ổn. Đáng vẻ nhanh nhẹn khi nấu nướng làm Dương ngẫm thán phục, quan sát một lúc anh nói:

Ngày thường anh vẫn hay làm những việc này ạ?

Nghe Dương hỏi chuyện anh Toàn giật mình quay ra:

Ồ, sao cậu không ngồi trên nhà chơi? Chỗ này bụi bặm mà khói lắm!

Anh Toàn biết Dương giàu có, đích thân anh đã từng đến công ty của Dương rồi nên hiểu, người như Dương những việc này chắc chưa từng làm qua. Thậm chí đến nơi này đã là hiếm hoi lắm...

Không sao anh ạ, ngồi một mình em buồn lắm, xuống xem anh làm.

Anh khéo tay thật ấy!

Dương dành lời khen ngợi tự đáy lòng cho anh Toàn. Được khen ai chả vui, anh Toàn cười ha hả nói:

Hoàn cảnh thôi em ạ, làm nhiều cũng quen ấy mà!

Tính Dương kiệm lời nên lúc này chẳng biết nói sao, đành cười cười mặt ngây ngô. Định hỏi anh Toàn về chuyện của Hạnh song thấy anh ấy thản nhiên như vậy có lẽ cô ấy không liên lạc về nhà. Về đây một lần rồi nên

chuyện về anh Toàn, Dương cũng hiểu sơ sơ, nếu anh ấy đã không biết chuyện mình cũng không nên nhiều lời. Chuyện của bản thân vẫn nên tự giải quyết thì hơn, đến đây lần này xem như đi chơi một chuyến cho khuây khỏa... cũng là thỏa lòng tìm kiếm câu trả lời, rằng Hạnh thực sự trốn tránh anh.

Lâu rồi cậu có gặp cái Hạnh nhà anh không?

Anh Toàn lại hỏi.

Dạ... em không, thỉnh thoảng em gọi điện, vì em cũng bận.

Dương nói dối, vì anh thấy Anh Toàn không biết chuyện của hai người, hơn nữa hiện tại Hạnh đi đâu, ở đâu và làm gì anh cũng không kiểm soát được. Đây là lỗi lớn của anh, nghĩ vậy Dương hổ thẹn lắm.

Cái Hạnh cũng bảo đi làm bận lắm, mấy lần anh rủ về nhà chơi mà nó không về được.

Hôm trước anh gọi còn thấy nó bị ốm, anh lo lắm..

Nghe anh Toàn kể Dương vội hỏi lại:

Hạnh bị ốm ạ? Từ khi nào vậy anh?

Mấy hôm trước thôi, anh cũng chưa gọi lại!

Dương liên kết lại thì đúng mấy hôm Hạnh nghỉ việc vì ốm sốt, ngày đó anh bận đi Hàn Quốc công tác. Không lẽ, vì anh không liên lạc về được nên cô giận, cô bỏ rơi anh sao? Dương thộn mặt ra nghĩ ngợi, anh Toàn lại nói:

Ôi dào, kệ nó. Thanh niên va vấp ngoài xã hội tí, ốm đau qua loa cũng chả sao.

Như nó lại sướng, làm văn phòng sạch sẽ, chả phải lo nắng mưa gì... anh cũng yên tâm!

Mỗi câu nói của anh Toàn càng làm trái tim Dương tổn thương, anh không biết nên khóc hay nên cười vào lúc này nữa...

Nhưng rồi, hương thơm từ các món ăn anh Toàn lần lượt bày biện ra bát đĩa làm Dương chú ý. Anh đói quá, buồn đau cỡ nào cũng phải thỏa mãn cái dạ dày trước tiên. Nhìn bộ dạng ấy, anh Toàn cười cười bảo:

Ăn bát miễn nhé, đói quá rồi chứ gì?

Dương gãi gãi tai, quả thực này giờ đứng xem anh Toàn nấu nướng thơm quá anh thèm phát điên, nhưng vẫn cố giữ sĩ diện:

Dạ, thôi chờ các cháu về rồi mình cùng ăn cho vui anh ạ!

Cứ ăn thử xem anh nấu ngon không, lần trước cậu về đây anh buồn nên chưa trở tài.

Nay thử xem nhé!

Miến ngan đấy, ngan nhà anh tự nuôi, thịt chắc mà thơm lắm.

Anh Toàn mời nhiệt tình, thú thực nghe tả Dương cũng thèm nhỏ dãi ra.

Em ngại quá!

Ngại gì? Không phải ngại, đói thì phải ăn chứ? Cậu định chờ bọn trẻ à? Thăng Kiên nay nó theo bạn đi làm cái gì ấy ở xã bên không về, còn cái Dâu đi học hơn 11h mới về.

Đây, anh nấu cho một bát ăn trước đây!

Nói rồi anh Toàn lăm lăm tay dao thớt.

Chiều hôm ấy Dương rời khỏi nhà Hạnh, tâm trạng anh vui vẻ lên ít nhiều, lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được tình người với người trong xã hội bao la rộng lớn này. Đó là sự chất phác của anh Toàn, giữa chốn quê nhà nghèo khó, anh ấy vẫn giữ được bản chất đáng quý, nồng hậu, nhiệt tình và tốt bụng. Một chuyến đi không có câu trả lời nhưng bù lại, anh thấy mình nên sống chậm lại một chút để cảm nhận cuộc sống.

Giữa chốn xô bồ nhộn nhịp ngoài kia, đã khi nào con người ta ngồi lại nói với nhau vài câu chuyện, cùng nhau ăn một bữa cơm... hay lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền?

Rất lo lắng, rất nóng lòng muốn biết vì sao Hạnh chủ động rời đi nhưng Dương hết cách, những gì anh có thể làm đều đã làm rồi. Thời gian không cho phép con người của công việc như anh rong ruổi thêm nữa. Ngay khi trở về công ty, Dương lại tất bật xử lý công việc, hai công ty song hành, lượng công việc nhiều vô kể, thêm gánh nặng tình cảm thật sự khiến anh mệt mỏi vô cùng.

Hai tháng sau.

Hạnh ơi, có khách này chỉ định em này!

Chị Định to tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào khu vệ sinh. Hạnh loay hoay mãi chưa ra ngoài là bởi hôm qua đi ăn uống linh tinh quá, rối loạn tiêu hóa đau bụng cả ngày.

Chị thay ca cho em được không? Em đau bụng quá, chắc không xuống ngay được đâu!

Ở trong WC, Hạnh nhăn nhó nói vọng ra.

Bụng dạ thế nào mà ôm nhà vệ sinh kỹ thế? Tí mua thuốc mà uống vào nhé, kiết ruột lại thì bỏ mẹ.

Chị Định cẩn thận, lo lắng cho bụng dạ của Hạnh, chị em quen nhau chưa lâu nhưng thấy Hạnh hiền hiền, thật thà nên Định quý Hạnh lắm. Trong công việc, trong cuộc sống, thấy cô bỡ ngỡ là chị Định đứng ra bảo ban, giúp đỡ rất nhiều.

Chắc ăn nhiều quá chị ạ! Hihi

Nghe chị Định cẩn thận, Hạnh buồn cười quá không nhịn đc nên bật cười.

Con dở này, ngồi trong đó còn cười cợt được nữa, nhanh lên rồi xuống nhé!

Nói rồi Định bỏ đi xuống dưới, có khách chỉ định Hạnh massage nhưng cô đau bụng nên Định làm thay. Tuy vừa học vừa làm nhưng Hạnh rất khéo, ít khách biết là cô mới học việc, nhìn mặt trẻ trẻ xinh xinh nên nhiều người chỉ định làm ra phết.

Hạnh ngồi trong WC bụng đau quặn, tâm trạng lo lắng. Cô đương nhiên biết việc đau bụng, rối loạn tiêu hóa là phải uống thuốc để điều trị ngay, để lâu vừa mệt, vừa ảnh hưởng đến công việc. Nhưng cô sợ, Hạnh lo sợ điều mình suy nghĩ trở thành hiện thực, cô không dám uống thuốc.... Là bởi, đã hai tháng nay, chị nguyệt san chưa ghé thăm!

Cô và Dương gần gũi nhau nhiều lần nhưng chưa khi nào cô uống thuốc ngừa thai, cả anh, không sử dụng condom phòng tránh. Hạnh nghi ngờ mình đã có thai. Ngoài biểu hiện hơn hai tháng chưa có nguyệt san thì dạo gần đây cô ăn uống thất thường, chưa kể chứng rối loạn tiêu hóa cũng hay xuất hiện. Lẽ nào, cô thật sự có thai với anh rồi sao

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 55

Mạnh tay lên em ơi, làm như người không có sức thế?

Em miết miết đoạn sau vai gáy này cho anh, ừ, thế, chỗ đấy anh đang mỏi lắm!

Tiếng anh khách nhắc nhở, Hạnh giật mình quay về thực tại, vội vàng làm theo ý khách. Từ lúc bắt đầu làm việc tại trung tâm massage này, hầu như cô chỉ làm cho nữ giới, hôm nay là lần đầu tiên phá lệ, khách nam giới chọn cô. Trong đầu đang có tâm sự nên Hạnh không tập trung lắm, anh khách có vẻ không hài lòng nhưng thấy cô xinh nên nhẹ nhàng.

Dạ, vâng, em sẽ miết mạnh tay hơn!

Hai bàn tay Hạnh khéo léo miết miết ghì ghì lên tấm lưng trần của người đàn ông, được đào tạo bài bản nên giờ đây cô sôi việc phết. Thấy Hạnh tập trung làm việc hơn nên khách không ý kiến gì nữa, anh ta nhắm mắt lim dim hưởng thụ.

Đúng là có tiền mua tiên cũng được, Hạnh thầm nghĩ thế và cảm thán những vị khách thường xuyên tới trung tâm này. Phàm là những kẻ giàu có, nhiều tiền mới dám chi ra những đồng bạc lẻ cho thú vui tao nhã này, massage, xông hơi,... các kiểu giống như vương công quý tộc thuở xưa.

Hạnh bén duyên với công việc này cũng là nhờ chị Định. Ban đầu chưa quen cô còn nói dối bản thân là sinh viên đi học, tuy nhiên sau đó thấy Định thật lòng tâm sự nên Hạnh cũng không giấu giếm nữa. Cô thừa nhận bản thân ở quê lên và đang thất nghiệp. Tiền không có, muốn có chỗ ăn,

chỗ ngủ đương nhiên phải kiếm ra tiền? Chân ướt chân ráo đến đây cô có quen biết gì ai? Đành liều nghe theo chị Định một phen, mới đầu học nghề và quan sát thì Hạnh thấy công việc khá ổn, tương đối nhẹ nhàng.

Nhưng sâu xa bên trong thế nào thì cô thực sự chẳng biết gì cả? Mọi thứ mới chỉ bắt đầu thôi.

Hết thời gian, anh khách mặc đồ chỉnh tề và chuẩn bị rời đi, trước lúc đi khỏi, anh ta lán lại chút và thì thầm:

Đây là card của anh, khi nào buồn, cần người tâm sự thì phone cho anh nhé!

Chưa dứt câu anh ấy dúi vào tay Hạnh một tờ polime mệnh giá căng đét, Hạnh giật mình chưa biết phải nói sao thì anh lại tiếp:

Cái này là của em, giữ lấy nhé!

Lần sau anh đến nhớ là phải chu đáo hơn đấy!

Hạnh ngờ nghếch rồi cúi đầu lễ phép, đây là nguyên tắc ở nơi cô làm việc, nghe mọi người nói cũng nhiều, Hôm nay cô mới hiểu cảm giác được "bo" tiền là thế nào. Biết miêu tả ra sao nhỉ? Sung sướng, phấn khích? Nói chung cô thấy vui lắm, tiền bo còn nhiều hơn tiền công mà chủ trả cho cô nữa. Hạnh khắp khắp mừng thầm, trong đầu đã vội toan tính mức thu nhập có thể có trong thời gian tới...

Chiều ấy nắng to nên khá đông khách, chị Định chuyển ca liên tục, Hạnh cũng bận không có thì giờ nghỉ ngơi, ngày thường vắng khách thì nhân viên nhàn rỗi nhiều, khách chỉ định ai làm thì người đó làm.... nhưng ngày đông khách thế này, khách không còn quyền lựa chọn nữa. Tiền công của nhân viên như Hạnh và chị Định phụ thuộc vào lượng công việc mà các cô làm, tức là dựa vào số khách đã làm trong một ngày để tính tiền công. Càng

nhiều khách chỉ định thì lương càng cao, Hạnh thích nhất điểm này vì cô thấy mình khá may mắn.

Dù mới vào làm nhưng khách rất hay chỉ định cô, chẳng biết vì cô khéo tay hay tại trẻ đẹp nữa? Mặc kệ là nguyên nhân gì, cứ có khách là có tiền rồi, nghĩ vậy nên cô cũng miệt mài với công việc lắm.

Tiền công linh hoạt, thời gian làm việc cũng linh động, có khách ban ngày đi làm nên tối mới được nghỉ, chính vì vậy, những ai ở lại làm thêm đến 10h tối sẽ được trung tâm trích thêm 50% số tiền trung tâm thu của khách. Cả Hạnh, cả Định đều cần tiền, mỗi người có một mối lo riêng nhưng chung quy lại cũng vẫn là kiếm tiền. Từ lúc đến đây, Hạnh theo về ở chung với chị Định trong căn phòng nhỏ bé cách trung tâm massage không xa. Chị Định có con xe Attila cũng còn mới, hằng ngày hai chị em đưa nhau đi làm, do Hạnh không quen nên chị ấy đi đâu thì cô theo đấy.

Hôm nay hết khách làm rồi nhưng mãi chưa thấy chị Định xuống phòng chờ, cô gọi điện thì chị Định không nghe, ngồi một lát Hạnh thấy sốt ruột vì đã khuya rồi, cô muốn về tắm gội nghỉ ngơi quá. Không biết chính xác là mình đã có thai hay không, Hạnh không xác minh được, điều này cô cũng không dám tâm sự với chị Định, cô sợ bị cười chê, sợ mang tiếng, sợ có bầu thì mọi người không nhận vào làm nữa... nên Hạnh im lặng. Nhưng biểu hiện của cơ thể cô thì luôn chống đối lại điều đó, thời gian đầu mới làm dù thức khuya về muộn nhưng Hạnh không hề hấn gì, cảm giác người khỏe như vâm.

Gần đây thì khác, tới 9h tối lưng đã mỏi rũ, bụng cồn cào nôn nao, đặc biệt thêm ngủ vô cớ. Những biểu hiện ấy càng khiến Hạnh khẳng định rằng mình đã có thai với Dương, nhưng cô sợ phải đối diện, không dám đi khám, cũng không nói cho ai biết... Trong người mệt quá mà chị Định vẫn chưa xuống, cô sốt ruột đi lên cầu thang. Trung tâm này khá lớn, cả thảy có 7 tầng, không biết chính xác là chị Định ở tầng nào, phòng nào nên cô đi lần lượt từng tầng và gọi điện thoại.

Đến tầng thứ 3, cô nghe loáng thoáng có tiếng chuông điện thoại của chị Định, dường như nó phát ra từ phòng của anh giám đốc trung tâm thì phải. Hạnh tò mò, bình thường cũng biết quan hệ giữa anh giám đốc và chị Định không tệ, nhưng giờ muộn rồi còn trò chuyện gì nữa nhỉ?

Đã lên đây rồi Hạnh không gọi điện thoại nữa, hết chuông cô tắt đi và cho vào túi xách, lặng lẽ đến gần phòng anh giám đốc. Đang định gõ cửa thì bên trong phát ra thứ âm thanh kỳ lạ, mới lọt vào tai đã khiến Hạnh đỏ bừng mặt, cô không tin vào tai mình nhưng vẫn cố lắng nghe để xác minh điều đó là sự thật.

Chị Định và anh giám đốc, hai người họ... thực sự đang làm chuyện đó với nhau? Tiếng anh giám đốc rõ mồn một, "hừ... hừ" nói rồi anh ấy lại hôn lên người chị Định tốp tốp, khe cửa bé bé đủ cho HẠNH quan sát tất cả.

Hạnh há hốc miệng không nói được câu nào vì quá bất ngờ, cô không tin được chị Định thường ngày khảng khái, cương trực, tốt bụng cô vẫn thấy... bây giờ lại làm chuyện đó với người đàn ông kia. Chưa kể, anh ta đã có vợ, chị vợ không làm ở đây nhưng thỉnh thoảng cũng ghé qua xem tình hình thế nào. Hạnh lo sợ thay cho Định, nếu không phải là cô mà một ai đó khác nhìn thấy... thì chị ấy sẽ có kết cục thế nào nhỉ?

Cảnh tượng nam nữ hoan ái thế này Hạnh không lạ nữa, ít nhiều cô đã nếm trải qua... nhưng mà vì sao chứ? Hạnh đặt ra nhiều câu hỏi dành cho chị Định. Lý do gì khiến chị phải đu bám lấy tay giám đốc trung tâm massage này? Trong khi chị cũng xinh đẹp, mồm miệng khá, ngoài kia có thiếu gì đàn ông... chị không sợ vợ của anh ta sao? Rốt cục chị đang nghĩ cái gì vậy?

Tay chân Hạnh run rẩy, cảnh tượng thế này cô thật không muốn nhìn, càng không muốn nghĩ đến, bất giác, não bộ lại hiện về bức hình Dương không mặc gì nằm đè lên cô gái khác trong phòng làm việc. Tim cô đau nhói, cảm giác như nghẹn đi, đau khổ vì tình, lo sợ cho kết cục của chị bạn.

Hạnh thấy lạc lõng giữa chốn xô bồ này quá thế, cô thôi không nhìn nữa, lặng lẽ bỏ đi xuống như chưa nhìn thấy gì. Thì ra, bấy lâu nay chị Định vẫn luôn giấu cô, Hạnh hoang mang và nhớ lại, những gì chị ấy tâm sự với cô trước đây có phải là sự thật? Hay chị ấy chỉ lừa cô mà thôi?

Nếu là như vậy thì chị Định cũng kinh khủng quá rồi, hai bàn chân bước đi lảo đảo vì mệt và vì sợ hãi, Hạnh nhanh chóng chạy ra khỏi cửa trung tâm massage. Hết giờ làm việc, chỉ còn bác bảo vệ ở tầng 1 mà thôi, cô không chào mà lặng lẽ đi khỏi, ngày thường thấy Hạnh và Định hay đi về cùng nhau, hôm nay cô lại bỏ ra về một mình nên bác bảo vệ thấy lạ, gọi ngược lại hỏi:

Cái Định đâu? Hôm nay chị em không về với nhau à?

Hạnh không đáp lời, cô thất thần đi lên vỉa hè, những bước chân vô định và sầu não. Có chiếc taxi bên đường mở cửa:

Đi xe không em?

Hạnh ngược mắt lên nhìn, nghĩ ngợi một lát rồi quyết định lên xe. Đăng nào cũng muộn rồi, biết bao giờ chị ấy mới về mà chờ được?

Về phòng trọ, Hạnh tắm gội đầu đấy, bỏ đi nằm một lát thì có điện thoại, là chị Định:

Em về rồi à? Chị tìm mà không thấy?

Nghe giọng chị Định, Hạnh toan nói mấy câu bực bội nhưng nghĩ sao cô lại thôi, vì dẫu sao cũng chẳng liên quan đến mình, hơn nữa, bây giờ cô chính là kẻ ăn nhờ ở đậu chị ấy. Thay vì tức giận, tại sao không thử tâm sự xem rốt cục chị ấy có nguyên nhân gì mà phải làm thế?

Đúng vậy, nghĩ thế xong Hạnh liền nhẹ nhàng:

Hôm nay em hơi mệt, lúc chờ chị lâu quá, gọi chị không nghe, em tưởng có khách làm lâu nên em về trước.

Chị về chưa để em mở cửa?

Định không hề hay biết chuyện mình vừa làm với tay giám đốc đã bị Hạnh chứng kiến nên được thể khoa trương:

Ừ, chị bận quá, lúc em gọi điện chị đang làm cho khách, khách bất ngờ mà hay bo nhiều, chị tiếc nên làm cố em ạ!

Thà chị ấy đừng nói gì thì Hạnh không thấy tức, đằng này còn bịa ra mấy câu nghe chối tai không chịu được. Khách đột xuất? Lại bo nhiều?... Hạnh ậm ừ không vui:

Vậy chị về chưa để em đợi cửa?

Đây, giờ chị chạy xe là về luôn đây, chờ chị 10p nhé!

Nói rồi Định tắt máy, Hạnh đăm chiêu nghĩ ngợi, đang nằm yên bỗng nhiên cô thấy buồn nôn, ruột gan bồn chồn không chịu nổi. Bỏ vào phòng tắm, Hạnh nôn khan mấy lần, cô hoang mang thật sự, có lẽ không thể lỳ lợm thêm được nữa, đến lúc phải đi khám thôi. Hạnh buồn phiền đưa ra quyết định vì biết chắc mình đã mang thai, càng lỳ lợm thì đứa trẻ càng lớn theo từng ngày...

Nghĩ đến chuyện Dương đa tình trăng gió, chưa kể anh đã có vị hôn thê sắp cưới, chị ta cũng đang mang thai đứa con của anh. Vậy, con của cô có tư cách gì để chen ngang hạnh phúc gia đình của họ chứ? Ánh mắt buồn, nghĩ tủi thân và thương cho phận mình bạc bẽo, đầu óc cô thoáng xuất hiện suy nghĩ đại dột: HAY LÀ MÌNH BỎ NÓ ĐI?

Đang mông lung nghĩ ngợi thì có tiếng gọi cửa:

Hạnh, mở cửa cho chị với!

Là chị Định, vừa mới gọi điện đã có mặt ngay, chắc chị ấy đi với tốc độ chóng mặt rồi. Hạnh làm mặt tươi tỉnh, khẽ lau đi những giọt nước mắt rồi ra mở cửa, hồn nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra:

Hôm nay tham việc thế chị? 11h rồi đấy, sáng mai có dậy sớm mà đi làm được không?

Vẻ mặt Định nhợt nhạt, có lẽ vừa mây mưa với tay giám đốc nên son phấn nhòe mờ đi, làm bộ tươi cười, Định giả lả:

Có tiền thì cứ cố chứ em, mệt muốn đứt hơi đây này, hay thôi, muộn rồi không tắm nữa nhỉ? Lạnh quá!

Nghĩ đến cảnh chị ấy vừa mới ôm ấp tay giám đốc Hạnh lại thấy ghê ghê, đi làm cả ngày, trên người còn vương lại mùi nước hoa và cơ thể của gã đó.... Hạnh nói:

Nước nóng có sẵn rồi, chị tắm nhanh đi ngủ cho ngon!

Ừ, em nói đúng đấy!

Đang tính chuyện lười song thấy Hạnh nói vậy Định cũng hưởng ứng luôn, trò chuyện đôi ba câu, Định lấy quần áo và bỏ đi tắm.

Phòng trọ khép kín nhỏ và hẹp. Hai chị em ở chung phòng tiết kiệm được chi phí thuê trọ nên không kê được cùng lúc hai chiếc giường vì diện tích hẹp quá. Chị Định yêu cầu chủ trọ đổi thành cái giường tầng giống như ở ký túc xá. Hạnh nằm giường trên, Định giường dưới. Cô khá tán đồng ý kiến này vì lúc ngủ có không gian riêng tư, nhất là vào lúc này, chị ấy vừa mới ôm ấp đàn ông về...

Lại nói về Dương, sau khi dùng mọi cách có thể để kiểm tìm Hạnh nhưng cuối cùng anh bất lực, tung tích của cô gần như là con số không, chuyện tình cảm canh cánh trong lòng, công việc thì nhiều. Thời gian này với anh mà nói thật sự tẻ vô cùng. Có những ngày chán nản anh chỉ uống rượu và cafe, miệng đắng ngắt không nuốt trôi thứ gì. Cảm giác như cuộc sống đang ngừng trôi vậy...

Từ ngày Hạnh lặng lẽ bỏ đi, anh chán, thỉnh thoảng đến chi nhánh công ty nhưng anh không ghé qua căn hộ lần nào. Chỉ check cam xem cô có quay lại không, nhưng Hạnh không quay lại. Anh cũng chẳng buồn ghé qua...

Lần ấy, đi gặp gỡ đối tác, Dương quá chén, bụng đói nhưng uống nhiều quá khiến anh say loạng choạng. Tự mình lái xe trên đường, rồi chẳng hay mình đã đến khu chung cư lúc nào. Như một cỗ máy vô hồn, Dương lững thững đi lên căn hộ, anh muốn dành một chút thời gian hiếm hoi để tâm tư về người con gái ấy.

Căn hộ tối thui, không có người ở, sự lạnh lẽo tỏa ra khắp không gian, Dương bật toàn bộ hệ thống đèn lên, anh rất sợ cảm giác trống trải thế này. Ánh mắt lơ đãng tìm kiếm bốn phía, hy vọng hình ảnh cô sẽ xuất hiện đâu đó trong nhà.

Đi vào phòng ngủ, chiếc giường vẫn bừa bộn từ đêm ấy, cái đêm anh từ Hàn Quốc trở về. Sau màn mây mưa cuồng nhiệt cũng là lúc cô rời bỏ anh, nằm vật xuống giường lăn qua lăn lại, rượu càng say càng khiến cho người ta tỉnh táo... Đầu óc căng như dây đàn, anh cố tìm kiếm xem Hạnh có để lại vật gì trong nhà hay không?

Ngạc nhiên chưa, trong ngăn kéo kệ trang điểm có một phong bì cỡ lớn ở trong đó? Lẽ nào cô để lại lời nhắn gì cho anh sao? Hai mắt sáng lên như tìm kiếm được gì quý giá, Những ngón tay vụng về lật lật phong bì để thỏa

nổi tò mò. Sự thật lại khiến Dương ngạc nhiên hơn, bên trong không có lá thư nào cả, toàn bộ những gì anh thấy chính là những bức hình chụp anh.

Tại sao Hạnh có được những bức hình này nhỉ? Dương đặt ra câu hỏi khi xem qua những bức hình, đó là những lần anh đi gặp gỡ đối tác, khách hàng... Lại gì nữa đây? Đến những bức hình anh trần như nhộng nằm sấp lên người con gái không rõ mặt trong phòng làm việc tại chi nhánh mở... Không đúng, cô gái nằm bên dưới ấy chính là Hạnh!

Nhưng mà tại sao chứ? Tại sao hai người làm chuyện đó lại có kẻ quay phim và chụp ảnh được nhỉ? Đầu Dương nổ tung một cú, đến bây giờ anh mới hiểu được lý do, thì ra, cô rời bỏ anh vì những tấm hình này. Lẽ nào cô ghen sao? Ai đó đã chơi trò ném đá giấu tay thế nhỉ?

Sự bực bội dâng lên trong lồng ngực, Dương cảm giác ai đó đang ngấm quan sát và dí mũi vào cuộc sống của anh? Những chuyện thế này không thể dễ dàng mà biết được? Phải là những người rất thân thiết, cận kề mới biết anh đi đâu, ở đâu và làm gì?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 56

Vị khách nam bữa trước bo tiền cho Hạnh mấy ngày sau lại quay lại, ngay khi vào trung tâm anh ấy đã thẳng tay chỉ điểm:

Hôm nay hãy để Hạnh làm cho anh đi!

Khách đã chỉ điểm đương nhiên không ai có thể cưỡng cầu, nghĩ đến chuyện lần trước được bo thêm, Hạnh vui vẻ đi vào phòng chăm sóc cho khách. Cũng như lần trước, anh khách lim dim ngủ khi được chăm sóc dịch vụ. Hạnh say sưa làm việc của mình, cô không chú ý đến biểu hiện của khách cho đến khi...

Cô cảm giác có ai đó đang nhìn mình chăm chăm, Hạnh khựng lại khi nhìn vào mặt anh khách. Anh ấy đang tròn mắt nhìn cô, ánh mắt tò mò... rất gì đó, cô không biết phải diễn tả ra sao. Nghĩ mình làm chưa đúng ý Hạnh vội hỏi:

Anh thấy không hài lòng ở chỗ nào ạ?

Không, em làm rất tốt, anh rất hài lòng!

Khách thản nhiên như không.

Anh nhìn em thế này... em cứ tưởng...

Hạnh ngộp ngừng rồi tiếp tục công việc, từ lúc ấy anh khách không ngủ nữa, mở mắt thao láo quan sát Hạnh không bỏ sót điểm nào, bị nhìn chăm chăm bỗng nhiên cô thấy ngượng, mất hết cả tự nhiên.

Em mới làm ở đây đúng không?

Anh khách lại hỏi tiếp.

Vâng. Em mới làm anh ạ, mà sao anh biết?

Hạnh ngạc nhiên.

Thình thoảng anh vẫn hay đến đây nhưng trước đó có gặp em bao giờ đâu, vậy nên anh đoán...

À... hihi..

Hạnh vui vẻ, khách suy luận thế thì chắc chắn là khách hàng rất hay lui tới trung tâm, nghĩ tới chuyện lần trước được bo, lại thêm tấm card, Hạnh nói:

Công việc của anh có bận lắm không? Em thấy anh hay đến vào giờ hành chính thế này...

Cũng tùy lúc em ạ, nhưng nếu mệt quá anh sẽ dành thời gian đi thư giãn chút, cứ chạy đua theo thời gian mà không chú ý đến sức khỏe thì hỏng.

Dạ.

Chuyện qua chuyện lại Hạnh thấy thoải mái hơn, anh ấy cũng bớt nhìn cô chăm chú, đến khi hết giờ, Hạnh loay hoay tháo khẩu trang và găng tay thì bất ngờ bị anh khách ôm chầm lấy cô từ phía sau. Cô giật mình:

Anh đang làm gì vậy?

Suyt, khẽ nào! Em muốn cho mọi người nghe thấy hết à?

Nói đoạn anh ta ghé vào tai Hạnh thì thầm mấy lời khiêu khích. Cô sợ hãi, lần đầu tiên từ lúc làm ở đây bị khách có hành động sàm sỡ thế này, cứ

ngõ môi trường linh hoạt, giờ giấc chẵn chu thì sẽ không sao. Ai ngờ....

Anh không buông ra em sẽ hét lên đấy!

Hạnh nghiêm nghị, cô không phải kiểu người vì tiền mà làm mấy trò bẩn thỉu này, nếu cô muốn, chẳng phải đã nhắm mắt ở lại bên Dương mà vùi vĩnh sao? Cớ gì phải lăn lộn khổ sở thế này chứ?

Biết Hạnh không phải dạng dễ "nhăn", tay khách lập tức dúi vào tay Hạnh mấy tờ polime mới cứng, ý nói cô hãy im miệng đi nhưng Hạnh quyết chống trả:

Anh thôi ngay đi, buông tôi ra, 1... 2...

Hạnh đe dọa và bắt đầu đếm, cô định sẽ đếm đến 3, nếu hãn không buông tay, cô sẽ gào lên, nhất là nghỉ việc. May quá, chưa cả đếm đến 3 tay khách đã sợ hãi vội lấy lại số tiền và buông Hạnh ra. Lần trước mới đến hãn nhử cho Hạnh chút tiền bo, mục đích là thử lòng Hạnh. Nếu như cô thực sự thèm tiền hoặc dễ dãi, lần này sẽ không ngần ngại mà cầm lấy số tiền kia. Nhưng cô không làm thế, hành động hô to đã khiến gã nhụt chí, hãn cũng cần danh dự, cảm thấy không "nhăn" được là vội dừng ngay.

Hạnh bỏ chạy ra ngoài thật nhanh, tim đập thình thịch, vẻ mặt hoang mang, cô sợ hãi, dù hãn chưa làm càn nhưng cô vẫn rất sợ. Cảm giác sợ sệt giống như đêm nào ở khu trọ tập thể, hai tên biến thái đột nhập và định ăn hiếp cô. Hạnh bỏ vào wc và đóng chặt cửa lại, cô thấy nhục nhã quá, xấu hổ vô cùng.

Nhắm mắt đưa chân đến đây là bất đắc dĩ, công việc này nhìn vào thì sạch sẽ nhưng đâu ngờ, cạm bẫy luôn rình rập bất cứ lúc nào. Hạnh ý thức được điều đó nhưng hiện tại cô có thể làm gì đây? Hai bàn tay trắng, trong người còn có thêm một sinh linh bé nhỏ....

Khẽ đưa tay sờ sờ vào bụng mình, Hạnh run rẩy khẽ nấc lên từng hồi, cô chưa bao giờ thấy mình khốn khổ và yếu đuối thế này. Mỗi ngày trôi qua luôn phải sống trong dằn vặt và lo âu, cô không xứng đáng làm người mẹ tốt. Nếu đứa bé biết được, chắc chắn sẽ hận mẹ nó, không tha thứ cho mẹ nó, vì... cô đã có ý định chối bỏ con, không chấp nhận sự tồn tại của con trên cuộc đời này. Có người mẹ nào lại thờ ơ và vô tâm đến thế?

Hai mắt đỏ hoe, hết ca, khách tự động rời đi nhưng Hạnh mãi chưa chịu xuống, thấy nghi nghi, Định sợ xảy ra chuyện gì nên đi tìm Hạnh. Tìm kiếm cả khu không thấy, cuối cùng gọi điện thì tiếng chuông lại phát ra từ WC. Định từ bên ngoài gọi lớn:

Hạnh, lại đau bụng đấy à? Sao hay đau bụng thế?

Nghi bụng dạ cô có vấn đề như lần trước nên Định không nghi ngờ gì mà vội kết luận ngay.

Dạ... không, không, em đi vệ sinh chút thôi!

Hạnh chối đây đây, giọng cô ồm ồm kiểu vừa khóc xong, Định nghe xong lại hỏi:

Em làm sao đấy? Sụt sịt... ngạt mũi à?

Vâng. Em bị cúm sao ấy chị ạ, sáng giờ làm cho khách mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng...

Hạnh vin cơ.

Thế có làm tiếp được không? Hay về nghỉ đi, chị làm thay cho, hôm nay cũng không có khách nữa.

Vâng. Hay là chị làm giúp em nhé, em mệt quá!

Ở bên trong Hạnh vội lấy nước rửa mặt, cố gắng che dấu vết rằng mình vừa khóc, tranh thủ dặm phấn lên vùng mắt để nó bớt sưng và đỏ. Lúc trước cô vốn giản dị, song từ lúc vào đây làm trung tâm có quy định nên makeup nhẹ nhàng, nhân viên dễ nhìn thì khách sẽ lui tới nhiều hơn, bởi vậy...

Ừ. Cứ về đi, mua thuốc mà uống vào, cúm mệt lắm.

À này...

Gì vậy chị?

Cha khách hôm nay gọi mà có bo tiền không? Nhìn chả giàu phết đấy!

Không chị ạ, lần trước bo nhưng hôm nay thì không!

Hạnh đáp giọng buồn buồn, không phải vì không được bo mà nghĩ đến chuyện khi này cô vẫn còn rùng mình và sợ.

Nhìn giàu mà keo kiệt thế? Thôi chả sao, mình làm chủ yếu là lấy đồng tiền công, mong chờ chút tiền bo thì một công, nhè...

Nhanh lên xuống rồi về nghỉ ngơi nhé, có khách chị thay cho.

Dạ.

Định bỏ đi xuống dưới, nói là làm thay chứ ai làm thì người ấy hưởng, một ngày làm cho 10 khách thì được tiền công cả 10 người, Hạnh không làm thì không có công. Nói làm giúp nghe oai tí.

Tiết trời hanh khô, Hạnh rời khỏi trung tâm massage cô nhanh chóng đi ra ngã tư, không biết mục đích là gì nhưng mặt đăm chiêu khó đoán, những bước chân nặng nề tiến về phía trước, cho tới khi... Trước mắt là một trung tâm chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em.

Hạnh dừng lại bên vệ đường và nhìn vào trong rất lâu. Người đi ra đi vào nườm nượp, chốc lát cô lại sờ tay lên bụng mình, khẽ xoa xoa mấy cái, một tay cho vào túi áo vê vê mấy đồng tiền cô đã chuẩn bị từ trước, mồm lẩm rẩm toan tính xem với số tiền đó, liệu có đủ hay không?

Thì ra Hạnh định đến đây để tạm biệt đứa con bé nhỏ chưa kịp thành hình?

Suy nghĩ mãi, Hạnh lấy hết can đảm và đi vào bên trong, xếp hàng lấy phiếu và chờ đợi. Vì là lần đầu tiên đến đây nên cô khá bỡ ngỡ, lén lén người bên cạnh xem họ làm thủ tục thế nào thì bắt chước, hỏi thì không dám hỏi, sợ quê. Hơn cả chính là cô đi một mình, sợ người ta hỏi bố đứa trẻ đâu... rồi lại tủi thân.

Giống như bao thai phụ khác, Hạnh được bác sĩ chỉ định lấy máu và nước tiểu để xét nghiệm thông thường, ngoài ra còn siêu âm để chẩn đoán tuổi thai cũng như tình trạng sức khỏe và sự phát triển của thai, những thủ tục đơn giản khác. Khi siêu âm, bác sỹ thấy Hạnh hơi e dè và nhút nhát nên hỏi:

Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Hạnh nói giọng lí nhí:

Em 22 ạ!

Còn trẻ nhỉ?

Hạnh cười cười, cô không biết câu nói ấy của bác sỹ là có ý gì, là khen cô trẻ trung, xinh đẹp, hay ý chế giễu cô còn nhỏ tuổi đã có thai?

Em đến đây cùng với ai?

Thấy Hạnh im lặng, bác sỹ lại nói tiếp.

Dạ, em đi một mình ạ.

Chồng đâu? Hoặc người nhà?

Dạ... em chỉ có một mình thôi!

Hạnh rụt rè đáp, lúc này không hiểu sao cô không nói dối được. Bác sỹ nhìn Hạnh rồi chợt hiểu ra vấn đề:

Bạn trai không đồng ý đẻ con ra à?

Hạnh tròn mắt, bác sỹ đang hiểu câu chuyện sang hướng khác mất rồi. Rằng cô yêu đương, quan hệ không an toàn nên xảy ra hậu quả, đến đây thăm khám chính là có ý muốn bỏ thai. Điều này chính xác, cô đúng là có ý định này, tuy nhiên, không phải là Dương bắt cô phải bỏ đứa bé, mà cô tự mình muốn thế. Vì Hạnh muốn quên anh, cô sợ định kiến xã hội, sợ mọi thứ, sợ mình không thể tự mình làm mẹ và nuôi nấng được con,... có quá nhiều lý do thôi thúc Hạnh đi đến quyết định này.

Không sao, em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thấy Hạnh im lặng, bác sỹ lại hỏi tiếp, làm nghề này mỗi ngày phải tiếp đón hàng chục người, thậm chí hàng trăm người, những câu chuyện éo le như vậy đâu có ít nên bác sỹ cũng hiểu và thông cảm được cho tình cảnh lúc này của Hạnh. Đáng tiếc, hiện trạng này ngày một gia tăng, không có cách nào kìm hãm lại được.

Hạnh gật gật đầu:

Em nghĩ kỹ rồi chị ạ!

Không muốn sinh con tại sao em không dùng biện pháp tránh thai nào đó? Bao cao su? Hoặc lỡ rồi thì uống viên thuốc? Để như thế này rất không nên em nhé!

Hạnh lại im lặng trước sự phân tích của bác sỹ, chị ấy nói cái gì cũng đúng, chỉ là... bản thân cô ngu muội, không lường trước có ngày này.

Thai đang phát triển rất tốt em nhé, 10 tuần rồi, tương đối lớn, em suy nghĩ lại xem có nên đình chỉ thai hay không?

Hạnh sợ hãi nhìn lên màn hình vi tính, em bé đã thành hình khối, chưa rõ ràng cụ thể nhưng nhịp tim đập rất nhanh. Vô thức, nước mắt cô lại rơi, đứa trẻ chính là giọt máu của Dương, người đàn ông mà cô yêu nhất... cũng là người cô phải quên đi. Nhưng đứa bé có tội tình gì đâu, tại sao cô lại không cho con có quyền được làm người? Tại sao nữ ngăn cản sự sống của con... trong khi cô cũng là mẹ nó?

Sự ân hận và dằn vặt lại hiện hữu trong tâm trí Hạnh lúc này khiến gương mặt cô cau có đến thảm hại, Hạnh sợ hãi, một thân một mình, cô không biết phải đối diện với nó ra sao? Ước chi có một bờ vai để cô tựa vào, nhẹ nhàng động viên và an ủi, hay đơn giản là òa khóc một trận cho vơi bớt nỗi lo sợ này...

Quay về phòng khám ban đầu, Hạnh chờ đợi kết quả xét nghiệm để bác sỹ đưa ra kết luận cuối cùng. Dây hành lang dài hun hút, người với người nối đuôi nhau đi nhận nhịp, có thai phụ được chồng dìu đi, hai người cùng nhau xem hình ảnh siêu âm rất hạnh phúc. Hạnh thầm ghen tỵ và ao ước, ước chi có Dương ở đây, nếu anh biết được cô đã mang thai, liệu anh có vui mừng như thế? Anh có ngăn cản cô làm điều dại dột này không? Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt không hẹn cứ thi nhau rơi xuống...

Khi bác sỹ gọi đến tên mình, Hạnh lập cập chạy vào bên trong, nhìn kết quả khám rồi lại nhìn gương mặt thất thần của cô, bác sỹ lặng lẽ ghim ghim mấy tờ kết quả lại với nhau rồi đặt trước mặt Hạnh.

Em định bỏ thai đúng không?

Bác sỹ rất thẳng thắn.

Hạnh gật gật.

Bây giờ thế này, kết quả thăm khám của em không vấn đề gì cả, thai được hơn 10 tuần một xíu, phát triển tốt.

Chỉ có điều xét nghiệm máu cho thấy em thiếu sắt, về bổ sung sắt theo đơn tôi kê ở đây và uống thêm nhé.

Suy nghĩ lại xem có nên làm hay không, vì làm thế này thứ nhất là thất đức, thứ nhì là ảnh hưởng đến sức khỏe sinh sản sau này.

Nghe bác sỹ nói Hạnh sợ sệt:

Ảnh hưởng thế nào hả bác sỹ?

Có nhiều trường hợp như là vô sinh, tắc ống dẫn trứng, mang thai ngoài dạ con,... gây ra viêm nhiễm nấm ngứa sau nạo hút thai,... nhiều lắm.

Nghe liệt kê một chuỗi dài, Hạnh sợ hãi toát mồ hôi hột, không ngờ lại xảy ra nhiều hệ lụy đến thế.

Vậy em có cần uống sắt nữa không ạ? Nếu đình chỉ thai rồi thì uống làm gì nữa bác sỹ?

Hạnh ngờ nghếch hỏi lại.

Càng vậy thì càng phải uống!

Bác sỹ nói như cái lên khiến Hạnh giật mình, cô run sợ co rúm người lại, ai trong trường hợp này chắc cũng sợ bác sỹ giống như Hạnh mà thôi.

Cơ thể đang mang thai, thời kỳ đầu, thai nhi cần rất nhiều máu để phát triển thành hình khối, bởi vậy mẹ sẽ thiếu máu, mà nếu đình chỉ thai, người mẹ cũng nên bổ sung sắt để giảm chóng mặt, hoa mắt...

Bác sỹ nói một thôi một hồi giảng giải cho đứa con gái gốc ghềch không hiểu chuyện, Hạnh ngồi im không dám ho he, sau cùng, cô rời khỏi trung tâm ra về với tâm trạng vô cùng thê thảm.

Vạ vật trên hành lang vỉa hè, cô mệt vì đi bộ nhiều quá, ngồi ngả lưng bên ghế đá tựa gốc cây cổ thụ. Lúc cô đơn thế này, cô cần người an ủi. Mở máy ra, Hạnh lắp sim cũ vào để gọi về cho anh Toàn. Từ ngày trốn Dương đến Hà Nội, Hạnh mua một số thuê bao mới lắp vào để liên lạc, số cũ cô không dám nghe vì sợ Dương khủng bố. Lâu lâu lắp vào gọi về cho anh Toàn yên tâm.

Anh nghe đây Hạnh ơi!

Khi chuông vừa đổ hồi đầu tiên anh Toàn đã nghe máy.

Anh đang làm gì thế?

Một câu hỏi quen thuộc mỗi khi Hạnh gọi về cho anh trai.

Anh đang làm mấy việc vớ vẩn vậy mà, đợt này rét quá, ít việc lắm em ạ.

Sang tuần anh mới đi làm.

Anh có cần tiền không, để em gửi về cho?

Hạnh nói giọng run run, cô thương anh quá, đang rất lo sợ về hoàn cảnh lúc này của bản thân song Hạnh không dám nói cho anh trai biết.

Không cần đâu, không làm việc này thì làm việc khác, anh không thiếu tiền đâu, nhúc nhắc cũng có đồng ra đồng vào.

Mà bạn thế kia à? Mấy tháng chưa về nhà rồi đấy?

Vâng, chắc Tết em mới về được, cuối năm bận bịu nhiều việc quá anh ơi.

Ừ, vậy cố mà làm, Tết về nghỉ chơi một thể cũng được.

Anh này...

Hả?

Có ai đến nhà tìm em không ạ?

Hạnh ngật ngừng, cô hy vọng Dương đi tìm mình, nếu như anh cất công đến chắc chắn là vì yêu cô, không cam tâm mà để cô đi mất.

Không. Chẳng có ai tìm cả, mà sao thế?

Dạ, không sao... không có gì đâu ạ.

À, lâu rồi, có cu Dương, thằng cu giám đốc đẹp trai đấy tự nhiên đến nhà mình chơi...

Tim Hạnh bỗng đập thật nhanh khi nghe anh Toàn kể chuyện.

Anh ấy đến làm gì vậy anh?

Bảo tiện đường ghé qua chơi ăn bữa cơm vậy, chả làm gì.

Hạnh vui mừng, dẫu biết chẳng thể ở bên nhau nhưng chí ít, người đàn ông trong nỗi nhớ ấy vẫn lưu luyến mà tìm kiếm cô. Như vậy là đủ.

Dạ, vậy em tắt máy đây, chỗ này nhiều nhà cao tầng nên không có sóng anh ạ, mỗi lần nói chuyện toàn phải xuống đường để nói đấy.

Thế à, hèn gì thỉnh thoảng điện cho cô toàn thuê bao. Vậy anh tắt máy đây.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 57

Ngày hôm ấy Hạnh bỏ dở công việc giữa chừng nên thời gian rảnh hơi nhiều, gọi điện cho anh Toàn xong cô lang thang trên đường, chẳng biết phải làm gì để giết thời gian. Lúc đi qua cửa hàng gà rán, chợt Hạnh đứng khựng lại, bỗng nhiên cô thấy thèm ăn, ngày thường fastfood cô không thích lắm nhưng bụng dạ hôm nay đặc biệt muốn tiêu hóa những thứ này.

Chọn menu và ngồi một góc nhỏ vắng trên tầng 3, cô ăn ngon lành một combo gà nóng hổi. Chưa khi nào cô thấy ngon miệng thế này, đến khi ăn xong mới nghĩ ra, mình đang mang thai. Có thể là vì cô ghen...nên mới thấy thèm như vậy. Lòng trùng xuống vì nỗi lo sợ vu vơ, Hạnh ngồi thần ra nhìn ngắm đường phố.

Ở đất thủ đô này có quá nhiều thứ để vui chơi giải trí nhưng HẠNH chưa khi nào có tâm trí để vui chơi, ngoài việc nghĩ thế nào để có tiền, hằng ngày làm ra tiền, rồi lại nghĩ làm sao để quên đi chuyện xưa người cũ... Nhất là một hậu quả to đùng đang dần lớn lên trong bụng nữa. Nó chính là thứ khiến cô phải lo lắng nhất hiện tại, nghĩ về lời tư vấn của bác sỹ, Hạnh rất hoang mang, cô không biết nên làm thế nào cho đúng cả? Bỏ con... cô rất sợ, thực sự không nỡ làm điều này, vì nó là con của cô và Dương, cô yêu anh nhường nào.

Nhưng cô sợ quá nhiều thứ... cứ nghĩ đến những nỗi sợ hãi đang quần quanh trong đầu là Hạnh lại stress.

Tối đến cô đi nằm từ sớm, trời lạnh thế này, với một thai phụ như cô thì ngoài việc ăn xong lên giường nằm đắp chăn cho ấm thì còn điều gì sung

sướng hơn thế? Chị Định hôm nay lại về muộn, có lẽ chị ấy lại gặp gỡ tay giám đốc kia! Hạnh thầm kết luận như vậy. Mới đầu biết chuyện cô còn thấy khó chịu, một chút gì đó không ưa... nhưng sau cô tự mình đã thông tư tưởng, ai cũng có hoàn cảnh cũng có những câu chuyện của riêng mình. Chị ấy đã không muốn kể thì Hạnh không miễn cưỡng, cốt sao chị em hòa thuận với nhau là được.

Đêm đến, khi Hạnh đang say giấc thì giật mình bởi tiếng cọt két của chiếc giường tầng bằng sắt. Dường như nó đang chuyển động mạnh. Chuyện gì xảy ra thế này? Lẽ nào thực sự có động đất sao? Cô dụi dụi mắt mấy cái, mở điện thoại xem giờ mới hơn 1h đêm, đang định gọi chị Định xem chị ấy có thấy gì không thì ngạc nhiên chưa, cô cúi đầu xuống dưới thấy giường chị Định có thêm một người đàn ông. Và, hai người đang làm cái chuyện quý quái đó.

Âm thanh cọt két vang lên là do hai người vận động mạnh mà ra... trời ơi, chuyện gì thế này? Chị Định... tại sao chị dám dắt trai về phòng thế này chứ? Câu hỏi đã được định sẵn nhưng HẠNH lại không dám nói, cô nằm đó và băn khoăn, còn điều gì về chị ấy mà cô chưa biết nữa đây?

Rốt cục con người của chị là thế nào? Ngoài tay giám đốc thì còn bao nhiêu người đàn ông cặp kè với chị nữa? Làm gì thì làm nhưng ngay căn phòng trọ nhỏ hẹp, lại có người thứ ba.. không lẽ chị không ngại cô sao?

Gã đàn ông thờ phì phò, ra điều đang dùng sức nhiều lắm, bốn chân giường rung lên bần bật. Chứng kiến cảnh này ít nhiều Hạnh cũng thấy khó chịu, theo đúng nghĩa đen thì giấc ngủ bị phá vỡ... ngoài ra, một chút ham muốn trong người cũng bị đánh thức bởi sự vận động của đôi trai gái phía dưới.

Cô nhắm mắt và nghĩ đến giây phút ân ái với Dương, người đàn ông đem đến cho cô quá nhiều cảm xúc, sung sướng hạnh phúc... rồi khổ đau, hạnh phúc không diễn tả được thì giờ đây khổ đau cũng thế. Anh đưa cô lên tận

mây xanh, làm cô mơ màng hưởng mộng rồi ngắt dây cái rụp, cô ngã phịch xuống mặt đất, không ai nâng đỡ, không ai chở che. Lúc cô đơn và yếu lòng thế này...

Mấy ngày nay hẹn em không được là sao?

Gã đàn ông ngưng lại đôi chút và hỏi chuyện Định.

Em bận không có thời gian nào luôn ấy, anh xem... ừm ừm...

Làm suốt ngày ở trung tâm đến tối mịt mới được về nhà, em chẳng ngủ thì làm gì được chứ?

Định phụng phịu thì thào.

Xe anh đậu ngay trước cửa, anh xin em có 30 phút thôi mà em cũng không cho, cố ý tránh anh đúng không?

Gã đàn ông nói tiếp, hai người này vô duyên hết sức, làm như không gian này của riêng họ vậy, ban đầu còn thều thào sau nói chuyện chẳng kiêng dè gì cả. Thật chẳng biết phải làm sao?

Tránh anh này! Tránh này!

Nói rồi gã ấy lại đẩy liên tiếp mấy cái nữa, chiếc giường đang yên lặng được thể lại rung lên bần bật.

Ừm.. ừm... ừ...

Định đón nhận những cú đẩy mạnh mẽ ấy, chị khoan khoái mà bật ra tiếng rên rỉ bản năng, quên mất sự tồn tại của Hạnh trong phòng.

Em ngu gì mà theo anh 30 phút?

Lần trước tàu nhanh trên xe anh, có người nhìn thấy chẳng mách chị nhà còn gì? Em sợ lắm, có ngày chị ấy đến tận nơi em làm thì đẹp mặt!

Cô ấy có biết em là ai đâu?

Gã kia trấn an.

Mặc kệ, em vẫn rất sợ.

À...

Định ngập ngừng, lúc này cô mới nhớ đến Hạnh, phát hiện ra này giờ hai người nói chuyện hơi to nên Định nhắc nhở:

Hôm nay phá lệ, vào đây lần đầu cũng là lần cuối thôi đấy!

Phòng còn một cô bé nữa, nó đang ngủ giường trên kia kìa!

Định thì thầm nhưng Hạnh vẫn nghe thấy toàn bộ không sót từ nào, thì ra chị ấy vẫn còn nghĩ đến cô cơ đấy? Biết vậy mà dám dắt trai về hú hí thế này sao?

Nghe Định nhắc nhở lúc này gã kia mới hốt hoảng, không ngờ trong phòng còn có người nữa.

Ôi... sao em không nói sớm?

Này giờ anh không chú ý, nói to quá!

Thì em bảo anh không vào đây được, không tiện còn gì?

Cứ bế thốc người ta vào đây...

Định hờn dỗi.

Chắc cũng thích anh đi, em không cho thì làm sao anh thế này được chứ?

Gã đàn ông nói giọng thích thú rồi lại đẩy thêm mấy cái thật mạnh, chiếc giường rung lắc quá trời.

Có khi con bé nó ngủ say không biết gì ấy anh ạ, hôm nay nó kêu cúm, mệt nên về trước...

Vậy à?

Chiếc giường lại rung lên, cuộc trò chuyện thưa dần thưa dần, thay vào đó là tiếng thở mạnh, tiếng cọt két, âm thanh của bộ phận nam nữ tiếp xúc nhau tạo ra. Hạnh đỏ bừng hai tai vì âm thanh dâm dăng, cô hết che mặt, che miệng rồi lại bịt tai, cố không để những tạp âm đó ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình lúc này. Nhưng cô không làm được, tâm trí toàn hiện lên cảnh ái ân mặn nồng đêm nào với Dương mà thôi... Dương, anh nói đi, làm sao để em có thể thôi nghĩ về anh bây giờ???

Từ ngày Hạnh biệt tích không dấu vết, Dương về căn hộ anh mua cho cô duy nhất lần đó, sau này, mỗi lần về chi nhánh mở, anh luôn ở khách sạn cùng Nam Phong, giống như trước đây. Cuộc sống vẫn hời hả như thế, đau đầu vì công việc... à, không đúng, lúc trước ngoài công việc thảnh thơi anh cũng hay đi tìm cô, đơn giản là nhìn ngắm từ phía xa. Bây giờ khác rồi, nhớ nhung bội phần song muốn nhìn cũng chẳng có cơ hội nữa.

Anh biết, với Hạnh, những tấm hình đó khiến cô sốc, hiểu lầm, và có thể là rất giận anh nữa. Ngay cả cơ hội để giải thích cho bản thân mình anh cũng chẳng có, thậm chí... cô còn không hề nặng nhẹ với anh? Người phụ nữ như cô thực sự mạnh mẽ đến thế sao?

Anh hiểu, ai ở trong hoàn cảnh của Hạnh cũng sẽ kích động rồi hành động như thế, người khác có lẽ sẽ chọn cách làm ầm ĩ lên, khuyếch đại mọi thứ hoặc kêu khóc ỉ ôi.... nhưng cô lại chọn im lặng, giống như không có chuyện gì, cảm tưởng thời gian hai người gặp gỡ như hai vệt sáng trên bầu

trời vụt qua nhau. Thậm chí, đêm đó, cô còn nồng nhiệt chào đón anh nữa.... Là cô yêu anh? Hay hận anh? Vì hận quá nên cao thượng hay gì?

Bản thân vô tội, Dương luôn tự tin với điều đó vì anh biết, từ khi biết và yêu cô, ngoài gặp gỡ đối tác, khách hàng hay bất kể ai là phụ nữ, anh đều tránh quan hệ thân mật. Tuyệt đối là không dính dáng đến phụ nữ, và điểm mấu chốt khiến Hạnh suy nghĩ và bỏ đi chắc chắn là ở những bức hình khóa thân của anh và cô trong phòng làm việc.

Đó là lần đầu tiên anh phá lệ làm chuyện tế nhị đó tại công ty, ngoài HẠNH ra, anh không cho phép người con gái nào có được đặc ân đó. Có điều, Dương vẫn luôn băn khoăn rằng kẻ nào đang theo dõi và chĩa mũi vào cuộc sống của mình? Đúng vậy, chắc chắn phải có người làm, và người đó đã gặp Hạnh thì cô mới có những bức hình đó....

Bức hình không rõ mặt nhưng cô đã vội kết luận anh lảng nhãng, dễ dàng đưa người phụ nữ khác lên giường... ngay cả trong phòng làm việc. Bởi vậy, hậu quả bây giờ đã đi quá xa, Dương hận rằng mình đã quá tự tin khi ở trong công ty của mình lại có kẻ tùy hứng phá đám như thế. Kể từ khi xem được những tấm hình, anh không mong Hạnh phải tha thứ, vì tình ngay lý gian, anh làm sao có thể thanh minh được sự đen tối ấy? Chỉ mong cô sống an nhàn, vui vẻ...

Tại khách sạn nơi mà Dương vẫn hay nghỉ mỗi khi đến chi nhánh. Buổi tối, tranh thủ đọc báo và nhấm nháp ly cafe, Dương quay ra làm việc thì bất ngờ màn hình máy tính tối thui, bấm đi bấm lại vẫn không lên được, khả năng cao là đã bị hỏng. Đang làm việc thì bị sự cố, anh bực bội bỏ kính ra và đứng dậy, Nam Phong ở giường đối diện ngạc nhiên:

Anh sao thế?

Hồng Lạp rồi!

Dương đáp cộc lốc, tâm trạng không được vui.

Đề em xem!

Nói rồi Nam Phong chạy đến ngó nghiêng một lượt, bấm không được, chả giải quyết được gì rồi buông lời kết luận:

Này phải gọi thợ sửa thôi anh ạ.

Cậu không sửa được à?

Em chịu!

Giờ sửa mất bao lâu?

Dương sốt sắng vì anh còn rất nhiều việc cần giải quyết.

Cái này phải thợ sửa mới tiên đoán được, em chịu thôi..

Cậu gọi thợ đi, à không, cậu đem đi thợ sửa cho tôi, tìm chỗ nào uy tín ấy!

Chờ thợ đến có mà đến Tết không hết việc.

Dương quăng chùm chìa khóa xe riêng cho Nam Phong, ý nói cậu ấy chủ động đem Lap đi sửa. Nam Phong vội vã bước ra khỏi phòng, Dương buồn rầu ngồi ngắm trời đêm, tâm trạng bực bội hỗn độn vì mọi thứ không như ý. Chẳng biết làm gì với thời gian rảnh vô cớ này, anh chợt nghĩ ra, việc công ty trong Lap của cậu thư ký cũng có, thường thì Phong sẽ duyệt sơ bộ những gì quan trọng để anh xem xét trước.

Nghĩ vậy Dương đến bên giường Nam Phong, Lap vẫn sáng, trên màn hình hiện lên khung chat mini với ai đó, chắc là bạn gái của Phong, avt nữ nhân điệu đà. Anh không có thói quen xem trộm tin nhắn riêng tư của người khác nên click chuột đóng phần mềm chat lại và mò mẫm xem công việc.

Lap này anh không quen sử dụng nên bấm linh tinh thế nào, Dương mở ngay vào mục kín đáo của Nam Phong. Bên trong có rất nhiều ảnh và clip nóng, thoáng nhìn Dương cười khẩy:

Cu cậu cũng gồm phết!

Câu nói vừa dứt cũng là lúc Dương giật mình khi ánh mắt anh nhìn vào video ở góc màn hình. Theo lý thì nên tôn trọng quyền riêng tư của người khác song lúc này anh không làm được, sự tò mò xen lẫn tức giận khi màn hình Lap phát clip đôi nam nữ đang làm tình. Không ai khác, nhân vật chính là Dương và Hạnh!

Đầu anh như nổ tung ngay tức khắc, tại sao Nam Phong lại có clip này trong Lap? Và rồi, sự nhạy bén của một kẻ lam lũ trên thương trường đã mách bảo rằng, Nam Phong chính là kẻ đã dặt mũi anh lâu nay, một con ong trong tay áo đúng nghĩa. Anh tin tưởng cậu ta tuyệt đối, không giấu giếm điều gì, thậm chí.... chết tiệt... Dương đứng dậy đá đấm linh tinh vào không khí, chết tiệt... thật không thể ngờ có ngày Nam Phong lại bán đứng anh thế này.

Mọi thông tin của Hạnh, đời sống cá nhân và hoàn cảnh của cô đều do cậu ta tìm hiểu, cả chuyện anh thích và qua lại với Hạnh, Phong cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Bây giờ, mọi chuyện thành ra thế này... chắc chắn chỉ có cậu ta gây ra. Được lắm, khốn kiếp! Dương gầm gừ mấy câu nói với ngữ khí tức giận, anh hận không thể đập tan màn hình Lap lúc này vì nó đang phát ra thứ âm thanh đục vọng ngày hôm đó... Hơn nữa, trong ổ cứng còn nhiều tài liệu quan trọng mà Lap anh lại đang hỏng.

Chết tiệt!

Không biết Dương đã nói ra câu này bao nhiêu lần, anh quá ngỡ ngàng, trong tâm vẫn luôn đề phòng và cảnh giác, nhưng điều anh không ngờ

nhất lại chính là Nam Phong. Tin tưởng cậu ta như thế... không nghĩ lại có ngày này?

Nếu như người khác, chắc chắn sẽ tìm hiểu xem vì sao Nam Phong có được clip ghi lại cảnh ân ái của anh và Hạnh, xác minh xem đó có phải sự thật hay không? Nhưng Dương khẳng định luôn vì anh biết, ngoài Nam Phong, không một ai dám tùy tiện và ngang nhiên ra vào phòng làm việc của anh. Trước nay vẫn thế, vì cậu ấy là thư ký riêng mà anh ưu ái.. thế nên... chết tiệt... nghĩ đến Dương càng hận Nam Phong, thế nên cậu ta mới có cơ hội trèo lên đầu lên cổ anh ngồi.

Hừ....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 58

Chân ướt chân ráo vào trung tâm massage làm chưa lâu nên thực sự, Hạnh mới nhìn thấy bề nổi của tổ chức làm ăn này. Những điều thầm kín ở bên trong, dù chưa tưởng tượng ra được nó nguy hiểm đến cỡ nào song cô cũng lờ mờ nhận ra được, nơi này không hề trong sạch. Ấy là kể từ lần vị khách Nam bo tiền cho cô, vài ngày sau thì chủ động thân mật ngay tại phòng massage. Chưa kể, cô tận mắt chứng kiến chị bạn cùng phòng qua lại với giám đốc trung tâm massage này... Nhiều đó cũng đủ để cô hiểu được, nghề này vô cùng nhạy cảm!

Hàng ngày trực tiếp động chạm lên cơ thể khách hàng, dù ít dù nhiều, dù cô nghiêm túc không có ý đồ, song điều đó có đảm bảo được những vị khách nam cũng đứng đắn hay không?

Sau đêm chị Định dắt trai về phòng "vui vẻ", Hạnh có thái độ khác hẳn với chị ấy, không đến mức lạnh nhạt nhưng thực chất là "ngoài nóng - trong lạnh". Hạnh bắt đầu dè chừng chị bạn, mặc dù chị ấy đối xử với cô trong cuộc sống vô cùng thân thiện, sỏi lởi... Tuy nhiên, việc chị ấy dễ dàng quan hệ thân mật với nhiều người đàn ông làm Hạnh e ngại, cô sợ nơi mình đang làm việc là một tổ chức buôn bán mại dâm trá hình, từ ông chủ đến nhân viên cũng bậy bạ với nhau.

Chưa kể, khách vào massage cũng rất tự nhiên khi ném tiền qua cửa sổ, ngang nhiên quá chớn với nhân viên,... chắc hẳn ở đây những chuyện như này đã xảy ra rồi nên người ta mới lỏng lẻo đề phòng như thế.

Cái thai trong bụng đã hơn 10 tuần tuổi, lớn lên từng ngày trong cơ thể Hạnh, cô đã bắt đầu cảm nhận được sự tồn tại của con bằng những lần thai máy nhẹ nhẹ. Bác sỹ hẹn sớm quay lại nếu như có nhu cầu bỏ thai, vì để lâu ắt hẳn sẽ khó bề can thiệp, chưa kể, làm việc đó là điều trái với lương tâm.

Hạnh vẫn luôn đắn đo về chuyện này, thú thực, từ sâu trong lòng, cô vẫn rất yêu cha của đứa trẻ, việc cô muốn bỏ con chỉ là quá sợ hãi nên cô mới nảy ra ý định mà thôi. Cô sợ tạo nghiệp, sợ làm việc trái với lương tâm, nên dè dặt mãi vẫn không đưa ra được quyết định cho bản thân mình. Thật may mắn, đứa trẻ vô tội lại từng ngày lớn lên trong cơ thể mẹ... hy vọng ngày nào đó, mẹ nó sẽ bỏ cái suy nghĩ tiêu cực ấy đi!

Một buổi tối mùa đông lạnh lẽo, vội vã từ trung tâm trở về nhà, xuống khỏi xe ôm, Hạnh đi như chạy lên phòng vì nhiệt độ buổi tối khá rét. Hôm nay chị Định lại về muộn, hẳn cô chủ động về trước, tiếc tiền taxi nên Hạnh chọn xe ôm, kết quả là hai tay lạnh cóng, mặt tái nhợt đi, vào đến phòng người vẫn run lập cập.

Tham tiền nên cố lán lại làm thêm đến 10h, bật nước nóng, Hạnh co ro ngồi lì xem có nên tắm hay không? Tắm khuya sợ bị ốm, mà không tắm thì không chịu được, nhưng cô lại đang mang thai... Nghĩ đến mới nhớ, ở chung phòng nhưng chuyện Hạnh có thai chị Định vẫn không hề hay biết, cũng là bởi chị "nhiều việc" quá, thời gian chị em tâm sự chẳng thấm vào đâu...

Hạnh nghĩ, nếu như cô lỳ lợm không đến trung tâm y tế để bỏ đứa bé thì sớm muộn cái bụng cũng sẽ to lên theo từng ngày. Lúc ấy không riêng chị Định mà ai cũng sẽ biết, hay là nhân dịp gì đó nói chuyện với chị ấy trước, chị em thông cảm cho nhau. Nơi cô làm việc đúng là có lúc không nghiêm túc thật, nhưng hiện tại, cô bụng bầu có thể xin được việc gì nhẹ nhàng để nuôi thân ở cái xứ xô bồ này? Hơn nữa, chỗ ấy đông người, mình thẳng thừng từ chối thì họ cũng chẳng cưỡng cầu được.

Đang đắm chiêu suy nghĩ thì ngoài cửa có tiếng cộc cộc, nghĩ chị Định về, Hạnh nhẹ nhàng ra mở cửa.

Tạch!

Cánh cửa vừa mở ra thì ở ngoài cửa có ba, bốn người đàn ông cao lớn đang đứng đó, vẻ mặt bặm trợn hồ báo nhìn Hạnh trừng trừng. Nghĩ đến chị Định đêm trước dẫn trai về phòng, Hạnh rụt rè sợ hãi, cô đoán đám người này đến để tìm chị ấy. Không sai, ngay khi thấy Hạnh một tên tiến lên túm lấy cổ cô và ấn đầu cô cúi xuống đất, ba tên còn lại đứng nhìn.

Tại sao đại ca tao gọi mà mày không nghe?

Một trong ba tên đứng trước mặt hàm hè, gầm gừ từng chữ một, giọng nói nhỏ khiến Hạnh nghe vừa đủ nhưng giọng điệu rất gớm ghiếc.

Á... á...

Hạnh bị giữ cổ áo rất chặt, cô đau quá chỉ biết hét lên, nhất thời không đáp lời người đàn ông trước mặt.

Bịt mồm nó lại!

Sợ cớm năm vùng quanh đây nên tên kia ra lệnh cho đàn em bịt miệng Hạnh lại, không cần câu trả lời của cô, ngay tức khắc chúng dẫn Hạnh đi như áp giải một tên tội phạm. Hạnh rất sợ, cô không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, muốn kêu cứu cũng không nổi vì mồm miệng đã bị chúng khống chế. Chắc chắn đã có hiểu làm gì ở đây, Hạnh đâu có làm gì nên tội...?

Căn phòng mở cửa toang hoác, Hạnh bị đám người lạ mặt lôi đi, không còn ai trông phòng, chỉ sợ có trộm đột nhập... mà thôi, lúc này chưa biết tính mạng có an toàn không, lo mấy thứ vật vãnh làm gì nữa... Hạnh gạt phăng cái suy nghĩ tiếc của đi và tập trung quan sát đám người lạ.

Ra khỏi ngõ nhỏ, chúng lần lượt ngồi vào xe, đẩy cô ngồi ghế sau, một tên ra lệnh:

Khách sạn Bình Minh!

Thôi hỏng rồi, bọn chúng đưa cô đến khách sạn làm gì kia chứ? Lẽ nào... Hạnh càng sợ hãi hơn khi tưởng tượng ra cảnh mình bị chúng hãm hiếp, những gã đàn ông thô bạo thế này.. Điện thoại đang sạc ở phòng, làm sao để liên lạc cho chị Định được đây? Làm sao bây giờ? Tim đập nhanh, hai mắt đảo quanh bốn phía, khắp phố phường đèn điện lung linh, người đi lại như nêm, chẳng ai quan tâm đến cô gái đáng thương trong chiếc xe con nhỏ bé giữa biển người này. Sự tuyệt vọng dâng lên, đã có lúc Hạnh sờ vào bụng và nghĩ nếu bị làm nhục thật... chắc cô chẳng còn mặt mũi nào sống tiếp!

Xe đi vào lối cửa sau của khách sạn, bọn chúng lôi kéo Hạnh như một món đồ chơi, áo quần luộm thuộm, mái tóc bết vì chưa tắm gội, cô bị dẫn lên tầng 4, thang máy ting ting, căn phòng nhỏ bất ngờ ập vào trước mắt. Trên giường là một người đàn ông trạc 50 tuổi, thân hình vạm vỡ, cao lớn, trước ngực có đám lông đen rậm rạp, nom tướng rất hung dữ. Ông chú không nói năng gì cả, vẻ mặt thản nhiên cho đến khi... ánh mắt ông chú gặp phải ánh mắt cô.

Tại sao lại là cô ta?

Ông chú ngạc nhiên cất lời hỏi đám đàn em vì Hạnh không phải người mà hẳn muốn tìm. Bốn tên đàn em ngạc nhiên, Hạnh thì vui mừng, ngay từ đầu cô đã nghĩ chúng tìm chị Định, không phải cô.

Đúng địa chỉ anh nói còn gì? Sai thế nào được ạ?

Một tên cãi lý, khẳng khẳng rằng mình không sai địa chỉ.

Mày mang con ranh này đến đây làm gì? Người tao tìm khác cơ!

Ông chú nghiên răng nói.

Là cô nào ạ? Em có gặp qua bao giờ đâu mà biết?

Tên kia lúng túng.

Nó cao, cao lắm... đây nhìn hình đây!

Nói rồi ông chú mở điện thoại ra cho đàn em xem hình, Hạnh cũng tò mò, lén nhìn xem người trong ảnh là ai, liệu phán đoán của cô là Chị Định có chính xác không? Khi cô vừa lướt qua màn hình được 2 giây thì ông chú che điện thoại đi không cho cô xem. Nhưng rất tiếc, với 2 giây ngắn ngủi Hạnh đã kịp lưu tâm, người đó chính xác là Định. Xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, Chị Định thực sự là một cô gái trong làng mại dâm, hôm nay chị có hẹn đi với người khác, ông chú không gặp được hẳn là rất cay cú. Tuy vậy, giờ đây bị bắt oan đến nơi này Hạnh sợ mình không thoát được liên lụy, có khi nào ông ấy đổi ý mà thay thế Định sang cô không nhỉ?

Nghĩ tới đây, Hạnh vội thu hồi ánh nhìn, vẻ sợ sệt lộ rõ trên khuôn mặt, ông chú bực bội nói ra mấy lời không kiêng dè:

Con đĩm này! Nó dám trở mặt với anh mày... Để xem anh mày xử ra sao?

Nói rồi ông ta tùy ý ném chăn gối xuống đất, mặt đỏ phừng phừng, bế kẻo sung sướng... chắc khó chịu lắm. Làm việc chưa đến nơi đến chốn nên đám tay chân cũng sợ, vội nói thêm:

Lúc em đến phòng chỉ có mình con này thôi anh ạ!

Thực ra bọn chúng đinh ninh Định ở một mình, không biết sự có mặt của Hạnh nên bắt nhầm chứ lúc ấy chúng có kiểm tra gì đâu? Hạnh thò mặt ra là bị tóm đi luôn rồi... Ông chú không nói gì, đám đàn em lại tiếp:

Nhằm người... hay là em trả nó về chỗ cũ nhé!

Ngay khi câu nói vừa dứt, hai mắt Hạnh sáng lên, may quá, bọn chúng chịu thả cô về rồi, nhưng niềm vui chưa được bao lâu đã bị dập tắt. Nghe đàn em nói xong, lúc này ông chú mới để ý quan sát Hạnh, nhìn qua thì đúng là hơi luộm thuộm, đầu tóc rối bời nhưng lạ thật, con bé này nhìn thảo mai, nhút nhát cuốn hút gì đâu. Đang bí bách không có chỗ xả, ông chú ậm ừ:

Khoan hãy!

Hạnh tròn mắt nhìn, cô lại được phen sợ hãi nữa, mồm ú ớ không biết nói làm sao vì quyết định đột ngột ấy.

Con kia nó thoát thì con này cũng được!

Ông chú nói giọng ngậm ngùi nhưng sâu trong lòng, một nỗi tò mò, kích thích về cô gái trẻ này đã xuất hiện. Ở cô ấy, một chút gì đó yếu đuối, ngây ngô, đáng người mảnh khảnh... hơn cả là gương mặt cuốn hút. Chẹp chẹp.... Đã là gái thì "hàng" nào chả thế, lại xinh thì cứ chén thôi.

Dạ, vậy em đi, còn con kia thì sao đại ca?

Để mai tính!

Ông chú buông câu chắc nịch, giờ này không phải lúc để nghĩ chuyện thù hằn, trong người còn đang bí bách quá, mấy tên đàn em đi giật lùi ra phía cửa, Hạnh sợ hãi mon men bước theo sau định bỏ trốn. Bất ngờ cô bị ông chú tóm tóc lôi lại:

Em định đi đâu?

Xưng hô thay đổi một cách chóng mặt, khi này ông ta mới gọi cô là "con này", giờ lại chuyển thành "em", Hạnh nghe sờn cả da gà, cô vùng vẫy:

Thả tôi ra... các người có quyền gì bắt tôi đến đây? Thả ra!

Ông chú tát cái "bốp" vào mặt Hạnh, vừa mới ngọt nhạt một tí đã được nước làm càn, xem ra không dạy dỗ không được.

Im cái mồm đi! Thích chết à?

Cái tát nổ đom đóm, Hạnh ú ớ không dám nói gì thêm, tình thế hiện tại cô bất lực hoàn toàn.

Nghe tiếng động chân động tay, bọn đàn em quay đầu lại nhìn:

Con này nó định giở trò à anh?

Đề em cho nó một trận!

Ông chú giơ cánh tay ra phía trước ra hiệu cho đàn em không được mạnh động, mồm khê nhếch lên thừ thả nói:

Có anh ở đây, bố nó cũng không dám giở trò. Đi đi!

Đám người lần lượt đi khỏi, căn phòng yên lặng đến đáng sợ, Hạnh vẫn đứng đó, ông chú đứng bên cạnh túm chặt mái tóc cô từ phía sau. Sợ hãi mà không dám kêu vì sợ hấn đánh đập, tra tấn. Nếu như ngày thường gặp phải trường hợp này, cô sẽ gào lên hoặc sẽ động thủ như một hình thức tự vệ... nhưng lúc này cô ngoan ngoãn nghe lời, vì Hạnh sợ... đứa con bé nhỏ trong bụng sẽ không được an toàn. Trước mắt chỉ có thể bình tĩnh và quan sát biểu hiện của đối phương mà thôi.

Trời càng về khuya những cơn gió thổi càng mạnh, cùng với đó thì nhiệt độ cũng thấp hơn. Định phi xe máy như điên trên đường vì cô lạnh quá, người run rẩy quá chừng, gã chủ tiệm cơm văn phòng này chơi xấu, "quần" nhau suốt từ tối đến giờ mới chịu buông, bụng đói meo, hai mắt mờ đi vì mệt, đuối sức. Mặc phong phanh cái váy dài, bên ngoài có áo khoác lông

nhưng không thấm gì so với nhiệt độ hiện tại, Định không chịu nổi, cô vừa đi vừa suýt xoa. Biết thế gửi xe máy ở trung tâm và đi taxi cho rồi... hừ hừ... lạnh quá....

Rẽ vào ngõ nhỏ về khu trọ, Định chạy thật nhanh vào phòng cho ấm, giờ này chỉ làm tô mì lót dạ rồi đi ngủ thôi, thực sự quá mệt rồi chẳng thiết tha gì nữa. Vừa về đến phòng, cửa mở toang hoang, đèn vẫn sáng, nghĩ Hạnh qua phòng bên chơi nên Định gọi to:

Hạnh ơi! Đi đâu không khóa cửa vào à?

Bỏ mẹ thật, như này thì nghiện nó tha hết đi chứ còn gì?

Vừa gọi to Định vừa lẩm bẫm, tay sục sạo quanh tủ áo xem tiền bạc cô cất giấu có bị mất gì không? May quá, chẳng mất gì cả, mọi thứ vẫn còn nguyên. Không thấy Hạnh đâu, giờ này cũng chẳng sớm nữa, con bé đi đâu được nhỉ? Định hoang mang, ngày thường Hạnh chẳng đi đâu cả, ngoài đi làm, về nhà là ru rú một chỗ. Mở điện thoại bấm số thì chuông kêu ngay trên giường tầng. Lạ thật, con bé nó đi đâu mà điện thoại cũng ko mang theo nhỉ? Phòng không khóa?

Không yên tâm, Định chạy qua các phòng để tìm, có phòng đã đi ngủ rồi, ai cũng nói tối giờ Hạnh không sang chơi lần nào? Ở kia, khó hiểu thật sự! Hay là con bé nó đi mua băng vệ sinh nhỉ? Đến kỳ nguyệt san cũng nên! Định đưa ra một câu trả lời và tự cho là thuyết phục, có lẽ vậy... và cô không tìm nữa, nhanh chóng úp tô mì và ăn ngẫu nhiên. Xong xuôi vẫn không thấy Hạnh về, Định đi tắm xong cũng không thấy Hạnh đâu? Chuyện gì thế này?

Tìm lại nhật ký xem Hạnh có nhắn gì cho mình không, không có gì, Định toan cất điện thoại thì phát hiện tin nhắn của một số lạ:

Mày trốn ông à? Để ông bắt được ông giết!

Chết mất, giờ mới nhớ ra, tối nay có hẹn với tay Long cầm đồ, thế mà cô quên phéng đi chẳng nhớ gì? Lẽ nào bọn chúng đến tận nơi để tìm cô sao?

Tim Định giật thót khi nghĩ đến Hạnh, nếu vậy, Hạnh thực sự bị bọn chúng bắt đi rồi? Không có bằng chứng nào nhưng Định rất lo lắng, chị em ở với nhau ít nhiều cũng có chút tình cảm, nếu Hạnh vắng mặt giờ này là do cô thì thật có lỗi quá. Định bất an vô cùng, cô bấm máy gọi ngược trở lại cho tên Long cầm đồ. Tút tut... tiếng chuông giòn giã nhưng đầu bên kia không ai nghe máy cả.

Đúng là dính phải mấy thằng xã hội đen thì đen phải biết, động tí cũng dọa chém giết kinh người! Định thầm nghĩ và tự chửi rửa bản thân, không ngờ có ngày lại lâm vào con đường như chớp này.

Buông tôi ra... tránh ra... cút ra!

Hạnh ra sức đẩy người ông chú ra khỏi người mình, hai ánh mắt ông ta sáng lên như sao, đăm đăm nhìn vào ngực Hạnh như muốn nuốt trọn. Bàn tay khỏe mạnh chiếm thế thượng phong, hấn ghì Hạnh xuống giường, nôn nóng chinh phục cô gái "lạ" này cuốn vào cuộc vui.

Điện thoại có chuông, ông chú không nghe. Vừa dứt được một lát tiếng chuông lại giòn giã vang lên, hơi bức song công việc của hắn mập mờ nên không thể không nghe. Xem số, ông chú nở nụ cười như hoa:

A ha... con điếm nó chủ động gọi lại rồi, các em khéo phát sóng cho nhau đấy?

Nhìn Hạnh và buông ra lời đó, bấm máy, gã nghe điện thoại:

Cái gì?

Một câu nói cộc lốc. Định lo lắng hỏi ngay:

Con bé đâu?

Cô hỏi ai?

Tôi hỏi anh con bé đấy đâu?

Chẳng biết Hạnh có ở chỗ ông chú không nhưng Định cứ hỏi bừa, mặc kệ kết quả. Thấy cô có vẻ sốt sắng, ông chú thản nhiên:

Nó đang phục vụ anh đây, mượn lắm!

Câu nói như dao nhọn cứa vào tay, Định cay cú, không ngờ lão ta khốn nạn như vậy. Định bước chân vào con đường xấu xa này nhưng không vì thế mà cô muốn lôi kéo Hạnh vào, dù chị em bè nước gặp nhau song Định vẫn quý mến và coi Hạnh như chị em. Giây phút này biết Hạnh ở trong tay hắn, Định hối hận và lo lắng biết nhường nào, Hạnh mà bị hắn đưa vào đời thì tội cô to lắm....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 59

Quen biết nhau chưa lâu, ngày thường lại thấy Hạnh ngoan ngoãn, hiền lành nên Định nghĩ, cô bé chưa nếm phải mùi đời. Bởi vậy, giây phút này khi biết Hạnh đang ở trong tay của gã cầm đồ, Định lo lắng khôn nguôi, sợ hãi và thấy xấu hổ khi để liên lụy đến cô gái ngây thơ ấy.

Ông đang ở đâu?

Định nói như hét lên trong điện thoại, ngày thường mỗi lần tiếp đón lão ta, cô luôn ngọt nhạt tươi cười, anh anh em em, chưa khi nào biết hỗn xược là gì? Bởi hẳn là khách mua vui, hơn nữa lại là xã hội đen, thái độ chấp chờn có ngày ăn đòn thay cơm... nên cô chú ý lắm. Hôm nay thì khác, giới hạn đã bị kéo căng ra khi chuyện của bản thân ảnh hưởng đến người khác, Định không kiên dè nữa mà bật thẳng thùng với gã cầm đồ.

Á à, con mất dạy này? Mày dám hỗn với ông cơ à?

Bị đối đáp với thái độ lời lôm, gã Long uất chí buông Hạnh ra, tay chân lăm lăm như muốn đánh nhau, đứng tồng ngồng giữa phòng và nói chuyện điện thoại. Hạnh thư giãn được đôi chút, ít ra lúc này, chị Định đã biết chuyện và cơ hội cô được giải thoát là rất cao. Chỉ có điều, làm sao khiến hẳn thu hồi quyết định mới là chuyện cô lưu tâm nhất lúc này.

Nói luôn đi, ngày thường tôi đối xử với ông đến nỗi nào mà ông phải làm trò bẩn thỉu đó?

Định thẳng thắn.

Hẹn với ông mày từ trước mà sao đéo đến?

Gã Long nói năng bỗ bã.

Nhiều khi quên đi, phải thông cảm cho nhau chứ?

Thông thế đéo nào được? Đang muốn thông đây!

Long thộn mặt ra khi nhắc đến khoản nhạy cảm, đúng là gã si mê Định, cô gái có đôi mắt ướt và cặp dzú đầy đặn. Qua tay với nhiều phụ nữ nhưng gã phải ngầm thừa nhận, khoản chặn gỏi phù hợp nhất vẫn là với Định. Bởi vậy, hôm nay khi có hứng mà Định lại không đến kịp nên hấn điên, ngày thường hấn cũng cứng cô lắm.

Hôm nay hết đêm được chưa?

Định xuống nước và bắt đầu giao dịch!

Không được kêu mệt đấy nhé!

Long sung sướng và khê ậm ừ.

Sợ đếch gì mệt! Mà này, thả con bé ra ngay, còn động vào nó đừng để tôi điên!

Rồi rồi... hí hí hí...

Gã Long cười tí mắt như bắt được vàng, thì ra cả buổi hấn bực dọc chỉ vì không gặp được Định, giờ hay rồi, con hàng xuống nước, lại còn nói xuyên màn đêm... ui, thế thì phê ngất chứ chịu sao nổi? Nghĩ vậy hấn quay ra mỉm cười với Hạnh, khác hẳn sự hăm hè khi nãy:

Cứu tinh của cô em đến rồi đấy!

Nói rồi hần quần cái khăn lên người bỏ ra sofa nằm chờ, Hạnh vẫn ngồi trên giường, cô dăm chiêu không hiểu chị Định nói gì mà hần lại buông tha cho cô? Chẳng biết nguyên nhân gì nhưng lúc này, đúng là phải cảm ơn chị ấy, nếu không, e là... đêm nay cô không được yên rồi!

Một lát sau đã thấy tiếng cộc cộc ở ngoài cửa, tim Hạnh giật thót vì tiếng động ấy, bởi cô hy vọng người bên ngoài là Định, mong chị đến để giải thoát cho cô. Gã Long cũng háo hức không kém, nghe tiếng động, hần bật dậy ngay, lồm cồm chạy ra mở cửa. Ngay khi cửa hé, Định không kiêng dè mà càu nhàu luôn:

Bỏ cái bộ mặt ấy đi, nhìn chướng lắm!

Hai người "giao dịch" với nhau cũng nhiều nên nói chuyện khá thoải mái, tuy nhiên, với Hạnh, cô lần đầu được chứng kiến chị ấy nói chuyện suồng sã như vậy. Nhất thời im lặng xem hai người họ nói gì với nhau. Gã Long cười hề hề, lúc này trông hần hồ báo làm Hạnh phát sợ, không ngờ hần lại ngoan ngoãn nghe lời chị Định đến thế.

Cứ làm anh phải bực thì chả thế....

Long giả lả như đứa trẻ con, Định nhìn thấy Hạnh ngồi trên giường, trong lòng dâng lên một nỗi hổ thẹn.. Mọi khi nghĩ Hạnh không biết gì nên cô cố giấu, nhưng chuyện ngày hôm nay... xem ra không giữ bí mật được nữa. Cũng may là chưa xảy ra chuyện gì, Định nói khẽ:

Em xuống gọi xe về trước đi nhé, đóng cửa nẻo cẩn thận. Sáng mai chị về!

Định nói nhưng ánh mắt trốn tránh cái nhìn của Hạnh, lúc này Hạnh không trách móc gì chị ấy cả, cô cố nghĩ ra một lý do nào đó để tin rằng, Chị Định cũng là một người đáng thương nên mới lâm vào hoàn cảnh này. Lúc này không thích hợp để dò xét lẫn nhau, Hạnh ngoan ngoãn xuống giường, Định dúi vào tay Hạnh một ít tiền, nói:

Cầm tiền đi xe!

Em xin!

Hạnh nhận lấy và lăm lũi bước ra ngoài, lòng nhẹ bâng vì thoát khỏi sự nguy hiểm. Cửa vừa đóng lại gã Long đã lao vào Định ôm ngẫu nhiên, hăn khẽ rít lên qua kẽ răng, bắm bõ ghì Định xuống để hôn hít. Có lẽ hăn đã nhịn quá lâu, người đàn ông này đặc biệt có nguyên tắc khi mua vui, tìm được người "giao dịch" ưng ý không phải dễ. Hăn không muốn mỗi lần vui chơi là một lần thử cảm giác lạ, tức là không muốn lên giường với quá nhiều phụ nữ.

Với Long, Định thỏa mãn được những nhu cầu hăn thích, bởi vậy, Long say mê Định như điên, dẫu biết cô chỉ là gái bán hoa. Nếu không bởi sự đặc biệt đó, hôm nay Hạnh khó bề chạy thoát khỏi đây.

Khẽ mút nhẹ vành tai Định, Long tò mò:

Con bé là đứa nào đấy?

Định hơi mệt song vì thỏa thuận từ trước nên cố chiều, tỏ vẻ thỏa mãn, song lúc này Long bỗng nhiên gọi chuyện, may quá, có cơ để nghỉ ngơi.

Nó mới đến được thời gian thôi, con nhà lành đấy, đừng có động vào nó!

Định đe dọa vì hôm nay Long dám bắt HẠNH đến đây.

Dọa em tí thôi mà...

Long nhăn nhở. Mà thực ra đây chỉ là hiểu lầm do đám đàn em không biết Định mà thôi, những lần trước nếu hẹn nhau Định luôn đến đúng giờ. Hôm nay cô quên nên mới xảy ra cơ sự...

Đừng chơi trò trẻ con như vậy, người lớn với nhau cả rồi...

Định nói với giọng không vui.

Được rồi, được rồi... anh hứa, được chưa?

Ghét cái mồm thế không biết?

Nói rồi gã Long cúi xuống hôn chụt chụt lên môi ĐỊNH, cô nhắm mắt và thả hồn theo những cái chạm tay mạnh bạo của hắn. Dầu chẳng thiết tha gì chuyện sung sướng vào lúc này nhưng cô vẫn vờ như thích lắm, khẽ rên rỉ để hắn được vui, hắn vui thì mọi chuyện còn có thể thương lượng được....

- - -

Nhìn tập tài liệu trước mắt, Dương ngán ngẩm không muốn liếc qua, thực sự quá mệt mỏi, từ ngày Hạnh đột nhiên mất tích, bao nhiêu chuyện rắc rối liên tiếp diễn ra. Không đúng, là do anh, anh đã quá sai lầm khi đặt niềm tin vào Nam Phong, cậu thư ký bánh bao và nề nếp. Quá tin người nên giờ đây anh mới ân hận thế này...

Cứ ngỡ bố mẹ đã lui về hậu trường để anh toàn quyền quyết định, ngờ đâu... chắc chắn, bà ấy vẫn không tin tưởng đứa con trai đã 30 tuổi đầu này? Gài Nam Phong ở bên cạnh vừa làm việc, đồng thời cũng tình báo để biết được những quan hệ ngoài luồng của anh. Dĩ nhiên, cả Hạnh không ngoại lệ.

Chính vì anh quá yêu Hạnh nên điều đó đã gây bất lợi cho cô, ngay khi nhìn được clip nóng trong Lap của Nam Phong anh mới biết mình dại. Việc đã rồi, hối hận đã không còn kịp nữa, cách chức Nam Phong, cãi lộn với mẹ một trận động trời... nhưng Hạnh vẫn không thể tin anh. Những cái bẫy mà mẹ anh và Nam Phong bày ra khiến cô tổn thương và rời bỏ... càng nghĩ Dương càng đau lòng.

Không biết họ đã gieo rắc những thứ gì vào đầu Hạnh nữa? Chỉ e, đời này anh chẳng còn cơ hội mà hàn gắn...

Sau lần bị bắt nhầm đến khách sạn, Hạnh ngày càng cảnh giác với người lạ, mỗi lần đi đâu làm gì cô luôn cẩn thận nhìn trước ngó sau. Đặc biệt là tiếng gõ cửa, nếu không phải chị Định cô dứt khoát không mở cửa. Từ dạo ấy Định ít nói hơn, lầm lũi đi sớm về khuya, làm ở trung tâm cả ngày, có đêm lại không về ngủ, da dẻ sạm đi trông thấy, hai mắt chị thâm quầng đáng người mệt mỏi? Không hiểu được vì đâu chị ấy lại đày đọa bản thân mình như vậy?

Một ngày nọ, giá rét đại hàn, khách không có, giám đốc cho mọi người nghỉ một ngày, nhân có chuyện chưa nói, Định rủ Hạnh đi uống rượu. Chuyện Hạnh có thai vẫn chưa một ai khác biết, trừ bác sỹ, nhưng cô cũng buồn, Định rủ là gặt đầu đi luôn, chẳng mấy khi có dịp trái lòng, Hạnh cũng tò mò muốn biết vì sao chị ấy thành ra như ngày hôm nay?

Từ đầu đến cuối là Định uống, Hạnh ngồi nhìn, Định cũng không ép vì rượu có phải thứ gì bổ béo đâu? Chưa kể thấy Hạnh ngoan ngoãn, hiền lành... không hiểu Định có tâm trạng gì, cứ ngửa cổ là uống cạn ly, Hạnh bẽn lẽn:

Chị uống nhiều không tốt đâu!

Cho chị uống một hôm đi, chị quá mệt mỏi rồi!

Ly rượu vơi đi, nước mắt Định thi nhau rơi xuống, chị không gào khóc nhưng nước mắt cứ như mưa...

Xin lỗi em, chị vẫn áy náy mãi.

Định sụt sùi, lau nước mắt và tiếp tục uống rượu. Hạnh đờ ra, cô chẳng hiểu chuyện gì, cũng không biết phải an ủi chị ấy thế nào.

Nói ra thì thật xấu hổ, chị làm gái đẩy em ạ!

Hạnh biết tổng, nhưng việc đó được nói ra từ miệng chị Định vẫn khiến cô có chút bất ngờ.

Khốn nạn lắm đúng không em? Bần thiêu? Nho nhớt? Đúng không?

Định lại hỏi dồn dập.

Nhưng chị không có lựa chọn, chị bị đẩy vào đường cùng rồi.

Rồi lại ngậm ngùi kể lể.

Hạnh vẫn im lặng không nói gì, kiên nhẫn lắng nghe.

Chị làm ở đây được 4 năm rồi, mới đầu cũng nghiêm túc, chưa gì đâu... Rồi thằng anh trai mất nết nhà chị nó mang họa về nhà.

Nghe nói đến anh trai, Hạnh chột nghĩ đến anh Toàn - anh trai cô, lại tò mò muốn biết xem anh trai chị Định là người thế nào.

Nó đi đãi vàng trong Quảng Nam ấy, gái gú bần thiêu thế nào rồi dẫn về một con vợ, có cưới xin gì đâu, ở với nhau thời gian rồi con kia bỏ đi. Thằng anh chị chán đời... đúng là ngu hết chỗ nói...

Rượu vào, Định nói năng tục tĩu.

Vợ con không đến đâu lại bậm vào ma túy, suốt ngày nhốt mình trong nhà, vật thuốc thì lại đập phá nhà cửa. Bố mẹ chị khổ lắm, có cửa chèm của nổi nào nó cũng tìm cách lấy cho kỳ được để đem đi nghiện. Nhà không có tiền thì nó đi ăn trộm, ăn cắp.

Chị cũng không hiểu nổi nó ăn cắp kiểu gì mà tinh vi, toàn trộm xe tay ga ở các ngõ chợ,... nói chung là khéo lắm.

Nhưng bọn nghiện mà, nó hành xử làm sao được như người thường? Đi đêm lắm có ngày gặp ma, bị mất cắp nhiều nên người dân họ báo công an,

họ theo dõi rồi tóm được nó đang thực hiện một phi vụ khác. Chưa trộm được thì công an đến, nó phi xe như điên trên đường gây chết người.

Nhà đã nghèo, họ đòi kiện, đòi bồi thường, những nhà mất cắp cũng vin có đến đòi tiền. Bố mẹ chị không chịu nổi cú sốc ấy ngã bệnh luôn, đủ mọi thứ dồn vào gia đình chị, khổn khổ vô cùng...

Hạnh động lòng, nghe sơ sơ cô cũng cảm nhận được tình cảnh ấy, thiết nghĩ mình còn may mắn hơn chị Định rất nhiều lần. Vậy ra, chị ấy nhìn già dặn, từng trải vậy vì phải đứng dậy làm trụ cột cho gia đình, lao thân ra kiếm tiền... cũng là vì thế. Tự nhiên cô thấy thương chị quá, đổi lại là cô, chưa chắc đã mạnh mẽ được như vậy.

Em còn nhớ gã Long cầm đồ hôm trước không?

Định hỏi Hạnh.

Em nhớ... sao vậy chị?

Thằng cha đó ngày xưa hay đến chỗ mình massage, nó có tiền mà, nó thích chị từ dạo ấy, nhưng hồi đó chị chưa gì cả.

À, Anh giám đốc trung tâm mình đây này, em không lạ gì chứ?

Vâng. Em biết mà.

Dạo ấy chị cần tiền gửi cho mẹ, xin ứng trước tiền lương nhưng hẳn không cho. Mấy năm trước chị còn trẻ, nom cũng ra gì lắm chứ không như bây giờ đâu....

Cái này Hạnh công nhận, Định có dáng người cao, chuẩn phết, gương mặt hiện tại hơi mệt mỏi nhưng đúng là vẫn cuốn hút. Nếu không vướng bận cuộc sống có lẽ còn trẻ đẹp hơn rất nhiều. Trách chi đàn ông mê chị ấy như vậy...

Nó bảo muốn ứng tiền cũng được nhưng phải làm người tình của nó, người tình trong bóng tối, lúc nào nó cần thì phải đáp ứng.

Em biết đấy, thân gái bơ vơ, chị có quen biết gì ai đâu, lúc ấy nhà cần tiền, chị chẳng còn cách nào khác, chấp nhận nhắm mắt đưa chân. Hồi ấy hấn mê chị, cũng mạnh tay chi tiền, không ngại cho mượn 100 triệu, số tiền không nhỏ đúng không?

Rồi làm dần trả nợ, cũng may nó thương, nó hay trừ bớt đi cho rồi trả được hết nợ. Trong thời gian đó gã Long cũng hay đến, hấn tán tỉnh rồi dụ dỗ, số tiền tay giám đốc cho vay chưa đủ để trang trải số nợ cho gia đình đâu em ạ, nhưng có bao nhiêu quý bấy nhiêu rồi.

Đằng nào cũng xấu rồi, chị liều, chị chấp nhận lời đề nghị của gã Long. Rồi hấn cũng bám chị từ đó tới giờ, riết rồi không dứt ra được thấy tiền là mê, em không hiểu chứ khi đã bập vào chuyện mua vui đồng tiền... nó ham dữ lắm. Nhớ nhớp không dứt ra được...

Nước mắt lại rơi, Định nâng ly và uống cạn, ngoài trời mưa bay khắp lối, gió bắc vẫn rít từng cơn...

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 60

Trung tâm massage có đa dạng các loại hình dịch vụ, khách có thời gian thì đến tận nơi để được chăm sóc hoặc không, có dịch vụ chăm sóc tận nhà, bất cứ nơi nào trong bán kính 20km đổ lại, có điều chi phí sẽ cao hơn một chút. Hạnh mới đến chưa lâu, không thông thạo đường phố, ngõ ngách, cả là tay nghề và giao tiếp xã hội chưa được khéo nên chưa bị cử đi chăm sóc tại nhà cho khách bao giờ. Nghe nói, những người gọi đến tận nhà toàn đại gia, đến đó về được bo nhiều hơn cả tiền lương.

Nếu như biết điều này từ lúc chập chững vào nghề có lẽ Hạnh sẽ ngưỡng mộ lắm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi cô đã chứng kiến không ít những góc khuất của nghề này. Bởi vậy, những ai đi chăm sóc cho khách tận nhà về khoe khoang được bo nhiều... chỉ là... mà thôi, ai cũng có lựa chọn của riêng mình. Nghĩ lại, bản thân cũng tốt đẹp gì đâu, mang tiếng là kẻ thứ ba, phá vỡ hạnh phúc của người khác, lại còn mang thai... Nghĩ đến Hạnh mới sực nhớ, chuyện cái thai, lâu nay bận rộn rồi có quá nhiều chuyện, bỗng nhiên cô quên phéng đi chuyện bỏ thai, dùng dằng sợ hãi mãi... rồi cũng quen, cô không sợ nữa.

Ngậm ngùi chấp nhận để cái thai to dần, can đảm đối mặt với mọi chuyện. Nghĩ lại, chị Định khổ sở thế nào vẫn luôn mạnh mẽ để vượt qua, không lẽ cô không thể vì mình, vì con mà đương đầu với mọi thứ được? Hạnh không sợ phòng khám, không sợ gặp bác sỹ nữa, nghĩ đến việc để con yêu chào đời cô lại háo hức, muốn gặp bác sỹ để ngắm nhìn con, hy vọng con khỏe mạnh từng ngày. Tết cận kề rồi, cố gắng thời gian nữa Hạnh sẽ về quê, ở nhà và sinh con luôn, hy vọng anh Toàn sẽ không trách mắng.

Đạo cuối năm, công ty bận rộn lắm, dịp ấy Dương có lịch công tác tại Hà Nội, gặp gỡ và đàm phán một số thỏa thuận trong hợp đồng làm ăn với một đối tác lớn. Sa thải Nam Phong, Dương tạm thời không tuyên thư ký, anh đơn lẻ đi một mình. Cảm giác bị đâm sau lưng vẫn còn đau nhói, anh đề phòng với tất cả, kể cả mẹ mình.

Đối tác là một ông anh trạc 40, rất trẻ trung và phong độ, đặc biệt "chịu chơi", đến nơi, Dương được tiếp đón hậu hĩnh, nồng nhiệt vô cùng. Thấy anh có vẻ mệt mỏi, đối tác đề nghị cả hai cùng đi massage để thư giãn nhưng anh từ chối. Thứ nhất, Dương không lạ gì mấy dịch vụ này, và kiểu tiếp đón này chỉ là hình thức phô trương mà thôi, ẩn ý phía sau chính là dành tặng cho khách một đêm tuyệt vời...Thêm nữa, bản thân đang áy náy vì chuyện của Hạnh, Dương kiên quyết từ chối, mấy chuyện nhạy cảm ấy tại sao anh lại không đoán ra được chứ?

Sắp xếp phòng nghỉ cho Dương đâu đấy, đối tác liền ngằm ra chỉ thị cho thư ký mau gọi người đến để "chăm sóc" cho Dương. Vì anh ta nghĩ, Dương là người làm ăn, từ chối chính là phép lịch sự tối thiểu, anh ấy có thể từ chối đi nhưng nếu chủ động gọi người đến thì mọi việc nó sẽ khác. Lúc ấy cường cầu sao được?

Trời rét nên trung tâm massage khá vắng khách, từ lúc chập choạng tối Hạnh đã được nghỉ, chị Định có "việc riêng" nên cô cứ thế về trước một mình như thường lệ.

Tối đó chẳng hiểu thế nào lại có khách gọi điện đến trung tâm, nói là chọn dịch vụ vip chăm sóc tận nơi, giá ngất ngưỡng nên yêu cầu trẻ đẹp, khéo léo. Tay giám đốc nghe mùi béo bở liền điều động nhân viên chuẩn bị đến điểm chăm sóc cho khách. Kể cũng lạ, nay ngày gì mà gọi cho mấy cô, cô nào cũng từ chối. Chắc đi đánh lẻ được mỗi ngon hoặc đại ý thế, không cô nào chịu đi. Gọi cho ĐỊNH, cô ấy cũng kêu bận, người thì kêu bị ốm,... đủ mọi lí do.

Đang băn khoăn không biết giải quyết thế nào vì sợ mất khách, mất cả tiền, dạo gần đây thời tiết xấu nên lượng khách giảm đi đáng kể. Bác bảo vệ liền mách nước:

Giờ kiếm người cũng khó, còn con Hạnh, nó làm cũng được mấy tháng rồi, méo mó có hơn không?

Không biết tay nghề thế nào nhưng nom trẻ đẹp, có khi khách cũng ưng.

Tay giám đốc sáng mắt lên vì gợi ý của bác bảo vệ, ngày thường vì Hạnh trầm tính, ít nói nên hẳn cũng quên đi. Hôm nay đúng cô ta là cứu tinh rồi. Không ngần ngại, hẳn bấm điện gọi cho Hạnh:

A lô, em nghe đây!

Thấy sếp gọi đến vào giờ này Hạnh hơi e dè, ban đầu không dám nghe vì biết hẳn là người không đứng đắn. Gọi cho cô chắc không ngoài lý do là tìm chị Định, khả năng hẳn không liên lạc được với chị ấy nên mới gọi cô. Nghĩ vậy cô thận trọng nghe máy.

Hạnh à? Đã đi ngủ chưa?

Tay giám đốc ngọt nhạt làm Hạnh thấy nhột? Có ý gì đây ta? Lễ nào hẳn đổi gu, chán chị Định và định đồ đưa mình hay gì? Hạnh suy đoán và toát mồ hôi hột, cô ấp úng không biết nói sao.

Dạ... dạ.... em.. em...

Sao thế? Đang ngủ thì bị đánh thức à?

Tay giám đốc vẫn giữ nguyên thái độ, nhẹ nhàng như chưa từng câu giận với ai đó.

À... vâng.. hi...

Anh bảo, có khách muốn được chăm sóc dịch vụ vip, em xem có đến được không?

Bây giờ đến trung tâm ấy ạ?

Hạnh ngạc nhiên, nay trời sập hay gì mà gã ấy lại gọi cho cô? Lại nói có khách vip? Ngày thường khách vip chẳng bao giờ đến lượt? Cha này định lừa cô hay sao? Trung tâm vắng khách, đến đó không có ai rồi hăn thít mình hay gì?

Không em, này là dịch vụ chăm sóc tận nơi ý. Em xem có đi được không?

Tiền công nhân ba nhé!

Đi tận nơi? Tiền công nhân ba? Trời, nghe vô lý gì đâu, bao nhiêu nhân viên đâu hết mà gã ấy lại mời chào cô thế này nhỉ? Hạnh hoang mang không biết có tin được lời tay giám đốc hay không? Đang định hỏi lại thì hăn lại tiếp.

Yên tâm đi, anh không nói dối đâu, em cứ đi đi, chừng 2h đồng hồ, tiền công nhân ba lại chẳng ngon lành à?

Em nghĩ ngày thường em được chọn dễ vậy sao? Hôm nay mấy đứa kia nó kêu bận, kêu ốm hết rồi anh mới gọi cho cô đấy!

Nghĩ đến việc chăm sóc tận nơi, tiền công cả tiền bo nhiều, Hạnh kết luận ngay, chắc chắn là không lành mạnh, cô nhẹ nhàng từ chối.

Nay rét quá, với cả em cũng đi ngủ rồi, anh xem tìm người khác nhé!

Ờ kìa, này, gặp mấy khách vip như này bằng mấy cô làm cả tháng đấy. Chê tiền à?

Gã giám đốc thực sự không muốn để lỡ mối, cũng bởi hay liên kết được với các đại gia, nếu hỏng chuyện của họ chẳng phải sau này việc làm ăn càng khó khăn hơn sao? Nghĩ vậy, gã lại nói:

Bây giờ thế này, nếu bây giờ cô đi, ngày mai cho cô nghỉ cả ngày, được chưa?

Giờ giúp tôi tí đi...

Em cứ thấy sao sao ấy, không tin được, anh đang đùa em đúng không?

Gì mà lương nhân ba, rồi thưởng, rồi nghỉ...

Hạnh thắc mắc.

Trời ơi khổ với cô quá lắm, tôi cần người mới phải gọi cho cô đấy, đang nghĩ cái gì vậy? Chưa được nhận ưu ái bao giờ nên không tin à? Hay như nào?

À... hay cô nghĩ tôi định lừa cô?

Tình mộng đi em ơi, anh đây có thiếu gì gái mà phải lừa em làm gì chứ?

Như nào? Có đi không?

Nghe gã giám đốc nói đúng là thuyết phục, cô đúng là đang sợ hấn giăng bầy rồi thịt cô. Nhưng nếu là đi tận nơi chăm sóc cho khách, lỡ khách không nghiêm túc thì phải làm sao?

Em sợ khách họ không nghiêm túc lắm!

Hạnh ậm ừ đáp.

Thì ra cô bé cảnh giác chuyện này, quả đúng là vậy, thường thì những khách yêu cầu đến tận nơi vẫn hay ba chấm... bởi vậy bo nhiều, nhưng biết

đâu nó nếm mùi rồi nó ham tiền thì sao? Lần sau lại chẳng lạy van mà đi chứ ỉ? Nghĩ vậy tay giám đốc tiếp lời:

Giời ơi chị ơi, em lạy chị là bà cố nội luôn đó, chị đang nghĩ cái gì vậy? Khách này là khách nữ cơ mà? Chị đang nghĩ gì vậy? Thế nào, chị có đi được không, hay thôi?

Hạnh không nhịn được cười khi gã ấy bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô, nếu như hẳn nói thật thì quá hời rồi, hai người phụ nữ với nhau thì làm gì được chứ. Cô lung lay ý chí. Thấy Hạnh im im không nói, gã lại tiếp.

Xuôi chưa? Giờ em đến em đưa chị đến tận nơi cho chị yên tâm luôn, được không ạ?

Vẫn cái giọng châm biếm ấy làm Hạnh phì cười, cô đáp:

Dạ, không cần đâu anh, nhắn em cái địa chỉ em tự đến được ạ! Mà anh nhớ giữ lời, ngày mai em được nghỉ đấy nhé!

Ok, anh lừa cô bao giờ chưa? Mà này, gọi taxi mà đi nhé, trời rét lắm, tiền xe tôi chịu.

Nói rồi gã hí hửng tắt máy, nhắn địa chỉ cho Hạnh xong hẳn cười thầm: Cô em thích nghỉ ngày mai, ngày một muốn nghỉ cũng được, mỗi làm ăn này ngon, bẽ kèo thì hồng bét.

Gọi xe, Hạnh lấm rấm ngồi tính tiền công, làm cho nữ giới thì yên tâm rồi, có điều được bo nhiều và ngày mai được nghỉ nên cô vui. Trời rét được ở nhà ngủ nướng thì còn gì bằng? Xe bon bon chạy, đường phố không náo nhiệt như mọi khi vì rét quá, một lát đã dừng chân trước một khách sạn lớn. Đúng địa chỉ rồi nhưng thấy nó là khách sạn Hạnh lại thấy e dè, cảm giác hoang mang khó hiểu. Nhưng rồi cô vẫn đánh bạo đi lên.

Vào bên trong, cô không biết đi lên thế nào nên hỏi lễ tân, trình bày mình đến từ trung tâm massage và đưa số phòng, họ nhìn và nhận ra ngay vị khách đã đặt trước. Chị lễ tân dẫn Hạnh lên đến tận nơi, chỉ phòng cho cô rồi bỏ đi xuống. Dây hành lang hun hút, không thấy bóng người, yên lặng quá mức. Cô không tự tin lắm, chần chừ đứng bên ngoài mãi, đắn đo xem bên trong là ai? Là ai lại giàu có và mạnh tay chi tiền như vậy?

Dương ung dung ngồi làm việc, nhâm nhi ly cafe nóng hổi, đầu óc anh tỉnh táo lạ kỳ. Nghĩ lại chuyện lúc tối, anh thầm khen ngợi anh bạn đối tác, thực sự là biết chiều lòng người, anh từ chối thì cũng thôi không miễn cưỡng nữa. Thú thực anh rất ngại bị mời gọi, đến những điểm ăn chơi hay gì đó cực kỳ không thoải mái... Căn phòng này được anh ấy sắp xếp cho cũng ổn, hệ thống đèn sưởi tuyệt vời, dù bên ngoài trời lạnh thấu xương nhưng trong phòng không hề thấy gì cả.

Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, đang làm việc nên Dương lười biếng, anh không muốn đứng dậy, nghĩ là lễ tân nên vừa uống cafe anh vừa nói vọng ra giọng khàn khàn:

Cứ vào đi!

Hạnh ở bên ngoài nghe thấy tiếng vọng ra không được rõ lắm, cũng đoán là đàn ông nhưng giám đốc nói là làm cho khách nữ. Chắc vợ chồng hoặc gia đình người ta đi du lịch,... nghĩ vậy cô mạnh dạn mở cửa đi vào. Nhiệt độ trong phòng chênh lệch đáng kể so với ngoài trời, cảm giác ấm áp khiến cô muốn gỡ tung chiếc áo khoác dày cộp trên người xuống. Nhìn khắp phòng không thấy ai, Hạnh rón rén bước đi từ từ nhìn ngắm mọi ngõ ngách, tranh thủ khách đang bận làm việc gì đó cô thầm cảm thán sự sang trọng của căn phòng. Kể ra, so với căn hộ của Dương trước đây mà cô đã từng ở... quả thực không kém cạnh là bao...

Nghe tiếng mở cửa, cả tiếng bước chân nhưng không thấy tiếng người nói, từ chỗ bàn làm việc, Dương rón rén đứng núp vào góc tủ xem rốt cục

ai vào phòng lại lặng yên như vậy? Nhẽ có trộm? Hạnh vẫn đứng đó, tay xách theo mấy thứ đồ cần thiết ngơ ngác ngó xung quanh, bỗng nhiên ký ức xưa cũ hiện về, cô nhớ đến anh, lòng đau thắt lại.

Căn phòng yên tĩnh đến mức Dương nghe được cả nhịp đập trái tim trong lồng ngực mình, có một chút hoang mang vì khi này anh thấy mình hơi chủ quan, rõ là không biết ai ở bên ngoài nhưng lại đồng ý cho họ vào. Dương khẽ quét ánh mắt ra xung quanh, không có ai cả, đến khi nhìn ra đoạn gần sofa, một bóng lưng phụ nữ đang đứng đó. Anh thở phào nhẹ nhõm, người đó chỉ đang đứng ngắm nghía căn phòng chứ không hề có động thái gì đáng nghi ngờ cả, trên tay xách túi đồ giống như phụ kiện để make up cô dâu, đây là Dương đoán thế chứ không biết bên trong đựng cái gì.

Anh chủ động đến gần cô gái lạ mặt, bước chân nhẹ nhàng không phát ra âm thanh gì, cho đến khi khoảng cách chỉ còn 4 bước chân... Hạnh cảm nhận có người đang đến gần, theo phản xạ, cô quay người lại, giây phút ấy Dương đứng tim, anh không tin vào mắt mình nữa. Người con gái ấy là Hạnh, trời ơi anh ngạc nhiên hết sức, không gì có thể diễn tả được cảm nhận lúc này.

Hạnh cũng vậy, cô không ngờ người trong căn phòng này là Dương, trống ngực cô đập thình thịch, tay đánh rơi cả túi đồ, hai mắt lập tức nhắm lại. Thời gian qua cô luôn tự nhủ phải quên được anh, gạt bỏ hình bóng anh ra khỏi tâm trí... nhưng rất cục, cô không làm được. Cứ nghĩ rằng bản thân hận anh lắm nhưng đến giờ cô mới phát hiện ra mình yêu anh đến nhường nào... Nước mắt khẽ rơi, bốn mắt nhìn nhau, bao nhiêu tâm trạng, bao nhiêu điều muốn nói...

Dương chạy đến ghì chặt Hạnh vào lòng, mặc kệ thời gian qua cô trốn chạy vì điều gì, chỉ biết anh đã tự dần vật và nhớ thương cô rất nhiều, cũng hối hận rất nhiều... không cần biết bây giờ cô nghĩ gì về anh, là yêu hay hận? Anh phải giữ chặt cô ở lại, một giây cũng đừng hòng chạy thoát.

Anh nhớ em!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 61

Hạnh cảm giác khoảnh khắc ấy thời gian như ngừng trôi, một câu nói của anh cũng đủ khiến trái tim cô tan chảy, bao nhiêu sự gắng gượng ngày thường đều tan biến, lúc này, bỗng nhiên cô muốn được bên anh, muốn anh vỗ về yêu thương, muốn được sưởi ấm cho trái tim lạnh lẽo bao ngày qua biết nhường nào...

Anh xin lỗi!

Câu nói nhẹ nhàng hòa cùng những tiếng nấc nhẹ của Hạnh, Dương quặn thắt lòng, nước mắt anh cũng khẽ rơi, một sự tình cờ đến không ngờ. Sau bao nỗ lực tìm kiếm đều không có kết quả, vậy mà....

Hạnh dấm dấm vào ngực Dương:

Tại sao anh lại ở đây chứ?

Cô bây giờ mới vỡ lẽ, không lẽ từ đầu tới giờ cô là kẻ ngốc hay gì, rằng anh đã sắp xếp cho cuộc gặp gỡ này ư?

Anh đi công tác mà, không ở đây thì ở đâu?

Dương tranh thủ hít hà hương thơm từ mái tóc cô, cử chỉ âu yếm và nâng niu biết nhường nào.

À, mà sao em lại vào đây?

Gặp lại Hạnh thế này anh vui lắm, đó là dĩ nhiên, nhưng tại một khách sạn sang trọng thế này... cô ở đây làm gì chứ? Dương tò mò, anh lơ mơ

đoán nhưng không đoán nổi rốt cục mọi chuyện là thế nào.

Không phải anh gọi em đến đây à?

Hạnh đáp tinh bơ, cô ngỡ rằng anh là vị khách Vip mà tay giám đốc nói đối vị khách Nữ.

Anh tìm kiếm em thật nhưng nếu biết em ở đâu thì anh chạy ngay đến và trói em về chứ sao có thể kiên nhẫn ngồi đợi em đến gặp thế này?

Em cố ý trốn anh, chắc gì đã muốn gặp lại?

Dương phân tích. Cũng có lý, Hạnh gật gù trầm ngâm, Dương tranh thủ ngắm nghía khuôn mặt cô, và rồi anh thốt lên:

Em tăng cân à?

Hạnh đỏ mặt khi Dương cứ nhìn mình không chớp mắt, dẫu yêu nhau rất nhiều, cả hai cũng chẳng còn gì để giấu giếm... nhưng mỗi lúc anh nhìn trực diện thế này cô vẫn thấy ngượng ngùng gì đâu. Hạnh không nói gì, Dương lại tiếp:

Béo lên trông xinh hơn nhiều đấy!

Hạnh ngúng nguây:

Em béo đâu? Tại trời rét em mặc nhiều quần áo nên vậy.

Chính Hạnh cũng không cảm nhận được sự thay đổi về ngoại hình của mình, là bởi, cái thai trong bụng đang dần lớn lên từng ngày, có lẽ vì vậy mà cơ thể bắt đầu có dấu hiệu tăng cân. Hạnh không hề chú ý đến điều đó, nhích lên chút ít chưa khiến cô thấy khác biệt, nhưng Dương thì phát hiện ra ngay. Khoảng cách bao ngày bỗng nhiên tan biến, cảm tưởng như vừa mới gặp nhau ngày hôm qua...

Không cãi... hai má phính lên thế kia, anh nhìn là biết!

Nói rồi Dương lại ghì chặt cô vào ngực mình, cảm nhận nỗi nhớ đang được lấp đầy bằng một cái ôm thật mãnh mẽ.

Ôi, bụng em cũng to lên rồi này, tăng cân nhiều thế kia à?

Theo thói quen, ôm nhau tay chân lại mất kiểm soát, Dương đã tranh thủ luồn tay vào áo cô từ khi nào, và rồi anh ngỡ ngàng khi thấy cô béo lên thật sự. Vòng 2 ngấn mỡ....

Hạnh giật mình giãy nảy:

Anh đang làm gì vậy?

Cô hoảng hốt như gặp phải chuyện gì to tát lắm, rồi Hạnh tỉnh mộng, cảnh đoàn tụ uyên ương này thực không nên có, cô nhớ đến cái thai. Đúng thế, tại sao cô lại mềm lòng như vậy? Rõ ràng anh ấy là kẻ bội bạc, người đàn ông bội bạc, cô không thể tha thứ cho anh được...

Hạnh đẩy Dương ra, cô chỉ tay vào mặt anh vẻ cương quyết:

Anh đi đi, đừng động vào tôi, đi đi!

Thái độ của Hạnh thay đổi đến chóng mặt, ngay cả cách xưng hô, Dương ngỡ ngàng không hiểu nổi biểu hiện lúc này của cô là gì.

Hạnh, em sao thế? Là anh đây, anh Dương đây?

Dương hoang mang, lẽ nào mấy tháng không gặp Hạnh có vấn đề gì về trí nhớ sao? Mới khi nãy còn khóc lóc ngã nhào vào lòng anh, sao bây giờ lại thành ra thế này chứ.

Anh cút đi, cút đi!

Đừng đến gần tôi, tôi không quen loại người như anh... cú!

Hạnh buông ra những lời lẽ thậm tệ mà chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại nói vậy, có lẽ vì sợ, cô sợ mình không quên được, sợ bản thân lại tiếp tục dẫn thân vào bùn lầy.

Hạnh!!!

Dương gào lên vì anh không muốn cô hiểu lầm thêm nữa, nghe Hạnh nói mấy câu đó là anh hiểu, cô vẫn đang giận anh, không muốn tha thứ cho anh. Khó khăn lắm mới gặp lại nhau, anh nhất định phải giải thích cho rõ hiểu lầm này. Nếu không, chắc anh sẽ phát điên lên mất. Dương giữ chặt tay Hạnh, không cho cô vùng vẫy thêm nữa, gương mặt đầm đìa nước mắt nhưng từ sâu trong ánh mắt ấy, anh cảm nhận, cô vẫn còn yêu anh rất nhiều...

Nghe anh nói.

Dương nói như cầu xin, dáng vẻ sầu não khiến Hạnh cũng đau lòng, cô sợ cứ đà này trái tim sẽ mềm nhũn ra và tha thứ cho anh mất. Cô lắc lắc đầu, ý nói không muốn nghe, cổ họng nấc nghẹn không thốt ra được lời nào.

Nam Phong đã nói gì với em?

Dương hỏi tiếp. Anh tin chắc sự việc ngày hôm ấy là do Nam Phong gây ra, và đoán rằng chính cậu ấy đã kích bác để cô rời xa anh.

Anh hỏi thế là có ý gì?

Hạnh ngạc nhiên, không hiểu Dương muốn nói gì, sao bỗng nhiên nhắc đến Nam Phong.

Chuyện tầm hình.

Dương nhấn mạnh.

Anh ấy không nói gì cả? Mà Nam Phong thì có liên quan gì chứ?

Anh hỏi thế nghĩa là sao?

Hạnh phản bác, cô không hề biết chuyện Nam Phong là thư ký của Dương. Nhanh như cắt, Dương chạy về bàn làm việc, lấy ra từ trong cặp một phong bì to đùng, thoáng nhìn Hạnh cũng đoán ra nó là cái gì. Đầu óc cô nổ tung, những hình ảnh nhạy cảm ấy lại hiện hữu trong tâm trí, Hạnh lắc đầu nguây nguây:

Em không muốn xem!

Em không muốn xem!

Hạnh!!!!

Dương lại thốt lên tên gọi của cô như một lời van xin.

Hãy nghe anh nói được không? Nghe anh xong thì tin hay không là ở em.

Những tấm hình dần phô bày trước mắt, Hạnh òa khóc như mưa vì cô ghen, cô thực sự không chịu nổi khi nhìn người đàn ông mình yêu thân thiết với người con gái khác. Cảm giác này thật tồi tệ... nhất là những tấm hình Dương trần như nhộng trong phòng làm việc riêng của mình.

Anh còn muốn nói gì nữa?

Hạnh ngửa mặt lên nhìn Dương, dùng ánh mắt thăm dò xem câu trả lời của anh là gì? Cô vẫn khẳng khẳng tin rằng, những gì mắt thấy tai nghe đều là sự thật.

Em nghĩ anh có người khác à?

Hay em nghĩ anh lãng nhãng?

Còn không phải sao? Nhưng thôi, điều đó cũng chẳng sao cả, tiếc là tôi mù quáng, không nhận ra từ sớm....

Rốt cục em nghĩ cái gì về anh vậy hả?

Hai mắt Dương đỏ rực lên.

Hạnh sợ hãi, cô cúi gằm mặt xuống.

Em ghen sao? Không lẽ em tự ghen với chính bản thân mình?

Kìa, Dương đang nói gì vậy chứ? Hạnh ngơ ngác.

Em có biết rằng con người anh làm việc gì cũng có nguyên tắc. Ở nơi làm việc chưa khi nào anh có hành vi bừa bãi thế này với phụ nữ, trừ em ra!!

Làm sao em tin được chứ?

Anh có thể làm vậy với em thì với người con gái khác cũng thế thôi!

Ngoài em ra, anh không có hứng thú với bất kỳ người con gái nào.

Dương tuyên bố câu chắc nịch, Hạnh tròn mắt lắng nghe, không phải cô không tin anh, những gì anh nói cô đều tin cả, nhưng cô sợ, tin anh rồi cô lại không quên được anh...

Em nhìn lại tấm hình này đi!

Dương đưa lên trước mặt cô tấm hình đôi nam nữ trần như nhộng dính lấy nhau, khẽ liếc mắt chứ không dám nhìn trực diện, vì quá lộ liễu, Hạnh cúi mặt né tránh.

Sao em không nhìn? Trong hình là em và anh, duy nhất buổi chiều mưa hôm ấy...

Dương ngưng lại, anh thực sự không muốn nhắc đến kỷ niệm cũ, cảm giác ấy rất tuyệt vời, song đó cũng chính là nguyên nhân khiến tình cảm hai người rạn nứt.

Ngoài em ra anh không hề làm chuyện đó với bất kỳ ai khác, em phải tin anh, đừng mắc bẫy của thằng Nam Phong.

Dương nhấn mạnh từng chữ.

Em không tin!!!

Dương chán nản, anh lắc đầu cười khổ đi đi lại lại trong căn phòng, tâm trạng lúc này thật phát cáu, làm sao để cô ấy tin anh đây? Đúng là bức hình quá đỗi mập mờ, anh không thể tự mình chứng minh mình trong sạch.

Nom dáng vẻ đó của Dương, Hạnh mềm lòng, mỗi lời anh nói ra cô đều cho là thật... chỉ là muốn để anh chứng minh điều đó nhiều hơn một chút thôi.

Anh và chị ấy... đã kết hôn chưa?

Hạnh nhỏ nhẹ cất lời, bỗng nhiên cô nhớ lại buổi chiều tối gặp người đàn ông lạ mặt ở quán cafe Mộng Điệp, ông ta nói Dương đã có vị hôn thê.

Ai kết hôn?

Dương ngạc nhiên hỏi lại.

Còn ai vào đây nữa?

Anh sao?

Em nghĩ anh có thể kết hôn với ai được chứ? Tìm em một mỗi mấy tháng trời... em đang nghĩ cái gì vậy Hạnh...

Câu trả lời của Dương đã cho Hạnh biết rằng anh vô tội thực sự, liên kết thông tin lại với nhau... đúng là gã Nam Phong có vấn đề. Năm lần bảy lượt cô xảy ra chuyện anh ta luôn xuất kịp thời, đặc biệt nhất là tại căn hộ riêng của Dương, ngay cái ngày cô ốm sốt li bì.

Hạnh òa lên khóc, cô rối rắm quá, không biết phải làm sao, muốn tin anh, cô rất muốn... nhưng những gì phải chịu đựng thời gian qua khiến cô e dè. Anh mãi mãi là người ở thế giới không thuộc về cô...

Em không biết... em không biết gì hết... mọi chuyện như thế nào em thực sự không biết...

Hạnh, đừng tự dẫn vạt mình nữa, tin anh đi, xin em đấy...

Dương đau lòng. Anh lại ôm cô vào lòng, khẽ lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, sự việc ngày hôm nay lỗi lớn cũng là ở anh. Người đàn ông có tài giỏi cỡ nào mà không bảo vệ được cho cô gái mình yêu thì cũng chỉ là kẻ hèn hạ... Dương thấy mình thật kém cỏi, ôm cô gái ấy trong tay lòng anh dâng lên một nỗi hổ thẹn ghê gớm.

Nói với em đây không phải là mơ đi!

Hạnh ngửa mặt lên nhìn Dương, ánh mắt rưng rưng xúc động.

Đây là thật, là anh đây, anh sẽ không để em rời xa anh nữa đâu...

Nhanh như cắt, Dương khẽ đặt lên khuôn miệng nhỏ bé một nụ hôn, Hạnh nhắm mắt lại như một thói quen và đón nhận nụ hôn gọi mời ấy. Trong chốc lát, cả hai đã dính chặt lấy nhau không rời, giây phút này Dương đã chờ đợi biết bao lâu. Hạnh thỏa hiệp, cô thừa nhận mình quá yếu đuối, được ở bên anh thế này cô chấp nhận buông bỏ sự quyết đoán thời

gian qua, mặc kệ ngày sau thế nào, chỉ cần được bên anh, dù ngày mai tận thế... cũng cam lòng.

[Thanh lịch thiệt sự chứ gì nữa huhu đến đoạn húp nại chẳng biết viết gì... nhẽ viết hai đứa ôm nhau đi ngủ hay gì đây...]

Ư.. ư.. ưmmm....

Dương kích thích lên điểm nhạy cảm của Hạnh, cô chơi với giữa những hoan lạc mê say, khẽ ư ư trong cổ họng, toàn thân thả lỏng phối hợp với động tác gấp gáp của anh.

Định trốn anh đến khi nào nữa?

Dương thì thầm.

Đến khi anh tìm được em thì thôi... hi hi..

Còn cười được sao?

Những ngón tay hư hỏng rờ rẫm xuống nơi nhạy cảm, anh thích thú kích thích vào đó, Hạnh rướn người vì quá hưng phấn, quên đi việc mình đang mang thai. Rồi, chẳng hiểu sự bạo dạn từ đâu mà có, Hạnh luồn tay xuống dưới và chủ động vuốt ve cậu nhỏ của Dương. Anh giật mình thích thú:

Định nói yêu anh hay gì?

Á.a aaa....

Khẽ hét lên yếu ớt khi bị Dương đưa ngón tay vào bên trong, cả người cô mềm nhũn vì những cú động tay bạo dạn ấy.

Tha cho em!

Dương làm thế này khiến cô không chịu nổi, sự ướm át đã dạt dào ra cả bên ngoài, anh cũng cảm nhận được điều đó. Cậu nhỏ trong bàn tay Hạnh cũng khí thế không kém, từ giây phút cô động chạm vào nó đã hùng dũng vươn cao, chỉ chờ chỉ thị là sẵn sàng lâm trận.

Tội của em to lắm, nhất định phải trừng phạt...

Ừm...

Dương nắm phủ lên người Hạnh, hai bàn tay đan vào nhau, bờ môi anh khẽ lách qua khuôn miệng nhỏ xinh ấy và thâm nhập vào bên trong, môi lưỡi hòa quện. Cậu nhỏ thức thời cũng nhanh chóng tìm chỗ ẩn náu, mon men một lát đã chui vào nơi kín đáo. Hì hục một lúc, Dương chợt ngưng lại, dường như có chỗ không bình thường..?

Em mới độn silicon à?

Dương hỏi hồn nhiên vì khi sờ nắn thấy vòng 1 của Hạnh to hơn hẳn mọi khi.

Em độn cái gì cơ?

Hạnh ngạc nhiên, cô không hiểu vì sao anh lại hỏi thế...

Thì ngực nè... Anh thấy to hơn..!

Dương đáp, song anh lại nói tiếp:

Hay tại em béo lên nhỉ? Anh thấy mũm mĩm lắm.

Em bình thường mà, có động chạm gì đến dao kéo đâu... tự nhiên hỏi thế, mất hứng quá đi...

Hạnh nũng nịu.

Anh xin lỗi... nhưng em béo lên đúng là thích thật, đặc biệt "trơn" nữa!!

Dương nhấn mạnh câu đó khiến Hạnh đỏ mặt, ý anh nói cô dâm hay gì?

Thắc mắc vậy thôi chứ lâu ngày không được thế này anh đang hưng phấn quá, chỉ sợ bại trận nên cố ý câu dâm một chút, không ngờ xa anh ít bữa mà người cô đầy đà ra trông thấy. Vẫn là chân trần và đi vào trong, không chỉ người Hạnh nở nang ra nhiều, ngay cả cô bé cũng thế, cũng bụ bẫm không ít... Mỗi lần ra vào ngấp thăm cô bé cứ ngậm chặt lấy cậu nhỏ làm anh thích mê, bao lần suýt phun trào trong đó.

Vừa nắc, vừa nhún, thay đổi linh hoạt các tư thế khác nhau, đầu óc Dương không ngừng hạ quyết tâm "Chuyến này nhất định đem Hạnh trở về, anh ở đâu cô sẽ ở đó"... Kiên quyết như vậy rồi anh lại mạnh mẽ tiến vào bên trong, Hạnh quên cả việc mình đang mang thai, mặc sức rên xiết không biết trời trăng mây gió gì nữa....

Bị Dương giày vò một trận mê tơi, Hạnh lăn ra ngủ ngon lành, ở bên anh, nơi này là Khách sạn hay túp lều cô cũng chẳng sợ, cứ thế ngủ khì. Chị Định về phòng không thấy Hạnh đâu nên lo lắng, lần trước đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên khi thấy cô vắng nhà liền gọi điện kiểm tra ngay. Hạnh mệt, có chuông điện thoại nhưng cô không hề hay biết, Dương giật mình bởi tiếng kêu đó, xem màn hình thấy tên chị Định, anh tò mò muốn biết người đó là ai, có quan hệ gì với Hạnh nên mạnh dạn nghe máy.

Sợ cô tỉnh giấc, Dương bỏ ra sofa nghe điện thoại:

Hạnh à, đi đâu mà muộn rồi không về thế?

Định sốt sắng.

A lô!

Đáp lại vẻ lo lắng ấy là câu a lô bình thản của Dương. Định ngỡ ngàng:

Ơ?

Rồi lại lo lắng thêm, không biết con bé làm sao không nghe điện thoại, lại để người khác nghe? Nhẽ bị cướp hay gì đây?

Anh là ai?

Định hỏi tiếp.

Vậy cô là ai?

Dương hỏi lại.

Tôi... tôi... Tôi gọi cho cái Hạnh, anh là ai mà cầm điện thoại của nó?

Cô có quan hệ thế nào với Hạnh?

Dương hỏi như hỏi cung Định.

Tại sao tôi phải trả lời anh? Hạnh đâu? Cho tôi gặp Hạnh!

Cô không trả lời tôi thì đừng hòng.

Tính cách bá đạo lại nổi lên, Dương rất tò mò hiện tại Hạnh sống thế nào, và sống ở đâu, cuộc gọi đến lúc nửa đêm thế này càng khiến anh lo lắng cho cô. Chưa một lần gặp Định nhưng gọi vào giờ này chắc chắn là không bình thường.

Anh...

Định tức điên lên nhưng rốt cục cô cũng chẳng làm gì được, nếu Hạnh thực sự đang ở với anh ta thì cô chỉ còn nước mềm dũ.

Sao? Cô có nói không?

Tôi.. tôi thấy Hạnh tối muộn không về nhà nên tôi lo lắng, gọi điện xem con bé bị sao...

Anh có biết Hạnh ở đâu không? Anh ơi, cho tôi gặp con bé một tí...

Định lại nói như van xin. Nghe thái độ ấy của Định, Dương thấy an tâm hơn, cô gái này có vẻ quý Hạnh, tình cảm chị em họ rất tốt. Nghĩ vậy, Dương nói:

Hạnh ngủ rồi, đêm nay chắc không về được đâu, cô đi ngủ sớm đi nhé. Ngày mai tôi sẽ nói Hạnh gọi về cho cô!

Ơ, anh ơi.... Anh!

Gì nữa?

Anh là ai? Tại sao lại ở cùng cái Hạnh?

Tôi là chồng của Hạnh, cô yên tâm chưa?

Dương đáp lạnh băng rồi tắt máy, tiếng tút tút vang lên, Định ngờ ngàng "Chồng của Hạnh"...? Tại sao ở với nó một thời gian rồi mà cô không biết? Định không tin lắm nên bấm máy gọi lại thì thuê bao.... Ơ kìa, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra đây?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 62

Vốn dĩ rất tò mò muốn biết thời gian qua Hạnh đã sống như thế nào, tại sao lại lưu lạc đến đây?... Nhưng nhìn thấy cô mệt mỏi, ngủ ngon lành thế kia Dương không miễn cưỡng được, đành để cô ngủ, mọi chuyện khoan hãy nhắc đến, đầu sao, để cô phải lưu lạc đến tận đây lỗi lớn chính là ở anh. Ở đâu cũng được nhưng ở bên anh, Hạnh an toàn tuyệt đối, giờ này có ai đó lo lắng cho cô thì cũng không thể bằng anh được, nghĩ vậy Dương yên tâm tắt nguồn điện thoại của cô để tránh bị làm phiền.

Nhẽ anh cũng ngủ giấc ngon lành rồi nhưng cuộc gọi đến bất ngờ của Định khiến anh không vào giấc được nữa. Nhìn dáng vẻ say sưa của Hạnh, Dương đau lòng nghĩ lại thời gian xa vắng của cả hai. Chắc chắn cô đã sống không hề dễ dàng, anh tò mò quá chừng, thấy cô béo lên trông thấy, không biết cô có xin vào được công ty hay doanh nghiệp gì không? Hiện tại làm công việc gì để kiếm sống?

Thời gian qua vắng anh, liệu cô có bị anh nào tán tỉnh không nhỉ? Càng nghĩ Dương càng lo lắng, nhìn cô ấy xinh đẹp như thế... chắc chắn là đàn ông sẽ thích rồi...

Không ngủ được. Dương bỏ ra bàn làm việc ngồi, định bụng giải quyết nốt số tài liệu cho ngày mai để có thời gian rảnh ở bên Hạnh nhiều hơn nhưng tâm trí anh cứ nghĩ mãi về Hạnh. Anh không chịu nổi vì quá tò mò về việc cô đã thích nghi với cuộc sống ở thị thành phần hoa này ra sao?

Rồi Dương liền kết sự việc lại với nhau, tối nay Hạnh đến đây trên tay có xách theo một cái túi. Anh vội vàng đi tìm cái túi trên kệ tủ xem bên trong

đó là cái gì? Cái túi vẫn nằm im đó, từ lúc đến chưa bị mở ra, bên ngoài đề logo của trung tâm massage, địa chỉ cách đây hơn chục km, anh đoán thế vì Hà Nội anh không thông thuộc đường phố lắm chỉ biết sương sương một vài nơi mà thôi.

Bên trong là mấy lọ mỹ phẩm và ít dụng cụ liên quan cho việc massage, Dương ngờ ngác không hiểu tại sao Hạnh lại đem theo những thứ này? Và rồi anh như hiểu ra, lẽ nào...

Dương lập tức nghĩ đến anh giám đốc là đối tác của công ty, lúc tối anh ta có đề nghị đi massage vip nhưng anh từ chối. Lẽ nào?... là anh ấy đã gọi người đến tận nơi để chăm sóc hay gì? Há chẳng phải...? Hiện tại Hạnh là nhân viên massage ư? Trời ơi, chuyện gì thế này? Dương như phát điên lên, nếu thế thật thì Hạnh của anh... trời ơi Hạnh của anh... chẳng phải sẽ bị người ta trêu ghẹo rồi tán tỉnh hay sao?

Cái dịch vụ này anh đâu lạ gì? Kể cả có nghiêm túc đi nữa, nếu ai dễ dãi là đánh mất bản thân vì tiền như trở bàn tay...

Không nhịn được, dù đêm đã khuya nhưng ở nơi phồn hoa thế này với tính cách phóng đãng của anh đối tác, có lẽ vẫn còn bay lác ở một club nào đó. Nghĩ vậy, Dương mạnh dạn bấm điện.

A lô...

Anh đã ngủ chưa?

Ngay khi bắt máy, anh đối tác niềm nở hỏi chuyện Dương, đúng như anh dự đoán, anh ấy chưa ngủ và đang ở một nơi rất ồn ào, xung quanh còn có đàn bà nữa thì phải. Tiếng máy cô nhéo nhéo thu hết vào điện thoại, anh phải lắng tai lắm mới nghe được anh ấy nói gì.

Anh có thể đi chỗ khác nói chuyện được không?

Dương nghiêm túc.

Nghe biểu hiện ấy, anh đối tác lập tức thu lại nụ cười, gạt gạt tay mấy em chân dài sang một bên và bỏ vào wc nói chuyện với Dương. Vì Dương là một đối tác làm ăn lớn, tiếp đãi không nhiệt tình...chỉ sợ mang hậu quả không tốt cho công ty. Nghĩ đến chuyện tối nay chỉ đạo nhân viên massage Vip đến cho Dương, anh ta chợt dạ, lẽ nào nhân viên phục vụ không đến nơi đến chốn hay gì? Chắc thế rồi, chắc Dương không hài lòng nên điện thoại để báo cáo đây. Bỏ mẹ thật chứ, tay giám đốc trung tâm massage này làm ăn vớ vẩn thật! Khẽ càu nhàu trong miệng nhưng không để cho Dương ở đầu dây bên kia nghe được, Tay đối tác vờ hăng giọng.

Có chuyện gì mà cậu gọi khuya thế?

Khách sạn có vấn đề gì sao?

Hay khó ngủ?

Đúng thế! Tôi có chút việc muốn nhờ anh giúp.

Dương lạnh lùng nói chuyện, cứ nghĩ đến việc hiện tại Hạnh làm nhân viên massage là anh không chịu được, cảm giác ghen tuông khiến mặt anh cau có, anh đối tác đâu có tội tình gì nhưng anh nói chuyện giống như đang tra khảo vậy.

Cậu... cậu nói đi!

Anh đối tác bỗng nhiên toát mồ hôi, trời đang rét nhưng thấy thái độ của Dương như vậy khiến anh e ngại. Không biết chuyện gì đã xảy ra nữa?

Nhân viên massage ấy là sao chứ?

Dương hỏi thẳng vấn đề.

Anh giám đốc kia càng run sợ, vì ban đầu đề nghị Dương đi nhưng anh từ chối, sau lại chủ động gọi người đến... Nếu như Dương hài lòng thì không nói... nhưng cuộc gọi đến vào khung giờ này chắc chắn là có chuyện rồi. Nghĩ một lát, dự đoán ra tình huống xấu nhất rồi, anh giám đốc liền đáp:

Nghĩ cậu buồn, ở một mình nên tôi tạo bất ngờ cho cậu... thư giãn một chút cho bớt căng thẳng...

Đất Hà Thành náo nhiệt thế này, cậu không chịu đi chơi mà nhốt mình trong phòng vậy... uống quá...

Nên là...

Cảm ơn anh, tôi rất vừa ý!!

Câu trả lời của Dương khiến anh đối tác giật mình, chỉ sợ điều nhân viên đến là đường đột... vậy mà cứ làm cho người khác hú vía.

Cậu... cậu thích à?

Hí hí... vậy mà tôi cứ tưởng... hí hí...

Đang lo lắng, anh đối tác lại bật cười khúc khích như một đứa trẻ, chỉ sợ bề kẻo làm ăn mà tâm trạng thất thường như thời tiết.

Anh có thể điều tra cho tôi thông tin về cô nhân viên này được không?

Dương nói tiếp.

Nhân viên nào cơ? Mà cậu muốn biết cái gì? Sao không trực tiếp hỏi cô ấy?

Cô ấy đang ngủ!

Anh có làm được không, hay thôi?!

Dương nói như đe dọa.

Được... được chứ...

Cậu chờ tôi tí, lát tôi thông tin lại cho cậu.

Gã đổi tác lại được phen hú vía, chả hiểu nổi tính cách của Dương, không biết tìm hiểu thông tin của gái massage làm quái gì nhỉ? Nhẽ mê nó luôn hay gì? Dễ lắm, mấy em ấy nhìn ai cũng xinh, khéo miệng... mà đàn ông thì hiếm ai vượt qua được ả mỹ nhân... chà chà... tay đổi tác bấm điện cho giám đốc trung tâm massage, người đã cử nhân viên đến khách sạn tối nay. Trao đổi một hồi, nắm được kha khá thông tin, anh ta liền ib gửi đầy đủ những gì mình biết cho Dương đọc, nếu muốn biết thêm có thể liên hệ cho giám đốc trung tâm massage.

Kết quả, Hạnh chính xác đang làm tại trung tâm massage có ghi địa chỉ như trong túi đồ đem theo. Dương ngỡ ngàng thật sự, điều anh lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. Còn nữa, thời gian Hạnh vào làm trùng khớp với thời gian cô bỏ anh ra đi... gần 3 tháng trời... không thể nào... quãng thời gian ấy có biết bao nhiêu người đã tán tỉnh cô chứ? Không thể thế được... Hạnh của anh... Hạnh của anh...

Dương ghen, đúng thế, anh không thể không ghen được, ngay như hôm nay, cô chủ động đến một nơi nhạy cảm thế này để chăm sóc cho khách. Nếu không phải anh, đổi lại là người khác, liệu cô có thoát khỏi cạm bẫy được không? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Những hậu quả nghiêm trọng mà Dương liên tiếp nghĩ ra, anh rùng mình sợ hãi, vì anh không muốn mất cô, anh chỉ muốn cô là của riêng anh mà thôi...

Dương điên cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn độn ấy của mình, cảm giác khi ghen của người đàn ông thật khó tả, trước đây xa cô anh chưa từng thế này. Lo sợ, hụt hẫng, hối hận và dằn vặt nó cũng không khó chịu bằng ghen....

Hạnh ơi, tại sao em lại trả thù anh bằng cách này chứ? Thà em yêu một người nào đó còn hơn là em làm thế này... Dương cứ nghĩ Hạnh dễ dàng dẫn thân vào đời nên anh khó chịu vô cùng.

Mặc kệ công việc ngày mai còn dang dở, tin nhắn cũng chẳng thèm đọc, Dương lăm lăm trèo lên giường Hạnh đang nằm. Biểu hiện lúc này của Dương giống như một đứa trẻ vậy, vui thì thể hiện ra mặt, giận dỗi thì vùng văng... Cô đang ngủ rất ngon, tựa hồ như chưa khi nào được say giấc đến thế. Lúc trước vì anh yêu, vì anh nhớ và muốn cô được nghỉ ngơi nên Dương đi lại, nói năng cũng nhỏ nhẹ... bây giờ thì quên đi.

Dương bá đạo nằm đè lên người cô, Hạnh đang ngủ thì giật mình bởi sức nặng của cơ thể anh, mơ màng mở mắt, miệng ú ớ:

Đề yên em ngủ... đau bụng em, anh đừng đè lên bụng em!

Hạnh hoảng hốt lo sợ vì sức nặng của anh đè lên bụng cô, vui chơi cả buổi chẳng nghĩ đến em bé trong bụng, bây giờ cô mới sức nhớ ra, vội vàng đẩy anh xuống. Thấy cô kêu đau Dương cũng xót, nhẹ nhàng khom người chống chân lên cao, cốt không tì lên bụng cô nhưng cả người quyết không rời khỏi. Ánh mắt sắc như lưỡi liềm, Anh nghiêm nghị nói:

Tại sao lại đối xử với anh như thế?

Hạnh, tại sao chứ?

Dương cảm thấy bị tổn thương, anh cảm thấy tình yêu mình dành cho cô lớn lao như thế, vậy mà cô nở chà đạp nó... dẫn thân vào bước đường này... Nhưng kỳ lạ, dù vậy nhưng anh vẫn không thể nào hết yêu người con gái này, ánh mắt ngây thơ của cô nhìn anh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Đang ghen muốn chết song nom điệu bộ ấy trái tim anh mềm nhũn ra, bỗng nhiên muốn hôn lên môi cô.

Nghĩ là làm, Dương cúi xuống hôn liền. Gặp lại anh, Hạnh vui, thấy anh hành động khó hiểu thế này cô ngạc nhiên nhưng vẫn chiều anh, đáp lại nụ hôn ướt át đó một hồi dài. Khi thật, đang ghen tuông mà cũng ham muốn là sao?

Mới hôn môi có xiu mà người anh em phía dưới lại biểu tình, phút chốc đã vươn cao chót vót. Sự "ghen" bay đi đâu mất, anh then thùng nói nhỏ:

Cho anh thêm lần nữa được không?...

Hạnh phì cười, dáng vẻ này của anh đáng yêu quá thể, chỉ là ham muốn thôi mà cũng ngây ngô quá chừng..

Vừa mới khi nãy... anh không mệt hả?

Gần 3 tháng rồi!

Dương giơ 3 ngón tay lên phía trước, ý nói anh đã nhịn quá lâu.

Nhưng em mệt!

Anh không tin!

Dương vội vã lùng sục trong lớp áo ngủ, bàn tay gấp gáp như sợ thời gian sắp hết vậy, Hạnh lại bị anh làm cho mê mẩn, cả người thả lỏng ra, thỉnh thoảng lại rướn lên theo nhịp xúc tác, chẳng mấy chốc cả hai đã không còn mảnh vải nào trên người...

Em hãy nói là chỉ có mình anh thôi, em nói đi!

Đang mơn trớn, Dương ngưng lại yêu cầu Hạnh nói câu đó, yêu chính là sở hữu, chính vì quá yêu nên anh không muốn cơ thể này thuộc về bất kỳ ai khác, ngoài anh.

Anh sao thế?

Hạnh ngạc nhiên, cô không hiểu Dương đang nghĩ gì mà lại nói vậy.

Nói đi!

Em yêu anh!

Hạnh nhẹ nhàng thốt ra 3 từ đó, Dương lập tức ngưng bật hành động đang làm, một cảm giác vui vui, hạnh phúc đến khó tả? Lần đầu tiên cô nói yêu anh, mặc dù hai người đã cùng nhau làm chuyện đó nhiều lần... nhưng câu nói này vẫn là lần đầu tiên nói ra.

Anh chưa nghe rõ? Nói lại lần nữa được không?

Anh không nghe thấy thì thôi...

Không nói đúng không? Không nói này! Không nói này!!

Mỗi một câu nói thốt ra Dương lại dùng hành động để biểu thị, hai cánh tay rờ rẫm khắp người cô không bỏ sót chỗ nào. Vừa mới mê mết một trận chưa lâu, bây giờ lại thế nữa nhưng Hạnh vẫn hưng phấn như mới lần đầu, có thể là vì Yêu Dương nên vậy...

Đáp lại cử chỉ hờn dỗi ấy, Hạnh đẩy Dương nằm xuống, cô nằm lên trên người anh, hai bầu ngực áp lên ngực anh, Dương cảm nhận nhịp trống ngực cô đang đập nhanh... Hạnh im lặng song ánh mắt chất chứa bao điều muốn nói, được đà Dương chĩa cựa nhỏ vào cô bé của Hạnh, dùng nó để mơn trớn thân dưới đến mức ướt nhẹp.

Dương thích Hạnh thế này, cảm giác cô chủ động trèo lên người anh chứng tỏ cô rất yêu anh... Và anh cũng thế, không có lí do gì có thể khiến anh bại trận vào lúc này. Cả hai lại hôn môi nút lưỡi, nơi con tim yếu mềm khẽ vang lên tiếng nấc thốn thức đầy yêu thương, từng đợt sóng tình cứ dạt dào vô tận... Sự tái hợp này một lần nữa khẳng định, cô là định mệnh của

đời anh, có những lúc tưởng như tuyệt vọng thì cả hai lại tìm thấy nhau. Giữa biển trời bao la ấy, hai trái tim bé nhỏ xoắn lại và sưởi ấm cho nhau....

Nằm trong vòng tay của Dương, Hạnh tranh thủ hít hà hương nước hoa đặc biệt, dù xa nhau mấy tháng trời nhưng mùi hương này cô không quên được. Thoang thoảng, dịu nhẹ và đặc biệt quyến rũ, đó chính là chất riêng của anh. Một người đàn ông có một không hai trong cuộc đời của cô... Đêm hãy còn dài nhưng cả hai không chịu chợp mắt, đem những thương nhớ thời gian qua ra để giải bày cùng đối phương.

Em có thể nói cho anh biết vì sao em lại chọn nơi ấy để làm việc không?

Dương không thôi được nổi dẫn vật về công việc của Hạnh ở hiện tại. Anh đã biết tất cả, nhưng lý do vì sao cô bén duyên với nghề vẫn là một bí ẩn.

Anh đã biết những gì?

Hạnh ngạc nhiên hỏi lại.

Chứ không phải trung tâm massage cử em đến à?

Dương đáp câu hồn nhiên.

Anh... anh...

Anh cũng hay lắm, thì ra mỗi lần đi công tác anh đều gọi gái massage sao?

Hạnh bực dọc ghen tuông.

Gái massage?

Dương nhấn mạnh.

Em hiểu thế nào là gái massage?

Nghe anh hỏi câu ấy Hạnh mới chợt dạ, rõ ràng cái danh xưng không được lịch thiệp cho lắm, bởi bản thân cô cũng đang dựa vào việc massage để mưu sinh. Nếu cô nói bản thân trong sạch, liệu anh có tin hay không?

Em... em...

Hạnh ngượng ngùng, cô lúng túng chẳng biết nói sao.

Em không làm thì lấy gì mà sống?

Em có năng lực, có bằng cấp... tại sao không đến nơi nào đó để làm... mà nhất định phải chọn công việc này?

Dương từ tốn.

Dẫu sao em cũng đã chọn nơi này, anh có phân tích cỡ nào cũng chẳng thay đổi được điều gì!

Hạnh hờ hững đáp, thay vì thanh minh, cô sẵn sàng đón nhận nếu anh có ý coi thường.

Anh xin lỗi... anh không có ý nghi ngờ em, nhưng thực sự công việc này hơi nhạy cảm,... là anh ghen, anh không chịu được khi nghĩ cảnh em động chạm vào người đàn ông khác!

Ngay khi Dương thốt ra câu ấy, Hạnh liền hôn lên môi anh, người đàn ông mà cô yêu thật dễ thương, cách ghen của anh cũng khiến cô mỉm lòng nữa. Dương cũng hôn lại, dường như hai lần ân ái vẫn chưa thỏa mãn được nỗi nhớ của cả hai. Những cái chạm môi mới ngọt lịm làm sao...

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 63

Hạnh suy nghĩ mãi, cô đắn đo không biết có nên nói chuyện "đứa bé" cho Dương biết không? Bởi cô có thai đúng dịp xa anh, công việc hiện tại lại hơi nhạy cảm... chỉ sợ anh nghĩ cô bắt anh đổ vổ. Nhưng rồi Hạnh vẫn quyết định nói ra, vì đứa nhỏ không có tội tình gì cả, nếu anh không tin, không chấp nhận thì cô vẫn đường hoàng nuôi con một mình. Thời gian qua lăn sả ngoài xã hội Hạnh thấy mình cứng rắn lên không ít.

Nếu anh ấy từ chối, chuyện tái hợp đến đây cũng coi như là chấm dứt, hy vọng về một tình yêu hoàn chỉnh sẽ tan vào hư vô, mình chứng cho việc anh là kẻ bội bạc... con cô sinh ra không có người bố như thế. Còn nếu... Anh ấy vui vẻ đón nhận, hihi mọi chuyện không cần phải nghĩ nữa rồi. Hạnh nghĩ thế và lòng thầm hân hoan, lường trước sự việc đáng tiếc vậy thôi chứ thực ra cô rất mong anh sẽ vui khi biết điều này.

Cọ má vào ngực Dương, Hạnh thủ thỉ:

Anh thấy em béo lắm không?

Cô chợt nhớ tới việc bản thân béo lên, lúc mới gặp lại Dương còn ngỡ ngàng vì điều đó, bây giờ cô mới biết, thì ra cơ thể phụ nữ khi mang thai lại thay đổi nhiều như vậy. Chỉ là... cô chưa có kinh nghiệm nên không nhận ra.

Mũm mũm, anh thích!

Anh có thích trẻ con không?

Hạnh hỏi vu vơ.

Ý em là gì? Muốn đẻ con cho anh sao?

Dương ngạc nhiên.

Anh không nói là thích mà hỏi ngược lại... tự nhiên Hạnh thấy hụt hẫng, cô mất hết cả tự tin, tay đưa lên sờ bụng rồi mím môi đắn đo.

Sao thế? Đang hỏi chuyện anh mà im bật đi là thế nào?

Anh thấy mình có con là hợp lý rồi đấy, bao lâu nay anh toàn đi không vào trong... không có em bé thì phải đi khám ngay, chứ không thì....

Dương chưa nói hết câu đã bị Hạnh bịt miệng lại không cho nói tiếp, điều anh lo lắng đương nhiên cô hiểu rõ. Tuy nhiên, chuyện đó chắc chắn không thể nào xảy đến được, vì.... cái thai trong bụng cô cũng ba tháng rồi.

Em có thai rồi!!

Hạnh bẽn lễn đáp.

Dương giật thót, anh không tin vào những gì mình vừa nghe được, đang nằm yên anh bật dậy như con tôm, vẻ mặt hoảng hốt nhìn Hạnh.

Em... em... vừa nói cái gì?

Em có thai rồi!

Thật... thật không?

Hạnh gật gật đầu. Chuyện này có thể không thật sao được, thậm chí cô đã từng có ý định bỏ nó đi, nghĩ lại Hạnh thấy mình dại dột quá, nếu như lúc trước liều mạng có khi bây giờ con đã tạm biệt cô rồi...

Dương ngệt mặt ra như một đứa trẻ, biểu hiện ấy là hạnh phúc hay sợ hãi đây? Hạnh chăm chú nhìn anh xem rốt cục thái độ ấy là gì? Bất thành lình Dương nằm rạp xuống giường, ghé tai vào bụng cô để lắng nghe xem em bé trong bụng có đạp mẹ hay không?

Em giấu anh đến tận giờ này mới chịu nói?

Hèn gì cứ thấy em béo lên, sờ chỗ nào cũng mũm mĩm, anh cứ ngỡ ngỡ...

Bụng hơi béo, từ dạo ấy đến giờ... có khi phải 4 tháng rồi chứ ít gì?

Dương lẩm rẩm tính toán, anh không hề nghi ngờ cô hay trách móc gì, ngược lại còn nghĩ xem cả hai đã gần gũi nhau từ độ nào để đoán tuổi thai. Anh chàng này cũng tỉ mỉ hết sức. Hạnh thở phào, kết quả đúng như cô mong đợi, anh không phải người bội bạc..

Lâu rồi em chưa khám, chắc hơn 13 tuần rồi anh ạ!

Hạnh thật thà.

Sao em không nói với anh từ sớm? Tối giờ anh suồng sã quá...

Thì em sợ... anh không nhận...

Ngốc này nữa!

Dương bầu nhẹ vào má cô cứng nựng.

Nếu anh từ bỏ em thì đâu cần tốn công sức như vậy? Tình cảm là cái gì đó có thể miễn cưỡng được sao?

Nói rồi anh lại ngậm ngùi:

Là tại anh, tại anh nên mới có hiểu lầm nghiêm trọng thế này, anh xin lỗi!

Dương ôm Hạnh thật chặt, anh thấy hạnh phúc quá, thật không ngờ gặp lại cô ở nơi này, không những vậy Hạnh còn đang mang thai nữa. Niềm vui được nhân đôi, trái tim khê thánh thót trong lồng ngực những nỗi niềm hân hoan, anh vui, anh vui lắm... Rất may đã gặp được Hạnh vào lúc này, ngay khi mọi việc còn có thể cứu vãn, nếu không, chắc chắn cô sẽ rất chật vật, vừa lặn lội kiếm sống lại nuôi dưỡng một baby trong bụng.

Sau này anh sẽ bù đắp lại cho mẹ con em, đừng giận anh nữa nhé!

Hạnh cảm động, khóe mi ngấn lệ, cô lại nghĩ về duyên phận, về định mệnh. Duyên nợ ông trời đã chấp nối, dù cô cố gắng trốn tránh nhưng vẫn không thoát khỏi sự quan tâm của anh...

- - -

Tâm sự đến gần sáng, Hạnh mệt quá ngủ thiếp đi. Dương không ngủ được, trời sáng anh lặng lẽ thay đồ và rón rén ra khỏi phòng, vừa đi vừa bấm điện thoại dường như có hẹn với ai đó. Gọi taxi đến một nhà hàng cách khách sạn không xa, Dương ung dung uống ly cafe nóng ấm và chờ đợi. 15 phút sau, anh đối tác lật đật chạy đến, điệu bộ hốt hải.

Có chuyện gì mà cậu hẹn tôi sớm thế?

Nghĩ đến cuộc gọi vào đêm qua, anh đối tác cảm thấy e dè.

Chẳng mấy khi có dịp thưởng thức cafe sáng ở Hà Nội, hơi buồn nên rủ anh đi cùng thôi.

Anh vẫn đang ngủ à? Đến giờ đi làm còn gì?

Trái ngược với bộ dạng hốt hải của anh bạn đối tác thì Dương bình thản đến lạ lùng, tựa hồ như anh là người sở hữu quỹ thời gian khổng lồ vậy. Không vội vã, không lo lắng điều chi.

Anh đối tác nghệt mặt ra, đêm qua đi bar về muộn, ngủ còn chưa đủ giấc nên mắt đỏ ngầu, nghe Dương nói đến giờ làm việc thì thấy hơi ngại, giọng dè dặt:

À... à, ý tôi là chúng ta có hẹn vào buổi chiều nay, thấy cậu gọi giờ này tôi thắc mắc tí thôi. Ngủ ngáy gì giờ này nữa chứ?

Nhân tiện ly cafe còn nóng, chúng ta nói chuyện công việc luôn nhé, chiều nay tôi có việc đột xuất cần giải quyết...

Nói rồi Dương đặt lên trước mặt anh đối tác một bản hợp đồng, anh ấy đọc đi đọc lại ba lần, như không tin vào mắt mình, ngập ngừng hỏi Dương:

Lô hàng thứ 3 này là ý gì thế?

Tôi nhớ là trong hợp đồng không nhắc tới?

Lô hàng đó là tôi tặng cho anh!

Dương bình thản đáp. Anh đối tác thì mắt tròn xoe:

Tặng tôi sao?

Như không tin vào những điều mắt thấy tai nghe vì một lô hàng đem lại lợi nhuận rất lớn, không hiểu vì sao Dương lại quyết định làm thế.

Cậu có nhầm lẫn gì không?

Không hề! Đó coi như một món quà tôi cảm ơn anh, hy vọng những lần hợp tác sau này chúng ta vẫn vui vẻ như thế!

Nhưng chúng ta hợp tác cùng có lợi, cậu làm thế này... tôi áy náy quá!

Thú thực là anh đối tác đang rất vui mừng trong lòng rồi.. nhưng nguyên tắc cơ bản là vẫn phải từ chối, hơn nữa phải thật khéo nữa.

Nhìn thấy tiền, thấy lợi nhuận ai mà không thích? Dương đương nhiên hiểu rõ chuyện này, đơn giản vì anh là người làm kinh doanh. Không phải ngẫu nhiên mà tặng quà cho người ta, Dương hành động như vậy như một lời cảm ơn ngầm. Bởi, Anh có cơ hội được tái ngộ với Hạnh cũng chính là sự chu đáo tiếp đón của anh ấy. Mặc dù anh đã từ chối không đi massage các thứ song anh ấy vẫn chủ động gọi người đến mà không hỏi ý kiến anh.

Nếu trường hợp là cô gái khác, chắc chắn Dương sẽ nổi đóa lên vì sự tự quyền ấy... nhưng rất may, cô gái ấy lại là Hạnh. Anh tìm kiếm còn không được... Không nhờ sự đưa chân của anh đối tác thì biết bao giờ mới có cơ hội tìm được Hạnh đây? Bởi vậy, sự nhiệt tình của anh đối tác đáng được nhận sự ưu ái này.

Đương nhiên, Dương quyết không nói ra lý do mình bỗng nhiên tặng quà, "Vì một cô gái massage"?... chắc chắn Hạnh không thuộc tuýp người lẳng lơ, anh tin điều đó nhưng người khác thì không thể. Bởi vậy, lý do này anh giữ cho riêng mình mà thôi....

Cả đêm không chợp mắt, sáng sớm lại uống ly cafe, tinh thần của Dương vẫn tỉnh táo và phấn chấn lạ thường. Rời khỏi nơi gặp gỡ đối tác anh thở phào, mọi công việc coi như giải quyết xong, chắc chắn là nhờ có lô hàng thứ 3 anh có nhã ý tặng nên anh ta mới vui vẻ ký nhận nhanh như thế. Ngày hôm nay coi như xong việc, anh hoàn toàn có thể rong chơi được rồi.

Xem giờ hãy còn sớm, trời khá lạnh, gọi tùy ý một chiếc taxi ở bên đường, Dương tham khảo một số nơi bán đồ ăn ngon và xuống mua cho Hạnh. Bây giờ cô không ăn cho riêng mình nữa mà còn phải ăn cả cho con,

nghĩ vậy anh mua cái gì cũng hai phần, mẹ ăn nhiều thì con mới có chất mà lớn lên từng ngày được chứ?

Vừa về đến khách sạn, Dương vội vã chạy thật nhanh lên phòng sợ Hạnh thức giấc thì đói bụng. Nào ngờ, cánh cửa phòng vừa mở thì anh hết hoảng, trong phòng chẳng có ai cả? Tức là Hạnh đã rời khỏi đây? Lòng trùng xuống, cảm giác hụt hẫng lúc trước lại kéo tới, anh rất sợ đối diện với cảnh này, khó chịu vô cùng. Khó khăn lắm mới gặp lại được cô... lẽ nào, cô không tin anh sao? Không chịu cho anh cơ hội? Rõ ràng đêm qua cả hai đã thân mật rất nhiều mà?

Dương ngỡ ngác như đứa trẻ bị bỏ rơi, đồ ăn trong tay cũng rơi xuống nền nhà từ khi nào. Cứ định ninh rằng cô ngủ say, cô đồng ý ở lại bên anh... Hạnh? Sao em phải như thế... sao em cứ mãi chơi trò trốn tìm như vậy???

Dương đau khổ ngồi phịch luôn xuống nền nhà, hai tay đưa lên day nhẹ thái dương, cả đêm không ngủ không thấy mệt, bây giờ chỉ vì không thấy Hạnh anh thấy bản thân như sụp đổ, không tha thiết gì nữa.. Đang tự dẫn vật bản thân thì điện thoại đổ chuông, nghĩ là Hạnh gọi, anh vội vàng mở máy:

A lô, Hạnh à?

Tôi đây!

Giọng anh đối tác vang lên, Dương ngỡ ngàng nhìn vào màn hình, thì ra lo quá nên anh không nhìn tên.

À, anh, có việc gì không nhỉ?

Anh đối tác vừa mới ký xong bản hợp đồng hời cao nên vui vẻ, lại nhớ tới chuyện massage tối qua nên có nhã ý mời mọc:

Này, cái trung tâm massage tối qua tôi nhắn tin cho cậu đấy, rảnh thì qua đó thư giãn chút hãy về nhé!

Câu nói của anh đối tác như thức tỉnh Dương, anh liền đứng bật dậy, đúng thế, giờ anh mới nghĩ ra, Hạnh bây giờ đang làm việc ở đó, chắc chắn là cô ở đó rồi... Như được tiếp thêm sức mạnh, Dương hồ hởi:

Cảm ơn anh, rảnh tôi sẽ ghé đó coi sao!

Nói rồi anh tắt máy và chạy như bay xuống dưới sảnh, lên taxi và nhanh chóng đến trung tâm massage, lòng thầm hy vọng Hạnh đang ở đó. Gần 20 km, ngồi xe mà anh sốt ruột đến phát điên, chỉ sợ Hạnh đổi ý, cô không còn ở đó thì hỏng hết chuyện.

Anh có thể đi nhanh hơn được không?

Dương nói với anh tài taxi.

Không được, anh đi làm hay gì mà vội thế?

Tắc đường Hà Nội anh còn chưa rõ sao?

Anh taxi nhẹ nhàng.

À không, tôi gặp một người quen!

Thế thì cứ từ từ, anh nhìn đi, phía trước phải tắc đến cả cây số, quay đầu cũng không được nữa rồi.

Quay ngang quay ngửa, quay trước quay sau, đúng là tắc kinh hoàng, dù rất nóng lòng nhưng hết cách, Dương ngậm ngùi nhìn dòng xe nhích lên từng chút một..Cảm giác như cả thế kỷ. Thầm chờ rửa bản thân ở trong đầu, hôm qua quá vội vàng nên anh không kịp lấy số điện thoại của Hạnh, bây giờ muốn tìm cô đúng là khó hơn lên giờ.

Người ta nói yêu vào IQ càng lúc càng tụt giảm, quả không sai, tối qua trò chuyện, anh đối tác có gửi cho anh địa chỉ trung tâm kèm số điện thoại của anh giám đốc. Nếu cần có thể gọi cho anh ta... thế mà giờ Dương mới nghĩ ra.... chắc chắn. Mở ib và lấy số điện thoại, Dương nhanh chóng bấm số gọi đi.

Ba hồi chuông đầu dây bên kia đã nghe máy, giọng nói nhẹ nhõm cất lên:

A lô.

Dù đang nóng lòng nhưng rất may Dương vẫn giữ được bình tĩnh, anh đáp:

Tôi muốn chăm sóc dịch vụ Vip thì phải làm sao?

Nghe câu ấy tay giám đốc vội ngọt nhạt:

Dạ, chào anh, bên chúng tôi có các loại hình dịch vụ như thế này....

Nói rồi gã liệt kê ra bảng giá và hình thức phục vụ.

Dương không mấy quan tâm, anh gạt đi và nói:

Tôi chọn gói Vip 1, mà có được chỉ định người làm không?

Dạ, được anh.

Anh thích chọn ai ạ?

Thế có những ai? Mà thôi, tôi muốn cô Hạnh làm cho tôi, được không?

Dương vào thẳng vấn đề.

Hạnh ạ? Được chứ anh!

Tay giám đốc nói xong mới sực nhớ, hôm nay Hạnh được nghỉ, lý do là tối qua hẳn mới giao kèo với cô rằng chăm sóc khách vip tận nơi thì lương nhân ba, lại được nghỉ thêm một ngày. Giờ khách vip lại chỉ định cô ấy... chà chà, gay quá, phải làm sao đây?

Anh có thể đổi người khác được không?

Cô Hạnh nay không đi làm anh ạ!

Dương đang hí hửng chờ kết quả, nào ngờ tay giám đốc lại nói thế, lẽ nào hôm nay cô nghỉ làm vì biết anh sẽ đến tìm cô sao? Lẽ nào cô định trốn anh thật? Không thể nào... không thể nào? Đầu óc anh lại được phen nữa hoảng hốt.

Tại sao cô ấy lại không đi làm? Anh có biết cô ấy đi đâu không?

Dường như anh mất bình tĩnh, quên mất việc tay giám đốc trung tâm massage chỉ là người ngoài. Thấy khách giận dữ, Tay giám đốc sợ hãi:

Anh đừng nóng, đừng nóng...

Cô Hạnh nghỉ làm là bởi hôm nay lịch cô ấy được nghỉ.

Tuy nhiên anh đừng lo, bên em còn rất nhiều người có kinh nghiệm, khéo tay còn Hơn cô Hạnh nhiều lần.

Nếu anh đồng ý thì mời anh ghé qua trung tâm, em sẽ đích thân chọn người cho anh ạ.

Nghe vậy Dương dụi giọng đi chút, thì ra lịch cô ấy được nghỉ. Nhưng ngoài địa chỉ trung tâm ấy ra anh chịu, anh không biết Hạnh đang ở chỗ nào. Thôi cứ đến đó, có lẽ mọi người làm cùng có thể biết ít nhiều về nơi ở của Hạnh. Nghĩ vậy Anh tắt máy, yên tâm chờ đợi chiếc xe nhích lên từng chút một giữa cơn tắc đường này.

Thức đêm đúng là mệt mỏi thật, Hạnh ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, đến khi mơ hồ tỉnh giấc đã không thấy Dương đâu nữa. Cô nằm đó một hồi lâu, nhớ lại viễn cảnh hạnh phúc đêm qua, nó ngọt ngào giống như là giấc mơ vậy. Không ngờ giữa chốn trần gian khốn khổ này lại có những khoảnh khắc đẹp đẽ đến thế. Nhìn lên góc nhỏ làm việc của Dương, thấy Laptop, tài liệu của anh vẫn ngổn ngang. Quần áo anh vẫn còn đó, Hạnh suy đoán, có lẽ anh đi ra ngoài có việc cần giải quyết.

Nhớ lại lời của anh giám đốc trung tâm massage, anh ta nói hôm nay cô được nghỉ làm. Thích quá, vậy cô chẳng việc gì mà vội vàng, cứ thong thả suy nghĩ. Mở điện thoại xem giờ thì màn hình tối đen, cứ ngỡ hết pin, cố bấm lâu chút thì nó hiện mục khởi động. Tại sao lại thế nhỉ? Rõ ràng tối qua cô đâu có tắt nguồn?

Vừa mở máy một lát thì tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ dồn dập, cả tin nhắn nữa, là của chị Định gọi đến vào đêm qua. Chị ấy lo lắng vì sao cô không về nhà, trời ơi đọc tin xong cô thấy có lỗi quá, mê trai quên hết mọi chuyện, tin gần nhất là lúc 4h sáng. Lẽ nào cả đêm chị ấy thức vì lo lắng cho cô sao?

Hạnh hối hận quá, lẽ ra chị em ở chung với nhau thì nên thông báo cho chị ấy một câu, ban đầu cô không vội đi nhưng nghĩ đến chị Định lo lắng, ba chân bốn cẳng rời khỏi khách sạn để về nhà trọ. Dương còn đang ở đây, lúc khác quay lại gặp anh cũng được, nghĩ thế rồi cô yên tâm đi về.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 64

Vì chuyện không hay xảy ra lần trước với Hạnh bởi gã Long cầm đồ nên tối đó khi đi "làm" về không thấy Hạnh đâu, Định rất lo lắng. Chỉ sợ cô bé lại bị ai đó uy hiếp mà bắt đi, gọi điện thì Hạnh không nghe, chưa kể lại có gã đàn ông nào đó tự xưng là chồng của Hạnh, thái độ không mấy dễ chịu nữa. Thật là tức điên mà, không gặp được Hạnh thì không xác minh được con bé đang ở đâu, mà vừa mới nói chuyện được mấy câu thì cái gã xưng danh "chồng của Hạnh" đã tắt máy rồi lại tắt nguồn luôn.

Định bực bội khôn tả. Cô lục lại điện thoại xem hôm nay có lẽ hẹn với gã nào không thì không hề có ai cả, gã Long cầm đồ - dân xã hội số má ở khu này là gấu nhất thì không hẹn, vậy rốt cuộc con bé đã đi đâu?

Đất Hà Thành bao la rộng lớn, ngõ ngách nhiều khôn tả, biết Hạnh ở đâu mà tìm? Chưa kể, những chỗ thân quen hay qua lại cô đều gọi điện để hỏi thăm cả rồi. Vẫn không có tin tức gì của Hạnh, đêm đông Hà Nội giá buốt, Định đi đi lại lại trong con hẻm, hy vọng sẽ thấy Hạnh về nhà. Đứng mãi cũng mỏi chân, đêm càng khuya cảnh vật càng yên tĩnh, người đi lại chẳng có ai, thỉnh thoảng có mấy gã loè khoè ồm nhách vất vưởng, thoáng nhìn đã biết mấy gã "dẹo" đi đêm.

Định sợ, thân đàn bà con gái mà gặp phải lũ này thì coi như xác định, cô không chờ đợi nữa, bỏ lên phòng và đóng cửa đi nằm. Nhưng giấc ngủ thực sự không tìm đến, đèn phòng bật sáng choang, cô nằm im nhìn lên trần nhà, lo lắng và suy đoán xem rốt cục chuyện gì đã xảy ra.

Hạnh trước nay theo cảm nhận của Định là một cô gái ngoan, hiền lành, ít nói... đó là những gì cô thấy được khi chị em cùng sống và làm việc với nhau. Còn con người thật của Hạnh thế nào, hoàn cảnh ra sao, chưa một lần Hạnh mở lòng tâm sự. Đương nhiên, đó là quyền riêng tư của Hạnh, nếu cô bé ngại chia sẻ, Định không bao giờ miễn cưỡng.

Một cô gái ngoan thì sẽ không bị cuốn vào con đường nhơ nhớp như cô, chính vì ý nghĩ này nên Định phỏng đoán, có lẽ con bé đã bị kẻ xấu nào đó lừa gạt. Thương người như thể thương thân, xuất thân từ chốn quê nhà lam lũ, Định hiểu sâu sắc điều này, sống và tồn tại được trong xã hội đầy cạm bẫy này thật khó. Lo cho Hạnh, Định thức nguyên cả đêm, cứ chốc lát lại bấm điện thoại nhưng chỉ thấy thuê bao, 4h sáng cô soạn tin gửi đi hy vọng Hạnh đọc được...

Đêm không ngủ nhưng sang ngày mới vẫn phải đi làm bình thường, đêm ra đường hóng gió lạnh nên cổ họng Định đau rát, giọng khàn đặc, hai mắt thâm quầng, người rệu rã mệt mỏi lết đến trung tâm như thường ngày.

Hạnh về đến nhà thấy cửa khóa im lìm, đoán chị Định đi làm rồi nên cô cũng đi luôn, đến chỗ làm nói chuyện cho chị ấy yên tâm. Cô thấy có lỗi với chị quá!

Buổi sáng trời lạnh, cả là giờ hành chính, mọi người bận đi làm nên trung tâm khá vắng khách, gần như không có ai. Vào đến nơi thấy hội chị em tùm năm tùm ba tán gẫu rôm rả, thoáng nhìn không thấy chị Định, Hạnh hơi hoang mang nhưng cô vẫn hỏi mọi người:

Nay chị Định có đi làm không các chị ơi?

Nó đang trên tầng 2 kìa em, thiếu ngủ, nhìn như người mất hồn ấy!

Chị Mai người béo béo, lúc nào cũng make up lộng lẫy, trời rét mà diện cái váy ngắn cũn đang ăn hạt dẻ cất giọng đáp lời Hạnh.

Dạ, em lên tìm chị ấy!

Hai đứa ở cùng với nhau mà không đi cùng nhau à? Sao nay đến muộn thế?

Chị Mai hỏi tiếp.

Em có chút việc nên đến muộn, thôi, em lên trên đã nhé!

Ừ đi đi...

Hạnh rảo bước vào thang máy, cửa vừa mở thì anh giám đốc ở trong đi ra, thấy Hạnh, anh ta ngạc nhiên:

Này, hôm nay được nghỉ mà vẫn đến à?

Và rồi, gã chợt nhớ đến vị khách vừa gọi điện khi nãy, chỉ đích danh Hạnh phục vụ nên nói luôn:

Đây, tiền công tối qua nhé. Nhân 3 đấy, anh giữ lời chưa?

Em xin!

Ừm. Mà này, đã đến rồi hay là ở lại làm luôn đi, lại có khách vip chỉ định cô đấy, nếu được anh lại trả công nhân 3 lần như tối qua, chịu không?

Nghe bảo khách vip Hạnh liền sợ hãi, mới gặp lại Dương xong, anh ấy dường như không vui khi biết cô làm việc ở đây. May mắn vị khách vip hôm qua là Dương, đúng như anh ấy nói... chứ nếu là người khác... e là... nghĩ vậy, cô từ chối:

Thôi, em mệt lắm anh ơi.

Tiền ham thật đấy nhưng em chịu thôi, nay vắng khách, anh nói các chị ở dưới nhà làm cũng được.

Anh giám đốc tiu nghiú:

Nhưng mà họ cứ chọn cô thì anh biết làm sao?

Em chịu thôi, em không đi được đâu!

Hạnh thẳng thừng từ chối và đóng cửa thang máy, bỏ lại vẻ mặt nặng như mâm của tay giám đốc:

Bỏ mẹ, con này nó chê tiền các ông ạ?

Mấy nữa còn mồm mép chả có ma nào gọi ấy, ở đó mà sĩ!

Nói rồi gã lật đật đi ra quày tư vấn.

Lên tầng 2, Hạnh chạy thẳng đến phòng nghỉ, cửa phòng vừa hé mở cô đã thấy bóng người đang nằm ở sofa, không ai khác, người ấy là chị Định, nghĩ chuyện đêm qua không về để chị ấy lo lắng, Hạnh ngại quá. Khẽ bước chân sợ chị giật mình, Hạnh rón rén đi vào, nào ngờ chưa đi được ba bước chị ấy đã mở mắt ra nhìn. Rồi ngay lập tức chị ngồi phắt dậy, hai mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ nhưng tinh thần tỉnh táo như không.

Hạnh, em đi đâu đấy? Đứa nào bắt nạt em à?

Ánh mắt Định nhìn Hạnh đau đáu, thực tâm chị vẫn sợ lý do cô đi đêm không về là do mình nên mong chờ câu trả lời lắm.

Chị, em xin lỗi...

Hạnh ngập ngừng, chuyện dài dòng cô không biết phải nói sao...

Em có bị sao không? Bọn nó có đánh em không?

Hạnh lắc đầu nguây nguấy:

Không... không... em không sao cả, chị đừng lo, em vẫn bình thường đây mà...

Em không sao...

Thấy Hạnh đúng là hồng hào tươi tắn, không giống với người bị tra tấn hành hạ nên Định cũng thấy nhẹ lòng đi được chút.

Có thật không?

Thật! Em nói dối chị làm gì chứ?

Làm chị mà hết hồn... Lần sau đi đâu, làm gì phải nói với chị một câu nghe chưa?

Đêm qua chị suýt vỡ tim mà chết đấy!

Định giơ ngón tay trỏ chỉ vào trán Hạnh, cử chỉ gần gũi yêu thương. Bỗng nhiên Hạnh thấy ấm lòng, cô có chị gái thật nhưng trong 4 người chị gái, Hạnh chưa từng mở lòng chia sẻ điều gì với ai. Giây phút này, thấy chị Định quan tâm và lo lắng cho mình như vậy, cô thấy hạnh phúc quá. Không ngờ giữa xã hội rộng lớn này lại có người vì mình mà hao tâm...

Nhưng mà này? Thế mà đã đi đâu?

Chị gọi điện thoại còn có người nghe máy, lại bảo "chồng của Hạnh", eo ôi nghe chối tai không chịu được.

Nghe Định kể Hạnh giật mình, tối qua cô ở cùng Dương, lẽ nào... là anh ấy đã nghe điện thoại thay cô sao? Lại nói luyên thuyên gì nữa đây... trời ơi, xấu hổ quá. Cô chột dạ hỏi lại:

Anh ấy còn nói gì nữa không ạ?

Á à.. chết nhá, lộ nhá, tối qua đi chơi với trai luôn?

Chị Định phán câu xanh rờn, không ngờ con bé này ngày thường ngoan ngoãn nhu mì, thế nào lại khéo bắt sóng được với trai? Lại còn đi qua đêm? Định thấy hơi lạ lạ, chưa tin được.

Chị này... nói to thế?

Định nói quá đúng, Hạnh không chối cãi được mà nói thực cô cũng không có ý định chối cãi điều gì, chỉ là chị ấy nói hơi to, sợ mọi người nghe thấy lại cười chê..

Có cái đéo gì mà phải sợ? Mà cứ nói đi... gồm nữa, ở cái chỗ này có con nào mà chưa nằm ngửa cho bọn đàn ông nó húp tao chỉ chui đầu xuống đất!!

Không những không nói nhỏ đi mà Định còn hung hăng nói to hơn, Ngỡ khí vô cùng mạnh mẽ, Hạnh hốt hoảng chạy ra chốt cửa phòng, về mặt tái đi vì ngại.

Làm sao? Mà đi cả đêm rồi thì giấu chị thế đéo nào được?

Nói đi, mới quen thằng nào à? Nó đẹp trai không? Chắc quen lâu rồi chứ mới quen làm gì dám đi qua đêm với nó?

Định hỏi dồn dập, không ngừng tò mò và suy luận, bởi nơi này thực sự không trong sạch gì, Định quá hiểu điều đó, hơn nữa, bản thân cô cũng đã nhớ nhớp quá nhiều. Định không biết quá khứ của Hạnh ra sao nên lúc này vội vàng kết luận, có lẽ khách đến massage và tán tỉnh Hạnh. Con người mà, ai chẳng có cảm giác yêu đương, hoặc ít ra là vì Tiền....

Không phải thế... không phải như chị nghĩ đâu.

Hạnh e dè thanh minh.

Thế như nào? Gớm mà làm chị sốt ruột quá cơ, kể đi xem nào, khách mà đến là đéo có thời gian tán gẫu nữa đâu.

Mà chị bảo, phải cẩn thận, dính phải thằng nào nó có vợ rồi thì né né ra, đừng thân thiết quá không thì ăn LoL cả lũ đấy.

Chị này... cứ xuyên tạc đi đâu thế? Em có cặp kè với chồng ai đâu?

Thế làm sao?

Định ngơ ngác chẳng hiểu gì. Cứ tưởng ở cái chốn này thì toàn ông có vợ ham của lạ ghé tới... mà con bé cứ nhất mực nói không phải? Vậy là sao nhỉ??

Cuộc trò chuyện đang hồi cam go thì gã giám đốc gọi réo cả Hạnh, cả Định đi xuống dưới, lý do là có khách Vip đòi chỉ định tên người làm.

Thôi, để tối về em kể chuyện cho chị nghe, chuyện dài lắm chị ạ.

Nhớ kể đấy nhé.

Vâng.

Định vội vã bỏ xuống dưới, Hạnh cũng đi theo, hôm nay cô được sếp cho nghỉ, đến gặp chị Định tí rồi về thôi. Cả hai bỏ đi xuống tầng 1, ra đến quầy lễ tân thì Hạnh chết điếng, thì ra vị khách đòi chỉ định nhân viên chăm sóc dịch vụ Vip ấy chính là Dương. Người đàn ông cao 1m80 đứng hiên ngang giữa nhà, chiếc áo khoác da màu nâu nện nã, đôi boots cùng màu càng tô điểm thêm sự lịch lãm của anh. Cặp kính cùng tông màu áo càng làm tôn lên nước da trắng trẻo của anh, bờ môi hơi mím lại, kiên nhẫn chờ đợi nhân viên còn thiếu có mặt. Anh biết Hạnh hôm nay không có ở đây, vì khi gọi điện thoại tay giám đốc có nói thế. Nhưng hỏi han nhân viên trước mặt một hồi thì biết Hạnh ở cùng cô gái tên Định, bởi vậy anh cố chờ thêm, muốn gặp cô gái ấy để kiếm thêm thông tin.

Anh ấy tìm đến tận nơi này để làm gì chứ? Hạnh rụt rè, cảm giác mừng rỡ xen lẫn hạnh phúc? Nhẽ vì không thấy cô nên đến để tìm cô sao? Sự nổi bật của người đàn ông này khiến bất cứ cô nhân viên nào ngồi đó cũng thầm khao khát, hy vọng anh ta chỉ định mình, dù chỉ một ngày thôi mà được ở bên người đó... chắc thích lắm. Ánh mắt cô nào cũng lúng liếng đưa tình, chờ đợi sự lựa chọn của khách.

Hạnh ngập ngừng không chịu đi tiếp khiến Định ngạc nhiên:

Này, đi nhanh lên không lại bị mắng bây giờ?

Mồm chị Định cứ bô bô, ngay khi câu ấy vừa nói ra thì tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người, Đặc biệt là Dương, khóe miệng anh mấp máy ngay lúc đó, ánh mắt thì sáng lên vì không ngờ Hạnh có mặt ở đây. May quá, cơ hội của anh vẫn còn... tuy nhiên, nơi này không phải chỗ để thể hiện tình cảm, anh kiên nhẫn quan sát xem Hạnh sẽ làm gì?

Sợ mọi người chú ý, Hạnh cup mi mắt nhìn xuống dưới, không ngừng đầu lên, cô không ngại với mọi người mà lúc ấy, bỗng nhiên cô thấy ngại với Dương, cảm giác như không gian này để anh và cô ra mắt vậy... hồi hộp, hihi.. khó tả nhưng cô thích lắm. Người đàn ông đó là của cô mà thôi!!

Nói chuyện qua điện thoại thì gã giám đốc cứ xưng hô em-anh với Dương ngọt lịm, ai dè gặp ở ngoài, Dương còn trẻ hơn hẳn gấp mấy lần. Bỗng nhiên thấy ngại, gã lại đổi xưng hô:

Đây, nhân viên có đủ cả đây rồi, cậu xem ưng người nào thì chọn!!

Các cô gái ai cũng hy vọng mình được chọn nên dáo dác xì xào bàn tán, Riêng Hạnh và Định im lặng, Hạnh im lặng là đương nhiên, vì kết quả như thế nào chỉ cô và Dương biết rõ. Còn Định, Từ lúc Hạnh ngập ngừng dừng lại và giây phút thấy Dương, Định cứ ngờ ngợ... cô cảm giác người này đến là để tìm Hạnh. Dù không có chứng cứ nhưng linh tính mách bảo thế.

Dương vẫn đeo kính nên không ai biết được ánh mắt của anh nhằm vào ai, suy nghĩ một lát anh nói:

Hôm nay tôi sẽ bao trọn cái trung tâm này, tôi không chọn ai cả, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi.

Còn nữa, tính giá với tất cả mọi người đều là dịch vụ VIP.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm miệng, như không tin vào lời Dương vừa nói ra, gã giám đốc lặp bặp:

Cậu... cậu vừa nói cái gì?

Tôi bao toàn bộ!

Nói rồi anh đưa ra trước mặt một thẻ tín dụng.

Quẹt thẻ đi!!

Gã giám đốc lặp bặp nhận lấy thẻ, vẫn không tin được vị khách hào phóng đang ném tiền qua cửa sổ thế này... Hạnh cũng ngạc nhiên, không hiểu vì sao Dương lại làm thế. Cuối cùng, Trước khi ra về, Dương nói:

Ai là Định?

Định ngỡ ngàng:

Là... em... em ạ!

Cô đi cùng với Hạnh, đi theo tôi nhé!

Ơ.. ơ... vâng vâng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đích thị Dương và Hạnh quen biết nhau, Định quay sang nói với Hạnh:

Ghê nhá!!

Ba người bỏ ra ngoài, mọi người ở trong bàn tán xôn xao vì vị khách đặc biệt, bao toàn bộ trung tâm và gọi đi hai cô gái? Thật không thể tin được...

Dương làm thế ngụ ý cũng là muốn cảm ơn tay giám đốc. Nhờ hẳn chỉ đạo nên tối qua anh mới gặp được Hạnh, ngoài ra, nơi này đông người, anh không muốn mọi người biết chuyện rồi xuyên tạc đi quá xa, cứ để cho mọi thứ mập mờ như một hình thức giải trí....

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 65

Ngồi vào taxi, Hạnh vẫn còn hồi hộp, một cảm giác vui vui vì Dương đến, sự hào phóng của anh khiến mọi người ngưỡng mộ, đặc biệt là cô. Dương ngồi ghế trước ngang hàng với anh tài xế, Định và Hạnh ngồi phía sau, lúc này Định tò mò vô cùng, bỗng nhiên được nghỉ làm, sướng rơn... hihi, nhưng không biết là Dương sẽ dẫn hai cô đi đâu, tò mò về Hạnh, cả về anh chàng này quá, không nhịn được, Định mở điện thoại ra nhắn tin với Hạnh.

Đi đâu đấy?

Hạnh đọc xong phì cười, giành lấy điện thoại từ tay Định rồi đáp lại:

Em cũng không biết!

Cô thật thà vì thú thực chẳng biết kế hoạch của Dương là gì.

Chị không tin, làm sao mà cua được thằng ngon thế? Đéo chia cho chị miếng?

Định cợt nhả chứ không có ý đồ gì cả.

Hihi... Hạnh cười trừ, đúng là "ngon" thật nhưng có phải dễ bề đã ăn được đâu, bao nhiêu thời gian sóng gió... Cô không biết nói sao cho chị ấy hiểu vì chuyện dài dòng quá, Định sốt ruột lại nhắn:

Quen lâu chưa?

Dạ, mấy năm rồi chị!

Đù... Mịe trai ngon vậy mà không ôm? Bỏ lên đây đi massage ăn cứ à?

Định ngỡ ngàng, không tin nổi cha đẹp trai kia quen Hạnh mấy năm ròn... Cũng không phủ nhận được vì quả thực Hạnh rất xinh, ở cô bé đáng vẻ ngây thơ đến trong veo, toát lên khí chất của gái nhà lành. Đàn bà còn cảm nhận được điều đó, huống chi cha Dương? Ông mê là phải rồi... Có điều, đẹp trai mà tính khó ưa bỏ mịe, tối qua gọi điện hỏi mãi không chịu trả lời, chưa kể tắt nguồn vô cớ nữa. Làm cả đêm cô lo lắng không yên... hừmm, thù chuyện cũ, Định vờ bực dọc nói luôn thành tiếng, cố ý bóng gió cho Dương nghe thấy:

Chị mệt muốn chết luôn, tối qua gọi cho em không được, ai đó còn nói "chồng của Hạnh", suýt hết hồn...

Lang thang dưới ngõ mấy giờ đồng hồ chỉ sợ có thằng cha nào nó "dẹo" cho nhát thì xong đời...

Hạnh thấy Định nói to thì ngỡ ngàng, vốn là hôm qua cô theo trai thật, có anh tài xế là người ngoài nên cô xấu hổ, bấu bấu tay chị Định, ý nói chị nên tế nhị chút nhưng Định thì không, hihi đang tức quá mà, phải xử đẹp chứ. Dương nghe thấy cả, lúc này nghĩ lại thấy đêm qua đúng là hơi quá đáng. Cũng bởi anh không biết Hạnh thời gian qua sống thế nào nên vậy... ngập ngừng một lát, Dương nói:

Giờ đi ăn thì có được không nhỉ? Hay vẫn còn sớm?

Một câu nói vu vơ không đúng trọng tâm nhưng Định rất nhiệt tình hưởng ứng vì sáng nay cô chưa ăn gì. Hí hí, Hạnh cũng vậy, cô khá ưng đề nghị này. Đi với đại gia thì mọi chuyện khỏi nghĩ đi, chuyện bực dọc tan biến ngay thoáng chốc, Định nói:

Gần SVĐ có nhà hàng ăn khá ổn, đến đó đi anh!

Dương mỉm cười khe khẽ, tâm lý chị em ngoài ăn uống và mua sắm ra thì không có lý do gì khác có thể lấy lòng dễ hơn.

Cho chúng tôi đến nhà hàng đó luôn đi!

Dương nói với anh tài xế. Từ đầu đến cuối Hạnh chỉ im lặng, mỉm cười, rồi thỉnh thoảng lại lén nhìn Dương, anh xuất hiện ở đâu là chỗ đó trái tim cô chộn rộn, không thể nào đập bình thường được. Qua gương chiếu hậu, thỉnh thoảng Dương cũng lén nhìn Hạnh ở ghế sau, thấy vẻ mặt tươi tắn ấy anh cũng mừng. Tuy nhiên, có mặt người ngoài, vẫn nên là giữ gìn khoảng cách, một lần thái quá tại công ty (Dương mí Hạnh húp nhau) đã gây ra hiểu lầm tai hại.. nên bây giờ anh thận trọng lắm.

Ngồi vào phòng ăn dành cho khách Vip, bàn ăn ngập tràn sơn hào hải vị, những loại chén đĩa bày biện kiểu cách như vương công quý tộc, Hạnh và Định chỉ nhìn thôi cũng thấy hoa mắt. Thú thực, đây là lần đầu tiên hai cô được thưởng thức bữa tiệc sang trọng thế này... tiếc là, quá nhiều món mà chỉ có ba người ăn.

Hihi, cơ mà không sao, ít người càng vui, càng thoải mái. Hạnh bẽn lẽn, không hiểu sao ngồi bên Dương cô cứ thấy ngại ngại, ăn uống thỏ thẻ như đang hẹn hò. Nghĩ đến việc cô đang mang thai, Dương liền kết luận: có lẽ vì có thai nên nhu cầu ăn của cô ấy không được dễ chịu cho lắm... chứ anh không nghĩ là cô ngại.

Dương tự tay bóc tôm, cua bỏ vào bát Hạnh, đặc biệt dặn dò:

Em ăn nhiều hải sản vào... hải sản lắm canxi, tốt cho em bé đấy, anh đọc báo thấy họ nói vậy.

Hạnh cảm động thực sự, cứ đờ người ra nhìn anh tỉ mỉ gỡ thịt từ càng cua, còn Định thì há hốc mồm, anh ấy vừa nói gì vậy? Tốt cho em bé sao? Ai có em bé? Là Hạnh sao? Không thể tin được? Rốt cục là sao chứ? Con bé Hạnh có thai? Ở với nó mấy tháng rồi sao cô không biết? Rồi tự nhiên ở

đâu ra xuất hiện một ông tướng cao to đẹp trai, giàu thấy ớn? Chờ... chờ... thực sự không hiểu gì luôn..

Ăn nhiều vào con mới lớn được chứ?

Nhìn anh làm gì?

Thấy Hạnh cứ nhìn mình chăm chú, Dương phải nhắc nhở. Mà cũng nhờ câu nói ấy, Định khẳng định chắc cú:

Hạnh đang mang thai, là sự thật!!

Hạnh, mày giấu chị đến bao giờ nữa?

Lúc này Định mới ngừng ăn và quay sang hỏi Hạnh. Liên kết lại mọi thứ với nhau, bây giờ cô mới ngộ ra rằng, thì ra thỉnh thoảng nó hay nôn ọe, hay đau bụng thất thường... bỏ mịe, thế mà không nghĩ ra. Chắc hai đứa giận đối nhau gì đó nên con bé bỏ đi cũng nên...

Em giấu gì cơ?

Hạnh ngỡ ngác, cô cảm giác như không gian chỉ có mình cô với Dương nên không để tâm đến những lời nói của anh chứa đựng ý tứ.

Còn định giấu nữa à? Máy tháng rồi?

Nghe câu máy tháng Hạnh bừng tỉnh, cô chột dạ:

Sao... sao... chị biết?

Thì anh ấy vừa nói đó thôi, ăn cái gì mà canxi cả tốt cho em bé...

Ở đây có ba người, chị không có chữa rồi, ngoài mày ra... không lẽ anh ấy?

Định nói rồi nhìn về phía Dương, chắc chắn anh không thể mang thai được rồi. Hạnh làm sao chối cãi được? Định hỏi xong thì Dương cũng hơi ngạc nhiên, nghĩ hai chị em ở với nhau lâu vậy rồi thì chắc chắn chuyện cái thai cũng không giấu giếm gì. Chia sẻ với nhau hàng ngày, nào ngờ... Hạnh lại kín tiếng như vậy? Hạnh bối rối. Cô đành khai nhận:

Khoảng 3 tháng hơn 1 chút chị ạ!

Cô đặt đĩa xuống bàn rồi nhấp miệng ly nước ngọt.

Chị phục mày luôn đấy, kín còn hơn cả thám tử nữa? Thề luôn là sống với nhau mấy tháng mà chị không biết mày có chửa luôn, vô tư luôn vậy đó...

Gì mà kinh vậy chứ?

Mà anh làm gì để nó giận nó bỏ đi lâu vậy? May mà gặp em chứ gặp đứa khác thì sống ở cái đất Hà thành này không dễ dàng gì đâu anh...

Định nói một hồi rồi quay sang nói với Dương, cô không phải hạng người cao sang tốt đẹp gì cả nhưng ít nhất, giữa chị em với nhau vẫn là tình cảm chân thành, thực sự quan tâm và lo lắng.

Ừ. Lỗi của anh, là anh sai.

Cảm ơn em thời gian qua đã giúp đỡ cho Hạnh...

Nói với Định nhưng ánh mắt Dương cứ nhìn vào Hạnh đăm đõi, Định cười thầm trong lòng, giây phút ấy cô thoáng xuất hiện nỗi ghen tỵ, thực sự. Nói không ghen là sai, vì phụ nữ mà, ai chẳng muốn được yêu thương, nhiều hơn thì không biết nhưng đẹp trai, tài giỏi lại hết mực vì người mình yêu như thế... thì ai mà chẳng động lòng???

Thôi, mọi người ăn đi, em đói quá rồi!!

Hạnh nhanh chóng đảo sang đề tài ăn uống, mọi chuyện cũng đã qua đi, hy vọng lần tái ngộ này đôi bên sẽ không có lý do nào để chia cách được nữa.

Bữa ăn ngày hôm ấy kéo dài khá lâu, Hạnh, Dương và Định đã thu hẹp lại khoảng cách bằng những câu chuyện, những lời tâm sự. Cả ba người không ngại ngần mà đem chuyện quá khứ ra kể lể, câu chuyện tình yêu đầy sóng gió và ngang trái của Hạnh và Dương làm cho Định ngưỡng mộ thực sự. Người đàn ông này si mê bất chấp, đem lòng tương tư cô gái đáng thương đó mà không cần lý do, thời gian dần trôi, tình cảm càng thắm, đến giây phút hiện tại, chắc chắn không có gì có thể chia cắt được họ nữa rồi.

Đồng cảm và thấu hiểu cho Định, một cô gái mạnh mẽ và quyết đoán, bên cạnh đó cũng rất đáng thương. Người con gái nào mà chẳng mềm yếu? Chỉ là hoàn cảnh bắt buộc họ phải che giấu cái yếu mềm ấy đi mà thôi... Thanh xuân có hạn nhưng lại phải đánh đổi thanh xuân của mình để giành lại sự yên bình cho gia đình và người thân? Sự hy sinh ấy, ai có thể thấu hiểu được?

Chuyến này, Hạnh nhất định trở về, đó là đương nhiên. Dương đã đưa ra một lời mời dành cho Định, mời cô về công ty làm việc với tư cách nhân viên chuyên phục vụ đồ uống, giải khát cho mọi người. Một công việc tương đối nhàn hạ, thứ nhất là để giải thoát cho Định khỏi cuộc sống dưới vũng bùn lầy này, thứ hai cũng muốn mở ra cho cô cuộc sống mới, tìm đến niềm vui và tình yêu thực sự cho bản thân....cũng là một lời cảm ơn chân thành vì tình cảm tốt đẹp hiếm có giữa xã hội đầy rẫy cạm bẫy này.

Rời khỏi nhà hàng vào đầu giờ chiều, không hỏi ý kiến của Hạnh, Dương chủ động đưa cô đến bệnh viện để khám thai. Đứa nhỏ chính là niềm vui, niềm hạnh phúc của anh, tình yêu của anh và Hạnh đã có kết quả. Mới biết tin vào đêm qua nên anh rất hồi hộp và mong ngóng, muốn đưa cô đi gặp bác sỹ để kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cả hai mẹ con. Sợ rằng thời gian

qua xa vắng, với tính cách của Hạnh, cô không quan tâm đến ăn uống thì con sẽ thiếu chất.

Cái thai đã được 14 tuần, bác sỹ nói 90% là con trai, Dương mừng rỡ khôn xiết. Mồm miệng vẫn nói gái trai không quan trọng gì, con mình thì mình yêu thương nhưng thú thực lúc nghe bác sỹ nói khả năng cao là con trai... niềm vui của anh nhân lên gấp đôi. Bố mẹ chỉ có mình Dương, nếu Hạnh đẻ con trai đầu lòng, tương lai đứa nhỏ sẽ kế nghiệp cha, thừa kế và phát triển cơ nghiệp lớn lao này.

Nhìn lên màn hình máy tính, thấy hình hài đứa nhỏ động đậy, cánh tay bé xíu đưa lên trước mặt... Dương xúc động biết bao, lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm nhận được ý nghĩa của tình phụ-tử, cảm giác mình được làm cha... khiến ý chí và trách nhiệm trong anh thôi thúc mãnh liệt. Bây giờ không đơn thuần là vì mình, vì người mình yêu... mà còn vì đứa con máu mủ do mình sinh ra nữa. Cảm giác thiêng liêng và trân quý biết bao, miên man suy nghĩ mà nước mắt anh trực trào. Khi người đàn ông họ rơi lệ... chính là khoảnh khắc họ cảm thấy tổn thương nhất, đớn đau và gục ngã nhất,... còn với anh, lúc này chính là phút giây hạnh phúc nhất, từng nhịp tim của con cũng làm anh vui sướng. Con yêu, bố nhất định bảo vệ cho con và mẹ...!!

Rất may là tình hình sức khỏe của Hạnh rất tốt, mọi chỉ số trong thai kỳ đều đạt ngưỡng ổn định, tuy nhiên Dương vẫn không yên tâm lắm, anh yêu cầu bác sỹ kê đơn riêng và mua đủ các loại thuốc bổ cho mẹ bầu để cô bổ sung thêm.. với hy vọng con yêu khỏe mạnh và mau lớn. Sự quan tâm ấy khiến Hạnh cảm giác mình như bà hoàng, đánh đổi bao tháng ngày lạc lõng, sợ hãi và đau khổ để được hưởng thụ giây phút này... thực sự rất xứng đáng.

Nghĩ lại, cô thấy mình thật tàn nhẫn, chỉ vì sự hiếu lăm không có căn cứ mà suýt nữa đã làm việc trời đất không dung thứ. May mắn là cô chưa hành

động ngu ngốc, nếu không, ngày hôm nay đối diện với Dương, e là, cô chẳng còn đủ dũng khí nữa....

Trung tâm massage, nơi mà Hạnh và Định đang làm việc là một tổ chức làm ăn tư nhân, chính vì vậy nhân viên đến và đi cũng tương đối thoải mái, không câu nệ như làm việc nhà nước. Tuy nhiên, khi biết tin Hạnh và Định xin nghỉ làm cũng khiến cho mọi người ngạc nhiên không ít. Vì số đông họ đều hiểu rằng, cái nghề mà họ đang làm rất "nhơ", thường xuyên va chạm và tiếp xúc. Chẳng mấy ai mà từ bỏ được thành công, vì nó dễ kiếm tiền, đổi nghề thì khó, kiếm được đồng tiền càng chật vật hơn...

Và ngạc nhiên hơn cả vẫn là gã giám đốc trung tâm, cặp kè với Định cũng mấy năm trời, một nhân tình trong bóng tối, có thể mọi người đều biết cả nhưng cố làm lơ như không thấy gì... Định không nợ nần gì hắn nữa, tuy nhiên, mất đi một bạn "tình" khiến hắn hơi tiếc tiếc, ngậm ngùi gật đầu cho cô gái rời khỏi nơi đây...

Trở về căn hộ ở khu chung cư, lần đầu tiên đến ở khu nhà cao cấp như vậy ĐỊNH cũng trầm trồ ngưỡng mộ không kém gì Hạnh lần đầu tiên đến đây. Nhưng vì biết được sự giàu có và chịu chi của Dương nên cô không nghĩ nhiều, tò mò quan sát từng tí một. Thành phố này không rộng lớn như Hà Thành song mức sống của khu dân cư cao cấp này cũng chẳng hề kém cạnh.

Cánh cửa nhà vừa mở ra, ký ức ngày nào ùa về, Hạnh tần ngần nhớ lại chuyện cũ, mới đây thôi mà có biết bao chuyện đã xảy đến... thật không thể ngờ được, cô cứ nghĩ lần đó rời khỏi sẽ không có lần trở lại nữa. Nào ngờ, đúng là duyên phận, ông trời đã xe duyên cho cô gặp anh, trốn tránh cỡ nào cũng không thoát khỏi vòng tay của người đàn ông ấy.

Mùi hương nước hoa quen thuộc xông lên mũi, dịu nhẹ và êm ái, mọi thứ trong nhà không có gì thay đổi. Vẫn ngăn nắp giống ngày cô đi, có vẻ trong lúc cô không ở đây, Dương vẫn cho người đến dọn dẹp thì phải, đâu đó

trong căn phòng có mùi nước lau sàn, đặc biệt trên bàn có bình hoa tươi, trên bàn ăn trong phòng bếp cũng có. Những thứ này là anh đặc biệt chuẩn bị để chào đón hai mẹ con cô sao? Hạnh phúc, thực sự hạnh phúc quá...
ngắm nghĩa căn hộ một lượt mà nước mắt tràn mi từ khi nào chẳng hay?

Từ nay em đừng đi đâu nữa nhé!

Khẽ ôm Hạnh từ phía sau, Dương nhẹ nhàng hôn lên tóc và nói.

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 66

Căn hộ này vốn dĩ là của Hạnh, đây chính là tâm ý của Dương dành riêng cho cô, dẫn Định về ở chung với Hạnh, Dương hoàn toàn tán đồng ý kiến, bởi anh thường xuyên phải đi công tác. Ít có thời gian ở bên Hạnh, có Định sống cùng Dương yên tâm hơn. Vì Hạnh đang mang thai, nếu có chuyện gì còn có thể nhờ cậy vào cô ấy. Chưa kể, căn hộ này khá rộng rãi, phòng ốc thoải mái cho cả 4, 5 người nên chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện riêng tư của ai.

Đưa Hạnh và Định về nhà ổn định đâu đấy Dương phải về công ty ngay, không có thư ký riêng nên lúc nào anh cũng bận rộn. Choáng ngợp trước không gian đẹp đẽ và sang trọng thế này, Định trầm trồ:

Hạnh ơi, đây là mơ à? Chị không tin được đâu... Nhẽ chị trúng số hay gì mà ông trời cho chị gặp may thế?

Hí hí...

Hạnh cười khúc khích khi nghe Định nói lời thật lòng, quả đúng vậy, lần đầu đến đây cô cũng có cảm giác giống chị ấy, những con người xuất thân tầm thường như cô thì sao có thể mơ đến nơi đẹp đẽ thế này? Nếu có, chắc chỉ là mơ mà thôi.. Vậy mà, điều không tưởng ấy lại trở thành sự thật, chỉ biết ngậm ngùi cảm tạ ông trời "Sống không thẹn với lòng mình thì ắt có hậu về sau"...

May đúng là cao số! Chị chưa gặp ai như may luôn, bao lần chết hụt, chưa kể bao lần suýt trở thành "mồi nhậu" cho mấy cha biến thái,.. thế mà vẫn bình yên vô sự! Chị nể vô cùng, bái phục, bái phục!!

Định vừa nói vừa chắp tay pha trà, thú thực trong lời nói ấy ý tứ cũng 8,9 phần là ngưỡng mộ Hạnh. Một cô gái có tuổi thơ không mấy đẹp đẽ, tuy vậy vẫn kiên cường sống tốt mỗi ngày, không than vãn, không đổ lỗi cho số phận...

Chị cứ quá lời, là em may mắn thôi chứ nếu cuộc đời đẩy đưa đến đâu thì có lẽ em cũng phải chịu.... Cường cầu sao được hả chị?

Ừm... đời đâu ai biết trước được điều gì đâu nhỉ? Vợ vẫn dăm ba bữa nữa chị cũng gặp được anh đại gia giống mày, hihi, lúc ấy cuộc đời lại nở hoa luôn chứ lì...

Căn nhà vui vẻ, ngập tràn tiếng cười đùa rôm rả của hai cô gái, khoảnh khắc này đánh đổi biết bao nhiêu nỗi đau, bao giọt nước mắt....

Dương về tổng công ty ba ngày sau mới quay lại, Hạnh đang có thai, vốn dĩ không muốn để cô đi làm nhưng chị Định chân ướt chân ráo về đây, chưa quen với nề nếp công sở. Cô muốn đi làm để có gì còn giúp đỡ chị ấy, chưa kể, ở nhà một mình cũng chán, tìm niềm vui trong công việc vẫn là đúng đắn hơn. Nhưng bây giờ khác trước đây, Hạnh sẽ không làm việc cùng với mọi người nữa mà đặc biệt làm việc riêng lẻ trên phòng của sếp. Với cương vị là thư ký riêng, Hạnh thích làm gì tùy ý trong phòng của anh thì làm, công việc anh gửi qua mail nếu mệt thì vào phòng nghỉ, buồn chán thì làm. Cốt là để cô được vui vẻ và thoải mái, lượng công việc gần như anh đã giải quyết đến 90%. Hàng ngày chị chị em em đi làm ríu rít vui tươi lắm... Dương vì vậy mà cũng chuyên tâm vào công việc hơn, áp lực đè nén xuống một nửa so với trước đây.

....

Lại nói về Khánh - cậu bạn trai cũ của Hạnh. Sau lần tranh luận cãi vã xung đột ấy, vì thẹn nên Khánh không dám liên lạc cho Hạnh nữa. Thực lòng mà nói, lúc ấy do bị bóc mẽ nên tính khí cực căng trở dậy và vô tình

thốt ra những lời lẽ tổn thương Hạnh... chứ Khánh không nghĩ cô là người như thế. Bởi yêu nhau lâu nên tính cách cô thế nào Khánh cũng hiểu khá rõ, ngay anh Toàn cũng thế, anh em quý nhau tình cảm rất chân thành. Ở cô gái ấy, khi nghĩ đến Khánh luôn thấy ấm áp, vui tươi, cô là người nhẹ nhàng, giản dị nhưng không kém phần tinh tế. Không phải tuýp người ham mê hư danh, vật chất thái quá... Nhưng đàn ông mà, ai mà không có lòng tham? Đặc thù nghề nghiệp nay đây mai đó, rong ruổi ngày tháng với những cung đường dài, e là, trái tim người đàn ông khó bề giữ vẹn được câu thề...

Linh Đan chính là một điển hình. Phụ nữ đẹp, ai cũng thích. Nếu không thích chỉ có bê đê... Khánh cũng không ngoại lệ. Ngay lần gặp gỡ đầu tiên anh đã đem lòng khao khát người con gái ấy, dáng vẻ mỹ lệ yêu kiều khiến dục vọng sục sôi ham muốn có được, Khánh si mê đến bên Linh Đan mục đích ban đầu là tình dục, không phải tình yêu. Tuy vậy, cô ấy không đơn thuần như Khánh tưởng tượng, ngược lại, Khánh mới chính là người đáng thương trong mối tình chớp nhoáng này.

Linh Đan thuộc tuýp người mạnh mẽ, ưa sự dẫn dắt và điều phối cảm xúc của người khác, với sự tự tin về vẻ đẹp của mình, cô luôn muốn những người đàn ông bước qua đời cô đều phải nghe lời. Nếu không, cô bắt phải nghe lời. Không phủ nhận anh chàng KHÁNH mềm miệng cũng khéo, ngoại hình không tệ, chưa kể khoản chẵn gói cũng hợp nhau, Linh Đan cũng thích thích anh chàng này. Tuy vậy, đôi ba lần Khánh về Bắc, mỗi lần nghe điện thoại anh luôn úp mở, rụt rè và né tránh... đã khiến cô nghi ngờ. Giác quan của người phụ nữ rất nhạy cảm, chỉ cần người đàn ông mà họ thích có biểu hiện gì khác thường họ đều cảm nhận được ngay.

Lần ấy Khánh đi chơi với Hạnh, nói chuyện điện thoại cứ mập mờ, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Linh Đan chơi đòn hiểm, cô nói mình có thai. Khánh lạng người, chẳng biết nên vui hay buồn? Đứng giữa lựa chọn một bên là cô gái đẹp như hoa, bông hoa rục rờ yêu kiều... và một bên là cô gái

đẹp, nhưng cái đẹp ấy giản dị. Khi bóc mẽ HẠNH xong anh buồn bực chẳng thiết tha gì, dầu sao, tán tỉnh Hạnh cũng mất quãng thời gian khá dài, dày công săn đón và hao tổn tâm tư. Tình cảm không phải ngày một ngày hai, nên lúc ấy thực sự anh rất buồn. Nhưng lời đã trót nói ra thì sao rút lại được?

Chưa kể ngay sau đó lại đụng độ với thằng cha cao to như diễn viên, vào đồn CA ngồi nguyên đêm, điện thoại bị tịch thu... Linh Đan không liên lạc được càng tăng thêm phần cay cú. Mấy ngày sau, khi đáp chuyến xe vào đến Sài Gòn, Khánh chủ động đến nhà xin lỗi nhưng Linh Đan không tiếp đón. Dù yêu Linh Đan không nhiều bằng Hạnh, nhưng nghĩ đến chuyện cô ấy có thai với mình, Khánh kiên nhẫn chờ đợi ở bên ngoài, xuống nước để xin lỗi. Chuyện đã rồi, chẳng nên duyên được với Hạnh âu cũng là do duyên số, dù sao thì với Linh Đan, cô ấy có thai rồi, tình cảm chưa nhiều nhưng sau này cả hai sẽ cùng nhau cố gắng, vun đắp thêm tình cảm.

Chờ mãi từ trưa đến quá chiều, Khánh mệt lả ngủ thiếp đi trên ghế đá trước cổng, đến khi nghe tiếng mở cửa két két thì anh giật mình. Linh Đan ở bên trong đi ra, bên cạnh là một người đàn ông khá bảnh bao, cánh tay bên trái sẫm trở kín hết cả, hai người tình tứ âu yếm vô cùng. Khánh rụng rời chân tay, chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra được biểu hiện ấy là gì?

Anh đã bị đá không thương tiếc, ngay khi vừa mở cửa ra Linh Đan cũng được phen hú hồn vì sự xuất hiện của Khánh. Gọi điện không nghe tưởng đâu Khánh không đến, ai ngờ....anh ta vẫn lì lợm chờ đợi đến giờ này. Tuy nhiên, Linh Đan chẳng hề hấn gì, làm như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn ung dung nói mấy lời ngọt nhạt dành cho người đàn ông bên cạnh. Một lát, hần trèo lên con SH sáng loáng rồi phóng vụt đi.

Khánh bình tĩnh suy nghĩ rồi lững thững đến gần, nếu như trước đây, có lẽ anh sẽ thẳng tay mà tặng cho Linh Đan một cái bạt tai, nhưng nghĩ lại, anh thấy bản thân mình cũng chẳng tốt đẹp gì. Cùng lúc đó đưa hai người con gái, chưa kể với Linh Đan, chưa tìm hiểu kỹ càng đã vội vàng ném trái

cấm. Thiết nghĩ, cuộc tình chóng vánh này cũng chẳng biết tồn tại được bao lâu... nhưng nghĩ đến chuyện cái thai, Khánh áy náy nên nhẹ giọng:

Anh chờ em từ sáng giờ đây, sao không mở cửa cho anh?

Đáp lại câu nói đó là cái nhìn hình viên đạn của Linh Đan kèm theo câu nói mỉa mai:

Anh còn có thời gian để nghĩ đến tôi cơ đấy?

Anh không nghĩ đến em, đến con... thì nghĩ đến ai được?

Anh thôi đi! Ngừ đàn ông ham của lạ như anh tôi đập chết không hết, ở đó mà ảo tưởng!

Ngay trước cửa nhà nhưng Linh Đan không hề kiêng dè thể diện và lời nói của mình, thẳng thắn tranh luận với Khánh, gã trai Bắc ngậy ngô này. Nghe xong câu đó, Khánh thấy sự chịu đựng của mình đã vượt quá giới hạn, chấp nhận chờ đợi cả buổi không phải để nghe Linh Đan chế giễu và coi thường mình. Chưa kể, cô ta lại ôm ấp đàn ông ngay trước mặt anh, điều đó càng cho thấy Đan cũng là người không hề nghiêm túc như anh đã cảm nhận lâu nay.

Bốp!

Khánh vung cánh tay và tát mạnh như trời giáng ngay khi Linh Đan vừa sỉ vả mình xong, mặc kệ cô có thai thật hay không? Bị đánh bất ngờ, Linh Đan tru tréo lên:

Á.. á... thằng chó này... ĐMM... mày dám đánh tao hả thằng khốn nạn kia?

Thằng chó... thằng chó...!

Câm!!

Khánh chẳng cần sĩ diện nữa, đời người đàn ông sống đến giây phút này cũng coi như là thất bại rồi, tình cảm liên tiếp gặp tổn thương... mà lỗi cũng chính là ở sự ngu dốt của anh. Bực tức xen lẫn sự hối hận muộn màng, Khánh nói như gầm lên, Linh Đan được phen hoảng sợ nên im bật. Dầu có tình huống cỡ nào thì lúc này đàn bà con gái vẫn yếu thế, chân yếu tay mềm, nếu còn già mồm chắc chắn Khánh sẽ không nhẹ tay.

Biết Linh Đan đã khiếp sợ nên Khánh nói tiếp:

Đi vào nhà!

Linh Đan ngoan ngoãn như con cún, lẻo đẻo đi vào theo Khánh, có lẽ ngày thường quen được nghe lời cứng nựng nên khi thấy anh hung cùn, cô sợ thật sự. Đàn ông mà cùn lên chẳng lường trước được kết cục sẽ thế nào, điểm này Linh Đan khá khôn khéo, nếu không rắn được thì phải mềm thôi.

Khánh không phải đã mềm lòng mà tha thứ, có điều, giữa thanh thiên bạch nhật cãi cọ đôi co chỉ làm tăng thêm sự chú ý đối với người ngoài. Chi bằng đóng cửa bảo nhau giải quyết, xem ra, với tính cách của cô gái này... thực sự không thể nào gấn bó cả đời được. Không phải vì cãi nhau mà Khánh mới đưa ra quyết định như thế, mà ngay từ lúc chờ đợi cô dưới cổng và khoảnh khắc Linh Đan ồng ọ ôm người đàn ông sấm trố kia... anh đã mất hy vọng hoàn toàn.

Khánh ngồi xuống salon, Linh Đan đứng đối diện, tuy không cãi vã nhưng gương mặt cứ cứng cứng vẻ trác láo, thách thức. Anh cũng không vui vẻ gì, sáng giờ chưa có gì bỏ bụng nhưng còn tâm hồn nào mà ăn?

Chuyện cái thai... là thế nào? Em đã đi khám chưa?

Khánh dụ giọng, vì đứa bé không có tội tình gì cả, nếu Linh Đan không thể ở bên anh... thì con vẫn là con anh, anh vẫn sẽ có trách nhiệm với nó.

Thai nào chứ? Anh mơ hay gì?

Linh Đan đáp cộc lốc.

Khánh ngạc nhiên, không phải cô ta nói đã có thai sao? Chuyện là thế nào đây?

Vậy ý cô là gì? Đứa bé không có thực?

Khánh hỏi lại. Anh cũng hơi thất vọng, cứ ngỡ mình có đứa con rồi... nào ngờ không phải vậy, tuy nhiên trong lòng lại thoáng xuất hiện sự vui mừng. Vì nếu cô ấy không có thai, từ nay anh sẽ chấm dứt, không có ràng buộc gì nữa càng thanh thản cho đôi bên.

Tôi có thai thì anh chưa đến lượt làm bố!

Linh Đan đáp lời đầy khiêu khích.

Cô?

Khánh giận dữ, hai mắt anh trợn tròn, không ngờ cô ta lại coi thường anh đến như vậy? Đến giây phút này Khánh thực sự mới thấu hiểu được bộ mặt thật của Linh Đan. Cô ta không hề đơn giản, một cô gái làng chơi xảo quyệt và ranh mãnh nhất mà anh từng gặp. Cũng may mọi chuyện chưa đi quá xa.... nếu không thì... chắc chắc... Khánh khẽ lắc đầu, không biết tương lai sẽ còn đi về đâu nữa?

Chuyện giữa tôi và cô....chấm dứt đi!

Khánh ngậm ngùi nói. Trong thâm tâm anh day dứt vô cùng bởi sự ngu dốt và háo thắng của mình ngày ấy khi bắt gặp Linh Đan... chẳng ngờ kết cục lại thành ra thế này, dừng lại là lựa chọn sáng suốt nhất cho cả hai.

Không chấm dứt... nhẽ anh tưởng tôi yêu anh thật hay gì?

Ngay lúc tôi gọi điện mà anh đang ở bên đứa con gái nào đó... thì tôi đã xác định đá văng anh ra khỏi cuộc đời tôi rồi... đừng ảo tưởng nữa!!

Linh Đan đáp thẳng thắn, cuộc tình chóng vánh sớm nở tối tàn này chẳng còn ý nghĩa gì với cô nữa, Khánh đã không còn thú vị, đúng như anh ta mong muốn thì cả hai chẳng nên ràng buộc lẫn nhau.

Cô được lắm!.... được lắm!

Khánh cay cú, anh không ngờ có ngày lại bị một người đàn bà sỉ nhục cho thậm tệ đến vậy, một chút sĩ khí của người đàn ông cũng chẳng còn. Linh Đan đúng là quá đáng thật, song Khánh cũng tự suy nghĩ về bản thân mình,... "đi đêm lắm có ngày gặp ma", không lời từ biệt, anh đứng dậy và bỏ đi về. Chỉ trong thời gian ngắn, cả bạn gái cả bồ đều lần lượt rời bỏ anh, tâm trạng lúc này tồi tệ vô cùng.

- - -

Buổi tối hôm Laptop của Dương bị hỏng, loay hoay ở bên ngoài tìm kiếm thợ sửa đâu đấy về phòng, Nam Phong hết sức ngạc nhiên khi thấy đồ đạc của mình đặt ngay trước cửa, giữa lối ra vào. Không hiểu có chuyện gì, cậu ta ngỡ ngác:

Sao bỗng nhiên khuôn đồ đạc em ra đây vậy sếp?

Tôi sa thải cậu.

Dương nói với ngữ khí lạnh băng, mặt không biến sắc.

Vì... vì sao ạ?

Bản thân có làm điều khuất tất nên lúc này Nam Phong hơi chột dạ, miệng lắp bắp.

Cậu còn hỏi tôi sao?

Dương nhìn Phong chật vấn.

Em không hiểu mình đã phạm lỗi gì?

Nam Phong vẫn cố thanh minh.

Chuyện của Tôi và Hạnh, cậu nhúng tay vào mấy phần?

Em... em...

Phong ấp úng, trong lòng lo sợ thật sự, không biết Dương đã tìm hiểu được thông tin từ đâu.

Nuôi ong tay áo, tôi không ngờ có ngày cậu nỡ làm thế với tôi?

Dương giận dữ, anh nói như găm rú, thuận tay anh hất văng cái Lap của Nam Phong xuống dưới nền nhà, kêu cái rầm, màn hình vỡ tung tóe. Phong được phen kinh hãi, đứng im không nhúc nhích. Toàn bộ tư liệu đều nằm trong cái lap đó, chắc chắn Dương đã xem cả nên mới giận dữ như vậy. Lúc này, Phong không thanh minh nữa, lặng lẽ chấp nhận sự thật.

Là... là ý của phu nhân... bà ấy... bắt em phải làm thế!

Nam Phong lắp bắp.

Là ai đi chẳng nữa.. rốt cục cậu cũng đã nhúng tay vào chuyện của tôi, xưa nay tôi ghét nhất thứ cảm giác bị phản bội.

Cút... cút ngay đi, đừng để tôi nhìn thấy cậu thêm phút giây nào nữa...

Cúttt!

Dương gào lên, Nam Phong sợ hãi quá xin lỗi rồi rít, đặt Laptop của Dương lên bàn rồi lồm lũi kéo hành lý đi khỏi. Dương hận không thể một đao chém đôi mảnh Nam Phong ra nhưng trong lúc chờ đợi anh đã tự trấn an bản thân rất nhiều. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, tức giận quá thì người thiệt hại đầu tiên vẫn là bản thân mình. Anh hy vọng ông trời thấu được nỗi

oan ỨC của anh, thấu được tấm chân tình của mình để đem Hạnh về bên anh, những kẻ đạo đức giả ẮT sẽ nhận kết cục không ra gì!

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 67

Nam Phong được làm thư ký riêng của Dương cũng là do một tay mẹ anh nâng đỡ, mục đích cuối cùng của bà chính là kiểm soát xem Dương ngoài công chuyện làm ăn ra thì có những quan hệ xã hội ngoài luồng nào khác? Trong đó có cả những cô gái dính líu đến Dương... Vì bà ấy sợ, sự nghiệp của người đàn ông rất dễ bị đánh đổi bởi những âm mưu rẻ tiền của những cô gái ham hư vinh, qua đường thì không vấn đề gì, nhưng nếu đó là mối tình thực sự, chắc chắn phải ngăn cản.

Biết Hạnh là cô gái giản dị, bình thường, xét về mọi thứ đều chẳng có gì xứng đáng với Dương nhưng con trai bà lại hết mực yêu thương cô ấy. Dành bao tâm huyết săn đón như vậy... chuyện công ty thì không ảnh hưởng gì vì thấy Hạnh không thuộc tuýp người ham tiền bạc. Nhưng xét về gia thế và địa vị, rất tiếc, Hạnh không có điểm nào phù hợp cả. Những người không cùng đẳng cấp thì ắt không có tiếng nói chung...

Chuyện vỡ lở, Nam Phong bị bóc mẽ nên nảy làm cay cú lắm, bao nhiêu danh dự, sĩ diện đều từ đó mà tuột dốc. Bị đuổi việc bất ngờ, cậu ta lang thang đây đó, cũng tức mẹ Dương bởi bà ấy sai khiến, đến khi bại lộ bà ấy còn trở mặt, nói anh làm việc không đến nơi đến chốn thì phải chịu. Giận cũ, giận mới... nghĩ đến sự nhục nhã này, Phong âm thầm lên kế hoạch trả thù.

Đi theo Dương lâu ngày nên Phong biết khá nhiều thứ, cả cuộc sống lẫn công việc, thậm chí cả đời tư. Trần Tùng ở công ty chi nhánh lâu nay vẫn hằm hè chuyện Dương cách chức cô vợ đánh đá nhưng chưa có cơ hội trả đũa, nhân dịp bị đuổi việc, Nam Phong liên hệ với Trần Tùng, đôi bên định

chơi một ván bài giữa, hồng hạ gục Dương... hay chí ít cũng làm Dương mất thể diện.

Biết điểm yếu của Dương là yêu Hạnh, và ngay chuyện Hạnh hiểu lầm và bỏ đi cũng làm anh lao đao... Lợi dụng điều này, một hôm, Trần Tùng lên kế hoạch tổ chức tiệc rượu liên hoan công ty và tha thiết mời gọi Dương tham dự. Nam Phong phía sau tiếp sức mà không lộ diện. Từ lần chia tay thực tập sinh, Dương đã nhìn Trần Tùng bằng ánh mắt khác, cảm nhận của người làm ăn chôn thương trường rất nhạy bén... bởi vậy, khi thấy Tùng có ý mời mọc, Dương đã nêu cao cảnh giác.

Ngoài mặt anh vẫn vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ngược lại còn niềm nở chuyện trò... Một người như Trần Tùng, ngay cả một cô gái yếu đuối như Hạnh còn dày công lên kế hoạch để dạy dỗ... thì với con cá lớn như anh, chắc chắn kế sách của hắn cũng không tầm thường. Dương suy nghĩ vậy và hết sức chú ý nhất cử nhất động của hắn. Thậm chí, buổi tối lúc đi dự tiệc, Dương đặc biệt gắn camera chìm ở trước ngực, trang phục tối màu hòa cùng với sự nhấp nháng của đèn điện nên chẳng ai nghi ngờ gì cả.

Nhạc nhẽo nổi lên, đèn điện lấp lánh, các con gái uốn éo nhảy múa, vẫn như mọi lần, lên bar Dương chỉ uống rượu. Chọn một chỗ yên lặng và quan sát, mọi thứ vẫn bình thường, không có gì đặc biệt cả. Cho đến khi...

Một cô gái diện chiếc váy tông màu nude, vòng 1 hờ hững gọi mời, mái tóc dài chấm hông uốn nhẹ những làn sóng, vẻ đẹp giản dị nhưng khá cuốn hút. Nàng cầm một ly vang đỏ chủ động ngồi xuống cạnh Dương, đặc biệt trên người cô gái tỏa ra một mùi hương rất lạ. Nghe man mác thôn nữ, tinh khiết... Dương thấy cô thật đặc biệt, rồi anh nhớ tới Hạnh, nhìn cô ấy anh nghĩ tới chuyện đau buồn của bản thân. Lặng lẽ nhấp môi ánh mắt vẫn không ngừng quan sát cô gái trước mặt.

Em có thể mời anh một ly không?

Cô gái khẽ nhoén miệng cười, hơi cúi đầu ngó ý mời mọc. Với phụ nữ là phải lịch sự, chưa kể, cô gái này tương đối đặc biệt, đặc biệt vì làm anh nhớ tới Hạnh.... chứ gái đẹp ngoài xã hội anh chưa bao giờ thấy ít.

Rượu mạnh... anh không có hứng thú!

Dương lịch sự từ chối, cô gái trước mặt đúng là rất đẹp, nhưng có chỗ không bình thường... đúng vậy, bề ngoài là vẻ đẹp tinh khiết, giản dị nhưng cử chỉ của cô ấy lại có gì đó thạo đời,... Rất khó để diễn tả... nhưng Dương lo ngại, biết đâu cô ấy là một cái bẫy mà Trần Tùng ban tặng cho mình?

Không thể phủ nhận vì cô gái rất đẹp, rất cuốn hút, đàn ông ít có ai vượt qua được cửa ải mỹ nhân... Có lẽ Trần Tùng lợi dụng điểm này để gài anh hay gì?

Ánh mắt Dương ban đầu nhìn cô gái đắm đuối khiến cô tưởng anh đã cắn câu, nào ngờ... người đàn ông này khéo léo từ chối "rượu mạnh". Thực chất rượu không quá mạnh nhưng bên trong đó, chính xác đã có thuốc mê, là tự tay Trần Tùng cho vào trong. Hắn nói, nếu được Dương qua đêm, ngày mai tài khoản của cô sẽ có 50 triệu. Một cô gái bán hoa ngủ với đàn ông một đêm mà được ngần ấy tiền, chưa kể dai đẹp lông lộn đến thế.... thậm chí không có tiền cô cũng đồng ý.

Mời rượu không được thì phải đổi kế hoạch, cô nàng lân la gợi chuyện:

Em không tin là anh không uống được rượu đâu?!

Lý do để anh uống ly rượu em mời... là gì?

Dương nhấp môi ly rượu trên tay mình và hỏi lại.

Cô gái bí lời, nhất thời chỉ nhếch môi cười rồi im lặng, đúng thế, lý do gì để mời một người không quen biết cùng uống rượu nhỉ? Nhưng rồi sợ để lỡ cơ hội, cô gái nhanh miệng:

Vì em là con gái... mà anh có thấy em đẹp không?

Câu trả lời rất gây hứng thú đối với Dương. Quả thật, cô ấy rất đẹp, cái vẻ đẹp mong manh tựa hồ như vẻ đẹp sớm mai, nhìn vào ai cũng thấy dễ chịu. Nhưng Dương đã nói rồi, Gái đẹp ở ngoài kia không bao giờ là ít, chỉ đẹp thôi sẽ chẳng thuyết phục được anh. Lại nghĩ tới Trần Tùng, Dương tò mò xem hẳn sẽ dụ dỗ anh như thế nào?

Không tệ!

Câu nói ấy không phủ nhận vẻ đẹp của cô gái, cũng không hẳn là khen... nhưng cô ta nãy làm vui vẻ lắm.

Em thấy rất vui khi nói chuyện với anh... cạ ly nhé!

Cạ ly!

Dương vẫn uống rượu của mình, cô gái cụng ly song lại không uống, ngồi im quan sát Dương. Chẳng hiểu đang tâm tư điều gì...

Nhảy cùng em một bài được không?

Mời rượu không được, cô gái đổi kế hoạch, mời Dương lên nhảy.

Anh nhảy không đẹp lắm...

Dương có ý từ chối vì anh không muốn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nhìn thái độ cứng rắn, khó gần của Dương, cô gái bắt đầu nản. Không phải cô không khua miệng được hơn thế... mà bởi, ở Dương cứ toát lên điều gì đó cương nghị, khó gần. Một khoảng cách xa vời vợi... không phải nữ nhân nào cũng có thể dụ dỗ được anh.

Hai chiêu tung ra rồi nhưng con mồi vẫn không xi nhê, bí bách quá, cô gái xin phép và bỏ vào WC, gọi điện cho Trần Tùng:

Em chịu thôi, khó khăn lắm!

Sao thế? Trai đẹp như thế mà không làm ăn gì được à?

Hay Lại chê tiền?

Em cứ thấy thế nào ấy... khó bỏ xừ... anh xem có kế nào khác không? Quá tam ba bận, lần này mà không được nữa là thôi đấy, em chịu thôi!

Nào... nào... bình tĩnh nào!

Trần Tùng thấy bực vì cô gái định buông xuôi, khó khăn lắm mới tìm được cô ta, bởi gái dịch vụ nhưng không phải cô nào cũng sở hữu được vẻ ngây thơ, tinh khiết như cô ấy. Một nét đẹp dân dã... tựa tựa như Hạnh, âm mưu này là Nam Phong bày ra... nếu cô ấy bỏ dở, chẳng phải hỏng bét à? Dương là ai chứ? Cậu ta là người có tiền đương nhiên khó tính rồi, dễ như người khác thì phải bày mưu làm gì?

Ngủ được với nó, biết chừng nó thích cô, sau này tiền tiêu không phải nghĩ. Thậm chí, chỉ cần ăn rồi nằm sẵn ở đấy, quần áo không cần mặc... hiểu chưa?

Tùng vẽ ra viễn cảnh nhưng lựa nhằm thu hút cô gái nghĩ lại. Đương nhiên, con người ai mà không ham tiền... nghe thấy giàu sang cô gái liền nhẹ giọng:

Nốt lặn này thôi đấy!

Ừ.

Nói rồi Trần Tùng soạn một tin gửi cho cô gái, kế hoạch thứ 3, nếu không được thì cuộc chơi này giải tán. Trở về phòng bar, nhạc vẫn xập xình, Dương không ngồi ở góc khi nãy nữa, anh đến chỗ mọi người trong công ty và nâng ly chúc mừng. Vẻ mặt ai nấy đều hào hứng, có lẽ vì bữa

tiệc free mà sang trọng quá, chưa kể, ngày thường ít có cơ hội được tiếp xúc với sếp ở cự ly gần thế này. Vẻ lạnh lùng của Dương khiến cho chị em nôn nao, cô nào cô nấy mắt lúng liếng nhìn trộm. Nhưng rất tiếc, Dương không để ý bất cứ một ai.

Trần Tùng từ từ đến gần, trên tay là một chai rượu vang, có vẻ như cô gái dịch vụ không khiến cho Dương mỉm lòng. Lần này, hấn đích thân xuất chiêu.

Sếp! Chẳng mấy khi có dịp gần gũi thế này, cạn 1 ly với em nhé!

Dù tuổi tác của hấn nhiều hơn Dương nhưng xét về trình độ và vị thế trong công ty, Trần Tùng vẫn nhún nhường xưng hô em-anh. Nói rồi hấn tự tay rót một ly và đưa lên trước mặt Dương. Nhìn chai rượu đã biết đắt tiền, mọi người ai cũng nể uy Trần Tùng nên lúc này lặng im nhìn hai người đàn ông chúc rượu. Dương hoan hỉ nhận lấy, tuy nhiên, trong lòng anh vẫn đề phòng người đàn ông đầy âm mưu trước mặt.

Rượu không quá mạnh, nhưng chần chừ mãi Dương không dám đưa lên miệng, nếu quả thực gã Tùng có chiêu trò, ly rượu này thực sự không thể coi thường. Trần Tùng chờ đợi, hấn vẫn nói chuyện với mọi người nhưng ánh mắt không rời khỏi Dương, quan sát xem ly rượu có vơi đi hay không. Dương tinh ý, anh pha trò:

Ai hát hay lên hát một bài đi, cứ nhảy nhót mãi này cũng chán!

Nghe lời đề nghị, một đôi nam nữ trong công ty rủ nhau lên góp vui, ngày thường họ vốn là cây văn nghệ có tiếng. Ai nấy đều chăm chú, Dương tảng lờ, quay lưng lại với Trần Tùng, giả bộ ngửa cổ lên uống rượu. Mà anh uống thật, nhưng rượu chỉ lưu lại trong miệng, anh không nuốt. Đền mậ mờ, chẳng ai chú ý cả, ngay lúc ấy có người đi qua, Dương nhún người nhả ngụm rượu trong miệng vào chiếc ly khác. Cứ thế, cứ thế mấy lần liên tục,

cứ giả bộ uống rồi lại nhả ra ngoài. Trần Tùng chủ quan, không quan sát kỹ, Thấy ly rượu vơi đi mừng lắm. Lại rót thêm rượu mời sếp.

Đúng bài, Dương khẽ nhếch mép, thầm nghĩ trong đầu "Cố ý mời mọc" - chắc chắn rượu có vấn đề. Ngồi im thêm một lát, Dương giả bộ choáng váng, chao đảo đi ra phía WC, Trần Tùng tưởng anh ngấm thuốc nên cũng bỏ đi theo. Đến trước gương, Dương vờ cúi xuống và nôn ọe như người say, diễn rất chân thật, Trần Tùng không nghi ngờ gì vội chạy đến:

Sếp uống say quá rồi, để em đưa sếp về nha!

Nói đoạn hẳn dìu Dương đứng thẳng dậy. Hai mắt anh vờ lim dim, giả bộ như không biết:

Tránh ra, cậu là ai mà động vào tôi?

Tùng tròn mắt, thầm nghĩ "Ghê thật, thằng này nó không uống được nhiều... mới có tí đã không biết trời đất đâu?", nghĩ vậy rồi hẳn nói:

Em đây, Trần Tùng đây... anh say quá rồi, để em đưa anh về!

Thái độ của hẳn nôn nóng, gấp gáp như vậy chắc chắn là không bình thường, Dương gạt ra:

Tránh ra, tôi muốn đi vệ sinh..tránh ra...

Đây... đây, em dìu anh vào nhà vệ sinh.

Gã Tùng dìu Dương vào toilet, khi anh vừa vào trong liền đẩy hẳn ra:

Mất lịch sự, người ta đi vệ sinh... vào theo làm gì?

À.. dạ... dạ... vậy em đợi bên ngoài!

Dương nhanh chóng mở điện thoại và nhắn tin cho một người bạn, anh này làm bên Sở Cảnh sát, trong công việc làm ăn, thỉnh thoảng có lúc cần nhờ nên quan hệ không tồi. Dương sợ mình gặp chuyện không hay nên đặc biệt nhờ anh ấy giúp đỡ. Sau đó anh xả nước và đi ra ngoài, vẫn làm bộ say mềm, Gã Tùng dìu đỡ. Ra đến cửa, Nam Phong đã chờ sẵn ở đó, mắt hơi nhắm nhưng ngửi mùi nước hoa Dương cũng nhận ra. Không ngờ, Thăng khốn nạn ấy lại câu kết với Trần Tùng. Kịch hay còn chưa đến, anh vẫn yên tâm diễn.

Cho tôi về đi... cho tôi về nhà... đây là đâu? Các người tránh ra?

Say đến thế cơ à?

Nam Phong hỏi gã Tùng.

Ừ. Có tí thuốc nữa rồi.

Xe ở bên dưới... có mang theo con hàng không?

Nam Phong hỏi lại.

Có chứ, nhớ chụp ảnh, quay phim nét vào đấy!

Yên tâm.

Nào Dương như muốn nổ tung, thì ra Nam Phong lại một lần nữa chơi đòn bần, hai chữ quay phim anh nghĩ mà thấy đau lòng, chỉ vì cảnh quay ấy mà Hạnh rời bỏ anh, giờ này vẫn chưa có thông tin gì. Vì anh, vì Hạnh, hôm nay anh quyết diễn kịch đến khi tháo gỡ được bộ mặt của bọn mất dạy.

Trần Tùng và Nam Phong dìu Dương ngồi lên con xe 7 chỗ bóng loáng, bên trong, cô gái xinh đẹp mời rượu Dương khi này đã ngồi sẵn ở bên trong. Vẫn làm bộ say mềm như không biết gì, Dương vờ nói như rên rỉ:

Cho tôi về nhà... các người định làm gì...

Về nhà đi...

Cậu say rồi, chờ chút chúng tôi đưa cậu về... yên lặng đi!

Trần Tùng nói rồi ngả đầu Dương tựa vào lòng cô gái xinh đẹp.

Chết cha!

Diễn kịch thật đấy nhưng bỗng nhiên tựa vào lòng phụ nữ... thấy kỳ ghê, cảm giác gì đó khó tả. Lần đầu tiên anh ngả đầu thế này, hơi mờ ám nhưng diễn kịch thì cứ im lặng mà triển khai. Dương lim rim chờ đợi hành trình tiếp theo. Đến khách sạn, Gã Tùng và Nam Phong lại dìu Dương lên phòng. Khi thật, anh không hề say thế mà từ đầu tới cuối cố làm như người không có xương, đặt dẹo tựa vào vai bọn mất dạy.

Vừa vào đến phòng, cô gái theo sự chỉ huy, nhanh nhẩu makeup lại để chuẩn bị chụp ảnh với trai đẹp, sau có chứng cứ để bắt vạ.:) Nam Phong chuẩn bị máy quay, Trần Tùng mon men đòi cởi áo quần cho Dương, thấy anh say quá nên mỗi người mỗi việc. Sợ để lâu hỏng bét. Đúng lúc gã Tùng định sờ vào áo thì Dương vờ buồn nôn, anh ọe ọe liên tục cứ nhắm người hẳn rồi vờ ọe.

Trần Tùng sợ bẩn, sợ nhơ nhớp nên tránh xa, sợ Dương nôn hết vào người mình nên hẳn dìu anh vào toilet. Dương nôn khan, diễn như thật, Trần Tùng thấy vậy bỏ ra ngoài vì thực sự nhìn nôn ọe hẳn cũng thấy ghê ghê. Ngay khi hẳn vừa ra ngoài, Dương liền mở điện thoại nhắn tin cho anh bạn làm cảnh sát, căn tính thời gian đủ chuẩn để mọi thứ vừa vặn như ý muốn. Phen này nhất định không để Nam Phong và Trần Tùng thoát tội.

Hứng nước rửa mặt, Dương nhìn mình trong gương một hồi lâu, ánh mắt dăm chiêu toan tính kế hoạch, xốc lại tinh thần, anh mở cửa bước ra rồi lại mang bộ mặt say xỉn như khi nãy. Mồm miệng cứ nói liên không ngắt:

Ờ... ờ... say quá... nóng quá...

Nóng... ờ... ờ...

Mấy từ như vậy anh cứ lặp đi lặp lại, cả ba người kia ai nấy đều lo việc của mình, lo chỗ dựng máy quay phim rồi góc chụp, cứ ngỡ Dương say thật nên bọn chúng thân nhiên đi lại, truyện trò như không. Tất cả âm mưu, mục đích xấu xa của bọn chúng anh đều nghe được cả. Và điều đó càng khiến chúng có thêm tội danh để ngồi tù mà thôi, bởi camera anh gắn trên người đã ghi âm lại toàn bộ cuộc trò chuyện này.

Khi mọi thứ ổn thỏa, Nam Phong và Trần Tùng bảo nhau cởi quần áo cho Dương nhưng đến khi động vào anh cứ giãy nảy lên không cho cởi. Săn cao to, chăm tập gym nên sức mạnh của Dương là không thể coi thường, anh cứ ghì chặt người xuống, vẫn vờ như không biết:

Đừng động vào tôi... phiền phức..cút hết đi... tránh ra...

Cô gái đi cùng thấy thế liền lao vào nói theo:

Các anh để em thử xem!

Cô ấy mặc chiếc váy ngủ, vòng 1 hờ hững ngời trước mặt Dương, định dùng chiêu mời mọc:

Để em giúp anh cởi áo nhé! Đi ngủ mặc đồ thế này không tiện đâu!

Cô là ai? Tránh ra, tôi không ngủ.... không ngủ với cô...

Dương chính là muốn câu dầm thời gian để cảnh sát đến kịp thời.

Nghe em... Nào, quay đây em cởi áo cho, uống rượu nhiều quá rồi đấy, muộn rồi còn không chịu đi ngủ là sao?

Vừa nói cô gái vừa nhìn Dương bằng ánh mắt như ra lệnh, anh cũng vờ ngoan ngoãn, ngồi yên cho cô ta cởi dây thắt lưng, nhưng vừa được một lát anh lại giãy giụa:

Đừng động vào tôi, đừng... phiền thế chứ...

Cứ thế cứ thế, mãi vẫn không cởi được quần áo cho anh, Trần Tùng không kiên nhẫn được nữa hét lên:

Say thì nằm im mà ngủ đi, lằm mồm!

Rồi hăn lao vào cường chế, ghì Dương nằm im, Nam Phong và cô gái dịch vụ nhanh tay cởi quần cởi áo. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng mở toang, một top công an từ đâu xông vào. Dương biết rõ nhưng vẫn diễn kịch cho sâu, nằm im không nhúc nhích. Trần Tùng, Nam Phong, cô gái kia ngỡ ngác, nhất thời đứng đơ người ra, cảnh tượng trước mắt chính là ba người, 2 nam - 1 nữ đang đe dọa, ức hiếp 1 người đàn ông.

Nhưng anh bạn cảnh sát vốn đã nắm được sự tình nên quát lớn:

Đứng im! Các anh chị đã bị bắt vì tội mua-bán-dâm, nghi án sử dụng chất kích thích-gây-nghiện...

Cảnh sát vây quanh và còng tay cả bốn người, Dương cũng không ngoại lệ, cả thầy bị giải đến đồn công an lấy lời khai. Qua khám xét, quả thực trong túi của cô gái có thuốc lắc, 10 gói bột trắng nghi là ma-túy tổng-hợp. Trong người Trần Tùng có thuốc kích dục, thuốc mê, chắc chắn là định gài bẫy Dương nhưng rất may chuyện chưa thành. Nam Phong đi cùng dù trong người không có gì nhưng vẫn dính án mua-bán-dâm (3 nam - 1 nữ) một phòng.

Với lời khai và camera giám sát ngầm gắn ở người, Dương chứng minh được bản thân trong sạch, ba người còn lại bị ngồi vào nhà giam. Dương thở phào, một mẻ lưới đánh gục được mấy tên thợ săn háu chiến, cái kết này xứng đáng dành cho những kẻ bất nhân. Mọi chuyện đã được sáng tỏ, chỉ là... Hạnh của anh, cô ấy hiểu lầm quá nhiều và bây giờ không biết đang ở đâu?

CƠN MƯA ĐỊNH MỆNH

ThanhThanh
dtv-ebook.com

Chương 68

Mấy đứa nghịch vừa thôi, ồn ào quá chú Dương mắng cho đấy!

Anh Toàn đưa tay lên miệng ra hiệu cho cái Hoa-cái Dâu nói khẽ miệng. Lần đầu được đến nơi đẹp đẽ và sang trọng thế này nên bọn trẻ phần khích, tò mò nghịch ngợm và cười đùa. Chẳng riêng gì bọn trẻ, anh Toàn cũng bị choáng ngợp bởi căn hộ quá đẹp, quá tiện nghi. Anh đứng ngắm nghía khắp lượt rồi ra ban công nhìn ngắm thành phố. Khắp nơi dọc các nẻo đường, ngõ phố, những băng rôn-khẩu hiệu, đèn điện pháo sáng tưng bừng đón chào năm mới. Thời gian trôi nhanh quá, mới ngày nào... bây giờ đã đến Tết! Anh thầm nghĩ rồi ngậm ngùi tiếc nuối.

Dương phụ Hạnh bày biện trái cây, bánh kẹo vừa mua ở siêu thị về, ở góc nào đó trong nhà tiếng cười khúc khích của hai đứa con gái vang lên từng hồi. Chúng đùa nhau, đuổi bắt xung quanh bộ ghế salon mềm mịn, Hanj khẽ mỉm cười "Chắc chúng thích lắm". Các cháu vui vẻ - cô cũng thấy vui vẻ, không khí gia đình ấm cúng thế này cô mong mỗi biết bao. Thằng Kiên lớn hơn chút, nó không ồn ào như hai đứa con gái, mở tivi và xem chương trình chào đón năm mới, ung dung cắn hạt dẻ.

Anh gọi anh Toàn vào nhà ngồi đi, hình như anh ấy không quen thì phải!

Hạnh ra hiệu cho Dương.

Được rồi, để anh.

Dương nhìn ra ban công, thấy anh Toàn đứng đó, vẻ mặt trầm ngâm như có tâm sự.

Anh ơi, vào nhà uống cafe với em nhé!

Anh không quen uống cafe, tranh thủ thư giãn chút chuẩn bị sang năm mới rồi!

Anh Toàn từ chối, trước nay anh không có thói quen uống cafe.

Dạ, vậy anh vào sớm nhé, ngoài này gió lạnh lắm.

Ừ, anh biết rồi.

Dương bỏ vào một mình, Hạnh lo lắng:

Sao anh ấy không vào cùng anh à?

Anh nói rồi nhưng anh Toàn thích vậy, kệ anh ấy đi, lát anh sẽ vào thôi mà, có còn trẻ con nữa đâu mà em lo?

Thôi để đấy, em đừng làm nữa, lúc tối đi siêu thị lâu chắc mỏi chân lắm rồi, để đấy lát anh làm...

Nói rồi Dương kéo tay HẠNH ra phòng khách ngồi, cô đang mang thai, sợ đứng lâu sẽ mệt nên anh lo lắng.

Em không sao... đừng có xiu ăn nhằm gì đâu?

Chuẩn bị sẵn đi lúc giao thừa chỉ ngồi chơi thôi!

Em cứ ngồi đây cho anh, hôm nay chưa uống sữa đúng không?

Hạnh lắc đầu tùm tùm.

Anh biết mà, ngồi đấy chờ anh chút.

Dương đi vào phòng bếp, loay hoay một lát anh bưng ra một ly sữa.

Uống hết chỗ này cho anh! Muốn để con trai bố bị đói sao?

Dương nói giọng cứng nựng rồi khẽ sờ lên bụng cô. Cái thai mới hơn 4 tháng, bụng chưa to lắm, Hạnh mặc áo rộng nếu người ngoài nhìn vào không biết là cô đang mang thai.

Chị Định nói mồm 5 sẽ xuống chơi rồi đi làm luôn, mới xa có mấy ngày mà em nhớ chị quá anh ạ!

Có anh đây rồi em còn nhớ chị Định được sao?

Dương đưa cọt, anh bầu bầu vào gáy cô, ánh mắt nhìn khắp phía xem mọi người có chú ý đến mình không rồi nhẹ nhàng hôn lên má Hạnh. Cô giãy nảy:

Thiếu gì lúc... mà anh lại làm thế? Xấu hổ chết đi được...

Cô đẩy anh ra, đang định nói thêm mấy câu nhắc nhở thì điện thoại Dương đổ chuông.

A lô, con nghe đây mẹ!

Là mẹ Dương. Hạnh im bật lắng nghe.

Vâng... con nhớ rồi... Đến lúc ấy con sẽ gọi điện chúc mừng năm mới bố mẹ...

Dạ... mẹ muốn nói chuyện với cô ấy không?

Không biết hai mẹ con nói gì với nhau, khi nhắc đến mình, Hạnh chột dạ, cô xua xua tay, ý nói không muốn nói chuyện với mẹ Dương. Tuy nhiên anh không đồng ý, mở loa ngoài, Dương để điện thoại trước mặt Hạnh, một giọng nói nhẹ nhàng phát ra:

Cho mẹ gặp con bé một lát!

Dạ... dạ... cháu chào bác ạ!

Hạnh bối rối, cô ngượng ngùng xen lẫn hồi hộp, và thực sự là hơi run.

Ừm. Chào cháu!

Ngữ khí của bác gái nhẹ nhàng nhưng Hạnh cảm giác rất khó gần, một khoảng cách xa vời với vợ... cô chẳng biết phải nói gì, vì bà ấy là mẹ Dương, chưa kể, trước đây... cũng vì bà ấy, cô và anh suýt thì lạc mất nhau. Dù bây giờ mọi chuyện đã khác, bà ấy không cấm cản nữa nhưng nỗi lo sợ vô hình vẫn đeo bám tâm trí Hạnh, cô chưa thực sự thoải mái. Đầu dây bên kia lại nói tiếp:

Càng về khuya, sương xuống càng nhiều, phụ nữ đang mang thai cơ thể rất nhạy cảm... đừng vui chơi quá đà nhé!

Hạnh và Dương tròn mắt nhìn nhau, câu nói như một lời nhắc nhở, không đúng, là đang quan tâm. Mẹ anh lo lắng cho cô sao? Trái tim khẽ rung lên một nhịp thánh thót, bà ấy thực sự đã quan tâm đến cô, không cấm cản chuyện hai người nữa sao? Không ai nói với nhau câu nào nhưng ánh mắt hai người đã thể hiện tất cả, niềm vui như vỡ òa khi thời khắc chuẩn bị đón năm mới có một món quà bất ngờ này.

Dạ, cháu nhớ rồi...

Hạnh đáp lí nhí, thú thực, cô không phải người khéo ăn nói, trong những tình huống thế này càng vụng, chẳng biết đối đáp ra sao. Dương nhanh nhẩu:

Con biết rồi mẹ ạ, nay chúng con đón giao thừa ở nhà, ngắm pháo hoa ngoài ban công cũng được. Khi nào đến 12h đêm con gọi facetime nhé!

Nhớ gọi đấy... anh thì hay rồi...

Bác gái nói với giọng vui vẻ, xem ra hôm nay tâm trạng của bà ấy rất tốt. Trước nay với chuyện của Dương và Hạnh, lúc nào bà cũng căng thẳng, trăm phương ngàn kế nghĩ cách để ngăn cản hai người. Cũng vì thế mà Dương luôn cố ý tránh mặt bố mẹ, luôn vịn lý do công việc nên ít khi về qua nhà, có về thì cũng không ở lâu.

Hạnh này, nhớ ăn nhiều trái cây vào nhé... đồ ăn nhiều dầu mỡ dễ tăng cân lắm, thai phụ béo quá không tốt đâu!

Hạnh lại được phen chộn rộn, cô cảm giác trái tim đập thật nhanh, chỉ là một câu nói thể hiện sự quan tâm thôi nhưng sao cô lại thấy vui quá, hạnh phúc quá chừng. Bác ấy thực sự cho phép cô được ở bên Dương rồi, dù không trực tiếp nói ra nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Dạ.. dạ, cháu cảm ơn bác đã nhắc nhở ạ!

Ừ, chơi vui vẻ nhưng nhớ nghỉ ngơi đúng giờ nhé, hai đứa làm gì làm đi, mẹ tắt máy đây!

Nói rồi mẹ Dương tắt máy, Hạnh lập tức òa khóc, mối lo bao ngày qua bây giờ đã được tháo gỡ. Anh yêu cô, rất ân cần và chu đáo, nhưng anh là con của bố mẹ anh, nếu họ cấm đoán, những giây phút được bên anh thế này... chỉ sợ không còn nhiều. Nhưng điều bất ngờ là, vào thời điểm cuối cùng của năm cũ, cuộc điện thoại bất ngờ này như một món quà đầu xuân của hai người. Nhất là Hạnh, từ nay cô không phải lo lắng, sợ sệt về tương lai mờ tối nữa rồi, bố mẹ anh đã bật đèn xanh rồi, mối nhân duyên này thực sự có hồi kết...

Em đừng khóc...

Dương ôm Hạnh vào lòng, cô để mặc cho anh ôm, một cái ôm đầy âu yếm và tình tứ, chẳng cần biết anh Toàn và bọn trẻ có chú ý hay không, cô mặc kệ, cô đang vui quá, hạnh phúc biết nhường nào.

Anh ơi, mẹ cho phép chúng mình rồi... mẹ thực sự không ngăn cản nữa.... em hạnh phúc quá...

Khóe mi ướt mềm, Hạnh cup mi mắt xuống, những giọt lệ trong veo thi nhau tuôn trào, cô khóc là vì vui mừng, giọt nước mắt của hạnh phúc chứ không phải đau buồn gì cả. Dương hiểu rõ, nỗi lòng của người con gái anh yêu... anh đương nhiên hiểu được, lúc này anh cũng vui, để chia sẻ niềm vui ấy chỉ còn cách ôm cô thật chặt, niềm vui nhân đôi.

Ngay từ khi gặp lại Hạnh ở Hà Nội, đặc biệt hơn là biết cô đã mang thai, Dương không ngại thông báo chuyện này với bố mẹ mình. Bởi, anh là người đàn ông đã trưởng thành, cơ nghiệp to lớn cỡ nào còn gánh vác được, không lẽ máu mủ của chính mình, người con gái nhỏ bé ấy anh không bảo vệ được? Mặc kệ mẹ anh- bà ấy có cấm đoán hay không, nhưng việc đứa trẻ xuất hiện trên cõi đời này anh vẫn có trách nhiệm thông báo. Và anh tin, dù bố mẹ có cứng rắn đến đâu cũng phải mềm lòng, bởi, đó là máu mủ của anh, là dòng dõi của gia đình anh, chắc chắn bố mẹ sẽ không vì những suy nghĩ trước đây mà thờ ơ với đứa trẻ.

Mẹ Dương là người phụ nữ quyết đoán, một điển hình trong mẫu doanh nhân thành đạt, lăn lộn nhiều năm cùng chồng gây dựng cơ nghiệp nên khá mê tín. Trước đây bà cấm đoán Hạnh là thế vì bà biết Dương yêu cô thật lòng, một lòng muốn chia rẽ. Nhưng chuyện cái thai Dương thông báo đã khiến bà chột dạ, không phải sợ Hạnh, mà bà sợ bản thân mình làm chuyện thất đức. Lỡ như tiếp tục cấm cản, đứa bé thực sự là máu mủ của con trai mình thì thật có tội lớn. Mang tiếng giàu có mà cốt nhục của mình lại không chấp nhận thì tiếng xấu để đâu cho hết?

Rồi bà đi xem bói, thầy bói nói tuổi sinh của đứa trẻ rất hợp với tuổi của bố nó, tức nói Dương. Chưa kể, đứa bé lại là con trai, Hai bố con hợp mệnh vô cùng, năm tới cu cậu chào đời sẽ đem đến nhiều thuận lợi trong công việc của Dương. Nghe thầy nói mà mẹ anh mừng rỡ khôn xiết, từ bỏ hẳn quan điểm ngăn cản ban đầu, không một lời trách móc Dương nữa. Có

điều, bà ấy lại thuộc tuýp người cao ngạo, trước nay chưa từng xuống nước bao giờ nên đành im lặng,... chờ đợi mãi mới đến ngày Tết, bỏ hết sự tự cao trong lòng mình xuống và gọi điện cho Dương. Biết hai đứa dính lấy nhau như sam nên cuộc gọi này chính là lời thông báo, đồng ý cho Dương và Hạnh được ở bên nhau. Mặc dù bà biết, với tính cách của Dương - nếu bà không cho phép anh vẫn sẽ làm theo ý mình, nhưng nếu bố mẹ vui vẻ vun đắp cho con cái thì mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn nhiều...

Thất bại nặng nề trong chuyện tình cảm, cùng lúc bị hai người con gái cự tuyệt, Khánh chán nản vùi đầu vào công việc để cố quên đi. Thời gian này anh không tán tỉnh, yêu đương một cô gái nào khác... thực sự, trong lòng vẫn tiếc nuối mối tình với Hạnh. Những ngày cuối năm, khách đi về đông đúc, bận bịu nên vết thương lòng cũng nguôi ngoai đáng kể. Khánh tưởng mình đã quên được rồi, nhưng... giây phút đêm 30 lại đến, mọi người, nhà nhà nô nức chào đón năm mới, thanh niên trai gái hẹn hò đó đây... thì anh lại lủi thủi một mình trong phòng. Cảm giác cô đơn đến vô tận, bố mẹ cũng thấy lạ song không ai dám hỏi han điều gì, bởi Khánh đâu còn là đứa trẻ con?

Nằm xem tivi đến 10h tối, Khánh suy nghĩ mãi rồi mặc quần áo đi khỏi nhà, 30 Tết năm nay không mưa, buổi tối hơi se lạnh chút, ngoài đường người đi lại đông phết. Phóng con xe wave trên đường làng, Khánh tuýt còi inh ỏi vì chữ mỗi đoạn lại thấy có người đi chen ngang. Lòng hồi hộp, anh định sang nhà Hạnh, hy vọng gặp được cô, nói với cô lời xin lỗi, không dám mong tha thứ... nhưng ít ra, cuối năm rồi nói ra được sẽ thấy nhẹ lòng hơn.

Con ngõ nhỏ đi vào nhà Hạnh vẫn thế nhưng sao cảm giác lạ lùng quá, dường như lâu lắm rồi anh chưa đến đây... đúng vậy, từ ngày anh phản bội cô đi theo hình bóng của Linh Đan. Xe chạy đến gần nhà Hạnh thì dừng lại, bỗng nhiên Khánh mất tự tin, nghĩ lại những gì mình đã đối xử với Hạnh anh không còn dũng khí để đi tiếp. Tắt máy ngồi trên xe một lúc Khánh

dựng xe đó và đi bộ vào bên trong, anh nghĩ rồi, anh sẽ không vào nhà nữa, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào thôi, xem Hạnh làm gì, cô đón Tết có vui không?

Càng đi đến gần Khánh càng thấy kỳ lạ, ngô nhỏ tối đen như mực, không giống với không khí ngày Tết cho lắm. Tò mò anh đi vào sâu hơn, lạ nhỉ? Sân nhà và bên trong đều tối đen, không thắp đèn? Ngày Tết mà đi ngủ sớm thế nhỉ? Hơi ngạc nhiên song Khánh không dám tiến vào nữa, ở quê là thế, ngày Tết hay không thì cũng có sao? Mệt thì đi ngủ, ngày Tết hay ngày thường thì cũng ăn với ngủ, chưa kể anh Toàn là dân lao động, mấy đứa trẻ con thì chưa đến tuổi đi chơi.... Có lẽ vậy!

Khánh nhìn ngấm căn nhà chìm sâu trong bóng tối, cảnh tượng đêm 30 năm nào lại hiện về, anh Toàn và Hạnh loay hoay vớt những chiếc bánh chưng ra khỏi nồi, Khánh lon ton giúp đỡ... rồi Hạnh cùng anh lên chùa xem lễ đầu năm, đón giao thừa và cùng nhau ăn tối... Cảnh tượng ấm cúng và hạnh phúc biết bao, mới đây thôi mà biết bao nhiêu thứ đã xảy ra rồi, ngày xưa ấy bao giờ mới có thể quay lại???

Nước mắt rơi từ khi nào chẳng hay, Khánh lững thững đi về, chuyện cũ - người xưa như một ký ức đẹp, duyên phận không thành thật lòng mong em vui vẻ, hạnh phúc!

Hai năm sau.

Đồ em mua cho con anh để ở đâu rồi?

Hạnh ở phòng tắm bước ra, tay cầm khăn loay hoay lau khô tóc nhưng nghĩ đến Ngọc Vũ - đứa con trai kháu khỉnh, không nhịn được liền hỏi Dương.

Anh để sẵn ở xe rồi, em vội gì chứ, cứ sấy khô tóc đi, anh chỉnh sửa lại bản hợp đồng này rồi mình đi cũng chưa vội mà?

Dương thong thả đáp.

Nhưng em nhớ con quá, đi công tác một tuần liền nhớ quá trời nhớ, gọi điện thoại cu cậu nói thích cái này cái kia, em tìm mãi mới mua được.

Vũ có thiếu thứ gì đâu, em chiều con quá coi chừng nó hư!

Hư giống anh thì có!

Hạnh tinh nghịch đến bên Dương khẽ vò mái tóc anh trở nên rối rắm.

Em muốn khiêu khích anh đấy à?

Hương nước hoa với mùi sữa tắm thơm dịu bay thẳng lên mũi khiến Dương ngây ngất, bỏ dở bản thảo, anh quay lại bất ngờ rồi bế thốc Hạnh lên cao, ánh mắt đăm đõi nhìn vào khuôn ngực đang thả rộng trong áo ngủ.

Anh... anh định làm gì? Không được hư nha, em chuẩn bị thay đồ qua nhà mẹ bây giờ đó, thả em xuống đi!

Xa một tuần rồi, xa thêm 1 giờ đồng hồ chắc cũng không đáng kể đâu...

Dương bỏ ngoài tai lời nhắc nhở của Hạnh, rõ anh muốn nghiêm túc mà cô cứ khiêu khích là sao?

Ừmm... nhưng em nhớ con lắm!

Thế còn anh? Em không nhớ anh à? Anh cảm giác như em yêu con hơn anh đấy?

Là sao vậy? Công bằng ở đâu chứ?

Dương hỏi dồn dập, vừa hỏi anh vừa vục mặt vào vòng một của Hạnh mà hít hà. Cô cười như nắc nẻ vì những lọn tóc ngắn ngo nguậy khiến cô

nhột...

Hi.. hi.. hi..hi... anh đừng làm thế... em nhột lắm!

Trả lời anh?

Em nhớ con hơn hay nhớ anh hơn?

Bàn tay Dương khẽ luồn xuống phía dưới, chiếc quần lót mỏng tang nhanh chóng bị anh cởi phăng trong giây lát.

Ừmmm... Em đi đón con đã, để tối được không?

Hạnh giãy giụa phản kháng nhưng chốc lát cô bé của cô đã ướm nhèm do bàn tay Dương tác động, sự trống trải đã bớt đi nhiều. Thú thực cô cũng rất nhớ anh, cả chuyện đó nữa... nhưng cô cũng nhớ Ngọc Vũ - con trai của hai người lắm. Dương nới lỏng cà vạt, cậu nhỏ trong quần đã hùng dũng vươn lên, bây giờ Hạnh có nói gì anh cũng bỏ ngoài tai hết. Nếu không thỏa mãn có lẽ anh phát điên vì nhớ cô!

Môi hôn xoắn xuýt lấy nhau, cả hai đang vật vã trên giường thì Dương có điện thoại. Đang mê mẩn, anh định không nghe nhưng liên tiếp chuông báo, không dừng được, anh phải bỏ dở cái ôm đầy kích thích ấy để nghe điện thoại. Là mẹ anh, bà gọi video, Dương giật mình, vội vàng vuốt vuốt lại mái tóc và nghe máy. Điện thoại vừa kết nối, Ngọc Vũ đã bi bô:

Bố Dương... Bố Dương!

Con yêu... Bố đây, bố chào con!

Cu cậu thấy bố liền cười tí mắt, Ngọc Vũ chưa được hai tuổi, nói chuyện chưa được sôi nên chỉ cười và làm trò là chính. Một lát mẹ anh nói vọng vào:

Hạnh đi công tác về chưa con?

Con chào mẹ, Vợ con vừa về chiều nay, cô ấy đang tắm mẹ ạ.

Ừ. Thế để cho nó tắm, cũng không có việc gì cả, mẹ cho cu Vũ đi dự tiệc cưới, chắc muộn mới về, hai đứa cứ nghỉ ngơi đi, sáng mai mẹ mang cháu qua nhà cũng được, nhá!

Con đi chơi... đi chơi với bà nội!

Ngọc Vũ thích thú, cu cậu bám riết lấy bà đòi đi chơi. Dương nhìn con âu yếm:

Con thích về với mẹ Hạnh hay đi chơi với bà hả con yêu?

Con đi chơi... đi chơi!

Đấy, thằng bé nó thích đi với mẹ cơ, thế nhé, tối về mẹ gọi tiếp, đi nhanh không bố đang chờ xe ở dưới nhà.

Vâng, con chào mẹ! Bố chào con, đi chơi ngoan con nhé!

Ngọc Vũ vẫy tay liên tục tạm biệt bố, Hạnh nằm bên nghe giọng con thấy vui lây, cô nhớ con lắm nhưng lúc này đang không mặc gì, hơn nữa đầu tóc rối rắm, không tiện nói chuyện video... đành ngậm ngùi giấu mặt. Cu cậu theo bà nội đi chơi thì cô không vội nữa, ngày mai gặp con vậy... Dương bỏ điện thoại xuống nở nụ cười nham hiểm:

Em thấy chưa? Con cũng biết tạo điều kiện cho bố ở bên mẹ đấy...

Nói rồi anh nằm phủ lên người Hạnh, cả cơ thể đè lên người cô, hai cánh tay lại tham lam sục sạo, rờ rẫm. Hoàng hôn buông xuống, ở bên ngoài kia ánh sáng đèn đường dần thấp lên, những âm thanh nhộn nhịp của đường phố khiến bức tranh chiều tà càng thêm náo nhiệt. Qua ô cửa kính, trên chiếc giường cỡ lớn, Dương và Hạnh vẫn dính lấy nhau, mới xa nhau có một tuần mà sự khao khát đã hùng hực dữ dội.

Quần áo trên người Dương đã cởi ra từ lúc nào, tấm lưng trần trụi che phủ cả cơ thể Hạnh ở phía dưới, cậu nhỏ rần chắc được thể mơn trớn hai bắp đùi cô, háo hức được vùng vẫy nơi kín đáo. Hôn môi mê đắm, Hạnh vô tình luồn tay xuống phía dưới và tinh nghịch cầm lấy cái đó của anh, mơn trớn và vuốt ve... Dương tròn mắt:

Anh thực sự... không chịu thêm được...

Vẻ mặt anh ngây ngô hết sức, Hạnh phì cười:

Thích đóng vai kẻ bại trận với em sao?

Dương lắc đầu:

Đương nhiên không thể!

Hạnh trườn người xuống phía dưới, bàn tay thon dài vẫn kích thích cậu nhỏ, ngăm ngúa một lát cô nói:

Có vẻ như nó muốn được chiều chuộng?

Ý em là?

Hạnh không trả lời anh, thay vào đó, cô khẽ ngậm lấy cậu nhỏ, bờ môi tròn lại cứng nựng... Dương gần như bùng nổ, mọi dây thần kinh đều giãn ra vì sự chiều chuộng kích thích này.

Hạnh... anh sẽ bại trận thật sự... nếu em tiếp tục làm thế?

Dương không chịu thêm được, chiếc lưỡi ướt át của cô như có ma lực, cọ quét xung quanh cậu nhỏ làm anh tê lịm người, hưng phấn không kể xiết.

Dương ngồi bật dậy chiếm thế chủ động, đẩy Hạnh nằm xuống giường, tách hai chân cô ra, không ngần ngại cúi xuống và mơn trớn cô bé bằng

những cái hôn ướt át. Hạnh tê dại, mỗi lần anh tác động cô bé lại tiết ra thứ dịch bôi trơn, cả người cứ run lên....

Trời tối dần nhưng trong phòng ngủ, mãi bận rộn với những cảm xúc thăng hoa, Hạnh không bật đèn, bóng tối mờ mịt, hai cơ thể cứ quấn lấy nhau không rời. Mỗi lần Dương tiến sâu vào bên trong căn phòng lại phát ra tiếng kêu rên rỉ, mãn nguyện và say đắm... Triền miên và ngây ngất.... Bên ngoài kia, trời đổ cơn mưa lúc nào chẳng hay, những hạt nước li ti hắt lên cửa kính đọng lại thành những giọt sương long lanh càng làm cho cảnh tượng trở nên hữu tình...

- ----- HẾT -----

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)